

கவிஞராயகம்

வாழ்வும் வரலாறும்

வி. கந்தவனம்

காற்றகலையில் ஏற்றியவர் கிளைபாரதி

காற்றலையில் கவிநாயகர்

ஏற்றியவர் கிளையபாரத்

112

கவிநாயகம்

வினாக்கள் பதில்கள் முறைப்பிள்ளை : ராஜா

2002 : பிடிப்பிள்ளை

மாண்பாலக : வண்ணப்பிள்ளை

வாழ்வும் வரலாறும்

:பிரிசினாலை
பாலகுடிக்.ஸி.ருக்க
நிராபயானை.ருக்க

:பிரிசினாலை
முது காபுலியாலை ரக்யாலுக்க

:பிரிசினாலை
77 Pillai's Classes

கவிநாயகர்
பவளவிழக் குழு

நால்: கவிநாயகம் - வாழ்வும் வரலாறும்

முதற்பதிப்பு: 2009

பதிப்புரிமை: க.வாரணன்

நாலாசீரியர்:
திரு.வி.கந்தவனம்
திரு.இளையபாரதி

வெளியீடு:
கவிநாயகர் பவளவிழாக் குழு

பதிப்பகம்:
JJ Printers Canada

பதிப்புரை

எழுபத்தைந்தாவது வயதை நிறைவு நிறைவுசெய்து, பவளவிழா நாயனாக விளங்கும் நிலையிலுள்ள கவிநாயகர் கந்தவனம் அவர்களுக்கு, அவரது மிக நெருங்கிய நண்பர்கள் பவள விழா எடுத்துக் கொரவிக்க முன்வந்து அவவிழாவுக்குரிய ஆக்க பூர்வமான செயல்திட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். பவளவிழாக் குழுவினரின் முதல் செயல்திட்டமாக, கவிநாயகர் அவர்கள் கண்டிய தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன வாணைலியூடாக ஒலிபரப்புச் செய்த அவரது வாழ்க்கை வரலாற்று அனுபங்களைக் கொண்ட உரையாடல்களைக் காற்றலையோடு கரைந்து போகாது, தொகுத்து நூலாக வெளியிடும் திட்டத்தை கவிநாயகர் அவர்களிடம் தெரிவித்தபோது, அதனை அவர் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொண்டு, அந்த வாணைலி உரையாடல்களைத் தொகுத்து, தட்டச்சுப் பிரதியாக எமது குழுவிடம் ஒப்படைத்தமைக்காக முதலில் அவருக்கு விழாக் குழுவினர் சார்பாக நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இப் பிரதியின் எழுத்துப் பிழைகளைத் திருத்தி சிறந்த மலர் வடிவமாகத் தயாரிக்கும் பொறுப்பினை விழாக்குழுவினர் என்னிடம் ஒப்படைத்தனர். அப்பணியினைச் செம்மையாகச் செய்துள்ளேன் என்பதைக் குறிப்பிடும் அதே வேளை இம்மலரைச் சிறப்பாக அச்சிட்டு உதவிய ஜே. ஜே. பிரிண்டர்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கும் ஈண்டு நன்றிக்கூறுதல் போருத்தமுடையதாகும்.

கவிஞர், எழுத்தாளர், சொற்பொழிவாளர், நடிகர் எனப் பல்வேறு தளங்களில் கால்பதித்து அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாகத் தமிழ்ப்பணி மேற்கொண்டுவரும் ஒருவரது வாழ்க்கை அனுவங்களை வாணைலியூடாக உலகத் தமிழினம் அறியும் வண்ணம் ஒலிபரப்பிய முதற்சாதனை கண்டிய ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன அதிபர் இளையபாரதி அவர்களுக்கே உரியது. கவிநாயகர் கந்தவனம் அவர்களின் வாழ்க்கை அனுபங்களைக் கண்டிய தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனம் வானலையூடாக ஒலிபரப்புச் செய்த பணி ஒரு வரலாற்றுச் சாதனை மட்டுமன்றி, தமிழ் கலை, இலக்கிய வரலாற்றிலும் புதியதோர் அத்தியாயமாகவும் வழிகாட்டி நிகழ்ச்சியாகவும் அமைகின்றது.

வாழும் போதே ஒருவரின் வரலாற் நினை, அனுபங்களை, சமகாலத்தவருடனான தொடர்புகளை, அவர் மேற்கொண்ட செயற்பாடுகளைப் புதிவெச்சத்தல் என்பது எதிர்காலம் தழுவிய சமூக பண்பாட்டுச் சிந்தனையோடு கூடிய செயற்பாடாகும். தமிழர் வரலாறு மிக நீண்ட காலமாக எழுதப் படாமலே இருந்திருக்கிறது. வரலாற்றைத் தொலைத்த ஈழத்தமிழர் சமூகம் அதன் எதிர்விளைவுகளை இப்போது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஓரினம் தனது வரலாற்றை உரிய காலத்தில் எழுதாமலும், தனது வரலாறு பற்றி அறியாமலும் வாழ்ந்தால் மற்ற இனத்திற்கு அடிமையாகும் அவலநிலை உருவாதல் யதார்த்தமே. எனவே சமூக உணர்வுடன், இனம், மொழி பண்பாட்டு அக்கறைகொண்டு அவற்றுக்காகத் தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் அர்ப்பணித்து உழைத்து வரும் ஒருவரை இனங்களுடு, அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை வாணைலி நிகழ்ச்சியூடாகப் பதிவுசெய்யும் முயற்சிலீடுபட்ட இளையபாரதி அவர்களின் சமூகக் கடமைப்பாடு போற்றுதற்குரியது.

அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள், கலைஞர்கள், அரசியல்வாதிகள், சமூகப் பெரியார்கள், சமூகத்தொண்டர்கள், திரையுலகக் கலைஞர்கள் எனப் பல்வேறு தரத்திலுள்ளவர்களையும் வாணோலியில் பேட்டி காண்பதில் தமிழ் வாணோலித் துறையில் இளையபாரதி அவர்கள் தனிமுத்திரை பதித்தவர். அத்தகைய ஒருவர் கவிநாயகர் அவர்களையும் பேட்டி கண்டிருக்கிறார். ஆனால் இந்தப் பேட்டி சுற்று வித் தியாசமாக அமைந்திருந்தமையை வாணோலி நேயர் கள் அவதானித்திருப்பார்கள். இதனைப் பேட்டி என்று கூறுவதற்கும் பார்க்க இளையபாரதியின் உடலியடன் கவிநாயகர் அவர்கள் தனது வாழ்க்கை அனுபவங்களையும், சமகால நிகழ்வுகளையும் பதிவுசெய்த நிகழ்ச்சியாகவே அமைந்திருந்தது. இதனைக் கவிநாயகரும் இளையபாரதி அவர்களும் 13.08.2008 இல் நடத்திய உரையாடல்கள் சான்றுபடுத்துகின்றன.

முனிகூ யவுகூ ர்காக வாரோமிகூ காவு பிரீஸ்பூகூ கூகூ சுரியோவூ
கூகூக்குவூ கூகூக்கு கூகூக்குக்கு கூகூக்கு கூகூக்குக்கு கூகூக்கு கூகூக்கு
கூகூக்குக்கு கூகூக்குக்கு கூகூக்குக்கு கூகூக்குக்கு கூகூக்குக்கு கூகூக்குக்கு
கவிநாயகர் அவர்கள் தனது பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி, தனது ஆசிரியர்கள், அதிபாகள், தான் மேற்கொண்ட ஆசிரியத் தொழில், கற்பித்த பாடசாலைகள், அதிபராக இருந்து ஆற்றிய பணிகள், தன்னோடு கற்பித்த ஆசிரியர்கள் போன்ற விடயங்கள் உட்படத் தான் கலவித் தளத்தில் தடம்புதித்து வந்த வரலாற்றினை இந்த வாணோலி உரையாடலில் நன்கு பதிவுசெய்திருக்கிறார். மாணவப் பருவத் திலிருந்தே கந்தவனம் அவர்களுக்கு நாடகத்துறையிலும் பேசுகத்துறையிலும் இருந்த ஈடுபாடும் அத்துறைகள் சார்ந்த பங்களிப்புகளும் பணிகளும் இந்த உரையாடலில் நன்கு பதிவாகியுள்ளன. சாவகச்சேரி இறிபேக கல்லூரியில் தொடங்கி சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி மற்றும் கோயம்புத்தூர் கலைக்கல்லூரி முதலாக, பின்னர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகத்துறை பிழோமா வரையிலான வரலாறுகளும் இங்கு விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கவிநாயகரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினாடாக அவர் வாழந்த காலக்கட்டத்திலே சமூகத்தின் எழுதுப்பாத பன்முக வரலாற்று நிகழ்வுகளும் செய்திகளும் இந்நாலிலே தரப்பட்டுள்ளமை ஒரு காலக்கட்டத்தின் சமூக பண்பாட்டு வரலாற்றுப் பதிவாக அமைந்துள்ளமை முக்கியமான விடயமாகும். அவர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலே கலைச்சிறந்த நிகிள்களாகத் திகழ்ந்தோர் பற்றிய செய்திகள், நாடக நிகழ்ச்சிகள், சிறுவர் நாடகம், சிறுவர் இலக்கியம் முதலானவற்றுக்கு அவர் ஆற்றிய பணிகளும், நாடகக் கல்வி உயர்தர பாடசாலைகளில் கற்பிக்கப்பட்ட வரலாறு முதலான செய்திகளும் அறியப்படுகின்றன. குரும்பசிடியாரின் பன்முகப்பட்ட இலக்கியப் பணிகள் இங்கு அழுத்தம் பெறுகின்றன. அவரது காலத்தில் மலையகத்திலே இடம்பெற்ற பல்வேறுபட்ட இலக்கிய ஆக்கப் பணிகள், கலை - இலக்கிய முயற்சிகள் என்பன விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. கண்டாவிலே இருபுது ஆண்டுகளாக நடைபெற்ற தமிழ் கலை இலக்கிய முயற்சிகள், சமயப் பணிகள், தமிழர் பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகள், மற்றும் இலக்கியம், சமயம் சார்ந்த மனுங்களின் பணிகள் முதலான விடயங்கள் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன.

மலை வகைச் சுப்பிக்கூபு குக்குகா குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு முதலாவது வாணோலி உரையாடல் நிகழ்ச்சியில் (11.06.07) கவிநாயகர் அவர்கள், ”இதை ஆர்வத்தோடு தொடர்ச்சியாகக் கொட்க இருக்கின்ற நேயர்களுக்கும் எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, நீங்கள் இதனைத் தொடர்ந்து கேட்க வேண்டும் எனவும், இதிலுள்ள குறைநிறைகளைத் தெரிவிக்க வேண்டும் எனவும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். சில சமயங்களில் எனது நினைவாற்றல் குள்றியவிடத்து உங்களுக்கு என்னுடன் தொடர்புடைய விடயங்கள் தெரியுமானால் நீங்கள் அவற்றை இங்கே கலையகத்தில் தொடர்பு கொண்டு தெரிவிக்கலாம்” எனக் கூறியிருந்தமை மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாம். மேலும், ”கூடிய அளவு

பவளவிறங்க குழுத்தலைவர் வரம்த்துரை

“ஊக்கமது கைவிடேல்” கவிநாயகர் அவர்களின் மந்திர வார்த்தைகள் ஆறு வயதிலேயே தனது பெற்றோர்களை இழந்துவிட்ட சிறுவன் தாய் மாமனின் அரவணைப்பிலும் சகோதரர்களின் அன்பிலும் வளர்ந்தார். சிறுவனாக இருந்தவேளை படிப்பில் அக்கறைகாட்டாது குழப்படிகாரனாக இருந்ததாகக் காரணம் காட்டித் தனக்குப் பதிலாகத் தனது இளைய சகோதரனை ஆங்கிலப் பாடசாலையில் சேர்ப்பித்தது தனது ஆளுமைக்குச் சவாலாக அமைந்தது எனக்கூறுகிறார். மறுகணமே தன்னால் முடியும் எனத் தன் திறமைகளை வெளிக்கொண்ர்வதற்காக ஊக்கமுடனும் விடாழுமயற்சியிடனும் செயற்படத் தொடங்கியவர் இன்றுவரை ஊக்கமதைக் கைவிடாமல் எடுத்த கருமத்தை நிறைவேற்றி வருகிறார். “தொடங்கினால் முடித்த பின்தான் மற்ற வேலை” எனக்கூறும் கவிநாயகர் தனிப்பட்ட தன் முயற்சிகளுக்கு ஏற்படக்கூடிய எதிர்ப்புகளையும் சவாலாகக் கருதுவதில்லை. மாநாக அவை உற்சாகமளிப்பதாகவே கூறுகிறார். நேரத்தைக் கையாள்வதைத்தான் பெரிய சவாலாகக் கருதுகிறார். இதற்காக காலை நால்ரை மனிக்கு நாளைத் தொடங்கி மீண்டும் இருவு பத்து மனிக்கு நித்திரைக்குச் செல்லும்வரை பணியாற்றுகிறார். நேரத்தைச் சமாளிப்பதற்குத் தனது மனையாளின் பங்களிப்பைப் பெரிதாக மதிக்கிறார். அவர் இதுவரை வெளியிட்ட 43 நூல்களில் 40 நூல்கள் திருமணத்தின் பின் வெளியிடப்பட்டவை.

“எனது பணிகள் மூலம் பொருள் சேர்ப்பதை நான் ஒருபொழுதும் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. நான் மட்டும் இலக்கியம் படைக்க வேண்டும், எழுத வேண்டும் என்ற குறுகிய மனப்பான்மை எனக்கிருந்ததில்லை” எனக்கூறுபவர் பேச்சில் மட்டும் நின்றுவிடாது செயலிலும் காட்டி வருகிறார். இலங்கையில் வாழ்ந்த காலத்திலும் சரி கண்டாவில் புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்தவரும் வேளையிலும் சரி தமிழ் இலக்கியப் படைப்புக்கள் வளரவேண்டும், படைப்பாளிகள் பெருக வேண்டும் என்ற நோக்கத்தை முன்னெடுத்து செயற்பட்டு வருகிறார். கவிநாயகரின் “இலக்கிய உலகம்” என்ற கவிதா நாலுக்கு 1964ம் ஆண்டு அணிந்துரை வழங்கிய பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் தனது அணிந்துரையில், “நல்ல இலக்கியம் இயற்ற வேண்டும், அங்ஙனம் இயற்றுவோரை ஊக்கிவிப்போரும் வேண்டும் என்பது இச்சிறிய நாலின் பொருளாகும்” எனக் கூறியதிலிருந்து கவிநாகயர் அவர்களின் சிந்தனைச் சிறப்பு வெள்ளிடை மலையாகிறது. அகில இலங்கை தமிழர் எழுத்தாளர் சங்கம் செயல் இழந்திருந்த வேளை இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் போன்றவர்களின் ஆதரவைச் சிரமத்தின் மத்தியில் பெற்று யாழ் இலக்கிய வட்டத்தை அமைத்து யாழ் எழுத்தாளர்களுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்தவர். அதேபோன்று 1993ம் ஆண்டு வீணைமைந்தன் சண்முகராசா, அளவெட்டி ஸ்ரீக்கந்தா ஆகியோருடன் இணைந்து கண்டா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையத்தை அமைத்தார். கவிநாயகர் அவர்களின் தலைமையில் கண்டா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம் “அரும்பு” சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டது. புலம் பெயர்ந்த மண்ணின் முதலாவது சிறுகதை தொகுதி எனத் தமிழர் தகவல் பிரதம ஆசிரியர் திரு எஸ். திருச்செல்வம் அவர்கள் அரும்புக்கு வழங்கிய தனது உள்ளக உரையில் கூறியுள்ளார். பலர் தங்களை மட்டும்

முன்னிலைப்படுத்தும் வேளையில் கண்டா எழுதாளர் இணையம் அரும்பு போன்ற தொகுப்புக்கள் மூலம் பல எழுத்தாளர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்க வேண்டும் என்ற நல்நோக்குடன் செயற்பட்ட காரணத்தால் அரும்பு வெளியீட்டு விழாவில் கவிநாயகர் அவர்கள் கண்டா தமிழ் இலக்கியத்தின் தந்தை என்று அழைத்தேன். அது மிகவும் பொருத்தமானதே.

இலக்கியவாதி தன்னை தான் சார்ந்த சமூகத்துடன் இணைத்துக் கொண்டுதான் அச்சமூகத்தைப் பற்றி இலக்கியம் படைக்க வேண்டும். பார்வையாளானாகச் சமூகத்திலிருந்து தன்னை அன்னியப்படுத்தி அச்சமூகம் பற்றிய சீர் திருத்த இலக்கியம் படைக்கும் பொழுது ஒர் இலக்கியவாதி நேர்மயற்றவனாக இருக்கிறான். கவிநாயகர் தன் ஒவ்வொரு இலக்கிய முயற்சியிலும் சமூக தேவையை, அதன் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு அதற்காகத் தன்னை அர்ப்பணிப்பது தெரிகிறது. தம்மை மட்டும் முன்னிலைப்படுத்தும் ஒரு சில கவிதை இலக்கியவாதிகளின் கருத்துக்கு மாறாக திருமண வாழ்த்துப் பா, மரண இரங்கல் பா போன்ற பாக்களைப் படைத்து சமூக மக்களின் தேவைகளை, அவர்களின் அபிலாசைகளை நிறைவேற்றுவதில் பெருமிதம் அடைகிறார். சுமார் 1000க்கு மேற்பட்ட திருமண வாழ்த்துப் பாக்கள் இலங்கையில் பலரின் இல்லங்களை அலங்கரித்தன. இன்று அவை எங்கோ? கண்டாவிலும் 300க்கு மேற்பட்ட திருமண வாழ்த்துப் பாக்கள் பாடியுள்ளார். இவ்வாறு மக்களை மகிழ்விப்பதில் நிறைவு பெறுகிறேன் எனக்கூறும் கவிநாயகரின் நல்லுள்ளம் எம்மை வியப்படையச் செய்கிறது.

செய்ய நினைத்துச் செய்யமுடியாமல் போன சம்பவங்கள் பற்றி பேசும்போழுது “சமூகம்” என்ற நாவலையும், “பொங்கி எழு தமிழா” என்ற கவிதை தொகுதியையும் வெளியிட முடியாமல் போனதை ஏமாற்றுமாகக் கருதுகிறார். “சமூகம்” இலங்கையில் சாதிக் கொடுமையை சாடும் நாவல். “நீ வளரும் பெடியன். இதை வெளியிட்டால் பெரிய ஆபத்து ஏற்படும்... எதிர்பை உன்னால் சமாளிக்க முடியாது எனக்குறி அவரது எழுத்துலக குரு இராஜ அரியரட்னம் அந்நாலைப் பிரசரிக்கத் தடைவிதித்து விட்டார். அதேபோன்று ‘பொங்கி எழு தமிழா’ ஒரு உணர்ச்சி கவிதை தொகுதி. இதை வெளியிட்டால் அரசாங்க உத்தியோகம் பறிபோய்விடும் என இவரை எச்சரித்து தடைவிதித்து விட்டனர்.

கவிநாயகர் அவர்கள் பல துறைகளில் சாதனை படைத்துள்ளார் என்பதை அவரது நூலைப் படிப்பவர்கள் அறிந்து கொள்வார்கள். குறிப்பாக கவிதை இலக்கியம், சிறுகதை இலக்கியம், நாடகம், கல்வி, ஆண்மீகம் ஆகியவற்றிற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துத் தமிழுலகில் உண்மையான ஒரு பேரறிஞருக்கத் திகழ்கிறார். கவிநாயகர் கந்தவளம் அவர்களின் பவளவிழாவைச் சிறப்பாக கொண்டாடி அவ்விழாவில் கவிநாயகர் அவர்கள் 52 வாரங்களாகக் கண்டிய தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன காற்றுலைகளில் நிகழ்த்திய நிகழ்ச்சியை நூலாகப் பிரசரித்து வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் அவரை அணுகியபோது அவர் பலமுறை மறுப்புத் தெரிவித்து விட்டார். இருப்பினும் நன்பர்கள்: அதிபர் கணக்காபதி, கலைக்கத்திரி கத்திரி துரைசிங்கம், கலாநிதி பாலசுந்தரம், உதயன் பிரதம ஆசிரியர் ஆர்.என்.லோகேந்திரலிங்கம், ஆசிரியர் த.சிவபாலு, தமிழர் தகவல் பிரதம ஆசிரியர் எஸ். திருச்செலவும், திரு. ஜெயானந்தசோதி இவர்களுடன் நான் அடங்கிய குழு கவிநாயர் அவர்களை அணுகி கவிநாயர் அவர்களின் “வாழ்வும் வரலாறும்” நால் வெளியிடப்பட வேண்டிய

முழுகூடி⁵ முயமகூச்சுக்கு ஒரு குஞ்சு மிக்காக மாஶாள்ளாகத் தலைகூணமென்று பீடகு முயாகூண்டாகத் தலைகூணமாகத் தலைகூணம் நாளவிங்கு வியக்கூட்டுக்கு 'முபதிகு முதுப்புவாகுக்கூப்பு' என்று தலைகூணமாக அமைகின் முபாயகாறுதலு பகுதி சுங்கத் துபங்க காலை குதாகவாய்கிடு செய்துகூடியில் வெளியிருப்பது சமீசகூக் பாகுக்கூய்பு. வாழ்வும் வரலாறும் முதாயம்புள்ளது துப்பிழப்பு மூலம் செய்து விடுவது இதுபோன்ற குதாகவாய்கிடு பார்வைப்போன்ற காயாதாது ஏனைகூடுதல் நாள்விங்கு இதுபோன்ற துப்புவிடுப்பு குதாகவாய்கிடு துப்பு வாழ்வுபுலி வாய்வுதான் என்று விடுவது துப்புக்கூடு நாள்விங்கு இல்லாவற்றுக்கும் முதலில்புநினைவுப்புதெட்டகத்திலிருந்து கொரிகுவரிகள்: சு1993ஆம் முறையிலே ஆண்டு கவிநாயகர் கந்தவனம் ஜியாவின் 60ஆவது அகவை விழும், தமிழர் தகவல் ஆசிரியர் திரு எஸ்.திருக்செல்வம் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற பொழுது, அவரின் அறிமுகத்துான் கவிஞர் கந்தவனம் குழுஜியாவும் அவர்களைச் சமுகத்தால் மதிக்கின்ற ஒரு கவிஞராக, எழுத்தாளராக, சமூக ஆர்வலராக, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு நல்ல மனதுடைய மனிதராக அவரை அவரது 60ஆவது அகவை விழாவில் சங்கமம் வாணொரியும் கெளரவித்தது. அன்று தொடர்ச்சிய எங்களின் கெளரவு ஆரம்பம் இன்றும் கெளரவத்துான் தொடர்வதும், நாங்கள் அவரின் இன்றைய அகவை 75இடன் தொடர்புபட்டு வானலையில் தொடர்ந்ததும், ஓர் அற்புதமான கவிதை, சுருங்கச் சொன்னால் சில மனிதர்களின் வாழ்க்கையே ஓர் கவிதைத்தான்.

.நிபுக்கியூண்டே

கவிநாயகர் கந்தவனம் அவர்களின் 75 வருட வாழ்க்கைக் கவிதையை நாங்கள் ஒரு வருடம் முழுவதும் இடைவிடாது வாராவாரம் ஒரு கவிதையாக, சுரம் பிரித்து வானலையில் உரையாடிய பொழுது, மரபுக் கவிதையாக மலாந்த வாழ்க்கைப் பயணம் தொடர்க்கையாகி, தொடர்க்கட்டுரையாகி ஒரு நல்ல குழியும், சமுதாய மலாகி விரியக்கொதாந்தியது. அவரின் வாழ்க்கையை வானலையில் கேட்டபொழுது தலைசிறந்த சௌ ஆளுக்காதியாக, இலக்கியத் தேன்சிந்தம் இலக்கியவாதியாக, மரபுக் கவிதையின் தலைநாயகமாக, எல்லாவற்றையும் அறிந்து வைத்திருக்கின்ற ஒரு நூலகத்தோடு பயணிப்பதான் ஓர் உண்வை எங்க்குள் ஏற்படுத்தியிருந்தது. என்னுடைய முபது ஆண்டுகால வானலை வாழ்க்கையில் பேசுவதும், பேச்சைக் கேட்பதும் ஓர் அனுபவம் என்ற புதிய அத்தியாயத்தை இவரிடமிருந்துதான் நான் ஆரம்பித்திருக்கிறேன். செவியழி புகுந்த வானலைப் பயணம் இதோ கண்வழி புகுந்து இதயத்தில் இறங்க மலராகவும் மலர்கின்றது, நிற்க...

உலகக் காந்தலையில் தமிழ் கலந்து அனா நூற்றுண்டுக்கும் மேலாகவிட்டது. கணடியக் காந்தலையில் தமிழ் கலந்து முன்று தசாபத காலத்திற்கும் மேலாகவிட்டது. இன்னும் ஒரு தமிழ் மனிதரின் வாழ்க்கை வானலையில் வரலாறுக் வசீகரப் படுத்தப்படவில்லை. காரணம் அப்பிடி ஒரு தமிழ் மனிதர் இல்லையென்பதல்ல. அப்பிடியாரு என்னும் எந்தவொரு தமிழ் வானலைக்கும் வரவில்லை. அதற்கான நேரத்தை ஒதுக்க ஒரு தமிழ் மனிதரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஒவிபுரப்பாவிலலையென்பதே உண்மையான விடயமாகக்கூட இருக்கலாம். முதன்முதலாக ஒருவரின் வாழ்க்கை வரலாறு உலக வானலையில் ஒவிபரப்பாவது இதுவே முதன் முறை என என்னுகிறேன். அந்த வகையில் கணடியத் தமிழ் ஒவிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தைச் சர்ந்த நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து கொள்கிறோம், பெருமையடைந்து கொள்கிறோம். நாங்கள் கூட்டுத் தொடர்புமிகில் ஒரு காந்தமாபி ஸகர்ன்மாக்குமாபி ஸ்ரீராமங்கூடு என்ற காரணத்தால், இன்னும் ஒருபடி மேலேபோய் கைதட்டி நமக்கு நாமே முதுகில்

தடவி முறைவித்துக் கொள்ளலாம். காரணம் எந்த ஒரு நிகழ்ச்சியையும் 'நிறையும் குறையும்' நிகழ்ச்சியிலே, ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியின் நிறைகளையும் குறைகளையும் கூறி, பதிவு செய்து, அந்நிகழ்ச்சிகளை தட்டிக்கொடுப்பதும் தட்டிவிடுவதும் CTBC நேயர்களுக்குக் கைவந்த கலை என்பது ஊர் உலகம் அறிந்த விடயமாகும். கவிஞர் கந்தவனம் ஜயாவின் வரலாற்றுத்தொடர் காலையில் நேரடியாக ஒலிபரப்பாகி பின்னர், அதே நிகழ்ச்சி அன்றைய இரவே மறு ஒலிபரப்பாகிய பெருமை இந்த நிகழ்ச்சிக்கு மட்டுமேயுண்டு. கவிஞர் கந்தவனம் ஜயாவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை வானலையில் எடுத்து வரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என் இதயத்தில் ஊற்றி நிரப்பியவரே மதிப்பிற்குரிய நன்பர் CTBC பாஞ்சாலன் ஜெகதீசன்தான். எடுத்த காரியம் எதையும் சாதிக்காமல் மனதைவிட்டு வெளியே கீழே இறக்கிவிடாத நன்பர் ஜெகதீசன் அவர்கள். இந்த விடயத்தையும் கீழே இறக்கி விடாமல் கானும்போதும் பேசும்போதும், நினைப்பட்டுவார். முதலில் நன்பர் பாஞ்சாலன் ஜெகதீசனுக்கு என்னுடைய, எங்களுடைய நன்றி. கவிநாயகர் கந்தவனம் ஜயாவிடம் கேட்டவுடன் 'ஓம்' என்று மிகவும் பெருந்தன்மையுடன் ஒவ்வொரு வாரமும் பனியோ குளிரோ, காந்தோ புயலோ எது எவ்வாறாயினும், சற்றும் மனம் தளராத விக்கிரமாதித்தன் போல ஒவ்வொரு வாரமும் 'டான்' என நேரத்திற்கு முன்னரே வரும் அவரின் அந்த நேரப்பண்பாடுதான் இவ்வாறான வாழ்க்கை உயர்வுக்கு காரணம் என எண்ணுகிறேன்.

கவிஞர் கந்தவனம் ஜயா பிறந்த காலத்திலிருந்து இந்த வரலாற்றை அண்மையில் அவர் நிறுத்தும் வரை ஒரு ஒலிபரப்பாளனாகவும், நேயராகவும் நானும் அவரின் வாழ்க்கையோடு பயணம் செய்திருக்கிறேன். அவரோடு வாழ்ந்த - பேசிய - பழகிய மனிதர்கள், அவர் சென்று வாழ்ந்து வந்த இடங்கள், தொழில் பார்த்த கூடங்கள், அவர் பேசிப் பழகிய மனிதர்கள் எல்லோருடனும் நானும் பழகப் பேசிய அறிமுகமான ஒரு நினைப்பே எனக்குள்ளும் இனிக்கின்றது. அவரோடு அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை நானும் வானலையுடாகப் பகிர்ந்து கொண்டு பேசியபோது கற்றுக்கொண்ட அனுபவ விடயங்கள், கவிதைகளாகவும், கருத்துக்களாகவும், புதினங்களாகவும், எனக்குள்ளும் ஒரு பரிமாணத்தை ஊற்றி நிரப்பியிருக்கிறது,

வானொலியைக் கேட்பது என்பது வேறு, கேட்க வைப்பது என்பது வேறு. கவிஞர் கந்தவனம் ஜயா அவர்கள் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தையும் ஒவ்வொரு திங்களும் நகர்த்திய விதமே அவருக்குள்ளேயிருந்த ஒரு பண்பட்ட ஒலிபரப்பாளனை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. ஆனால் இதற்கு முன்னரே கவிஞர் ஜயா நன்பர் இராஜ்குமாரின் கீதவாணியில் கவிதா நிகழ்ச்சியை வாராவாரம் நிகழ்த்தி வந்தார் என்பதும், எந்த வானலை என்றாலும், எந்த பத்திரிகை என்றாலும், எல்லோருடனும் சம்மான அதேநேரம் ஆரோக்கிய இலக்கியத்தனமான ஓர் இனிய உறவை அவர் எல்லோருக்கும் தெரியக்கூடியதாக பவுத்திரமாக அரவணனத்து வந்தார், வருகிறார் என்றே நான் எண்ணுகின்றேன். கண்டிய வாழ்வின் ஆரம்ப எழுத்துக்கைப் பிரவேசம் தமிழர் தகவலில் அவர் எழுதி வந்த கண்டியக் காட்சிகளாகும்.

அவை மட்டுமல்ல, இன்னும் பல்வேறு பத்திரிகைகள், வானொலிகள், தொலைக்காட்சிகள், தன்னோடு வாழ்ந்த - வாழ்கின்ற பெரும்பாலான எல்லாக்கலைகளுக்கள், எழுத்தாளர்கள், பிரமுகர்கள் என ஒரு பெரிய பட்டியலை இந்த வானலை வாழ்க்கைப் பயணத்தில் குறிப்பிடும் பொழுது அவரின் நினைவுப்

பெட்டகத்தின் நீளமும் ஆழமும் புரிந்தன. இன்னும் சொன்னால் அறிவுக்கு மூலதனம் முளையல்ல. எதையும் மறவாத நினைவாற்றல்தான் என்பதை கவிநாயகர் ஜயாவின் வாழ்க்கையைப் பார்த்து, வாசித்து அல்லது கேட்டுப் புரிந்து கொள்ளலாம். நிறைவாக....

உலகம் தனது வளர்ச்சியில் எல்லா நாட்டையும் கிராமமாக்கித், தனக்குள் இறுக்கிப் பல்லாண்டுகள் கழிந்து விட்டன. உலகம் காலத்தோடு பல்வேறு பரிமாணங்களைக் கடந்து வெகு வேகமாகக் கரைந்து, கரை சேர்ந்து கொண்டு போகிறது. ஆனால் நாங்கள் விஞ்ஞான உலகத்தில் ஏறி அமர இன்னும் அவசரமாக ஆசைப்படாமல் இருப்பது, இதயத்தில் எங்கோ ஓரிடத்தில் மெலிதாக வலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. என்ன! நாங்கள் வடதுமெரிக்காவில் எவ்வளவு பெரிய வளர்ச்சி!! என நீங்கள் என் காதுக்குள் குசுகுசுப்பது கேட்கிறது. ஒவிம்பிக்ஸில் நாங்கள் தமிழர்கள் எத்தனை பேர் என்று கேட்டால், இன்னும் மௌனம்தான் எல்லோருக்கும் புதிலாக வருகிறது. ஏன்? ஏன்? என்ற கேள்வியும் எங்களுக்குள் வருகின்றது. எங்களுக்குள் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் ஆகர்ஷிக்க வில்லையென்றால், எங்களுக்குள் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்கவில்லை என்றால், எங்களுக்குள் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றால், முழு உலகமும் எப்பொழுது எங்களைப் புரிந்து கொண்டு தமிழன் என்று பரிந்து சொல்லும். பெரியவர்களைக் கணம் பண்ணுவோம், சிறுவர்களை முன் உயர்த்துவோம்.

என்றும் அன்புடன் உங்களை நேசிக்கும்

**இயக்குநர் இவையபாரதி
கணமியத் தமிழ் ஒலிப்பியகுக் கூட்டுத்தாபனம்
ரொறங்கரோ - 01.15. 2009**

பவளவிழா நாயகன் கூறுவிடு பல்லுதை பவுராஷி சுக்திக்கப்பெற வேண்டும் ஸ்ரீதாரஸ்தாவாகையில் கூடுமையை புதைக்கொ கெப்பாக்கை மூக்குமையை திண்ணியில் நெஞ்சத் தலைவர் அவர்கட்டும்புகைக்குப்பால் கூனிரபஜே சுப்பாத்திரை நண்பகல் போன்ற விழாக்குழு நண்பர்க்கும்காரைத்துடி வாளாளாகலி கூறுவிடு வன்மையிற் சிறந்த வர்த்தகச் செல்வர்க்கும் உண்மையை அறியும் உயர்ந்தவர்யாவர்க்கும் ரீங்கை கூக்கு ப்ரகை எந்தின்மனைவியும் மக்களும் யானும்புக ரீக்குனையைப் பிள்ளையை ரீகுக்கூடு சிற்கை குளிர். வணக்கம்செலுத்துகின்றோம்முற்பக காகைமங்காயிரிப் பூமீஸப வாஞ்சிடு ரூயில் ரூப ரூக்கைடு காலுநில் ரீக்காராடு ராகுதை கூறிகாபி இணாகலி உலகில் கணக்கில் அபிங்கா உடியிர்கள் கூப்புடு சௌபாப்கைடு காவாசலை பயலிதை உடில்களில் நடந்தும் பறந்தும் கூங்கை கூறிக்குறிப்பிச்சாகலி கூக்கூலை ஊய்ந்தும் நீந்தியும் தாவியும் ஊழிவினாலை ரீக்காந்தை கூர !!சீக்ராலை பரிபலி சூரந்து வாழ்ந்து சாதலும் பிறத்தலும் கூக்கை ரீக்காருப்புடு ரீக்காராடு ரீபாஸ்பிவிலை எனிடக் கீன்று இயந்கைநியதியில்லா காலைபு ஏதுக்குராலையிலை மனிதப் பிறப்பின்டு மாண்பு பெரியதாரு ரீகுக்கூலக்கார் கூறினபிலைகளைக்கீப்புகி மங்கை ரீக்குது ரைக்கூருதை ரீக்காராடு ரீகுக்கூலக்கார் ரீக்காராடு குறுவருள்ளுன்றே தெளிந்து நடந்தேன். ரீக்குது ரைக்கூருதை ரீக்காராடு ரீகுக்கூலக்கார் கூறுவிடு பூங்கை கீர்ப்பு இணாகலி கூறுவிடு பொகைமா கூறுபவிலை ப்ரகை காகைகர்யைபிபலி பழுஞ்சை கூறுவிடு பெற்றுதை கூறுவிடு பாங்குறுத் தாங்குதல் . பாலுவிகூறுவிடு

அதில்வளி மண்டலம் ஆற்றும் பங்கும் கதிரவன் பரிசும் கண்டு வியந்தேன்.

திரியும் காற்றும் ஏரியும் நெருப்பும் விரியும் வானும் வியப்போ வியப்பு!

நீராவி ஆகீக் கார்முகி லாவதும் கார்முகில் படிமிசை கதிதரும் மழையாய்ப் பெய்வதும் ஆழுகள் பாய்ந்து பெரும்பயன் செய்வதும் கண்டு சிறகடித் தெழுந்தேன்!

குக்கையை கூகைக்கு கூடுமையை கூறுவிடு பெற்று

கீரமயாக்கி கூறுக்கூலை கூறுபவிலை ப்ரிசு கூறுமாலை 2002.5.10 - ஜில்லாப்

மாட்சிசெய் தோங்கும் உயர்ந்த மலைகளும் காட்சியிற் சிறந்த கவின்வீழ்ச் சிக்கஞும் பூக்களை விரித்துப் புத்துனர் வூட்டிப் பாக்களைச் சுரக்கும் பசஞ்சோ லைகளும் கண்ணுக் கிணியன் கருத்தை வளர்ப்பன பண்ணிய தாரெனப் பரமன் தெரிந்தான்!

அரியலிப் பிறப்பை யானும் பெற்றது திருவருள் என்றே தெளிந்து நடந்தேன்.

அவனின் பெருமையை அறிந்தும் எனையிப் புவியிற் பிறக்க வைத்ததைப் போற்றியும் அதிலும் இனிய தமிழ்மக னாக முதுமொழிக் கடலில் மூழ்கிட வைத்த அதிலும் அறிவியல் அறிஞர் அக்கிய புதுமைகள் நிறைந்த பவியினில் வாழும் பேற்றினை எண்ணிப் பெருமிதம் டைந்தும் ஆற்றலும் பண்பும் அறிவும் சான்ற

மதிவாணர் மத்தியில் வைத்தது மகிழ்ந்தும் பொதுவான சீற்றில் பணிகளிற் பரிந்தும் வழுவிலா தொழுகி வாழ்ந்தாலில் வாழ்க்கை எழுபத்தைந் தாண்டுகள் ஏகிடக் கண்டது!

இனிய குணத்துச் சட்டத் தரணி மனுவை யேசு தாசன் தலைமையில் பண்புறு நண்பர் பலரும் சேர்ந்திந் நண்பகல் விழாவினை நயமுற எடுத்த மதிப்பார் நண்பர் வளர்பகும் அறிஞர் அதிபர் கனக சபாபதி அவர்கள் தனிக ரில்லாத் தமிழர் தகவல் இன்னா சிரியர் எஸ்திருச் செல்வம் கண்ணல் தமிழ்ப்பே ராசான் கலாநிதி பன்னால் படைத்த பால சுந்தரம்

பாங்குறு தொண்டுகள் புறபல் செய்யும்
தூங்கா டாக்டர் குதிர்துரை சிங்கம்
பெட்புழும் உதயன் பேரிதழ் முதல்வர்
நட்பின் நாயகன் நாடறி லோகன்
இகவில் கவிஞர் எழுத்தாளர் இணையத்
தகைசால் தலைவர் த.சிவ பாலு
புதுமைக் கதைகள் புனைவதில் வல்ல
அதிபுகழ்க் காதற் குருஅர விந்தன்
காற்றுலை தன்னில் கதைசொல்ல என்னை
எறுநிய கலைஞர் இளைய பாரதி
மகளினை ஒத்த செல்வியை மணந்த
திகழ்புன் முறுவல் ஜெயானந்த சோதி
என்பவர் தமக்கும் இவரோ டினைந்த
நண்பர்கள் வணிக வல்லாள நாயகர்

எனியேனை இன்று மிகவே ஏத்தி
அளவிலா அன்புடன் உரைகள் ஆற்றிய
அரும்பேர் அறிஞர் யாவர்க்கும் என்னைப்
பெரும்பொழை யோடு பேணும் மனைவி
சான்ற மக்கள் மருமக்கள் சர்வபில்
ஆன்ற நன்றி அறிதலைச் செலுத்துவேன்!
எந்தன் பணிகளுக் கிடையிடை உதவிகள்
தந்து வருகின்ற தன்னல மில்லாச்
சிந்தை நலத்துத் திருவாளர் தமக்கும்
இங்க நோக்கில் நன்றி இயும்பவேன்.

எண்ணிப் பார்த்தால் யானொன்றும் பெரிதாய்ப் பண்ணிய தில்லை என்ற பதில்வரும் புகழுக் காக எதையும் புரிந்திலேன் மகிழ்வால் குயிலகள் பாடும் வகையில் பாடாமல் இருக்க முடியாமற் பாடினேன் ஊடாடுக் கந்பனை உலகிந்றான் உலவினேன் இல்லத் தலைவி குரல்கேட்டால் இறங்குவேன் இல்லை என்றால் அங்கேயே உறங்குவேன்!

பரிதாய்ப் கீழ்க்கண்ட சொல்லுக்கும் தீவிர தீவிர
தீவிர கூறுகின்றி சொல்லுகின்ற போட்டுமேல்தீ
வாண்மை வீட்டுத்தீவிரமான ஏது விஷயத்தீவிரமானதீ
ல்
வன் கடியால் கூத்துக்கூடிய வளர்வு கடியால்
கடியால் கூத்துக்கூடிய வளர்வு கடியால்
ஸ்வினேன் பூதால் நீலகுத்துக்கூடிய வளர்வு ஸ்வினேன்
கஞ்சுவேன் கஞ்சுவேன் பூதால் நீலகுத்துக்கூடிய வளர்வு கஞ்சுவேன்!
வேன்!

கூடும் நண்பரும் உறக்கத்தைக் குழப்புவர்
அடில் அன்பினால் விழாக்களில் ஏற்றுவர்.
அன்புத் தொல்லைக்கு ஆடுவேன் நடனம்
இன்பம் அதிலும் இருக்கவே செய்யும்
அதனால் யானொரு தனிமர மஸ்லன்
உதவும் கனிமரத் தோப்பினுள் ஓருவன்!

ஒருவனை மதிக்கும் உன்னத நண்பர்கள்
பொருவில் தாகப் பொலிவற எடுத்த
இந்த விழாவின் சிறப்பெண் வென்றால்
எந்தன் வாழ்க்கை நால்வெளி யீடுதான்
சிறப்பினும் சிறப்பு சாதனைச் சிறப்பு
மங்க்கவே முடியா வகையினில் இதற்குக்
கால்கோள் இட்டவர் மதிநலக் கலைஞர்
பால்போற் பழகும் இளைய பாரதி

அழகுறத் தானே வரலாற்றை அச்சேற்றி
விழுமிய நேயர்முன் வெளியிட நினைத்தவர்
பழகுநற் பண்பினாற் பின்னர் பவள
விழாக்குழு கேட்க விட்டுக் கொடுத்தவர்.

அறுபதில் வந்தது ஜெகதீசன் ஆக்கம்
பெறுமதி பற்பல எழுபதில் பேசி
வெளிவரும் நாலோ விழாக்குழு ஊக்கம்
செயற்கருஞ் செயலைச் செய்தன் நண்பர்
முயற்சியை வாழ்நாள் முழுவதும் போற்றுவேன்.

நீடு வாழ நெடுமான் அஞ்சி
காடு பெற்ற நெல்லிக் கனியைத்
தானுண் ணாது தமிழ்மொழி வாழ
ஞானப் புலவர் அவ்வைக் கீந்தான்
இந்த விழாவும் நீங்கள் எந்தன்
செந்தமிழ் சிறப்புறச் செழிக்கத் தந்த
நெல்லிக் கனியை நெஞ்சினில் இருத்தி
எல்லையிற் சிறப்புகள் எய்தநீர் வாழ்த்துவேன்.

என்னை மதிக்கும் ஏற்றம் மிகுந்த
நன்மனப் பணிகள் செய்யும் நண்பர்காள்
வாழ்வினைக் கண்டுயான் மயங்கிய தீல்லை
தாழ்வுற்ற போது தயங்கவு மில்லை
இந்தப் பக்குவ மனத்தினை எனக்குத்
தந்த தந்தி முகன்தாள் வணங்கி
நீண்டநாள் நீங்கள் நிறைவுடன் வாழ
வேண்டுவேன் தூய மனத்துடன் வேண்டி.

வாழ்க பவள விழாக்குழு வாழ்க
வாழ்க ஏனை நண்பர்கள் வாழ்க
வாழ்க தாயக உறவுகள் வளமுற
வாழ்க செந்தமிழ் ஈழம் வையகம்
நன்றே வாழ்க நலமுற என்றே
இன்றுடன் என்றும் வாழ்த்தும் என் மனமே!

பொருளாக்கம்

பக்கம்

1. முன்னோட்டம்	1
2. நூணாவிலூர்	12
3. விளையாட்டுப் பிள்ளை	25
4. கதியளித்த கல்விமுறை	36
5. நேரக் கட்டுப்பாடு	48
6. இந்தியப் பயணம்	58
7. தமயன் சொல் மிக்கதோர் தந்திரமில்லை	70
8. சென்னை கிறித்துவக் கல்லூரி	82
9. அனுபவம் பலவிதம்	95
10. கோவை அரசினர் கலைக் கல்லூரி	119
11. பட்டமளிப்பு விழா	131
12. மாத்தளை புனித தோழையார் கல்லூரி	137
13. வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயம்	144
14. குரும்பசிட்டிக் குடித்தனம்	150
15. வவுனிக்குளம் மகா வித்தியாலயம்	157
16. அளவெட்டி அருணோதயக் கல்லூரி	164
17. நாடகக் கல்வி	171
18. இலெகுத்து வாழ்க்கை	179
19. இலெகுத்து வாழ்க்கை: தொடர்ச்சி	187
20. திரான்ஸ்கி	194
21. தென் ஆபிரிக்க இந்தியர்	204
22. திசைமாறிய திட்டம்	213
23. கண்டா வாழ்க்கை	220
24. நடித்த நாடகங்கள்	229
25. ஒரு வித்தியாசமான அனுபவம்	237
26. கண்டாவில் நடித்தவை	245
27. எழுதிய நூல்கள்	253
28. எழுதிய நூல்கள்: தொடர்ச்சி	263
29. எழுதிய நூல்கள்: தொடர்ச்சி	273
30. எழுதிய நூல்கள்: தொடர்ச்சி	283
31. எழுதிய நூல்கள்: தொடர்ச்சி	289
32. வெளியிடப்பட்ட நூல்கள்: தொடர்ச்சி	297
33. தொகுத்த நூல்கள்	304
34. கவியரங்கங்கள்	313
35. கவியரங்கங்கள்: தொடர்ச்சி	323

36. கவியரங்கங்கள்: தொடர்ச்சி	332
37. கவியரங்கங்கள்: தொடர்ச்சிருக்கல்	340
38. கவியரங்கங்கள்: தொடர்ச்சி	349
39. கவியரங்க அனுபவங்கள்: தொடர்ச்சி	357
40. கண்டாவில் பங்குபற்றிய கவியரங்கங்கள்	367
41. சொற்பொழிவு அனுபவங்கள்	378
42. சொற்பொழிவு அனுபவங்கள்: தொடர்ச்சி	385
43. சொற்பொழிவு அனுபவங்கள்: தொடர்ச்சி	393
44. சொற்பொழிவு அனுபவங்கள்: தொடர்ச்சி	402
45. சொற்பொழிவு அனுபவங்கள்: தொடர்ச்சிப் புகையூருக்கை	411
46. பட்டிமன்றங்கள்	422
47. அமைப்புகள் சார்ந்த பணிகள்	432
48. அமைப்புகள் சார்ந்த பணிகள்: தொடர்ச்சியை	441
49. சமூக உணர்வு முனையிருக்கும் விதிகளையும்	451
50. அரசியல் ஈடுபாடு	461
51. எனது குடும்பம்	470
52. நிறைவாடல்	480

|

53. பிரான்க் ரூபாய்களுக்கு குறிபு காலத்திற்கும்	51
54. முபாரகப்படித்து கூறுவது காலத்திற்கும்	51
55. பின்தாத்திற்கு கவுப்பியுமிகு காலத்திற்கும்	51
56. முபாய்படித்து கூறுவது காலத்திற்கும்	51
57. பிரான்க் க்ஷதியானவிரும்புமிகு காலத்திற்கும்	51
58. காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
59. கீச்சாக்குதல் காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
60. மாடித்து காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
61. மாப்பி மாதிரியாக்கி காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
62. வாக்காயால் காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
63. நாக்குக்காக்கி காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
64. மியாக்கும் நாக்காயால் காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
65. கீச்சாக்குதல் நாக்காயால் காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
66. கீச்சாக்குதல் நாக்காயால் காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
67. கீச்சாக்குதல் நாக்காயால் காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
68. கீச்சாக்குதல் நாக்காயால் காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
69. கீச்சாக்குதல் நாக்காயால் காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
70. கீச்சாக்குதல் நாக்காயால் காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
71. கீச்சாக்குதல் நாக்காயால் காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51
72. கீச்சாக்குதல் நாக்காயால் காக்கப்படுத்துவது காலத்திற்கும்	51

I. முன்னேரட்டம்

11.06.2007

இனையபாரதி: வணக்கம், நேயர்களே! கனடியத் தமிழ் ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் காற்றலையில் இன்று அறிமுகமாகின்ற ஒரு புத்தம்புதிய நிகழ்ச்சி மூலமாகவும், அதே நேரம் கனடியத் தமிழ் ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனக் காற்றலைக்கு முதன்முதலாக அறிமுகங் செய்யப்படுகின்ற ஒரு நிகழ்ச்சியாகவும், வானலைக் காற்றின் வரலாற்றில் - இதுவரை எந்த ஒரு வானொலியிலும் அறிமுகங் செய்யப்படாத ஒரு நிகழ்ச்சியாகவும் இந்த நிகழ்ச்சி அமையப் போகின்றது.

புலம்பெயர்ந்து வாழ்கின்ற தமிழர்கள் மத்தியிலே எழுத்தாளர்கள், கல்விமான்கள், பேராசிரியர்கள், கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், நல்ல மனிதர்கள், தொழில் அதிபர்கள் என்று நிறையப்பேர் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். காலத்தோடும் மக்களோடும் இணைந்து இவர்கள் ஆற்றுகின்ற இந்தச் சமூகப் பணியானது ஒரு காலத்தில் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்பதில் எல்லோருமே அக்கறையாக இருப்பார்கள். மனிதர்கள் வாழுகின்றபொழுதே அவர்களுடைய எழுத்கையை எழுதுகின்ற காலமாக இந்தக் காலம் இருக்கின்றது. முன்பெல்லாம் ஒருவர் இல்லாத காலத்தில் அவரைப் பற்றிய விடயங்களைத் தேடி ஆய்வுகள் செய்து அறிமுகங் செய்கின்ற பணி நடைபெற்றிருக்கின்றது. ஆனால் நவீன யுகத்தில் அவர்கள் வாழுகின்றபொழுதே அவர்களுக்குள் இருக்கின்ற எங்களுக்குத் தெரியாத, எங்கள் தேடல்களுக்கு அகப்படாத பல விடயங்களை அவர்கள் வாழ்கின்ற போதே கேட்டுக் கொள்வது காலத்துக்கும் அந்தச் சமூகத்துக்கும் பயன்படக்கூடியதாக இருக்கும். காதலும் சமூகமும் உயிரும் ஒன்று என்று சொல்லலாம். காதல் - உயிர் - சமூகம் மூன்றையும் ஒரே நேர கோட்டில் வைத்துப் பார்க்கலாம். காதல் இருக்கும் பொழுதும் உயிர் இருக்கும் பொழுதும் சமூகம் இருக்கும் பொழுதும் காதலிக்க, நேசிக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அப்படியென்றால்தான் அதற்கு உயிர் இருக்கும்.

அந்த வகையில் நம் மக்கள் முன்னே வாழ்கின்ற பெரியவர்கள், தொழில் அதிபர்கள், எழுத்தாளர்கள், பிரபலியமானவர்கள் சமூகத்தோடு வாழ்ந்தவர்களுக்கான தகவல்களைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் முதல் நிகழ்ச்சியாக இந்த நிகழ்ச்சி அமைகிறது.

இலங்கையிலும் கனடாவிலும் புகழ்பெற்றவர், கல்விமான் - இலங்கையில் இருக்கும் பொழுது ஆசிரியராக, அதிபராகக் கல்வித்துறையிலே மிக உட்சாகமாக உழைத்துப் பல மாணவர்களை உருவாக்கியவர், நாடகக் கல்வியிற் பட்டதாரி, நிறையப் புத்தகங்கள் எழுதி எழுத்துலகத்துக்குத் தனது பங்கை இலங்கையிலும் அளித்துப், பின்னர் கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாகக் கனடாவில் மேடைகளில், பத்திரிகைகளில், சஞ்சிகைகளில் தன்னுடைய கவனத்தை மக்கள்முன் பதிய வைத்து, மக்கள் கவனத்தைத் தனமுன் பதியவைத்துச் சமூகத்துக்கு எழுத்து மூலமாகப் பல பணிகளைச் செய்து இன்றும் எங்களோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற மதிப்புக்குரிய கவிஞர் கந்தவனம் ஜயா அவர்களை, அவருடைய வரலாற்றை, அவர் காலத்து வாழுக்கையை, அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்த எழுத்துலகத்தை, அவர்களது கடந்த காலத்தை, இப்பொழுது வாழ்கின்ற காலத்தை எல்லாம் பதிவுசெய்யும் நோக்கமாக இந்த நிகழ்ச்சி வானொலிக்கு வருகிறது. இந்த நிகழ்ச்சித் தொடருக்கு இன்றைய நிகழ்ச்சி ஒரு அறிமுக நிகழ்ச்சியாக இடம்பெறுகிறது.

இந்த நிகழ்ச்சிமூலமாகப் பல தகவல்களை, எழுத்தில் வராத் விடயங்களை, எங்களுக்குத் தெரியாத அவருடைய வரலாற்றை - ஒரு வரலாற்று ஆவணமாகப் பதிவுசெய்து கொள்வதற்கு முன்னுதாரணமாகவும் ஒரு முத்த கலைஞரை வரவேற்று, ஒரு முத்த எழுத்தாளரை வரவேற்று, ஒரு முத்த விடயத்தைச் செய்கின்ற ஒரு சிறிய வாணோலியாக இந்த வாணோலி இருக்கிறது.

அந்தவகையில் கண்டிய தமிழ் ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன நேயர்கள், கலைஞர்கள், வர்த்தகப் பெருமக்கள் சார்பாகக் கவிஞர் கந்தவனம் ஜயா அவர்களை தமிழ் ஓலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தின் காற்றலையிலே உங்களுக்காகவும், எங்களுக்காகவும், எதிர்காலச் சந்ததியினர்க்காகவும் மறைந்து தெரிந்து தெரியாமல் இருக்கின்ற அவருடைய வாழ்க்கையின் பின் பாதையிலே போய் எழுத்துலகத்தைத் தரிசித்து வருகின்ற சிகரமாக இந்த நிகழ்ச்சி வானலைக்கு வருகின்றது. வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் இளையபாரதி அவர்களே! வணக்கம் கண்டிய தமிழ் ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன நேயர்களே! இந்த நிகழ்ச்சி கலைஞர் இளையபாரதி அவர்கள் தன் முன்னுரையிலே குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போல காற்றலையில் - வாணோலியில் நிகழ விருக்கின்ற ஒரு புதுமையான முயற்சி என்றுதான் நானும் கருதுகிறேன். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் இப்படி ஒருவருடைய வரலாற்றை ஓலிவடிவிலே வாணோலியில் வரச்செய்கின்ற இந்த முயற்சி முன்னுதாரணமானது. தம்பி இளையபாரதி அவர்கள் தமிழ் வளர்த்த, வளர்க்கின்ற பெரியோர்களுடைய வரலாற்றை எந்த அளவுக்கு மதிக்கின்றார் என்பதனையும் எனக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இங்கு சங்று முன்னதாகத்தான் வந்து சேர்ந்தேன். வந்த பொழுது அவர் இதிலே ஒரு பொத்தான், அதிலே ஒரு பொத்தானை அழுத்திப் பேசத்தொடங்கிய அந்த முன்னுரை இருக்கிறதே, எந்தவித ஆயத்தமும் இல்லாமல் ஒரு தொடர் நிகழ்ச்சிக்கு அறிமுகம் போல, ஒரு காவியத்துக்குப் பாயிரம் போல, இனி வரவிருக்கின்ற என்னுடைய இந்த வரலாற்று நாலுக்கு முன்னுரைபோல அவர் அளித்திருக்கின்ற இந்தத் தொடக்க உரையை நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பொழுது மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

அவருடைய ஆர்வம் எனக்கு நன்கு புரிகிறது. அவர் பலமுறை கேட்டும் நான் கேளாதவன்போல நடந்து கொண்டமைக்கு அவரிடத்திலே பகரிங்கமாக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நான் நினைக்கிறேன் அவர் இத்தகைய ஒரு நிகழ்வுக்குப் பிஸ்ளையார் சுழி போட்டு ஏறக்குறைய இரண்டு வருடங்கள் ...

இளையபாரதி: மூன்று வருடங்கள் ...

கவிநாயகர்: மூன்று வருடங்காளாகின்றன. அவரது அழைப்பை ஏற்று உரிய காலத்தில் இந்த நிகழ்ச்சியைத் தொடங்காமைக்கு என்னுடைய நேரமின்மைதான் முக்கிய காரணம் என்பதனைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். கடைசியாகக் கடந்த உதயன் விழாவிலே அவர் “CTBCஜீ நீங்கள் இன்னும் ஒரு சிறிய வாணோலியாகத்தான் பார்க்கிறீர்கள்” என்று கூறியது என்ன மிகவும் பாதித்த காரணத்தினாலே இதோ வருகின்றேன் என்று இன்று இன்று வந்து சேர்ந்திருக்கின்றேன்.

என்னுடைய அலுவலை அவர் பார்க்கின்றபோது நான் அதற்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுக்காது போனால் நான் பிழைசெய்தவன் ஆகிவிடுவேன். இந்தமாதிரியான மனப்பான்மை காரணமாகத்தான் தமிழருடைய வரலாறே ஒரு பின்தங்கிய

நிலையில் இருக்கிறது. இப்பொழுதெல்லாம் எழுத்து வசதிகள், அச்சக வசதிகள், ஊடக வளர்ச்சிகள் அதிகம் இருப்பதனாலே தமிழர் வரலாறு ஆங்காங்கு பதியப்படுகின்றன. நான் சொல்லுவது அதற்கு முன்னதான காலம். தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறு சங்ககாலத்திலிருந்து பதியப்படாமைக்குக் காரணம் புலவர்கள் மற்றும் அறிஞர்கள் தங்களுடைய வரலாறுகள் பதியப்படவேண்டும் என்ற சிந்தனை இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். இரண்டாவது, தமிழ் இளையபாரதியைப்போலப் பெரியவர்களுடைய வரலாற்றைப் பதிய வேண்டும் என்றும் வருங்காலத்தவருக்கு அது ஏதாவது ஒரு வகையில் பயன்தர வல்லது என்றும் நினைப்பவர் இல்லாமலும் இருந்திருக்கலாம். அந்த வகையிலே நான் அவருக்கு நன்றி சொல்லி இந்த அரங்கத்திற் பங்குகொள்வதற்கு ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

நான் நினைக்கிறேன் (இது ஒரு தாழ்மையான அபிப்பிராயம்) ஒரு வாழும் தமிழீழ எழுத்தாளர்ப்பற்றி அதிகமாக எழுதப்பட்டதென்றால், அதிக (வரலாற்று) இலக்கியம் வெளிவந்திருக்கிறது என்று சொன்னால் அது அடியேனப்பற்றித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றேன். பல கட்டுரைகளும், என்னைப்பற்றி ஏற்கனவே சில மலர்களும் நூல்களும் வெளிவந்திருக்கின்றன. அந்த வரிசையில் இதனை ஒரு வித்தியாசமாக, அரைத்த மாவையே அரைக்காமல், புதுமொயக்கச் செய்ய விரும்புகிறார் மதிப்புக்குரிய கலைஞர் இளையபாரதி அவர்கள். அவருக்கு என்னுடைய வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதை ஆர்வத்தோடு தொடர்ச்சியாகக் கேட்க இருக்கின்ற நேயர்களுக்கும் எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, நீங்கள் இதனைத் தொடர்ந்து கேட்க வேண்டும், இதில் உள்ள குறை நிறைகளைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். சில சமயங்களில் எனது நினைவாற்றல் குன்றியிவிடத்து உங்களுக்கு என்னுடன் தொடர்புடைய விடயங்கள் தெரியுமானால் நீங்கள் அவற்றை இங்கே கலையக்கிறார்கள் தொடர்பு கொண்டு தெரிவிக்கலாம். ஏனென்றால் கண்டியத் தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன அதிபர் இதனை ஒரு நூலாக வெளியிடும் திட்டத்திலும் இருக்கின்றார் என்று கூறி நிகழ்ச்சியை ஆரம்பிக்க விரும்புகின்றேன்.

இளையபாரதி: மிக நன்றி ஜியா. பொதுவாக ஒலிபரப்புத்துறையில் இருக்கின்ற பொழுது நிறையக் கலைஞர்களை, எழுத்தாளர்களை, பிரபலியமானவர்களைச் சந்திக்கின்ற, பேட்டி எடுக்கின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால் இது அப்படி ஒரு சந்திப்பு அல்லாத புதிய உத்தியைக் கையாளுகின்ற அல்லது புதிய நிகழ்ச்சியை அறிமுகப்படுத்துகின்ற ஒரு விடயத்துக்குள் புதிதாக நானும் நுழைக்கிறேன்.

ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கை என்பது சமூகத்தோடு சேர்ந்து வாழுகின்றபொழுது, சமூக இலக்கியத்தோடு சேர்ந்து வாழுகின்றபொழுது சமூகத்தை வாசித்து மீண்டும் வாசிப்பதற்காக எழுதுவதற்கான அந்த முனைப்பு ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே ஒருவருக்கு வந்திருக்கலாம் அல்லது இடையில் வந்திருக்கலாம். அல்லது வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியிற்கூட ஒருவருக்கு வந்திருக்கலாம்.

இந்த வாழ்க்கை வரலாற்றை எடுத்துச் சொல்வதற்கு இதை ஒரு வாய்ப்பாக அல்லது ஒரு பொக்கிசமாக எதிர்காலத்தில் எடுத்து வாசிப்பதற்கு அடுத்து வருகின்ற இலங்கைத் தமிழர்களுக்கான, புலம்பெயர் நாடுகளிலே வாழுகின்ற, இலங்கையிலே வாழ்ந்து பின்னர் இங்கே வாழ்க்கைப்பட்ட மக்களுக்கான ஒரு ஆவணமாக இந்தப் புத்தகம் வரவிருக்கிறது.

இடையிடையே இது ஒரு சுவாரசியமானதாகவும் அதேநேரம் கேட்டுக்

கொண்டிருக்கின்ற நேயர்களுக்கு ஒரு தகவுப் பலகையாகவும் அதேநேரம் மனிதர்கள் வாழுகின்ற காலத்தில் தாங்களும் இவ்வாறு வரவேண்டும் என்கின்ற உற்சாகத்தை எழுத்துலகத்துக்குத் தரக்கூடிய, எழுத்துலகத்துக்குப் புதிதான விடயமாகவும் இருப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பாகவும் இது இருக்கும்.

கேள்விகளை ஆரம்பத்திலே இருந்து கேட்கலாமா ஜயா அல்லது இடையிலிருந்து கேட்கலாமா என்று கேட்கிறேன்.

கவிநாயகர்: இரண்டும் செய்யலாம். தேவைகருதி நீங்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தும் இடையிலிருந்தும் கேட்கலாம். இது ஒரு முன்னுரையாக இருப்பதால் அடுத்த வாரத்திலிருந்து நீங்கள் கேள்விகளைக் கேட்கத் தொடங்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். இதற்கு ஒரு ஒழுங்கு முறையை வகுத்துக்கொண்டு செய்வது நல்லது.

முதலிலே இன்றைய தினம் நீங்கள் ஆரம்பத்திலே கூறிய ஒரு முக்கியமான கருத்துப் பற்றிச் சிந்திப்போம். வரலாற்று நால்களை நாம் பாடசாலைகளிலே படித்திருக்கிறோம். அவைகள் பெரும்பாலும் அரசியல் சார்ந்தவையாகத்தான் இருக்கும். அவற்றை ஒரு பாடமாகவே கற்றிருக்கின்றோம். இடையிடையே இலக்கியங்களிலே எங்களுடைய பெரியவர்களுடைய வரலாறுகளும் இடம் பெற்றிருக்கும். ஆறுமுக நாவலர், சின்னத்தம்பிப் புலவர், நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் ஆகியோருடைய, பிற்காலத்திலே உள்ள பெரியவர்களுடைய வரலாறுகளையும் நாங்கள் படித்திருக்கிறோம். அது ஒரு சந்ததி.

இனி வருகின்ற சந்ததி வாழுகின்ற பெரியவர்களைப் பற்றி அறிவதற்கான ஆயத்தத்தை நீங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள். அது குறித்து என்னை நீங்கள் முதன்முதலாகப் பேட்டி காண்கிறீர்கள் என்பதற்காகவன்றி, இலக்கிய உலகத்தின் சார்பில், அறிவு உலகத்தின் சார்பில் உங்களுக்கு நான் நன்றிகூறக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

என்னைத் தொடர்ந்து இன்னும் பல பெரியவர்களுடைய வரலாறுகளை அடுத்த சந்ததிக்கு எடுத்துச் செல்லுகின்ற உங்களுடைய இந்த முயற்சி உண்மையிலேயே பாராட்டுக்குரியது. உங்களைப்போன்ற கலைஞர்களாலேதான் இது முடியும். ஏனென்றால் பொதுவாக நான் அடிக்கடி சொல்லுகின்ற ஒரு கருத்தை இங்கே பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

ஒர் ஈழத்து எழுத்தாளர் தானே தன்னுடைய ஆக்கங்களைப் பதிப்பிக்க வேண்டியவராகவும் பதிப்பித்தபின் அந்த நூல்களை எடுத்துச் சென்று விற்கவேண்டியவராகவும் இருக்கிறார். இதனாலே என்ன நடைபெறுகிறதென்றால், அவரது சிந்தனைகளைப் பதியக்கூடிய நேரம் விரையமாகிறது. தமிழ்நாட்டிலே பெயர்பெற்ற எழுத்தாளர்களது படைப்புகளைப் பிரசரிப்பவர்கள் வேறாக இருக்கிறார்கள்; விநியோகஞ் செய்கின்றவர்கள் வேறாக இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலைப் பகுத்துச் செய்வதன்மூலம் எழுத்தாளருடைய பெருமையை மக்களுக்கு எடுத்துச் செல்கிறார்கள்.

ஆனால் தமிழ் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் எங்களுடைய வாசகர் வட்டம் குறைவாக இருக்கிறது. அது எல்லோருக்கும் தெரியும். அதையிட்டு நான் கவலைப்படவில்லை. ஏனென்றால் நாங்கள் குடித்தொகையிற் குறைந்தவர்கள். அதனாலேதான் இப்பொழுது எனது பெரும்பாலான நூல்களைத் தமிழகத்திலே வெளியிடுவதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்து வருகின்றேன். தமிழ் நாட்டிலே உள்ள

காந்தளைகம் வெளியீட்டக அதிபர் மறவன்புலவு சச்சிதானந்தம் அவர்கள் என்னுடைய நூல்களை வெளியிட்டு வருகிறார்கள். 2005ஆம் ஆண்டிலே ஒரு சின்னச் சாதனை என்று நினைக்கிறேன், என்னுடைய புத்தகங்கள் ஏழு தமிழ்நாட்டிலே வெளியாகியிருக்கின்றன. நான் அவற்றுக்குக் கண்டாலிலே அறிமுக விழாக்கள் எதுவும் வைக்கவில்லை. மேலும் இரண்டு நூல்கள் அச்சாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. தென்னகத்தில் என்னகத்தார் என்பதின் சில பகுதிகள் உதயன் பத்திரிகையிலே சில காலம் தொடர்ந்து வெளிவந்தன. அடுத்து ஒரு பாரிய நூல் பாவாரம் என்பது. 108 தலங்கள் - சிவ தலங்கள் பற்றிய பாடல்கள். புதிய பார்வையில் பாடியிருக்கின்றேன். ஒருவகையிலே சொல்லப்போனால் எங்களுடைய குறைபாடுகளை நாங்கள் யாரிடம் சொல்லலாம்? நாட்டுக் குறைபாடு என்றால் அரசாங்கத்திடம் சொல்லலாம். அரசாங்கம் கவனிக்க வில்லையென்றால் உள்ள ஞார் த் தலைவரிடத் திலே சொல்லலாம். சரி ஒன்றும் சித்திக்கவில்லையென்றால் நாங்கள் கடைசிக் கட்டத்திலே கடவுளிடத்திலேதான் முறையிடுகிறோம். இந்தவகையிலே சிவபெருமானிடத்தில் எங்கள் தமிழர் பிரச்சனைகளை முறையிடும் பாணியிலே அந்த நூல் அமைந்திருக்கிறது. அது அடுத்த ஆண்டு வெளிவரும். இவை என்னுடைய பிறப்பட்ட முயற்சிகள்.

இப்படி இலக்கிய முயற்சிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற ஒருவனை, புதியபுதிய சிந்தனைகளைப் பதிவுசெய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கின்ற ஒருவனை, அதுவும் என்னைப் போன்ற வயதுவந்த ஒருவனை, இன்னும் குறுகிய காலமே வாழுவார் ஒருவனை நிம்மதியாக ஏழுத விடவேண்டும். பிரச்சனை என்னவென்றால் இங்கு கூட்டங்கள் அதிகம். எனக்கு அதிக கூட்டங்கள். வார இறுதி நாட்கள் கூட்டங்களிலேயே பொழுது போய்விடுகின்றன.

இவையபாரதி: அதனாலேதான் உங்களைத் திங்கட்கிழமைக்கு அழைத்துள்ளேன்.

கவிநாயகர்: நன்றி. எழுதுவதற்கு நிறையவே நேரம் வேண்டி இருக்கிறது. கூட்டங்களுக்கு வரவில்லை என்றாலும் எங்களுடைய ஆட்கள் குறை சொல்லுகிறார்கள். நான் பெரும்பாலும் அன்பர்களை, இலக்கிய ஆர்வலர்களை அல்லது நல்ல பணிகளிலே, கலைத்துறைகளிலே ஈடுபட்டு வருகின்றவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலேதான் கூட்டங்களுக்கச் சென்று வருகிறேன்.

கூட்டங்களுக்கு ஏறி இறங்குவதானால் இந்த நிகழ்வு ஏற்கதாழ மூன்று ஆண்டுகள் தாமதமாகித் தொடங்குகிறது. இங்கு கலையகத்தில் பிள்ளையார் முன்னால் இருந்து அருள் பாலித்த வண்ணம் இருக்கிறார். நீங்களும் என்னுடைய பிள்ளையார் பாடலைப் போட்டு இந்த நிகழ்வைத் தொடங்கியிருக்கிறீர்கள். அதனால் இது முடிடினித் தொடரும் என்றும் அதற்கான ஒத்துழைப்பை நான் தருவேன் என்றும் உறுதி அளித்து இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்ட உங்களை வாழ்த்துகின்றேன்.

இவையபாரதி: மிக மிக நன்றி ஜயா. இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலமாக உங்களுடைய பள்ளிப் பருவங்கள், நீங்கள் எழுத்து உலகத்துக்கு ஆரம்பமான காலம், எழுத்து உலகங்கள், கவிதை வனங்கள், அப்பொழுது புதுக்கவிதை வராத ஒரு காலமாக இருக்குமென்று நினைக்கின்றேன், சரியோ?

கவிநாயகர்: ஆம். அது மரபுக் கவிதைக் காலம்.

இவையபாரதி: அந்தக் காலத்தில் இருந்த சொற் பிரயோகங்கள், அந்தக் காலத்தில் உங்களோடு வாழ்ந்த சக எழுத்தாளர்கள், அவர்களுடைய இயல்புகள்,

சமூகத்தின்மீது செலுத்திய பார்வை, அப்பொழுது வாழ்ந்த சமூகத்தினுடைய நிறை குறைகள், இவற்றைப்பற்றிய ஒரு பதிவாக இந்த நிகழ்ச்சி அமைய வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். பிற்பாடு நீங்கள் கண்டாவுக்கு வந்தது 1988ஆம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன், சரியோ?

கவிநாயகர்: ம்...

இளையபாரதி: சரியாகப் 19 ஆண்டுகள் ...

கவிநாயகர்: இந்தவகையிலே கண்டாவிலே நீங்கள் எனக்கு முதியவர் ...

இளையபாரதி: முன்பு வந்த செவியைப் பின்பு வந்த கொம்பு மறைக்கும் என்று சொல்லுவார்கள். பின்பு வந்த கொம்புதான் செவியிற் பார்க்க வலியதாக இருக்கும். நீங்கள் ஒரு நாடகப் பட்டதாரி. பல்கலைக்கழகத்திலே நாடகக் கல்வி நெறியைப் படித்திருக்கிறிருக்கிறீர்கள். நாடகச் செயற்பாடுகள் பற்றிய ஒரு தொடர் உரையாடலாகவும் இது இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன்.

அந்தந்தக் காலத்திலே வாழ்ந்தவர்கள் உங்களைப் பற்றிக் கூறிய பாராட்டுக்கள், உங்களைப் பற்றி வந்த நிறைகள் குறைகளை, உங்களைப்பற்றிய விமர்சனங்கள் உங்களிடம் இருந்தால், அவற்றை நீங்கள் எனக்குத் தருவீர்களாக இருந்தால் அவற்றை அந்தந்த நேரங்களில் நான் வாசிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். அல்லது அந்தக் காலத்திலிருந்து எழுதியவர்கள் இப்பொழுதும் இருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களது அபிப்பிராயங்களை ஒலிவடிவத்தில் நாங்கள் எடுத்துவரக்கூடியதாக இருக்கும்.

ஆகவே வாணாலிக்கு ஏற்ற வகையில் இந்த நிகழ்ச்சியை மாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு இருக்கிறது. கேட்பவர்களுக்கும் அது நிறையைப் பிரயோசனமாக இருக்கம். அது ஒன்று.

இரண்டாவது, உங்களைப்பற்றிய ஒரு பதிவாக இது இருக்கும். எல்லாவற்றையும் தாண்டி அந்தக் காலத்திலே வாழ்ந்தவர்களுடைய ஒலி இன்னும் இருப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு அல்லது ஒரு ஜம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு ஏதோ ஒரு முலையிலே இந்த வாணாலி இருக்கலாம் இல்லாமலும் போகலாம். அந்த நேரத்தில் இவ்வாறான ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்து அதிற் பெரும்பாலான விடயங்கள் ஈழத்தமிழர்களைப் பொறுத்தமட்டில், கையிலே இருக்கும்பொழுது, அதற்கு மதிப்புக் கொடுக்காமல் பறக்கவிட்ட பின்னர்தான் இழுத்துப் பிடிப்பார்கள். பறந்துபோன பிற்பாடுதான் தேடுவார்கள். அந்தத் தேடல்கள் இல்லாமல் கையிலே இருக்கின்ற பொழுதே - காதல், உயிர், சமூகம் - இருக்கும் பொழுதே நேசிக்க வேண்டும் என்பது போல, உயிரோடு இருக்கின்றபொழுது அது நேசிக்கப்படவேண்டும் என்பது போல, இவ்வாறான தகவல்களை உங்களுக்கு எடுக்கக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு இருக்குமா?

கவிநாயகர்: நல்ல ஒரு கேள்வி.

இளையபாரதி: சங்கடமான கேள்வியும் போல.

கவிநாயகர்: இல்லை இல்லை. என்பொருட்டு நீங்கள் கேட்கின்றபொழுது நான் இத்துறையிலே இறங்கி ஆவன செய்ய வேண்டும். கொஞ்சம் பின்னோக்கிப் பார்க்கின்றபொழுது, இத்தகையதொரு சூழ்நிலையிலே திரு. எஸ். ஜெகதீசன்

அவர்கள் என்னைப் பற்றிய ஒரு நூலை மணிவிழாக் கொண்டாட்டத்தின் போது ஏழுதியிருந்தார். அப்பொழுது எந்தவித ஆவணங்களும் இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் இழந்து வெறுங் கையோடு இலங்கை புக்கான் என்று கம்பர் இராவணனைனைப்பற்றிச் சொன்னது போல,

இளையபாரதி: கையறு நிலையில் ...

கவிநாயகர்: மனம் உடைந்த நிலையில் வந்து சேர்ந்த எனக்கு எந்த ஒரு புத்தகமும் இல்லை. இந்திலையில் திரு. ஜெகதீசன் வந்து எனக்கு மணிவிழா நடத்தப்போவதாகச் சொன்னார். அப்பொழுது மணிவிழா வேண்டாம். வேண்டுமென்றால் என்னைப்பற்றி ஏதாவது எழுதுங்கள் என்று சொன்னேன். அவர் கட்டசியாக இரண்டையும் செய்தார். நன்பர் திருச்செல்வம் அவர்களுடைய தலைமையிலே மணிவிழா Upper Canada கல்லூரியிலே நடைபெற்றதை நீங்கள் நினைவுபடுத்துகிறீர்கள். அவரும் இந்தமாதிரியான சங்கடமான நிலைமைக்கு என்னைத் தள்ளியபோது, நிலையில் இருந்த சிலவற்றைச் சொல்ல அவர் என்ன செய்தாரென்றால் என்னை நன்றாகத் தெரிந்த முன்னைநாள் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு. மாணிக்கவாசகர், என்னுடன் கூடப் படித்த குழங்கள் (திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்), இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முன்னாள் தமிழ்ப்பகுதிப் பொறுப்பாளர் திரு. K.S. நடராசா போன்ற பெரியவர்களைப் பேட்டி கண்டு நான் விட்ட இடங்களை நிரப்பிக்கொண்டார். நிரப்பி ஒரு நூலை ஆக்கித் தந்தார்.

இன்னும் ஒன்றை உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். என்னுடைய வீட்டை இலங்கை இராணுவம் எடுத்துக் கொண்டது. குரும்சிட்டியிலே இரண்டே இரண்டு வீடுகளைத்தான் எடுத்தார்கள். அவர்கள் இருந்து செயற்படுவதற்கு வசதியான வீடுகள். அவற்றில் எனது வீடும் ஒன்று.

இளையபாரதி: நீங்கள் சந்தோசப்படவேண்டும் எடுத்ததற்கு. ஏனென்றால் இடித்து அழிக்காமல் அவர்கள் பாவிக்கிறார்கள் என்பது ஒன்று. பின்னர் நீங்கள் அதனைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது மற்றொன்று.

கவிநாயகர்: உண்மைதான். இன்றும் அழியாமல் இருக்கும் வீடுகளில் அதுவும் ஒன்று. இப்பொழுது அவர்கள் அதனைவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள். அதன்பின் வீட்டைச் சுற்றிப் பற்றைகள் வளர்ந்திருப்பதாகப் போய்ப்பார்த்த ஒருவர் சொன்னார். நான் 1981ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு ஈழத்துக்குத் திரும்பிச் செல்லவில்லை. என்னுடைய வாழ்நாட்களிலே சுதந்திரம் கிடைத்தால் செல்வேன். இது கனவோ நனவோ தெரியவில்லை.

இளையபாரதி: நனவாகும்.

கவிநாயகர்: உங்களுடைய வார்த்தை நல்ல வார்த்தை. எப்பொழுதுமே நான் நுழிக்கையை இழப்பதில்லை. எங்களுடைய மக்கள் படுகின்ற இன்னலகள், இடர்ப்பாடுகள், இழந்த சொத்துக்கள் கொஞ்சமெல்ல. அதைப் பார்த்தும் கேட்டும் அந்தக் கவலையிலேயே என்னுடைய தலைமயிர் கொண்டுண்டு போகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையிலே என்னுடைய வீட்டில் இருந்த நால்கள் எல்லாவற்றையும் இராணுவத்தினர் எடுத்து மதிலுக்கு அப்பாலே எறிந்து விட்டார்கள். தேவையான சாமான்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டார்கள். ஸ்ரீநிதவற்றுள் பத்திரிகைகளிலே வந்த என்னுடைய ஆக்கங்கள் - கவிதைகள் கட்டுரைகள் யாவும் அடங்கும். அவற்றையெல்லாம் ஒட்டுப்புத்தகங்களாக

வைத்திருந்தேன். ஆக்கங்களை ஒட்டி வைக்கக்கூடிய வெற்றுத்தாள் கட்டுக்களைத் தனலுக்கும் புத்தகசாலையார் தந்து உதவினர். அவை எல்லாம் போய்விட்டன. போனவற்றுள் என்னுடைய ஆய்வுகளும் அடங்கும். நான் நாடகக் கல்வி டிப்புணோமா செய்த காலத்திலே ஈழத்துக் கிராமிய நடனங்கள் என்ற பெயரிலே பெரிய ஆய்வு - ஒரு புத்தகம் எழுதியிருந்தேன். எங்கும் இல்லாத ஒரு மூல நூல். வசந்தன் கூத்து என்றால் அக்கூத்தை ஆடுகின்றவர்களைப் பேட்டி கண்டு அதுபற்றிய தகவல்களைத் திரட்டி எழுதிய நூல். காவடியைப் பற்றி அருமையான ஓர் ஆய்வு செய்தேன். காவு தடியிலே இருந்து தொந்கி குரும்பசிட்டி இந்துதாசன் கொழும்பிலே சென்று எடுத்த பறவைக் காவடிவரை காவடிக் கலை என்ற கட்டுரையை எழுதியிருந்தேன். அவை எல்லாமே அழிந்துவிட்டன. அவற்றின் பெறுமதி தெரியாது எடுத்து எறிந்து விட்டார்களே என்ற கவலை இருக்கவே செய்கிறது. இருந்தாலும் கண்டாவக்கு வந்த பின்னர் மனம் சோர்வடையாமல் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டே இருக்கிறேன்.

எழுதுவது எனக்கு இன்பத்தைத் தருவது. நான் ஏன் எழுதுகிறேன் என்று ஒரு தலைப்புத் தந்து ஒரு கட்டுரை எழுதும்படி தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது. இன்னும் எழுதவில்லை. அதுவும் நேரம் இல்லாமல்தான்.

நான் ஏன் எழுதுகிறேன்? ஒரு மயில் ஆடாமல் இருக்கக் மாட்டாதது போல, ஒரு குயில் பாடாமல் இருக்கக் மாட்டாததுபோல, நானும் சும்மா இருக்கக் மாட்டாது எழுதுகின்றேன். குயில் பாடவேண்டும் என்று பாடவில்லை. பாடாமல் அதனால் இருக்கக் முடியாது. இப்போ உங்களுக்கு வாணொலி போல. நீங்கள் காலையிலே எழுந்து வந்து ஆய்த்தங்கள் எதுவும் இல்லாமல் சரளமாகப் பேசுவதைப் பார்த்தால் எவ்வளவுதாரம் உங்களுக்கு அதிற் பயிற்சி இருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. அது போல உங்களுக்கு நடிப்பும் வரும். உங்களுடைய பேச்சு முதலிய கலைத்துவம் உங்களுக்கு இயல்பாக வருவது போல எனக்கும் எழுதுவது இயல்பாகவள்ளது.

இப்பொழுதெல்லாம் ஏன் எழுத வேண்டும்? இனி என்ன எழுத இருக்கிறது? என்ன தமிழில் இல்லை என்பதுபோன்ற சிந்தனையும் இடையிடையே வந்துகொண்டிருக்கிறது. தமிழிலே என்ன இல்லை? இருக்கிற மரங்கள் போதாதென்று புதிதாகக் கற்பகதரு என்ற ஒரு மரத்தைக் கற்பனையால் படைத்திருக்கிறார்கள். இருக்கின்ற விலங்குகள் போதாவென்று காராம்பசு ஒன்றையும் கற்பனைபண்ணி வைத்திருக்கிறார்கள். நிகழ்ச்சி

கண்ணதாசனுடைய கவிதையை ஒரு பெண்மனி வலுவாகத் தாக்கி, ‘கண்ணிலே இருப்பதென்ன கண்ணியின மானே காவியமோ ஓவியமோ கண்ணியின மானே’ போன்ற பாடல்கள் எல்லாம் அவர் பழம்பாடல்களிலிருந்து இருவல் வாங்கியிருப்பதாகக் குற்றம் சாட்டியிருந்தார். டெல்கி வாணொலியில் இந்த நிகழ்ச்சி போய்க்கொண்டிருக்கக் கண்ணதாசன் அதனைக் கேட்டிருக்கின்றார். நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் அவர் அந்தப் பெண்மனியுடன் தொடர்புகொண்டு, ‘நல்லாய்ச் செய்திருக்கிறாய் தாயே. பழைய இலக்கியங்களிலே இருந்து நான் பார்த்து எழுதியிருக்கிறேன் என்ற உனது குற்றச்சாட்டை நான் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்கிறேன். பழைய இலக்கியம் பழைய தமிழிலே இருக்கிறது. அந்தக் கருத்துக்களை நான் இந்தக் காலத்தவருக்கு இந்தக் காலத்து மொழியிலே கொடுக்கிறேன். ஒன்று. இரண்டாவது தமிழைப் பொறுத்தவரையில் புதுசாக யாராவது எழுதியிருந்தால் நீ எனக்கு அவரது பெயரைச் சொல்லு. அவரது ஆக்கத்தைச் சொல்லு. எந்த அளவுக்குத் தமிழில் இல்லாத ஒன்றை அவர் எழுதியிருக்கிறார் என்பதை நாங்கள் விளங்கிக்கொள்ளலாம். அந்த மாதிரி யாரும் இல்லை’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

தமிழிலே இல்லாதது எதுவும் இல்லை. “எல்லாப் பொருளும் இதன்பாலுள, இதன்பால் இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால்” என்று திருக்குற்றன வாழ்த்திப் பாடியிருக்கிறார்கள். திருக்குற்றிலே எல்லாப் பொருளும் இருக்கின்றன. அதன்பால் இல்லாத பொருள் உலகத்திலே வேறு இல்லை. அதுபோலத் தமிழிலும் எல்லாப் பொருளும் இருக்கின்றன. அதனாலே என்னத்தை இனி எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணை எனக்கு இப்பொழுது வருகிறது. ஆனால் அனுபவங்கள் - வயது வந்தவர்களுடைய அனுபவங்கள் மற்றவர்களுக்கு நீங்கள் சொன்னதுபோல ஏதாவதொரு வகையில் பயன்படும் - அடுத்த சந்ததிக்குப் பயன்படும் என்ற வகையில் நீங்கள் இந்த நிகழ்ச்சியை நடத்துகிறீர்கள். இந்த எண்ணத்தினாலேதான் நான் tv தொலைக்காச்சியிலே கலங்கரை விளக்கம் என்ற ஒரு நிகழ்ச்சியை ஏற்றதாழ மூன்று ஆண்டுகள் நடத்தினேன். பழுத்த அனுபவசாலிகளை அழைத்து அவர்களுடைய அனுபவங்களை அவர்கள் வாயிலாகவே நேயர்களுக்குச் சொல்ல வைத்திருக்கிறேன். அது அரை மணித்தியால் நிகழ்ச்சி. அதற்குள் அவர்களது முழுமையான ஆளுமையைக் கொண்டுவரமுடியாது. மற்றையது அது வாழ்க்கை வரலாறு ஆகவும் நடத்தவில்லை. அவர்களுடைய அனுபவங்கள் வாயிலாகச் சில விடயங்களை முக்கியத்துவம்படுத்துகின்ற ஒரு நிகழ்ச்சியாகவே அது இருந்தது.

இந்த வகையில் இது ஒரு வித்தியாசமான நிகழ்ச்சியாக இருக்கிறது. நான் ஏன் எழுதுகிறேன் என்பதற்கு என்னுடைய சிந்தனைகள் மக்களுக்கு ஏதாவது ஒருவகையில் பயன்படவேண்டும் என்றுதான் விடை. பயனில்லாமல் ஒரு காரியத்தை மனிதன் - தமிழன் செய்வதில்லை. அது உங்களுக்குத் தெரியும்.

இனையபாரதி: நீங்கள் சொல்வது கேட்பதற்குச் சந்தோசமாக இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் சொன்னீர்கள் தமிழிற் புதிதாகச் சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்று. அப்படிச் சொல்வதற்கில்லை. கண்டாவில் நீங்கள் பார்த்தீர்களாயின் பொருள்கள் எல்லாம் பழையனவாகத்தான் இருக்கின்றன. அதே மிளகாய், அதே புளி. ஆனால் அவற்றின் தயாரிப்பும் கூட்டும் வித்தியாசமாக இருக்கிறது. அவற்றின் சுவைகூட வித்தியாச மாகத்தான் இருக்கிறது. இப்பொழுது அனேகமாகப் புன்னைக் கல்லோருக்குமே தெரிந்த சொல். வெடி என்பது எல்லோருக்குமே தெரிந்த சொல். வெடி கொஞ்சத்துதல் என்பது எல்லோருக்குமே தெரிந்த வியயம். ஆனால் இந்தச் சொற் பிரயோகங்களை மாற்றி முழுமையாக ஒரு வார்த்தைப் பிரயோகமாக ஆக்குகின்றபொழுது அதற்கொரு புதிய வடிவம் கிடைக்கிறது. ஒரு புதிய சுவை, பார்வை கிடைக்கிறது. இது கவிஞர் வைரமுத்து எழுதிய வார்த்தைகள் -

அவள் என்னருகே வந்து ஒரு புன்னைகையைக்

கொஞ்சத்திவிட்டுப் போனாள்.

இதழோரம் அவள் புன்னைகை ஒன்று

கொழுந்து விட்டு ஏரிந்தது.

இவை புதிதாகக் கோக்கப்பட்டவையாகத்தான் பார்க்கிறேன். யாருமே புன்னைகையைக் கொஞ்சத்திப் போட்டாள் என்று சொல்வதில்லை. ஆகவே இவ்வாறான விடயங்கள் இருக்கின்றன. அவ்வகையில் நீங்கள் இன்னும் எழுதலாம்.

கண்டியக் காட்சிகள் என்று நீங்கள் எழுதிவரும் தொடர் தகவலில் நீண்ட காலமாக வந்துகொண்டிருக்கிறது. அதில் நீங்கள் காண்கின்ற ஒவ்வொரு விடயங்களையும் எழுதுகின்ற பொழுது அதில் தகவல் இருந்தது, புது விடயங்கள் இருந்தன, புதிய பரிமாணம் இருந்தது. கண்டாவுக்கு வருகின்றவர்களுக்குப் பல விடயங்களை அது சொல்லிக் கொடுத்தது. ஆகவே புதிதாகச் சொல்வதற்கு

எதுவும் இல்லை என்பது பொருள் இல்லை என்று சொல்வது பொருந்துவதாக இல்லை - பொருள் இருக்கும் அந்தப் பொருளுக்கு ஒரு புதிய ஒரு பரிமாணம் இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே நிச்சயமாக நீங்கள் இன்னும் எழுதலாம். எங்களுக்கு நிறையத் தகவல்கள் தரலாம். நிறைய விடயங்களை, பழைய நினைவுகளை உங்களுடைய எழுத்துகளுக்குத்திலே இருந்த செல்வம், எழுத்துகளுக்குத்திலே இருந்த வழுமை, நீங்கள் கண்டிருந்த, உங்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அல்லது நீங்கள் சேர்ந்து வாழ்ந்த அந்தக் கலைஞர்கள் - அவர்கள் இப்பொழுது இல்லாமல் இருக்கலாம், அவர்களுடைய தகவல்கள் பதியப்படாமல்கூட இருக்கலாம். ஆகவே இப்பொழுது தாயகத்தில் இப்படி ஒரு பதிவைச்செய்யக்கூடிய குழந்தைகளும் இல்லாமல் இருக்கின்ற ஒரு காலத்தில் இது ஒரு நல்ல நிகழ்ச்சி. அதே நேரம் நீங்கள் தருகின்ற தகவல்கள் ஆவணப்படுத்தப்படுகின்ற பொழுது இன்னும் சில ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு தமிழ்த்தவர் தேடுகின்ற தகவல்கள்கூட இந்தப் புத்தகத்தில் இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: நான் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். கண்ணதாசனும் அதைத்தான் சொன்னார். பழைய தமிழில் இருப்பதை எடுத்துப் புதிய தமிழில் கொடுக்கிறேன் என்றார். அதைத்தான் வைரமுத்துவாயினும் சரி பிற படைப்பாளிகளாயினும் சரி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இளையபாரதி: அது உண்மை. அதாவது இல்லாதது ஒன்று இல்லைத்தான். ஆனால் புதிதாக இடம் மாற்றிப் போடுகின்றபொழுது, புதிதாகச் செயற்பாடுகள் மாறுகின்ற பொழுது - நீங்கள் பார்த்தீர்கள் என்றால் இங்கு சில பெண்கள் பயணஞ்செய்கின்றபொழுது அவர்கள் உடுத்துவருகின்ற உடுப்பைகளிலே இருக்கும் வித்தியாசத்தை --- யாரும் கண்டுபிடித்திருக்க மாட்டார்கள்.

கவிநாயகர்: நீங்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறீர்கள்.

இளையபாரதி: இல்லை... பயணம் செய்வதற்கென்று சில உடுப்புகள் வைத்திருப்பார்கள். அவற்றில், ஒரு அந்தலையை மாற்றிப் போடுதல், ஒரு அந்தலையைப் புரட்டிப் போடுதல், இப்படி ஒரு நாலைந்தை வைத்துக்கொண்டே ஒரு இருபது உடுப்பு வைத்திருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்வார்கள். உடுப்புகளை மாற்றுகின்ற விதத்தாலும் அவற்றுக்குப் பொருத்தமாகப் போடப்படும் மேலாடைக்கீழாடை என்பவற்றாலும் அவை வேறு வடிவம் பெறுகின்றன. இங்கு அப்படி நிறைய உடுப்புகள் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நாங்கள் அப்படி இலங்கையில் வைத்திருக்கக் வில்லை. ஒரு புதினைந்து உடுப்புகளைக் காவிச் செல்லாது ஒரு சில உடுப்புகளை மட்டும் கொண்டுசென்று போகிற இடங்களில் தோய்த்து அழுத்தி அணிந்துதான் வந்திருக்கிறோம், இல்லையா? அப்படி இந்தத் தமிழ்ப் பிரயோகங்களை மாற்றி மாற்றிப் போடுகின்றபோது புதிய புதிய பரிமாணங்களைத் தொடக்கூடியதாக இருக்கும்.

நீங்கள் இன்று இங்கு வந்தது எமக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. ஒரு புதிய நிகழ்ச்சியை ஆரம்பித்து வைத்திருக்கின்ற விடயமாக உங்கள் வரவை நாங்கள் மிகவும் மதிக்கின்றோம். சரியாக உரிய காலத்திலும் நேரத்திலும் இந்த நிகழ்ச்சியை ஒலிபரப்புச் செய்வதற்கு நீங்கள் ஒத்துழைப்பு வழங்க வேண்டும். ஒவ்வொரு தின்கட்கிழமையும் நீங்கள் வருவது சிரமானது என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அதிகாலையில் வீட்டிலிருந்து ஏழு ஏழை மணிக்குப் புறப்பட்டால்தான் நீங்கள் இங்கு வந்து சேருவீர்கள் என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும். ஆகவே ஒன்பது மணியிலிருந்து பத்து மணிவரை இந்த நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ச்சியாக

ஒலிபரப்புச் செய்வதற்கு நீங்கள் உதவி செய்ய வேண்டும். இதனை மாலையிலும் வைத்திருக்கலாம். காலையில் வைத்ததற்கு முக்கியமான காரணம் வந்து, நீங்கள் புத்தனர்வோடு வேறு சிந்தனைகள் எதுவுமின்றி, நிகழ்ச்சியில் முழுக் கவனம் செலுத்தக்கூடியதாக இருக்கும் என்பதாலேதான்.

இந்த நிகழ்ச்சி எதிர்காலத்தில் இன்னும் பல நிகழ்ச்சிகளைச் செய்வதற்கு வழிகோலுவதாகவும் இருக்கும். அதே நேரத்தில் உங்களைப் போன்ற ஒருவருடைய தமிழ் வார்த்தை எழுத்துமூலம் இல்லாமல் உச்சரிப்பாக ஒலிமூலமாக வருகின்றபொழுது இன்னும் இருபது அல்லது இருபத்தெந்து வருடங்களுக்குப் பிற்பாடு இவை மீன் ஒலிபரப்புச் செய்கின்ற பொழுது, அவற்றைக் கேட்கின்றவர்கள், தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த நாடுகளில் சமுதாயத்தோடு, மொழியோடு, எவ்வாறு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொள்வதற்கும் இந்த நிகழ்ச்சி மிகவும் பயன்தரக்கூடிய ஆவணமாகவும் இருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன்.

மீண்டும் கண்டியத்தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன நேயர்கள், கலைஞர்கள், வர்த்தகப் பெருமக்கள் சார்பாக உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். நன்றி சொல்ல வேண்டும், சொல்லியாக வேண்டும்.

கவிநாயகர்: நன்றி கலைஞர் அவர்களே! நன்றி நேயர்களே! நேயர்களும் இந்த நிகழ்ச்சியிலே ஈடுபட வேண்டும். உங்களுடைய கருத்துக்களைக் குறித்து வைத்துக்கொண்டு தேவை வரும்பொழுது அவற்றைச் சொன்னால், இது நூலாக வரும் கட்டத்தில் அவற்றைச் சேர்த்துக்கொள்ள வாய்ப்பாக இருக்கும். ஏனென்றால் நினைவுக் குறைவாற் பிழைகள் நேர்ந்துவிடக்கூடாது. நன்றி; வணக்கம்.

2. நுணரவிலூர்

18.06.2007

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! கடந்த திங்கள்முதல் ஒரு புதிய நிகழ்ச்சி அறிமுகமானது. கனடிய ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன வானலை ஊடாக உலகத்திலேயே முதல்முதலாக ஓர் அறிஞருடைய, ஒரு கவிஞருடைய, பிரபலியமான ஓர் எழுத்தாளருடைய, நல்ல ஆசிரியருடைய, நல்ல மனிதருடைய, நல்ல சமூகப் பற்றாளருடைய, வரலாற்றை எடுத்துவருகின்ற புதிய நிகழ்ச்சி ஒன்றை அறிமுகங் செய்திருந்தோம். அந்த நிகழ்ச்சியிற் கலந்துகொண்ட மதிப்புக்குரிய கவிஞர் கந்தவனம் ஜூயா அவர்கள் கடந்தவாரம் நிகழ்ச்சியினுடைய முன்னோட்டத்தையும் இந்த நிகழ்ச்சி எவ்விதம் அமையப்போகின்றது, அதன் நோக்கம் என்ன என்பதுபற்றியெல்லம் சொல்லியிருந்தார்கள். இன்றும் கனடிய ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன வானோலி நேயர்கள், கலைஞர்கள், ஆதரவாளர்கள், வர்த்தகப்பெருமக்கள் சார்பாக அவரை வரவேற்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். வணக்கம் ஜூயா.

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் இளையபாரதி அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே!

இளையபாரதி: பொதுவாக உங்களைக் கவிஞர் என்றுதான் எல்லோரும் அழைப்பார்கள். ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய் என்பது திருக்குறள். இந்தச் சான்றோனின் வரலாற்றை எங்கிருந்து தொடங்கலாம்?

கவிநாயகர்: தாய் பிறந்த ஊரிலிருந்தே வரலாற்றைத் தொடங்கலாம்.

இளையபாரதி: நல்லது. நீங்கள் பிறந்த மன்னுடைய சிறப்பு, அங்கு அந்த நாட்களில் வாழ்ந்த பெரியவர்கள் பற்றிய தகவல்களோடு இந்த நிகழ்ச்சியை ஆழம்பிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: ஊர் இன்றி ஒருவன் இல்லை. இருந்தாலும் இன்றையநிலையில் ஊர் என்றுதம் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற சங்க இலக்கிய அடிதான் நினைவுக்கு வருகிறது.

இளையபாரதி: புங்குன்றனார் சொன்னது.

கவிநாயகர்: ம... நான் பிறந்த ஊர் தென்மராட்சி சாவகச்சேரிப் பகுதியிலே உள்ள நுணாவில் என்கின்ற கிராமம். நுணாவிலூர்க் கவிஞர் என்ற பெயரிலேயே ஆழம்பத்திலே சில ஆக்கங்களை எழுதிவந்திருக்கிறேன். ஆணாலும் காலப்போக்கில் என்றைக்கு நான் இந்த யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற அடியின் அர்த்தத்தை, ஆழத்தை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டேனோ அன்றிலிருந்து நான் ஒரு ஊருக்கு மட்டும் சொந்தமானவன்ஸ்ல என்ற எண்ணம் வளர்ந்தோங்கத் தொடங்கியது. அதனாலே எனது பெயருக்கு முன்னால் எழுதிவந்த நுணாவிலூர் என்ற அடையை எடுத்துவிட்டேன். பல அன்பர்கள், பல பெரியவர்கள் தங்கள் பெயருக்கு முன்னாலே தங்கள் ஊர்ப்பெயரைப் பயன்படுத்தித் தங்களுடைய பிறந்த கிராமத்தை உலகமெலாம் பரப்பியிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, எங்களுடைய நாட்டிலே ஒருவரை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால், திருப்பூங்குடி ஆறுமுகம் அவர்களுடைய நினைவு வருகிறது. புங்குடுத்தினுடைய பெயரை எங்கும் பரப்பிய பெருமைக்குரியவர் அவர். நம்முடைய மதிப்புக்குரிய

நல்ல நண்பர். அப்படியே திரு வி. கல்யாணசுந்தரனார் அவர்களை எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஊர்ப்பெயர்களை முன்வைத்து அவர்கள் தங்கள் ஆக்கங்களை, சேவைகளை எல்லாம் செய்தார்கள். நானும் அவ்வாறுதான் தொடங்கினேன். பின்னாலே எனக்குப் பல ஊர்கள், நான் திருமணங்கு செய்த குரும்பசிட்டி, நான் வேலை பார்த்த வயாவிளான், அளவையூர் என்று எல்லாமே எனக்குச் சொந்த ஊர்போன்றே இருந்தன. சொல்லப்போனால் தாயகத்திலே என்னை அழைக்காத ஊர், நான் கவிதை பாடாத, சொற்பொலிவாற்றாத, பட்டிமன்றம் நடத்தாத ஊர்களே இல்லை எனலாம். மலைநாட்டிலேகூட, மாத்தளை, கண்டி, பேராதனை, கம்பளை, எட்டியாந்தோட்டை என்று பல இடங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறேன்.

இருந்தாலும் எப்பொழுதுமே யாருக்கும் பிறந்த மன் என்கின்றபொழுது ஒரு பற்று அடிமனத்திலே இருந்து எழுவது இயல்பு. அந்தவகையிலே நான் பிறந்த ஊர் நுணாவிலூர் என்பதனை பெருமையோடு இங்கு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் முன்னர் சொன்னது போல இந்த ஊர் சாவகச்சேரி மாநகரசபையில் நுணாவில் கிழக்கு, நுணாவில் மேற்கு என்று இரண்டு வட்டாரங்களைக் கொண்ட பெரிய ஊர். இதிலும் பல குறிச்சிகள் இருக்கின்றன. மணங்குணாய், கொல்லங்கிராய், ஆணைக்கோட்டை, கல்வயல் என்று பல பகுதிகள். இவற்றில் நான் பிறந்தது நுணாவில் மேற்கில் உள்ள கொல்லங்கிராய்ப் பகுதி. கோலங்கிராய் என்று இதனை மாற்றிக் கவிதைகளிலே பாடியிருக்கிறேன். நுணாவிலூர் சாவகச்சேரி மாநகரசபை ஆட்சிப் பிரிவில் ஆறுவது வட்டாரமாக உள்ளது.

அந்தக் காலத்திலே யாழிப்பாணக் குடாநாட்டிலே இரண்டு ஆட்சிப் பகுதிகள் இருந்தன. ஒன்று வடமராட்சி, இரண்டாவது தென்மராட்சி. வடமர் - வடக்கிலே உள்ளவர். தென்மர் - தெற்கிலே உள்ளவர். வடமராட்சி குறிப்பாகப் பருத்தித்துறை, வல்வெட்டித்துறை, வல்வெட்டி, புலோலி சார்ந்த இடங்களைக் குறிக்கும். தென்மராட்சி வரணி, சரசாலை, மட்டுவில், சாவகச்சேரி, மீசாலை, கொடிகாமம் முதலிய இடங்களை யெல்லாம் குறிக்கும்.

தென்மராட்சியைக் குழைக்காடு என்றும் சிலர் பகடியாக அழைப்பர். ‘இங்கே குழைக்காட்டான் வருகிறான்’ என்று என்னைப்பார்த்துச் சொன்னவர்களும் உண்டு. அதைக் கேட்டு நான் மனம் சோர்ந்தது கிடையாது. அதையிட்டுப் பெருமைப்படுவேன். குழைக்காடு அவ்வளவுக்கு வளமான பிரதேசமாக இருந்திருக்கிறது. மழைவளமும் மழைந்ரை உள்ளாங்கி வைத்திருக்கக்கூடிய மணல் வளமும் கொண்டது. ‘தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி’ என்றார் வள்ளுவர் பெருமான். எங்கள் நிலத்தைச் சற்று தோண்டினாற்போதும், நீர் வந்துவிடும். அவ்வளவுக்கு நீர்மட்டம் மிக உயர்ந்திருக்கும். அதன்காரணமாகவோ என்னவோ மரங்கள் செழிப்பாக வளரும்.

குழைக்காடு என்று அபிவிருத்தியடையாத பகுதி என்ற வகையிலே சிலபேர் பயன்படுத்தினாலுங்கூட, குழைக்காட்டைத் தேடிப் பலபேர் வருவது வழக்கம். உதாரணமாக, உரும்பராய், கொக்குவில் கோண்டாவில் போன்ற செம்பாட்டுப் பகுதித் தோட்டத்தவர் எங்களுடைய குழைகளை வாங்குவதற்காகத் தேடி வருவார்கள். அதன் காரணமாகக் குழைச் சந்தைகள் இங்கு நடத்தப்பட்டன. நாங்கள் எங்கள் வீட்டுவளவுக் கதிகால் குழைகளை எல்லாம் வெட்டிக் கட்டுக்கட்டாகக் கட்டிக் குழைச் சந்தைக்குக் கொண்டுசென்று விற்போம். குழைச் சந்தையில் ஒரு தரகர் இருப்பார். அவர் குழைப்பிடிகளைத் தூக்கி

அவற்றின் கனத்தைக் கணித்து அவற்றுக்கு விலை சொல்லுவார். உதாரணமாக ஒரு பிடிக்கு 25 சதம் என்று சொன்னார் என்றால் குழைவாங்க வந்தவர் அத்தோகையைக் கொடுப்பார். இந்தக் குழைச் சந்தைபற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறியலோ?

இவளையபாரதி: சின்ன வயதில் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: நீங்கள் அக்காலத்தில் பிறந்தே இருக்கமாட்டார்கள்.

இவளையபாரதி: உங்களுடைய நினைவு ஓட்டத்தைத் தடைசெய்ய விரும்பாது பேசாமல் இருந்தேன். அந்தக் காலத்திலே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தவர்கள் உங்களுடைய இந்த நிகழ்ச்சியைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆகவே இந்த நினைவுகளைப் பின்னோக்கி மீட்டுகின்ற காலகட்டம் - எந்த ஆண்டுகள்?

கவிநாயகர்: நாற்பது ஜம்பதுகள், இக் குழைச்சந்தைகள் குடும்பங்களுக்கு நல்ல வருமானங்களைக் கொடுத்தன. கதிகால்களிலே குழைகள் இயல்பாக வளர்ந்துகொண்டு வரும். அவற்றைத் தங்களுடைய ஆடு மாடுகள் மற்றும் தோட்டங்களுக்கும் நம்மவர் பயன்படுத்துவதுண்டு. தங்களுடைய தேவைக்கு எடுத்துக்கொண்டு மிகுதியை விற்பார்கள். நான் இங்கே சொல்ல வருவது என்னவென்றால், குழைக்காடு என்று கொஞ்சம் மதிப்புக் குறைவாகச் சிலர் கூறினாலும் இந்த ஊரை நோக்கி மற்ற ஊர்மக்கள் குழை வாங்க வந்த ஒரு காலம் இருந்தது என்பதுதான்.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால் எனது வீட்டுப் பெரியோர்களே குழைகளை விற்று, பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சிலேற்றுகள், பெஞ்சில்களை வாங்கு என்று எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தேவைகளுக் கெல்லாம் நாங்கள் எங்களுடைய குழைகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறோம். குழைகள் என்று சொல்லுகின்ற பொழுது, பூவரசு, ஆவரசு, வேம்பு போன்வற்றுக்குக் கூடுதலான விலை போட்டபடும். கிஞ்ஞா, மஞ்சலுண்ணா மற்றும் புல் பூண்டுகளுக்குக் குறைவான பணமே கிடைக்கும்.

எங்கள் ஊரில் பலவிதமான மரங்கள். எனினும் மிகப் பொதுவாகக் காணப்படுகின்ற மரம் நுணாவை என்பது. அதிலிருந்துதான் நுணாவில் என்ற பெயர் வந்தது என்று பெரியவர்கள் சொல்லுவார்கள். வில் என்றால் குளம். குளமும் இங்கே இருக்கிறது. பல குளங்கள். சில கோடையிலே வற்றிவிடும். அதற்கு உதாரணமாக மணங்குணாயில் இருக்கும் குளத்தைச் சொல்லலாம். ஆனால் கொல்லங்கிராயில் இருக்கின்ற குளம் மிகவும் பெரியது. அது ஒரு வந்தாத குளம். வருடம் முழுவதும் ஆடுகள் மாடுகளுக்கு நீர் வழங்கிக்கொண்டு இருக்கின்ற குளம். முதலைகளும் நிறைய இருக்கின்றன. இந்த நுணாவை மரத்தை மஞ்சலுண்ணா என்றும் சொல்வர். மரம் மஞ்சள் நிறமாக இருப்பதானால் அது ஒரு காரணப் பெயராக வழங்கிவருகின்றது. இந்த மஞ்சலுண்ணா மரங்களோடு குளங்களும் இருந்த காரணத்தினாலே நுணாவில் என்ற பெயர் வந்திருக்கலாம் என்பது அறிஞர் கருத்து.

நுணாவிலூரிலே நான் பிறந்த இடத்துக்குப் பெயர் கொல்லங்கிராய் என்று சொன்னேன். கொல்லாபுரி என்கின்ற ஓர் ஊர் தமிழ்நாட்டிலே இருந்ததாகவும் அங்கிருந்து வந்த மக்கள் இங்கே குடியேறியதாகவும் ஒரு வரலாறு இருக்கிறது. இதற்கு அப்பாலே சென்றால் சாவகச்சேரி என்பதே சாவகம் என்று இலக்கியத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள யாவாவிலே இருந்து, மக்கள் குடியேறிய பகுதிதான். எனவே நாங்கள் உண்மையான தமிழர்களோ என்பதும் கேள்விக்கிடமாகத்தான்

இருக்கிறது. அது ஆராயப்படவேண்டியது. ஆனால் நான் பொதுவாகச் சொல்வது எங்களுடைய பகுதி பூத்ததம்பி பரம்பரை என்று. பூத்ததம்பி நாடகம்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்.

இவையபாரதி: பார்த்திருக்கிறேன். காரைநகர் சிவகாமியம்மன் தேவாலயத்திலே பூத்ததம்பி, வெடியரசன். காத்தவராயன், சங்கிலியன் நாடகங்களை எல்லாம் விடியவிடியப் பார்த்திருக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: எங்கள் ஊரிலும் பூத்ததம்பி நாடகம் மற்றும் பலவகையான கூத்துக்கள் அக்காலத்தில் போடுவார்கள். அவைபற்றிப் பிறிதொரு கட்டத்திலே பேசலாம். பூத்ததம்பி எமது முன்னோர் என்றும் எங்களைப் பூத்ததம்பி பரம்பரை என்றும் சொல்வது வழக்கம்.

தொடர்ந்து எங்கள் ஊர் இயற்கைவளத்துடன் இணைந்த மாம்பழம், எள், முருக்கங்காய் பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டும். சென்னையிலே Chavakachcheri variety என்ற ஒருவகை முருக்கங்காய் இருக்கிறது.

இவையபாரதி: சென்னையிலே? இது எங்களுக்குப் புதிய தகவல்.

கவிநாயகர்: நல்ல கழியுள்ள நீண்ட முருக்கங்காய். பலவகை முருக்கங்காய்களை ஆராய்ந்து சாவகச்சேரி முருங்கையே சிறந்தென்று தெரிந்தெடுத்து சென்னையில் வளர்த்து விற்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு அது பெயர்பெற்றது. அடுத்து அம்பலவி மாம்பழம். அதற்கும் நூணாவிலும் பிற சாவகச்சேரிப் பகுதிகளும் பெயர் பெற்றவை. நூணாவில் எள் உற்புத்திக்கும் பெயர் பெற்றது. என்னை எள்ளிலே பிறந்து எள்ளிலே வளர்ந்தவன் என்றுகூட நீங்கள் சொல்லலாம். அந்த அளவுக்கு எள்ளுருண்டை சாப்பிட்டிருக்கிறேன். நான் தமிழ்நாட்டிலே படிக்கின்றபொழுது எனது மாமியார் சின்னம்மா எனக்கு அங்கு கொண்டுபோவதற்கு எள்ளுருண்டைதான் செய்து தருவார்.

இவையபாரதி: நீண்ட நாட்களுக்கு வைத்திருக்கலாம்.

கவிநாயகர்: ஓம். ‘வைத்து வைத்துச் சாப்பிடு’ என்றுதான் சொல்லித் தருவார். ஆனால் விமான நிலையத்துக்கு வருகின்ற நன்பர்கள் கல்லூரிக்குச் செல்வதற்கிடையிலேயே எள்ளுருண்டைகளைச் சாப்பிட்டு முடித்துவிடுவார்கள். அதனை மாமிக்கு நான் சொல்வ தில்லை.

எள்ளிலிருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் சிறந்த எண்ணெய் ஆதலால் அதற்கு நல்லெலன்னெய் என்று பெயர். நல்லெலன்னெயையும் நாங்கள் அதிகம் பாவிப்போம். தலைக்கு மட்டுமென்றுச் சமையலுக்கும் அதுதான் எங்கள் வீட்டில் பயன்படுத்தப்படும். மற்றும் ஒன்றை நான் குறிப்பிட வேண்டும். எங்கள் ஊர் இலுப்பெண்ணெய்க்கும் பெயர் பெற்றது. உங்கள் ஊரிலும் இலுப்பை மரங்கள் இருக்கோ?

இவையபாரதி: இருக்கு. இலுப்பைப் பூ எடுத்து உணவாகப் பயன்படுத்துவார்கள்.

கவிநாயகர்: எங்கள் வீட்டிலே பெரிய இலுப்பை ஒன்று நின்றது. அது பூத்துவரும் காலத்திலே பாயைக் கீழே விரித்துவிடுவார்கள்.

இவையபாரதி: அதிலிருந்து வீசும் வாசைன.

கவிநாயகர்: அருமையான வாசனையாக இருக்கும். இரவிலே முத்துமுத்தாகப் பாயிலே பூக்கள் கொட்டுண்டிருக்கும். அவற்றைக் காயவிட்டுப் பின்னர் உரலிலே கொட்டி, தேங்காய்ப் பூ, பனங்கட்டி எல்லாம் போட்டு இடித்து என்னிருண்டை மாதிரி உருண்டையாக்கி உண்ணத் தருவார்கள். பனம் பண்டங்களும் எமது ஊரில் அதிகம். அவற்றைச் சாப்பிட்டு வளர்ந்ததாலோ என்னவோ எனக்குப் பெரிய நோய்கள் எதுவும் இல்லை.

இளையபாரத்: நூணாவில் அல்லது நீங்கள் பிறந்த அந்தக் குறிச்சி சாவகச்சேரியில் ஒரு பகுதி. அங்கு அந்தக் காலத்தில் இருந்த மக்கள் தொகை, அப்பொழுது வாழ்ந்த பெரிய மனிதர்பற்றிய விவரங்கள் பற்றியும் சொல்லுங்களேன்.

கவிநாயகர்: இந்த இயற்கை வளத்தை முடித்துக்கொண்டு அந்தப்பொருளுக்கு வருகிறேன். என்றாலும் நீங்கள் இப்பொழுது கேட்டதற்காகச் சில குறிப்புகளைச் சொல்லாம். நூணாவில் மேற்கிலே 600 அளவில் குடும்பங்கள் இருந்தன. நூணாவில் கிழக்கு சாவகச்சேரிப் பொலில் நிலையம்வரை பரந்த ஒரு பகுதி. அங்கு இன்னும் அதிகமாக இருக்க வேண்டும். சரியான தொகையை எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. இப்பொழுதெல்லாம் குடிசனப் பெருக்கத்திலே மக்கள் தொகை அதிகரித்திருக்க வேண்டும். இன்றுள்ள சூழ்நிலையிலே நான் முன்னர் சொன்ன யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்பதற்கிணங்க எல்லோரும் எல்லா இடங்களிலும் வாழ்கிறார்கள். பல பகுதிகளிலிருந்தும் மக்கள் சாவகச்சேரியில் வந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

சரி, இயற்கை வளத்துக்குத் திருந்பிவந்தால், மற்றுமொரு இயற்கை வளம் மனைகள். எங்கள் சாவகச்சேரிப் பகுதி பெரும் மனை பிராந்தியம். அதிலும் நூணாவிற் பகுதியிலே வயல்வெளி ஊர்மனையைச் சந்திக்கின்ற இடத்தில் அல்லது எல்லையில் பெரிய மனை சூழ்நிலைகளைக் கார்த்துக் கொண்டுவந்து குவித்திருக்கும். அந்தக் குன்றுகளிலே இருந்துதான் வீடு கட்டுவதற்கு சீமந்துடன் கலக்கும் மன்னை வெட்டி எடுப்பார்கள். எங்கள் ஊர்மக்கள் மட்டுமல்ல, பிற ஊர் மக்களும் அந்த மனைக்காகத் தேடிவருகின்ற ஒரு சிறப்பு எமது ஊருக்கு இருக்கிறது.

மற்றும் ஓன்று, யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டிலேயே அதிக அளவு பரந்த நெல்வயல்களைக் கொண்ட மருத நிலவளம் உடையது எங்கள் ஊர். இந்த வயல்வெளி கிழக்காக நோக்கித் தன்னகளாப்பு, வடக்கு நோக்கி மறவன்புலவு, மேற்கு நோக்கி நாவற்குழிவரை பரந்துள்ளது. அவ்வளவுக்குப் பெரிய மருதநிலம். இந்த அளவுக்குப் பெரிய மருதநிலம் யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டில் வேறு எங்கும் காணப்பதற்கில்லை. அந்தவகையில் நெல்வளம் மிகுந்த ஊராக நூணாவில் விளங்குகின்றது.

அணையிறவுக்குடாவைச் சேர்ந்த கடனீரேரிப் பகுயின் ஒரு சிறுகு நாவற்குழி வழியாக எமது ஊருக்கு வருகிறது. எனவே உப்புத் தண்ணீர் உள்ள ஒரு பிராந்தியத்தையும் எமது ஊரிலே காணலாம். அதில் சம்பு வளரும். அதுசார்ந்த உயிரினங்களையும் அங்கு காணலாம். இப்படி, மருதநிலம், (வயலும் வயல்குழிந்த இடம்), நெய்தல் நிலம் (கடலும் கடல் சார்ந்த இடம்) ஆகிய இருவகைக் காட்சிகள் சங்கமிக்கின்ற அழகான கிராமம் நூணாவிலூர். பின்னாலே எனது இயற்கை உணர்வுக்கு இக்காட்சிகள் எந்த அளவுக்குத் தீவி போட்டன என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கு நேயர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்.

இனையபாரதி: பொதுவாக இயற்கைச் சுழல்களின் தாக்கத்தாலும் கவிஞர்கள் எழுத்தாளர்கள் உருவாகிறார்கள் என்று சொல்வார்கள். இந்த இயற்கையான சூழல் நீங்கள் எழுதுவதற்குத் தூண்டுகோலாக இருந்திருக்குமா அல்லது அந்தநாட்களில் வாழ்ந்த பெரியவர்களை முன்னொடியாகக்கொண்டு எழுதத் தொடங்கின்றகளா?

கவிநாயகர்: நீங்கள் சரியாக நாடி பிடித்திருக்கிறீர்கள். சொல்லப்போனால் முதலாவதைத்தான் சரியாகக் கொள்ளலாம். இயற்கையைப்பற்றித்தான் நான் அதிகம் பாடியிருக்கிறேன். அந்த அளவுக்கு என்னைச் சுற்றியுள்ள சூழல் என்னைப் பாதித்திருக்கிறது. ஈழநாடு பத்தாவது ஆண்டுக் கவிதைப் போட்டியிலே முதலாவது பரிசு எனக்கும் கவிஞர் கந்தப்பு என்பவருக்கும் கிடைத்தது. எனது கவிதையில் ஒரு பகுதி இப்படித் தொடங்குகிறது -

(பாடுதல்)
 கங்குமட்டைச் செருப்பிருக்குக
 காவோலைக் குடையிருக்கு
 எங்கள் தொழில் வெயில்மழை
 என்றுதடைப் படுவதில்லை!

இது நான் எனது ஊரிலே கண்ட காட்சியின் வெளிப்பாடு.

இனையபாரதி: இப்போ இங்கே இருப்பவர்களுக்கு இது ஆச்சரியமாக இருக்கும். கங்குமட்டையிலே எவ்வாறு செருப்புச் செய்வது என்று யோசிப்பார்கள். கங்குமட்டை காவோலையின் பின்பகுதி. வட்டுக்குள் இருக்கின்ற பகுதி. அதை எடுத்து அவரவர் காலனவுக்கு ஏற்றுமாதிரி வெட்டி அதிலேயே நார் எடுத்துச் செருப்பு மாதிரிக் கட்டி அணிவார்கள். சிலர் காயாத மட்டையில் வெங்வேறு வடிவங்களிலும் செருப்புகளைச் செய்வதுண்டு.

கவிநாயகர்: இதிலே இயற்கையுணர்வுடன் சமூக உணர்வும் கலந்திருக்கிறது. எங்களுடைய ஏழை மக்களின் வாழ்க்கை நிலையும் இங்கே பேசப்படுகிறது. கண்ணாடிய மக்கள் மழைபெய்தால் குடையின்றி வெளியே போகமாட்டார்கள். ஆனால் ஏழை மக்கள் ஒரு காவோலையை எடுத்துத் தலையிலே பிடித்துக்கொண்டு வேலையைச் செய்வார்கள். காவோலையைப் பிடித்துக்கொண்டு வயலில் புல்லைப் பிடுங்குவதைக் கண்ணாலே பார்த்த அனுபவம், அந்தச் சூழலிலே வளர்ந்த அனுபவம் இப்பாடிலே தொனிக்கிறது. தொழிலாளர் இயற்கைத் தடைகளுக்குப் பயந்தவர்கள் அல்லர் என்ற செய்தியும் இங்கே முக்கியம்.

இனையபாரதி: நீங்கள் பாடிக்காட்டிய இந்த மெட்டும் எந்தச் சினிமாப் பாடலிலும் கேட்காத மெட்டாக இருக்கிறது. ஒரு கிராமியச் சூழ்நிலையில், இயற்கையை நீங்கள் நேசித்ததன் காரணமாக ஒன்றைக் கேட்கலாம். அதிகாலையிலே நீங்கள் எழுந்து வெளியாலே வரும்பொழுது இயற்கை அழகு எவ்வாறு இருக்கும்?

கவிநாயகர்: அப்புதமான காட்சியாக இருக்கும். இன்னும் கொஞ்சம் நடந்து சென்று வயற்பக்கத்தை அடைந்துவிட்டால், சூரியன் உதித்துக்கொண்டு வரும். தாமரைத் தடாகங்களில் தாமரைகள் அழகாக மலர்ந்திருக்கின்ற காட்சி உள்ளத்தைக் கொள்ள கொள்ளும். குளத்துக்குப் பக்கத்தில் விநாயகர் கோயில். வீரகத்தி விநாயகர் என்று அவருக்குப் பெயர். நீங்கள் இந்தத்தொடரில் போட்டுத் தொடங்குகின்ற பாடலும் அந்தக் கோயிலைப் பற்றியதுதான்.

அந்தக் கோயில் மணி அடிக்க, சனி ஞாயிறாக இருந்தால் நாங்கள் அங்கு போய் விடுவோம். போவது கோயில் கும்பிடவல்ல. அந்தக் காலத்தில் மார்க்கண்டு ஜயர் என்றவோர் அந்தணப் பெருமகன்தான் அங்கு பூசை செய்தார். பூசை நேரத்தில் நாங்கள் கூட்டுதல், மணி அடித்தல் போன்ற சில தொண்டுகளைச் செய்வோம். தொண்டுகளைச் செய்வதன் நோக்கம் ...

இவையபாரதி: தொண்டு அல்ல, உண்டு களிப்பது.

கவிநாயகர்: பூசை முடிவில் தாமரை இலைகளில் அழுதைத் தளிசையாக ஜயா தருவார். அதிலே ஒரு நல்ல கவை இருக்கும். அப்படிச் செல்லும் பொழுதெல்லாம் இந்த இயற்கைக் காட்சிகளையும் கண்டு களிப்போம். நான் நுணாவிலூர் என்றோரு சிறு புத்தகமே எழுதியிருக்கிறேன். அது தொடர்ந்து ஈழநாடு இதழிலும் வெளிவந்தது. அப்பொழுது திரு. கோபாலத்தினம் அவர்கள் ஆசிரியராக இருந்தார். அவர் ஊர்க் கட்டுரைகள்பற்றிய தொடர் ஒன்றைப் பலரைக்கொண்டு எழுதுவித்து வெளியிட்டு வந்தார். அவருடைய தூண்டுதலாலே நுணாவிலூர் பற்றி நான் எழுதினேன். அவர் யாருக்குஞ் செய்யாத ஒன்றைச் செய்தார். என்னவென்றால், கட்டுரைகள் வெளிவர, வெளிவர அவற்றில் மேலதிகப் பிரதிகளை எடுத்துப் பின்பு தொடர் முடிவில் ஒரு சிறு புத்தகமாக வெளியிட உதவி செய்தார். அதற்குரிய அட்டை தனலக்குமி புத்தகசாலையில் அடிக்கப்பட்டது. அதற்கு ஒரு வெளியிட்டு விழாவும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. வி. என் நவரத்தினம் அவர்களின் முன்னிலையில் ஊரிலே நடத்தப்பட்டது.

இத்தோடு இந்த இயற்கைச் சூழல் மற்றும் வளங்கள்பற்றிய தகவல்களை முடித்துக் கொண்டு நீங்கள் கேட்ட கேள்விக்கு வருவோம். மக்கள், பெருமக்கள் பலர் எமது ஊரைச் சிறப்பித்தார்கள். ஊருக்குச் சிறப்பு ஆன்றோர்கள். ‘ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் பலர் நான் வாழும் ஊரே’ என்றார் பிசிராந்தையார். இந்தப்பாடல் பற்றி நேயர்களுக்கு நான் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும். ஊர்ச்சிறப்புக்கு என்ன என்ன காரணங்கள் இருக்க வேண்டும் என்று இதிலே பிசிராந்தையார் சொல்கிறார். வெகு காலத்தக்குப் பிறகு பிசிராந்தையாரை அவரது நண்பர் சந்திக்கிறார். அவரைப் பார்த்தவுடன் அந்த நண்பர் வியப்புடன் ஒரு கேள்வி கேட்கின்றார். ‘என்னப்பா இவ்வளவு வயதாகியும் உனக்குத் தலை நரைக்க வில்லையே’ என்று கேட்கிறார். பிசிராந்தையார் அதற்கு விடைபோலச் சொல்கின்ற பாடல் இது:

யாண்டுபல வாகியும் நரையில வாகுதல்
யாங்காகிய ரென வினவுதி ராயின்
மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான்கண் டனைய ரென் இளைஞரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும் அதன்தலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே.

ஊரைப்பற்றிப் பேசுகின்றபொழுது இந்தப் பாடலைக் கட்டாயம் சொல்ல வேண்டும். என் எனக்குத் தலை நரைக்கவில்லை? எனக்கு நரைத்திருக்கா தலை?

இவையபாரதி: இல்லை, இல்லை!

கவிநாயகர்: நரைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. மாண்ட என் மனைவியொடு - மாண்ட என்பது இங்கே மாட்சிமைப்பட்ட என்ற பொருளிலே வந்திருக்கிறது - சிறந்த என்

மனைவியோடு, மக்களும் நிரம்பினர். - புதல்வரும் பலர் இருக்கிறார்கள். மக்கட் செல்வம் பெரிய பேறு என்று தமிழர் போற்றி வந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. இப்பொழுது எல்லாம் ஒன்று இரண்டு போதும் என்று நினைப்பவர்களும் உண்டு. அந்தக் காலத்திலே எவ்வளவு அதிக பிள்ளைகளைப் பெறலாமோ அவ்வளவுக்கு நன்மை என்று மக்கள் கருதினார்கள். யான்கண்டனையர் என் இளைஞரும் - இது முக்கியம். நான் என்ன நடக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேனோ அதனைத்தான் என் இளைஞர்களும் செய்கிறார்கள்.

இளையபாரதி: முதியவர்கள் நினைப்பதை இளைஞர் நடைமுறைப் படுத்துகிறார்கள்.

கவிநாயகர்: அதுவும் செய் என்று சொல்லச் செய்யவில்லை. குறிப்பறிந்து செய்கிறார்கள். அவ்வையார் சொன்னார், 'ஏவா மக்கள் மூவா மருந்து.' எனவே குறிப்பறிந்து அலுவல்களைச் செய்கின்ற இளைஞர்களைக் கொண்ட சமுதாயத்திலே வாழ்கின்ற முதியவர்கள் மூப்படைய மாட்டார்கள். நல்ல இளைஞர்கள் முதியவருக்கு மூவா மருந்தாக உள்ளனர். வேந்தனும் அல்லவை செய்யான். வேந்தன் இங்கே அரசாங்கத்தைக் குறிக்கிறது. அரசாங்கத்தாலேதான், அது செய்யும் அல்லல்காரணமாகத்தான் எனக்கு நரை தொடங்கியிருக்கிறது. வேந்தனும் அல்லவை செய்யான் காக்கும் - குடிமக்களுக்குத் துன்பங்கள் எதுவும் செய்யாமல் ஆட்சி புரிகின்ற வேந்தன் அவர்களைக் காத்துவருகின்றான். அதன்தலை - அதற்கு மேலாக, ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் பலர் யான் வாழும் ஊரே என்கிறார் பிசிராந்தையார். அதாவது அடக்கமும் நுண்ணிய அறிவும் மிகுந்த சான்றோர் இருக்கின்றார்களாம். சான்றோர்கள் என்று சொன்னால் சால்பு மிகுந்தவர்கள். சால்பு - பண்பு. பண்பாடு உள்ளவர்கள். அன்பு நான் உப்புருவ கண்ணோட்டம் வாய்மையொடு ஜந்து சால்பு ஊன்றிய தூண் என்றார் வள்ளுவர் பெருமான். பாருங்கள் என்ன மாதிரி சான்றோர்களின் இயல்புகள் என்று. அப்படிச் சான்றோர்களை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா?

இளையபாரதி: ஒழு.

கவிநாயகர்: நிறையவே இருக்கிறார்கள் எங்கள் சமுதாயத்திலே. இவர்களாலேதான் உலகமே இயங்குகிறது. பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் என்கிறார் வள்ளுவர் பெருமான். அத்தகையவர்கள் தனது ஊரிலே இருந்தார்கள் என்று அன்று பிசிராந்தையார் சொன்னது போலவே இன்று எனது ஊரிலும் சான்றோர்கள் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் கேட்ட படியால் என்னுடைய ஊர் என்று சொல்கிறேன். மற்றும்படி சான்றோர்கள் உங்களுடைய ஊரிலும் இருக்கிறார்கள். எல்லா ஊர்களிலும் இருக்கிறார்கள்.

எனது ஊரில் அந் நாட்களில் இருந்த சில சான்றோர்களைப் பற்றிச் சொல்ல விரும் புகின் டேன். இது குறித் து நுணாவிலுக்கு அப்பாலும் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. தாயார் நுணாவில். எனது தந்தையார் மட்டுவிலைச் சேர்ந்தவர், கலைஞர் அவர்களே! எனவே நான் மட்டுவிலைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டும். அதுவும் என்னுடைய ஊர்தான். மட்டுவில் என்கின்ற பொழுது ம.க. வேற்பிள்ளை என்ற பெரிய தமிழ்ப் புலவருடைய பெயர் நினைவுக்கு வருகிறது. யாழ்ப்பாணத்திலேயே தலைசிறுந்த, தன்னிகரற்ற உரை ஆசிரியர் என்று அன்றும் இன்றும் போற்றப்படுகின்றவர். உரையாசிரியர் என்று சொன்னால் பழைய இலக்கியங்களுக்கு உரை சொல்கின்றவர். அந்தக் காலத்திலே அது ஒரு தேவையாக இருந்தது. பலபேர் அப்படி இருந்திருக்கிறார்கள். புராணபடனம் என்ற

கலையை நேயர்கள் கேள்விப் பட்டிருப்பார்கள். கண்டாவிலும், முக்கியமாகக் கண்டாக் கந்தசவாமி ஆலயத்திலும் நல்லூர் முருகன் ஆலயத்திலும் மற்றும் இடங்கிளிலும் புராணபடனம் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. டாக்டர் சண்முகம், பெளராணிகர் முத்துத்தம்பி போன்றவர்கள் இந்தப் பணியை மிகப் பத்திசிரத்தையுடன் செய்து வருகிறார்கள்.

புராண படனம் என்று சொன்னால், புராணத்தை ஒருவர் இருந்து வாசிக்க, அதற்கு இன்னொருவர் உரைகளை, வியாக்கியானங்களோடு கூடிய விளக்கங்களை அளித்தல். இந்தக் காலத்திலே புராணங்கள் எல்லாம் அச்சேறி இருக்கின்றன. அதனால் அவற்றை நாங்கள் வாங்கிப் படிக்கலாம். படிக்கத்தான் எங்கே நேரம் இருக்கிறது? அது ஒருபறும் இருக்க, நூல்கள் அரிதான் அந்தக் காலத்தில் அவற்றை மக்களுக்குப் படித்துக் காட்டும் ஒரு தேவை இருந்தது. அதனை உணர்ந்த ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் புராணபடனத்தை முன்மாதிரியாக நடத்திக்காட்டி, மற்றவர்களையும் அப்பணியைச் செய்யத் தூண்டினார். அவர்வழி வந்தவர் ம. க. வேற்பிள்ளை அவர்கள். அவரது முத்தமகன் பண்டிதர் மகாலிங்கசிவம். இந்தப் பரம்பரைக்குப் பின்பு நான் காணக்கூடியதாகப் புராணபடனக் கலையை வளர்த்து வந்தவர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். அவரும் மட்டுவிலைச் சேர்ந்தவர். என்னுடைய தந்தையாரும் பண்டிதமணியின் சொந்த பந்த வட்டாரத்துள் ஒருவர் என்று பிழர் சொல்லக் கேள்விப்பட்ட இருக்கிறேன்.

இது பழைய காலம். இனி, தற்காலத்துக்கு வந்தால், சுயா என்ற புனைபெயரிற் பல சிறுக்கதைகளும் வியர்சனங்களும் எழுதி இலக்கிய உலகில் நன்கு பிரபலியமான சு. நல்லையா, ஈழகேசரிப் பத்திரிகை ஆசிரியராக நெடுஞ்கலமாக இருந்த திரு. இராஜ அரியரத்தினம் போன்றவர்களும் சாவகச்சேரிதான். கவிஞர் முருகையெனப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பர்கள். அவருடைய தமிழ்யார் சிவனந்தன் என்பவர். அவர்கள் எல்லாம் நுணாவிலைச் சேர்ந்தவர்கள். இறிபேக் கல்லூரி அதிபராக இருந்த திரு. கே. எஸ். எஸ். சரவணமுத்து அவர்களும் இந்துக் கல்லூரி அதிபராக இருந்த திரு. பூ.வெற்றிவேலு அவர்கள் நூல் சொன்ன எங்கள் பிள்ளையார் கோயில் நிர்வாகத்துக்கு இப்பொழுது பொறுப்பாக இருக்கிறார். இவர்களைத் தவிர, இன்னும் இரண்டு பேர்களை முக்கியமாகச் சொல்ல வேண்டும். அவர்கள் உங்களுக்கும் நன்கு அறிமுகமானவர்கள். ஒருவர் முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. வி.என். நவரத்தினம் அவர்கள். என்னுடைய உறவினர். நுணாவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஒரு தேர்தலில் இலங்கையிலே அதிக பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்று நாடாளுமன்றத்துக்குச் சென்ற வரலாற்றுச் சாதனைக்குரியவர். அவர் கண்டாவிலே வாழ்ந்ததான் அமரத்துவம் அடைந்தார். அவருக்கு உதவியாகச் சிலகாலம் குடிவரவு தொட்பரா அலுவல்களிலும் சுடுப்பிருக்கிறேன். தாயகத்திலிருந்து வரும் அகதிகளுக்குக் கதைகள் எப்படி எழுதுவது என்று எனக்குச் சொல்லித் தந்தவர் அவர்தான். அகதிகள் தமிழிலே சொல்லும் கதைகளை ஆங்கிலத்திலே எழுதும் பணி எனக்கு. சொன்னால் நம்பமாட்டார்கள், ‘கந்தவனம் நான் இந்த அகதி விசாரணை வழக்குக்குப் போய்விட்டு வருகிறேன்’ என்று புறப்படவர், வழியிலே எவ்வித துன்பமும் இன்றி மார்படைப்பினால் இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தியை அவருடன் சென்ற இளைஞர் வந்து சொன்னபோது திகைத்து நின்றோம்.

மற்றுமொருவர் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்கள். அவர் நுணாவிலைச் சேர்ந்தவர்கள். அங்கு திருமணஞ்சு செய்தவகையால் மருமகனானவர். என்னுடைய

மகளின் பரதநாட்டிய அரங்கேந்றம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடந்தபொழுது, அவர்தான் பிரதம விருந்தினர். தலைமை செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள். அப்பொழுது கல்விப் பணிப்பாளராக இருந்த திரு. மாணிக்கவாசகர் சிறப்பு விருந்தினராக வந்திருந்தார். வித்தியானந்தன் பேசும்பொழுது கூறிய ஒரு விடயம் இப்பொழுதும் நினைவில் இருக்கிறது. மிக வெளிப்படையாகவே சொன்னார். 'எங்கும் கந்தவனத்துக்குமிடையில் ஒருவகையான உறவு இருக்கிறது. நான் அவருடைய ஊரிலே பெண் எடுத்தேன். அவர் என்னுடைய ஊரிலே பெண் எடுத்தார்' என்று சொன்னபொது மக்கள் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்கள் எங்கள் ஊருக்கு மருமகனாக வந்ததையிட்டு எங்கள் ஊர் பெருமைப்படுகிறதென்று நுண்ணிலுவார் என்ற புத்தகத்தில் அவரைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். இவ்விதமாகப் பலபேரைச் சொல்லிக் கொண்டே செல்லலாம். இத்தகைய பெருமக்களை, ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்களைக் கொண்டது எனது ஊர் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்குப் பெருமைசான்றது எனது ஊர். இதுவரை என்னுடைய ஊரைப்பற்றி நிறையவே சொல்லிவிட்டேன்.

இத்தகைய சிறந்த ஊரிலே தம்பியையா என்று ஒரு பெருமகன் இருந்தார். அவருடைய துணைவியாருக்குச் சேதுப்பிள்ளை என்று பெயர். அவர்களுக்குத் தம்பாப்பிள்ளை, சின்னம்மா, அம்மணிப்பிள்ளை, இளையியிள்ளை, பொன்னம்மா என ஜெந்து பிள்ளைகள். முத்த பெண் சின்னம்மாவுக்கும் மட்டுவிலைச் சேர்ந்த வேலுப்பிள்ளை விநாயகர் என்பவருக்கும் திருமணம் நடந்தது. அவர்களுக்கு நான்கு பிள்ளைகள். எல்லோருமே ஆண்பிள்ளைகள். முத்தவர் பசுபதி. இரண்டாமவர் மார்க்கண்டு. மூன்றாமவர் இப்பொழுது நேயர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற குரலுக்குரியவர். கடைசிப்பிள்ளை கணபதிப்பிள்ளை. இந்தப் பெயர்களைப் பாருங்கள். பசுபதி, மார்க்கண்டு, கந்தவனம், கணபதிப்பிள்ளை என்று பெயர்களை வைத்தார்கள். எல்லாமே கடவுட் பெயர்கள்.

ஒரு கெட்டகாலம் என்ன வென்றால், இருவரையும் நான் சிறுவயதிலேயே இழந்துவிட்டேன்.

முதல் இழந்தது தந்தையாரை. அவருக்குப் பாரிசவாதம் வந்தது. அவர் இறந்தபின் தாயார் எங்களைக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வந்தார். எப்பொழுதும் பாருங்கள் ஒருவர் இல்லாத போதுதான் பொறுப்பும் பாசமும் கவனிப்பும் அதிகரிக்கும். மிக கவனமாகப் பார்த்தார்கள். அவரும் இரண்டு வருடங்கள் கழித்து இறந்த பின்னர் தமையானார் தம்பாப்பிள்ளை அவர்கள் எங்கள் எல்லோரையும் எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கிய பெருமைக்கு உரியவர். அவர் ஒரு கூத்துக்காரர். பின்பு எனது நாடக அனுபவங்களைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது அவரைப்பற்றிப் பேசக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கும்.

விநாயகர் கந்தவனம் என்ற பெயரைக் கண்டாவிற் சிலர் மாறுகொளப் புரிந்ததும் உண்டு. ஒருவர் என்ன இவர் கடவுள் பெயரை முன்னுக்கு வைத்திருக்கிறார் என்று கட்டுரை ஒன்றில் கேலியாகவும் எழுதியிருந்தார் என்று கேள்விப்பட்டேன். உண்மை விளங்காமற் சிலபேர் எப்படி எழுதுகிறார்கள் என்பதற்கு இத்தகைய எழுத்தாளர்களை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். எனது பதிவுப் பெயர், பாடசாலை இடாப்புப் பெயர் எல்லாம் ஒன்றுதான் - விநாயகர் கந்தவனம். விநாயகருக்குப் பிறந்த நான் விநாயகர் குழலிலே விநாயகர் அருளாலே வளர்க்கப்பட்டவன் என்பது என்னுடைய அசையாத நம்பிக்கை. இந்த விநாயகர் கோயிலைப்பற்றியும் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்திலே பேசுவேன்.

இளையபாரதி: எவர் ஒருவர் தனது கிராமத்தை, கிராமத்து இயற்கையை உண்மையாக இரசிக்கிறாரோ, நெசிக்கிறாரோ அங்கேதான் ஒரு படிப்பாளி ஆரம்பமாகிறார். இயற்கையைப் பார்த்து, மனிதர்களைப் பார்த்து, மனித அனுபவங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, இயற்கையினுடைய மறு பிரதிபலிப்பை உள்வாங்கிக் கொண்டு ...

கவிநாயகர்: கல்வித் தத்துவமும் அதுதான். சூழல்தான் ஒரு மனிதனை உருவாக்குகின்றது...

இளையபாரதி: அந்த வகையில் இன்றைய ஆரம்பம் மிகுந்த உற்சாகமாக இருந்தது. ஒரு கிராமத்துக்குள் தவழ்ந்துபோய்வந்த மாதிரியான அனுபவம். அந்த இலுப்பைப்படிய வாசனை இங்கு வராது போனாலும் அந்த உணர்வு வந்தது நீங்கள் சொன்னது போல ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் சான்றோர்கள் இருப்பார்கள், இயற்கை வளங்களும் இருக்கும். நான் இங்கே பிறந்த படியால் என்னுடைய கிராமத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறேன் என்ற கூற்றும் எங்களை உற்சாகப்படுத்தியது. உங்கள் ஊர், அயல் ஊர்கள் சார்ந்த இயற்கை வளங்கள், பெரியவர்கள் பற்றியெல்லாம் மிக உணர்வுபூர்வமாகச் சொன்னிர்கள். இந்தக் கங்கு மட்டைச் செருப்பிருக்குக் காவோலைக் குடையிருக்கு என்ற உங்கள் பாடலையும் பாடிக் காட்டினீர்கள்.

கவிநாயகர்: கங்குமட்டைச் செருப்பிருக்குக்
காவோலைக் குடையிருக்கு
எங்கள் தொழில் வெயில்மழை
என்றுதடைப் படுவதில்லை!

எனக்கு மற்றைய பகுதி மறந்துபோச்சு!

இளையபாரதி: நல்ல பாடல். எங்கள் தொழில் வெயில்மழை என்று தடைப்படுவதில்லை என்ற வரிகள் இருவகைப் பொருளை உணர்த்தி நிற்கின்றன. எங்கள் தொழில் வெயில் மழையில்தான் நடக்கிறது. ஆனாலும் அது தடைப்படுவதில்லை. மிக நன்றி. நேரம் பாராது இங்கு வந்து உங்களுடைய அனுபவங்களை எங்களோடு பகிர்ந்து கொண்டதற்கு மிகமிக நன்றி. அடுத்த வாரம் என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: அடுத்தவாரம் என்னுடைய இளமைக் காலம் பற்றிச் சொல்லலாம்.

இளையபாரதி: உங்களோடு அந்தக் காலத்திற் படித்த, பழகிய பாலிய நண்பர்கள் இங்கும் இருக்கிறார்களோ?

கவிநாயகர்: ஒருசிலர் இருக்கிறார்கள். பெரும்பாலானவர்கள் மறைந்துவிட்டார்கள். கலைஞர் அவர்களே ஒன்று சொல்ல வேண்டும். பெற்றார் இல்லை, சகோதரங்கள் இல்லை, குடும்பத்திலே நான்தான் ஒருவன் மிஞ்சி இருக்கிறேன். என்னைப் படிப்பித்த ஆசிரியர்கள் யாருமே இல்லை. நண்பர்களும் பலர் மறைந்துவிட்டார்கள். ஆனால் என்னைப்பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். பிற்காலத்திலே என்னை மேடைகளிலே பார்த்தவர்கள், பேசிப் பழகியவர்கள் இருக்கிறார்கள். உங்களுடைய கலாராஜன், ஜெகதீசன் போன்றவர்கள் என்னை நன்கு அறிந்தவர்கள். என்னுடன் படித்தவர் திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் இங்கு இருக்கிறார். என்னுடன் படித்த ஊரவர் எவரும் இல்லாது போனாலும் என்னை அறிந்த ஊரவரும் பிறரும் நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள்.

உறவினரும் இருக்கிறார்கள். என்னுடைய மைத்துஞர், அதாவது அண்ணர் மார்க்கண்டுவின் மனைவியின் தம்பியார் இராசன், எனது ஒன்றைவிட்ட தம்பி தெய்வேந்திரா ஆகியோர் இங்கு இருக்கின்றனர்.

இளையபாரதி: ஊரைவிட்டு நீங்கள் இங்கு வந்து எவ்வளவு காலம் இருக்கும்?

கவிநாயகர்: யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு 1980ல் புறப்பட்டு பின்னர் 1981ல் ஒருமுறை அங்கு சென்று திரும்பியதன்பின் நான் ஊருக்குச் சென்றது கிடையாது. தென் ஆபிரிக்காவிலிருந்து 1988ல் இங்கு வந்தேன்.

இளையபாரதி: 25, 26 வருடங்களாக நீங்கள் ஊருக்குச் செல்லவில்லை.

கவிநாயகர்: ஊகூம்.

இளையபாரதி: நுணாவிலுக்கு இப்பொழுது நீங்கள் போய்ப் பார்த்தீர்கள் என்றால், ஒரு சோகமான உணர்வு உங்களை அறியாமல் பற்றிக்கொள்ளும். வீதிகள் குறுக்கப்பட்டு, வீடுகள் சிதைக்கப்பட்டு, புல்ஷுண்டுகள் வளர்ந்து காடுகள் பற்றி, மக்கள் இடம்பெயர்ந்த நிலைமைகள் சோகத்தைத் தருவதாக இருக்கும்.

கவிநாயகர்: நான் அங்கு போகாது போனாலும் எனக்கு ஊருடன் தொடர்புகள் இருக்கின்றன. இங்கு நுணாவிலுர் ஒன்றியம் ஒன்று வைத்திருக்கிறோம். அது வருடந்தோறும் ஒன்றுகூடும். அந்தச் சந்திப்பிலே பல தகவல்கள் கிடைக்கும். சொந்தபந்தங்களின் குடும்ப நிகழ்வுகளின் ஒளிநாடாப் பெட்டிகள் கிடைக்கும். அண்மையில் எங்கள் வீரகத்தி விநாயகர் ஆலயத் திருவிழா ஒளிநாடாவைப் பார்த்திருக்கிறேன். வீரபத்தீர்ர் ஆலய நிருவாக சபையுடன் எனக்குத் தொடர் இருக்கிறது. சில திருமண ஒளிநாடாக்களில் ஊர்க் கோலங்களும் ஏட்டப் பட்டிருக்கும். இவற்றிலிருந்து ஊர் நிலைமையை ஒருவாறு அறிந்திருக்கிறேன்.

ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். நான் புகுந்த ஊர் குரும்பசிட்டி, இனத்துவேச அட்டுமியங்களால் பாதித்த அளவுக்கு நுணாவில் பாதிக்கவில்லை. அதனாலே பாதிக்கப்பட்ட மற்றைய ஊர்மக்கள் வந்து நுணாவிலே குடியிருக்கிறார்கள். நான் பிற்காலத்தில் இருந்து படித்த, எனக்குத் திருமணம் நடந்த எனது சிறிய தந்தையார் திரு. இராசையா அவர்களின் 'பொன்ராச்' என்ற வீட்டில் இப்பொழுது வேறு ஆட்கள்தான் குடியிருக்கிறார்கள். ஆனால் குரும்பசிட்டியில் 1986ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஒருவருமே இல்லை. எல்லோருமே வன்முறையாக எழுப்பப்பட்டு விட்டனர். முதலிலே எழும்பச் சொல்லி துண்டுப் பிரசரங்கள் மூலம் அறிவித்தல்கள் விட்டார்கள். பலாவி விமான நிலைய விரிவாக்கத்தைக் காரணமாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் இராணுவ தளத்தை வலுப்படுத்துவதுதான் உள்ளோகக்ம என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த சங்கதி. துண்டுப் பிரசரங்களை யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை. பின்னர் வானத்தாக்குதல் செய்து ஊரை அழித்து மக்களை எழுப்பினார்கள். போர்க்காலத்திலே பாடசாலை, கோயில்கள், வைத்தியசாலைகள் ஆகிவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று அனைத்துலக மட்டத்திலே ஒரு விதி இருக்கிறது. அதனை மதியாத சிங்கள இராணுவம் எங்கள் ஊர் பொன் பரமானந்தர் மகா வித்தியாலயத்தையும் முத்துமாரி அம்மன் கோயிலையும் மிலேசசத்தனமான முறையிலே தாக்கினார்கள். பள்ளிக்கூடம் இரண்டு மாடிக் கட்டிடத்தைக் கொண்டு, அதனைச் சிதைத்தார்கள். கோயிலைத் தரைமட்டம் ஆக்கினார்கள். இந்தக் கோயில் அழிவைப் பார்த்து அதனைத் தாங்கிக் கொள்ளாத என்னுடைய உறவினர் ஒருவர் தற்கொலை புரிந்தார். இத்தகைய கொடுமைகளினால் இன்றைக்கு அங்கு ஒருவருமே இல்லை. இதனோடு

ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றபொழுது நுணாவில் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. அதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

இவையபாரதி: நன்றி ஜயா. அடுத்த அங்கத்தில் நாங்கள் மீண்டும் சந்திக்கலாம்.

கவிநாயகர்: நன்றி. வணக்கம்.

3. வினாயரட்டுப் பின்னை

25.06.2007

இனையபாரதி: வணக்கம் ஜயா.

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் இனையபாரதி அவர்களே!

இனையபாரதி: இப்பொழுது முன்றாவது பகுதியைக் கேட்கவிருக்கிறோம். கற்காலத்தி லிருந்து விஞ்ஞான காலத்திலே, ஒருவர் வாழுகின்ற காலத்திலேயே நேரடியாக அவருடைய வாழ்க்கையை விஞ்ஞானத்தில் ஏற்றிக்கொள்வது இதுதான் முதல்தடவையான முயற்சி என்று நான் நினைக்கின்றேன். அதாவது, அந்த நாட்களிலிருந்து இன்றுவரை, ஒரு பெரியார் வாழுகின்ற காலத்திலேயே அவர்மூலமாக விஞ்ஞானத்திலே ஏற்றி வைக்கின்ற - ஒலிப்பதிவு செய்கின்ற நிகழ்ச்சி இதுவாகத்தான் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அந்த வகையில் உங்களுக்கும் கண்டிய ஒலிபரப்புப் கூட்டுத்தாபனக் கலைஞர்கள், நேயர்கள், வர்த்தகப் பெருமக்கள் மற்றும் ஆதரவு தருகின்ற அனைவருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு நிகழ்ச்சிக்குச் செல்லாம்.

அந்தவகையில் நானும் உங்களுக்கு நன்றி சொல்லவேண்டிய கடப்பாடுடையேன். எனக்குத் தெரிந்தவகையிலிருங்கூட இத்தகைய ஒரு முயற்சி முதன்மையான - முதல்முறையாக நடைபெறுகின்ற முயற்சியாகவே கருதுகின்றேன். இன்றைய தினம் என்ன கேட்கப் போகிற்கால? நீங்கள் கேட்பதற்கு முன்னாக நான் ஒரு குறிப்புச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த நிகழ்ச்சியைப் பல அன்பர்கள் கேட்டுவெருவது நன்கு தெரிகிறது. தொலைபேசி அழைப்புகளிலும் நேரடிச் சந்திப்புக்களிலும் பலர் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். அன்பர் தமிழ்வாணன் என்பவர் உங்களைத் தெரியும் என்று சொன்னார். அவர் பலவகையான இயற்கை வருணைகளின் மத்தியிலே மருத மரத்தை விட்டுவிட்டிர்கள் என்றார்.

நுணவிற் பகுதியிலே ஏராளமான மருத மரங்கள் உள்ளன என்பது உண்மைதான். ஆணால் நான் மருதநிலம் வயலும் வயல்சார்ந்த பகுதியும் என்று ஒரு கட்டத்திற் சொன்னது நல்ல நூபகம் இருக்கிறது. இந்த நிலப் பிரிவுகளுக்குள்ளே சென்று அதிக நேரத்தைச் செலவழிக்க விரும்பவில்லை. மருதம், மூல்லை, குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை என்று நம் முன்னோர் நிலங்களை ஜிந்து வகையாகப் பிரித்திருந்தார்கள். அதில் எனது ஊர் மருத நிலத்தைச் சேர்ந்தது. மருத மரங்கள் நீர்வளம் உள்ள பகுதிகளிலே அதிகம் வளரும். எங்களுடைய ஊர்மட்டுமல்ல, மாணிப்பாயில் மருதடிப் பிள்ளையார் என்ற பெயரே அப்பகுதியிலும் மருதமரங்கள் இருப்பதைக் காட்டுகிறது. மற்றும் வறுத்தலைவிளானில் மருதமரங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அந்த ஊர்களைப்போல எமது ஊரும் நீர்வளம் மிகுந்திருப்பதால் மருத மரங்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. உண்மையிலேயே இந்த இலக்கிய நிலப் பிரிவிலே - தமிழர்களுடைய பழைய கால நிலப் பிரிவிலே மரங்களையும் செடிகளையும் பூக்களையும் வைத்துத்தான் நிலங்களைப் பிரித்தார்கள். மருதம் என்ற மரத்தினை வைத்து மருதநிலம், மூல்லை என்ற கொடியை வைத்து மூல்லை நிலம், நெய்தல் பூக்களை வைத்து நெய்தல் நிலம், குறிஞ்சிப் பூவை வைத்துக் குறிஞ்சி நிலம், என்றெல்லாம் பிரித்தார்கள்.

இந்த மருத நிலம்பற்றிச் சொல்லும்பொழுது ஒரு விடயத்தை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எங்களுடைய ஊரிலே பல கோயில்கள் உள்ளன. அவற்றுள்ளே

ஒன்று கண்ணகை அம்மன் கோயில். நுணாவிற் குளத்து அம்மன் கோயில் என்றும் அதை அழைப்பார்கள். ஆனால் அது உண்மையிலேயே சாவகச்சேரி மாநகரசபை ஆட்சியைப் பொறுத்த அளவில் மட்டுவிலிலேதான் அமைந்திருக்கிறது. நுணாவில் எல்லையில் அமைந்திருப்பதாலும் நுணாவிற் குளத்து அம்மன் கோயில் என்ற பெயர் வரலாயிற்று. அந்தக் கோயில் நுணாவிற் சந்திக்கு அப்பால் பிரதான வீதியிலிருந்து சிறிது தாரம் தள்ளி - ஒரு ஜந்து நிமிட நடை தூரத்தில் இருக்கிறது. பிரதான வீதியிலிருந்து ஒழுங்கை ஒன்று கோயிற் பக்கமாகச் செல்லுகிறது. வீதியிலிருந்து ஒழுங்கை செல்லுகின்ற இடத்திலே ஒரு பெரிய மருத மரம் இருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் - எப்பொழுது என்று சரியாக நினைவில்லை, கோயிலைப் பார்த்து - அதாவது கோயில் திசையாக அந்த மருத மரத்தில் ஒரு பிள்ளையார் வடிவத்தைக் குறிக்கும் துமிக்கை போன்ற கிளை ஒன்று தோன்றியது. அதனைப் பார்ப்பதற்கு நுணாவில், கைதடி மற்றும் சாவகச்சேரிப் பகுதிகளிலிருந்து மக்கள் வந்து கூடினார்கள். பார்த்தது மட்டுமல்ல அதிற் கைப்பூரம் கொஞ்சத்தி வழிபாடு செய்யவுந் தொடங்கினார்கள். மருதக்கிளை அப்படியே வளர்ந்து ஒரு அளவில் நின்று கொண்டது. மேற்கொண்டு வளரவில்லை. மருதமரத்தின் கிளை என்றால் அது தொடர்ந்து வளரவேண்டும். இது அப்படியல்ல. அதனை ஒரு அதிசயமாகவே மக்கள் கருதினர். அதனை இந்த இடத்திற் குறிப்பிட்டுக் கொண்டு நான் எனது வரலாற்றைத் தொடர்கிறேன்.

இவையபாரதி: நல்லது. ஊரும் ஊர் சார்ந்த இடங்களும் ஊர்ப் பெரியவர்களைப் பற்றியும் கடந்தவராம் சொன்னீர்கள். நீங்கள் அந்தநாள் நினைவுகளில் முழ்கியிருந்தீர்கள். குறிப்பாக ஆரம்பகாலத்திற் சொன்னதுபோல ஒரு பாலிய வயதின் நினைவுகள், பாடசாலைக்குச் சின்ன வயதிற் சென்றுவந்த அனுபவங்கள், உங்களுடைய காலப் பகுதியிலே எவ்வாறு பாடசாலைகள் இருந்தன, உங்களுடைய தலைமை ஆசிரியர்கள், உங்களுக்குத் தமிழ் கற்றுத் தந்தவர்கள், நீங்கள் பாடசாலைக்குச் சென்ற அந்த அரைக் காற்சட்டை நாட்கள், நூண்பர்களுடைய நினைவுகள், அப்போது உங்களுடன் படித்தவர்கள் உங்களைப்போலத் தமிழ்ப் பெரியார்களாக வந்திருக்கிறார்களா அல்லது நீங்கள் மட்டுந்தான் வகுப்பிலே தமிழில் உஞ்சாகமான ஒரு மாணவனாக இருந்தீர்களா - அந்தச் சின்னக்கால நினைவுகளுக்குச் செல்லலாம்.

கவிநாயகர்: இதற்கே இரண்டு முன்று வாரங்கள் எடுக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அதற்கு முன்னதாக நான் பிறக்க வேணுமே. நுணாவிலூர் சின்னம்மா என்பவருக்கும் மட்டுவில் வேலுப்பிள்ளை விநாயகர் என்பவருக்கும் 1933ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 28ஆம் திகதி முன்றாவது ஆண் பிள்ளையாகப் பிறந்தேன்.

இவையபாரதி: 1933ஆம் ஆண்டு என்று சொல்லுகின்றபோது, இலங்கை சுதந்திரம் அடையாத காலம், தமிழ் சினிமாவின் ஆரம்ப காலகட்டம், தியாகராச பாகவதருடைய காலம் ...

கவிநாயகர்: ஓமோம். ஒரு விடயம் என்னவென்றால், நான் பிறந்ததையிட்டு என்னுடைய தாயார் பெரிதாகச் சந்தோசம் அடையவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இவையபாரதி: முன்றாவதும் ஆண் குழந்தை, இல்லையா?

கவிநாயகர்: அதேதான். அவர் நேர்ந்துகொண்டிருந்தது பெண் குழந்தைக்கு. அவர் உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் மிசன் பாடசாலையிலே கல்வி கற்று காலத்திலே கந்தவனக்கடவைக் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடும் வழக்கமும் இருந்தது. அதன் காரணமாகக் கந்தவனம் என்ற பெயரை எனக்கு வைத்ததாகப் பின்னளிற் கேள்விப்பட்டேன். ஒரு பிறந்த நாளன்று கந்தவனக் கடவைக்கு என்னை மோட்டார் வாகனத்திற் கூட்டிக்கொண்டும் சென்றிருக்கின்றார்.

அவ்விதம் பிறந்த எனக்குச் சிறுவயதில் அம்மன் வருத்தம் ஒன்று வந்து மிக மோசமாகத் தாக்கியது. அவ்வித வருத்தத்தை வாயாற் சொல்லவுங் கூடாது என்பார்கள்.

இவையபாரதி: அம்பாள் காரியம் என்பார்கள்.

கவிநாயகர்: உண்மையில் என்ன வருத்தம் என்றுகூட எனக்குந் தெரியாது. தாயாரைச் சிறு வயதில் இழந்தமை காரணமாக இருக்கலாம். வளர்ந்த பின் பெரியவர்களும் சொல்லவில்லை, நானும் கேட்கவில்லை. ஆனால் அம்பாள் வருத்தம் ஒன்று வந்தது என்று சொன்னார்கள். தாயார் இறந்த பின்னரும் என்னுடைய பாட்டி - தாயாரின் தாயார் இருந்தவர். அவர் சில கடைகளை எனக்குச் சொல்லியிருக்கின்றார்.

தாயார் நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட கண்ணகை அம்மனுக்கு என்னை விழ்ஞு வாங்கியதாகச் சொன்னார்கள்.

இவையபாரதி: அதாவது, ஆலயத்துக்குச் சென்று குழந்தையை இன்னொருவருக்கு விற்றுவிட்டு திரும்பவும் வாங்கிக்கொள்வது. அப்படி ஒரு முறை கிராமப்புறங்களிலே இருந்தது, இல்லையா?

கவிநாயகர்: இருந்தது. என்னை அம்பாளுக்கே அர்ப்பணித்ததால் ஆலய அந்தணருக்கே விற்றதாக அறிகிறேன். அதுமட்டுமல்ல, கண்ணகை அம்மன் கோயிலிலே பங்குனித் திங்கள்தோறும் பொங்கல் நடைபெறுவது உங்களுக்குத் தெரியும். மட்டுவில் பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோயிலில் நடைபெறுவது போலவே நுண்ணவிற் குளத்துக் கண்ணகை அம்மன் கோயிலிலும் பங்குனித் திங்கள் பொங்கல் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறும். ஏராளமான மக்கள் பங்கு கொண்டு அங்குள்ள சுற்றாடலில் மரங்களுக்குக் கீழே அடுப்புகள் வைத்து பொங்கிப் படைத்துக் கொண்டாடுவது, திருவிழாக்கள் - சின்னமேள் ஆட்டங்களோடு கூடிய கலைவிழாக்கள் நடத்துவது அந்தக் காலத்திலே வழக்கமாக இருந்தது.

அந்தத் தினங்களில், நான் வளர்ந்த பின்னர், என்னுடைய தாயார் என்னை ஒன்பது வீடுகளில் அரிசி தண்டிவரச் சொல்லி, தண்டியவற்றைக் கொண்டு கடைசித் திங்கட்கிழமை அம்மனுக்குப் பொங்கி வழிபாடு செய்து வந்தார். அது அவர் செய்து கொண்ட நேர்த்திக்கடன். இதனைத் தாயார் இறந்த பின்னரும் என்னை வளர்த்த மாமியார் தொடர்ந்து செய்த தூண்டினார். அதனால் நான் இந்தியாவுக்குப் படிக்கச் செல்லும்வரை அந்த நேர்த்திக்கடனைச் செய்துவந்தேன். இந்தியாவுக்குச் சென்ற பின் மாமியார் ஒன்பது வீடுகளில் தண்டி என்பொருட்டு அதனைச் செய்தார்.

மற்றும் ஒன்றை என்னுடை தாயார் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். எங்களுடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்திலே வீரபத்திரர் ஆலயம் ஒன்று இருக்கிறது. வீரபத்திரரும்

விநாயகரும் எங்கள் குலதெய்வங்கள். வீரபத்திரர் ஆலயம் முறையான ஆலயம் அல்ல. குலத்தைமட்டும் வைத்து வழிபாடு செய்யப்பட்டு வந்த ஆலயம். வியாழக்கிழமைகளிலோதான் அதற்கு விளக்கு வைக்கப்படும். வருடத்துக்கு ஒருமுறை மடைவிழா நடக்கும். இந்த விழாவில் திரு. தம்பு என்பவரிலும் என்னுடைய தாயாரிலும் தெய்வம் வரும். தம்பு அவர்களில் வீரபத்திரரும் தாயாரில் பத்திரகாளியும் வந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றேன். மிக உக்கிரமாகத் தெய்வம் கலைகொண்டு ஆடிய காட்சிகளை எல்லாம் நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

இவையபாரதி: அப்பொழுது உங்களுக்கு எத்தனை வயது இருக்கும்?

கவிநாயகர்: முன்று நான்கு வயதிருக்கும். ஜந்து வயது அளவில் தாய் தந்தையரை நான் இழந்து விட்டேன்.

இவையபாரதி: நீங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்ற இந்த விடயம் ஏறக்குறைய எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக நடந்த விடயம்.

கவிநாயகர்: ஓம். மடையில் நாடகங்களும் போடப்படும். அவை புற்றிய அனுபவங்களைப் பின்னாலே நாடகங்கள் பற்றிப் பேசும்பொழுது சொல்ல இருக்கின்றேன்.

என்னுடைய தாயார் அடிக்கடி அப்பம் சுட்டுத் தருவது நினைவுக்கு வருகிறது. அவர்டம் அயல்வீட்டு அன்பரகங்கும் வந்து அப்பம் வாங்கிச் சென்ற நினைவும் இருக்கிறது. அப்பம் கடுகையில் நான், தம்பியார், தந்தையார் எல்லோரும் அடுப்புக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவாரே அப்பம் சாப்பிடுவோம். தாயாருடைய இறப்பும் நினைவில் இருக்கிறது. இருந்தாற்போல் ஒருநாள் என்னுடைய முத்த தமையனார் வண்டி ஒன்றில் வந்து எனக்கும் தமிப்க்கும் சட்டைகள் போட்டு அம்மாவைப் பார்க்கப் போகவேணும் வாருங்கள் என்று சொல்லி அழைத்துச் செல்லும் நேரம், இன்னும் ஒரு கார் வாசலில் வந்து நின்றது. வைத்தியசாலையில் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த தாயாரைப் பார்ப்பதற்கு நாங்கள் புறப்படும் நேரம் தாயாரின் பிரேதம் கொண்டுவரப்படுகின்றது.

(மேளனம் ...)

இவையபாரதி: உங்களுக்கு இப்பொழுது எழுகின்ற இந்தக் கவலை, இன்னும் மனதுக்குள் இருக்கின்ற இந்தப் பொக்கிசம், அதை எடுத்து வெளியே விடுகின்ற போதெல்லாம் வருகின்ற கண்ணீர்த் துளிகள், அந்த நேரத்தில் - அதாவது எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, சிறு வயதில் இருந்த பொழுது ஒரு வாகன வண்டி வந்து வாசலிலே நிற்கின்ற பொழுது அரைக் காந்தசட்டையிடன் சென்று ஏறிய பொழுது - அந்த நேரத்தில் திடீரென உங்கள் அம்மாவினுடைய உபிர் பிரிந்து உடலம் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறது என்ற பொழுது இந்தக் கவலை அந்த நேரம் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: வாய்ப்பு இல்லை. அந்தநேரம் பிரேதம் வந்து இறங்கியபோது எல்லோரும் அழுதார்கள். அவர்களைப் பார்த்து நானும் அழைதேன். தம்பியும் அழுதான். தாயாரைக் கொண்டுவந்து இறக்கிய அந்தக் காட்சி எனக்கு இப்பொழுதும் நினைவில் இருக்கிறது.

அதனைத் தொடர்ந்து அவருடைய முத்த தமையானார் தம்பியையா

தம்பாப்பிள்ளையும் அவருடைய மனைவி சின்னம்மாவும் என்னையும் தம்பியையும் எடுத்து வளர்க்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்களுடைய வீடு எங்களுடைய வீடு எல்லாம் அக்கம் பக்கத்திலேதான் இருந்தன. தந்தையார் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னதாக இறந்துவிட்டார். அவருடைய இறுதி நாட்கள் சரியாக நினைவில் இல்லை. மாமனார் தாய்தகப்பன் இல்லாத பிள்ளைகள் என்று எங்களை அன்போடு வளர்த்தார். எந்தக் குறையும் இல்லாமல் ஆதரித்தார்.

மாமனார் ஒரு கமக்காரர். நல்ல நிலவுடைமைக்காரர். என்னுடைய தாயாருக்கு அந்த அளவுக்கு நிலவளங்கள் பெரிதாக இல்லை. மறவன் புலவில் அவருக்கு வயல் இருந்தது. ஊரிலே தோட்டக்காணி ஒன்றும் வீட்டுக்காணி ஒன்றும் இருந்தன. அவ்வளவுதான். எனவே எனது குடும்பம் பெரிய சுதியான குடும்பம் என்றில்லை. மாமனார் நல்ல சுதி படைத்தவர். அவருடைய வயல்களிலிருந்து அறுவடைக்காலத்தில் நெல் மூட்டைகள் வரும். அவைதான் வருடம் முழுவதும் எமக்குச் சோறுபோடுபவை. அறுவடைக் காலத்தில் அவருடன் வயலுக்குச் சென்று வேலைசெய்யும் வாய்ப்பு எங்களுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். வயல்களுக்கு எங்களையும் வண்டிலில் ஏற்றிக்கொண்டு செல்வார். சூடு மிதிக்கின்ற காலங்களிலே வயலுக்கு கஞ்சி, பிட்டு போன்ற சாப்பாடு எல்லாம் வரும்.

இவையபாரதி: கிராமப் புறங்களிலே இப்படி ஒரு பழமொழியும் இருக்கிறது: கஞ்சி கடைப்படி, பிட்டு பட்டணம் வரை, சோறு சொன்ன இடம் ... என்றேல்லாம் அவற்றின் செமிபாட்டின் இயல்பை வைத்துச் சொல்வார்கள்.

கவிநாயகர்: ஓமோம். கூழ் குடங்கரை என்றும் சொல்வார்கள்.

இவையபாரதி: நீங்கள் சொல்லுகின்ற இந்த அனுபவத்தின் பிற்பாடு நீங்கள் இந்தியா சென்று படித்து, ஆசிரியராக வந்து, எழுத்தாளராக வளர்ந்து, நல்ல மனினாக, நல்ல சமூக சேவையாளராகப் பல்வேறு வடிவங்களை எடுத்து வந்திருக்கிறீர்கள். அன்று நீங்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையிலே இப்படி ஒரு எதிர்காலக் கணவு உங்களுக்கு இருந்திருக்குமா?

கவிநாயகர்: நிச்சயமாக இருக்கவில்லை. மாமனார் தான் செல்லும் சில இடங்களுக்கு எங்களையும் கொண்டு செல்லுவது வழக்கம்.

வயலிலே முக்கியமாகச் சூடு மிதிக்கின்ற காலத்திலே ஏழு எட்டுப் பேர் வேலை செய்வார்கள். அவர்களுக்குரிய உணவை வீட்டிலிருந்து மாமி தலையிலே சுமந்து கொண்டு வருவார். இன்றும் அந்த வழக்கங்களிற் பெரும் மாற்றும் இல்லை. அது நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. வயல் வெளிகளிலே கூட்டாகச் சூடு மிதித்தல், புலலுப் பிடிங்குதல் எல்லாம் நடைபெறும். நல்ல ஒரு கூட்டுறவு முயற்சி. இந்தக்காலத்திலே கூலிக்கு வேலைசெய்கின்ற முறையும் காணப்படுகிறது. அந்தக் காலத்தில் அப்படி எல்லாம் இல்லை.

உதாரணமாக ஒருவருக்கு அரிவி வெட்ட வேண்டுமாயின் என்னுடைய மாமனார் போய் வெட்டுவார். அப்படித் தேவையானவருக்கு உதவி செய்வார். பின்னர் மாமனாருடைய வயல் அறுவடைக் காலத்தில் அவர்கள் எல்லோரும் வந்து உதவி செய்வார்கள்.

இவையபாரதி: இது நீங்கள் சொல்வது 1940களில் ... ஒரு குடும்ப உறவு போன்ற ஒற்றுமை தொழிலிலும் காணப்பட்டது.

கவிநாயகர்: நல்ல ஒற்றுமை. குடு மிதிக்கின்றபோது மாடுகளை வளைப்பது போன்ற வேலைகள் எல்லாம் செய்திருக்கின்றேன்.

இவையபாரதி: கடும் வெயில். வெறுங்காலுடன் மாடுகளுக்குப் பின்னால் ...

கவிநாயகர்: ... செருப்பு சப்பாத்து எல்லாம் வயல்களில் அணிய விடமாட்டார்கள். வயல் ஒரு புனித களமாகத்தான் கருதப்படும். பொலியோ பொலி, போற்றியொ போற்றி என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு மாடுகளை வளைப்போம்.

இவையபாரதி: இங்கு பிறந்த பிள்ளைகளுக்கு இந்தச் சூழ்மிதித்தல், மாடு வளைத்தல் எல்லாம் புதுமையாக இருக்கும்.

கவிநாயகர்: ம... வயல்களில் நெல் முற்றி வளர்ந்தபின் அவற்றை வெட்டுதல் அரிவி வெட்டுதல் எனப்படும். அரிவிகளைக் காயவிட்டுப் பின்னர் அடுக்கி வயலிலேயே அவற்றைக் குன்றுபோற் குவித்தல் குடு எனப்படும். சித்திரை வைகாசி மாதங்களில் வயல்களில் நெற் குடுகள் இருக்கும். அவற்றைப் பார்ப்பது மிக அழகான காட்சியாக இருக்கும். பிறகு வெயிற் காலத்தில் அவற்றிலிருந்து நெல்மணிகளை வேறாக எடுக்கும் முயற்சிதான் குடு மிதித்தல் என்பது. வயல்களில் குடு மிதிக்கும் இடத்துக்குக் களம் என்றுபெயர். அதற்கு விரிக்கும் பாய்கள் களப்பாய்கள் எனப்படும்.

இவையபாரதி: பெரிய நீண்ட பாய்கள் ...

கவிநாயகர்: ஓம். அவற்றை எல்லாம் வீட்டிலிருந்து வயலுக்கு வண்டில்களில் ஏற்றிக்கொண்டு செல்ல வேண்டும்.

அந்தமாதிரியான மருதநில வாழ்க்கையிலே வளர்ந்து வந்த நான் சில வேளைகளிலே மாமனார் இல்லாத நேரங்களிலே ஒரு குழப்படிகாரராக, என்னை வளர்த்த மாமிக்குத் தொல்லை கொடுக்கிற பையனாகத்தான் இருந்திருக்கிறேன். ஒருவகையிலே தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளைதான். அப்படி இருந்த காலத்திலே கதியால் ஒன்றிலே இருந்த ஓர் அரணை ஒருநாள் என் கையிற் கடித்துவிட்டது. அரணை கடித்தால் மரணம் என்பார்கள். நான் அரணை கையில் ஏறியதும், கையை உதற அது நிலத்தில் விழுந்ததும் எல்லாம் கண்டிருக்கிறேன்.

அப்பொழுது வீட்டில் எனது பாட்டியார்தான் இருந்தார். அவர் தாயாருடைய தாயார். கடைசிவரை முத்த மகனுடன்தான் இருந்தார். நீண்ட காலம் வாழ்ந்தவர். நானு நூற்றைந்து வயது வரை வாழ்ந்திருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். நான் அவருக்கு அரணை கடித்துவிட்டது என்று விளையாட்டாகத்தான் சொன்னேன். அரணையையும் பாட்டிக்குக் காட்டினேன். ஜெயோ அரணையோ என்று அவர் உடனே சத்தம் போட்டு அயலட்டையில் உள்ளவரை அழைத்தார். வந்த உறவினர் ஒருவர் எனது கையைப் பார்த்து அதில் இரத்தம் இருப்பதைக் கண்டு, கையை அமத்திப் பிடித்தபடி, உடனடியாகவே ஊரில் உள்ள விஷகடி வைத்தியரிடம் கொண்டு சென்றார்.

எமது ஊர் பல வைத்தியர்களைக் கொண்டது. அவர்களில் ஒருவர் விஷகடி வைத்தியர் காசிப்பிள்ளை என்பவர். அவர் கடிவாயில் ஒரு கல்லை வைத்து அது விழாதவாறு கையை ஏந்திக் கொண்டு இருக்கச் சொன்னார். அன்று இரவு முழுவதும் தூங்காமல் அப்படியே இருந்தேன். அந்தக் கல்லு விடத்தை உறுஞ்சி எடுக்கும் சக்தி வாய்ந்தது என்று பின்னாலே அறிந்தேன். ஆனால் அரணை கடித்து

இரத்தம் வந்து அந்த இரத்தத்தை அது நாக்கால் நக்கினால்தான் அதன் நஞ்சு எமக்குள் செல்லும் என்று பின்பு சொன்னார்கள். என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் அது நக்க முந்தி நான் கையை உதறி விழுத்தியிருக்க வேண்டும். அந்த வகையில் அரணையிலும் பார்க்க நான் கெட்டிக்காரன் என்பது என் எண்ணம். அது என்னுடைய வாழ்க்கையிலே நடந்த பெரிய விபத்து தப்பிவிட்டேன்.

அடுத்தது எங்களுடைய ஊரிலே பல குளங்கள் இருக்கின்றன என்று சொன்னேன். அவற்றுள் கொல்லங்கிராயக் குளம் என்பது மிகவும் பெரியது. அதில் மாரி காலத்தில் அழகான தாமரை மலர்கள் நிறையப் பூத்திருக்கும். தாமரைக் காய்கள் முற்றியிருக்கும் காலத்தில் நாங்கள் குளத்துள் இறங்கி தாமரைக் கொட்டைகளைப் புறித்துச் சாப்பிடுவது வழக்கம். வீட்டுக்கும் கொண்டவந்து கொடுப்போம். சிறுவர்கள் மட்டுமல்ல பெரியவர்கள் கூடத் தாமரைக் கொட்டைகளைப் புறிப்பார்கள்.

நான் ஒருமுறை குளத்துள் இறங்கியபோது கொஞ்சம் ஆழமாகச் சென்று, கிட்டத்தட்டத் தோள் அளவு தண்ணீரில் நின்ற பொழுது முதலை ஒன்று என்னைத் தூரத்த வந்ததைக் கண்டு அடித்து விழுந்து தப்பி ஒடிப் பிழைத்தது மற்றேர் அருந்தப்பல்.

இவையபாரதி: முதலை என்று சொல்லுகின்ற பொழுது, அது பெரிய குளமாக இருக்க வேண்டும்.

கவிநாயகர்: அந்தப் பகுதிக் குளங்களிலே அதுதான் பெரிய குளம். ஆழமானதுங்கூட. நான் ஆழப் பகுதிக்குப் போயிருக்கக் கூடாது. எனக்கு எந்தப் பகுதியில் முதலைகள் இருக்கும் அல்லது இருக்காது என்பது எல்லாம் தெரியாது. பின்னாலே நீர் வற்றிய பின் கரப்புக் குற்றி நான்கு ஜெந்து முதலைகளை அடித்து வரம்புகளில் கிடத்தியதைக் கண்டின்றதான் அவ்வளவு முதலைகள் அந்தக் குளத்தில் இருந்ததை அறிய முடிந்தது. முதலை என்றால் ஒரு பயம் வரத் தொடங்கியதும் இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகுதான்.

இவையபாரதி: அப்போ நீங்கள் அசல் குழப்படிகாரன்தான்.

கவிநாயகர்: குழப்படிப் பெடியன் என்றுதான் ஊரிலேயே பெயர். ஊர் என்பது எனது சுற்றுத்தவர் கூட்டந்தான். இருந்தாலும் ஊருக்குப் பாதிப்பு வரும் வகையில் நான் பெரிய குழப்படி எதுவும் செய்யவில்லை.

இவையபாரதி: ஒரு விளையாட்டுத்தனம். சிறு வயதில் குழப்படி அதிகம் செய்கின்றவர் பின்னுக்கு நல்லாய் வருவார்கள் என்ற ஒரு கருத்தும் இருக்கு.

கவிநாயகர்: விளையாட்டுத்தான். ஒருமுறை ஒளித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் மறைவாக இருந்த ஒரு கோழிக் கரப்புக்குள் ஒளிந் துகொண் டேன். விளையாட்டுக் களைப் பில் அதற்குள் நித்திரையாகிவிட்டேன். என்னோடு விளையாடிய பெடியஞும் என்னைக் கண்டு பிடிக்காமல் போய்விட்டார்கள்.

இருடியும் நான் வராததால் மாமி என்னைத் தேடித் திரிந்து காணாததால் அழுது புலம்பத் தொடங்கிவிட்டார். மாமனார் வந்துதான் என்னைக் கரப்புக்குள் கண்டு எடுத்தார். இரண்டு அடி போட்டுத்தான் எழுப்பினார். அவ்வளவு தூக்கம்.

இந்தமாதிரியான குழப்படிகள். எங்கள் ஊரில் ஈச்சம் பற்றைகள் அதிகம். பண்ந்தோப்புகள், பற்றைக்காடுகளில் அவற்றைக் காணலாம். ஈச்சம் பழங்களைப் பிடிந்துகப் போய் முள்ளுகள் குற்றிய காயங்கள், கம்பி வேலிகளைப் பாய்ந்த காயங்கள் சில இப்பவும் உடம்பில் இருக்கு. காயங்களோடு வீட்டுக்கு வந்து பேச்சுகளை வாங்கிறதுதான். பலாப்பழம், மாம்பழம், ஈச்சம்பழம் போன்றவற்றைச் சாப்பிடுவதில் சிறுவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய இயற்கையான ஆர்வந்தான் எனக்கும் இருந்தது. அம்மாதிரியான குழப்படிகளைத் தவிர ஊருக்குத் தீங்கு விளைக்கக்கூடிய வகையில் நான் நடந்து கொண்டதில்லை. சிறுவர் விளையாட்டைப் பெரியவர் குழப்படி என்றுதானே அழைப்பது.

வயல்களிலே நாங்கள் புள்ளாடித்து விளையாடியிருக்கிறோம். புள்ளாடித்தல் என்றால் நன்றாகச் சீவிச் செதுக்கப்பட்ட (ஒரு சாண் அளவினதான்) குச்சித் தடியை ஒருவர் வீச மற்றவர் கிட்டியால் அதனை அடிக்க வேண்டும்.

இளையபாரதி: Baseball மாதிரி ...

கவிநாயகர்: அப்படி இன்னொரு விளையாட்டு இருக்கு. அதற்குச் சாதாரண பந்தை ஒருவர் எநிய மற்றவர் தடியால் அடித்துவிட்டுக் கல்லுகள் வைத்திருக்கும் இடங்களைச் சுற்றி ஒடவேண்டும். கல்லுகள் வைத்திருக்கும் இடங்கள் மனை என்று அழைக்கப்படும். இவர்கள் இங்கு base என்று சொல்வதை நாங்கள் மனை என்று அழைத்தோம்.

மற்றொரு விளையாட்டு கிளித்தட்டு. இந்த மூன்று விளையாட்டுகளையும் விளையாடி இருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: கிளித்தட்டு விளையாட்டைத் தாச்சி என்றும் கூறுவர். அது விளையாடினால் சூடு பறக்கும் ...

கவிநாயகர்: ... புழுதி பறக்கும் அவ்வளவு வேகமான விளையாட்டு. நல்ல உடற்பயிற்சியை அளிக்கவல்ல விளையாட்டு. தாச்சியில் மறிப்பவரை உச்சிக் கொண்டு ஓடுவதற்குப் பெரிய பயிற்சி வேண்டும். அதிலே பயன்படுத்துகின்ற மொழிகளே வித்தியாசமானதாக இருக்கும். காய்தல், பழுத்தல், மறித்தல் போன்ற சொற்கள் தாச்சிக்குரியன. மற்ற ஒரு சொல் முள்ளி. அவர் தொட்டால் பட்டதாகக் கருதப்படும். பட்டார் என்றால் - OUT என்று பொருள்.

இந்தமாதிரியான விளையாட்டுகளின் மத்தியிலே கோயில் திருவிழாக்களிலும் பங்கு பற்றியிருக்கிறேன். எமது பிள்ளையார் கோயிலில் பங்குனி பிழபகதியிற் கொடி ஏறிச் சித்திரை வருடப் பிழப்பு அன்று தேரும் தீர்த்தமும் நடைபெறும். ஒரு முறை கோயிலுக்குச் சென்ற என்னைக் காணவில்லை என்று மற்றுமொரு தேடல் நடைபெற்றது. இரவு நேரம். எங்கு சென்றாலும் மாலை ஆறு மனிக்கெல்லாம் பிள்ளைகள் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பு ஒன்று இருக்கும். வரவில்லை என்றால் தேடலதான். அப்படி ஒரு நாள் திருவிழாக் காலத்தில் மாமனார் கேடி வந்தார். நான் சகடைக்குமேல் சுவாமிக்குப் பந்தம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதனைக் கண்டு அவர் மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும். மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுடன்தான் அவர் எங்களை வளர்த்தவர். இல்லை என்று சொன்னால் குழப்படிப் பிள்ளைகளாகத்தான் நாங்கள் வந்திருப்போம் என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

இப்படியாகச் சிறு வயதிலே விளையாடி வளர்ந்த எனக்குப் பள்ளிக்கூடஞ் செல்கின்ற வயது வந்தது.

இனையபாரதி: அதாவது ஆயிரத்துத் தொழுயிரத்து ...

கவிநாயகர்: முப்பத்தொன்பது. ஆறு வயதுதான் பாடசாலை அனுமதி வயது. எங்கள் ஊரிலே இரண்டு பாடசாலைகள். ஒன்று கிறித்தவப் பாடசாலை. மற்றையது சைவப் பிள்ளைகள் படிக்கின்ற பாடசாலை. அதற்குக் கணேசவித்தியாசாலை என்று பெயர். அந்தப் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியருக்குச் சிவம் கந்தையா என்று பெயர். அவரும் எங்களுடைய ஊர்ப் பெரியவர்களிலே ஒருவர்.

நான் முன்னர் விஷகடி காசிப்பிள்ளை அவர்களைப் புற்றிச் சொன்னேன். எங்களுடைய குடும்பத்திலே எனது பாட்டியின் தம்பியார் கார்த்திகேச என்பவரும் ஒரு வைத்தியராக இருந்தார். கட்டு வைத்தியர். கடிவாய்க்குக் காசிப்பிள்ளை. கட்டுக்குக் கார்த்திகேச என்று நானே பாடியிருக்கிறேன். பல ஊர்களிலும் இருந்து கட்டு - புன் வருத்தங்களுக்கு என்னுடைய பேரனாரை நாடி வந்திருக்கிறார்கள். அதுபோல என்னுடைய மற்றொரு சொந்தக் காரர் டாக்டர் கணபதிப்பிள்ளை என்பவர். அவர் கண் வைத்தியர். பல ஊர்களிலிருந்தும் அவரிடம் கண் வைத்தியத்துக்கு வந்திருக்கின்றார்கள். மாணாத கண் நோய்களை எல்லாம் மாற்றியிருக்கின்றார். அவ்விதம் அவரால் மாற்றப்பட்ட ஒருவர் பரிசாக அவரின் பெயரினாலே எங்கள் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு ஒரு சோடி குதிரைகளைச் செய்வித்துக் கொடுத்திருக்கின்றார். அந்தக் குதிரைகள் நணாவில் முழுவதும் ஊர்வலமாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டு கொல்லங்கிராய்ப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு உபகரிக்கப்பட்ட வைபவத்திலும் நான் கலந்துகொண்டிருக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட பெரியவர்கள் வரிசையிலே சிவம் கந்தையா அவர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அந்தக் காலத்திலே பெற்றோர்களிலும் பார்க்க ஆசிரியர்கள் பிள்ளைகளில் மிகுந்த அக்கறை உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். தமது பாடசாலைப் பிள்ளைகள் படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டும் என்ற ஆர்வம் உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். பிற்காலத்திலே - நான் அதிபராக இருந்த காலத்திலே எல்லாம் படிப்பித்தல் கூலிக்கு மாரடிக்கின்ற வேலையாகவே வந்து விட்டது. நாங்கள் படிக்கின்ற காலத்திலே அப்படியல்ல. பிள்ளைகள் படித்து முன்னேற வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மட்டுமல்லாது நல்ல ஒழுக்கசீலர்களாக வரவேண்டும் என்பதிலும் ஆசிரியர்கள் கவனமாக இருந்தார்கள்.

இந்தக் கந்தையா உபாத்தியாயர் வித்தியாசமானவர். அந்தக் காலம், நான் சொன்ன 1939, 40, 44 க் காலம் போர்க்காலம். போர்க்காலத்தலே பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடு கொடுத்த ஒரு பெருமகன் அவர். மத்தியானச் சாப்பாடு. அது மட்டுமல்ல நாங்கள் பாடசாலைக்குச் சென்றவுடன் தலை இழுத்துத் திருநீறு பூசுவதற்கும் வசதிகளை அளித்தவர். அதற்குத் தேவையான சீப்பு, நல்லெண்ணெய், திருநீறு, கண்ணாடி எல்லாம் ஓர் அறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும். இப்பொழுது நினைத்துப் பார்க்கின்றபொழுது அவரது சேவை அரியதொன்றாகவே தெரிகின்றது.

சில மாணவர் தலை இழுக்காமல் வருவதுண்டு. அவர்கள் இந்த அறைக்குச் சென்று ஒப்பனை செய்து கொண்டுதான் வகுப்புக்கு வந்து இருக்க வேண்டும். இல்லை என்றால் அடிதான். நான் தலை ஒழுங்காக இழுத்துக்கொண்டுதான் செல்வதுண்டு. எனது மாமி அந்த விடயத்திற் கவனமாக இருந்தார். தலை இழுத்து, விழுதி பூசி, வேட்டி உடுத்துப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைப்பதெல்லாம் அவர்தான். பாடசாலைப் பெடியளின் பொதுவான தோற்றும் வேட்டியும் வெறும் மேலுந்தான். நான் காஞ்சிட்டை போடத் தொடங்கியது இநிபேக் கல்லூரிக்குச் செல்லத் தொடங்கியபோதுதான்.

இளையபாரதி: மற்றும்படி ஆரம்ப பாடசாலையில் அந்தச் சின்ன வயதிலும் வேட்டிதான்.

கவிநாயகர்: வளர்ந்தபின் - ஆறு வயதில் வேட்டிதான். சிறு வயதில் காற்சட்டை அணிந்திருக்கிறேன். கணேச வித்தியாசாலைக்கு வேட்டிதான் சீருடை போலும். பாடசாலைக்குச் செல்லும் பொழுது சிலேற்று, புத்தகம் என்பவற்றோடு ஒரு கோப்பையும் கொண்டு செல்ல வேண்டும். வீட்டிலே அதனைத் தந்து விடுவார்கள்.

அத்தகைய சிவம் கந்தையா உபாத்தியாயர் எங்கள் கிராமத்துக்கு நகரசபை உறுப்பினராகவும் இருந்தவர். பிற்காலத்தில் ஆசிரியர்கள் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களாக வந்த பின்னர் அரசியலில் ஈடுபட முடியாத நிலையில் இருந்தனர். அந்தக் காலத்தில் அப்படி இல்லை. தேர்தல் காலத்தில் எங்கள் வட்டாரத்துக்கு வாக்கெடுப்பு நடைபெறுவதில்லை. ஏனென்றால் இவரை எதிர்த்து எவரும் போட்டி இடுவதில்லை. எனக்கு நல்ல ஞாபகம் சாவகச்சேரி நகரசபைத் தேர்தல் மற்றைய வட்டாரங்களில் நடைபெறுகின்றபொழுது இவரை மாலை மரியாதைகளுடன் ஊர்வலமாகக் கொண்டு செல்வார்கள். அப்படிப்பட்ட பெயர் பெற்றவர் அவர்.

அவரும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வெறும் மேலுடன்தான் வருவார். நெஞ்சில் பெரிய சங்கிலி ஒன்று தொங்கும். விஷகடி வைத்தியரின் மகன் காசிபிள்ளை கந்தையா என்பவரும் அங்கு படிப்பித்தவர். அவரும் வெறும் மேலுடன்தான் வருவார்.

பள்ளிக்கூடத்தில் நான் பெரிய திறமைசாலையாக இருந்தவன் என்று சொல்வதற்கில்லை. காலையிற் பாடசாலை தேவாரத்துடன் ஆரம்பமாகும். விரும்பிய ஒருவரைத் தேவாரம் பாடச் சொல்லித் தலைமை அசிரியர் அழைப்பார். பயந்தபடி அந்த அழைப்பை எதிர்பார்த்து வரிசையாக நிற்போம். அதற்குத் தக்கவாறு தேவாரங்களை எல்லாம் மனப்பாடுஞ் செய்து வைத்திருப்போம். அந்தப் பயத்திலே பாடமாக்கிய தேவாரங்கள் இப்பொழுதும் எனக்கு மனத்திலே நிற்கின்றன. அதன்பிறகு நான் பாடமாக்கிய தேவாரங்கள் குறைவு.

இளையபாரதி: பொதுவாக மாணவர்கள் சேணியாக - அதாவது குழுவாக திரிவது வழக்கம். அப்படித் திரிகின்ற பொழுது ஆளுக்காள் ஒரு பெயர் வைத்திருப்பார்கள். உங்களை முழுப்பெயரைச் சொல்லி அழைப்பார்களா, அல்லது ... எவ்வாறு அழைப்பார்கள்?

கவிநாயகர்: அந்தமாதிரியான குழுமுறையில் எங்களைச் சேர விடவில்லை. நல்ல ஒரு கேள்வி கேட்கிறீர்கள். குழுவும் கூட்டமும் எல்லாம் பின்னாலே இறிபேக் கல்லூரியிலே படித்த காலத்திலேதான் எனக்கு வந்தது. இங்கு பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் நாங்கள் வீட்டுக்குச் செல்கிறோமா என்று உபாத்தியாயர் பிரம்புடன் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பார். வீடும் கணதூராம் இல்லை. ஒரு ஜந்து புத்து நிமிட நடைதானே. உரிய நேரத்துக்கு வீட்டுக்குச் செல்ல வில்லை என்று அறியவந்தால் அடுத்தநாள் அடி விழும்.

இளையபாரதி: பொதுவாகக் கிராமங்களிலே பெற்றார்களுக்குப் பிள்ளைகள் அடங்கவில்லை என்றால் ஆசிரியர்களிடம் சொல்லித்தானே அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது.

கவிநாயகர்: உண்மை. அந்த மாதிரியான கட்டுப்பாட்டால் குழுவாகப் பாடசாலை நாட்களில் இயங்க முடியாமல் இருந்தது. ஒருவர் எனக்கு இருந்தவர்.

பாடசாலைக்குப் பக்கத்தில் வாழ்ந்தவர். பரமேஸ்வரன் என்று பெயர். அவர் இப்பொழுது அமர்ர் ஆகிவிட்டார். அவர் என்னோடு கடைசிவரை படித்தவர். கணேச வித்தியாசாலையிற் படித்தவர். சென்னையிலும் கிறித்தவக் கல்லூரியிற் படித்தவர். அவர் விஞ்ஞானம்; நான் கலைத்துறை. அவர் ஒருவரைத் தவிர மற்றவர்களுடன் நான் பெரிதாகக் கணேச வித்தியாசாலையிற் பழகவில்லை.

மற்றுமொரு பாடசாலை அனுபவம் என்னவென்றால் தாழ்த்தப்பட்டவரோடு நாங்கள் இருந்து படிப்பதில்லை. ஒரே வகுப்புத்தான் என்றாலும் வேறு வேறு வாங்குகளிலேதான் நாங்கள் இருத்தப்பட்டோம். நான் படித்தகாலம் எவ்வளவோ முன்னேற்றும். ஏனென்றால் அதற்கு முந்திய காலங்களிலே எல்லாம் சில ஊர்களிலே அவர்களைப் பாடசாலையில் சேர்த்துக் கொள்வதில்லை என்ற குறைபாடும் இருக்கிறது.

இணையபாரதி: இது ஒரு முக்கியமான கட்டம். அதாவது இற்றைக்கு எழுபது எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தினுடைய நிலைப்பாட்டை, ஒரு கிராமத்தினுடைய நடைமுறையை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு விடயத்தைக் கூறியிருக்கிறீர்கள். ஆகவே சமூக ஏற்றுத்தாழ்வுகள் அந்தக் காலத்தில் எவ்வாறு இருந்தது என்பது பற்றி அடுத்தவாரம் பேசலாம், ஜயா. வணக்கம்.

கவிநாயகர்: நல்லது.

4. கதியனித்து கல்விமுறை

02.07.2007

இனையபாரதி: ஜயா, சென்ற வார நிகழ்ச்சிப்பற்றிப் பலபேர் பாராட்டிப் பேசினார்கள். முக்கியமான இடத்திற் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிட்டங்கள் என்றும் சொன்னார்கள். அதைவிட நீங்கள் பேசிய கிராமியச் சூழ்நிலை சார்ந்த வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் - குடுமிதித்தல், குளம், முதலை, அரணை பற்றியெல்லாம் பேசியதை நிறையப் பேர் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். இன்று, சென்றவாரம் நீங்கள் விட்டுச் சென்ற இடத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கலாம் என்று நினைக்கின்றேன். 1940களில் யாழ்ப்பானக் கிராமங்களிலே நிலவிய கல்விமுறை பற்றிப் பேசினோம். அதிலிருந்து தொடரலாம் ஜயா.

கவிநாயகர்: அந்தக் காலக் கல்விமுறையிலே ஆசிரியர்கள் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர்களாக இருந்தார்கள். மாணவர் கல்வியில் அவர்கள் அதிக அக்கறை காட்டினார்கள். அந்தக் காலக் கல்வி முறையைச் சுயபாசாக் கல்விமுறை என்று சொல்வார்கள். அதற்குத் தாய்மொழி மூலம் கல்வி புகட்டுதல் என்று பொருள்.

கடந்த வாரப் பேச்சின் முடிவில் சமூக ஏற்றுத்தாழ்வு பற்றிக் கூறியிருந்தேன். நீங்கள் நான் பழகிய குழுவில் இருந்தவர்கள் பற்றியும் கேட்றார்கள். குழுக்களுடன் சேர அனுமதிக்காத, மற்றவர்களுடன் பழக விடாத ஒரு கட்டுப்பாடும் இருந்தது. அதற்குச் சமூக ஏற்றுத்தாழ்வும் காணமாக இருந்திருக்கலாம். வகுப்புகளில் மாணவர்களைச் சாதியின் பெயரால் பிரித்து வைக்கும் முறை இருந்தது.

வகுப்புகள் என்பன அறைகள் அல்ல. பாடசாலை ஒரு பெரிய மண்டபம். அதில் வகுப்புக்களுக்கான வாங்குகள் வெவ்வேறு இடங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

இனையபாரதி: அதாவது, ஒரு வகுப்பில் படிப்பிப்பது மற்றையவர்களுக்கும் கேட்கும். Privacy இருக்காது.

கவிநாயகர்: இருக்காது. அப்போ பழகவிடாத வகையிலே முன் வாங்குகளில் ஒரு சாதியாரையும் பின்வாங்குகளில் ஒரு சாதியினரையும் இருத்தி வைத்தார்கள். அப்பொழுது எங்களுக்கெல்லாம் சாதி வேறுபாடுகளிப்பற்றிய விளக்கம் இருக்கவில்லை. வளர் வளர்த்தான் விளங்கியது. தாழ்த்தப்பட்ட பிள்ளைகளுடன் பாடசாலைகளில் நாங்கள் விளையாடுவதும் இல்லை. சாப்பிடும்போதும் வேறு வேறு திசைகள்தான்.

ஆனால் பாடசாலைக்கு வெளியால் நாங்கள் பழகியிருக்கிறோம். எனது மாமனாருடன் பழகுகின்றவருடன் நானும் பழகியிருக்கிறேன். பலர் எனது நண்பர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள்.

அவர்களில் ஒருவர் வேலன் என்பவர். அவர் என்னுடைய மற்றொரு மாமனாளின் தென்னந் தோட்டத்தைப் பராமரித்து வந்தவர். நான் சில சமயங்களிலே பள்ளிக்கூடத்துக்கென்று புறப்பட்டு அவருடைய வண்டிலில் ஏறி, தென்னந் தோட்புக்குச் செல்வதுண்டு. அவர் இளந்து வெட்டித்தரக் குடித்து மகிழ்ந்து, பின்னர் பள்ளிக்கூடம் விடுகின்ற நேரம் பார்த்து வீடு திரும்பியும் இருக்கிறேன். விருத் தெரிந்த காலகட்டங்களில் நான் சாதி வேறுபாடுகளைப் பார்ப்பதில்லை. அவர்களை நான் பெரிதும் மதித்து அவர்களுடைய தலைவர் சின்னனைப் பற்றி

நான் பிற்காலத்தில் எழுதிய நணாவிலூர் என்ற புத்தகத்தில் அவர்ரச் சின்னர் என்று மரியாதைப் பன்மையிற் குறிப்பிட்டு, அவரது சேவையைப் பற்றி எல்லாம் எழுதியிருக்கின்றேன். அவர் ஒரு கூத்துக்காரர்.

அப்படிச் சமூக ஏற்றுத்தாழ்வுகள் இருந்தாலும் எல்லோரும் ஒற்றுமையாகவே வாழ்ந்த கிராமம் எங்களுடைய கிராமம். உதாரணமாக, தாழ்த்தப்பட்டவர் ஆடும் கூத்துக்களுக்கு எனது மாமனார் என்னை அழைத்துச் சென்றிருக்கின்றார். மாமனார் ஆடும் கூத்துக்களுக்கு அவர்களும் முன்னின்று உழைத்திருக்கிறார்கள். பெரிதான பிரச்சனையாக எமது கிராமத்தில் சாதிவேறுபாடு அக்காலத்தில் தெரியவில்லை. பாடசாலையில் பூற்ம்பாக அவர்கள் வகுப்புகளில் இருந்தப்பட்டாலும் துவேச மன்பான்மை என்பது இருக்கவில்லை. பெரியவர்களும் மதிப்புக் குறைவாக அவர்களை நடத்தவில்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

இனி, படிப்பு முறைக்கு வந்தால், அக்காலத்து சுயபாசாக் கல்வி முறையிலே ஆங்கிலமும் ஒரு பாடமாகப் படிப்பிக்கப்பட்டது. கணேச வித்தியாசாலையில் எனக்கு ஆங்கிலம் முதல் முதற் படிப்பித்தவர் திரு. கணபதிப்பிள்ளை என்பவர். மறவன்புலத்தைச் சேர்ந்தவர். என்னுடைய பெயரை KANDAVANAM என்று எழுதிக் காட்டியவர். அந்த எழுத்துக்கூட்டலுக்கு அவர்தான் காரணம். அப்படி எழுதுகின்ற ஒரு மரபு அந்தக் காலத்தில் இருந்தது. இராசரத்தினம் என்றால் Rajaratnam என்று எழுதுவார்கள். தமிழிலே அதனை எழுதுகின்றபொழுது இராசரத்தினம் என்றுதான் எழுத வேண்டும். அனால் இப்பொழுது சிலர் என்ன செய்கிறார்கள் என்றால், ஆங்கிலத்தில் இருப்பது போல இராஜரட்னம் என்றுதான் தமிழிலும் எழுதுகிறார்கள். நான் அப்படி கண்டவனம் என்றோ காண்டாவனம் என்றோ எழுதுவதில்லை. தமிழில் கந்தவனம் என்றுதான் எழுதுகிறேன்.

பள்ளிக்கூடத்துக்குள் நாங்கள் கால் வைத்தால், பின்னர் ஒரே படிப்புத்தான். இடையில் ஒரு சிறிய இடைவேளை இருக்கும். அது தண்ணீர் விடாயத்தால் குடிப்பதற்கும் கழிப்பறைக்குச் செல்வதற்குமான நேரம்.

இளையபாரதி: நீங்கள் உணவு எல்லாம் தருவதாகச் சொன்னீர்களே?

கவிநாயகர்: அது மதிய இடைவேளை. அந்த நேரத்தில் நிலத்தில் பாய் போட்டு நாங்கள் வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த கோப்பையைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து சப்பாணி கட்டிக்கொண்டு இருக்க, உணவு பரிமாறப்படும். உணவு சோறு கறி போதுமான அளவு சோறு கறி.

மற்றுமொன்று சொல்ல வேண்டும். அப்பொழுது இரண்டாம் உலகப் போர் நடந்த காலம். அந்தக் காலத்தில் பாடசாலைக்குப் போனதும் நாம் அவசியம் அனிந்து கொள்ள வேண்டிய தொன்று வாய்க் தடி. அது கழுத்தில் தொங்கியபடி இருக்கும். உபாத்தியாயர் இடையில் ஆயத்து மணி அடித்தால் நாங்கள் தடியை வாயில் வைத்துக் கொண்டு கிடங்குக்கு ஓடவேண்டும். கிடங்கு இடானப்பட வெட்டப்பட்டு இருந்தது. அதற்குள் எல்லோரும் ஒளிந்து கொள்ளவேண்டும். ஆசிரியர்களும் வந்துவிடுவார்கள். ஒருவரும் வெளியே நிற்கமாட்டார்கள். ஆபத்து மணி, முக்கியமாக மேலே விமானச் சுத்தம் கேட்கின்ற பொழுது அடிக்கப்படும். அப்படி இரண்டொரு தடவைகள் கிடங்குக்குள் பதுங்கி இருந்த நினைவு இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பயங்கரமான குழநிலையும் ஒரு காலத்தில் இருந்தது. எனினும் அது பெரிதாக நீடிக்க வில்லை.

படிப்பு முடிவில் வீட்டு வேலையும் சிலவேளைகளில் தரப்படும். தந்தால் அதனைச் செய்து கொண்டு அடுத்தநாட் செல்லவேண்டும். சின்ன வகுப்புகளில் அதிகம் வீட்டு வேலைகள் தருவதில்லை. ஆக மிஞ்சிப் போனால் நாலைந்து கணக்குத் தருவார்கள் - சிலேற்றில். மற்றதெல்லாம் பள்ளிக்கூடத்தில் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிதரும் கல்விமுறைதான் எங்களை வளர்த்து எடுத்தது. வீட்டிலும் நாங்கள் பெரிதாகப் படித்தோம் என்று சொல்ல முடியாது.

மற்றுமொரு முறை பாடமாக்குதல். மனப்பாடஞ் செய்விப்பது அக்காலக் கல்விமுறையில் முக்கியமான அம்சமாக இருந்தது. தேவாரம் திருவாசகம் என்று சொன்னால் என்ன பிற பாடங்கள் என்று சொன்னால் என்ன, மனப்பாடஞ் செய்யத் தந்தால், பாடமாக்கி அடுத்தநாளைக்குச் சொல்ல வேண்டும்.

இங்கு ஒருமுறை வோபேன் கல்லூரிக் கனிட்ட பிரிவு ஆசிரியர்களுக்கு உரை ஒன்று நிகழ்த்த என்ன அழைத்திருந்தார்கள். அழைப்பு அவர்களது ஒரு திட்டத்தின் விளைவாக வந்தது. அங்கு பல இன மாணவ மாணவிகள் படிக்கிறார்கள். அந்தந்தச் சமூகத்திலிருந்து தகுதியான ஒருவரை அழைத்து ஆசிரியர்களுக்கு அவரவர் சமூகப் பின்னணியை விளக்குகின்ற ஒரு திட்டம். அத்தகைய விளக்கம் பிள்ளைகளின் பிரச்சனைகளை அணுகுவதற்கு அவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்பது அவர்களது கருத்து. எனது உரை முடிந்ததும் கேள்வி நேரத்தில் ஒருவர் கேட்டது இதுதான்: உங்களுடைய பிள்ளைகள் மனப்பாடத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். விளங்காமலே வாய்ப்பாடுகளைப் பாடமாக்கச் சொல்லிப் பெற்றோர்கள் ஏன் பிள்ளைகளை நிர்ப்பந்திக்கிறார்கள்?

எங்களுடைய கல்வி முறையில் மனப்பாடம் ஒரு முக்கியமான அம்சம் என்று நான் அவர்களுக்குச் சொன்னேன். அதிலிருந்து வந்தவர்கள் கணக்குகளை வேகமாப் பார்க்கும் திறன் உடையவர்களாக இருப்பார்கள். இக்காலத்தில் கணக்குப் பார்ப்பதற்குப் பாடசாலைகளில் கைக் கணினியை மாணவர் பயன்படுத்துவதைப் பார்க்கிறோம். எங்கள் நாட்டில் அவ்வசதிகள் அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை. அவர்களுடைய கல்வி முறைகளை நீங்கள் மாற்ற வேண்டுமென்றால் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் இப்பொழுதுதான் கண்டாவுக்கு வந்தவர்கள். காலப் போக்கில் கண்டியக் கல்விமுறையை அவர்கள் பின்பற்றத்தானே வேண்டும் என்றெல்லாம் பதில் அளித்தேன்.

நான் இன்றும் மனப்பாடம் தேவொயனதென்றே கருதுகிறேன். நாங்கள் மனப்பாடம் பண்ணியதாலேயே எங்களுடைய உரைகளிலே சில மேற்கோள்களைக் காட்டக்கூடியதாக இருக்கிறது. மேல்நாடுகளிலே பல பேச்சாளர்கள் உரைகளை எழுதி வாசிக்கிறார்கள். வாசிக்கிற முறைதான் பேச்சாகவும் கருதப்படுகிறது. ஆனால் கீழைத்தேசப் பேச்சாளர் - பெரும்பாலானவர் வாயைத் திறந்தால் துண்டுகள் குறிப்புகள் இல்லாமலே பல விடயங்கள் பற்றியும் பேசுவதைப் பார்க்கிறோம்.

இந்த இடத்திலே ஓர் உதாரணத்தைச் சொல்ல வேண்டும். இந்தியப் பிரதமர் யவகர்ரலால் நேரு அவர்கள் ஒரு முறை நியூ யோக்கிலே வந்து இறங்கிய பொழுது விமான நிலையத்திலேயே ஓர் உரை நிகழ்த்த வேண்டி வந்தது. துண்டுகள் குறிப்புகள் இல்லாமல் அவர் பேசிய பேச்சின் சிறப்பை நியூ யோக் ரைம்ஸ் என்ற பத்திரிகை அடுத்தநாள் பாராட்டி எழுதியபோது அவரது இலக்கணப் பிழையற்ற

ஆங்கிலத்தைப் பற்றியும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டிருந்தது. அரசியல்வாதிகள் முக்கியமாகப் பிடிகொடுக்காமல் பேசவும் வேண்டும். அதற்காகத் தான் பலர் தங்கள் பேச்சுக்களை எழுதி வாசிப்பது. அந்தக்காலத்திலே நேரு அணிசேரா நாடுகளுக்குத் தலைவராக இருந்தவர். அதாவது இந்தியாவுக்குந் தலைவர், அணிசேரா நாடுகளின் கூட்டு அமைப்புக்குந் தலைவர். பொறுப்பாகப் பேச வேண்டும். மாரும் குறைகாண முடியாத வகையில், அதாவது பிடிகொடாத வகையில் அவர் பேசிய பேச்சை விதந்து அந்தப் பத்திரிகை எழுதி இருந்தது.

அதே போல இராதாகிருஷ்ணன் என்பவர். உலகத்திலேயே சிறந்த பேச்சாளர் ...

இளையபாரதி: நேருவின் புதல்வியார் மறைந்த இந்திரா காந்தியும் நல்ல பேச்சாளர். அவர் ஒருமுறை சென்னைக்கு வந்திருந்தார். பேச அவரை அழைத்தபொழுது அவர் கேட்ட முதற் கேள்வி எவ்வளவு நேரம் பேச வேண்டும் என்பது. அதற்கு எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் பேசலாம் என்று சொன்னார்கள். அவர் சொன்ன பதில், ஒரு மணி நேரம் பேசுவதாக இருந்தால் எப்பொழுதுமே நான் பேசுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால் ஜெந்து நிமிடம் பேசுவேண்டும் என்றால் எனக்கு அவகாசம் வேண்டும் என்று சொன்னார். சரி, எமது கல்வி முன்னேற்றத்துக்கும் பேச்சுக் கலைக்கும் மன்பாடம் துணையாகின்றது என்று சொன்னீர்கள்...

கவிநாயகர்: பிற்காலத்திலே பிரத்தியேகப் பயிற்சி அளிக்கும் tuition, tutory முறை தலையெடுத்தது. அது அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற பின்னர் வந்த முறை. அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களாக ஆசிரியர்கள் வந்த பின்பு, ஆசிரியர் தங்கள் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்யாததன் விளைவு பிரத்தியேகப் பயிற்சிக் கூடங்கள். அதற்கு முதல் நாங்கள் எந்த இடத்திலும் யாரிடத்திலும் tuition கேட்தில்லை.

இளையபாரதி: 1940களில் tuition இருந்ததில்லை?

கவிநாயகர்: இல்லை. எங்கும் இருக்க வில்லை. 50களிற்கூட இல்லை. 62,63க்குப் பிறகுதான் ஊர்கள்தோறும் இவைகள் படிப்படியாக வரலாயின. ஏன்? பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் தங்கள் கடமைகளைச் சரியாகச் செய்யவில்லை. சில ஆசிரியர்கள் மாணவர் கேள்வி கேட்டால் tutory க்கு வா விளக்கங் சொல்கிறேன் என்றுகூடச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அந்தவகையிற் பழைய கல்வி முறையில் எவ்வளவோ சிறப்புகள் இருந்தன. மற்றும் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். கணேச வித்தியாசாலை ஒரு சிறிய பள்ளிக்கூடந்தான். 7ஆம் வகுப்புவரைதான் அங்கு வகுப்புகள் இருந்தன. இருந்தாலும் ஆசிரியர்கள் மிகுந்த தகைமை சான்றவர்களாக இருந்தார்கள். சகலதையும் அறிந்து வைத்திருந்தார்கள். பாடங்களை எந்த அளவுக்குப் புகட்டவேண்டுமோ அந்த அளவுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். பிற்காலத்திலே B.A. படித்தவர்களுக்கூடச் சில விடயங்கள் சரியாகத் தெரிவதில்லை. ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு தமிழ் ஆசிரியர் ஏற்றும் என்பதற்கு எதிர்ச் சொல் பள்ளம் என்று சொல்லிக் கொடுத்திருந்தார். ஒரு கருத்தரங்கத்திலே அதுபற்றிய கேள்வி வந்தபொழுது ஏற்றும் என்பதற்குச் சரியான எதிர்ச் சொல் இறக்கம் என்பது தெரிவிக்கப் பட்டது. பொருள் அளவிலே பள்ளம் என்பதும் சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் மரபின்படி பள்ளத்துக்கு திட்டி என்பதுதான் சரியான எதிர்ச் சொல். எனவே சொற் பிரயோகங்களில் பொருள் மட்டுமல்லது மரபும்

முக்கியமாகின்றது. இத்தகைய தமிழ் மரபை அறிந்த ஆசிரியர்கள்தாம் எங்களுக்குப் படிப்பித்தார்கள்.

மற்றுமொன்று, முன்பு ஒருமுறை என்னுடைய தமிழ் அறிவைப் பற்றி நீங்கள் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். என்னுடைய தமிழ் அறிவுக்கு நான் ஏழாம் வகுப்புவரை இந்தப் பாடசாலையிற் கல்வி யின்றதும் ஒரு காரணம். அந்த நாட்களில் ஜந்தாம் வகுப்பு என்றாலே பெரிய படிப்பு. ஜந்தாம் வகுப்பிலேயே இராமாயணம், பாரதம் எல்லாம் அத்துயடியாக வந்துவிடும். ஆறாம் வகுப்பில் தமிழ் இலக்கணம் படிப்பிக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். இவ்விதம் எனது தமிழ் அறிவுக்கு அத்திபாரம் இட்டது இந்தப் பாடசாலைதான்.

நான் இங்கு 7ஆம் வகுப்புவரை தொடர்ந்து படித்ததற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. நான் ஒரு குழப்படிப் பையன் என்பதனால், இவன் படிக்கமாட்டான் என்ற எண்ணத்தில் எனது தமிழையே ஆங்கிலப் பாடசாலைக்கு அனுப்பிவிட்டு, என்னைத் தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடத்திலேயே விட்டுவிட்டார்கள். எனது தமிழ் கணபதிப்பிள்ளை முன்னதாகவே இறிபேக் கல்லூரிக்குச் சென்று விட்டான்.

இவையபாரதி: அந்தநாட்களில் கிராமியப் பள்ளிக்கூடங்களிற் படித்துவிட்டுப் பட்டணத்து ஆங்கிலப் பாடசாலைக்குச் செல்வது ஏதோ University க்குச் செல்வது மாதிரியான உணர்வு ...

கவிநாயகர்: சரியாகச் சொன்னீர்கள். பட்டணப் படிப்பு என்றால் ஆங்கிலப் படிப்புத்தான். அதற்கேற்ற மாதிரி காந்சட்டை, சேட்டுகளும் எல்லாம் போட்டுக் கொண்டுதானே போகிறது. இங்கே தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்திலே நாங்கள் செருப்புக்கூடப் போடுவதில்லை ...

இவையபாரதி: வெறும் மேலுடன் ...

கவிநாயகர்: வெறும் மேலுடன் சென்று 7ஆம் வகுப்பு வரை படித்தேன். ஏழாம் வகுப்பு 1945ல் நான் படித்து முடிக்க 1946ல் இலவசக் கல்விமுறை அமுலுக்கு வந்தது. தமிழையக் காச கட்டித்தான் படிக்க வைத்தார்கள். பெற்றோரும் இல்லை. ஒருவனை என்றாலும் காசகட்டிப் படிப்பிக்க மாமனார் விரும்பியிருக்கலாம். ஆனால் இலவசக் கல்வி முறை வந்த பின் கந்தையா உபாத்தியாயர் என்னைப்பற்றி - இவன் படிப்பான் இவனையும் நீங்கள் பெரிய பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்புங்கோ என்று எனது வீட்டுப் பெரியவர்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். நானும் மேல் வகுப்புகளில் கொஞ்சம் கெட்டித்தனம் காட்டத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். அதனால் 1946ஆம் ஆண்டு நான் இறிபேக் கல்லூரிக்கு இடைநிலைக் கல்விக்கு அனுப்பப்பட்டேன்.

இவையபாரதி: அப்பொழுது இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் வழங்குவதற்கான ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலம்.

கவிநாயகர்: ஓம். அப்பொழுது எனக்கு அரசியல் அறிவு பெரிதாக இல்லை. ஒரு பெரிய தொக்கைக் காந்சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு பள்ளிக்கூடஞ் சென்றேன்.

இவையபாரதி: அரை லோங்ஸ் ...

கவிநாயகர்: உம். கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான். பெடியன் வளரவளரப் போட்டும் என்று வேண்டும் என்றே பெரிதாகத் தைப்பித்திருக்கலாம்.

இவையபாரதி: செருப்பும் அப்படித்தான். சப்பாத்தும் அப்படித்தான். வளரவளரப் போடலாம் என்று பெரிதாக வாங்குவது. அந்தக் காலத்தில் அந்தந்த வயதுக்கென்று உடுபுடைவைகள் வாங்குவது குறைவு.

கவிநாயகர்: ஒமோம். புத்தகங்களும் பழைய புத்தகங்கள்தானே. அண்ணன் படித்த புத்தகங்கள், அண்ணன் போட்ட செருப்பு போன்றவை எல்லாம் இருக்கும்.

இறிபேக் கல்லூரி ஒன்றை மைல் தூரம். நடந்துதான் போகவேண்டும். இந்தக் காலத்திலேதான் நீங்கள் முந்திக் கேட்ட குழு உணர்வு வளரத் தொடங்கியது. ஒன்றை மைல் தூரம் தனியாகப் போய்வர முடியாது. இரண்டு முன்றுபேர் சேர்ந்துதான் செல்வோம். அவர்கள் பெரிதும் வகுப்பு மாணவர்களாகத்தான் இருப்பர்.

என்ன ஆறாம் வகுப்பில் சேர்த்தார்கள். அப்பொழுது முன்புபோய்ச் சேர்ந்த தமிழியும் ஆறாம் வகுப்பிலேதான் படித்தான். அவன் என்னுடைய வகுப்பால்ல; வேறு வகுப்பு. அதனால் அவன் தரத்தில் நானும் படிக்கின்ற திருப்தி எனக்கு. இருந்தாலும் என்னைச் சேர்த்த வகுப்பு ஆங்கில மொழிமூலம் கல்லாத பிள்ளைகளுக்கென்று தொடங்கப்பட்ட விசேட வகுப்பு. அதில் இரண்டு வருடம் படிக்க வேண்டும்.

இறிபேக் கல்லூரியிலே படிப்பு மற்றவளம். கணேச வித்தியாசாலையில் ஆங்கில பாடம் ஒன்றைத் தவிர மற்றைய பாடங்கள் எல்லாம் தமிழிலே புகட்டப்பட்டன. இங்கு தமிழ் மொழி, தமிழ் இலக்கியம் ஆகிய இரண்டையும் தவிர மற்றைய பாடங்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்திற் கற்பிக்கப்பட்டன.

அங்கேயும், நல்ல ஆசிரியர்கள் எனக்கு வந்து வாய்த்தது நான் செய்த தவம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அங்கு மட்டுமெல்ல யாழிப்பானம் மற்றும் தாயகத்தில் உள்ள எல்லாக் கல்லூரிகளிலுமே நான் முன்னர் சொன்னது போன்ற தகைமை சான்ற, பொறுப்பு மிகுந்த ஆசிரியர்கள்தாம் இருந்தார்கள். ஏன் என்றால், இலவசக் கல்வி வந்தாலும் கல்லூரிகள் தனியார் பாடசாலைகளாகத்தான் இருந்தன. தனியார் பாடசாலைகள் சிறந்த ஆசிரியர்களுக்கே நியமனங்கள் வழங்கின.

இந்த இடத்தில் இலவசக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்திய கல்வி அமைச்சர் கனனங்கரா அவர்களுக்கு நாம் நன்றி சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். வசதியில்லாத பிள்ளைகள், ஏழைப் பிள்ளைகள் படிக்கத் தொடங்கிய காலம் 1946க்குப் பிறகுதான். அதுமட்டுமல்ல, தனியார் பாடசாலை இல்லாத இடங்களில் அரசாங்க பாடசாலைகளையும் அவர் கட்டுவித்தார். அவை அக்காலத்தில் Government Central Colleges என்று அழைக்கப்பட்டன. இப்பொழுதெல்லாம் அவை மத்திய மகா வித்தியாலயம் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அத்துடன் தொழிற் கல்வியை அறிமுகப்படுத்தியவரும் அவர்தான். அவரையும் இந்த நேரத்திலே நினைவுக்கர வேண்டும்.

இவையபாரதி: தனியார் கல்வி நிலையங்களாக இருந்த ஆங்கிலக் கல்லூரிகள் வெள்ளைக்காரர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டதா, அல்லது ... நீங்கள் கணேச வித்தியாசாலையிற் படிக்கின்ற போது பிரித்தானியர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார்கள், இல்லையா?

கவிநாயகர்: பிரித்தானியர்தான் ஆண்டுகொண்டிருந்தார்கள். 1948ல் நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் வழங்குவதற்கான ஆயத்தங்களில் ஒரு கட்டமாகத் தேர்தல் நடத்தப்பெற்று நாடாஞ்மன்றம் அமைக்கப்பட்டுவிட்டது. தேசாதிபதி ஆங்கிலேயர்தான். சோல்பரி என்று பெயர். அவருக்குக்கீழ் இலங்கையரின் அரசாங்கம் ஒன்று ஆட்சியை நடத்தத் தொடங்விட்ட காலம் அது.

அந்த அரசாங்கந்தான் இலவசக் கல்வி முறையைக் கொண்டு வந்தது. இருந்தாலும் அது அமுல் செய்யப்பட்டு சில மாதங்களுக்குள்ளாகவே வசதிப் பணம் என்கின்ற பெயரில் தனியார் பாடசாலைகள் மாணவரிடம் இருந்து பணம் அறவிட அரசாங்கம் அனுமதி வழங்கிவிட்டது. ஏனெனில் இலவசக் கல்வியால் மாணவர் தொகை அதிகரித்து விட்டது, அவர்களுக்குச் சில வசதிகளை வழங்க வேண்டியிருள்ளது என்று தனியார் பாடசாலை நிருவாகம் அரசாங்கத்தைக் கேட்டிருக்க வேண்டும். அரசாங்கமும் வசதிப் பணம் என்ற பெயரில் மாதம் ஐந்து ரூபாய் என்று நினைக்கிறேன், பெறுவதற்கு அனுமதி வழங்கிவிட்டது.

இளையபாரதி: வசதிப் பணம் எல்லோருக்கும் என்றில்லை ...

கவிநாயகர்: வசதி இல்லாதவர்களிடம் அறவிடமுடியாது. அது அவ்வாறாக, நான் தொடர்ந்து படித்து முன்னேறிப் பல சாதனைகளைச் செய்த தொடங்கியது இந்த இநிபேக் கல்லூரியிலோதான். பேச்சு வன்மையை வளர்த்துக் கொண்டது ...

இளையபாரதி: ஆனால் அங்கு ஆங்கிலந்தானே கல்வி மொழி ...

அதனால் ஆங்கிலத்திலும் நான் நல்ல முன்னேற்றம். பேசுவேன்; எழுதுவேன். ஒரு பர்ட்சையில் கிளியின் சுயசரிதைப்பற்றி நான் எழுதிய கட்டுரையில் ஒரே ஒரு பிழைதான் விட்டேன். I went in search of food என்று எழுதும் பொழுது I went in church of food என்று எழுதிவிட்டேன். அந்த ஒரு பிழையைத் தவிர அந்த ஒன்றைப் பக்கக் கட்டுரையில் வேறு எந்த எழுத்துப் பிழையோ இலக்கணப் பிழையோ இருக்கவில்லை. அந்த அளவுக்கு எனக்கு முறையாக ஆங்கிலம் படிப்பித்தவர் திரு. P.D. சின்னையா ஆசிரியர். மேல் வகுப்பில் ஆங்கிலம் படிப்பித்த திரு. கதிர்காமசேகரம் அவர்களும் திறமை மிகக் ஆசிரியர். மேல் வகுப்பில் The Adventure of Sam என்று ஒரு தொடர் கதையே ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருக்கிறேன்.

கல்லூரியில் இலக்கிய மன்றங்கள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் இருந்தன. அவை எழுத்துப் புத்திரிகைகள் நடத்தின. அவற்றில் கதைகள் கட்டுரைகள் எழுதிக் கூட்டங்களில் வாசிக்கப்படுவது வழக்கம். ஆங்கில இலக்கிய மன்றத்தின் பத்திரிகையில் எனது தொடர்கதை எழுதப் பெற்றுக் கூட்டங்களில் வாசிக்கப்பட்டன. இப்படியாக எழுத்துத் துறை, மேடைப் பேச்சு என்று ...

இளையபாரதி: கலக்கத் தொடங்கிவிட்டர்கள். விளையாட்டுக் குணங்கள் குறைந்து படிப்பில் ஆர்வம் காட்ட ஆரம்பித்து விட்டர்கள்.

கவிநாயகர்: விளையாட்டுக் குணம் விளையாட்டுத் துறையிலும் ஈடுபட வைத்தது. கல்லூரியின் உதைபந்தாட்க குழுவிலும் இருந்திருக்கிறேன். இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிகளில் 100 யார் ஓட்டங்கள், நிலே ஓட்டங்கள், தடை ஓட்டங்கள் எல்லாம் ஓடியிருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு சாதனை என்னவென்றால் பெரிதாக ஒன்றிலும் பரிசு எடுக்கவில்லை. ஏனென்றால் அதற்கென்று பிரத்தியேக மான பயிற்சிகள் இருக்கவில்லை. இல்லப் பிள்ளைகளை ஓடவிடுவார்கள்.

அவர்களில் சிறந்தவர்களை இல்லங்களுக்கு இடையில் நடைபெறும் இறுதி விளையாட்டுப் போட்டிக்கு அனுப்புவார்கள். அந்தக் கட்டங்களிலே வயல்வெளிகளில் ஓடிப்பழகுவதுண்டு. வேறு முறையான பயிற்சி எதுவும் கிடையாது. கல்லூரி விளையாட்டுப் போட்டி முடிந்துவிட்டால் ஓட்டமும் இல்லைப் பாட்டமும் இல்லை.

இறிபேக் கல்லூரியிலே உண்மையில் நல்ல விளையாட்டு மைதானமும் இருக்கவில்லை. மகிளாங்கேணி மைதானத்திலேதான் பயிற்சிகளும் இறுதி விளையாட்டுப் போட்டிகளும் நடைபெறும். இந்த மைதானம் கச்சாய்க்குச் செல்லும் வீதிக்கு அணித்தாகக் கடற்கரையில் உள்ளது. இப்படி என்னுடைய இல்லத்தைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தி விளையாட்டுகளிலும் ஓரளவுக்குப் பங்குபற்றி இருக்கின்றேன்.

நடித்துமிருக்கின்றேன். அதைப்பற்றி நாடக அனுபவங்களைப் பற்றிப் பேசுகின்ற போது கூறலாம். இப்படியெல்லாம் - இலக்கியமன்ற முயற்சிகள், விளையாட்டுப் போட்டிகள் நாடகங்கள் போன்றவற்றிலே - பங்கு பற்றினாலும் படிப்பிலும் கவனமாக இருந்து 1950ஆம் ஆண்டு 8ஆங் தரப் பொதுப் பரீட்சையில் முதலாம் பிரிவிற் சித்தி எய்தினேன். இந்தப் பொதுப் பரீட்சையை N.P.T.A. என்று சொல்லப்படுகின்ற வட மாகாண ஆசிரியர் சங்கந்தான் அந்தக் காலத்தில் நடத்தியது.

இளையராதி: அந்தக் காலங்களில் எட்டாம் வகுப்பு என்று சொல்வதிலும் N.P.T.A. என்றுதான் சொல்வார்கள், இல்லையா?

கவிநாயகர்: அப்படியும் சொல்வார்கள். J.S.C. (Junior School Certificate) என்றும் சொல்வார்கள். பத்தாம் வகுப்பு S.S.C (Senior School Certificate) என்று அழைக்கப்படும். வடமாகாண ஆசிரியர் சங்கம் நடத்தும் J.S.C. பரீட்சையில் சித்தியடைந்தால்தான் பத்தாம் வகுப்புக்குச் செல்லலாம். அதுவும் விசேட ஆணாம் வகுப்பிலிருந்து முன்னேறியவர்களுக்கு இரண்டு வருடப் படிப்பாக இருந்தது. அதிலே தமிழிலும் கணக்கிலும் Distinction எடுத்து முதலாந் தரத்திலே சித்தி எய்தினேன்.

கீழ்வகுப்புகளிலே முக்கியமாக 7ஆம் 8ஆம் வகுப்புகளிலே எனக்குத் தமிழ்ப் படிப்பித்த எம்.சி. கார்த்திகேச ஆசிரியரையும் ஆங்கிலம் கற்பித்த சின்னையா ஆசிரியரையும் மறக்க முடியாது. கார்த்திகேச ஆசிரியர் நாவற்குழியைச் சேர்ந்தவர். வடிவாகத் தமிழ்ப் படிப்பிப்பார். இரசனையோடு படிப்பிப்பார். அவருடைய கையிலே எப்பொழுதும் ஆனந்தவிகடன் இருக்கும்.

இளையராதி: அந்தக் காலத்தில் ஆனந்த விகடன் வரத்தொடங்கி விட்டதா?

கவிநாயகர்: வரத்தொடங்கிவிட்டது. குழந்தமும் வரத்தொங்கிவிட்டது. அந்தக் காலத்தில் இவற்றுக் கிடையிலிருந்த வேறுபாடுகள் எமக்குத் தெரியாது. பிற்காலத்திலே குழந்தம் பாலுணர்வுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்ற பத்திரிகை என்று பெரியவர்கள் அதனைப் படிக்க விடுவதில்லை. அதனாலோ என்னவோ கார்த்திகேச ஆசிரியர் ஆனந்தவிகடனைத்தான் வகுப்புக்குக் கொண்டு வருவார். கொண்டு வந்து அதிலுள்ள இரண்டொரு பகடிகளைச் சொல்லிச் சிரிக்க வைத்த பின்புதான் பாடத்தை ஆரம்பிப்பார். எங்களுக்கு ஆனந்த விகடனை அறிமுகப் படுத்தியவர் அவர்தான். அவர் நாவற்குழியிலிருந்து சாவகச்சேரிக்குப்

புகைவண்டியில் வரவேண்டும். வருகின்ற வேலை ஆனந்தவிகடனை வாசித்துக்கொண்டு வந்துவிடுவார். நல்ல இரசனையோடு படிப்பித்த அவரையும் இந்த நேரத்திலே நினைவு கூருகிறேன்.

ஒன்பதாம் பத்தாம் வகுப்புகளிலே எனக்குத் தமிழ்ப் படிப்பித்தவர் பண்டிதர் ஜியாத்துரை அவர்கள். அவரும் சுவையாகப் படிப்பிப்பார். ஆங்கிலம் படிப்பித்தவர் திரு. எம். கதிர்காமசேகரம் ஆசிரியர். அவர்தான் நான் முன்பு சொன்ன ஆங்கில இலக்கிய மன்றத்தின் பாதுகாவலர். அவருடைய அனுமதியுடன்தான் The Adventure of Sam என்ற தொடர் கதை மன்றப் பத்திரிகையில் வந்தது.

இளையபாரதி: அதுதான் நீங்கள் எழுதிய முதற் கதையா?

முதல் ஆங்கிலக் கதை. தமிழிற் கதை எதுவும் அப்பொழுது எழுதவில்லை. கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறேன். 7ஆம் வகுப்புப் படிக்கின்றபொழுது (என்று நினைக்கின்றேன்) மகிளாங் கேணிக்கு ஒருமுறை செல்கையில் வழியிலே ஒரு விசித்திரமான தென்னை மரத்தைப் பார்த்தேன். அந்தத் தென்னை மரம் மூன்று கிளைகளாகப் பிரிந்திருந்தது. மற்றைய தென்னைகளிலும் பார்க்க வித்தியாசமான மரமாக இருந்தது. இப்பொழுது அது இருக்கிறதோ தெரியாது. அதுபற்றி ‘ஒரு கால் மூன்று தலை’ என்ற தலைப்பிலே ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். அது ஈழகேசரி என்ற பத்திரிகையிலே வந்தது. ஈழகேசரி இதழில் பாஸர் பகுதி என்ற ஒரு பிரிவு. அதிலேதான் எனது ஆக்கங்கள் சில அந்தக் காலத்திலே வந்தன. அதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் எனது தமையனார் பசுபதி என்பவர். ஆவர் அந்தத் தாபனத்திலே அப்பொழுது வேலை செய்தவர். ஈழகேசரியை எனக்கு அறிமுகப் படத்தியவரும் அவர்தான்.

ஒரு கால் மூன்று தலைதான் எனது முதல் கட்டுரை. பின்னர் 1952ஆம் ஆண்டு ... நீங்கள் அப்பொழுது ...

இளையபாரதி: பிறக்கவில்லை.

கவிநாயகர்: 1952ஆம் ஆண்டு Commonwealth Exhibition - பொதுநலவாய நாடுகளின் பொருட்காட்சி ஒன்று கொழும்பில் நடந்தது. அதனைத் திறந்து வைத்தவர் எலிசபெத் மகாராணியார். அப்பொழுது இறிபேக் கல்லூரியிலே நான் சாரணர் இயக்கத்தில் இருந்தேன். கல்லூரியிலிருந்து அணிவகுப்புக்கு என்று சாரணர்கள் 20 பேர் அளவில் கொழும்புக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

இளையபாரதி: கிராமத்திலிருந்து கொழும்புக்குப் போகிறீர்கள்...

கவிநாயகர்: ம... நான் அதற்கு முன்னரும் கொழும்புக்குப் போயிருக்கிறேன். இந்தமுறை நாங்கள் மட்டுமல்ல, சாரணர் இயக்க யாழ்ப்பாணத்துத் தலைமைப் பீட ஏற்பாட்டில் பல பாடசாலைகளில் இருந்தும் சாரணர் மகாராணியாரை வரவேற்று அணிவகுப்பு வழங்கச் சென்றனர். அவர்களில் நானும் ஒருவன். அங்கு எப்படி எல்லாம் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது பற்றி முன்னதாகவே எங்களுக்குப் பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட்டன. கொழும்பில் எங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடம் காவல்துறையினரின் தலைமைக் கட்டிடப் பக்கம். மகாராணியார் பக்கத்தாற் சென்றபோது அவரை வடிவாகப் பார்த்தோம்.

அணிவகுப்புக் கடமைகள் முடிந்ததும் எமது சாரணர் இயக்க ஆசிரியர் திரு. பராசரசிங்கம் அவர்கள் எங்களைப் பொருட்காட்சி பார்க்க அழைத்துச் சென்றார்.

நன்றாக எல்லாக் காட்சிக் கூடங்களையும் பார்த்தோம். அந்த வேளை பொதுநலவாயப் பொருட்காட்சி பற்றிய கட்டுரைப் போட்டி ஒன்றை ஈழகேசரிப் பாலர் பகுதி மாணவர்க்கென்று நடத்தியது. அதற்கு நான் நேரிலே பார்த்த பொருட்காட்சி பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதி அனுப்பினேன். முதலாவது பரிசு கிடைத்தது.

இளையபாரதி: அதுதான் நீங்கள் பெறும் முதற் பரிசு.

கவிநாயகர்: ஓம். ஒரு விடயம் என்னவென்றால், நான் எழுதிய முதற் கட்டுரையில் எனது அண்ணர் கை பட்டதுண்டு என்பதைச் சொல்ல வேண்டும். நான் எதையும் இந்த உரையாடலில் மறைக்கவில்லை. முடிந்த அளவுக்கு உள்ளதையே சொல்லி வருகின்றேன். முதற் கட்டுரையில் அண்ணர் சில திருத்தங்கள் செய்துதான் பத்திரிகைக்குக் கொடுத்திருக்கின்றார். ஆனால் இந்தக் கட்டுரையை யாரும் பார்வையிட்டது மில்லைத் திருத்தஞ் செய்யவும் இல்லை. காரணம் முதற் கட்டுரை 7ஆம் வகுப்பிற் படிக்கின்றபோது எழுதியது. இந்தக் கட்டுரை எழுதும் பொழுது நான் பத்தாம் வகுப்பு இறுதி ஆண்டு படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதற்கு முதற் பரிசு கிடைத்தது. அகிளன் என்ற பெயர் பெற்ற எழுத்தாளரின் புத்தகங்கள் இரண்டு பரிசாகக் கிடைத்தன. ஒன்று செங்கரும்பு என்பது. மற்றையதன் பெயரை மறந்து விட்டேன். அவற்றைக் கடைசி வரையும் வைத்திருந்தேன். இப்பொழுது அவை இல்லாமற் போய்விட்டன.

மற்றுமொன்று இறிபேக் கல்லூரியிலே இருந்த காலத்திலேயே எனது ஒன்றரை ரூபாய் என்ற முதற் புத்தகமும் வெளிவந்தது.

இளையபாரதி: அந்தக் காலத்திலேயே!

கவிநாயகர்: ஓம். அதற்கு உதவியாக இருந்தவர் எனக்குப் புவியில் கந்பித்த பரந்தில்லைராசா ஆசிரியர். அவரைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டங்களோ என்னவோ? இலங்கையிலேயே சிறந்த பாடகர். சங்கீதபூஷணம் சண்முதரத்தினால் என்பவர் இசைத்துறையிலே முன்னணிப் பாடகராகக் கருதப்பட்டவர். அவருக்கு அடுத்து இரண்டாவது இடத்திலே இருந்தவர் திரு. பரந்தில்லைராசா என்று அந்தக் காலத்திலே பேசப்பட்ட ஆசிரியர். அவர் எனக்குப் படிப்பித்தவர். எனக்கு H.S.C. வகுப்பிலே படிப்பித்தவர் கமலா எனபவர். பிற்காலத்தில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனைத் திருமணங்கு செய்தவர். இப்படிப் பெயர்பெற்ற ஆசிரியர்கள் என்னைப் படிப்பித்திருக்கிறார்கள்.

திரு. பரந்தில்லைராசா அவர்கள் நாவலர் அச்சுக் கூடத்துக்குச் சொந்தக் காரராக அப்பொழுது இருந்தவர். அவரின் உதவியோடு அவரது அச்சுக் கூடத்திலே பதிப்பாகி ஒன்றரை ரூபாய் வெளிவந்தது. அது கைலஞ்சம் வாங்கிய நகர்காவலர் பற்றிய கதை.

இளையபாரதி: அந்த நாட்களிலேயே கைலஞ்சத்தைப் பற்றி ...

கவிநாயகர்: அது ஒரு பிரச்சனையாகவும் வந்து விட்டது. புத்தகத்தின் அட்டைப்படம் திருமகள் அச்சுக் கூடத்தில் அடிக்கப்பட்டது. அட்டைப் படத்தை வரைந்தவர் ஓவியர் K.K.V. செல்லையா அவர்கள். அவர் நகர்காவலர் ஒருவரைத்தான் அட்டைப்படத்தில் வரைந்து விட்டார். சாவகச்சேரிக் கடைகளில் நகர்காவலர் படத்துடன் புத்தகங்கள் விற்பனைக்குத் தொங்க விடப்பட்டன.

இளையபாரதி: கைலஞ்சம் வாங்கிய பொலிஸ்காரர் ...

கவிநாயகர்: ஓம். அவர்கள் பின்னர் என்னைத் தேடத் தொடங்கி விட்டார்கள். அது ஒரு சரித்திரம். அந்த இடத்துக்கு வருவதற்கு முன்னதாக, நான் சொல்ல வருவது என்ன என்றால் இறிபேக் கல்லூரியில் இருக்கும் பொழுதே நான் எழுத்தாளன் ஆகிவிட்டேன் என்பதுதான். பின்னர் 1952ல் S.S.C. பரிட்சையில் சித்தியடைந்தேன்.

இளையபாரதி: எட்டுப் பாடங்கள், இல்லையா?

கவிநாயகர்: எட்டுப் பாடங்கள். ஆனாற் பத்துப் பாடங்கள் படிக்க வேண்டும். விண்ணப்பத் தேர்வு - Application Test என்று ஒரு சோதனை இருந்தது. அதில் நாங்கள் நன்றாகச் செய்யும் எட்டுப் பாடங்களைத் தெரிவு செய்து அவற்றைத்தான் அரசாங்கத் தேர்வுக்கு எழுத விடுவார்கள்.

இளையபாரதி: இரண்டு பாடங்கள் நீக்கப்படும் ...

கவிநாயகர்: ஓம். எனக்கு நீக்கப்பட்ட பாடங்கள் Bible, Chemistry என்பன. கல்லூரியிலே புள்ளிகளைப் பார்த்தார்களே தவிர, பள்ளிக்கூடத்துக்கு நல்ல பெறுபேறுகள் வரவேண்டும் என்று கருதினார்களே தவிர, மேற்படிப்புக்கு உதவக்கூடிய வகையில் பாடங்களை எடுக்கும் முறைகளைப் பற்றி யாரும் அக்கறை கொள்ள வில்லை. மாணவர்களை வழிப்படுத்தவும் இல்லை.

என்னுடைய பாடங்கள் பெரிதும் விஞ்ஞான பாடங்கள்தாம். கணிதம், வர்த்தக எண்கணிதம், உயிரியல், போன்ற பாடங்கள். ஓவியம், புவியில் ஆகிய பாடங்களும் எடுத்தேன். இப்படி ஒரு கலவன் பாடங்களை எடுத்ததாலும் இரசாயன பாடத்தை விட்டதாலும் பிற்காலத்தில் பட்டப் படிப்புக்கு விஞ்ஞான பாடங்களை எடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

இளையபாரதி: இரண்டு நிமிடம், ஜூயா. அந்தக் காலத்திலும், அதாவது 1950களிலும் இந்தக் காலத்திலே 2007ஆம் ஆண்டிலும் கல்வியின் நோக்கத்தில் பொருளாதாரத்தை இலக்காகக் கொண்ட இந்தப் போக்கில் ஏதாவது மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறதா? உங்களுக்கு தமிழிலும் இலக்கியத்திலும் ஆர்வமாக இருந்திருக்கும். ஆனால் உங்களை வேறுவிதமாக மாற்றி அமைக்கத்தான் அவர்கள் முற்பட்டிருப்பார்கள். இன்றும் அதுதானே தொடர்கிறது?

கவிநாயகர்: அந்த எண்ணம் மிக முக்கியமாக ஈழத்தமிழர் மத்தியிலே இன்றும் இருக்கவே செய்கிறது. என்ன காரணம் என்று சொன்னால் பொருளாதாரந்தான். மருத்துவம், பொறியியல், கணக்கியல், சட்டம் போன்ற துறைகளை நோக்கித்தான் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை ஊக்குவிப்பார்கள். ஆசிரியர்களாயின் குறைந்தது விஞ்ஞான ஆசிரியராக என்றாலும் வரவேண்டும் என்று நினைப்பார்கள். தமிழ் அசிரியர், ஓவிய அசிரியர் போன்ற வர்களுக்குப் பெரிதாக மதிப்பு இல்லை.

நான் கணிதம் நன்றாகச் செய்வேன். கரும்பலகையில் கணக்கு எழுதி முடிய நான் மறுமொழி சொன்ன கட்டங்களும் இருந்தன.

இவையபாரதி: அது எவ்வாறு என்பது பற்றி அடுத்த வாரம் பேசலாம் ஜியா. இன்றைய நிகழ்ச்சியை நிறைவுக்குக் கொண்டுவரும் நேரம் நெருங்கி விட்டது. 1950களில் யாழ்ப்பாணத்துக் கல்விநிலை எவ்வாறு இருந்தது என்பது பற்றி உங்களுடைய அனுபவத்தோடு கூடிய நல்ல தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. வளரும் பயிரை முளையிலே தெரியும் என்று சொல்லுவார்கள். உங்கள் இலஞ்சம் வாங்கிய பொலிஸ்காரரின் கதை அந்த நாட்களில் கடைகளில் தொங்கியதை மனக் கண்ணிலே பார்க்கின்ற பொழுது - அந்த நாட்களில் அப்படி ஒரு கதை வந்தால் நிச்சயம் பொலிஸ்காரர் தேடுவார்கள். அது பற்றியும் அடுத்தவாரம் பாக்கலாம். நன்றி ஜியா.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

5. நேரக் கட்டுப்பாரு

09.07.2007

இளையபாரதி: இன்று நிகழ்ச்சியைச் சுற்றுத் தாமதமாக ஆரம்பிப்பதற்கு வருந்துகிறோம். நேயர்கள் மன்னிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஜியாவும் மன்னிக்க வேண்டும்.

கவிநாயகர்: இதில் மன்னிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது. சில சமயங்களில் எமக்கு அப்பாற்பட்ட சக்திகளின் தலையீட்டால் நேர தாமதம் எதிர்பாராத வகையில் ஏற்படுவதுண்டு. இன்றைக்குப் பத்து நிமிடந்தானே தாமதம் ஆகியிருக்கு. கண்டாவிலே ஒரு மணித்தியாலம் ஒன்றாரை மணித்தியாலம் தாமதித்து எம்மவர்கள் நிகழ்ச்சிகள் தொடங்குவதைப் பார்க்கிறோம். அதற்கெல்லாம் பழக்கப்பட்ட நேயர்கள் இந்தப் பத்து நிமிடத் தாமதத்தை ஒரு பொருட்டாகக் கருத மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

இன்றைக்கு இந்த நேரம்பற்றியே பேசலாம்போல இருக்கிறது. நேற்று நாங்கள் இருவரும் அரங்காடலிலே சந்தித்தோம். இருவருமே தாமதமாகத்தான் வீடுகளுக்குச் சென்றோம். இருந்தாலும் நான் காலையிலே இன்றைக்கு நாலரை மணிக்கு எல்லாம் எழுந்துவிட்டேன். எழுந்து என்ன செய்தேன் என்று கேட்கிறீர்களா? கடந்த சனிக்கிழமை எங்களுடைய இந்து சமயப் பேரவை சமயத்திலே எழுத்துப் பரிட்சை ஒன்று நடத்தியது. இந்து சமயப் பேரவையினுடைய திருமுறை மகாநாடு எதிர்வரும் 28ஆம் திகதி நல்லூர் கந்தசுவாமி ஆலயத்திலும் 29ஆம் திகதி இரிசமண்ட் ஹில் ஆலயத்திலும் நடைபெற இருக்கின்றது. நாங்கள் வருடாவருடம் இந்த மகாநாட்டை ஓட்டி இளைஞர்களுக்குப் பலவிதமான போட்டிகள் நடத்துவதுண்டு. அதில் மிகவும் முக்கியமான ஒரு போட்டி எழுத்துப் பரிட்சை. சமய அறிவைச் சோதிப்பதற்காக வைக்கப்படுவது. இன்று அதிகாலை எழுந்து அந்தப் பரிட்சை விடைத்தாள்களை மதிப்பீடு செய்து வைத்து விட்டுத்தான் உங்களுடைய இடத்துக்குப் பேருந்தில் வந்திருக்கிறேன்.

நேரம் மிகவும் முக்கியமானது. கண்டாவிலே நான் வந்தநாள் முதலாகவே ஒரு பாடசாலையிற் பணியாற்றிவருகிறேன். அங்கு நேரத்தைக் கவனமாகக் கடைப்பிடிப்பார்கள். நீங்கள் நடத்துகின்ற வானொலி போன்ற ஊடகங்களும் நேரக் கட்டுப்பாட்டைப் பின்பற்றி வருகின்றன. குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு நீங்கள் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி வருகிறீர்கள். அதனால் உங்களுக்கும் உங்களைப் போன்ற கலைஞர்களுக்கும் நேர உணர்வு, நேர முக்கியத்துவம் என்னிலும் பார்க்க நன்றாகத் தெரியும்.

எனக்கும் நேர உணர்வு இருக்கிறது. எப்படி எனக்கு வந்ததென்று தெரியவில்லை. என்னுடைய தாயாரிடம் இருந்து வந்திருக்கலாம். தாயார் எப்பொழுதுமே ஓய்வாக இருப்பதில்லை. தாயார் மட்டுமல்ல. பழைய சந்ததியினர் எல்லோருமே அப்படித்தான். இந்தக் காலத்தில் சில வசதிகள் இளங் சந்ததியினரைச் சோம்பேறிகளாக மாற்றி வந்தாலுங்கூட, தாயகத்திலே பழைய சந்ததியினர் ஓய்வாக இருப்பதில்லை. உதாரணமாக, எனது தாயாரை எடுத்துக் கொண்டால், காலையிலே எழும்பியதும், முற்றத்தைப் பெருக்குவார், அதன்பிறகு பிள்ளைகளைக் குளிப்பாட்டுவார், தானும் குளிப்பார் அல்லது முகங் கழுவுவார், கடவுளை வணங்குவார், பின்னர் காலை உணவைத் தயாரிப்பார், பிள்ளைகளுக்கு

ஊட்டுவார், கணவனுக்கு உணவைக் கொடுப்பார். கணவர் வேலைக்குச் சென்றபின் வேறு பல வீட்டு அலுவல்களில் ஈடுபெடுவார். சும்மா அவர் இருந்ததை நான் என்றும் கண்டதில்லை. வேலி கூடத் தாயார் அடைத்ததை நான் பார்த்திருக்கிறேன். பழைய ஒலைகளைப் பிடுங்கிப் புதிய கதிகால்களை நட்டு, வேலி அடைப்பார். எங்களுடைய வீட்டில் கிணறு இல்லை. அதனால் தண்ணீரைப் பக்கத்தில் வாழும் தமையனார் வீட்டுக்குச் சென்று எடுத்துக் கொண்டு வரும் பொழுப்பும் அவருடையதுதான். இப்படிக் காலை முதல் மாலை வரை ஓயாமல் இயங்கிக் கொண்டிருந்ததை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

பிற்காலத்தில் என்னுடைய தாயார் இறந்தபின்னர் நான் வளர்ந்தது என்னுடைய மாமனார் வீட்டில். மாமியாரும் அதே மாதிரித்தான். அவருக்குப் பிள்ளைகள் இருவர்; வளர்ந்தவர்கள். ஒருவர் வேலை பார்க்கவும் தொடங்கிவிட்டார். அவருக்கு அதிக வேலை கொடுத்தவர்களில் நானும் ஒருவன். சனிக்குச் சனி எனக்கு முழுக வார்ப்பார். எனக்கு எண்ணெய் தேய்ப்பது பிடியாது. அவர் எண்ணெய்ச் சட்டியுடன் வர நான் ஒடத் தொடங்குவேன். அவர் தூர்த்திப் பிடிப்பார். அப்படி என்னுடைய அலுவல், தமிழினுடைய அலுவல் எல்லாம் பார்ப்பார். அத்துடன் தன்னுடைய காணி நிலங்களுக்குச் சென்று, தேங்காய் பிடுங்குதல், மாங்காய் பிடுங்குதல் என்று ஏதாவது ஒரு வேலையில் எப்பொழுதுமே ஈடுபட்டுக்கொண்டிருப்பார்.

நாங்கள் விளையாட்டுப் பிள்ளைகளாக இருந்தாலும் எங்களுடைய புலன்கள் அவர்களைப் பார்த்திருக்கின்றன, அவதானித்திருக்கின்றன.

இங்கே கண்டாவிலே, நீங்கள் சொன்னால் குறை நினைக்க மாட்டார்கள், 6 மணிக்குக் கூட்டம் என்று சொன்னால் ஒரு 15 நிமிடம் மக்கள் கூடுவதற்கு வழங்குவதில் எந்தக் குறையும் இல்லை. அது போதாது போனால் அரை மணித்தியாலும் விட்டுக் கொடுக்கலாம். ஒரு மணித்தியாலும், ஒன்றுரை மணித்தியாலும் என்று கூட்டம் தாமதமாகி, பின்னாலே நேரமில்லாமல் பேச்சாளர்களின் நேரத்தைச் சுருக்கி, நன்றியரைதானும் சொல்லுவதற்கு நேரமின்றி அவசரமாகக் கூட்டத்தை முடிக்கின்ற நிலைமைகளைப் பார்க்கிறோம். நூல் வெளியிட்டுக் கூட்டம் ஒன்றில் நூலாசிரியரின் பதிலுரை ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சியல்லவா? அதற்குக்கூட நேரமில்லாமல் முடிந்த ஒரு கூட்டத்தையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். சில கூட்டங்களை மண்டப நிர்வாகத்தினர் மின்சாரத்தை நிறுத்தியும் நிற்பாட்டியிருக்கிறார்கள்.

இந்தமாதிரியான திட்டம் நன்கு இடப்படாத கூட்டங்களைத் தமிழர் கண்டாவில் நடத்திவருகிறார்கள். கிட்டத்தட்ட எழுபது எழுபத்தைந்து சதவீதமானவர்கள் இப்படிச் செய்து வகிறார்கள். அதனால் என்ன நடைபெறுகிறது என்றால், சில சமயங்களில் இரண்டு முன்று கூட்டங்களுக்கு ஒரு நாளில் நான் செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படும்போது பெரும் சிரமம் ஏற்படுகின்றது. பொதுவாக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கூட்டங்களுக்கு அழைப்பு வரும். நான் வேறு கூட்டம் ஒன்றுக்கு முன்னதாகவே சம்மதித்துவிட்டேன், உங்கள் கூட்டத்துக்கு வரமுடியாது என்று சொன்னாலும், இல்லை ஜயா ஒரு மாதிரிச் சரிக்கட்டுங்கோ என்று நிர்ப்பந்திப்பார்கள்.

ஒருவருடைய 31ஆம் நாள் வைபவம். பகல் 11 மணிக்கு என்று சொன்னார்கள். எப்படியும் இரண்டு இரண்டிறை மணிக்கு முடிந்துவிடும். அதன்பிறகு மற்றைய கூட்டத்துக்குச் செல்லலாம் என்று நினைத்தால், அது ஒரு மணிக்குத்தான் தொடங்கும். பின்னர் அது முடியத் தாமதமாகும். வருவதாகச் சொன்ன மற்றைய கூட்டத்தினருக்கு மனத்தாபம் ஏற்படும். நேரதாமங்களால் இப்பொழுதெல்லாம் ஒரு

முகங்காட்டுகின்ற வேலையைத்தான் செய்ய முடிகிறது. இத்தகைய சங்கடங்களை ஏற்படுத்துகின்றவர்கள் கூட்டங்களை நேரத்துக்குத் தொடங்கி நேரத்துக்கு முடிக்காதவர்கள்.

இதனாலே ஒரு தொழிற் கணக்குப் பார்த்தால் எவ்வளவோ நேரம் விரையமாவதைப் பார்க்கிறோம். காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள் என்பது பழமொழி. நேரத்தை விட்டால் விட்டதுதான். விட்ட நேரம் திரும்பி வராது. இந்த உலகத்திலே நம்மை விட்டுப் போகின்ற அல்லது போனால் திரும்பி வராத ஒன்று இருக்கிறதென்றால் அது இந்த நேரந்தான். நாங்கள் பலபேர் நேரம் இருக்கிறது இருக்கிறது என்று நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறோம். நேரம் இருப்பதில்லை. அது போய்க்கொண்டே இருக்கிறது. போகின்ற நேரத்தைப் பற்றி ஒருவரும் கவனிப்பதில்லை. போனால் வாராத ஒன்று நேரம். அதனால் ஒவ்வொரு நிமிடமும் எமக்கு முக்கியமாகின்றது.

ஒரு கதை. உண்மையாகவே நடந்த கதை. மாத்தளையிலே நான் படிப்பிக்கின்ற பொழுது ஒரு நட்பகத்தில் - Chummary யில் இருந்தேன். ஒன்பது பேர் கூட்டாகச் சேர்ந்து ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து இருந்தார்கள். அதில் நானும் போய்ச் சேர்ந்தேன். ஒரு நாள் ஒரு இளைஞர் வீதியால் செல்வதைப் பார்த்து என்னுடைய நண்பர் சொன்னார் 'மாஸ்டர் நான் இங்கு வந்த பொழுது ஒரு கைக்குழந்தையாக இருந்த பெடியன் இப்பொழுது எவ்வளவோ வளர்ந்துவிட்டான் என்று சந்று அதிசயப்பட்டவர்போலவே சொன்னார். அதனைக் கேட்டு, 'அதனுடைய அர்த்தம் என்ன?' என்று அவரைக் கேட்டேன். 'இந்தக் காலத்துப் பெடியன் கிச்கிசென்று வளருதுகள்' என்றார். 'இல்லை இல்லை அதற்கு மேலால், அவன் வளர்ந்திட்டான் என்றால் உமக்கு வயது போட்டுது என்று அர்த்தம்' என்று சொன்னேன். எமக்கு வயது போய்க்கொண்டிருப்பதுபற்றி நாம் பெரிதாகச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை.

எங்களுடைய நேரத்தைப் பயன்படுத்திச் சமுகத்துக்கு அல்லது தமிழக்கு அல்லது எங்களுக்கு என்றாலும் ஏதாவது ஒரு பணியை, எங்களாலே செய்ய முடிந்த பணியைச் செய்தல் வேண்டும். ஒவ்வொருவரிடத்திலும் ஒவ்வொரு சக்தி இருக்கிறது. அதனை நாம் உணருவதில்லை. இளையபாரதி வாணொலியில் அழகாகத் தமிழை உச்சரிப்பார். அவருக்குப் பேச்சாற்றல் இருக்கிறது. கந்தவனம் கவிதை பாடுவார். அவருக்கத் தமிழ் அறிவு இருக்கிறது. எனக்கென்ன தெரியும்? எனக்கு ஒரு ஆற்றலும் இல்லை என்று சிலபேர் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். நான் அதனை நம்புவதில்லை. எல்லாரிடத்திலேயும் ஏதாவது ஒர் ஆற்றல் இருக்கவே செய்கிறது.

நீங்கள் ஒரு பத்திரிகை நடத்தினால் என்ன என்னைப் பலர் கேட்டார்கள். நடத்தலாம். ஆனால் அதற்கு இந்த விளம்பரதாரரிடம் சென்று காச் கேட்கின்ற ஆற்றல் என்னிடத்திலே இல்லை. அது ஒரு கலை. அது என்னாலே செய்ய முடியாது. பத்திரிகை விநியோகம் செய்கிறது ஒரு கலை. அது என்னாலே செய்ய முடியாது. அதனாலே பத்திரிகையை நடத்தாமல் இருக்கிறேன். என்னுடைய குறையை நான் நன்கு உணர்ந்து கொள்கிறேன். எனக்கு எது போகும் எது போகாது என்பது தெரியும். அது போல நாங்களும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் சிலபேர் நல்ல கணினி வல்லாளர்களாக இருக்கிறார்கள். சிலபேர் கடைகளை நன்கு நடத்தும் ஆற்றல் படைத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். சில பேர் காப்புறுதிப் பணிகளிலே சிறந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவை யெல்லாம் தொழில்கள். சில பணிகளுக்கு முழுநேர முயற்சி தேவையாக இருக்கும். சில பணிகளுக்கு முயற்சி குறைவாக இருக்கலாம். எதுவாக இருந்தாலும் நாம் ஓயாமல் இயங்கிக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இப்பொழுது ஆய்வுகள் என்ன காட்டுகின்றன என்றால் வேலைகள் செய்யாமல், உடலை இயக்காமல் அல்லது சரியான மொழியிலே சொன்னால்,

உடற் பயிற்சி இல்லாமல் ஒரே இரையாக இருக்கின்றவர்களுக்குத்தான் வருத்தங்கள் வரும் வாய்ப்புகள் அதிகமாம். உடலை இயக்கிக்கொண்டு இருந்தல் வேண்டும். அதனால் நாங்கள் இயங்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். நேரத்தை வீணாடித்தல் கூடாது.

வரும் வழியிலே வாகன நெருக்கடி சம்பந்தமாகச் சில நிமிடங்கள் தாமதமாகி விட்டது என்று சொன்னார்கள். அந்த விதமான சந்தர்ப்பங்களிலே நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஒரு முறை நான் பரீட்சை மேலதிகாரியாக இருந்தபொழுது ஒரு சம்பவம் நடந்தது. ஒரு மாணவன் பரீட்சை மண்டபத்துக்குப் பிந்தி வந்தான். பரீட்சை தொடங்கி அரை மணித்தியாலம் சென்றபின் மாணவர் வந்தால் வினாத்தாள் கொடுக்கக்கூடாது என்பது விதி. ஆனால் என்னுடைய மண்டபத்திலிருந்து வினாத்தாளுடன் யாரும் வெளியே போகவில்லை. இந்த மாணவன் அரை மணித்தியாலத்தைக் கடந்த நிலையில் - சில மணித்துளிகள் பிந்தி மண்டபத்துக்கு வந்தான். ‘சேர் நான் வந்த பஸ் இடையிலே பிழைப்பட்டு நின்று விட்டது. பின்னர் நான் அடுத்த பஸ்ஸை எடுத்துத்தான் வரக்கூடியதாக இருந்தது. வந்து சேரப் பிந்திலிட்டது’ என்று சொன்னான். அவனுடைய சத்திக்கு அப்பாற் பட்டதொன்று நடந்து விட்டது. அதுபோல இங்கும் நடைபெறலாம். எங்கும் நடைபெறலாம். எந்த நேரத்திலும் நடைபெறலாம். அவை மன்னிக்கக் கூடியவை. விளங்கக்கூடியவை. ஆனால் நாமாக நேரத்தை வீணாக்குதல் கூடாது.

அன்மையிலே மகாஜனக் கல்லூரி விழாவிலே டாக்டர் கதிர் துரைசிங்கம் அவர்களுடைய இயக்கித்திலே ஒரு நாடகம் போட்டோம். நாடகத்தினுடைய பெயர் ‘என்னத்தைச் சொல்லி’ என்பது. அதிலே கணபதி இரவீந்திரன், ரூபி, கலகலப்பு தீசன், ஸ்ரீமுருகன், S.T. செந்தில்நாதன், மு. சண்முகதாஸ், சிவநாதன் ஆகியோருடன் நானும் நடித்தேன். கதை ஒரு கலியாணக் கதை.

வழக்கமாக ஒரு கலியாணம் தாமதமாவதற்கு நாங்கள் சொல்லகின்ற காரணங்கள் என்னவென்றால், ஜயர் நேரத்துக்கு வரவில்லை, ஒளிப்படக் கலைஞர் நேரத்துக்கு வரவில்லை - இப்படிச் சாட்டுக்களை மற்றவர்களிடம் சுமத்துவது. ஆனால் இந்த நாடகத்திலே அவர்கள் எல்லோருமே நேரத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள். குருக்கள், ஒளிப்படக் கலைஞர், ஒவி அமைப்பாளர், பெண்ணுக்கு ஒப்பனை செய்யவர் எல்லோருமே நேரத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள். மாப்பிள்ளையும் மண்டபத்துக்குள் வர ஆயத்தமாகி வந்து கிட்டத்தட்ட அரை மணித்தியாலத்துக்கு மேலாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். மாப்பிள்ளையின் தந்தையார் கலகலப்புத் தீசன் காத்துக்கொண்டிருந்த சலிப்பினால் அட்டகாசம் போட்டுக் கொண்டு பெண்பிளை வீட்டுக்கே வந்துவிட்டார். அங்குதான் நான் இருக்கிறேன்.

மண்ப்பெண்ணுடைய தந்தை ஸ்ரீமுருகன் பெண்ணை நேரத்துக்குத் திருமண மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் செலுவதற்கான அலுவல்களைக் கவனியாமல், நேரத்தைப் பற்றியே கவலைப்படாது தன்னுடைய தோற்றுத்தில், கோலத்தில், அலங்காரத்தில் அதிக கவனம் செலுத்திக்கொண்டு அங்கும் இங்கும் திரிவது தெரிகிறது. நான் அவருடைய நன்பர். கலககலப்புத் தீசன்கும் ஸ்ரீமுருகனுக்குச் சில அறிவுரைகள் சொல்வதுதான் எனது பணி. என்னத்துக்கு நாள் பார்த்தீர், சுப நேரம் குறித்தீர், குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு ஆட்களை அழைத்தீர்? நேரத்தை நீர் கவனிப்பதாக இல்லை. எங்களைத்தான் விடும். வேறு சமூகத்தவரையும் அழைத்திருக்கிறீர். அவர்கள் உரிய நேரத்துக்கே வந்து அங்கு மண்டபத்திற் காத்திருக்கிறார்கள். குறித்த நேரத்தைக் கவனித்து அல்லவோ

திருமணத்தை நடத்த வேண்டும். இப்படி எத்தனை தடவை முன்பு சொல்லி இருக்கிறேன். இனி என்னத்தைச் சொல்லி என்று நாடகம் முடிகிறது.

இது கவியாண வீடுகளிலே நடைபெறுகின்ற நேர விரயம். சாமத்தியச் சடங்குகளிலும் அதே கதைதான். குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு ஆட்களை அழைப்பார்கள். ஆனால் அழைத்த நேரத்துக்கு எதையும் செய்ய மாட்டார்கள். ஆட்களின் நேரத்தை வீணாக்குவதை ஒரு தண்டனையாகவே நான் நினைக்கிறேன். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

இளையபாரதி: யார் அதைச் செய்கிறார்கள் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: நம்மவர்கள், தமிழர்கள்.

இளையபாரதி: கண்டிய இலங்கைத் தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். இலங்கைக் கண்டியத் தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் யாரைச் சொல்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: தமிழ்க் கண்டியரை. உங்கள் கருத்து எனக்குப் புரிகிறது. நீங்கள் கண்டிய மயமான தமிழர்கள், கண்டிய மயமாகத் தமிழர்கள் என்ற பாகுபாட்டில் இங்கு வாழும் இலங்கைத் தமிழரைப் பார்க்கிறீர்கள். யாராக இருந்தாலும் நேரத்தை வீணாக்குதல் கூடாது.

நான் நேரத்தை வீணாக்க விரும்புவதில்லை. படுக்கைக்கும் தூக்கம் வருவது போல இருந்தாற்றான் செல்வேன். பின்னர் கண் விழித்தால் படுக்கையில் கிடந்து உருஞ்கின்ற பழக்கம் எனக்குக் கிடையாது.

இளையபாரதி: அதிகாலை எத்தனை மணியாக இருந்தாலும் ...

கவிநாயகர்: ஆம். கண்விழித்தால் எழுந்து மெதுவாக மற்றவர்களை எழுப்பாது, மெல்லிதாக முகத்தைக் கழுவி ஏதாவது வாசிப்பேன். அல்லது எழுதுவேன். எழுதுவதற்கு மிக அருமையான நேரம் அதிகாலை நேரம்; தொலைபேசி எதுவும் வராத நேரம்.

இளையபாரதி: எந்தவிதமான குழப்பமும் இல்லாத நேரம்.

கவிநாயகர்: மிக அமைதியான நேரம். பகல் வேளைகளில் எழுதத் தொடங்கும் நேரம் அழைப்புகள் வரும். வந்தால் எழுத ஆயத்தமாக இருந்த மனோநிலை மாறுபட்டுவிடும். பொதுவாகவே, உங்களுக்கும் இதில் நிறைய அனுபவம் இருக்க வேண்டும். ஒரு கலைஞருக்கு இருக்கக்கூடிய இந்த 300d, மனோநிலையைப்பற்றி நாங்கள் சிந்திப்பதில்லை. பேச அழைக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். நான் பொதுவாகக் கூட்டத்துக்குச் செல்ல வாகனத்தில் ஏறிய பின்னர்தான் அல்லது மண்டபத்தை அடைந்த பிறகுதான் அங்கு என்ன பேசுவது என்பது பற்றிச் சிந்திப்பேன். பேசுவதை மனத்தளவில் ஒழுங்கு படுத்துவேன். ஒழுங்கு முறை ஒன்று இருக்கத்தானே வேண்டும்? ஆனால் அப்படிச் செய்ய - சிந்திக்க விடமாட்டார்கள். வண்டியிலே ஏற்ற வந்தவரோ அல்லது மண்டபத்தில் எனக்குப் பக்கத்தில் இருப்பவரோ சதா பேசிக்கொண்டே இருப்பார்கள். சிந்திக்க விடமாட்டார்கள். ஒரு சிறுபொழுதாவது அமைதியாக இருக்கவிடமாட்டார்கள். மேடைக்குப் பேச அழைக்கப்படும்பொழுது கூட ஏதாவது ஒரு பிரச்சனையைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஒரு கலைஞருக்கு, ஒரு பேச்சாளனுக்கு கூட்டத்திலே ஒரு பணி இருக்கிறது, அந்தப் பணிக்கு ஆயத்தமாகும் நேரத்தில் அவனது மனோநிலையைக் குழப்பக் கூடாது என்ற யோசனை பொதுவாக எமது மக்களுக்கு வருவதில்லை.

ஜியா, எனக்கு அவசராமாக ஒரு கவிதை வேண்டும் என்று கேட்கும் ஒருவருக்கு நான் இப்பொழுது வேண்டும் அலுவலாக இருக்கிறேன் இன்றைக்குச் செய்ய முடியாது, நாளை நாளையின்றைக்குத் தருகின்றேன் என்று சொன்னால், என்ன ஜியா கவிதை எழுவது உங்களுக்குப் பெரிய வேலையா என்று பூவைக்கத் தொடங்குவார்கள். ஒரு சந்தேகம் ஜியா என்று தொடங்குவார்கள். சந்தேகத்துக்கு நான் ஒரு விளக்கம் கொடுத்தால் அவர்கள் தாங்கள் வேறு ஒரு விளக்கம் சொல்லுவார்கள். இப்போ என்னுடைய விளக்கத்தைக் கேட்க அழைத்தீர்களா அல்லது உங்களுடைய விளக்கத்தைச் சொல்ல அழைத்தீர்களா என்று கேட்பேன்.

இந்தமாதிரியான மக்கள் தொடர்புகளை எல்லாம் நேரத்தை வீணாக்கும் வேலைகளாகவே நான் கருதுகிறேன்.

இப்போ ஒலிம்பிக் போட்டி ஒன்றை எடுப்போம். இந்தப் போட்டியிலே 100 மீற்றர் ஒட்டத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். முதலாவதாக வருவாய் தசம் சைவர் சைவர் ஒன்று அல்லது இரண்டு விநாடியாலேதான் வெல்வதைப் பார்க்கிறோம். ஒரு விநாடி கூட இல்லாது சொங்க நேரத்தில் மற்றவர் முதலாம் இடத்தைப் பெறத் தவறிவிடுகிறார். இந்த ஒலிம்பிக் போட்டிகளின் முடிவுகளைப் பார்த்தால் நேரம் எவ்வளவு முக்கியமானது என்பது தெரியவரும். ஒரு வரலாற்றுச் சாதனையே தசம் ஒன்று, தசம் இரண்டு மணித்துளிகளிலே தவறிப்போய்விடுகிறது. ஒலிம்பிக் விளையாட்டு வீர்கள் நேரத்தோடு போட்டி போடுகின்றவர்கள். இதே எண்ணக் கருவை எமது வாழ்க்கையில் பின்பற்றினால், அதாவது அவர்களைப் போல நாங்களும் ஏதாவது எங்கள் மட்டத்தில் செய்து காட்ட வேண்டுமென்றால் நேரத்துடன் போட்டி போடுதல் வேண்டும். பலருக்கு இன்னும் இது விளங்குவதாகத் தெரியவில்லை.

நேரத்தை வீணாக்காது சதா உழைப்பவர்கள் உலகத்திலேயே யப்பானிய மக்கள். அவர்களை அடுத்துச் சீனர்களைச் சொல்கிறார்கள். யப்பானியர் கடும் உழைப்பாளிகள். நேரத்தின் முக்கியத்துவத்தை நன்கு உணர்ந்தவர்கள்.

இவையபாரதி: யப்பானில் புகையிரத வண்டியிற் செல்லும் ஒருவர் வண்டியால் இறங்கி, அடுத்த புகையிரதம் வருவதற்கிடையில் சூப் குடிப்பாராம். அதில் ஆவி பறக்குமாம்.

கவிநாயகர்: ஒரு புதினம். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பார்த்த புதினம். யப்பானில் Tokyo Express என்று ஒரு தொடர்வண்டி ஓடுகிறது. ஒருமுறை அந்த வண்டி அரை நிமிடத்துக்குக் குறைவாக - 25 செக்கன்டோ என்னவோ பிந்தி வந்தவிட்டது. யப்பான் பத்திரிகைகள் எல்லாம் அதனை Tokyo Express is late by 25 seconds என்று தலையங்கச் செய்திகளாய் மக்களுக்கு அறிவித்தன. வண்டி ஒரு நாளுமே பிந்துவதில்லை. அதனால் செய்தி தலையங்கமாயிற்று. அப்போ யப்பானியர் நேரத்தை எவ்வளவுக்கு மதிக்கிறார்கள் என்பதை நாங்கள் புரிந்துகொள்ளலாம். அதனாலேதான் இரண்டாம் உலகப் போரிலே நாகசாகி, கிரோசிமா போன்ற நகரங்கள் அணுக்குண்டுகளால் தாக்கப்பட்ட போதிலும், நாடு பெரிதும் அழிக்கப்பட்டுவிட்ட பின்னரும், விழுந்தால் விழுந்ததுதான் என்றில்லை, எழும்பலாம் என்று உலகத்துக்குக் காட்டிய ஒரு நாடு யப்பான்.

எதையிமே துரிதமாகச் செய்வதில் வல்லவர்கள் யப்பானியர். இப்பொழுதெல்லாம் கைக்கடிகாரத்தில் தொலைக்காட்சியும் பார்க்கக் கூடியதாகச் செய்திருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி படித்தேன்.

நீங்கள் ஒரு உயர்தரமான தொலைபேசி - பலவிதமான தொழிற்பாடு உடைய கைத்தொலைபேசி வைத்திருப்பதாக அறிந்தேன். அப்படி ஒன்று உங்களுக்கு வேண்டும். அப்படி நவீன் முன்னேற்றத்தோடு நாம் செல்லவேண்டும் என்று சொன்னால், நவீன் வளர்ச்சியோடு நாம் ஈடுபட வேண்டும் என்று சொன்னால் நாம் நேரத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டியவர்களாகவே இருக்கின்றோம்.

அண்மையில் எனது நண்பர் ஒருவர் ஓய்வுபெற்றுபின் என்ன செய்கிறீர் என்று என்னைக் கேட்டார். வேலை செய்த காலத்திலும் பார்க்க இப்பொழுதுதான் நான் அலுவல் மிகுந்தவனாக இருக்கிறேன் என்று சொன்னேன். என்ன அலுவல்கள் என்று வினாவினார். சமூக அலுவல்கள், சமயப் பணிகள், எழுத்து வேலைகள் என்று இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றேன். அதனைக் கேட்டு நல்லது, தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருப்பது நல்லது என்று சொன்னார். சொன்னவர் ஒரு கண்டிய வெள்ளைக்காரர். வெள்ளைக்காரரும் தொடர்ந்து இயங்கிக்கொண்டே இருப்பவர்கள்.

என்னுடைய நண்பர் மஹாகவி ஒரு பாட்டு எழுதியிருந்தார். அவர் தமிழ்க் கவிதைக்குச் செய்த ஒரு பெரிய பங்களிப்பு குறும்பா என்கின்ற நால். ஒரு புதுவிதமான கவிதை வடிவம். வெண்பாவைப் போல நனுக்கமான இலக்கண அமைதியை வேண்டி நிற்கின்ற கவிதை வடிவம். குறும்பா என்றால் இரண்டு வகையான பொருளாகக் கொள்ளலாம். ஒன்று குறுகிய வடிவப் பா என்பது. மற்றையது குறும்பா - குறும்பு விடுகிறாயா என்பது. நால் 100 பாடல்களைக் கொண்டது. அதில் ஒரு பாடல் இப்படி வருகிறது:

பெஞ்சனிலே வந்தமுகக் கோனார்
பெருங்கதிரை மீதமர லானார்
அஞ்சாறு நாள் இருந்தார்
அடுத்த திங்கள் பின்னேரம்
பஞ்சியினா லே இறந்து போனார்.

என்ன சொல்கிறார்? உடல் இயக்கம் இல்லாமல் easy chair என்று சொல்லப்படுகின்ற பெருங்கதிலையில் கிடந்து எழும்பினார். அஞ்சாறு நாள் என்பது மிகக் குறுகிய காலம். அதற்கு உள்ளாகவே இறந்து போய்விட்டார். என்ன வருத்தம். பஞ்சி. உடல் இயக்கம் இல்லாத வருத்தம்.

இவைபாரதி: பஞ்சி என்பது நல்ல நகைச்சுவை.

கவிநாயகர்: ம் ... ஒரு வலுவான செய்தியை மிக நகைச்சுவையாகத் தந்திருக்கிறார் மஹாகவி.

எங்கள் இந்து சமயப் பேரவையிலே கூடுதலான உறுப்பினர்கள் முதியவர்கள்தாம். அவர்கள் கோயில் வழிபாடுகளில் அடிக்கடி கலந்துகொள்வதைப் பார்க்கிறேன். ஏதோ ஒரு வகையிலே இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கலங்கரை விளக்கம் என்ற நிகழ்ச்சி ஒன்றை முன்பு tvi யிலே நடத்தி வந்தேன். கலங்கரை விளக்கம் என்றால் கடற்கரையிலே கலம் - கப்பல் - இரவிலே வருகின்ற கப்பல்களுக்கு இதுதான் கரை என்று வழிகாட்டும் வகையிலே அமைக்கப்படும் ஒளி வீசும் கோபுரம். அது வெளிச்சத்தைச் சுழிச்சி முறையில் காட்டிக் கொண்டே இருக்கும். தூரவருகின்ற கப்பல்கள் அதனைக் கண்டதும் கரையை அண்டவிட்டதை அறிவார்கள்.

சமுதாயத்திலே வழிகாட்டிகளாக அமைந்திருக்கின்ற, செயற்படுகின்ற

முதியவர்கள் கலங்கரை விளக்கம் போன்றவர்கள் - சமுதாயத்துக்கு வழிகாட்ட வல்லவர்கள் என்ற தொனியிலே அந்த நிகழ்ச்சியை நடத்தி வந்தேன். சமுகம், சமயம், இலக்கியம், நாடகம், மருத்துவம் என்று பலவேறு வகைப்பட்ட துறைகளிலே 65 வயதுக்குப் பிறகும் தீவிரமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற முதியவர்களைப் பேட்டி காண்கின்ற ஒரு நல்ல நிகழ்ச்சி. முதியவர்களுடைய அனுபவங்கள் இளைஞர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பயன்பட வேண்டும் என்பது நோக்கம். இந்தக் காலத்திலே சிலபேர் - முதியவர்கள் பழங்காலத்துச் செக்கு மாடுகள், நாகரிகம் இல்லாதவர்கள், பழையனவற்றையே பேசிக்கொண் டிருக்கிறார்கள், இவை எல்லாம் எங்களுக்குத் தேவை இல்லை, நாங்கள் நவீன உலகத்தோடு முன்னேறிக்கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் பாரதியார் என்ன நினைத்தார் ‘எங்கள் தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது முச்சினிலே’ என்று பாடினார். என்ன சொல்கிறார்? நம் முன்னவர்களை மறக்கக் கூடாது. நம் முன்னவர்கள் நமக்காக என்ன செய்து காட்டினார்கள் என்பதைப் பார்த்து அவர்களுக்கு நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். பெரியவர்களுடைய வாழ்த்தைப் பெறுதல் வேண்டும். அவர்களுடைய வழியைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்கிறார்.

நமக்கு ஒரு பரம்பரை, மரபு இருக்கிறது என்பதுபற்றியே இந்தக் காலத்தில் இளைஞர்கள் சிந்திக்கத் தவறி விடுகிறார்கள். நமக்கு உன்னதமான மரபு இருக்கிறது. அந்த மரபைத் தோண்டிப் பார்த்தால் தெரியும் எமது தனித்துவம் என்ன என்று. இன்றைக்கும் யூதர்கள் எந்த நாட்டுக்குச் சென்றாலும் தங்களுடைய மரபில் மிகுந்த அக்கறை உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். மிகவே படித்த இனம். கண்டாவின் கூடக் கூடுதலான மருத்துவர்கள், பொறுப்பியலாளர்கள் அவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவிலும் அப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். Honest Ed ஒரு யூதர். அவரை ஓர் உதாரணமாகக் காட்டலாம். சாதரணமான ஒரு வியாபாரியாக அமெரிக்காவிலிருந்து கண்டாவுக்கு வந்தவர். இன்று ஒரு தனித்துவமான முறையிலே ஒரு பெரிய கட்டடமை - அதனைச் சுற்றுப் பயணிகள் விரும்பிப் பார்க்கின்ற ஒரு நிலையமாக, முகப்பிலே வண்ண மின்விளக்குகளெல்லாம் வைத்துக் கவர்ச்சியாக நடத்துகிறார். உழைப்பாலே ஒங்கிய ஒருவர்.

யூதர்கள் பல நாடுகளிலும் இருக்கிறார்கள். எந்த நாட்டில் வாழ்ந்தாலும் தங்களுடைய சமயத்தை, மரபை, தங்களுடைய மொழியை வளர்ப்பதிலே மிகந்த அக்கறை உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

நாங்கள் மாறாக மற்றவர்களுடைய நாகரிகத்தைப் பார்த்துப் பின்பற்றுவதில் ஆர்வமுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். அத்தகைய ஆர்வத்தினாலேதான் தமிழ் உணர்வும் குன்றியவர்களாக, தமிழூக் கல்லாது, தமிழூக் கற்றுப் புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் என்னத்தைச் செய்யப்போகின்தோம் என்று கேட்பவர்களாக இருக்கிறோம். எங்கள் தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது முச்சினிலே என்று யார் பெருமைப்படுகிறோம்? நாங்கள் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவருடைய பரம்பரை, சின்னத்தமிழிப் புலவருடைய பரம்பரை என்று கவிஞர்கள் நினைக்கிறார்களா? சரி அரசியல் வாதிகள் என்றால் செல்வநாயகத்தின் பரம்பரை, பொன்னம்பலத்தின் பரம்பரை என்று நினைக்கிறார்களா? இது ஒரு புது யுகந்தான். இல்லை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் முன்னவர்கள் செய்தவற்றை - நல்லவற்றை நாங்கள் மறக்காமல் அவர்களுக்குரிய மதிப்பைக் கொடுத்தல் வேண்டும்.

நாங்கள் என்னதான் ஆங்கிலேயரைப்போல நடக்க முயன்றாலும் எங்களுடைய

தோல் எப்பொழுதும் எமது இனத்தைக் காட்டிக்கொண்டுதான் இருக்கும். தனித்துவம் என்பது அன்பர்களே, நம்முடைய மரபைப் பேணுதல், நம்முடைய கலாச்சாரத்தைப் காப்பாற்றுதல் ஆகும். எப்படிக் காப்பாற்றுதல் என்று கேட்டால், அதனை முக்கியமாக இளைய சந்ததியினருக்குப் புகட்டுதல் வேண்டும் என்பேன்.

நாங்கள் அண்மையிற் சமயப் பரீட்சை ஒன்று வைத்தோம். சில பிள்ளைகள், இங்கு பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளைகள், முத்து முத்தான் தமிழிலே எழுதியிருப்பதைப் பார்த்தபொழுது மிகக் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. நான் முன்னர் சொன்னதுபோல விடைத்தாள்களை இன்று காலை பார்வையிட்டு அந்த மகிழ்ச்சியோடுதான் இங்கு வந்திருக்கிறேன்.

மொழி அறிவு மிக முக்கியம். மொழி இல்லாமல் எமது பண்பாட்டை உணர்ந்து கொள்ள முடியாது என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. தமிழ்மொழி மூலம் அறிகின்ற தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் ஆங்கில மொழிமூலம் அறிகின்ற பண்பாட்டுக்கும் நிறையவே வேறுபாடு இருக்கிறது. இலக்கியங்களிலே எவ்வளவோ விடயங்கள் இருக்கின்றன. நாங்கள் என்னத்தைத்தான் எழுதினாலும் தமிழ் இலக்கியங்களில் இல்லாத ஒன்றைப் புதிதாகச் சொல்லவில்லை. புதிய நாகரிகத்திலே, புதிய குழுவிலே தமிழ் வேறுபட்டிருக்கலாம், மொழிப் பாவிப்பு வேறுபட்டிருக்கலாம். ஆனால் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத அன்பு, பண்பு, பரந்த மனப்பான்மை பற்றி எல்லாம் அங்கு நிறையவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அடிப்படை விடயங்களையும் பண்பாட்டையும் அறிந்து கொள்வதற்கு இலக்கியங்களைப் படிக்க வேண்டும். இலக்கியங்களைப் படித்துச் சுவைக்கத் தமிழ் மொழி அறிவு வேண்டும்.

பண்பாடு தமிழை வளர்க்கும். இது முக்கியமான ஒரு செய்தி. நேயர்கள் கவனிக்க வேண்டும். ஓர் உதாரணம் சொல்லுகின்றேன். எங்களுடைய ஒரு சிறந்த பண்பாடு, ஒருவர் நோய்வாய்ப்பட்டால் அவரைச் சென்று பார்த்தல். அவருக்கு ஆறுதல் கூறுதல். சென்றினியல் வைத்தியசாலையிலும் ஸ்காபரோ கிரேஸ் வைத்தியசாலையிலும் இருக்கும் தமிழ் நோயாளர்களைப் பார்க்கப் பல தமிழர் செலகிறார்கள்.

வைத்தியசாலைகளில் நோயாளரைச் சென்று பார்க்கின்ற இந்தப் பண்பாட்டினாலே என்ன நடைபெறுகிற தென்றால் தமிழ்ப் பாவிப்பு அதிகரிக்கிறது. சென்றினியல் மருத்துவ சாலையில் எனது வாகனத்தை நிறுத்திவிட்டு அதற்கான சீட்டை எந்திரத்தில் எடுக்கச் சென்றேன். பணத்தைப் போட்டுப் பொத்தானை அமத்தியவுடன் சீட்டு வந்தது. அதன் பின்பக்கத்தில் தமிழிலும் அறிவுறுத்தல்கள் இருந்தன. Programme பண்ணிப் போடப்பட்டிருந்தன. அதனைப் பார்த்ததும் பெரிய மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இனி உள்ளேயும் அறிவித்தல்கள் பல தமிழிலும் இருப்பதை அங்கு காணலாம்.

எனவே எங்களுடைய இந்தப் பண்பாட்டினாலே தமிழ் தன்னாலே வளருகிறது என்கிறேன். அதாவது எம்மவர்கள் அதிகம்பேர் வைத்தியசாலைக்குச் செல்லுகின்ற காரணத்தினால் வைத்தியசாலை நிருவாகம் தமிழையும் பயன்படுத்தத் தீர்மானித்திருக்கிறது. அதனாலே எமது பண்பாடு தமிழை வளர்க்க வல்லது என்பதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். பண்பாட்டை நாம் பேணினாலே தமிழ் வளரும் என்று சொல்லி இன்றைய உரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

இளையபாரதி: இன்று அதிக விடயங்கள்பற்றிப் பேசியிருக்கிறீர்கள், ஜயா. நேரக் கட்டுப்பாட்டில் தொடங்கிப் பல பயனுள்ள தகவல்களைத் தந்திருக்கிறீர்கள்.

இது உங்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றின் ஜனதாவது பகுதியாக இருந்தாலுங்கூட, இன்று நிகழ்கால விடயங்கள்பற்றி எந்தவித தடங்கல்களும் இல்லாமல் பேசிக்கொண்டே இருந்தீர்கள். எல்லாத் துறைகளுக்கும் சென்று கடைசியாகப் பண்பாட்டில் வந்து நிறைவு செய்திருக்கிறீர்கள். நன்றி ஜயா. அடுத்த வாரம் என்ன விடயம் பற்றிப் பேசப்போகிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: போன வாரம் நான் எழுதிய ஒன்றை ரூபாய் பற்றிக் கூறியிருந்தேன். அந்த இடத்தில் இருந்து அடுத்த வாரம் தொடங்குவோம்.

6. இந்தியப் பயணம்

16.07.2007

இளையபாரதி: இன்றைய பொழுது நல்ல பொழுது. உங்கள் நிகழ்ச்சி நேயர்கள் மத்தியில் ஒரு உற்சாகத்தை ஏற்படுத்திவருகிறது. அதற்கு இது ஒரு புதிய நிகழ்ச்சியாக இருப்பது ஒரு காரணம். இரண்டாவது உங்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்கின்ற ஆர்வம். நீங்கள் எழுதிய கதை ஒன்றைப்பற்றிக் கூறுவதாக முன்பு சொன்னீர்கள். அதிலிருந்து தொடங்கலாமா?

கவிநாயகர்: தொடங்கலாம். நான் எழுதிய ஒன்றை ரூபாய் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இது பணத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது. அதனாலே அந்தக் காலத்துப் பணப்பழக்கம் பற்றிச் சில விடயங்கள் சொன்னால்தான் இதனை எழுதத் தூண்டிய பின்னணி விளங்கும். இரண்டாவது உலகப் போர்க் காலத்திலே ...

இளையபாரதி: இந்றைக்கு 60 வருடங்களுக்கு முன்பாக ...

கவிநாயகர்: 1939 - 45 ஆண்டுகளில், 5 சதத் தாள் புழக்கத்தில் இருந்தது. எனது மாமனார் வீட்டில் நான் வளர்ந்து வரும் காலத்தில் - நான் 10 12 வயதாக இருந்த காலத்தில் - மாமியார் கடைக்குச் சாமான்கள் வாங்க அடிக்கடி என்னை அனுப்புவதுண்டு. கடையில் நாங்கள் வாங்குகின்ற பொருட்கள் பொதுவாக நெருப்புப் பெட்டி, மண்ணெண்ணெய், சீனி போன்ற வகையாகத்தான் இருக்கும். மற்றைய அரிசி, தேங்காய் எல்லாம் வீட்டில் இருக்கும். முருங்கை மரமும் இருக்கும். இலை வகைகள் வேலியில் வளரும். கீரகள் குடங்கரையைச் சுற்றிச் செழித்திருக்கும். உணவுப் பொருள்களைக் கடைகளில் நாங்கள் வாங்குவதில்லை.

இளையபாரதி: இயற்கையாக வளரும் தாவரங்கள் எல்லாம் வீட்டு வளவுகளில் இருக்கும் ...

கவிநாயகர்: ஓமோம். மீன் வகைகள் கொண்டு வந்து விற்பார்கள். கடைச் சாமான்களுக்கு மாமி 5 சத தாளைத் தந்து விடுவார். அதில் ஒரு பாதியில் மூன்று என்றும் மறுபாதியில் இரண்டு என்றும் எழுதப் பட்டிருக்கும். நடுவிலே ஒரு கோடு இருக்கும். அந்தக் கோட்டுவழியாகக் காசைக் கிழிக்கலாம். சாமான் இரண்டு சதத்துக்கு வாங்கினால் இரண்டு சதப் பக்கத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு மூன்று சதத்தைத் தருவார்கள். ஒரு சதம் அரைச் சதம் மிச்சம் இருந்தால் அதையும் தருவார்கள். இரண்டு சதத்துக்கு நிறைப் பொருள்கள் வாங்கலாம். சதக் குற்றி மிகவும் தடிப்பானது. பிற்காலத்தில் வந்த 50 சதக் காச அளவு தடிப்பும் கண்டியுங் கொண்டது. 50 சதக் குற்றி வந்த பின்னரும் இந்த ஒரு சதம் புழக்கத்தில் இருந்தது.

நாங்கள் இநிபேக் கல்லூரியிற் படிக்கின்ற பொழுது மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு இரண்டு சதம் தருவார்கள். நான் ஒரு சதத்துக்குச் சாப்பிட்டு மிகுதியை மிச்சம் பிடித்த நாட்களும் உண்டு. சாப்பாடு என்றால் சோறு கறியல்ல. எங்களுக்குப் பிடித்த சோட்டை உணவுகள்தான். ஒரு சதத்துக்கு ஒரு இலைநிறையைப் பலாப்பழமும் சாப்பிட்டு மோரும் குடிக்கலாம். அப்பொழுது அரைச் சதப் புழக்கமும் இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் காச மிகுந்த பெறுமதியுடையதாக இருந்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் இலங்கைப் பணம் பெறுமதியில் மிகவும் குறைந்து விட்டது. நான் இந்தியாவிற் படிக்கின்ற காலத்திலே இந்திய ரூபாயிலும் பார்க்க இலங்கை ரூபாயின் பெறுமதி அதிகமாக இருந்தது. எனவே அந்தக் காலத்தில் பணம் அருமையான தொன்று.

இப்பொழுது நான் எழுதிய கதைக்கு வருவோம். 1952ல் எஸ்.எஸ்.சி. பர்ட்சையிலே சிற்தியடைந்த பின்னர் அடுத்து என்ன செய்வது என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுந்தது.

எனது கல்லூரியிலே தகைமை பெற்ற ஏழ எட்டுப் பேரை வைத்துக் கொண்டு அதிபர் H.S.C. வகுப்பைத் தொடங்க முயன்றார். எனக்கு ஒரு உத்தியோகமும் தந்தார். அவரது அலுவலகத்தில் இலிகிதர் வேலை. மாதம் 60 ரூபாய் சம்பளம். எனவே வகுப்பிலும் படித்துக்கொண்டு வேலையும் செய்துகொண்டிருந்தேன். வகுப்புகள் முறையாக நடக்கவில்லை. எனக்கு நல்ல ஓய்வு நேரம் இருந்தது. அதனைப் பயன்படுத்தி ஒன்றை ரூபாய் என்ற நாலை எழுதினேன். நன்பர் ஒருவர் ஜிந்தாரு வருடங்களுக்கு முன்பதாக நடந்த தனது உண்மையான அனுபவத்தைச் சொல்ல அதனை அடிப்படையாக வைத்து ஒன்றை ரூபாயை எழுதினேன். அது ஒரு குறு நாவல். அந்தக் காலத்திலே சைக்கிளில் இரண்டு பேர் செலக்கூடாது. அதைமீறி இரண்டுபேர் சென்ற இடத்தில் நகர் காவலர் பிடித்து விட்டார். எப்பொழுது பிடித்தார்? இரண்டாவது காட்சிப் படம் பாரத்துவிட்டு வருகையில் கடும் இருட்டிற் பிடித்தார். அவருக்கு நான் முன்பு கூறிய அந்தத் தடித்த ஒரு சதங்கள் மூன்றை ஒன்றை ரூபாய் என்று கொடுத்துவிட்டுத் தப்பி ஓடிய கதைதான் நான் எழுதியது.

இவளையபாரதி: அதாவது மூன்று ...

கவிநாயகர்: சதங்களை நகர்காவலருக்கு ஒன்றை ரூபாய் என்று சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். அவற்றின் கனதி அப்போது பழக்கத்தில் இருந்த 50 சதக் குற்றிகளின் கனதி. இரவு தானே. நகர்காவலரும் கனதியை நம்பிக் கைவிட்டார். ஒன்றை ரூபாய் அந்தக் காலத்தில் பெரிய காச்.

இந்தக் கதையை எனக்குப் புவியியல் படிப்பித்த ஆசிரியர் திரு. பரந்தில்லைராசா அவர்கள் படித்துவிட்டு வெளியிடலாம் என்று உங்சாகப்படுத்தினார். அவர் அப்பொழுது நாவலர் அச்சுக் கூடத்துக்குச் சொந்தக்காரராக இருந்தார்.

இவளையபாரதி: திரு. பரந்தில்லைராசா அவர்களுடைய மெல்லிசைப் பாடல்கள் இலங்கை வாளெனாலியில் அடிக்கடி அக்காலத்தில் ஓலிபரப்பானவை ...

கவிநாயகர்: ஓம். நல்ல குரல் வளமுள்ளவர். கர்நாடக சங்கீதகாரர்தான் என்றாலும் மெல்லிசைகளும் பாடியிருக்கிறார். அவர் எனது புத்தகத்தைத் தன்னுடைய நாவலர் அச்சுக்கத்தில் அடித்துத் தந்தார். அங்கு வண்ண வேலைகள் செய்ய முடியாதநிலையில் புத்தகத்தின் அட்டைப் படம் சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் அடிக்கப்பட்டது. அட்டைப் படத்தைக் கீறியவர் பிரபல ஓவியரும் உங்களைப் போன்ற நாடகக் கலைஞருமான கே.கே.வி. செல்லையா என்பவர். தனிக்கும் புத்தகசாலையின் பாடபுத்தகங்களுக்கு அவர்தான் படங்கள் வரைகின்றவர்.

இவளையபாரதி: இது எத்தனையாம் ஆண்டு ஜயா?

கவிநாயகர்: 1954.

இளையபாரதி: ஜம்பத்து நான்கில் தனலக்குமி புத்தகசாலை இருக்கிறது.

கவிநாயகர்: ம...ம். அதற்கு முன்னதாகவே தொடங்கப்பட்டுவிட்டது. செல்லையா அவர்கள் ஒரு நகர்காவலரையும் மூன்று சதங்களையும் அட்டைப் படத்தில் வரைந்திருந்தார். புத்தகங்கள் சாவகச்சேரிக் கடைகளிலே விற்பனைக்கு வைக்கப்பட்டன. சாவகச்சேரி, உங்களுக்குத் தெரியும் பெரிய சந்தைப் பட்டனம். யாழ்ப்பாணத்தில் பல சந்தைப் பட்டனங்கள். சங்காளை, பண்டத்தரிப்பு, பருத்தித்துறை என்று இருந்தாலும் பெயர் பெற்ற சந்தைகள் சாவகச்சேரியிலும் சுன்னாகத்திலுமே காணுப்படுகின்றன. இந்த இரண்டு சந்தைகளுக்கும் இடையிலே நல்ல உறவும் இருந்திருக்கிறது. தென்மராட்சி விளைபொருட்களைச் சாவகச்சேரியில் வாங்கலாம். செம்மன் பிரதேசம் என்று சொல்லப்படுகின்ற கொக்குவில் கோண்டாவில், உரும்பராய் முதலாய் பகுதிகளிலே விளைவிக்கப்படுகின்ற பொருட்களைச் சுன்னாகச் சந்தையிலே வாங்கலாம். சுன்னாகச் சந்தை கூடுகின்ற நாட்கள் திங்கள், புதன், வெள்ளி. செவ்வாய், வியாழன், சனி சாவகச்சேரிச் சந்கை கூடுகின்ற நாட்கள். நல்லதோர் ஒழுங்கு முறை.

இளையபாரதி: அப்பொழுது ஒரு கூட்டுவாழ்க்கை கிராமங்களுக்கிடையில் இருந்தது.

கவிநாயகர்: மக்களுக்கு வசதியான முறை. இந்தப் புத்தகம் புத்தகக் கடைகளில் மட்டுமல்லது, பிற கடைகளிலும் வைக்கப்பட்டது. பேருந்து நிலையத்துக்கு முன்னாக உள்ள ஒரு தேநீர்க் கடையில் அது வரிசையாகத் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. அது இயல்பாகவே நகர்காவலருடைய கண்களைக் கவர்ந்திருக்கிறது.

நான் கல்லூரியிலே படிப்பதும் அதிபர் அலுவலகத்திலே வேலை செய்வதும் சனிக்கிழமைகளில் ஓவியம் கற்பதும் என்று இப்படிப் பல அலுவல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஓவியத்தை வடபகுதி ஓவியம் பரிசோதகர் திரு. கனகசைப அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் கண்ணியர் மடத்திலே நடத்திய வகுப்பில் சேர்ந்து படித்து வந்தேன். நான் ஓரளவுக்கு ஓவியம் வரைவேன். எஸ்.எஸ்.சி. பரீட்சைக்கு ஓவியம் ஒரு பாடமாக எடுத்திருக்கிறேன். இறிபேக் கல்லூரியில் எனக்கு ஓவியம் படிப்பித்தவர் திரு. தம்பு என்பவர். அவரும் நுணாவிலைச் சேர்ந்தவர்தான். எனக்கு ஓவியராக, ஓவிய ஆசிரிராக வரவேண்டும் என்ற எண்ணமும் இருந்தது. அதனால் காலத்தை வீணாக்காமால் அவரிடத்தில் ஓவியத்தைக் கற்றேன். அத்துடன் சங்கீதபூஷணம் திரு. நடேசுபிள்ளை அவர்களிடம் சங்கீதமும் கற்றேன்.

இளையபாரதி: அந்த வயதிலேயே நீங்கள் ஒரு all rounder. சங்கீதம், ஓவியம், எழுத்து, படிப்பு என்று சிறுவயதிலேயே பெரிய ஆர்வம் ...

கவிநாயகர்: ஆர்வத்தின் காரணமாக ஒடி ஆடித் திரிந்தேன். நான் J.S.C. முதற் பிரிவிற் சித்தி யடைந்ததற்காக எனது அண்ணர் ஒரு துவிச்சக்கரமும் வாங்கித் தந்தார். அதுவும் எனது துரித இயக்கத்துக்கு உதவியாக இருந்தது.

இளையபாரதி: அந்த நாட்களிலே ஒரு துவிச்சக்கர வண்டி வாங்குவது இப்பொழுது ஒரு கார் வாங்குவதைப் போல ... அந்த நாட்களிலே என்ன றலி தானே?

கவிநாயகர்: றவிதான். பிரிட்டிசு தயாரிப்புகளுக்குப் பெருமதிப்பு. சைக்கிள் என்றால் ஒலி, கார்கள் என்றால் ஏ 40.

இவையபாரதி: இந்த சைக்கிள்கள் அந்த நாட்களில் என்ன விலை இருக்கும்?

கவிநாயகர்: எனக்குச் சரியாகச் சொல்லமுடியாது. எனக்கு வாங்கித் தந்தது புதுச்சைக்கிள் அல்ல. அது பெரும்பாலும் எண்பது நூறு ரூபாய்க்குள்ளாகத்தான் இருந்திருக்கும். அப்படி நான் ஒடி ஆடித் திரிந்த காலத்திலே இந்த நகர்காவலர் என்னைத் தேடி வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். நல்ல காலம் நான் அந்த நேரத்தில் வீட்டில் இல்லை.

இவையபாரதி: ஒவ்வொரு மாணவருக்கும் அவர்கள் கடந்து செல்கின்ற பறுவங்களில் ஒரு வெளிப்பாடு தெரியும். அதாவது, அரைக்காந் சட்டையிலிருந்து முழுக்காந்தைக்கு வருதல் போன்ற பறுவங்கள். அந்த முழுக்காந்தை போடுகின்றபொழுது, கிட்டத்தட்ட அரைத்தாவணியிலிருந்து பெண்கள் சேலை கட்டும் பறுவதற்கு வருவதுபோல, முழுக்காந்தை போட்டால் அவர் உண்மையிலேயே படித்தவர் என்ற ஓர் அந்தஸ்து அடைந்துவிடுகிறார் இல்லையா? முழுக்காந்தை போடுபவர் மிகக் குறைவாக இருந்த காலத்தில், அப்படிப் போடுகின்றவர் ஆங்கிலம் தெரிந்த மாணவராக, நகரத்திலே இருக்கின்ற பெரிய கல்லூரிக்குச் செல்பவராக அல்லது பல்கலைக் கழகத்துக்குச் செல்லும் மாணவராகக் கருதப்படும் ஒரு நிலை இருந்தது, இல்லையா?

கவிநாயகர்: இருந்தது. நீங்கள் சரியாகத்தான் கேட்டிருக்கிறீர்கள். நானும் முழுக்காந்தை போட்டது இந்தியாவுக்குப் படிக்கச் சென்றபொழுதுதான். மற்றும்படி இறிபேக் கல்லூரியில் வேலை பார்க்கத்தொடங்கியபோது அரைக்காந்தையை விட்டு வேட்டி சட்டைக்கு மாறிவிட்டேன்.

இவையபாரதி: அதுகுறித்து உங்களுடைய பார்வை என்ன? நீங்கள் இரண்டு முன்று தலைமுறைகளைப் பார்த்துவிட்டீர்கள்; பலநாடுகளுக்குச் சென்றுள்ளீர்கள். உங்களுடைய கிராமத்துப் பாடசாலையிலிருந்து கண்டாவில் இருக்கின்ற மிகுந்த உயர் கல்லூரி, பெரும் பணக்காரப் பிள்ளைகள் படிக்கின்ற Upper Canada College வரை பணிபுறிந்திருக்கிறீர்கள். அந்தப் பின்னணியில் எங்களைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? - நாங்கள் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறோமா அல்லது அது எது பண்பாட்டுக்கு அமைந்ததா? எப்படி அதைப் பார்க்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: நீங்கள் சொல்வதுபோல உடுபுடைவைகளில் ஒருவித ஏற்றத்தாழ்வை மக்கள் பார்த்திருக்கலாம். அந்தக் காலகட்டத்தில் என்னை அது பாதிக்க வில்லை. ஆனால் தமிழ் பள்ளிக்கூடம் என்றால் வேட்டி, ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடம் என்றால் காந்தை என்ற மனப்பான்மை இருந்தது.

இவையபாரதி: கிராமத்துப் பெண்களும் இடைக்கட்டோடு இருந்தார்கள் இல்லையா?

கவிநாயகர்: கிராமத்துப் பெண்கள் சிலர் அப்படி இருந்தார்கள். ஆனால் மாணவிகள் சட்டைதான். எங்களுடைய கிராமத்து வளர்ந்த மாணவிகள் பாவாடை சட்டைதான் அணிவர்கள். வளர்ந்தவர்களும் நடந்து போவது குறைவு. அவர்களைப் பெற்றோர் வண்டில்களில்தான் பாடசாலைக்கு அனுப்புவார்கள். நுணாவிலிருந்து இறிபேக் கல்லூரி ஒன்றை மைல். அதுதான் எங்கள் ஊருக்குக்

கிட்டவாகவுள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலை, சிலர் யாழ்ப்பாணத்தில் விட்டும் படிப்பித்து இருக்கிறார்கள். இறிபேக் கல்லூரிக்குக் காலையில் பெண் பின்னைகளை ஏற்றிக்கொண்டு ஊரிலிருந்து ஒரு மாட்டு வண்டில் புறப்படும். இந்தக் காலத்தைப்போல் அக்காலத்தில் பெண்களுக்குப் பின்னால் பெடியள் சென்று சேட்டைகள் விடுவது கிடையாது.

போக்குவரவிலும் ஒரு அந்தஸ்து இருந்திருக்கிறது. நான் நடந்துபோன ஒரு காலம் இருந்தது. பின்னர் சைக்கிளில் செல்லத் தொடங்கியின் அவனுக்கென்ன வசதி படைத்தவன் என்று கதைத்தவர்களும் இருந்தனர். நான் சிலபேரை ஏற்றிக்கொண்டு செல்வதும் உண்டு. அவர்கள் ஒடு ஆசைப்பட்டால், சரி இந்தா ஒடு என்று அவர்களை ஓடவிட்டு நான் பின்னால் இருப்பேன்.

சைக்கிளை வாடகைக்கும் எடுக்கலாம். நான் சைக்கிள் பழகியது வாடகைக்கு எடுத்துத்தான். வாடகையாக என்ன கொடுத்தேன் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

இளையபாரதி: ஐந்து சதம் ... ?

கவிநாயகர்: இல்லை. தேங்காய். உண்மை. எங்கள் வீட்டில் நிறையத் தேங்காய்கள் இருக்கும். அவற்றில் ஒன்றைக் கொடுத்து சைக்கிளை எடுப்பேன். நான் இரண்டு தேங்காய் மூன்று தேங்காயுடன் சைக்கிள் பழகிவிட்டேன்.

இளையபாரதி: என்ன மாதிரி, மதகுக்குப் பக்கத்தில் விட்டுச் சைக்கிளில் ஏறுவீர்களா ... ?

கவிநாயகர்: எனக்கு வேலன் என்ற நண்பன் இருந்தவர். அவர்தான் எனக்கு மாட்டு வண்டி ஒட்டப் பழக்கியவர். சையிக்கிள் பழகியது கூடுதலாக நானும் தம்பியுந்தான். ஒருவரை ஒருவர் தள்ளி இருவரும் பழகிக் கொண்டோம். பழகியின்னரும் ப்ரமேஸ்வரன் என்ற நண்பனும் நானும் வாடகைக்கு வண்டியை எடுத்து ஒடித் திரிவோம். அவன் ஒரு நாளைக்குத் தேங்காய் கொடுத்தால் நான் இன்னொரு நாளைக்குக் கொடுப்பேன்.

இளையபாரதி: ஒரு மணித்தியாலந்தானே வாடகை?

கவிநாயகர்: அப்படித்தான். கொஞ்சம் பிந்தி வந்தாலும் சையிக்கிள் உருப்படியாக வந்தால் கடைக்காரருக்குச் சந்தோசம். அவரிடம் அதிகம்பேர் சையிக்கிள் எடுக்க வருவதில்லை. சையிக்கிள் மட்டுமென்றி நான் கார் ஒடவும் இளவயதிற் பழகிவிட்டேன்.

இளையபாரதி: கார் பழகும்போது L Board ஒன்று போடுவார்கள் ...

கவிநாயகர்: ஒரு போடும் போடவில்லை. 1953ஆம் ஆண்டில் நான் செய்த வேலைகள் ஒரு கின்னல் புத்தகத்தில் எழுதக்கூடியவை. சைக்கிள் முன்னதாகவே பழகி 50திலேயே பாடசாலைக்குச் சைக்கிளிற் போகவரத் தொடங்கிவிட்டேன். ஆனால் புத்தகம் எழுதியது, வெளியிட்டது, சங்கீதம் படித்தது, ஓவியம் பழகியது, கார் பழகியது எல்லாம் இந்த 53 - 54 களிலேதான்.

காரை எனக்குப் பழக்கியவர் சின்னத்துறை அண்ணர் என்று ஒருவர். அவர் கார் வைத்து வாடகைக்கு ஒடியவர். இரண்டோ மூன்று நாட்கள் என்னைத் தனக்குப்

பக்கத்தில் வைத்துப் பழக்கினார். பின்னர் அவரது வாடகையை ஒடுவதற்கே என்ன விட்டிருக்கிறார். ஒருமுறை சாவகச்சேரி தொடர்வண்டி நிலையத்தில் கொழும்பிலிருந்து வந்து இறங்கும் ஒருவரை ஏற்றி வரச்சொல்லித் திறப்பைந் தந்து என்னை அனுப்பினார். கைசென்கம் இல்லை. நான் வண்டியை ஒட்டிச் சென்று அவரை ஏற்றிக் கொண்டு வந்தேன்.

இவையபாரதி: எப்படியோ நீங்கள் 3 சதம் வைத்திருப்பீர்கள்தானே!

கவிநாயகர்: பொலிஸ் பிடித்தால் கொடுப்பதற்கு. இது பகல் ஆஸ்படியால் அதுவுஞ் செய்வது கடினம். இப்படி நான் திரிந்த காலத்திலே கடைகளிலே எனது புத்தகத்தைப் பொலிஸ்காரர் பார்க்க நேர்ந்தது. அவர்கள் என்னைத் தேடியிருக்கிறார்கள். கடைக்காரரே என்னை விசாரித்துக் கொண்டு போகிறார்கள் என்று எனக்கு ஒரு நாள் சொன்னார். வீட்டுக்கும் வந்திருக்கிறார்கள்.

இதற்கிடையில் நான் இன்னும் ஒன்று சொல்ல வேண்டும். இந்த H.S.C. வகுப்பு ஒழுங்காக நடைபெறவில்லை ...

இவையபாரதி: பொலிஸ் வீட்டுக்குத் தேடி வந்ததாகச் சொன்னீர்கள். உண்மையில் கிராமிய வாழ்க்கையில் ஒருவரை பொலிஸ் தேடி வருவது, ஒருவர் பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்குச் செல்வது, நீதி மன்றத்துக்குச் செல்வது அவமானமாகக் கருதப்படும் ஒரு செயல். இல்லையா?

கவிநாயகர்: சரியான அவமானம். ஊர்முழுக்கப் பெரிய கதையாகிவிட்டது. அதனைத்தான் சொல்லவருகிறேன். இந்பேக் கல்லூரியில் H.S.C. வகுப்பு முறையாக நடக்காத படியால் நான் இந்தியா சென்று படிக்க விரும்பினேன். எனக்கு தில்லைநாதன் என்று ஒரு நண்பர் இருந்தார். எனது தந்தையார் ஊராகிய மட்டுவிலைச் சேர்ந்தவர். அவர் அப்பொழுது இந்தியாவிற்கு சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியிற்கு படித்துக்கொண்டிருந்தார். விடுமுறையில் வந்தால் எங்களைச் சந்திப்பதுண்டு. அவர் நண்பர் பரமேஸ்வரனின் உறவினர். அவரைப் போல இந்தியாவுக்குச் சென்று படிக்க பரமேஸ்வரனும் நானும் விரும்பினோம். நான் இந்தியாவுக்குச் செல்வதை விரும்பாத எனது தமையனார் என்னை வட்டுக்கோட்டையில் சேர்ப்பதற்கு முயன்றார். ஆனால் பொலிஸ் வந்து என்னைத் தேடிய செய்தியை அறிந்தபின்னர் நான் இந்தியா செல்ல அனுமதி தந்தார்.

இவையபாரதி: அது ஒரு திருப்புமுனை ...

கவிநாயகர்: முக்கியமான திருப்புமுனை.

இவையபாரதி: நீங்கள் ஆர்வத்தைத் தூண்டிவிட்டு அந்தப் பக்கமே போகமாட்டேன் என்கிறீர்கள். பொலிஸ் விசாரணை என்னவாயிற்று?

கவிநாயகர்: நான் 1954 யூன் கிறித்துவக் கல்லூரிக்குச் சென்றுவிட்டேன். அதாவது நால் வெளிவந்து இரண்டு கிழமைக்குள் நான் இந்தியா சென்று விட்டேன். அதன் பிறகு என்ன நடந்த தென்று எனக்கே தெரியாது. நான் சொல்ல வந்தது பொலிஸ் தேடியபடியினாலேதான் அண்ணர் என்னை இந்தியாவுக்குச் செல்ல அனுமதித்தார் என்பதைத்தான். அவரும் பொலிஸ் கைலஞ்சம் வாங்கியதுபற்றி எழுதியது பாரதாரமான விடயம் என்று அதன் பிறகுதான் சிந்தித்திருக்கலாம். சமூகம் என்ற நாவல் ஒன்றும் எழுதியிருந்தேன். சாதிக்காரன் ஒருவன் தாழ்த்தப்பட்ட பெண்ணைக் காதலித்துப் பல எதிர்ப்புகளுக்கிடையில் திருமணங்கு செய்யும்

பூர்த்திக் கதை. அது வெளிவராததற்கும் ஒரு சரித்திரம் உண்டு. அதனைப் பின்பு சொல்லலாம். மற்றுமொன்று அரசியல் தொடர்பான சில பாடல்களும் அக்காலத்தில் எழுத்த தொடங்கிவிட்டேன். இரண்டொன்று ஈழகேசரியிலும் வெளிவந் துள்ளன. இப்படி யெல்லாம் எழுதுவதினாலே நான் பிரச்சனைகளுக்குள் மாட்டுப்படலாம், கைது செய்யப்படலாம் என்று வீட்டிலே பேச்சுக்கள் எழுந்திருக்கின்றன.

இளையபாரதி: 1950களில் எழுதப்பட்ட ஒரு கதை சமூகத்திலே ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய கதை, சமூகத்தால் பேசப்பட்ட கதை, அதை எழுதியவரை வீடு தேடிப் பொலிஸ்காரரைச் செல்ல வைத்த கதையாக இருந்திருக்கிறது. இப்பொழுது எழுதப்படுகின்ற கதைகள் அந்த அளவு தாக்கத்தைச் சிறிய அளவுதானும் ஏற்படுத்தாது வாசிக்கப்படும் அளவில், இரசனைக்குரிய அளவிலேதான் இருக்கிறது என்பதனை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?

கவிநாயகர்: ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஏன் என்ற கேள்வியைக் கேட்டால்தான் அதற்குரிய காரணங்கள் பதிலாக வரும்.

இளையபாரதி: அந்தக் காலத்தில் பத்திரிகைகளில் ஒரு கதை வந்தால், அது சமூகத்தில் ஏதாவது ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டுவரக் கூடியதாக இருந்திருக்கிறது. இப்பொழுது ஏராளமான படைப்புகள் வருகின்றன. ஆனால் அவை ஒரு பார்வையோடு, ஒரு இரசனையோடு நின்றுவிடுகின்றன. ஒரு படிப்பினையைத் தருவதாக இல்லையே. அதற்கு என்ன காரணம். ஏன்?

கவிநாயகர்: நீங்கள் கண்டாவை வைத்துக் கேட்கிறீர்களா? இலங்கைப்பற்றிக் கேட்கிறீர்களா?

இளையபாரதி: பொதுவாக ...

கவிநாயகர்: எழுத்தாளர் படைப்புகளின் தரம் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். ஒருவரின் படைப்புகள் மக்கள் மத்தியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு அவரது தகைமை, செல்வாக்கு என்பனவும் காரணமாக இருக்கும். எனது புத்தகம் சாதனை ஏற்படுத்தியது என்பதிலும் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது என்று சொல்வதுதான் பொருத்தம். அதற்குக் காரணம் கிராமத்தில் இப்படி ஒரு புத்தகம் எழுதியவன் நான்தான். புத்தகம் வெளிவந்து ஓரிரு மாதங்களில் விலைப்பட்டு முடிந்து விட்டது. 500 புத்தகங்களே அச்சிடப்பட்டன. எனது பெயரும் கல்லூரிக்கு அப்பாலும் கொஞ்சம் பரவியிருந்தது.

இளையபாரதி: Local Hero ஜியா!

கவிநாயகர்: இம் ... அது ஒரு கவர்ச்சியாக இருந்திருக்கலாம். நால் ‘கவிநாயகன்’ என்ற புனைபெயரிலேதான் வெளியிடப்பட்டது. ஆனாலும் கந்தவனந்தான் கவிநாயகன் என்பது யாவருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. நாலுக்கு இந்தக் காலத்தில் நாங்கள் செய்வதைப்போன்ற வெளியீட்டு விழா எதுவும் நடத்தப்படவில்லை. விளம்பரமும் பெரிதாகச் செய்யப்படவில்லை. நுணாவில் மக்கள், கல்லூரி மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், பலர் வாங்கியிருப்பார்கள். யாழ்ப்பானம், சுன்னாகம் ஆகிய இடங்களிலும் நால் விற்பனைக்கு வைக்கப்பட்டன. படித்தவர்களிற் சிலர் ஒரு எதிர்ப்புச் சக்தியாக, அதாவது அரசாங்க அதிகாரத்தை எதிர்ப்பவனாக, பொலிஸ்காரருடன் மோதுபவனாக நான் இருப்பதாக நினைத்ததுண்டு. எனது சிறியதாயார் ஓர் ஆசிரியர். அவரும் படித்துவிட்டு அந்தக் கருத்தையே எனக்குச் சொன்னார்.

பொதுவாக அந்தக் காலத்திலே நூல்களை வாசிக்கின்றவர்கள் படித்த வருக்கத்தினர்தான். வேறு பொழுது போக்குகளும் அக்காலத்திற் குறைவு. சினிமாப் படங்கள் இடைக்கிடை ஒடும். விளையாட்டுக்கள் இல்லை. வாசிக்கும் பழக்கம் படித்தவர் மத்தியில் இருந்தது.

இவளையபாரதி: ஊருக்கொரு வாசகசாலையும் இருக்கும், இல்லையா?

கவிநாயகர்: இருந்திருக்கிறது. அந்த மரபு பிற்காலத்திற் படிப்படியாகக் குறைந்து வந்ததற்கு நான் சொல்லுகின்ற காரணம், நீங்களும் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளுவீர்கள், பன்முகப் பட்ட பொழுது போக்குகள் வளர்ந்தமைதான். மக்களுடைய கவனத்தைத் திசைத்திருப்பக் கூடிய வேறு பிரச்சனைகளும் - தொழில், அரசியல் சார்ந்த பிரச்சனைகளும் பெருகியதால் வாசிப்புக்குக் கிடைக்கும் ஓய்வு நேரம் குறைந்து போயிற்று.

இவளையபாரதி: ஒரு கேள்வி ஜயா. நான் இதனை ஒரு விவாதம் ஆக்க விரும்பவில்லை ...

கவிநாயகர்: இல்லை, கேளுங்கள். விவாதம் எனக்குப் பிடிக்கும் ...

இவளையபாரதி: இலங்கையில் பொழுது போக்கு அம்சங்கள் அதிகரித்ததால் வாசிக்கும் பழக்கம் குறைந்து விட்டது என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். இப்போ வட அமெரிக்காவில் அல்லது ஜெரோப்பாவில் இன்றைக்கும் Harry Potter நூலை அதிகாலையில் வரிசையில் முந்தி நின்று அப்பாவும் பிள்ளைகளும் வாங்குகிறார்கள் என்றால், இங்கே இல்லாத பொழுது போக்கா இலங்கையில் வளர்ந்து விட்டது?

கவிநாயகர்: அமெரிக்காவில் ஒரு கலை இருக்கிறது. என்ன வென்றால் விமர்சனத்தாலேதான் ஒருவர் வெல்லாம் என்பது. You have to sell your own ideas என்ற ஒரு கருத்து அங்கு நிலவுகின்றது. மற்றவர்கள் உனது எண்ணங்களை விற்கப் போவதில்லை. நீதான் உனது சிந்தனைகளை மக்களுக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஒரு பழமொழியே இருக்கிறது. அதனால் விமர்சனங்கள் வாயிலாக எதற்கும் ஒரு சந்தையை வளர்த்து விற்பனையை வளர்க்கும் கலை அங்கு வளர்ந்திருக்கிறது. அந்தமாதிரியான ஒரு விமர்சனக் கலை எமது தமிழர்மத்தியில் வளர்ந்திருக்கிறதா? நல்லதோர் ஆக்கத்தை ஒருவன் படைத்தால், அதுபற்றி எழுதும் ஏகோபித்த விமர்சனக் கலை தமிழ் உலகத்தில் இன்னும் வளரவில்லை என்றுதான் நான் சொல்லுவேன்.

இவளையபாரதி: தமிழ் உலகத்தில் என்று சொல்வதிலும் ஈழத்தமிழ் உலகத்தில் இல்லை என்பதே பொருந்தும். இந்தியத் தமிழரிடம் இருக்கிறது; மலேசியத் தமிழரிடம் இருக்கிறது; ஈழத்தமிழரிடம் இல்லை.

கவிநாயகர்: நான் இந்தியாவில் நான்கு வருடம் பழத்த அனுபவத்தில் இந்தியத் தமிழரிடத்திலும் இல்லை என்றுதான் சொல்வேன். அவர்களும் வட்டங்களுக்குள்தான் நிற்கிறார்கள். திராவிடக் கழகத்தார் என்றால் திராவிடக் கழக எழுத்தாளரைப் பற்றி எழுதுவார்கள். நீங்கள் கழகத்தை ஆதரிக்கவில்லை என்றால் உங்களைத் தள்ளி வைத்துவிடுவார்கள். அங்கும் காய்ச்சல் புகைச்சல் எல்லாம் இருக்கின்றன.

இளையபாரதி: பா. விஜேயைப் பார்த்தீர்கள் என்றால் 31 வயது, 26 புத்தகங்கள் வெளிவிட்டுள்ளார். வைரமுத்து அவர்களைப் பார்த்தீர்கள் என்றால் நிறையைப் புத்தகங்கள் போட்டிருக்கின்றார். அங்கு ஒரு படைப்பாளிக்குரிய மதிப்பு இருக்கிறது. அவர்களுக்கு எழுதுவதுதான் தொழில், அதுதான் வாழ்க்கை. நீங்கள் சொல்லக்கூடும் அங்கு எட்டுக்கோடி தமிழர் இருக்கிறார்கள். எங்கள் குடித்தொகை மிகவும் குறைவு என்று. குறைந்த அளவில் என்றாலும் எம்மவர் படைப்பு எங்கள் மத்தியிலே பேசப்படுவதில்லை.

கவிநாயகர்: உண்மைதான். இந்தியாவிலும் பா. விஜேயைப் போன்ற ஆற்றல் உள்ள கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். எனக்குச் சிலருடன் தொடர்பும் இருக்கிறது. அவர்களும் தங்களுக்குப் போதிய வாய்ப்புக்கள் இல்லை, கணிப்பு இல்லை என்றுதான் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். பா. விஜேக்கு ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்துவிட்டது. ஆட்டோகிராவ் நல்ல புகழையும் கொடுத்தது. அதன் பிறகு அவர் புத்தகங்களும் அதிகம் விற்பனையாயிற்று.

இளையபாரதி: கருணாநிதியின் ஆதரவும் கிடைத்தது.

கவிநாயகர்: ஓம். தமிழ்மீத்திலே முன்னுக்கு வந்தாலும் இந்தியாவிலே முன்னுக்கு வருவதென்பது முயற்கொம்பைத் தேடுகின்ற முயற்சி. கடுமையாக உழைக்க வேண்டும். எத்தனையோ பேர் ஆதரவு இன்றி மறைந்தும் இருக்கின்றனர். விரக்தியற்று எழுத்துலகத்தை விட்டு விலகியும் இருக்கிறார்கள். விரக்தி அடைதல் கூடாது. தொடர்ந்து முயலவேண்டும். ஒரு முருங்கை மரத்தையும் நான் புல்லையும் எடுத்துக் கொள்வோம். புயற்காற்று ஒன்று வீசி வருகின்றபொழுது விடாப்பிடியாக நின்ற முருங்கை சடாப்படார் என்று முறிந்து விழுகிறது. நான் புல்வளைந்து கொடுக்கிறது. புயற்காற்று நின்றபின்னர் அது முருங்கை மரத்தைப் பறிதாபத்துடன் பார்க்கிறது. வாழுத்தெரியாதது என்று சிரித்தவாறே தான் வளர்ந்து ஒங்குகிறது. உலக இயல்பிலே கொஞ்சம் வளைந்து கொடுத்தால் பல விடயங்களைச் சாதிக்கலாம்.

இளையபாரதி: முருங்கை மரம் அப்படித்தான் நிற்கும். நானை ஒரு புல்லு. அது வளையத்தான் செய்யும். எல்லாவற்றுக்குமே ஒரு வளர்ச்சியின் பின்னாலே, ஒரு வெற்றியின் பின்னாலே அதன் தொடர்ச்சிதான் இருக்குமேதவிர, பிற்பாடு வளர்ச்சி இருக்காது.

கவிநாயகர்: வளர்ச்சி இல்லாது போனாலும் முயற்சி இருக்கும். வெற்றி பெற்றவன் மேலும் வெற்றிகளை ஈட்ட முயலுவான். மேல் நாடுகளிலே அத்தகையவர்களை ஊக்குவிப்பார்கள். எங்கள் நாடுகளிலே பொறுமைப்படுவார்கள். நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசனுக்குக் கடைசிவரையும் இந்திய அரசின் அதிசிறந்த நடிகர் பரிசு கிடைக்கவில்லை.

இளையபாரதி: அந்தப்பரிசு கிடைத்தால்தான் நடிகர் என்றும் இல்லை.

கவிநாயகர்: நடிகர் என்றும் இல்லை. அதனை அவர் நிறுபித்து விட்டார். அரசு கணிப்புக்குப் பல முட்டுக்கட்டைகள். செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களுக்கு யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டம் கொடுக்க முயன்றபோதும் அவ்விதமான எதிர்ப்புகள் இருந்ததாக நான் கேள்விப்பட்டேன்.

நான் சொல்ல வருவது என்னவென்றால், என்னுடைய தனித்துவம், என்னுடைய தன்னம்பிக்கை மற்றவர்களைப்போய் எதற்கும் கெஞ்ச வைக்கவில்லை. எனது

கவியரங்கத்தைப் பார்த்துப் பிடித்துக் கொண்டவர்கள் கவியரங்கத்துக்கு விரும்பி அழைப்பார்கள். நானாக என்னை அழையுங்கள் என்று யாரையும் கேட்பது கிடையாது.

இளையர்தி: படைப்பாளிகள் யாராக இருந்தால் என்ன, இலங்கைப் படைப்பாளிகள் வெளி உலகத்துக்குத் தெரியாமல் இருப்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம், இல்லையா? நீங்கள் சொன்னீர்கள் வட அமெரிக்காவிலே தன்னுடைய ஆக்கங்களை ஒருவர் தானே முன்னின்று விற்க வேண்டும், அப்பொழுதுதான் அது விலை போகும் என்று. அதுமாதிரி இலங்கைப் படைப்பாளிகள் இவ்வாறான ஒரு வியாபாரத்தன்மைக்குத் தங்களைத் தள்ளிக்கொண்டு போவதில்லை. தானாக நின்று தனக்கு முகவரி தேடுவது மிகக் குறைவு.

கவிநாயகர்: மிக மிகக் குறைவு. சரியான மதிப்பீடு. ஓன்றை நேயர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். ஒரு நல்ல ஆற்றல் உள்ளவனை யாராலும் விழுத்த முடியாது. விழுத்தினாலும் அவன் எழந்து தனது முகத்தை வேற்றாரு வழியிலே காட்டத்தான் செய்வான். கண்ணதாசனின் வரலாற்றை நீங்கள் பார்த்தால், அவர் கணிப்புப் பெறுவதற்கும் அதிக காலம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. அவராகவே ஒரு படம் எடுத்து அதன்மூலம் அவரது

அன்னம் போலப் பெண் இருக்கு ஆசை கொண்ட மனம் இருக்கு
அவரை மட்டும் ஏனோ இன்னும் காணேன்

என்பது போன்ற பாடல்கள் மக்கள் மத்தியிலே பிரபலியமான பின்னர்தான் திரையுலகும் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தது.

அப்போ, தன்னம்பிக்கை உள்ளவன் ஏதோ ஒரு வகையில் வெளிப்படத்தான் செய்வான். சிவாஜி கணேசனன்க்கூடப் பராசத்திப் படத்துக்குப் பொருத்தமில்லாதவர் என்று வேறு ஒருவரை அவர் பாத்திரத்தில் நடிக்க வைப்பதற்கான முயற்சிகள் நடந்தன என்று அவரே தனது சுயசரிதத்திற் கூறியிருக்கின்றார். பராசத்தியின் வெற்றிக்குப் பிறகு வாய்ப்புக்கள் அவருக்கு வரத்தொடங்கின. எனவே ஒருவரது வெற்றி அவரது முயற்சியைப் பொறுத்தது, காலத்தைப் பொறுத்தது, நேரத்தைப் பொறுத்தது.

எம். ஆர். ராதாவை சினிமாவுக்கு வரும்படி அழைத்தார்கள். அவர் நாடகந்தான் தனது உயிர் என்று சினிமாவில் தொடக்கத்தில் நடிக்க மறுத்தார். ஆற்றல் உள்ளவர்களுக்கு மற்றவர்கள் வாய்ப்பளிக்க மறுத்தாலும், அவர்களது முயற்சிகளுக்குத் தடங்கல்கள் ஏற்பட்டாலும் தன்னம்பிக்கை கொண்டு அவர்கள் ஏதோ ஒரு வகையிலே தங்கள் திறமையை, பெயரை நிலை நாட்டுவார்கள். எப்பொழுதும் ஆற்றலுக்கு மதிப்பளிக்கின்ற ஒர் உலகம், அது சிறிய உலகமாக இருந்தாலும், இருக்கவே செய்கிறது.

எத்தனையோ பேர் எதிர்ப்புகளைக் கண்டு, அஞ்சி ஒதுங்கி இருக்கிறார்கள். முருங்கை மரத்தைப்போல முறிந்து விழுந்திருக்கிறார்கள். எதிர்ப்புகளை எதிர்ப்பவன்தான் ஓர் உண்மையான உழைப்பாளி என்று நான் சொல்வேன். ஆற்றோடு கஞ்சல்கள் அள்ளுண்டு போவதுபோல் போகின்றவன் போனதுதான். ஆற்று வேகத்தை எதிர்த்து நீந்துகின்றவன் தான் கரை சேர்வான். அதாவது, ஏதாவது ஒன்றைச் சாதிப்பான். தான் சாதிக்க வேண்டும், என்னுடைய கருத்து மக்களைச் சென்று அடைய வேண்டும் என்கின்ற என்னம் உள்ளவன், தொடர்ந்து எழுதுவான்.

நான் 1947ல் எழுதத் தொடங்கினேன். இப்பொழுதும் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். ஒரு மன உடைவு ஏற்பட்டது என்னுடைய வீட்டை இலங்கை இராணுவம் எடுத்து, அங்கிருந்த புத்தகங்கள், கையெழுத்துப் பிரதிகள், அச்சில் வராத் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எல்லாவற்றையும் எந்த செய்தியைக் கேட்டுத்தான். சரி போன்று போகட்டும். அந்தக் காலத்திலே எத்தனையோ ஏடுகள் அழிந்த சங்கதிகளை நாங்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே படிக்கின்றோம். தொல்காப்பியம் எத்தனையோ மேற்கோள்களை எமக்குக் காட்டுகிறது. அந்த நூல்கள் ஒன்றும் இப்பொழுது இல்லை. அதுகளை நினைத்து, அந்த வரலாற்றை நினைத்து, என்னுடைய படைப்புகளின் இழப்பை அற்பாராகவே கருதினேன். சில பாடல்கள், உதாரணமாக நான் அன்று பாடிக் காட்டிய பரிசு பெற்ற பாடல் இப்பொழுது என்னிடம் இல்லை. இனித் திருப்பி அதனை அப்படிப் பாடுவேனோ தெரியாது. இருந்தாலும் நான் தொடர்ந்து எழுதிவருகிறேன்.

தாயகத்திலே எனக்கு இரசிகர் கூட்டம் ஒன்று இருந்தது. இதனை நான் தற்பெருமைக்காகச் சொல்ல வில்லை. என்னுடைய பாடு மனமே என்ற புத்தகம் இலங்கையிலேயே அதிகம் விற்பனையான கவிதைத் தொகுதி. இதன் விற்பனை உரிமையை வீரகேசரி வெளியீட்டுக்கம் பெற்று, வீரகேசரியை விற்கும் கடைகளில் இதனையும் வைத்து விற்றார்கள். அதாவது இரசிகர்களைத் தேடி விற்காமல் அல்லது இரசனை இல்லாதவர்களுக்குக் கட்டி அடிக்காமல், கடைகளில் மட்டுமே வைத்து அதிக அளவில் விற்பனையான நூல். அதனை யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை. அதுதான் போனாலும் வரலாறுகளையே அழியாமையாலோ வேண்டுமென்றோ முழுமறைக்கும் முயற்சியும் நடக்கின்றது. நாடகக் கல்வியை முடித்துக்கொண்டு தமிழீழத்திலே முதன்முதலாக A/L வகுப்புக்கு நாடகத்தை ஒரு பாடமாகப் படிப்பித்தவன் நான்தான். படிப்பித்த கல்லூரி வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயம். இப்பொழுது கலாநிதி சிவத்தம்பி அவர்களின் நூல் ஒன்றில் அதனை மொழி பெயர்த்தவெந்த வேம்படியிலேயே முதன்முதல் நாடகம் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டது என்று எழுதியிருக்கிறார்.

இவையபாரதி: அதுதான், வரலாறு எழுதப்படாமல் இருக்கின்ற பொழுது, அவ்விதமான தவறுகள் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு.

கவிநாயகர்: உண்மை யாழ் இலக்கிய வட்டத்தை திரு. கனக செந்திநாதன் அவர்களும் நானும் சேர்ந்ததான் தொடங்கினோம். உண்மையில் அவர் அகில இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் இருக்கின்ற படியால் புதிதாக ஒரு சங்கத்தைத் தொடங்குவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. நான் மாத்தளையில் தோற்றுவித்ததைப் போன்ற அமைப்பு ஒன்றை யாழ்ப்பாளத்திலும் தொடங்க வேண்டும் என்று முனைப்புள்ள நின்று அவரைச் சம்மதிக்க வைத்தேன். ஆனால் இப்பொழுது இணையத்தளத்தில் யாழ் இலக்கிய வரலாற்றில் எனது பெயர் இல்லை. இதிலிருந்து வரலாறுகள் எப்படி மறைக்கப்படுகின்றன என்று நீங்கள் பார்க்கலாம். அப்படி மறைக்கப்பட்டாலும் ஆற்றல் உள்ளவன் வெட்ட வெட்ட தழைக்கின்ற இராவணனைப்போல் தழைத்துக்கொண்டே இருப்பான் என்பதைத்தான் சொல்லவருகிறேன்.

இவையபாரதி: இன்றைய ஆறாவது அத்தியாயத்தினுடைய நிறைவாக, நீங்கள் இந்தியாவுக்குப் பயணமாகின்றீர்கள்.

கவிநாயகர்: பயணமாகிவிட்டேன். இனி இந்திய அனுபவங்களைப் பற்றி அடுத்த வாரத்திலிருந்து பார்ப்போம்.

இளையபாரதி: இன்றைய நிகழ்ச்சி மிகவும் சுவாரசியமாகவும் ஒரு நல்ல அனுபவமாகவும் இருந்தது. அடுத்தவாரம் தொடங்கவள்ள இந்திய அனுபவங்கள் இன்னும் சுவாரசியமாக இருக்கப் போகின்றன. சந்திப்போம் ஜயா. நன்றி. வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

7. தமயன் செல் மிக்கதேர் தந்திரம் இல்லை

23.07.2007

இனையபாரதி: வணக்கம் ஜீயா! எப்படி இருக்கிற்கள்?

கவிநாயகர்: வணக்கம். நன்றாக இருக்கிறேன். நீங்கள் எப்படி இருக்கிற்கள்? வார இறுதி எப்படிக் கழிந்தது?

இனையபாரதி: நன்றாக இருக்கிறோம், ஜீயா. வார இறுதி வேலையும் வெட்டியமாகக் கழிந்தது. பொதுவாகத் தமிழர்களிற் பலர் சனி ஞாயிழ்நுக் கிழமைகளிலும் வேலை செய்வது வழக்கம். கோடைகாலத்தில் ஓரிரு வாரங்கள் விடுமுறை எடுப்பார்கள்.

கவிநாயகர்: இப்பொழுதெல்லாம் கோடை என்றால் ஒரே ஒன்றுகூடல்கள்தான்.

இனையபாரதி: நேற்று மொன்றியல் வல்மோரீன் தேர்த் திருவிழாவுக்குப் பலர் போயிருந்தார்கள். காரைநகர் மக்களின் ஒன்றுகூடல் நடந்தது. கிட்டத்தட்ட எல்லாச் சோலைகளிலும் ஊர் ஒன்றுகூடல்கள் நடந்திருக்கின்றன.

கவிநாயகர்: நானும் கடந்த சனிக்கிழமை எனது கிராமத்து ஒன்றுகூடலிற் பங்குபற்றினேன். அங்கு என்னைக் கெளரவித்தார்கள். ஒரு முத்த குடிமகன் என்ற வகையில் இந்தக் கெளரவ நிகழ்வை முதன்முதலாக என்னுடன் தொடங்குவது ஒரு பெருமைக்குரிய விடயம் என்று சொல்லி ஒரு அழகான கேடயத்தைத் தந்தார்கள். நான் பேசும்பொழுது, எனக்கு ஒரு கவலை என்று தொடங்கினேன். நீங்கள் என்ன முதியவன் என்று கூறியது எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது என்று சொல்ல எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

இனையபாரதி: உங்களுடைய மக்கள் உங்களைக் கெளரவிப்பது சந்தோசமான சமாச்சாரம். மற்றைய எல்லாக் கெளரவங்களையும்விடச் சொந்த ஊர் மக்களின் மதிப்பு மேலானது. உங்களைச் சின்ன வயதிலிருந்து பார்த்தவர்கள், பழகியவர்கள் பலர் இங்கும் இருப்பார்கள். அவர்கள் உங்களை முழுமையாக அறிந்தவர்களாக இருப்பார்கள். நாங்கள் உங்களை அவர்கள் அளவுக்கு அறிந்திருக்க மாட்டோம். பத்திரிகைகளிற் படித்த வற்றையும் அதனைத் தொடர்ந்து உங்களுடன் பழகியதையும் வைத்துத்தான் நாங்கள் உங்களைப் பற்றி அறிந்திருப்போம். ஆனால் அவர்கள் உங்களைச் சின்ன வயதிலிருந்தே பார்த்தவர்கள் ...

கவிநாயகர்: ... என்னுடைய கூத்துகள் கும்மாளங்களைக் கண்டு களித்தவர்கள் ... உண்மைதான். ஆனால் அப்படிப்பட்டவர்கள் இங்கு குறைவு ஜந்தாறு பேரைப் பார்க்கலாம். நீங்கள் சொன்னது நல்ல கருத்து. நான் 1980ல் நாட்டைவிட்டு வெளியேறிவிட்டேன். அப்பொழுது எனது ஊரில் பிறந்த பிள்ளை ஒன்றுக்கு இப்பொழுது 27 வயதாக இருக்கும். அவர் யார் இந்தக் கந்தவனம் என்றுதான் கேட்பார். இன்றைய குழநிலையில் மக்கள் புலம் பெயர்ந்து எங்கும் பரந்திருக்கிறார்கள். உறவுகள், ஊரவர்கள் அக்கம் பக்கத்தில் இருந்தாற்கூட அவர்களை அறியாத ஒரு வாழ்க்கைதான் புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கை. அத்தகையவர்களுக் கெல்லாம் என்ன அறிமுகஞ் செய்யும் வகையில் இந்தக் கெளரவும் இருந்தது.

அதுமட்டுமல்ல, இந்த வரலாற்று ஒலிபரப்பும் என்னைப் பலருக்கு, முக்கியமாக என்னை அறியாதவருக்கு அறிமுகங் செய்யும் நிகழ்ச்சியாகவும் அமைகிறது என்பதையும் நான் நன்கு உணர்கிறேன். பலர் இந்த நிகழ்ச்சியைக் கேட்டுவருகிறார்கள் என்பதையும் நான் அறிவேன். கூட்டங்களிலும் மற்றும் சந்திப்புகளிலும் இதனைத் தொடர்ந்து கேட்டு வருவதாகப் பலர் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இவளையபாரதி: இன்றைய நிகழ்ச்சி நீங்கள் இந்தியா செல்வதில் தொடங்கப்போகிறது என்று நினைக்கிறேன் ...

கவிநாயகர்: ஓம். புறப்பாடே பெரிய சடங்கு. புறப்படுவதற்கு முதல்நாள் நெருங்கிய உறவினர் வீடுகளுக்குச் சென்று அவர்களாது ஆசியைப் பெற்றேன். புறப்படும் நாள் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபாடு நடத்தினேன். என்னுடன் நன்பர் பரமேஸ்வரனும் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் அனுமதி பெற்றிருந்தார். அவரும் நானும் ஒரே நாளிலேதான் புறப்பட்டோம்.

இவளையபாரதி: இது வந்து ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ...

கவிநாயகர்: ஜம்பத்து நான்கு.

இவளையபாரதி: பலாலியிலிருந்தா புறப்பட்டங்கள்?

கவிநாயகர்: பலாலியேதான். அதற்கு முன்னதாக இரண்டு விடயங்களை நேர்க்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். என்னைப் படிப்பிக்கத் துணிந்தவர்கள் எனது சகோதரர்கள். பெற்றேர்கள் இல்லாத வகையில் நாங்கள் ஒற்றுமையாகத்தான் வளர்ந்தோம். முத்தவர்கள் வேலை செய்யத் தொடங்கி விட்டார்கள். அவர்களில் வி. மார்க்கண்டு என்பவர் எனக்கு நேர் முத்தவர். அவர் ஒரு தொழில் அதிபராக வளர்ந்துவிட்ட நிலையிலேதான் நான் இந்தியாவுக்குப் புறப்படுகின்றேன். நிதியானந்த பவான் என்கின்ற ஒரு உணவுச் சாக்குலையைச் சுன்னாகத்தில் நடத்தினார். Ganesh Textiles என்கின்ற துணிமனிக் கடை ஒன்றை வைத்திருந்தார். யாழ்ப்பானம் - காங்கேசன்துறைக் கிடையில் 13 பேரை ஏற்றக் கூடிய சிறிய பேருந்து ஒன்றை வைத்துப் போக்குவரத்துச் சேவை நடத்தினார். சுன்னாகத்திலே வாடகைக்கு ஒடும் இரண்டு மோட்டார் வாகனங்களை வைத்திருந்தார். சாவகச்சேரியிலே ஒரு மின்சாரப் பொருட்களை விற்கும் கடையின் பங்காளராகவும் இருந்தார். அவர்தான் எனது பயண ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்தார்.

இரண்டாவதாக, அவரும் முத்த அண்ணர் பசுபதியும் தொடக்கத்தில் நான் இந்தியாவுக்குச் செல்வதை ஆதரிக்க வில்லை. முத்த அண்ணர் புறப்படும்போது சொன்ன அறிவுரையிலிருந்தே அதற்கான காரணத்தை விளங்கிக் கொள்ளலாம். இந்தியாவிலே தொந்று நோய்கள் அதிகம். நீ அங்கு மச்சம் சாப்பிடக் கூடாது என்பது அவரது அறிவுரை. அப்பொழுது பல நோய்களுக்கு நாங்கள் தடுப்புசிகள் போடவேண்டும். அது எல்லோருக்குமே பயன் நிபந்தனைகளில் ஒன்று. இப்பொழுது தெல்லாம் பல நோய்கள் இந்தியாவில் இல்லாமற் போய்விட்டன. நான் மச்சத்திலே பிறந்து மச்சத்திலே வளர்ந்தவன். என்னை வளர்த்த மாமனாரும் வாராவாரம் ஆடு அழித்து மற்றவர்களுக்கும் கொடுத்துத் தானும் உண்பார். இரத்த வறை எல்லாம் நான் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். இப்படி மச்சம் உண்டு வளர்ந்த என்னை நீ மச்சம் இந்தியாவில் சாப்பிடக்கூடாது என்று அண்ணர் சொன்னார்.

இளையபாரதி: உங்களுக்குப் பயணமே வெறுத்திருக்குமோ?

கவிநாயகர்: இல்லை. நான் சிறுவயதில் விளையாட்டுப் புத்தியில் பெரியவர் சொல்லைத் தட்டி நடந்தாலும் வளர்ந்தபின் அவர்கள் சொற்படியே நடந்துவந்திருக்கிறேன். இப்பொழுது தெல்லாம் இங்கு கண்டாவில் இளஞ்சந்ததியினர் முத்தோர் சொல்லை மதியாது நடப்பதனால் குடும்பங்களிற் பல பிரச்சனைகள் தோன்றிவருகின்றன. தாயகத்திலே இல்லாத அளவுக்குச் சந்ததி இடைவெளி ஒன்று இங்கே வளர்ந்துகொண்டு வருகிறது. கண்டியக் கல்விமுறை முக்கியமான காரணமாக இருக்கலாம் என்று நினைக்கின்றேன்.

இளையபாரதி: மொழியும் ஒரு காரணம். பெற்றோருடன் நெருக்கமாக உரையாடுவதற்கு மொழி வேண்டும். பெற்றோருக்கு ஆங்கிலம் தெரியாத நிலையும் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் தெரியாத நிலையும் இருக்கும்போது நெருக்கம் குறைந்துபோகிறது.

கவிநாயகர்: நிச்சயமாக, குழந்தைகள் மட்டத்திலும் சரி, பெரியவர்கள் மட்டத்திலும் சரி, மொழிவளம் எவ்வளவுக்கு நன்றாக இருக்கிறதோ, அல்லது எத்தனை மொழிகளில் அவர்கள் தாடனமாக இருக்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கு அவர்கள் மக்கள் உற்றவை வளர்க்கக்கூடிய ஆற்றல் உடையவர்களாக இருப்பார்கள். அதனால் பிரபலியமாகவும் வருவார்கள்.

நான் அண்ணன் சொற்படியே நடந்தேன். நான் பெரியவர்கள் சொல்லைக் கேட்டு நடக்கின்ற ஒருவன். அப்படி நடந்ததாலேதான் இந்த அளவுக்கேணும் என்னால் வளர முடிந்தது. நான் ஒரு பெரிய ஆள் என்று சொல்ல வரவில்லை. நீங்கள்தான் இப்பொழுது என்னைப் பிரபலியப் படுத்தியிருக்கிறீர்கள்.

இளையபாரதி: ஜயப்யோ! அப்படி ஒன்றும் இல்லை, ஜயா.

கவிநாயகர்: இந்த இடத்திலே ஒரு விடயம் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. நுணாவில் ஒன்றுக்கடலில் என்னைக் கொலாவித்துப் பேசுகின்றபொழுது தமிழூச் சங்கத் தலைவர் திரு. துரைராசா அவர்கள் ஒரு செய்தியைச் சொன்னார். அவர் அமெரிக்காவுக்கு ஒரு மாநாட்டுக்குச் சென்றதாகவும் அங்கு ஒர் இந்திய அறிஞர் தமிழ் வளர்க்கும் கவிஞர்கள் என்ற பொருள்பற்றிப் பேசுகையில் என்னையும் ஒருவராகக் குறிப்பிட்டதாகவும் அதனைக் கேட்டுத் தான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்ததாகவும் அங்கு கூடியிருந்த நுணாவில் மக்களுக்குக் கூறிப் பெருமைப்பட்டார். அந்த விடயம் அவர் கூறித்தான் எனக்குத் தெரிய வந்தது. அதுபற்றிய மேலதிக் தகவல்களை இனிமேல்தான் அவரிடமிருந்து பெறவேண்டும். இப்படி எல்லைகளைக் கடந்தும் எனது பெயர் அடிப்படையிலே உங்களைப் போன்ற இரசிகர்கள்தான் காரணமோ தெரியவில்லை.

இளையபாரதி: எங்கோ ஒரு கிராமத்திற் பிறந்த நீங்களும் எங்கோ ஒரு கிராமத்திற் பிறந்த நானும் வட அமெரிக்காவில், புதியதொரு உலகத்தில், எங்கள் ஊர்க் கிராமங்களைப்பற்றி இப்படி வாணொலியிற் பேசும் வாய்ப்பு ஒன்று வரும் என்று களனிற்கூட நினைத்திருக்க மாட்டோம், இல்லையா?

கவிநாயகர்: கனவே கண்டிருக்க மாட்டோம்.

இளையபாரதி: அது ஒரு நல்ல விடயம். சந்ததி இடைவெளியைப்பற்றி ஏதோ சொல்ல வந்தீர்கள் ...

கவிநாயகர்: இந்த இடைவெளிக்குப் பெரியவர்களுடைய சொல்லைக் கேட்டு நடக்காத மனப் பான்மையும் ஒரு காரணம் என்று சொல்லவந்தேன். பெரியோர்களுடைய புத்திமதிகளைக் கேட்டு நடக்கின்ற பொழுது இந்த இடைவெளி இருக்காது. ‘யான் கண்டனைய என் இளைஞரும்’ என்று பிசிராந்தையார் கூறிய பாடல் ஒன்று புஜநானாற்றில் வருகிறது. தான் எதை நினைத்தாரோ அதையே தன் இளைஞரும் செய்தனர் என்று சொல்கிறார். அதனை எதற்குச் சொல்கிறார் என்றால் தனக்கு வயது அதிகமாகியும் தலை நரையாமல் இருப்பதற்கான காரணங்களைச் சொல்ல வந்த இடத்தில் சொல்கிறார். ‘நான் எதை நினைக்கிறேனோ அதனையே இளைஞரும் செய்தார்கள்’ என்கிறார். அதே கருத்தை அவ்வையாரும் ‘ஏவா மக்கள் மூவா மருந்து’ என்றார். இதனைச் செய் என்று சொல்லமுன் குறிப்பிற்கு செய்கின்ற மக்களை உடையவர்களுக்கு முதுமையே வராது என்கிறார்.

நானும் சிலசமயங்களிலே அந்த வழியில் நினைப்பதுண்டு. நானும் மூவாமல் இருப்பதற்கு உங்களைப் போன்ற இளைஞர்களும் காரணமாக இருக்கலாம். எப்படித்தான் நாங்கள் அடக்கமாக இருந்தாலும் புகழ்ச்சி ஒரு விருப்பமான விடயந்தான். புகழ்ச்சியை விரும்பாத ஒருவன் உலகத்தில் இருக்க முடியாது. அப்படி ஒருவர் இருக்கிறார் என்றால் அவர் இமயமலையில் தவஞ் செய்பவராகத்தான் இருக்கமுடியும். நான் பொதுவாக அடக்கமானவன்தான். ஆனால் உங்களுடைய வற்புறுத்தல் என்னை இங்கு பேச வைத்த பின்னர், அதனைக் கேட்டுப் பலர் பாராட்டுகின்றபொழுது மகிழ்ச்சி உண்டாகவே செய்கிறது.

இவையபாரதி: நீங்கள் மகிழ்ச்சிகரமாகவும் பெருமையாகவும் அதனைச் சொல்கின்ற பொழுது எமக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. எங்களைப் பொறுத்தவரையில், குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழரைப் பொறுத்தவரையில், மற்றவரை மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதில் நாம் பின்தங்கி இருக்கிறோமா?

கவிநாயகர்: நல்ல கேள்வி. நேற்று கண்டா கந்தகவாமி கோயிலில் சங்கரு போதிநாத வேலன் சுவாமிகள் பேசிய பேச்சை என்னை மொழிபெயர்க்கச் சொன்னார்கள். அவர் நீங்கள் இப்பொழுது சொன்ன மகிழ்ச்சியைப் பற்றித்தான் பேசினார். மகிழ்ச்சி தியானத்தால் வரும், கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடுவதால் வரும், மூன்றாவதாக மற்றவர்களை மகிழ்ச்சிப் படுத்துவதால் வரும் என்றார்.

இவையபாரதி: இது போன்ற ஒரு விடயத்தை நேற்று சாந்தா அக்கா அவர்களும் சொன்னார்கள். இந்தியாவில் இருந்து ஒரு சாமியார் வந்திருக்கிறார் என்றும் அவர் உலகம் முழுவதும் வாழ்கின்ற பெரும்பான்மையான ஆசிய மக்கள், குறிப்பாகத் தெற்காசியர் கடந்த காலத்தைப் பற்றி நினைத்துக் கவலைப் படுவதிலும் எதிர்காலத்தைப் பற்றித் திட்டம் இடுவதிலும் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டு நிகழ்காலத்தைத் தொலைத்துவிடுகிறார்கள் என்று கூறியதாகவும் சொன்னார்.

கவிநாயகர்: நானும் பேருந்துகளிலும் பிற இடங்களிலும் எம்மவர்களை அவதானித்திருக்கிறேன். அவர்களின் முகத்திலே சிரிப்பு - செந்தளிப்பு குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. சீனர்கள் மற்றும் கருப்பர்கள் வளவளா என்று பேசிச் சிரித்துக்கொண்டு போவார்கள்.

இவையபாரதி: எங்களுடைய ஆட்களின் முகங்களில் ஒரு இறுக்கம் எப்பொழுதும் இருக்கும். அதற்குக் காரணம் எமது நாட்டின் நிலைமைகள்தான்.

கவிநாயகர்: இப்பொழுதுள்ள குழநிலை. வேறு ஒன்றும் இல்லை. மற்றும்படி

எங்களுடைய மக்களும் கலகலப்பானவர்கள்தாம். ஊக்கம் மிகுந்தவர்கள். கலவியிலே, உழைப்பிலே உயர்ந்தவர்கள்.

இளையபாரதி: உழைப்பிலே அல்ல சேமிப்பிலே.

கவிநாயகர்: சேமிக்க வேண்டும் என்கின்ற அந்த எண்ணமே மனிதனை உழைக்கத் தூண்டுகிறது என்பதுதான் உண்மை. சைவ சமயத்திலே நான் அடிக்கடி சொல்லுகின்ற ஒரு கருத்து புண்ணியத்தைச் சேமிக்க வேண்டும் என்பது. சேமித்து நாம் வங்கியிற் பணம் போடுவது போல வளர விட வேண்டும். நாங்கள் ஒரு பாவத்தைச் செய்தால் அது நாங்கள் சேமித்து வைத்த புண்ணியத்தில் இருந்து கழிக்கப்படும். நாங்கள் இறக்கும் பொழுது வங்கியில் நிறையப் புண்ணியம் இருந்தால் அது பிள்ளைகளுக்கும் கவுழும். அந்த எண்ணம் நல்ல செயல்களைச் செய்யத் தூண்டுகிறது.

நேற்று வேலன் சுவாமிகள் சொன்னார் கரும யோகத்தில் ஒன்று குடும்பங்களுக்கு உதவி செய்தல். அப்போ உதவி செய்ய வேண்டும் என்கின்ற அந்த நோக்கம் சேமிக்க வைக்கிறது. சேமிக்க வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் மனிதனை உழைக்க வைக்கிறது. எனவே உழைப்புத்தான் முதன்மை பெறுகின்றது.

எனது அண்ணனும் உழைப்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த ஒருவர். ஆனால் அவர் பெரிதாகச் சேமித்து வைக்க வில்லை. அவர் இந்த பொழுது அப்படி எதுவும் காணப்படவில்லை. வாழும் பொழுது நன்றாக வாழ்ந்தார். பலருக்கும் உதவி செய்து வாழ்ந்தார். அவருடைய முயற்சியினாலும் உதவியினாலும் நானும் மேற்படிப்பை மேற்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

அவருடைய உதவியோடு நான் இந்தியாவுக்குப் பயணமானேன். நீங்கள் சொன்னது போலப் பலாலியிலேதான் விமானம் ஏறினேன். அந்தக் காலத்திலே, திருச்சிக்குச் செல்ல 45 ரூபாய், சென்னைக்குச் செல்ல 60 ரூபாய்.

எல்லோருக்கும் சொல்லிப் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டு செல்ல, விமான நிலையத்துக்குப் பிந்தியிட்டேன். என்னுடைய நன்பன் பரஸேல்வரன் நேரத்துடன் போய்விட்டார். ஒரு மாதிரிக் கடைசி ஆளாக நானும் ஏற விமானமும் புறப்பட்டது.

இளையபாரதி: முதல் தடவையாக நீங்கள் விமானம் ஏறுகின்றகள்.

கவிநாயகர்: முதல்முறையாக விமானத்தில் கால் வைக்கிறேன்.

இளையபாரதி: என்ன Air Lanka வா?

கவிநாயகர்: அப்பொழுது Air Ceylon. பயணத்தில் ஒரு விடயம் நடந்தது. அன்று சென்னையில் நல்ல மழை. விமானம் இறங்க முடியாமல் அரை மணித்தியாலம் வரை விமான நிலையத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்திருக்கிறது.

இளையபாரதி: அப்போ உங்களுக்கு நல்ல சந்தோசமாக இருந்திருக்கும்.

கவிநாயகர்: இல்லை. எங்களுக்கு ஒன்றுந் தெரியாது. நாங்கள் விமானம் சென்னைக்குச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது என்று இருந்தோம். ஆனால் விமானம் இறங்கமுடியாமல் இருக்கிறது என்ற செய்தி எப்படியோ பலாலி வழியாக

அண்ணருக்கு எட்டி, அவர் பலாலிக்குத் திரும்ப வந்து, அங்கேயே நிலைமையை அறிவுதற்கு நின்றிருக்கின்றார். நான் சென்று இறங்கியதும் தனிக்கும் புத்தகசாலைக்குத் தொலைபேசி மூலம் அறிவிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி வைத்தார். அதையும் நான் செய்யவில்லை. இநங்கினால் தானே செய்யலாம். நானும் அறிவியாதபடியால் ஒருவித பதநிறம் எனது உறவினர் மத்தியில் ஏற்படத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். அந்த நிலைமை எல்லாம் பின்பு அவர் சொல்லத்தான் தெரியவந்தது.

இளையபாரதி: அப்பொழுது உங்களுக்கு என்ன வயது, ஐயா?

கவிநாயகர்: 20. 21 நடக்குது. ஒரு வருடம் இறிபேக் கல்லூரியில் H.S.C. வகுப்பு முறையாக நடக்காததால் வீணாகி விட்டது. அப்படியும் சொல்ல முடியாது. அதிபர் அலுவலகத்தில் நான் வேலை செய்து நல்ல அனுபவங்களையும் பெற்றிருக்கிறேன்.

சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியிலே முன்று விடுதிகள். ஹீபர் விடுதி, சென் தோமஸ் விடுதி, செலையூர் விடுதி. விண்ணப்பத்தில் நான் செலையூர் விடுதியைக் கேட்டிருந்தேன். இந்த முன்றிலும் அதுதான் தமிழ்ப் பெயராக இருந்தபடியால் அதற்கு விண்ணப்பித்தேன். எனது நண்பன் திரு. பரமேஸ்வரன் ஹீபர் விடுதியைக் கேட்டிருந்தான். அங்குதான் எமக்கு உதவியாக இருந்த திரு. தில்லைநாதன் இருந்தார்.

அந்தக் காலத்தில் Emergency Certificate என்று சொல்லப்பட்ட அவசரக் கடவைச் சீட்டுக்களை யாழ்ப்பாணத்தில் எடுக்கலாம். அப்படி ஒன்றுதான் என்னுடைய கடவைச் சீட்டு. அதில் தெங்காசிய நாடுகளுக்குத்தான் பயணம் செய்யலாம். பிற உலக நாடுகளுக்குச் செல்ல முடியாது.

இளையபாரதி: அந்தக் காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற மேற்கத்தைய நாடுகளுக்கு எந்தவிதமான விசாவும் இல்லாமல் செல்லலாம், இல்லையா?

கவிநாயகர்: சரியாகத் தெரியவில்லை. பிரிட்டிசு ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த நாடுகளுக்கு விசா தேவையில்லாமல் இருந்திருக்கலாம். பிறபாடு பொதுநலவாய நாடுகளுக்கும் இல்லைத்தானே.

இளையபாரதி: இப்பொழுது அதை எடுத்துவிட்டார்கள். இலங்கையிலிருந்து இங்கிலாந்து, கனடா போன்ற நாடுகளுக்குச் செல்ல விசா எடுக்க வேண்டும்.

கவிநாயகர்: குடியரசான பின்னர் அது நடந்திருக்கும்.

இளையபாரதி: நீங்கள் சொன்ன Emergency Certificate போக அனைத்துலகக் கடவைச் சீட்டு எடுக்க வேண்டும் என்றால் ஒருவர், நல்ல சம்பளம் எடுக்கின்ற ஒருவர், உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.

கவிநாயகர்: ஓம். மற்றது, நீங்கள் இந்த விசாபற்றிப் பேச்சு எடுத்ததால் நாங்களும் Student Visa வக்கு விண்ணப்பித்து இந்திய தூதரகத்தில் அதனை எடுத்தது நினைவுக்கு வருகிறது. அதனை எல்லாம் எனது தமயனார் செய்து கொடுத்ததால் அவைபற்றிய அப்போதைய முறைதலைகள் எனக்குத் தெரியாது.

இந்த இடத்தில் மற்றும் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் கீட்டத்தட்ட ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகம்போல பல கல்லூரிகளை அதன் நிருவாகத்தில் வைத்திருந்தது. சென் யோசெப்புக் கல்லூரி, பச்சையப்பன் கல்லூரி, கிறித்துவம் கல்லூரி போன்று தமிழ் நாட்டில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகள் பல இயங்கின. இன்றும் இயங்கி வருகின்றன. இக்கல்லூரிகள் பல்கலைக்கழகத்துப் பாடத்திட்டத்துக்கு ஏற்பாடு பாடங்களைப் படிப்பித்து பட்டப் பரிட்சைக்கு மாணவர்களைத் தயார்ப்படுத்தும்.

பட்டப் படிப்புக்குரிய காலம் நான்கு வருடம். நான் படித்த காலத்தில் B.A. இடைநிலைப் படிப்பு இரண்டு வருடமாகவும் இருந்திப் படிப்பு இரண்டு வருடமாகவும் இருந்தது.

இளையபாரதி: B.A. என்றால் Bachelor of Arts. என் Bachelor என்று வைத்தார்கள் ஜியா? பெண்களுக்கு எப்படி அந்தப் பட்டம் பொருந்தும்?

கவிநாயகர்: அடி சக்கை! ஒரு பெண்ணியவாதியைக் கேட்க வேண்டிய கேள்வி இது! நல்ல சிந்தனைக்குரிய கேள்வியுந்தான். இந்த Bachelor of Arts, Master of Arts போன்ற பட்டங்கள் அந்தக் காலத்திலே ஓர் ஆண் ஆதிகக்கூழ்நிலையிலே ஏற்பட்ட பெயர்கள்தாம். இது மேல்நாட்டில் தொடங்கப்பட்டது. அந்த முறையைத்தான் எமது பல்கலைக் கழகங்களும் பின்பற்றிவருகின்றன. எங்களுடைய கல்வி முறையில் பண்டிதர், வித்துவான் போன்ற பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டுவருகின்றன.

இளையபாரதி: வித்துவானுக்கு ஒரு தமிழ்ச்சொல் வைத்திருக்கிறார்கள், விதுவி.

கவிநாயகர்: வித்துவான், விதுவி போன்றவை! வடமொழிச் சொங்கள். உண்மையில் மேற்படிப்புப் பட்டங்களுக்குரிய வடமொழிப் பட்டம் சாஸ்திரி என்பது. ஸால் பகதூர் சாஸ்திரி என்பதில் சாஸ்திரி என்பது ஸால் பகதூர் அவர்களின் பல்கலைக்கழகப் பட்டம். பல பேர் சாஸ்திரி என்பதும் பெயர் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியல்ல. அது பட்டம். எங்கள் புலவர் சிவானந்தன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நான்கு வருடம் படித்துப் பெற்ற பட்டந்தான் புலவர். பி.ஏ. க்குப் பதிலாக அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் புலவர் என்ற பட்டத்தை வழங்கிவருகின்றது. அத்தகைய பட்டங்கள் எங்கள் தனித்துவமான பட்டங்கள். B.A., B.Sc. ஆங்கில மரபு. அது இன்று உலக அளவில் பெரு வழக்காகி விட்டது.

இரு நாடுகள் விதி விலக்கு: இரசியா, சீனா. உண்மையிலே இந்த இரண்டு நாடுகளையும் நாம் பாராட்ட வேண்டும். அவற்றின் பட்டங்களும் பட்டம் அளிக்கும் முறைகளும் வித்தியாசமானவை. இன்றைக்கும் உயர் கல்விக்கு - விஞ்ஞானம், மருத்துவம் போன்ற துறைகளில் தங்கள் மொழிகளையே பாவிக்கிறார்கள்.

எங்களுடைய இயக்கழும் - தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கழும் - கல்வி, ஆட்சி, கட்டமைப்பு, நீதி துறைகளிலே எல்லாம் தமிழையே, தாய் தமிழையே பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். பலருக்குத் தனித்தமிழ்ப் பயிற்சி குறைவாக இருக்கிறது.

தனித்தமிழ் இயக்கத்தை மறைமலை அடிகள் போன்றவர்கள் 50, 60 வருடங்களுக்கு முன்னதாகவே தொடக்கியிருந்தார்கள். இருந்தும் தமிழ் இன்னுந்

தனித்தமிழ் ஆகவில்லை. தமிழ் தனியாக இயங்கக்கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்ததுதான். அதற்கு 'உயர்தனிச்செம்மொழி' என்ற ஓர் அடையே இருக்கிறது. இதன் பொருள், உயர்வும் தனித்து இயங்கவல்ல இயல்பும் அழகும் முழுமையும் வாய்ந்த மொழி' என்பது.

இப்பொழுது தமிழ் இந்திய அரசாங்கத்தினால் செம்மொழி ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனைத் தொடர்ந்து கலைஞர் அதற்கென்று ஒரு தகுதியும் அதிகாரமும் உடைய குழுவை அமைத்திருக்கின்றார். அந்தக் குழு தமிழின் அருமை பெருமைகளை எல்லாம் ஆராய்வது மட்டுமன்றி மொழியைப் புதிய உலகுக்கு ஏற்ப வளர்த்துக்கூடின்ற முயற்சிகளிலும் ஈடுபடும். அதன் முதற் கூட்டத்தில் ஒரு பார்வையாளாகப் பங்குபற்றும் வாய்ப்பும் எனக்கு 2005ல் கிடைத்தது. காந்தளகம் மறவன்புலவு சச்சிதானந்தம் அவர்கள் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

தமிழ்நாட்டில் எனக்குத் தமிழ்ப் பிரச்சனையும் இருந்தது. இலங்கைத் தமிழ் பொதுவாகச் செந்தமிழ் தன்மை கொண்டது. பேசுகின்ற பொழுதும் செந்தமிழைப் பேசுகின்றோம் என்று இந்திய அறிஞர்கள் பெருமையாகச் சொல்வார்கள். டாக்டர் மு. வரதராசனார் ஒருமுறை இலங்கைத் தமிழுக்கு அடிக்குறிப்பு வேண்டும் என்று கூறியிருந்தார். அது பெரிய சர்ச்சைக்கு உள்ளாகியிருந்தது. தமிழ் நாட்டிலே சாதாரணமாகக் கொச்சைத் தமிழ் பேசுவார்கள். மேடை ஏறினால் நல்ல தமிழ்ப் பேசுவார்கள்.

எனவே அங்கு போய் இறங்கியதும் அவர்கள் பேசும் தமிழும் பேசும் பாணியும் எமக்கு வித்தியாசமாக இருந்தன. இலங்கை ஆட்கள் சந்தித்தால் நாங்கள் எங்கள் பாணியிலே பேசுவோம். அப்படி ஒருநாள் தொடர் வண்டி நிலையத்திற் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, எங்கள் பக்கம் ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார். அவருக்கு நாங்கள் உள்நாட்டுக்காரர் அல்லர் என்பது தெரிந்துவிட்டது. தெரிந்ததும் எங்களிடம் இருந்து பண உதவி பெற முயன்றார். நாங்கள் கடைசிவரையும் கொடுக்கவில்லை. ஏனென்றால் அவர் உழைத்துப் பிழைக்கக்கூடிய உடலுறுதி படைத்தவராக இருந்தார். போகும்பொழுது மலையாளத்தவர் இப்படிக் கொடுக்காமல் இருப்பதில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றார். அவர் எங்களை மலையாளிகள் என்று நினைத்துக்கொண்டது தெரிந்தது.

கேரள மக்களின் பேச்சுக்கும் எங்களின் பேச்சுக்குமிடையில் ஒங்றுமை அதிகம். அந்தப் பணம் கேட்டவர் மட்டுமன்றி வேறுபலரும் கேரளாவில் நீங்கள் எந்த இடம் என்று எங்களைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். எனினும் இந்தியத் தமிழைப் பழக அதிக நாட்கள் எடுக்கவில்லை.

அடுத்து, எந்தவொரு பல்கலைக் கழகத்திலும் இருக்கின்ற ஒன்று அங்கேயும் நடந்தது. அதற்குப் பெயர் ragging என்று சொல்லப்படுகின்ற பகிடிவதை. புதியவர்களை விளையாட்டாகத் துன்புறுத்துதல்.

இவையபாரதி: நீங்கள் இலங்கையிலிருந்து வந்தாலும் அது இருக்கும். விடுதியில் இருந்தாலும் ...

கவிநாயகர்: இருக்கும். இருந்தது. அந்த வேறுபாடுகள் எல்லாம் பார்ப்பதில்லை. நான் செலையூர் விடுதியில் சேர்ந்திருந்தேன். விடுதி மாணவருடன் நாளாந்தம் வந்து போகின்ற மாணவரும் அங்கு படிக்கிறார்கள். சென்னைக் கிழித்துவக் கல்லூரி தாம்பரத்தில் இருக்கிறது. அது சென்னைப் பட்டணத்திலிருந்து 16 மைல்.

கிறித்துவக் கல்லூரி ஒரு அனைத்துலகக் கல்லூரி. இந்தியாவிலிருந்து பல மாநிலங்களிலிருந்தும் மாணவர் படிப்பதோடு வெளிநாடுகளிலிருந்தும் பலர் விண்ணப்பித்துப் படிக்க வருவதுண்டு. நான் இருந்த காலத்தில் ஆபிரிக்காவிலிருந்துகூட அங்கு மாணவர்கள் படித்தார்கள். வெள்ளைக் காரர்கள் படித்திருக்கிறார்கள். அப்பொழுது அதிபரே டாக்டர் பாயிட் என்ற ஆங்கிலேயர் தான். அவர் பிற்காலத்திலே ஓய்வு பெற்ற பின்னர் மகாராணியர் Knighthood பட்டம் கொடுத்து அவரது வெளிநாட்டுக் கல்விச் சேவைக்கு மதிப்பு அளித்தவர். அவ்விதமாக இக்கல்லூரி அனைத்துலக மட்டத்திலும் அறியப்பட்ட கல்லூரியாக விளங்கியது.

அத்தகைய இயல்பினால் விடுதிகளில் உணவுகளும் அவரவர்களுக்கு ஏற்ற முறையில் வழங்கப்பட்டன. நான் இருந்த செலையூர் விடுதியில் நான்கு வகையான உணவுக் கூடங்கள் இருந்தன. ஐரோப்பிய உணவுக்கூடம், பஞ்சாபி உணவுக்கூடம், அசைவ உணவுக்கூடம் ...

இளையபாரதி: இப்போ நீங்கள் எங்களுக்கு ஆவலைக் கூட்டுகிறீர்கள். நீங்கள் எதில் இருந்தீர்கள்?

கவிநாயகர்: நான் நான்காவதாகிய சைவ உணவுக்கூடத்தில். அதுதான் அன்னர் பழப்படும்போதே சொல்லிவிட்டாரே. சைவ உணவில் சாதம், சாம்பார், கறிவகைகள், தயிர், இரசம் எல்லாம் முறையாக இருக்கும். இப்படி நான்குவகை உணவுக்கூடங்கள்...

இளையபாரதி: அப்போ நீங்கள் அன்னர் சொன்னதை மீறவேயில்லை.

கவிநாயகர்: இல்லை.

இளையபாரதி: அங்கு படிக்கும் வரைக்கும் - திரும்பி வரும் வரைக்கும் சைவச் சாப்பாடுதான்.

கவிநாயகர்: சைவமேதான்.

இளையபாரதி: நன்பர்களுடன் வெளியிழ சென்று சாப்பிடுகையில் ...

கவிநாயகர்: சைவந்தான். மச்சமே இல்லை.

இளையபாரதி: அன்னன் சொன்னதுக்காகவா அல்லது பயத்திலா?

கவிநாயகர்: சொன்னதுக்காகத்தான். எமது முதியோர்கள் இளைஞர் தங்கள் சொல்லைக் கேட்க வேண்டும் என்பதற்காக, கடவுள் தண்டிப்பார், பேய்பிடிக்கும் என்றெல்லாம் பயப்படுத்துவது உண்டுதான். பயமுறுத்தித்தானே பல விடயங்களைச் சொல்லித் தந்திருக்கிறார்கள். அப்படி அன்னரும் நோய்வரும், அதனாலே மச்சம் சாப்பிடாதே என்றுதான் சொன்னார். தாவர உணவின் நன்மைகளைப்பற்றி எல்லாம் சொல்லவில்லை.

இளையபாரதி: இதே மாதிரித்தான் சின்ன வயதில் எங்கள் பெற்றோர், பாட்டமார் உணவை ஊட்டுகின்ற பொழுதும் பக்கத்து வீட்டுப் பெடியளைப்பார், முன்வீட்டுப் பிள்ளையைப்பார் எப்படிச் சாப்பிட்டு வளர்ந்திருக்குதுகள் என்றெல்லாம்

சொல்வார்களே தவிர உணவின் சத்துகளைப்பற்றி எல்லாம் சொன்னார்களா, இல்லையே!

கவிநாயகர்: வலுங் குறைவு.

இளையபாரதி: இங்கேயும் தளவாடங்கள் வாங்கும்போது அதைத்தானே செய்கிறார்கள். பெரியண்ணா வீட்டில் அது இருக்கு, சின்னம்மா வீட்டில் இதுதான் இருக்கு. நாங்கள் வேறு வாங்க வேணும்; வித்தியாசமாக வாங்கவேணும் என்று பார்க்கிறார்களோதவிர, நம்ம வீட்டுக்கு, நம்ம வசதிக்கு, எமது பொருளாதாரத்துக்கு ஏற்றதை வாங்க வேண்டும் என்று யோசிப்பதில்லையே.

கவிநாயகர்: உதாரணமாக, வாசலிலே கால் நீட்டிக்கொண்டு இருக்காதே என்று சொல்வார்களே தவிர, ஏன் இருக்கக் கூடாது என்று சொல்ல மாட்டார்கள். அது வீட்டுக்குக் கூடாது, கடவுள் கோபிப்பார் ...

இளையபாரதி: பெரியவர்களுக்கு மாரியாதை செய்ய வேணும் என்றெல்லாம் சொல்லுவார்கள். உண்மையிலே ஏன் கால் நிட்டக் கூடாது?

கவிநாயகர்: வழியைத் தடைசெய்யக் கூடாது என்பதுதான். போவார் வருவார் தடக்கிவிழுக்கூடும் அல்லவா?

இளையபாரதி: இரவிலே ஊசி, உப்பு கொண்டு போகக்கூடாது என்பது, விழுந்தால் இரவில் எடுக்க முடியாது என்பதாக இருக்கும். இல்லையா?

கவிநாயகர்: இரவில் கூட்டி வெளியாலுந் தள்ளக் கூடாது. அதற்கும் நீங்கள் சொல்வதுதான் காரணமாக இருக்கும். காரணம் அவர்கள் சொல்லமாட்டார்கள். நாங்களும் கேட்பதில்லைத்தானே. இப்பொழுதெல்லாம் குழந்தைகள் காரணம் கேட்கிறார்கள்.

இளையபாரதி: பல வருடங்களுக்குமுன் இலண்டனுக்குப் போகின்ற பொழுது ஒரு பெரியவர் வீட்டுக்குச் செல்ல, தகப்பனார் பையனைப் பார்த்துச் சொன்னார் ‘அடே, பெரியாட்கள் வருகினம் எழுந்து இடத்தைக்கொடு’ என்று. அப்போ பையன் நான் ஏன் எழும்ப வேணும்? அந்த செய்ரில் அவரை இருக்கச் சொல்லுங்கோ என்றான். அதற்கு என்ன பதில் சொல்லலாம்?

கவிநாயகர்: அதற்கு அந்த இடத்திலே பதில் சொல்லிப் பயனில்லை. ஏனென்றால் அது கீழே இருந்து வந்திருக்க வேண்டும். பெரியவர்களுக்கு மரியாதை கொடுக்க வேண்டும் என்பது முன்பே படிப்பிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். எனக்கு இங்கு ஒரு படிப்பித்தல் வேலை பெறும் வாய்ப்பு இருந்தது. அதனைப் பின்னர் சொல்ல இருந்தேன். இப்பொழுது சொல்லும் சந்தர்ப்பத்தை நீங்கள் தந்திருக்கிறீர்கள். வாய்ப்பைத் தர இருந்த அதிபருக்கு நான், ‘I have been a teacher for the past thirty years. I want to do something different’ என்று சொன்னேன். ஏனென்றால் கண்டாவில் மாணவர் என்னமாதிரி நடக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆசிரியர் வகுப்புக்குவர் மாணவர் கால்களை மேசையில் போட்டபடி இருப்பார்கள். ஆசிரியர் வந்தால் எழுந்து நின்று வணக்கம் சொல்லுகின்ற வழக்கமும் பல பாடசாலைகளில் இல்லை. இந்த மாதிரியான குழந்தைகளுக்கு நாம் பழக்கப்படவில்லை. நாங்களும் சில பழக்க வழக்கங்களை எதிர்பார்க்கிறோம்.

இளையபாரதி: நீங்கள் இலங்கையில் இருக்கின்ற பொழுது, பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்து கேற்றைத் திறக்கையிலேயே வீடு நிசப்தமாக மாறுகிறது. மனைவி துரிதமாக இயங்கிக் கோப்பையை எடுக்கின்றா, உணவு போடுகின்றா, சாப்பிடும் பொழுது பக்கத்தில் நிற்கின்றா. இப்பொழுது எல்லாம் நாங்களே உணவை எடுத்துச் சூடாக்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பாத்திரங்களைச் சரியாக வைக்கவேண்டும். வைக்காது போனால் மனைவி பேசுவாலோ என்று பயப்பட வேண்டியல்லோ இருக்குது.

கவிநாயகர்: குடும்ப நிலைமைதான் காரணம். எமது நாட்டிலே கணவன் பகல் முழுவதும் வேலை செய்து களைத்துப்போய் வந்திருக்கிறார். அவருக்குப் பணிவிடை செய்யத்தானே நான் இருக்கிறேன் என்ற எண்ணத்திலே அவற்றைச் செய்கின்றார். ஏனென்றால் வீட்டில் அவர் சும்மாதானே இருக்கிறார். கண்டாவிலே மனைவி சும்மா இருப்பதில்லையே.

இளையபாரதி: இல்லை, சும்மா இருக்கின்றவர்களும் செய்வதில்லையே!

கவிநாயகர்: அது பிழைதான். சும்மா இருக்கின்றவர்கள் செய்யாது போனால் பிழைதான்.

இளையபாரதி: கணவன் வீட்டில் சும்மா இருந்தால், மனைவி வேலைக்குச் சென்று வீட்டுக்கு வரும்பொழுது அவருக்கு அந்தப் பணிவிடைகளை அவர் செய்வாரோ?

கவிநாயகர்: செய்ய வேண்டும். அப்படி அவர் செய்யாது போனால் இங்குள்ள குழலை விளங்கும் ஆற்றல் இல்லாதவர், அதற்கு ஏற்ப வாழுத் தெரியாதவர் என்று பொருள். விவேகத்துக்கு இப்பொழுது வரைவிலக்கணமே வேறு. அந்தக் காலத்திலே ஒருவனுக்கு ஒரு பந்தியைக் கொடுத்துப் பாடமாக்கச் சொன்னால், அவன் அதை விரைவாகப் பாடமாக்கினால் அவனை விவேகி என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுதெல்லாம் நினைவாற்றல் வேறு, விவேகம் வேறு என்று சொல்கிறார்கள். விவேகத்துக்கு என்ன வரைவிலக்கணம் என்றால், அந்தந்தச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பத் தன்னைத் தகைமையாக்கிக் கொள்ளுந் திறன். இதைத்தான் நம் முன்னோர் பாடற்றிந்து ஒழுகல் என்றார்கள். பாடற்றிந்து ஒழுகுதல் என்றால் அவனவன் இயல்புகளை, சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகளை அறிந்து அவைக்குத்தக நடத்தல். இயல்புகள் என்னும்பொழுது நல்லவராகில் இணங்கி இருத்தல், தீயவராகில் விலகி இருத்தல்.

இந்த முறைகளைப் பிள்ளைகளுக்குச் சின்ன வயதில் இருந்து சொல்லி வரவேண்டும். மனப் பான்மையை வளர்த்து எடுக்க வேண்டும். வேலை செய்யாமல் வீட்டில் இருக்கும் கணவன் வேலையால் களைத்து வரும் மனைவியின் நிலைமையை உணரவில்லை என்றால் அவருக்குப் பாடற்றிந்து ஒழுகும் பண்பு தெரியவில்லை என்று பொருள். நான் என்றால் மனைவிக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வேன். ஆனால் நான், குடும்பப் பெண்ணையே திருமணம் செய்து கொண்டேன். எனக்கு உத்தியோகம் பார்க்கும் பெண் வேண்டாம் என்று அண்ணனுக்குச் சொல்லித்தான் கலியாணமே நடந்திருக்கு.

இளையபாரதி: இது discrimination! ஆரம்பத்திலேயே திட்டம் இட்டுவிட்டார்கள்.

கவிநாயகர்: ம் ... எனக்கு உத்தியோகம் பார்க்கும் பெண்களையும் பேசி வந்தார்கள். நான் ஒரு குடும்பப் பெண்ணைத்தான் திருமணங்கு செய்தேன்.

இவையபாரதி: நன்றி ஜியா. அடுத்தமுறை எட்டாவது அங்கமாக இருக்கும் என்பதை நோயர்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு விடை பெறுகின்றோம். வணக்கம் ஜியா.

கவிநாயகர்: வணக்கம். இந்த நிகழ்ச்சியை நேரடியாகக் கலையத்துக்கு வந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த திரு. கலகலப்பு தீசனுக்கும் வணக்கம்.

8. சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரி

06.08.2007

இளையபாரதி: வணக்கம் ஜியா! கடந்தவாரம் நிகழ்ச்சி ஒலிபரப்பாகவில்லை என்று நேயர்கள் பலர் கேள்விக் கணக்களைத் தொடுத்திருக்கிறார்கள்.

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் இளையபாரதி அவர்களே, வணக்கம் நேயர்களே! சில சமயங்களிலே தடங்கல்கள் ஏற்படுவதுண்டு. நேயர்கள் அதனைப் பொறுத்துக் கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நான் பல அலுவற்காரன். அதன் காரணமாக, கடந்த திங்கட்கிழமை இங்கே காட்சியளிக்க முடியவில்லை. கலைஞர் அவர்களிடம் நான் அதுபற்றித் தெரிவித் திருந்தேன்.

இளையபாரதி: இது ஆச்சரியாமான ஒரு விடயமல்ல. சில வேளைகளில், அதாவது, புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றவர்களுக்கு இவ்வாறான நிகழ்ச்சியிலே தொடர்ச்சியான பங்கினை அளிப்பது சிறமாகத்தான் இருக்கும். இது ஒரு நேரடி ஒலிபரப்பாதலால், கவிஞர் சமூகமளித்தால்தான் நிகழ்ச்சி நடக்கும். இனிவருங்காலங்களிலே நேரமின்மை பற்றி நீங்கள் அறிவித்தால் முன்கூட்டியே ஒலிப்பதிவு செய்வதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்யலாம், இல்லயோ?

கவிநாயகர்: ம்... ம்... அப்படியே செய்யலாம்.

இளையபாரதி: எப்படி உங்கள் வார இறுதிகள் போயின்?

கவிநாயகர்: மெத்த மெத்த அலுவல்கள் மிகுந்த நாட்கள். 28, 29ஆம் திகதிகளில் ஒரு மாநாட்டை இரண்டு இடங்களிலே நடத்தி முடித்திருக்கிறேன். அதன் பிறகும் அதனுடைய தூறல்கள். மழை நின்றாலும் தூறல் தொடரும் என்று சொல்வார்கள். கடந்த சனிக்கிழமை நான்கு நிகழ்ச்சிகள். ஞாயிற்றுக்கிழமை இரண்டு நிகழ்ச்சிகள். இரிச்மண்ட் ஹில் ஆலயத்திலே கண்டா சைவ சித்தாந்த மன்றம் நடத்திய திருவருட்செல்வர் விழாவிலே பங்குபற்றினேன். அது ஒரு முழுநாள் நிகழ்ச்சி. நான் எனது உரையை முடித்துக்கொண்டு வானவில் விழாவுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அதில் கவியரங்கம் நிகழ்ச்சி. உங்களுடைய இரண்டுக்கும் நடுவே நாடகமும் அங்கு நடந்தது. நானும் இரண்டாவது தடவையாகப் பார்த்தேன். சலிக் கவில்லை. பாராட்டுக்கள்! அதனை எத்தனை தடவையும் பார்க்கலாம்போலிருக்கிறது. இரண்டொரு மாற்றம் செய்திருக்கிறீர்கள் போலத் தெரிகிறது. Miming கூடுதலாகச் சேர்த்திருக்கிறீர்கள். அரங்காடலுக்குப் பிறகு முன்று தடவைகள் மேடையேற்றி யிருக்கிறீர்கள். அதிலிருந்து என்ன தெரிகிறதென்றால் அரங்காடலில் மேடையேற்றிய நாடகங்களிலே உங்களுடைய நாடகந்தான் பலருக்குப் பிடித்திருக்கிறது. அவர்களாகத் தானே வந்து கேட்டார்கள்.

இளையபாரதி: உண்மை. அதைவிட, நன்பர் சிவமணிதான் அந்த நாடகத்தை எழுதியவர். அவருடையதுதான் கதைக் கரு. நான் ஒரு சிறிய பங்களித்தேன்.

கவிநாயகர்: இயக்கம் உங்களுடையது.

இளையபாரதி: ஓம். உங்களைப்புற்றி மக்கள் விமர்சனம் செய்திருக்கிறார்கள். நிச்சயமாக நீங்கள் கேட்க வேண்டும். அதைப்புற்றிப் பதிலும் சொல்ல வேண்டும்.

நேயர்: திங்கட்கிழமைகளில் காலை ஒன்பது மணிக்கு இப்பொழுது நடந்துவரும் கவிஞர் கந்தவனம் ஜயாவின் வாழ்க்கை வலாற்றுக்கே கேட்கும்பொழுது எமது பழைய ஞாபகங்களும் வருகின்றன. பாலிய பருவத்துக்கு எம்மை அவை கொண்டு சென்று விடுகின்றன. அன்னம்பாலிக்கும் தில்லைச் சிற்றும்பலம் பாடிச் சோறு சாப்பிட்ட ஞாபகங்களைக் கொண்டுவந்தன. நூணாவில் அம்மன் கோயில் பக்கத்துப் பிரதான வீதியில் தீபம் ஏற்றுதலும் ஞாபகம் வந்தது. அம்மன் கோயிற் பின் வீதியில் இருந்த அம்பலவாணர் என்ற வைத்தியரிடம் மருந்து வாங்கிய நினைவும் வந்தது. நன்றி ஜயா. தொடர்ட்டும் உங்கள் பணி. சாவகச்சேரியில் இருக்கும் வைத்தியர்கள், சங்கீதபூஷணங்கள் அனைத்துப் பிரபலியங்களையும் உங்கள் பதிவில் வைத்தால் பின் சந்ததியினருக்கு மிக உபயோகமாக இருக்கும். அனைத்துச் சாவகச்சேரி மக்கள் சார்பாக நாம் உங்கள் சேவை, சைவத்துக்கும் தமிழகத்துக் குடியிருப்பும் பணி மேன்மேலும் வளரவேண்டும் என்று எமது CTBC வாணை ஊடாக வாழ்த்துகின்றேன். இந்தச் சேவையை வாணைக்குக் கொண்டு வந்த எங்கள் மகன் இளையபாரதி அவர்களுக்கும் வாழ்த்துக்கூறி விடைபெறுகிறேன். இது திருமதி பூபால். நன்றி. வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம் திருமதி பூபால் அவர்களே! உங்களுடைய குறிப்புரைக்கும் வாழ்த்துக்களுக்கும் நன்றி. இது கலைஞர் அவர்கள் முன்னர் குறிப்பிட்டதுபோல ஒரு நேரடி ஒலிபாப்டி. கூடியளவு நினைவில் இருப்பதைத்தான் இங்கே பதிவுசெய்கிறேன். இதனைக் கலைஞர் அவர்கள் ஒரு நூலாக வெளியிடும் நோக்கத்திலும் இருக்கின்றார். அப்படி நூலாக வரும்பொழுது அது நிச்சயமாகச் செம்மை செய்யப்படும். இந்த உரையாடல்கள் மட்டுந்தான் நூலில் இடம்பெறும் என்று சொல்வதற்கில்லை. எனது நினைவு சில இடங்களிலே தவறுதலாகவும் இருக்கலாம். செம்மை செய்யப்படுகின்றபொழுது உரிய தகவல்கள் அதில் இடம்பெறும் என்பதனை உறுதியாகக் கூறுகின்றோம். உங்களுடைய அக்கறைக்கு நன்றி.

இளையபாரதி: மிக நன்றி ஜயா. இன்னும் பல நேயர்கள் குறைகள் இல்லாமல் நிறைகளைப் பதிவுசெய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் நன்றி. இப்பொழுது உடனடியாக எல்லாவற்றையும் பதிவு வங்கியிலிருந்து எடுத்தவரமுடியாமல் இருக்கிறது.

கவிநாயகர்: ஒரு வேண்டுகோள். அந்தக் குறிப்புரைகளைச் சேமித்து வைக்கவேண்டும். நாங்கள் நூலாக்கும் பொழுது திருத்தங்கள் செய்வதற்கு பயன்படக்கூடும்.

இளையபாரதி: செய்யலாம். கடந்த அங்கத்தில் எந்த இடத்திலே நிறுத்தினோம்?

கவிநாயகர்: இந்தியாவிலே நிறுத்தினோம். சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரி தாம்பரம் என்கின்ற கிராமத்திலே இருக்கின்றது. இந்தக்காலத்திலே அதுவும் ஒரு நகரமாகிவிட்டது. அக்காலத்தில் கிராமந்தான். 1954க்கு நேயர்களை அழைத்துச் செல்கின்றேன்.

இளையபாரதி: மன்னிக்க வேணும் ஜயா, அதற்குமன் ...

நேயர்: கலாநிதி, அறிஞர், கவிஞர் திரு. வி. கந்தவனம் அவர்கள் தமது அன்றைய அனுவங்களைத் தொடர்ச்சியாகக் கண்டிய ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்துக்கூடாக நேயர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள முன்வந்தமைக்கு எமது உளம் நிறைந்த நன்றி. கவிஞர் கந்தவனம் அவர்கள் புகுந்த கிராமத்தின் அயற்கிராமத்தவன் என்பதனால் அவர் பங்கேற்ற பல அரங்குகளில் பார்வையாளானாகவும் இரசிகனாகவும் இருந்தவன் என்பதைக் கூறுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். எமது குப்பிமான் கிராமத்தில் நடைபெற்ற பல கவியரங்குகளில் பங்குபற்றித் தலைமை வகித்து, சிறப்பித்து எல்லோரது பாராட்டுக் களையும் ஏக மனதாகப் பெற்றுக்கொண்ட பெருந்தகை திரு. கந்தவனம் அவர்கள். அதுமாத்திரமன்றி, எமது கிராம ஆலயங்களில் நடைபெற்ற சமய விழாக்களில் சொற்பெறுக்காண்டிச் சிறப்பித்து எல்லோர் மனங்களையும் தன்பால் ஸ்ரத்தவர். அவரது பணி கண்டா நாட்டிலும் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. அவர்கள் விளக்கமாகத் தனது முன்னைய அனுபவங்களைக் கூறிவந்தார். இதற்குக் காரணம் இவரை நேர்காணும் திரு. இளையபாரதி அவர்கள். அவர்கள் அவர் துறைக்குள்ளே தானும் புகுந்து இரண்டு வரிகளிற் கேட்கின்ற கேள்விகளுக்குப் பல பக்க விடைகளைச் சொல்ல வைத்து வருகிறார். அந்தப் பெருமை திரு. இளையபாரதி அவர்களுக்கே உரியது. இந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ச்சி மீண்டும் மீண்டும் தொடர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நன்றி வணக்கம்.

தங்கவேல்.

கவிநாயகர்: தங்கவேல் ஜயா அவர்களுக்கு நன்றி. நான் உங்களை நன்கு அறிவேன். நீங்கள் சொன்னதுபோல இதற்கெல்லம் காரணம் என் மதிப்புக்குரிய கலைஞர் இளையபாரதி அவர்கள் தான். வணக்கம்.

இளையபாரதி: மிக மிக நன்றி. அப்படி என்றில்லை. சட்டியில் இருந்தால்தானே. அகப்பையில் வரும். நான் ஒரு அகப்பைமாதிரி. சரி. நிறையப்பேர் தங்கள் கருத்துக்களைப் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். அதற்காககவே ஒரு தனிநேரம் ஒதுக்கி மிகுதிகளை ஒலிபரப்புவோம். சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் இப்பொழுது நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். அங்கிருந்து ஆரம்பிக்கலாம் ...

கவிநாயகர்: 1954 நான் கிறித்துவக் கல்லூரியிலே சேர்ந்த ஆண்டு. அது தாம்பரத்தில் உள்ளது என்று சொன்னேன். அது சென்னையிலிருந்து 16 மைல் தொலைவில் உள்ளது. கல்லூரி அழகான இயற்கைச் சூழலில் அமைந்திருக்கிறது. அங்கு சென்று இறங்கியதும் அந்த இயற்கைச் சூழலைப் பார்த்து மிகவும் வியந்தேன். கிட்டத்தட்ட எங்களுடைய கிராமத்துக்கும் அதற்கும் வித்தியாசமில்லை. அப்படியும் சொல்லமுடியாது. கிராமத்தில் இயற்கை இயற்கையாக இருந்தது. கிறித்துவக் கல்லூரியின் சூழல் ஒழுங்குமுறையாக அமைக்கப்பட்ட செயற்கைத் தன்மை பொருந்தியதாக இருந்தது. அதில் ஒர் அழகு இருக்கவே செய்தது.

நான் எந்த விடுதிக்கு விண்ணப்பித்தேனோ அந்த விடுதியில் அனுமதி கிடைத்தது. அதற்குச் செலவூர் விடுதி என்று பெயர். அது இரு பெரும் பிரிவுகளாக இருந்தது. ஒன்று இளம் பட்டதாரிகளுக்குரிய ஆரம்பநிலை விடுதி. மற்றையது முது பட்டாரிகளுக்குரிய விடுதி. ஒரு வருடம் புதியவர்கள் ஆரம்பநிலை விடுதியில் தங்கிப் படித்தபின்னரே முதுநிலை விடுதிக்கு வருமுடியும். முதுநிலை விடுதியிலே வசதிகள் அதிகமாக இருக்கும். சுதந்திரமும் கூடுதலாக இருக்கும். ஆரம்பநிலை விடுதியிலே கட்டுப்பாடுகள் அதிகம். Warden என்று சொல்லப்படுகின்ற

மேற்பார்வையாளர் அடிக்கடி உலா வருவார். அவ்வளவுதான். அவரும் நம்மைப் பாதுகாக்க வேண்டும். புதியவர்களுக்கு அறிவுரைகளை வழங்க வேண்டும் என்கின்ற நல்ல நோக்கத்தோடுதான் தன் பணிகளைச் செய்தார்.

ஆனாலும் அந்த மண்டபத்திலே எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாருமில்லை. எனது ஊரிலிருந்து இருவர் அப்பொழுது கிறித்துவக் கல்லூரியிற் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவர் எனது நண்பன் பரமேஸ்வரன். அவர் ஹீபர் விடுதிக்கு அனுமதி கேட்டுச் சேர்ந்துகொண்டார். இருவரும் ஒன்றாகத்தான் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தோம். ஹீபர் விடுதியில் அவருடைய உறவினர் தில்லைநாதன் என்பவர் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு கூட்டாளி, தெரிந்தவர் ஒருவர் அங்கே இருந்திருக்கிறார். எனக்கு அப்படி யாருமே இருக்கவில்லை. சிறபி என்ற பெயரிலே பிற்காலத்தில் ஏழுத்துலகில் நன்கு அறியப்பெற்ற சரவணபவன் என்பவர் மேல் வகுப்பிலே இருந்தார். நான் முன்னர் சொன்னதுபோல மேல் வகுப்பார் விடுதி தனியாக இருந்தது. அவருடன் நான் பழக்க தொடங்குவதற்கு முன்னாலே ஒரு தனிமை... எவ்வளவுதான் இங்கே சொந்த ...

இவையாரதி: நீங்கள் ஒரு குறிக்கப்பட்ட காலமாக ஒரு கிராமத்துக்குள்ளேயே இருந்து, உற்றார் உறவினர்களுடன் வாழ்ந்துவிட்டு, திடீரெனக் கொழும்புக்கும் வராமல் பலாலியிலிருந்து சென்னைக்கு வந்து, சென்னையிலே சொந்தம் பந்தம் என்று யாருமே அற்ற இடத்தில், மொழி பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாமே புதிதாக உள்ள, தொடர்பு வசதிகள் இல்லாத இடத்தைச் சென்றடைந்திருக்கிறீர்கள். அக்காலத்தில் தொலைபேசி வசதிகளும் இல்லை, இல்லையா?

கவிநாயகர்: இப்பொழுது திரும்புகின்ற இடம் எல்லாம் தொலைபேசி. அந்தக் காலத்தில் அப்படி எல்லாம் இல்லை. தொலைபேசிக்குக் கல்லூரி அலுவலகத்துக்குற்றான் செல்ல வேண்டும். ஆனால் கடிதப் போக்குவரத்து வெகு சிறப்பாக இருந்தது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள் இலங்கைக்குக் கடிதம் போய்விடும். இலங்கையிலும் என்னதான் இருந்தாலும் கடிதப்போக்குவரத்துத் துரிதம். கண்டாவிற்கூட அப்படி இல்லை. இலங்கையில் மாலையிற் போட்ட கடிதம் அடுத்தநாட் காலையே உரியவரைச் சென்றடைந்துவிடும். அதுபோல இந்தியாவிலும் கடிதச் சேவை சிறப்பாக இருந்தது. கடிதத் தொடர்புகள் ஒருபுறமிருக்க, இந்தத் தனிமை என்ன வாட்டத்தொடங்கியது. அதனைச் சமாளிக்க நான் முயல்கையில் புதியவர்களை முதியவர்கள் இம்சைப்படுத்துகின்ற சேட்டையும் என்னைத் தாக்கத் தொடங்கியது.

இவையாரதி: பகிடி வதை.

கவிநாயகர்: ஒம். இந்தக் கேலி வதை பல்கலைக் கழகங்களிலே இருக்கின்ற ஒரு பழக்கம். அதற்குள்ளாகவும் நான் சுழியோ வேண்டியிருந்தது. இரண்டொரு உதாரணங்களைச் சொன்னால் நேயர்களுக்குச் சுவையாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். மேல் மாடியிலிருந்து ஒருவர் உறுக்கிக் கூப்பிடுவார். நாங்கள் அதற்குப் பணிய வேண்டும். இல்லையென்றால் வேறுவிதமான விளைவுகள் வரும். மேலே இருப்பவர் ஒரு திறப்புக் கோர்வையைக் கீழே எறிவார். உறுக்கிக் கூப்பிட்ட தொனி மாறி, தயவுசெய்து அதை ஒருகால் எடுத்து மேலே எறியும் என்று சொல்வார். நாங்கள் அதை எடுக்கக் குனிவோம். உடனே மறைந்திருந்த மற்றொருவர் ஒரு வாளி நீரைத் தூக்கிக் குனிந்தவர் மீது ஊற்றுவார். இதனை ஒருமுறைதான் செய்யலாம். பிறகு எங்களுக்குத்தான் தெரிந்துவிடுமே இவர்களின் கூத்து.

மற்றுமொரு உதாரணம். வேப்பம் பழங்கள், சாணகம் போன்ற கஞ்சல் குப்பைகளைக் கலந்து ஒரு குழம்பைக் குடிக்கத் தருவார்கள். அதனைப் புதியவர்களை முதியவராக்கும் மருந்து என்று சொல்வார்கள். அதனைக் குடிக்க வேண்டும்.

இளையபாரதி: ஜேயோ!

கவிநாயகர்: அதையேன் கேட்கிறியன். இதெல்லாம் கல்லூரி நிருவாகத்துக்கும் தெரியும். அவர்களும் கண்டும் காணாமலும் விட்டுப் பிடிக்கிறதுதான். அவர்களுடைய கட்டளைகளுக்குப் பணியாது போனால் தலையணிகளால் அடித்துப் பணிய வைப்பார்கள். இதுகளும் சேர்ந்து எனக்கு ஒரு வெறுப்பு உணர்ச்சி உண்டாகிவிட்டது. அண்ணருக்கு கடிதம் எழுதினேன்.

இளையபாரதி: அண்ணர்தான் எல்லாம் உங்களுக்கு, இல்லையா?

கவிநாயகர்: எல்லாம் மார்க்கண்டு அண்ணர்தான். அவர் முன்பு வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியிலே இடம் எடுத்துத் தருவதாகச் சொன்னவர். அவருக்கு இந்தியாவுக்கு நான் செல்வது பெரிய விருப்பம் என்றில்லை. அப்போ நீங்கள் வட்டுக்கோட்டையிலே ஒரு இடத்தைப் பாருங்கள். எனக்கு இங்கு படிக்க விருப்பம் இல்லை. நான் திரும்பி வரப்போகின்றேன் என்று கடிம் எழுதினேன்.

இளையபாரதி: இதுகள் எல்லாம் பார்த்த பிறகா அல்லது ...

கவிநாயகர்: தனிமைதான் பிரதான காரணம். சாப்பாடும் வித்தியாசமாக இருந்தது. பசுபதி அண்ணர் அங்கு மச்சம் மாயிசம் சாப்படுவது நல்லதல்ல என்று சொன்ன காரணத்தால் சைவ உணவைப் பகுதியிலேதான் சேர்ந்தேன். நான் மச்சம் சாப்பிட்டு வளர்ந்த ஒருவன். அதனால் சாப்பாடும் புதிதாக இருந்தது. எல்லாமே புதிது. எனவே என்னால் இங்கு படிக்க முடியாது, நீங்கள் சொன்னதுபோல நான் வட்டுக்கோட்டையிலேயே படிக்கிறேன் என்று ஒரு நீண்ட கடிதத்தை அழுவாரைப்போல எழுதினேன்.

இளையபாரதி: அதாவது, திரும்ப உங்களை அழைக்கக்கூடிய விதமாக ...

கவிநாயகர்: ஒ... அதுகளைல்லாம் நான் வடிவாய்ச் செய்வேன். எழுதி மூன்று கிழமை இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன், ஒரு பதிலையும் காணவில்லை. அண்ணருக்கு விருப்பமில்லைப் போலும். நான் அப்போ இங்குதான் படிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் பலவிதமாகச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த நாட்களில் ஒருநாள் கதவை யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது. நான் இந்த முதியவர்கள்தான் வந்து ஏதோ சேட்டை விடப்போகிறார்களாக்கும் என்று என்னிக் கதவைத் திறக்க வில்லை.

இளையபாரதி: பயத்திலே ...

கவிநாயகர்: பயத்திலே!

இளையபாரதி: இது நீங்கள் இருக்கிற விடுதியில் ...

கவிநாயகர்: இருக்கிற விடுதியிலே நடக்குது. பிறகு ஒரு குரல் கேட்டது. தெரிந்த குரலாக இருக்கிறதே என்று திறந்து பார்த்தால் ...

இவையபாரதி: அண்ணர் ...

கவிநாயகர்: மார்க்கண்டு அண்ணர் வந்து வாசலில் நிற்கிறார்.

இவையபாரதி: அந்த முன்று கிழமையும் அதற்குத்தான் எடுத்திருக்கிறார்.

கவிநாயகர்: விமானப் பயணம் ஒழுங்கு செய்துவரச் சில நாட்கள் வேண்டுந்தானே. கேட்டார், ‘என்ன பிரச்சனை?’ சொன்னேன். அதற்காக எல்லாம் இனித்திரும்பிச் செல்லமுடியாது. வட்டுக்கோட்டையில் இனி அடுத்த வருடந்தான் இடம் எடுக்கலாம். ஒரு வருடம் வீணாகப் போய்விடும் என்று சொல்லிவிட்டார். அவர் ஓட்டவில் நின்றாரோ எங்கு நின்றாரோ எனக்குத் தெரியாது இரண்டு கிழமை சென்னையில் தங்கி இருந்து ஒன்றைவிட்டு ஒரு நாளைக்கு என்னை வந்து பார்த்து, இருந்து கதைச்சு, விருப்பமான சாப்பாடுகள் வாங்கித் தந்து, ஒரு மாதிரி என்னை அந்தச் சூழ்நிலைக்குச் சரிப்படுத்தி, நான் இடைக்கிடை வந்து பார்க்கிறேன், பிரச்சனை இல்லை என்று தென்பேற்றித் திரும்பினார்.

அதன்பிறகு படிப்படியாக அந்தச் சூழலுக்குப் பழக்கபட்டுவிட்டேன். ஒரு சுவையான சம்பவம் என்ன என்றால், எவர் என்னைப் பகிடி வதை செய்தாரோ அவர் எனது உற்ற நண்பராக வந்தார். அவருக்கு இரங்கநாதன் என்று பெயர். அவர் முதுநிலை இவரை என்று தென்பேற்றித் திரும்பினார்.

இவையபாரதி: அவர் Senior நீங்கள் Junior.

கவிநாயகர்: ஓம். சி.ரேஷ்ட, கனிஷ்ட என்றும் செல்லலாம். ஆனால் நான் கூடியவரை வடமொழிச் சொற்களைத் தவிர்ப்பது வழக்கம். கஷ்டமும் நஷ்டமும் தமிழுக்கு உற்ற குஷ்டம் என்று 1964களிலேயே பாடியிருக்கிறேன். இந்த இரங்கநாதன் என்பவர் உற்ற நண்பராக வந்தது மட்டுமல்லாமல் நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து சில நாட்கங்களும் நடித்திருக்கின்றோம். பின்பு நடிப்புப்பற்றிப் பேசுகையில் இவரைப்பற்றிச் சொல்லுவேன்.

இப்படியாக இந்தச் சூழலை வெற்றி கண்டு படிப்பிலே கவனஞ் செலுத்தினேன். எனக்கு அங்கே நல்ல ஆசிரியர்கள் வந்து வாய்த்தார்கள். அந்தக் காலத்திலே பெரும்பாலான பேராசிரியர்களாகவும் விரிவுரையாளர்களும் ஆங்கிலேயரும் ஸ்கொத்லாந்தில் இருந்து வந்தவர்களுமாக இருந்தார்கள். அது ஒர் அனைத்துலகக் கல்லூரியாகத்தான் இருந்தது. அங்கே நீங்கள் ஆயிரிக்க நாடுகள், ஆசிய நாடுகள் பலவற்றிலிருந்து வந்தவர்களையும் இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலிருந்து - வட மாநிலங்கள், தமிழ்நாடு, கன்னடம், கேரளா போன்ற மாநிலங்களிலிருந்து வந்தவர்களையும் காணலாம். அப்படியான ஒரு சர்வதேசக் கல்லூரியாக அது இருந்தது. அது எங்களுக்கு நல்ல அனுபவமாகவும் இருந்தது. பலவகையான மக்களுடன் பழுகும் வாய்ப்பு அங்கு கிடைத்தது.

இவையபாரதி: அப்போ நீங்கள் கண்டாவுக்கு வருவதற்கு முன்னதாகவே பல்கலாச்சார அனுபவத்தைப் பெற்றுவிட்டீர்கள்.

கவிநாயகர்: ஓம். அந்தக் கல்லூரியிலே. நான் சொன்னேனே உணவு முறையிலேயே ஜீரோப்பிய உணவு, பஞ்சாபி உணவு, மச்சம், சைவம் என்று நான்கு வகையான சாப்பாட்டுக் கூடங்கள்.

இவையபாரதி: உங்கள் hostel இல்.

கவிநாயகர்: ம... விண்ணப்பிக்கின்ற பொழுதே எந்த உணவுப் பிரிவில் சாப்பிடப்போகிறீர்கள் என்பது கேட்கப்பட்டுவிடும். விரும்பியதற்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டும். நான் சைவப் பிரிவு. மோரூடன் இரவிற் சாப்பிட்டுவிட்டுச் சென்று புத்தகங்களைத் திறந்தால் நல்ல நித்திரை வரும். படிக்கும் நேரம் என்று ஒன்று இருக்குது. அந்த நேரம் ஒருநாள் நான் கதவையும் திறந்து விட்டிட்டு நல்ல நித்திரை. பிறகு கண்ணை விழித்துப் பார்த்தால் வெளிச்ச மில்லை. ஒரே இருட்டு. மேற்பார்வையாளர் வந்திருக்கிறார். அல்பேட் என்று பெயர். பிற்காலத்தில் கிறித்துவக் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்தவர். அவரது பண்பைப் பாருங்கோ, கண்காணிக்க வந்திருக்கிறார். பையன் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று எழுப்பாமல். நித்திரையைக் குழப்பாமல், மின் விளக்கை அணைத்துவிட்டு, கதவையும் மெல்லச் சாத்திவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். ஒருவிதமான கதையுமில்லை. ஆனால் அடுத்தநாள் என்னைக் கண்டபொழுது வழக்கம்போல சுகம் விசாரித்து விட்டு, ‘நித்திரை வந்தால் படும், விளக்கை அணைத்து விட்டு’ என்று சொன்னார். அப்பொழுதுதான் எனக்கு அவர்தான் விளக்கை அணைத்த சங்கதி தெரியவந்தது. அத்தகைய சின்னச் சின்ன அனுபவங்களுக்கூடாகப் படித்து முதலாவது ஆண்டைக் கடந்து, பெரிய விடுதிக்கு அடுத்த ஆண்டு சென்றேன். அங்கே திரு. சரவணபவன் அவர்களுடன் பழக நேரந்தது. அவர் இலங்கையர். இலக்கிய உலகிற் பிற்காலத்தில் சிற்பி என்ற புனையேரால் நன்கு அறியப்பட்டவர்.

இவையபாரதி: அங்கு உங்களுக்கு விடுமுறை நாட்கள் இருக்குந்தானே - சனி, ஞாயிறு இருக்கும். அதைவிடக் கல்லூரியில் வேறு விடுமுறைகளும் வரலாம். அவ்வாறான நாட்களை எவ்வாறு நீங்கள் கழிப்பீர்கள்?

கவிநாயகர்: சனி, ஞாயிறுகளிற் சென்னைக்குச் சென்று படங்கள் பார்ப்போம். ஒரு நாளைக்கு மூன்று காட்சிகள்கூடப் பார்த்திருக்கிறோம். அது அந்த வயது. காலை பத்து மணிக் காட்சி, இரண்டு மணி, பின்னர் அது முடிய ஆறுமணிக் காட்சி என்று நாள்முழுக்கப் படந்தான். கெயிட்டி என்று ஒரு படமாளிகை. இப்பொழுது இருக்கிறதோ தெரியாது.

இவையபாரதி: அந்த நாட்களில் என்ன படங்கள் ஜயா பார்த்தீர்கள்? அதையுஞ் சொல்லுங்களேன். முன்றுகாட்சி என்றால் முன்று வெவ்வேறுபடங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள் ...

கவிநாயகர்: சென்னைக்குச் செல்ல முதலே ஈழத்திலே சிறுவயதில் சிவகவி என்ற படம் பார்த்திருக்கிறேன். அதனை நுணாவிலிலிருந்து வண்டில் கட்டி யாழ்ப்பாணங்கு சென்று பெரியவர்களுடன் நீகல் மாளிகையில் பார்த்த நினைவு இன்னும் இருக்கிறது. அதன் பிறகு சிறுவயதிற் படங்கள் பார்த்த ஞாயம் இல்லை. என்னுடைய ஒன்றைவிட்ட தமயனார் செல்லத்தரை என்பவர் சாவக்சேரியில் தெய்வேந்திரா படமாளிகையில் பகுதிநேரமாக நுழைவுச் சீட்டுப் பரிசோதகராக வேலை பார்த்தவர். அவர் என்னையும் தம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்று அந்த மாளிகையில் ஒரு படம் காட்டினார். என்ன படம் என்பதை மறந்து போனேன். எங்கள் இருவரையும் முதலாம் வகுப்பு என்று நினைக்கிறேன், இருத்திவிட்டுப் போய்விட்டார். எங்களுக்கு இவர் பின்னுக்கு, அதாவது திரைக்கு வெகு தூரத்தில் எங்களை விட்டது பிடிக்கவில்லை.

இவையபாரதி: சினிமாத் தியேட்டரில் முதலாம் வகுப்பு பின்னுக்குத்தானே இருக்கும்.

அதுகளெல்லாம் அந்தவயதில் யாருக்குத் தெரியும். நானும் தம்பியும் இவர் ஏன் எங்களைக் கடைசியில் விட்டவர் என்று பேசிக்கொண்டு எல்லா வகுப்புகளையும் தான்டி முன்னுக்குக் கலரியிற் போய் இருந்துவிட்டோம். இடையில் அண்ணர் எங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார். எங்களைக் காணாமல் எல்லா வகுப்புகளிலும் தேடிக் கடைசியில் கலரியிற் கண்டு பிடித்துப் பிடிரியில் இரண்டு தட்டுத்தட்டி இழுத்துக்கொண்டுபோய் பழையடி பின்னுக்கு இருத்தினார். அதன்பிறகுதான் படமாளிகைகளிற் பின்பற்றப்படும் வகுப்பு வேறுபாடுகள் எங்களுக்குத் தெரியவந்தது. மற்றுமொரு படம் பராசக்தி. அது சாவகச்சேரியில் தற்காலிக கூடார மாளிகை ஒன்றிற் காட்டப்பட்டது. எப்பொழுது அந்தப் படம் வந்தது?

இளையபாரதி: 1952.

கவிநாயகர்: சரி, அப்போ நான் S.S.C பரீட்சையில் சித்தியடைந்த சந்தோசத்தில் எனது தமயனார் பசுபதி அழைத்துச் சென்றார். அந்தப் படம் எனக்கு மிக நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டது. பிறகு என்ன செய்தேன் என்றால், அண்ணருக்குத் தெரியாமல் இரண்டு மூன்றுதரம் அந்தப் படத்தைப் பார்த்தேன். அதனாலே அதன் வசனங்களும் எனக்குப் பாடம் வந்து விட்டது. ‘ஆகாரத்துக்காக அழுக்கைச் சாப்பிட்டுத் தடாகத்தைச் சுத்தப்படுத்திகிறதே மீன், அதைப்போல, நீதிபதி அவர்களே! கேளுங்கள், கேளுங்கள் என் கதையை ...’ என்று இப்பொழுதும் சில வசனங்களைச் சொல்லுவேன். அந்தப் படத்தில் கருணாநிதியின் வசனங்கள், சிவாஜினுடைய நடிப்பு எல்லாமே பிரமாதமாக இருந்தன. அதனை இன்றைக்கும் மறங்க முடியாது. உண்மையிலே அந்தப் படம் கருணாநிதியினுடைய ஒரு காவியம். கருணாநிதியைப் பற்றி நான் எழுதிய ஒரு கட்டுரையிலும் அந்தப் பராசக்தியினுடைய மகிழ்மையைச் சொல்லி அதை ஒரு பாடநாலாகப் பள்ளிக்கூடங்களிலே படிப்பிக்க வேண்டும் என்றுகூட எழுதியிருக்கிறேன். என்னுடைய கருத்துக்களை யார் கேட்கிறார்கள். ஆனாற் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லி இருக்கிறேன்.

(இக்கட்டத்தில் பராசக்தியில் சிவாஜி கணேசன் நீதி மன்றத்திற் பேசும் வசனங்களின் ஒரு பகுதியைக் கலைஞர் இளையபாரதி போட்டுக் காட்டி ...)

இளையபாரதி: இது பிறகு பராசக்திப் படம் கேட்கிறமாதிரிப் போய்விடும் இல்லையா?

கவிநாயகர்: உங்களுடைய தொழில் நுட்பத் திறன் என்னை வியக்க வைக்கிறது. அதற்குள்ளாக பராசக்தி ஒலிநாடாவை எடுத்துக்கொண்டதைப் பாராட்டுகின்றேன். இதே வசனங்களைத்தான் நான் பாடமாக்கித் தெருத்தெருவாப் பேசிக்கொண்டு திரிந்தேன்.

இனிச் சென்னைக்கு வந்தால், அங்கு பார்த்தவை எத்தனையோ, ஞாபகம் இல்லை. சிவாஜியின் படங்கள் என்றால் விரும்பிப் பார்ப்பேன். சென்னைக்குச் சென்று படங்களைப் பார்த்துவிட்டு நேரத்துக்கு வந்துவிடுவோம். முதலாம் ஆண்டிற் கட்டுப்பாடுகள் அதிகம்.

சென்னைக்குப் படங்கள்மட்டும் பார்க்கக் கூடல்வதில்லை. சாப்பிடவும் செல்வோம். சீன உணவுக் கடைகளில் விரும்பியவற்றை உண்போம். பாம்பஸம் என்ற இடம் தோசைக்குப் பெயர்பெற்றது. நாடகங்களும் பார்த்திருக்கிறோம். நீங்கள் கேட்டது நல்லது. இல்லை யென்றால் நான் இவற்றைச் சொல்லாமலும் விட்டிருப்பேன்.

இவ்விதம் என்னுடைய குழல் விரிவடைந்து வரவர இந்திய வாழ்க்கையில் எனக்குப் பிழிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது.

இவையபாரதி: ஒரு கேள்வி ஜயா. நீங்கள் உங்கள் பெற்றோர்கள் இறந்த பிற்பாடு அண்ணனுடைய அக்கறையால் இவன் படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டும் என்று அனுப்பிவிட, நீங்கள் போய் அங்கு ஒரு நாளைக்கு மூன்று படம் பார்த்ததுபோல, இந்தக்காலத்து இளைஞர் இப்படி நடந்தால் நீங்கள் என்ன நினைப்பீர்கள்?

கவிநாயகர்: ஒன்றுமே நினைக்கமாட்டேன். என்னுடைய பேரனும் குழப்படிதான். அவனுடைய தந்தையார் அவனை ஏசவார். அதனைக்கேட்டு, ‘அவனை ஏன் பேசவான்? நீங்கள் உந்த வயதிற் செய்ததைத்தானே அவன் செய்கிறான்’ என்று சொல்வேன். மற்றது நானே சின்னவயதிற் பெரிய குழப்படிகாரன் என்று சொல்லியிருக்கிறேன்லே. நான் செய்த குழப்படியில் பத்து சதவீதந்தானும் இந்தக் காலத்துப் பெடியள் செய்வதில்லை என்றும் சிலருக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் எதற்கும் ஒரு எல்லை இருக்கிறது.

இவையபாரதி: உங்களுக்கு இந்தச் self control சின்னனிலிருந்தே வந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: என்னவோ தெரியவில்லை மனக்கட்டுப்பாடு சின்ன வயதிலிருந்தே எனக்கு வந்துவிட்டது. நல்லொரு கேள்வி கேட்டார்கள். நான் புகைபிழிக்கின்ற மழக்கம் உடையவன். சென்னையில் இருக்கும்பொழுதும் அந்தப் மழக்கம் இருந்தது. கிட்டத்தட்ட 1950ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1983ஆம் ஆண்டு வரை சிகர்ட்டுப் புகைத்து வந்திருக்கிறேன். 1983ஆம் ஆண்டு விட்ட சிகர்ட்டை நான் இன்னும் தொடவில்லை. ஆபிரிக்காவிலேதான் விட்டது. விட்ட குழநிலைப்பற்றிப் பின்னலே சொல்லுவேன். இப்படி மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் சக்தி எனக்கு இன்றைக்கும் உண்டு. சில சந்தர்ப்ப குழநிலை காரணமாக மதுவும் அருந்தியிருக்கிறேன். எனது மாமனார் கள்ளுப் பருக்கியிருக்கிறார். நான் சின்ன வயதாக இருக்கையில் என்னைத் தூக்கித் தோளிலே போட்டுக்கொண்டு அவர் கள்ளுக் கொட்டிலுக்குச் சென்ற நாட்கள் பல. அவருடைய தோளிலே செல்வது எனக்கு பிளேனிலே போவது போல இருக்கும். கள்ளுக்கொட்டிலில் அவருக்கு வெறியேற, ‘டேய்! குடியா’ என்று எனக்கும் பருக்குவார். அந்தக் கட்டங்கள் எல்லாம் நினைவிருக்கின்றன. இப்பொழுதுள்ள உளவியல் தத்துவத்தின்படி ஒரு குடிகாரனை நாங்கள் பசிடி பண்ணக் கூடாது. அதுபோல ஒரு காழகண்மீயும் பசிடி பண்ணக்கூடாது. ஒரு குழப்படிகாரரனையோ திருடனையோ பசிடி பண்ணக்கூடாது. இது எல்லாம் அவர்களுடைய genes சில இருக்கிறது. இந்த genes வந்து அவர்களுடைய முன்னோர்கள் அவர்களுக்குக் கொடுத்தவை. அவற்றைக் கல்வியால், குழலாற் கொஞ்சம் மாற்றலாமே தவிர, அது எந்த அளவுக்கு அவர்களுக்குள் இருக்கிறது என்பதை அறிவது கடினம். சிலபேர் நால் நிலையங்களிலே புத்தகங்களைத் திருடுவார்கள். சில ஜேரோப்பிய பெருமக்ஞடைய வரலாற்றைப் படித்தபொழுது, சிலர் சாய்பிட்டுவிட்டு கரண்டிகளைச் சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு சென்ற சம்பவங்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். அதெல்லாம் அவர்கள் வேண்டும் என்று செய்வதில்லை. அது அவர்களுடைய இரத்தத்தில் இருக்கும் கோளாறு. இதனை அறியாமல் அவர்களை ஏளனஞ் செய்கிறோம். நான்கூட இந்த ஒருபாற் கூடலைப் பகிடிபண்ணி இரண்டொரு கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறேன்.

இவையபாரதி: Homosexual... இலங்கையிலும் இருக்குத்தானே.

கவிநாயகர்: இருந்திருக்கலாம். அந்தக் காலத்திலே எனக்கு அது விளங்காத சங்கதி. பாலியல் விடபயங்களை எங்களுடன் பேசுவெர்கள் எங்கள் சூழலில் இருக்கவில்லை. கலைத் துறையைத் தவிர வேறு நாட்டங்கள் எனக்கு இருக்கவும் இல்லை. அதனாலே தப்பான வழிகளில் நான் நடக்கவில்லை. நான் அதையிட்டுப் பெருமைப்படுகின்றேன். இந்தியாவிலே சில இலங்கை மாணவர்கள் தவறாக நடந்து பர்ட்சையில் தோல்வியும் அடைந்திருக்கிறார்கள். என்பது இலங்கை மாணவர்கள் நான் படித்த காலத்திலே கிறித்தவுக் கல்லூரியில் வேறு வேறு விடுதிகளிலே இருந்து படித்திருக்கிறார்கள். சென் தோமஸ் என்கின்ற விடுதியிலே குரும்பசிட்டி ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை படித்திருக்கிறார். கிறித்தவுக் கல்லூரித் தமிழ் மண்ணத்துக்கு உதவிச் செயலாளர் பதவிக்கு நான் போட்டியிட்டபோது ஒரு வாக்கினால் வெற்றி பெற்று வரலாறு படைத்திருக்கிறேன். அதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால் இந்த 80 இலங்கைத் தமிழரும் எனக்கு வாக்களித்ததுதான். தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பூ. ஆலாலசுந்தரம் அவர்கள் முடிவுகளை அறிவித்தபின் அது ஒரு சாதனை என்று என்னைப் பாராட்டினார். பின்னர் நாடகப் போட்டி ஒன்றிலே வெற்றிபெற்று வெற்றிக் கிண்ணத்தில் என்னுடைய பெயரும் என்னுடன் நடித்த இரங்கநாதன், கதையாசிரியர், மற்றும் இயக்கியவர் பெயர்களெல்லாம் பொறிக்கப்பட்டுக் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டது. இப்படியான முயற்சிகளிலும் ஓய்வு நேரங்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். இத்தகைய பொழுதுபோக்குகளுக்கூடாகப் படித்து இரண்டாவது ஆண்டுமுடிவில் நடத்தப்பட்ட இடைநிலைத் தேர்விலே சித்தியடைந்தேன்.

அந்தக் காலத்திலே சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பர்ட்சை முடிவுகள் இந்து பத்திரிகையிலே வெளியிடப்படும். அதற்கிடையில் மற்றுமொரு செய்தியைச் சொல்ல வேண்டும் ஒவ்வொரு விடுமுறைக்கும் நான் வீட்டுக்குச் சென்றுவிடுவேன். எனது மாமனார் அண்ணிரிடம் அவனைக் கூப்பிடு என்று வற்புறுத்துவார். எனக்கு இந்தியாவில் நின்று கோயில்களுக்குச் செல்லவேண்டும், பிற இடங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருந்தாலும் மாமனாரின் விருப்பங் கருதி ஊருக்குச் சென்றுவருவேன். அப்படி விடுமுறையில் நான் இருந்தபொழுது இடைநிலைத் தேர்வு முடிவுகள் இந்துப் பத்திரிகையில் வந்தன. இறிபேக் கல்லூரி அதிந்திரு. சரவணமுத்து, என்னுடைய தமிழனாரிடம் எனது சுட்டு இலக்கத்தைக் கேட்டறிந்து பார்த்துவிட்டு, நான் சித்தியடைந்திருப்பது கண்டு, என்ன ஒருநாள் வரச்சொல்லி ‘நீ புவியியல் படித்துவிட்டு வந்தால் உனக்கு இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலே ஒரு இடந்தருவேன். எனக்குப் புவியியல் ஆசிரியர் ஒருவர் தேவை’ என்று கூறினார். அவருடைய அறிவுரையின்படி நான் புவியியல் படிக்கத் திட்டமிட்டேன். புவியியலை S.S.C. க்கு ஒரு பாடமாக எடுத்திருக்கிறேன். ஆனால் சென்னையில் இடைநிலைக்குப் பாடமாக எடுக்கவில்லை. ஏனென்றால் கிறித்தவுக் கல்லூரியில் புவியியல் துறை இருக்கவில்லை. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலேயே இரண்டே இரண்டு கல்லூரிகளிலோதான் புவியியல் துறை இருந்தது. ஒன்று Presidency கல்லூரி, மற்றையது கோயம்புத்தூர் அரசினர் கலைக் கல்லூரி.

இவையபாரதி: அந்தநாட்களில் ...

கவிநாயகர்: அந்தநாட்களில். அதனால் இந்த இரண்டு கல்லூரிகளுக்கும் நான் விண்ணப்பித்தேன். Presidency யில் இருந்து பதில் வருவதற்கு முந்தி, கோயம்புத்தூரில் இருந்து அனுமதிக் கடிதம் வந்துவிட்டது. Presidency சென்னை மாநகரத்தில் இருப்பதால் சினிமாக்கள், நாடகங்கள் என்று எனது கவனம் வேறுவிதமாகப் போகக்கூடிய வாய்ப்புகளும் அதிகம். அமைதியாகப் படிப்பதற்கு கோயம்புத்தூர் நல்ல இடம் என்று எனது இந்திய நண்பர்களும் ஆலோசனை

கூறினார்கள். அதனால் புவியியல் கற்பதற்காக 1956 ஆண் அங்குபோய்ச் சேர்ந்தேன்.

கோயம்புத்தூரைக் கோவை என்றுதான் பொதுவாகச் சொல்வார்கள். அது ஒரு வித்தியாசமான நகரம். கைத்தொழில் நகரம். செல்வம் மிகுந்த நகரம். அங்கேயுங்கூட கலைக் கல்லூரி ஒதுக்குப்புறமான இடத்திலேதான் இருந்தது. அமைதியான சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் இருந்த வசதிகள் அங்கு இல்லை. ஏனென்றால் அது அரசினர் கலைக் கல்லூரி - Government Arts College. பாருங்கள் இலங்கையிலும் சரி, இந்தியாவிலும் சரி அரசாங்கம் நடத்துகின்ற பாடசாலைகள் வித்தியாசமாகத்தான் இருக்கும். சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரி விடுதிகள் தனித்தனி அறைகளைக் கொண்டன. இங்கு பலபேர் இருக்கும் பெரிய அறைகள். இருவர் இருக்கும் அறை, நால்வர் இருக்கும் அறை என்று பலவித அறைகள். தனி அறைகள் கிடையாது. எனவே அது கொஞ்சம் ...

இளையபாரதி: அசௌகரியமாக இருக்கும் ...

கவிநாயகர்: ஓம். இருந்தாலும் வேறு வழியில்லை. கூட்டு வாழ்க்கைக்கு மிக விரைவாகவே பழக்கப்பட்டு விட்டோம். சாப்பாடு நல்ல சாப்பாடு. உங்களுக்கு ஒன்று சொல்ல வேண்டும். சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியிலும் கோவைக் கலைக் கல்லூரியிலும் உணவு வழங்கும் பணியை ஒப்பந்த அடிப்படையில் அதை நடத்தக்கூடியவருக்கு கொடுப்பது வழக்கம். பிற கல்லூரிகளிலும் அந்தக் காலத்தில் அப்படித்தான். அந்த ஒப்பந்தத்தை எடுத்து நடத்தியவர்கள் இந்த இருகல்லூரிகளிலும் மலையாளத்தவர். மலையாளத்தவர் திறமான சமையற்காரர். தொடக்கத்திலே விருப்பமில்லாமல் இருந்த இந்தியச் சாப்பாடு நாளடைவில் பழக்கத்தால் சிறந்த சாப்பாடாகிவிட்டது.

இளையபாரதி: அப்படித்தான் உதாரணமாக, சாதாரணமாக ஒரு பெண் இருப்பார். பார்ப்பதற்குக் கவர்ச்சியில்லாத மாதிரித்தான் இருப்பார். பழக்கப்பழக உலகத்திலேயே அவர்தான் சிறந்த அழகி என்றாகிவிடும்.

கவிநாயகர்: அருமையான கருத்து. பழக்கம் அவசியம். கனடாவிலே dating என்பதை ஏன் வைத்திருக்கிறார்கள்? கனடிய நண்பர் ஒருவர் தனது காதல் அனுபவம்பற்றிச் சொன்னார். நாலு வருடம் பழகியதன்பின் She has dumped me என்று சொன்னார். Dumping என்ற சொல்லத்தான் காதற் தோல்விக்குப் பயன்படுத்துவார்கள். அவர் கடைசியாக நடந்த ஒரு மனத்தாபத்தை விவரித்தார். அந்த மனத்தாபமே உங்களிடத்தில் காதல் இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது என்று அவருக்குச் சொன்னேன். காதல் இல்லாதவர்களிடத்திலே மனத்தாபம் வராது. வள்ளுவர் அழகாக ஊடல் என்றென்றாரு அதிகாரம் வைத்திருக்கிறார். இலக்கியத்திலே இந்த ஊடல்பற்றி நிறையப் பேசப்படுகிறது. காதல் உள் எவரிடத் திலே தான் ஊடல் வரும். அதனைக் கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொண்டால் முடிவு இன்பமாகத்தான் இருக்கும். உங்களுடைய இரண்டுக்கும் நடுவே என்ற நாடகத்திலும் அதுதானே பேசப்படுகிறது. கடந்த இரவு பார்த்தபடியால் இந்த இடத்தில் அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லலாம். அந்தச் சின்னப் பையன் சொல்கிறான், ‘அம்மா பிரிந்திருந்தாற் பிறகு வந்திருக்கிற இந்தப் mutual understanding - பரஸ்பர புரிந்துணர்வு முந்தியே வந்திருந்தால் பிரிந்திருக்க வேண்டி வந்திராதே.’ சிவமணியின் இந்த வசனம் அற்புதமான வசனம்.

சில தீர்மானங்களை நாங்கள் ஆத்திரத்திலே, கோபத்திலே எடுக்கிறது. நான் அவருக்குச் சொன்னேன். ‘நீங்கள் பொறுத்துப் பார்க்க வேண்டும். உங்கள் காதலிக்கு I love you என்று கடிதம் ஒன்று எழுதுங்கள். அத்துடன் நின்றுவிடாது வீட்டுக்குச் சென்று மன்னிப்புங் கேளுங்கள்’ என்று சில ஆலோசனைகளைச் சொன்னேன். உங்களுடைய நாடகத்தில் சில ஆலோசகர்கள் குடும்பத்தைப் பிரிக்கத்தான் ஆலோசனை கூறுகிறார்கள் என்ற கருத்தும் சொல்லப்படுகிறது. அது போல நான் அவர்களைப் பிரித்துவிட விரும்வில்லை. இந்த உணர்வு மிக மிக முக்கியம்.

அது நிற்க, பழக்பழகப் பாலும் புளிக்கும் என்பது பொய்யாகி, இந்தியச் சாபாடே எனக்குச் கைவயான உணவாகிவிட்டது. கோவை விடுதியில் வசதிகள் குறைவாக இருந்தாலும் அதனைச் சகித்துக்கொண்டு படிப்பிற் கவனஞ்செலுத்தினேன். இவையெல்லாம் நல்ல அனுபவங்கள். உண்மையிலே நான் இலங்கையிலே படித்திருந்தாற்கூட, இந்த அளவுக்கு வந்திருப்பேனோ தெரியாது. அறிவில் பட்டறிவுதான் மிக முக்கியமானது. நேயர்கள் இதைக் கவனிக்க வேண்டும். நீங்கள் என்னதான் புத்தகப் படிப்பை மேற்கொண்டாலும் பட்டறிவு உங்களுக்குத்தரும் பாடங்களைப்போல புத்தகப்படிப்பு தராது. புத்தகப் படிப்பு பர்ட்சை எழுத, அதிற் சித்தியடைய அல்லது மேற்கோள் காட்டிப் பேச,

இவையபாரதி: மேடைகளில் முழங்க ...

கவிநாயகர்: முழங்க ... உதவும். மிக முக்கியமாக எந்த அமெரிக்கப் புத்தகங்களை நீங்கள் வாசித்தாலும் நூலாசிரியர் தன்னுடைய அனுபவத்திலிருந்து தொடங்கும் உத்தியைக் கவனிக்கலாம். எனது நன்பர் சொக்கநாதன் என்பவர் வாணொலிக்கலை என்னொரு புத்தகம் எழுதியிருக்கிறார். அதன் அறிமுகவிழா ஒன்று அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை நடைபெற இருக்கிறது. கலைஞர் இளையபாரதியைப்பற்றியும் அதில் எழுதியிருக்கிறார். தன்னுடைய அனுபவத்தை வைத்துத்தான் நூலை எழுதியிருக்கிறார். வேறு அறிஞர்களை மேற்கோள் காட்டுவதிலும் பார்க்கத் தன்னுடைய நீண்டகால அனுபவங்களின் அடிப்படையிலே பல கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார். அனுபவ அறிவுதான் ஒருவருக்கு முக்கியமானவை. இதை நாங்கள் சமயத்தில் பட்டறிவு என்று சொல்லுவோம். சிலபேர் எடுத்த எடுப்பில் கடவுளைக் காட்டு என்று கேட்பார்கள். கடவுள் அனுபவத்தாற் கண்டறியப்பட வேண்டியவர் என்றுதான் எங்கள் சமயம் சொல்கிறது. சமய உணர்வு, சமய வாழ்க்கை என்பது அனுபவங்களோடு கூடியவை. இறையுணர்வுக்கு முக்கியம் அனுபவம், அனுபவம். ஒரு மனிதன் எவ்வளவு காலம் வாழ்ந்தான் என்பது முக்கியமல்ல. எத்தகைய அனுபவத்தைப் பெற்றான் என்பதுதான் முக்கியம். எட்டு, பத்து, பதினாறு, இருபத்தொரு வயதுக்கிடையிலே ஒருவர் இருந்தாலும் அவர் பெற்ற அனுபவத்தை தொண்ணாறு தொண்ணாற்றிறந்து வயதளவும் வாழ்ந்தவர்களும் சிலசமயங்களிற் பெறாமல் இருக்கலாம். எனவே அனுப அறிவுக்கு இணை எதுவும் இல்லை.

தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று படித்தது எனக்கு எத்தனையோ வகையிலே - பல இன மக்களைக் காணவும், அவர்களோடு பழகவும், அவர்களது பண்பாடுகளை அறியவும் பலவிதமான விரிவுரையாளர்களைச் சந்திக்கவும் அவர்களுடைய சிந்தனைகளோடு உறவாடவும் கிடைத்த இந்த வாய்ப்பை எண்ணி நான் உண்மையிலே பெருமைப்படுகிறேன். ஒருவகையிலே நீங்கள் ஈழத்து, இலக்கியத்துறை, மேடைத்துறை ஆகியவற்றை எடுத்துப் பார்த்தால், தமிழ்நாட்டிலே படித்தவர்களின் ஆதிக்கம், அதிகமாக இருப்பதைப் பார்க்கலாம். உதாரணமாக எஸ். பொன்னுத்துரை தமிழ் நாட்டிலே படித்தவர்...

இவளையபாரதி: அதற்குக் காரணம் வந்து, அங்கு மேடை நிகழ்ச்சிகளை நேரடியாகப் பாரக்கக்கூடிய அனுபவம் நிறையவே இருப்பது. பேச்சாளர்கள் மற்றும் கலைஞர்களுடன் பழக்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் இருந்திருக்கும். அவர்களுடன் மேடைகளிலிருந்து பேச, விவாதிக்கச் சந்தர்ப்பங்களும் கிடைத்திருக்கும். பன்முகப் பார்வை வளர்ந்திருக்கும். நீங்கள் சொல்வதைப் பரிபூரணமாக நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

கவிநாயகர்: இந்தியாவிலே படித்திருக்கும் ஒரு மாணவரை அல்லது பேராசிரியரை எடுத்தால், அவர் இரண்டு மூன்று துறைகளிலே தன்னை நிலைநிறுத்தி வைத்திருப்பார். சங்கீதமாக இருக்கலாம், வாணிமாலியாக இருக்கலாம், நாடகமாக அல்லது இலக்கியமாக, பேச்சாக, சினிமாவாக, அரசியலாக, விஞ்ஞானமாக இருக்கலாம் - இப்படி எந்தத் துறையிலும் பேசக்கூடியவராகவும் இருப்பார்.

நிறைய உதாரணங்களைக் காட்டலாம். ஒரு வைத்திய நிபுணர் சங்கீத வித்துவாணிகவும் இருக்கிறார்...

இவளையபாரதி: சீர்காழி கோவிந்தராஜன் அவர்களின் மகன் டாக்டர் சிவசிதம்பரம். நிறையப் பேருக்கு அவர் ஒரு பாடகர் என்பதுதான் தெரியும். அவர் ஒரு சிறுநீரக சிகிச்சை ... நிபுணர், பெரிய நிபுணர் என்பது தெரியாது.

கவிநாயகர்: நான் அவரை யேர்மனியிலே சந்தித்து உறவாடக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அதேபோலப் பல சட்டத்தரணிகள் இருக்கிறார்கள். தமிழிலே நிரம்பிய புலமையுள்ளவர்கள். பல துறைகளிலும் அவர்கள் ஆர்வமுள்ளவர்கள். இலங்கையிலும் சிலர் இருக்கிறார்கள். எங்களுடைய பேராசிரியர் சன்முகதால் சிறுவயதிலிருந்தே ஒரு கலையுலகத்தோடு தொடர்புடையவராக இருந்த காரணத் தினாலே தமிழ்த் துறையிலே கலாநிதியாக இருந்தாலும் கலைத்துறையிலும் முக்கியமாக நாடகத்துறையிலும் வல்லவர்.

இவளையபாரதி: அப்படி சிவத்தம்பி, மௌனகுரு போன்றவர்களையும் சொல்லலாம்.

கவிநாயகர்: இப்படி எனது தமிழ்நாட்டு அனுபவங்கள் பன்முகப்பட்டவை. கருணாநிதியின் பேச்சுக்களைக் கேட்டிருக்கிறேன். சுந்தராம்பாள், பட்டம்மாள், தியாகராசப் பாகவதர், கண்டசாலா போன்றவர்களின் சங்கீதக் கச்சேரிகளைக் கேட்டிருக்கிறேன். கண்டசாலா ஒரு தெஹங்கர். இப்பொழுதும் அவரது பாடல்களும் குரல்களும் எனக்குள் ஒவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சமீபத்திலே ஒரு கூட்டத்திலே பேசினேன். நான் பார்த்த நடன நிகழ்வுகள், சங்கீதக் கச்சேரிகள், நாடகங்கள் எல்லாம் ஏராளம். நான் இங்கே இவற்றைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எனக்கில்லை. அனால் நான் ஏன் இக் கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கு வருகிறேன் என்றால், இந்தச் சிறுவர்களை ஊக்கவிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வந்தான். வேறு ஒன்றுமல்ல என்று பேசினேன்.

இவளையபாரதி: ஆகவே இன்றைய உலகியல் அனுபவத்தோடு நிகழ்ச்சியை நிறைவு செய்கிறோம். உங்களுடைய அபிமான பாடகரின் பாடல் இதோ! (கண்டசாலா அவர்களின் உலகே மாயம் பாடல் ஓலிபரப்பல்.)

இவளையபாரதி: நீங்களும் ஒருகாற் பாடுங்களேன்...

(கவிநாயகர் ஒருபகுதியைப் பாடுதல்.)

9. அனுபவம் பலவிதம்

13.08.2007

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! கவிஞர் கந்தவனம் ஜயா அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றின் ஆலூவது அங்கத்துக்கு வந்திருக்கிறோம். இந்த ஆரம்ப இசை விநாயகப்பா என்ற இறுவட்டிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. கவிநாயகர் கந்தவனம் ஜயா அவர்களுடைய விநாயகர் பாடல்களைக் கொண்ட இவ்விழுவட்டுச் சில ஆண்டுகளுக்குமுன் தமிழ்நாட்டில் தயாரிக்கப்பட்டு, கன்டாவில் வெளியிடப்பட்டது என்பதனை அறியத் தருகின்றோம். கடந்தவாரம் தமிழ்நாட்டில் தான் பெற்ற பட்டநிலை பற்றியெல்லாம் சொல்லியிருந்தார். தனக்கு மிகவும் பிடித்த கண்டசாலாவின் பாடல் ஒன்றையும் பாடிக் காட்டியிருந்தார். பல நேயர்கள் அதன் சிறப்புகளையும் எமக்குச் சொல்லியிருந்தார்கள். இன்றைய நிகழ்ச்சி சற்று வித்தியாசமாக, சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் அவர் கற்கின்றபொழுது அங்கு படைத்த சாதனைகள்பற்றிப் பேச இருக்கிறார். வணக்கம் ஜயா.

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் இளையபாரதி அவர்களே, வணக்கம் நேயர்களே! நீங்கள் இப்பொழுது சொன்னதுபோல பல அன்பர்கள் கடந்த வாரப் பேட்டி வித்தியாசமாக இருந்தது என்று சொன்னார்கள்.

இளையபாரதி: மன்னிக்க வேண்டும் ஜயா. இது பேட்டி அல்ல, உங்களுடைய வரலாறு. பேட்டி என்றால் நான் உங்களைக் குடைஞ்சிருப்பேன், இல்லையா?

கவிநாயகர்: இடைக்கிடை குடையுங்கோ. அதுதான் நல்லாயிருக்கும்.

இளையபாரதி: சரி ஜயா. ஒரு முக்கிமான கேள்வி, நீங்கள் சொன்ன மாதிரி. நீங்கள் இலங்கைத் தமிழர். அங்குள்ள மொழி தமிழாக இருந்தாலுங்கூட, நாங்கள் பேசுகின்ற மொழி வழக்கு, அவர்கள் பேசுகின்ற மொழி வழக்கு வித்தியாசமானது. எங்களுடைய நடையுடை பாவனை மற்றும் சாப்பாடும் மிக வேறுபட்டது. பிற மாநிலங்கள், வெளிநாட்டு மாணவர்களும் அங்கு படித்ததாகச் சொன்னீர்கள். இந்த மாணவர்களோடு நீங்கள் எவ்விதம் ஜக்கியமானீர்கள்? சிலர் நீங்கள் என்ன கேரளாவா என்றும் கேட்டிருந்தார்கள் என்றும் சொன்னீர்கள்.

கவிநாயகர்: நான் முன்னர் பகிடி வதையைப்பற்றிச் சொல்லியிருந்தேன். அப்பொழுதே அவர்கள் பலவிதமான கேள்விகள் கேட்டு எனது பிற்புலம் முந்புலம் என்று சகல புலங்களையும் அறிந்துகொண்டார்கள். தமிழைப்பொறுத்த அளவில் அவர்களது மொழிநடை ஓரளவுக்கு எங்களுக்குப் பழக்கமானதுதான். சினிமாப்படங்களைப் பார்த்து ...

இளையபாரதி: அது உங்களுக்குப் பரிச்சயமாக இருக்கும். ஆனால் நீங்கள் பேசுகின்ற தமிழ் அவர்களுக்கு அப்படி இருந்திருக்காதே.

கவிநாயகர்: கல்லூரி வளாகத்திலே 80 இலங்கை மாணவர்கள் கற்றுக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடன் பழகிய இந்திய மாணவர்கள் போகப்போக எங்கள் தமிழையும் புரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். அவர்களுடைய தமிழ் எமக்குப் பழக்கப்பட்டாலும் சில சொற்பிரயோகங்கள் தொடக்கத்தில் எமக்கு வித்தியாசமாகத்தான் இருந்தது. உதாரணமாக, அவங்க, இவங்க என்று அவர்கள் சொல்கின்றபொழுது அச்சொற்கள் மரியாதைக் குறைவாக இருந்ததுபோலத்

தெரிந்தன. நாங்கள் அவர்கள் என்று - இளையபாரதி அவர்கள் என்றுதான் சொல்லோம். அவர்கள் அவங்க வந்தாங்க, இப்படிச் சொன்னாங்க ...

இளையபாரதி: அதைவிட, இலங்கையிலே வயது குறைந்தவர்களாயினும் நீங்கள் சாப்பிட்டிர்களா என்று பன்மையிலேதான் கேட்போம். அப்படித்தான் பாடசாலையில் எமக்குப் படிப்பித்தார்கள். தமிழ்நாட்டில் நீ சாப்பிட்டியா என்று ஒருமையிலேதான் கேட்பார்கள். அந்த அந்நியோந்நியங்கள் உங்களுக்கு எப்படிச் சரிப்பட்டு வந்தன? நீ என்று யாராவது பேச்கத்தொடுத்தால் உங்களுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்திருக்கும் இல்லையா?

கவிநாயகர்: நீ என்று வயதிற் குறைந்தவர்களைக் குறிப்பிட்டாலும், என்னைப் பார்த்து யாரும் நீ என்று சொன்னது கிடையாது. நீங்க என்றுதான் சொல்வார்கள். நீங்க என்பது அவர்களுடைய மரியாதைப் பன்மை. அதுவே எங்களுக்கு ஆரம்பத்தில் மரியாதைக் குறைவான சொல்போலத் தெரிந்தது. பின்னர் அது மாரியாதைக்குரிய மொழிதான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டோம். பொதுவாகத் தமிழ்நாட்டவரும் பிற நாட்டவரும் நல்ல பண்புள்ளவர்களாக, உதவி செய்கின்றவர்களாகத்தான் இருந்தார்கள்.

சில வசதிகளும் அங்கு இருந்தன. உதாரணமாக, இலங்கையில் காகக்கட்டளைகளைத் தபாற் கந்தோருக்குச் சென்றுதானே மாற்ற வேண்டும். இந்தியாவில் அப்படியில்லை. வீட்டிலிருந்து பணம் வந்தால், தபாற்காரர் காசோடுதான் வருவார். இருநாறு ரூபாய் அண்ணர் அனுப்பினார் என்றால் அதற்கு ஈடான் தொகையைத் தபாற்காரர் காசாகக் கொண்டு வருவார். அப்பொழுதெல்லாம் இலங்கை இந்திய ரூபாய்கள் கிட்டத்தட்டப் பெறுமதி ஒன்றாகத்தான் இருந்தன. சிலநாட்களில் இலங்கைப் பணம் கூடுதலாகவும் இருந்திருக்கிறது. காகக்கட்டளைகளை மாற்ற நாம் தபால் அலுவலகத்துக்குச் செல்ல வேண்டியதில்லை. தபாற்காரர் காசாகவே கொண்டுவெந்து தருவார். அப்படித் தருகின்ற பொழுது அவருக்குப் பத்துப் பதினெந்து பைசாவைச் சன்மானமாகக் கொடுப்போம். அப்படிச் சில்லறையாக எடுக்கக்கூடிய வகையிலேதான் பணத்தையும் தருவார்கள். அவ்விதம் நாங்கள் அங்கு இங்கு அலையத் தேவையில்லாத வசதிகள் இந்தியாவில் அதிகம்.

இளையபாரதி: அங்கு வருகின்ற தபாற்காரருக்குக் கொடுக்கும் சன்மானம்பற்றி அவர்களே தீர்மானித்துவிடுவார்கள், இல்லையா?

கவிநாயகர்: அவர்களே எதிர்பார்த்து அதற்களாவாகச் சில்லறைகளைத் தந்துவிட்டு, சன்மானத்தைப் பெறக்காத்து நிற்பார்கள்....

இளையபாரதி: அப்போ, சில்லறை இல்லாமல் ஜந்து ரூபாய்தான் குறைந்த காசாக இருந்தால், அதையே எதிர்பார்ப்பார்களா?

கவிநாயகர்: இல்லை. ஜந்து ரூபாய் அக்காலத்திற் பெரிய தொகை. ஒரு அணா, இரண்டு அணாக் கொடுத்தாலே அவர்களுக்குச் சந்தோசமாக இருக்கும். இந்தியாவிலே எதற்கெடுத்தாலும் சந்தோசம் கொடுக்கின்ற வழக்கம் ஒன்றிருக்கு. ஊசி ஏற்றப் போனாலும் மருத்துவரின் உதவியாளருக்கு எதாவது கொடுத்து முன்னதாகவே அலுவலை முடித்துக்கொண்டு வந்துவிடுவோம். இல்லையென்றால் நீண்ட வரிசையிலே நாங்முழுதும் நிற்கவேண்டிவரும். சந்தோசம் கொடுத்தல் அங்குள்ளவர் வாழ்க்கையோடு கலந்துவிட்டமாதிரியான ஒரு நடைமுறை. அதனை நாங்கள் கைலஞ்சம் என்று சொல்வதில்லை.

இளையபாரதி: புதிதாகப் போகின்வர்களுக்கு அது ஒரு புதினமாக இருக்கும். மற்றும்படி அங்குள்ளவருக்கு அது சாதாரண வாழ்க்கை நடைமுறைகளில் ஒன்றாக இருக்கும்.

கவிநாயகர்: புதிதாகப் போகின்றவர் என்று நீங்கள் சொன்னது முற்றிலும் சரி. எங்களுக்கும் தொடக்கத்தில் அந்த முறை தெரியாது. முதன்முதல் காசைக் கொண்டுவந்த தபாற்காரர் காசைத் தந்துவிட்டுத் தலையைச் சொறிந்துகொண்டு நான் போகவா சார், போகவா சார் என்று திருப்பித் திருப்பிக் கேட்டுத்தான் இந்த நடைமுறையை எங்களுக்குக் குறிப்பாக உணர்த்தினார். அப்படித் தபாற்காரர்தான் எங்களுக்குப் பழக்கினர்கள்.

இனி, எனக்கு மாணவர்களுடன் கூடுதலாப் பழகும் வாய்ப்பும் அதிகம் இருந்தது. முதலாவது ஆண்டிலேயே எங்கள் விடுதி உணவு நிருவாகக் குழு உறுப்பினராக நியமனம் பெற்றேன்.

இளையபாரதி: பிற்பாடு ஜயா, இலங்கையிலும் பின்னர் நீங்கள் கண்டாவில் எழுத்தாளர் இணையம், இந்துஸ்மயப் பேரவை என்று பல அமைப்புகளிற் பலவிதமான பதவிகளை வகித்திருக்கிறீர்கள். இருப்பினும் முதலமுதலாக நீங்கள் பதவி ஏற்றது இந்தச் சாப்பாட்டு ...

(இருவரும் உரக்கச் சிரிக்கிறார்கள்.)

கவிநாயகர்: சாப்பாடு மட்டுமல்ல, திரு. சரவணபவானந்தன் ஆசிரியராக இருந்த இளந்தமிழன் என்ற பத்திரிகைக்கு உதவி ஆசிரியராகவும் இருந்தேன். இது வந்து முதலாவது ஆண்டு. முதலாவது ஆண்டு மாணவருக்கென்று சில பதவிகள் இருக்கு. அவை பெரும்பாலும் உதவிப் பதவிகளாக இருக்கும். இரண்டாவது ஆண்டு மாணவர்கள் பொறுப்பான பதவிகளை வகிப்பர். பத்திரிகை வேலை பார்ப்பது எனக்கு எளிதாக இருந்தது. ஆணால் உணவுக்குமுப் பணி சுற்றுச் சிக்கலானது. என்னென்ன உணவை ஓவ்வொரு நேரமும் வழங்க வேண்டுமென்பதை இந்த உணவுக் குழுதான் தீர்மானிக்கும். நாங்கள் வழங்கும் உணவுத் திட்டத்தைத்தான் ஒப்பந்தகாரர் நடைமுறைப்படுத்துவர். கூடவே உணவு சரியில்லை, சமையல் சரியில்லை, மேசையைத் துடைக்க வில்லை என்பதுபோன்ற முறைப்பாடுகளும் எங்களுக்குத்தான் வரும். அவற்றையும் நாங்கள் யாரும் நோகாத வகையிற் சீர்செய்ய வேண்டும். சிலர் இரவு உணவுக்குப் பின்தி வருவார்கள். அவர்களுக்கு உணவு வைக்க வேண்டும். இந்தமாதிரியான பணிகளை உணவுக்குழு செய்ய வேண்டும்.

இவை விடுதிசார்ந்த பதவிகள். கல்லூரி சார்ந்த பதவி என்ற வகையில் தமிழ் மன்றத்தின் உதவிச் செயலாளர் பதவிக்குப் போட்டியிட்டு ஒரு வாக்கால் வெற்றிபெற்றது பற்றி நான் உங்களுக்கு ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். எனது நெருக்கமான நண்பர்கள் இருவருக்கு இரங்கநாதன் என்றே பெயர். ஒருவர் என்னைப் பகிடிவதை செய்த இரங்கநாதன். செலையூர் விடுதியில் இருந்தவர். மற்றுமொரு இரங்கநாதன் நாள் மாணவர். அவர் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரித் தமிழ் மன்றத்தின் செயலாளராக இருந்த காலத்தில் நான் உதவிச் செயலாளராக இருந்தேன். 1956ல் அவர் உடல்நலம் குன்றியிருந்தபோது தமிழ்மன்றத்தின் வருடாந்த விழாவை நானே பொறுப்பெடுத்து நடத்த வேண்டியிருந்தது.

இளையபாரதி: ஜயா, இப்போ கிட்டத்தட்ட 52 அண்டுகள் ஆகிவிட்டன இந்தச்

சம்பவம் நடந்து. அதை எவ்வாறு நினைவில் வைத்திருக்கிறீர்கள்? ஐந்து வருடக் கதையே சில பேருக்கு நினைவில் இருப்பதில்லை.

கவிநாயகர்: எனக்கும் அப்படித்தான். ஆனால் சில சாதனைகளை மறக்க முடியாது. அவை கணினியில் பதித்து வைத்தமாதிரி நினைவில் இருக்கும். நான் இப்போ சொல்லப்போவதும் ஒரு சாதனைதான். அதனைச் சந்தியிருந்து வேண்டும். 47 வருடங்களுக்குப் பிறகு 2005ல் நான் தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்திருந்தேன். பட்டப் படிப்பு முடிந்து இலங்கைக்குத் திரும்பியபின் தமிழ்நாட்டுப் பக்கம் தலைவைத்தே படுக்கவில்லை.

இளையபாரதி: அப்போ மிகப்பெரிய மாற்றங்களைப் பார்த்திருப்பீர்கள்.

கவிநாயகர்: மிகப்பெரிய மாற்றங்கள், வளர்ச்சிகள். அவைபற்றிப் பின்பு பேசுவோம். 2005ல் தமிழ்நாடு சென்றபோது கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களைச் சந்தித்தேன். அவருக்கும் நான் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியிற் செய்த சாதனையைச் சொல்லி மகிழ்ந்தேன். சாதனை இதுதான். சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரி விழாக்களிலே ஆண்டு விழாவே மிகப் பெரிய விழா. பொங்கலை அண்டி நடத்தப்படுவதால் பொங்கல் விழா என்றும் இது அழைக்கப்படும். அந்த விழாவுக்குப் பிரபலியமான அறிஞர் ஒருவரை அழைத்துப் பேச வைப்பது வழக்கம். இந்த ஆண்டு யாரை அழைப்பது என்று செயற்குழு ஆலோசித்தது. மன்றத்தின் காப்பாளர் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் மூ. ஆலாலாகந்தரம் செட்டியார் அவர்கள். பெரிய அறிஞர். பல புத்தகங்களை எழுதியவர். அவரது புத்தகம் ஒன்று ஏக காலத்திலே சென்னை, தில்லி போன்ற பல்கலைக் கழகங்களிலே பாடபுத்தகமாக வைக்கப்பட்டதென்றால் நீங்கள் அந்த நாலின் மகிமையை அல்லது நாலாசிரியரின் பெருமையை அறிந்துகொள்ளலாம். அப்படிப்பட்ட புதழாளர்.

ஆனால் அடக்கமானவர். என்மீது நல்ல அன்பு காட்டுவார். என்னுடைய தமிழ் அவருக்கு நல்ல விருப்பம். படிப்புத்தொட்டாக எங்களைப் பல கட்டுரைகள் எழுதவைப்பார். அப்படி எழுதப்பெற்ற கட்டுரைகளிற் சிறந்தவற்றைத் தெரிவுசெய்து வகுப்புக்கு வாசித்துக் காட்டுவார். அப்படி என்னுடைய கட்டுரைகளை இரண்டு தடவைகள் தெரிவுசெய்து வாசித்துக் காட்டினார். அந்த வகையில் எனக்கும் அவருக்கும் நல்ல உறவு இருந்தது.

ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் நான் ஒரு பிரேரணை கொண்டு வந்தேன். அவருக்குப் பிடிக்காத பிரேரணை. அது நாவலர் நெடுஞ்செழியனை இந்தமுறை பிரதம பேச்சாளராக அழைக்க வேண்டும் என்பது. காப்பாளர் உடனே ‘மெல்லப் பேசுங்க. திராவிடக் கழகம் என்றால் கல்லூரி நிருவாகத்துக்குப் பிடிக்காது’ என்று சொன்னார். அக்காலத்தில் தி.மு.க. தேர்தலுக்கே நிற்காத காலம். ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் என்று மக்கள் நலன்குறித்த கோரிக்கைகளை முன்வைத்து அரசுக்கு எதிராகப் போராட்டங்கள் நடத்திக்கொண்டிருந்த காலம். அதனால் தி.மு.க.வை ஒரு புரட்சிக்காரர் கட்சியாகவே நிருவாகம் கணித்திருந்தது. கல்லூரி நான் படித்த காலத்திலே வெள்ளைக்காரருடைய நிருவாகமாக இருந்தது. டாக்டர் பொயிட் என்பவர் அதிபராக இருந்தார்.

இளையபாரதி: அரசியற் கலப்பை அவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். அதைவிடச் சுதந்திரம் கிடைத்தும் ஐந்தாறு வருடங்கள்தானே.

கவிநாயகர்: அதனால் தி.மு.க. அறிஞர்கள் எவரும் அதுவரை கல்லூரிக்கு அழைக்கப்பட்டதில்லை என்ற கருத்தைக் காப்பாளர் முன்வைத்தார். திராவிடக்

கழகத்துப் பேச்சாளர்களில் அதிக ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாதவர், இடைநடுவால் சென்று எல்லோருடைய மதிப்பையும் பெற்றவர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள். அவர் புரட்சிகரமாகப் பேசாதவர் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தேன். கல்லூரியின் மிகமுக்கியமான ஆதங்கம் அரசாங்கத்துக்கு எதிராக இவர்கள் பேசக்கூடாது என்பதுதான். அதற்கு நான் உறுதியளிக்கின்றேன் என்று சொல்லிக் காப்பாளரின் அனுமதியைப் பெற்றேன். அதனைத் தொடர்ந்து நான் நெடுஞ்செழியன் அவர்களுக்கு அழைப்பு விடுக்க நேரடியாகச் சென்றேன். அவரும் மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தார். முதற் சந்திப்பிலேயே ஜயா, நீங்கள் அரசியல் பேசாது இருந்தால் எனக்கும் நல்லது ...

இளையபாரதி: உங்களுக்கும் நல்லது ...

கவிநாயகர்: அப்படி நான் சொல்லவில்லை. அவர்கள் யாருக்கும் அஞ்சாதவர்கள். எனக்கும் நல்லது எனது மன்றத்துச் செயற்குழுவுக்கும் நல்லது என்றுதான் சொன்னேன். என்னத்தைப்பற்றிப் பேசவேண்டும் என்று அமைதியாகக் கேட்டார். கல்லி தொடர்பான எந்தப்பொருளும் பொருத்தமாக இருக்கும் என்றேன். பின்னர் அவருக்கு வசதியான நாளில் பொங்கல் விழாவுக்கு நாளையும் குறித்து அறிவித்து விட்டேன். பிறகு விழாநாளில் நேராகச் சென்றுதான் அழைத்துவந்தேன். தொடர்வண்டியில் வரும்பொழுது இலங்கை மக்கள் பிரச்சனைகள், அரசியல் நிலைமை பற்றியும் விசாரித்தார். நல்ல பண்பான தலைவர்.

கல்லூரி வாசலுக்கு நாங்கள் இருவரும் வந்து சேர்ந்ததும் செயற்குழுவின் ஏற்பாட்டில் மன்றத்தவர் வாசலில் இருந்து விழா மண்டபம்வரை நீண்ட வரிசைகட்டி நின்று வரவேற்ற காட்சி சிறப்பாக இருந்தது. விழா மண்டபம் கல்லூரியின் பிரதான மண்டபம். அண்டேசன் மண்டபம் என்று பெயர். மண்டபம் நிறைந்த கூட்டம்.

இளையபாரதி: இப்ப நீங்கள் கதாநாயகன் ஆகிவிட்டார்கள் ...

கவிநாயகர்: நான்லை. கதாநாயகனுடன் வருகிறேன்.

இளையபாரதி: இல்லை, நீங்களும் இதன்மூலமாக மாணவர் மத்தியிலே பெரிய ஆளாகி விட்டார்கள் இல்லையா?

கவிநாயகர்: என்ன மாணவர்களுக்கு ஏற்கனவே நன்கு தெரியும். நான் இதற்கு முன்னரும் பேச்கக்களால், நாடகங்களால் என்னுடைய கொடியை உயர்தி விட்டிருக்கிறேன். எனவே மிகுந்த மரியாதையான வரவேற்புடன் அவரை அழைத்துச் சென்று காப்பாளர் ஆலாலசுந்தரஞ் செட்டியாரைச் சந்திக்க வைத்தேன். அவர் தேநீர் விருந்து வைத்து அவரை வரவேற்றார். அதிற் செயற்குழுவும் கலந்துகொண்டது. நான் அவர்களை நெடுஞ்செழியனுக்கு அறிமுகங்கெய்து வைத்தேன். இந்த வரவேற்பு முடிவில் எல்லோரும் விழா மண்டபத்துக்குச் சென்றோம். மண்டபத்தினுள்ளே கால் வைத்ததும் எல்லோரும் எழுந்து நின்று கைதட்டி வரவேற்றார்கள்.

வரவேற்புரை, காப்பாளர் உரை எல்லாம் முடிந்தபின் நெடுஞ்செழியன் எழுந்தார். ‘கற்க கசடற்’ என்ற பொருளில் பொழிந்து தள்ளினார். அரசியல் எதுவும் பேசாது சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றும் வகையில் அழகான ஒரு சொற்பொழிவை நிகழ்த்தினார். ஏன் இதை இங்கே சொல்ல வருகிறேன் என்றால், சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியின் வரலாற்றிலேயே ஒரு திராவிடக் கழகப் பேச்சாளர் ஒருவர் வந்து பேசினார் என்று சொன்னால், அது நெடுஞ்செழியன்தான். அது

1956ஆம் ஆண்டுதான். அது இந்தத் தமிழ்மன்றத்தின் ஆண்டு விழாவிலேதான். அது என்னுடைய முயற்சியினாலேதான். அது ஒரு வலாற்று நிகழ்வு.

இந்தச் சாதனையை 2005ல் கலைஞரைச் சந்தித்தபொழுது அவருக்குச் சொன்னேன். அந்தச் சந்திப்பை ஏற்படுத்தியவர் வேழவேந்தன் என்கின்ற தி.மு.க. தலைவர் ஓருவர். அவர் முன்பு தி.மு.க. அரசில் அமைச்சராகவும் இருந்தவர். சந்திப்பு அறிவாலயத்திலே நடந்தது. கலைஞருக்கு கிறித்துவக் கல்லூரிக்கு நெடுஞ்செழியனை அழைத்த சம்பவத்தைக் காதோடு காதாகச் சொன்னபோது அவர் தலையாட்டிப் புன்முறையை பூர்த்தார்.

இவையபாரதி: கதையோடு கதையாக, அப்பொழுதே அறிவாலயம் இருந்ததா?

கவிநாயகர்: நான் படித்த காலத்தில் இல்லை. மிகப் பிற்காலத்திற் கட்டப்பட்டது. அது சோழமகாராசன் அரண்மனை போன்ற பெரிய கட்டிடம்.

இவையபாரதி: அது ஒரு அரசாங்கம்.

கவிநாயகர்: அதற்குள்ளேதான் சன் ரிவி எல்லாம் இருக்கிறது. இப்பொழுது இல்லை என்று நினைக்கிறேன். அறிவாலயம் திராவிட முன்னேற்றுக் கழகத்தினுடைய கோட்டை. அந்தக் கோட்டையிலே அவரைச் சந்திக்கக் கிடைத்த வாய்ப்பு பெரியது.

இதுபோன்று நாடகம் நடித்தும் சாதனை ஒன்று செய்திருக்கிறேன். கல்லூரிகளுக்கிடையில் நடைபெற்ற நாடகப் போட்டியில் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரி முதற்பரிசைப் பெற்றது. அதில் நானும் ஒரு நடிகன். வெற்றிக்குக்குக் காரணமைவர்கள் ஜந்துபேர். பிரதி எழுதியவர், இயக்குநர், நடிகர்கள் இருவர், ஒழுங்குகளுக்குப் பொறுப்பானவர் என்று ஜவரின் கூட்டுமுயற்சியால் போட்டியில் வெற்றி பெறக்கூடியதாக இருந்தது. வெற்றிக் கிண்ணத்தில் எங்கள் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுக் கல்லூரி அலுவலகத்து வெளிக்கூடத்தில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டது. இப்பொழுது கிண்ணம் காட்சியில் இருக்காது. பாதுகாப்பாக அங்குள்ள ஆவண அறையில் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

பல சினிமா நடிகர்களைக் கிறித்துவக் கல்லூரியிலேதான் பார்த்தேன். நடிகர் தங்கவேலு, ஜெயினி கணேசன் போன்றவர்களை அங்குதான் கண்டேன். ஜெயினி கணேசன் கிறித்துவக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர். அங்கு B.Sc. படித்து வெளியேறியவர். அவர்களை எல்லாம் நாங்கள் அழைக்கவில்லை. அங்கு பல அமைப்புகள். நிகழ்ச்சிகளும் பல. மற்றைய அமைப்புகளின் விழாக்களுக்கும் நாங்கள் செலவதுண்டு. அதுவும் இப்படிச் சினிமா நடிகர்கள் வருகிறார்கள் என்றால் சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்வோம். ஒருமுறை சிவாஜியின் இருஞும் ஒனியும் என்ற நாடகம் கல்லூரியில் நடந்தது. அவர் பராசக்தி வெளிவந்து பெரிய புகழ் பெற்று, மேலும் பல படங்களில் நடிக்க ஒப்பந்தமாகியிருந்த காலம். இருந்தாலும் நாடகத்தை அவர் கைவிடவில்லை. இதைத் தவிர அயற் கிரமமாகிய பஸ்லாவரத்திலும் பல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். கல்லூரிக்கு வெளியே தாம்பரத்திலேயே பல நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சென்றிருக்கிறேன். ஒருமுறை சந்தராம்பாள் கச்சேரி தாம்பரத்தில் நடந்தது. நுழைவுச் சீட்டுப் பெற்றுப் பார்க்கவேண்டிய கச்சேரி. அதற்கும் சென்றிருந்தேன். அதில் ஒரு சம்பவத்தை நேயர்களுடன் பகர்ந்து கொள்ளவேண்டும். கச்சேரியில் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும், எப்படி இரசிக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஒரு பாடமாக அமைந்த சம்பவம். கச்சேரிக்கு நான்கு ஜந்து பேர் போயிருந்தோம்.

இனையபாரதி: மாணவர்கள்தான் ...

கவிநாயகர்: படிக்கின்ற நண்பர்கள். சுந்தராம்பாளைத்தான் பலருக்கும் தெரியும். மற்றைய பக்கவாத்தியக் கலைஞர்களைப்பற்றித் தெரியாது. அதனாலே யார்டா கடம் வாசிக்கிறது, வயலின் வாசிக்கிறது என்று எமக்குள்ளேயே விசாரணை நடத்தினோம். இப்படியே நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்க முன்னாலே இருந்த ஒருவர் திரும்பி எங்களை ஒரு பார்வை பார்த்தார். நம்பியார் பார்க்கின்ற பார்வை மாதிரி இருந்தது.

இனையபாரதி: கச்சேரியை இடையூறு செய்கிறீர்கள் என்று சொல்லும் பார்வை ...

கவிநாயகர்: அதேதான். அவர்கள் எல்லோரும் மிகுந்த அமைதியுடன் உன்னிப்பாகக் கவனித்து இரசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கு மாறான நிலைமையை இங்கு பல இடங்களிற் பார்த்திருக்கிறேன். கடந்த சனிக்கிழமை ஆதிரை சிவபாலனுடைய கச்சேரிக்குச் சென்றிருந்தேன். மிக அற்புதமாக அந்தப்பிள்ளை பாடியது.

இனையபாரதி: அது சங்கீதக் குடும்பமல்லவா?

கவிநாயகர்: சங்கீத வித்துவான் இராஜலிங்கம் அவர்களுடைய பேர்த்தியார். அதைச் சட்டத்தரணி ஸ்ரீபதி அவர்கள் பேசும்பொழுது மிக நுட்பமாகச் சொன்னார். இங்கு ஒரு வரலாறு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. மூன்றாவது சந்ததி சங்கீதத்தை அரங்கேற்றிக் கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னார். சங்கீதம் சந்ததி சந்ததியாக வளர்க்கப்படுவது ஒரு சாதனதான். Genes என்று சொல்லப்படுகின்ற மரபு அனு அதற்குக் காரணம் என்பார்கள். இந்தவகையில் சங்கீதம் இந்தப் பிள்ளைக்கு இரத்தத்திலே இருக்கிறது. சரம் மிக இயல்பாக அந்தப் பிள்ளைக்கு வருவதை இரசிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. நல்ல குரல். நல்ல நிகழ்ச்சி. ஆனால் கச்சேரி நடந்துகொண்டிருக்கையில் அக்கம் பக்கம் பலபேர் பேசிக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். சில சங்கீதம் தெரிந்தவர்கள் முன்னுக்கு இருந்து இரசித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்கள் இரசனைக்கு இடையூறு செய்வதுபோல் பின்னிக்கிருந்தவர்கள் சத்தம் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். மற்றவர் இரசனையைக் குழப்பாது எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை நான் தமிழ்நாட்டிலேதான் கற்றுக்கொண்டேன்.

இனையபாரதி: இந்திய இரசிகர்கள் இங்கு ரொறங்ரோவிலே நடத்துகின்ற கர்நாடக இசைக் கச்சேரிக்கும் செல்லுங்கள். ஈழத்தமிழர் வைக்கின்ற ஒரு கர்நாடகக் கச்சேரிக்கும் செல்லுங்கள். அங்கே குன்னக்குடி வைத்தியநாதன் வந்தபொழுது ஒரு கச்சேரி பார்க்கப் போயிருந்தேன். சபையிலே பெரிய சங்கீத வித்துவான்கள், கலாநிதிகள், பேராசிரியர்கள் உயர்ந்த பதவியிலே இருக்கின்றவர் எல்லோரும் இருந்தார்கள். ஆனால் குன்னக்குடி வைத்தியநாதன் அவர்கள் மேடைக்கு வருகின்றபொழுது அவர்கள் எல்லோருமே எழுந்து நின்று கைதட்டி ஆரவாருக்கொட்டு வரவேண்டு, அவர் பேசிமுடியும் வரைக்கும் எழுந்து நின்றுபடியே கேட்டுவிட்டு, பின்னர் அவர் வாசிக்க அமர்ந்தபொழுதான் இருக்கையிலே அமர்ந்தார்கள். அது ஒரு கௌரவம். அதைவிட, கச்சேரி பார்த்துக் கொண்டு இருக்கின்ற பொழுது குண்டுசி விழுந்தாற் சத்தங்கேட்கும்.

கவிநாயகர்: தமிழ்நாட்டுக்கார் நல்ல இரசிகர்கள். கலைநிகழ்ச்சிகளில் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை அதனை நம்மவர்களும் அறிந்து

வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே சுந்தராம்பாள் கச்சேரியில் நடந்த அந்தச் சிறு சம்வத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

மற்றுமொன்று நேரம்பற்றியது. அதுபற்றி முன்னரும் இத்தொடரிற் பேசினோம். எனவே, சில நல்ல பழக்கங்களைத் தமிழ்நாடு எனக்குக் கற்பித்திருக்கிறது என்றால் அது மிகையாகாது. சென்னை கிறித்தவுக்க் கல்லூரியிலே ஆங்கிலத்திலும் என்னுடைய கட்டுரைகள் விரிவுரையாளர்களின் மதிப்பைப் பெற்றிருக்கின்றன. Very Good என்ற பாராட்டைப் பெற்ற கட்டுரை ஒன்றை நான் கட்டசிவரையும் வீட்டிலே வைத்திருந்தேன். வீட்டை இராணுவம் எடுத்துவிட்டதால் எனது சாதனை மற்றும் வரலாற்று ஆவணங்கள் மறைந்துவிட்டன.

இனையபாரதி: இராணுவத்தின் சாதனைக்குள் உங்கள் சாதனைகள் மறைந்துவிட்டன.

கவிநாயகர்: ம். ... தமிழ்நாட்டு விரிவுரையாளர்களைப்பற்றியும் சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டும். நல்ல விரிவுரையாளர்கள். நான் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் இரண்டிலும் படித்தவன் என்பதால் சொல்லுந் தகைமை எனக்குண்டு. அங்குள்ளவர்கள் விரிவுரையாளர் என்ற அந்தச் சொல்லுக்கு ஏற்ற வகையிலே வாயைத் திறந்தால் ஒரு மனித்தியாலும் பொழுந்து தள்ளுவார்கள். குறிப்புகளை வைத்துக்கொண்டு பேசுவது மிகவும் குறுவை. அவர்கள் எனது பேச்சுக் கலைக்கும் உதாரண மனிதர்களை அமைந்தார்கள். நானும் குறிப்புகள், துண்டுகளை வைத்துக்கொண்டு பேசுவது கிடையாது. பிற பேச்சாளர்களையும் நான் கேட்டிருக்கிறேன். கருணாநிதி, அன்பழகன், நெடுஞ்செழியன் போன்ற கழகப் பேச்சாளர்கள் எல்லாம் பேசக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனாலும் என்னை வழிப்படுத்தியவர்கள் அவர்களைல்ல. எனது விரிவுரையாளர்கள். தங்கள் மட்டும் அவர்களே பெரிய சொற்பொழிவாளர்கள்தான். புத்தகத்துடன் வருவார்கள். அதனை மேசையிலே வைத்துவிட்டு வாயைத் திறந்தார்கள் என்றால், முத்துமுத்தாகக் கொட்டுவார்கள். முக்கியமாக நான் இங்கே சொல்வது தமிழ், ஆங்கில இலக்கிய விரிவுரையாளர்களை. சரித்திரப் பேராசிரியர்கள், தர்க்க சாத்திர விரிவுரையாளர்கள் இடையிடையே குறிப்புக்களைப் பார்த்துப் பேசுவதுண்டு.

இரசனைக் கலையை அங்குதான் பார்த்தேன். பேச்சுக் கலையை அங்குதான் கற்றுக் கொண்டேன். எனவே பல்கலைக்கழகத்துக்கு உள்ளேயும் வெளியேயுமாகப் பலவித அனுபவங்கள் வாயிலாக அறிவை விருத்திசெய்யக்கூடிய வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக் கொள்ளவைத்த சிறப்புத் தமிழ்நாட்டுக்குரியது. தமிழ்நாடு ஒரு கலைப் பூமி. பல கலைகளின் விளைநிலம். அங்கு தடக்கிவிழும் இடமெல்லாம் ஒரு சங்கீத வித்துவான் இருப்பார். பாடத் தெரியாத பெண்களே இல்லை என்னாம். அப்படியே நடனக் கலை தெரிந்தவர்களும் ஏராளம். அங்கே பெண் என்று சொன்னால் சங்கீதம் தெரிய வேண்டும் என்கின்ற ஒரு நியதி.

இனையபாரதி: திருமணத்துக்குப் பெண் பார்க்கப் போகின்றபொழுது பாடுவீங்களா அம்மா என்று கேட்பார்கள்.

கவிநாயகர்: திருமணத்தை வைத்துத்தான் செய்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். கலைகள்மீது அவர்களுக்கு இருக்கும் பற்று அபரிமிதமானது. காலையிலே எழுந்து முற்றத்தைப் பெருக்கிக் கோலம்

போடுவதுபோன்று சங்கீதம் அவர்களுக்கு முக்கியம். எங்களுடைய கண்டாவிலும் பெண்பிள்ளைகள் என்று சொன்னால் பரதநாட்டியம் படிக்க வேண்டும் என்கின்ற ஒரு நிலை வளர்ந்து வருகிறது. அந்த மாதிரி அங்கு சங்கீதம் படிப்பார்கள். முக்கியமாகச் சனி ஞாயிறுகளில் காலையிலே நீங்கள் வீதியால் நடந்து போன்றீர்கள் என்றால் வீடுகளிற் சங்கீதக் குரல் கேட்கும்.

இளையபாரதி: சாதகம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார்கள். மிருதங்கம் பழகிக்கொண்டிருப்பார்கள். அப்படி ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஏதாவது ஒரு கலைப்பயிற்சி நடக்கும்.

கவிநாயகர்: ஓமோம். தமிழ்நாட்டில் நாடகங்களும் பார்த்திருக்கிறேன். அவ்வை சண்முகம் அவர்களுடைய இராஜராஜோழன் நாடகம் இன்றும் மனத்திலே நிற்கிறது.

இளையபாரதி: அவ்வை சண்முகம் அவர்களுடைய பெயரைத்தான் கமலகாசன் அவ்வை சண்முகி படத்துக்கு வைத்தார்.

கவிநாயகர்: அப்போ இரஜனிகாந்த் சிவாஜி என்று வைத்தது ...?

இளையபாரதி: சிவாஜிதானே ரஜனிகாந்துக்கும் பெயர். சிவாஜிராவ் என்பதுதான் அவருடைய பெயர்.

கவிநாயகர்: எனக்கு உங்கள் அளவுக்கு சினிமா அறிவு கிடையாது. நீங்கள் ஒரு ஊடகவியலாளர் என்பதால் அவற்றை எல்லாம் அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள். ஒரு காலத்திலே எனக்கும் சினிமாவிலே நல்ல நாட்டம் இருந்தது. இப்பொழுதெல்லாம் பெரிதாக நாட்டம் இல்லை. அந்தக் காலத்திலே நடிகர் ஆயினும் நடிகைகளாயினும் ஒரு பண்பாடான முறையிலே வந்து போனார்கள். இந்தக் காலத்திலே நடிகைகள் பின்பற்றுகின்ற உடைநடை பாவுனை எல்லாம் எனக்கு விருப்பமில்லாதவை. குடும்பத்தோடு சென்று பார்க்க முடியாத படங்கள்தான் கூடுதலாக வருகின்றன. இப்படியான படங்கள்தான் அதிகமாக வருகின்றன என்று சில ஆண்டுகளுக்குமன் இங்கு வந்திருந்த கவிப்பேரரசு வைரமுத்துவுக்கு அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பு உபசாரம் ஒன்றிற் பேசினேன். அவர் பதில் உரையிலே குடும்பத்தோடு பார்க்க முடியவில்லையென்றால் தனியாகச் சென்று பார்க்கலாந்தானே என்று பகிழ்யாகச் சொல்லிச் சமாளித்தார்.

இளையபாரதி: நான் நினைக்கிறேன், இந்தக் காலத்துக்கு அது ஒத்துவராது என்று. இலங்கை இந்திய நாடுகளிலே குடும்பத்தோடு படம் பார்க்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. ஏனென்றால் பட்டணத்திலேதான் படம் ஒடும். எல்லாருங் சேர்ந்துதான் போகவேணும். தனித்தனியாகப் போய்ப் பார்க்குமிடியாது. அப்போ நிச்சயமாக அது எல்லோரும் சேர்ந்து பார்க்கின்ற ஒரு நிகழ்வாகத்தான் இருக்கும். இப்போ தமிழின் அறையில் ஒரு ரிவி இருக்கிறது. தங்கைச்சி அறையிலே ஒரு ரிவி இருக்கு. அம்மாவின் அறையிலை ஒன்று இருக்கு. அதனால் தனித்தனியாக அவர்கள் பார்க்கும் நிலைமையும் இருக்கிறது.

கவிநாயகர்: மற்றுமொரு கிறித்துவக் கல்லூரியில் நடந்த சம்பவத்தையும் சொல்லலாம் 1955ஆம் ஆண்டு நடந்தது. எங்களுடைய இலங்கைத் தமிழப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் சென்னைக்கு வந்தபொழுது, அவரது ஊரைச் சார்ந்த ஆறுமுகம் என்ற ஒரு நண்பரும் நானுமாகச் சேர்ந்து அவருக்கு எங்கள் செலையூர் மண்டபத்தில் ஒரு வரவேற்பு அளித்தோம். கூட்டத்துக்கு எமது

தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பூ.ஆலாலசுந்தரம் தலைமை தாங்கினார். கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் உரைநிகழ்த்துகையில் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இருந்த தொடர்பை, உறவை இராவணன் காலத்திலிருந்து பாக்குத்தொடுக்டலை நீந்திக் கடந்த திரு. நவரத்தினசாமி காலம்வரை மிகச் சுவைபட எடுத்து விளக்கினார். அவருக்கு நாங்கள் ஒரு குறுகியகால அவகாசந்தான் கொடுத்தோம். இருந்தாலும் பேராசிரியராயிற்றே, அங்புதமாகப் பேசினார். ஆனால் நான் முந்திச் சொன்னது போல இந்திய விரிவுரையாளர் பாணிக்கும் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நடைக்கும் நிறையவே வித்தியாசம் இருந்தது.

அடுத்தது 1956ல் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் வந்தது. அதனை எதிர்த்து அங்கிருந்த இலங்கைக் தமிழர்கள் ஒரு கூட்டம் நடத்தினார்கள். அதுவும் எங்கள் செலையூர் மண்டபத்திலேதான் நடந்தது. பேச்சாளர் பட்டியலில் ஹீபர் விடுதியைச் சேர்ந்த திரு. கணக்கபாபதி அவர்களும் நானும் இருந்தோம். திரு. கணக்கபாபதி எனக்கு முதற் பேசினார். அவர் பேசுகையில் சிங்களவர்களுக்கும் தமிழருக்குமடையில் இருக்கும் வேறுபாடுகளை எடுத்துக்கூறி 80 சிங்கங்களும் 20 மான்களும் சேர்ந்து வாழுமிடியாது என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார். அவரை அடுத்துப் பேசிய நான் சிங்களவர் 80 சிங்கங்கள் என்றால், நாங்களும் 20 சிங்கங்கள்தான், மான்கள் அல்லர் என்று பேசினேன். இப்படி எங்களுக்கிடையே அன்று தொடங்கிய முரண்பாடு இன்றுவரை தொடர்கிறது - நகைச்சுவையாகத்தான்.

எனக்கு ஆங்கில விரிவுரையாளராக இருந்தவர் மைக்கிக்கல் என்ற ஸ்கோத்லாந்துக் காரர். நன்றாகப் படிப்பிப்பார். இந்த இடத்திலே ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். மைக்கிக்கல், மைக்கூகல், மைக்கபேயில் என்று இப்படி மைக் என்று பெயர்கள் தொடங்கினால் அவர்கள் ஸ்கோத்லாந்துக்காரர் என்று நீர்மானிக்கலாம். அவவிதம் Robinson, Stevenson என்பதுபோல 80 என்று முடிந்தால் அவர்கள் ஜரோப்பாவின் வடபகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று முடிவுக்ட்டலாம். பாருங்கள் ஜரோப்பியர் இன்றும் பெயர் வைப்பதில் தங்கள் அடிகொடி மரபைப் பின்பற்றுகிறார்கள். ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் ஒவ்வொரு பெயர் வைக்கின்ற முறை இருக்கிறது. தமிழர்கள் அவவிதமான ஒரு முறையைப் பின்பற்றாமல், தமிழ்ப் பெயர்களைக்கூட வைக்காமல் புதிது புதிதாகத் தேடி, வடமொழிப் பெயர்களை வைக்கிறார்கள்.

இவையபாரி: வைத்தியசாலையிலிருந்து குழந்தை பிறந்துவிட்டது என்று செய்திவரும். வீட்டில் ஒரு பாத்திரத்தைத் தூக்கி அடுக்களையிற் போடுவார்கள். அதிலிருந்து ஒரு ஒலி எழும்பும். அதைப் பெயராக வைப்பார்கள்.

கவிநாயகர்: இதென் புதுக்குழப்பம். சினிமாவில் வந்துபோல பீம்சீங் புதுக்குழப்பம். அது ஒரு வழக்கா? சரி உங்கள் கிழுக்கு எனக்கு விளங்குகின்றது. எங்களுடைய விடுதியில் Dr. Kibble என்ற கணிதப் பேராசிரியர் இருந்தவர். இவர் ஆங்கிலேயர். அவரைப் பற்றியும் சொல்லிக் கிறித்துவக் கல்லூரியிலிருந்து நாம் விலகிச் செல்லலாம். அவர் கணிதத்துறை சார்ந்த நால்களும் எழுதியிருக்கிறார். அடக்கமானர். பெரிய மறதிக்காரர். அவரைப் பற்றி நிறையக் கதைகள். அதில் ஒரு கதை. அவரது வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மரம் இருக்கிறது. வில்லங்கமான கணக்குகளை அந்த மரத்தில் ஏறியிருந்துதான் செய்வாராம். ஒருநாள் மனைவியார் கீழே இருந்து இருட்டிவிட்டது இறங்கிவாரும் என்று அழைத்தபோது, விளக்கை மேலுக்குக் கொண்டுவாரும் என்று அவர் சொன்னாராம். இப்படி ஒரு கதை. மற்றும் ஒரு கதை. அவரிடம் வாகனம் இல்லை. சென்னையில் நடக்கும் சில கல்லூரி

சார்ந்த கூட்டங்களுக்கு அதிபர் டாக்டர் பாயிட் தன்னுடைய வண்டியைக் கொடுத்து இவரை அனுப்புவது வழக்கம். ஒருமுறை கூட்டம் முடிந்ததும் வண்டியில் சென்றதை மறந்து, தொடர் வண்டியில் ஏறி வந்துவிட்டாராம்.

இவளையார்தி: இங்கும் சில கோஸ்வரர்கள் இருக்கிறார்கள். பெரிய திருட்டுகள் எல்லாம் செய்வார்கள். அவர்களுக்கு அது ஒருவகையான நோய் அல்லது பலவீனம் என்று சொல்வார்கள். டாக்டர் கிபிள் மற்றி அப்படியல்ல. அவர்களின் புலன்கள், சிந்தனைகள் ஒன்றிலே ஊன்றி நிற்க இன்னொன்றை மறந்துவிடுவார்கள். உதாரணமாக வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வானியல் தொடர்பான ஆராய்ச்சியில் நடந்துபோனவர் நிலத்தில் இருந்த குழியில் விழுந்த கதைமாதிரி. அவர்களுடைய மனம் வேறொன்றில் குத்திட்டு நிற்பதுதான் முக்கிய காரணம். ஆங்கிலத்திலே இதனை eccentric என்று சொல்வார்கள். விவேகம் உள்ளவர் இப்படி இருப்பார்கள் என்றும் சொல்லுகிறார்களே. அதாவது முளை கூடினால் மற்றி வருமாம். உங்களுக்கும் எனக்கும் இப்படி அடிக்கடி மற்றி வரவில்லையென்றால் எங்களுக்குக் கொஞ்சம் விவேகம் குறைவு என்றும் சொல்லலாம். (சிரிப்பு.)

கவிநாயகர்: எனது விரிவுரையாளர் சிலரும் இப்படி இருந்தார்கள். ஒருவர் மணி அடித்தாலும் வகுப்பைவிட்டுப் போகமாட்டார். மற்றைய விரிவுரையாளர் வாசலுக்கு வரத்தான் அதற்குள் மணி அடித்துவிட்டதா என்று கேட்டுக்கொண்டு வெளியே செல்வார். இப்படித் தங்களை மறந்து பாடங்களை நடத்துகின்ற விரிவுரையாளர்களும் அந்தக் காலத்தில் அங்கு இருந்தார்கள்.

பகிடி வதைபற்றிச் சொன்னபோது ஒன்றை மறந்துவிட்டேன். ஒருமுறை சாப்பிடுகின்றபோது ஒரு முதிய மாணவன் புதிய மாணவன் ஒருவனை நோக்கி வாழைப்பழத் தோலை எறிந்து விட்டான். புதியவன் ஒரு பேகர் என்று சொல்லப்படுகின்ற, கொழும்பில் இருக்கிறவர்களைப் போன்ற கலப்பினத்தைச் சேர்ந்தவன். வடநாட்டுக்காரன். அவன் ஜரோப்பிய உணவுப் பகுதியில் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய மேசையில் வாழைப்பழத் தோல் விழுந்தது. நாங்கள் எதிர்ப்பக்கமாக இருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தோம். எழுந்தான். நாலு வாங்குகளைத் தாண்டி அந்த முதியவன் பக்கம் வந்தான். விட்டான் அடி கன்னத்தைப்பொத்தி. அத்துடன் அந்த வருடப் பகிடிவதை முடிவுக்கு வந்தது.

இவளையார்தி: அதற்கு நிருவாகம் எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லையா?

கவிநாயகர்: இல்லை. ஏனென்றால் முதியவர் முறைப்பாடு எதுவும் செய்யவில்லை. அவர் செய்யமுடியாது. அவர்தானே குற்றவாளி. அதற்கு நாங்கள் எல்லோரும் சாட்சி.

சீக்கியரும் அங்கு படித்தவர்கள். அவர்கள் அமைதியானவர்கள். அதிகம் பேசமாட்டார்கள். ஆனால் யாரும் சேட்டை விட்டால் பொறுக்கமாட்டார்கள். பல்லின மக்கள் இங்கு இருந்தாலும் வகுப்பறைகள், கூட்டங்கள் ஆகியவற்றிலேதான் ஒன்றாகக் கலப்பார்கள். மற்றும் படி தங்கள் தங்கள் ஆட்களோடுதான் அவர்கள் திரிவார்கள், இனம் இனத்தை நாடுவதுபோல. உதாரணமாக, இலங்கையைர் இலங்கையருடனும் சீக்கியர் சீக்கியருடனும்தான் அதிகம் உறவாடுவார்கள்.

இப்படியான அனுபவங்களுக்கூடாகப் படிப்பிலும் கவனஞ் செலுத்தி இடைநிலைத் தேர்வில் சித்திபெற்றுப் புவியியல் படிப்பதற்கு நான் கோவை சென்றேன். அந்தக் காலத்திலே Intermediate என்று சொல்லப்படுகின்ற இரண்டு வருட இடைநிலைப்

படிப்பை முடித்தாற்றான் B.A., B.Sc. யைச் செய்யலாம். அதிற் சித்தியடைந்து சாவகச்சேரி இறிபேக் கல்லூரி அதிபர் திரு. சரவணமுத்து அவர்களின் ஆலோசனையின் பேரில், சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியிலே புவியியல் துறை இல்லாத காரணத்தினாலே புவியியற் படிப்புக்குப் பெயர்பெற்ற கோவை அரசினர் கல்லூரிக்கு விண்ணப்பித்து, தெரிவாகி 1956ஆம் ஆண்டு கோவைக்குச் சென்றேன். அடுத்த சந்திப்பிலே கோவைக் கல்லூரி அனுபவங்கள்பற்றிப் பேசி நிறைவு செய்யலாம்.

இளையபாரதி: நிறைவு செய்யலாம் என்று எதைச் சொல்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: படிப்புத் தொடர்பான வரலாற்றை, கல்லூரி வாழ்க்கையை.

இளையபாரதி: நான் பயந்து போனேன்.

கவிநாயகர்: கோவை ஒரு அழகான நகரம். கைத்தொழில் நகரம். சென்னையின் குடித்தொகை இப்பொழுது 7 மில்லியன். உலகத்திலேயே பெரிய நகரங்களில் ஒன்றாகச் சென்னை மதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் கோவை அந்த அளவுக்குப் பெரியதல்ல. என்றாலும் கைத்தொழில்களுக்குப் பெயர் பெற்றது. நாடுபூவைப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். அகில இந்தியப் புகழ்பெற்ற பெரிய விஞ்ஞானி. அவருடைய ஆராய்ச்சிகளை அரசாங்கம் பெரிதாகக் கணிக்காதபடியால் அவர் வெளிச்சத்துக்கு வரவில்லை. அவர் நிறுவிய தொழில்நுட்பக் கல்லூரி இன்றும் அவருடைய பெயரை வாழ்வைத் துக்க கொண்டிருக்கிறது. கோவை நெசவுத்தொழிலுக்கும் பெயர் பெற்றது. அத்தகைய தொழில் நகரத்திலே அரசாங்கம் நடத்துகின்ற கலைக் கல்லூரியில் B.A. புவியியல் படிக்கத் தெரிவாகிக் சென்றேன்.

இளையபாரதி: இன்று உங்களுடைய வாழ்க்கையைவிடச் சமூகத்தைப்பற்றி நிறையப் பேசிவிட்டோம் போல இருக்கிறது. நடைமுறை அனுபவங்கள், சமூகப் பண்பாடுகள் பழக்கவழக்கங்கள் பற்றியெல்லாம் பேசியிருக்கிறோம். இருந்தாலும் அது காலத்தோடு ஓட்டியது. இன்னும் ஒரு 50 வருடங்களுக்குப்பிற்பாடு இந்த நிலைமைகள் இருக்காது. ஏனென்றால் அடுத்த தலைமுறை வந்தபின் இவை மறைக்கப்பட்டுவிடும் அல்லது....

கவிநாயகர்: இப்பொழுது பல மாற்றங்கள் எங்கும் நடந்துவருகின்றன. கண்டாவிலும் 1980, 90களில் எல்லாம் எம்மெர் வெளியால் வந்தால் அவர்களுடைய ஆடைகளில் கறி மணக்கும். இப்பொழுதெல்லாம் அப்படி இல்லை.

இளையபாரதி: அப்பொழுது takeout இல்லை. இப்பொழுது அது இருக்கு.

கவிநாயகர்: ஒருவகையான முன்னேற்றங்கள் இருக்கின்றன. சிலசில விடயங்கள் இரத்தத்தில் உற்றியவை. பிறருடன் பழகும் அலுவல்களில் முன்னேற்றம் இருக்கிறது. எங்களுடன், தமிழருடன் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் இன்னும் அவர்கள் முன்னேற வேண்டும். முன்னேறுவார்கள். முன்னேறாமல் இருக்கமுடியாது. மிக முக்கியமாக, அடுத்த சந்ததி - அது வளர்ந்து வருகிறதே.

இளையபாரதி: எதிர்காலம் அவர்களுடைய கையில்தானே இருக்கிறது. எங்களுக்கு அந்த ஜீன்சோடு இருக்கின்ற விடயங்கள் மாற்றக்கூடியவையாகத் தெரியவில்லை.

கவிநாயகர்: எங்களிடத்திலே இருக்கின்ற ஒரு நல்ல பழக்கம் உற்றார், உறவினர், மற்றும் நண்பர்களை வருத்தம் பார்க்கச் செல்வது. அதுபோல செத்தவீடுகளுக்கும் செல்வது. என்ன வேலை இருந்தாலும் பெருந்தொகையில் சென்று கவலை தெரிவிக்கின்ற, ஆறுதல் சொல்லுகின்ற ஒரு பழக்கம் இருக்கிறது.

இளையபாரதி: எங்கடை ஆட்கள் செத்தவீட்டுக்குப் போவினம், அழுவினம், பிறகு மறந்துவிடுவார்கள் வைத்தியசாலையில் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கையில் போய்ப் பார்க்க மாட்டார்கள்.

கவிநாயகர்: நீங்கள் சொல்வது போல குறைகள் நிறையவே இருக்கின்றன. செத்தவீட்டுக்குப் போவதும் ஒரு சம்பிரதாயந்தான். கலாநிதி கே.எஸ். நடராசா இறந்தபொழுதும் எஸ். கே. மகேந்திரன் இறந்தபொழுதும் பெருந்தொகையான மக்கள் அஞ்சலி செலுத்தத் திரண்டிருந்தார்கள். அவ்வளவுதான். அதன்பிறகு மறந்துவிட்டார்கள். உலக இயல்பும் அதுதான். திருமூலநாயனாரும் -

ஹரெலாங் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பினமென்று பெயரிட்டுச்
குரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபொய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப் பொழிந்தார்களே

என்றார். அந்தவகையில் பல சமூகப் பணிகள் செய்த இப்பெரியார்களை எல்லோரும் மறந்து விட்டார்கள். கலாநிதி கே. எஸ். நடராசா அல்பேட்டாவிலும் இங்கும் தமிழ்ப் படிப்பித்தவர். தமிழ்மொழி வளர்ச்சி தொடர்பான பல முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவர். கலை தொழில்நுட்பக் கல்லூரிக்கும் இயக்குநராக இருந்திருக்கின்றார். அவரைப் பற்றி இப்பொழுது பேசுவார் யாருமில்லை. கடந்த வெள்ளிக்கழிமை விமல் சொக்கநாதனின் வாணோலிக்கலை நூல் வெளியீட்டு விழாவுக்குத் தலைமைதாங்கிப் பேசுகையில் நான் அவரது பெயரை உச்சரித்தேன். அதுபோல மகேந்திரனின் பெயரை நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு நான்தான் இப்பொழுது உச்சரிக்கின்றேன். ஊருக்கு உழைத்தவர்களின் பெயர்களைக்கூட மறந்துவிடுகிறார்கள்.

இளையபாரதி: அப்போ ஊரிலே செத்தவீட்டுக்குப் போனால் அங்கு யாராவது புத்தகம் வைத்தவர்களா வந்தவர்களின் பெயர்களை எழுதுவதற்கு?

கவிநாயகர்: இல்லை.

இளையபாரதி: இங்கு வைக்கிறார்கள். ஏன்?

அது 31க்குச் சொல்வதற்கு, நன்றி சொல்வதற்கு. அதை நாங்கள் வைக்கவில்லையே, மன்றபக்காரன்தானே வைக்கிறான்.

இளையபாரதி: இவர்கள் சொல்லி, அவர்கள் வைக்கிறார்களா?

கவிநாயகர்: அப்படியுஞ் சொல்லமுடியாது. அது முன்பிருந்தே இங்கு பின்பற்றப்பட்டுவேந்த ஒரு வழக்கத்தை மன்றபக்காரர் செய்கிறார்கள். கொப்பியைப் பின்னர் இறந்தவரின் சுற்றுத்தவருக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதை இறந்தவர்கள் எந்த அளவுக்குப் பயன்படுத் துகிறார்கள் என்பதுபற்றி எனக்குத் தெரியாது. உண்மையிலே ஒவ்வொருவரையும் கூப்பிட்டு நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும். புத்தகத்திலே கையெழுத்து வாங்குவது மேல்நாட்டவரின் பண்பு. எங்களுடைய

மரபிலே இது இருக்கவில்லை. அவ்விதமாக வரலாற்றுப் பதிவுகளிலே எங்களுக்கு அதிக நாட்டம் இருக்கவில்லைத்தானே.

இவையபாரதி: அதன் காரணம் என்னவென்றால் அங்கு எல்லோருக்கும் எல்லோரையும் தெரிந்திருக்கும். உறவுகளின் நெருக்கம் இருந்தால் யார்யார் வந்தார்கள் என்ற விவரம் நெஞ்சத்திற் பதிந்திருக்கும்.

கவிநாயகர்: இனி, கூடுதலாக அவர்கள் எல்லாம் சொந்த பந்தங்களாக இருப்பார்கள். சொந்தபந்தங்களுக்கு நன்றி சொல்லும் வழக்கமும் எங்கள் மத்தியில் இல்லை. இங்கு மனைவிக்குக்கூட அடிக்கடி I love you சொல்லுவார்கள்.

இவையபாரதி: I miss you darling ...

கவிநாயகர்: அதெல்லாம் சொல்லது போனால் அவர்கள் விட்டிட்டு ஓடிவிடுவார்கள். எங்களுடைய பெண்கள், எங்களுடைய கணவன்மார் அப்படி இல்லையே. நாங்கள் ஊரிலே எங்கள் தந்தையார் ஏதாவது உதவி செய்தால், அப்பா நன்றி என்று சொல்லியிருக்கிறோமா? இங்கு வந்த பிறகுதான் நாங்களும் சொல்லப் பழகியிருக்கிறோம்.

இவையபாரதி: நல்ல விடயந்தானே. சொல்லலாந்தானே!

கவிநாயகர்: நன்றியைப் பழக்கமில்லாதவர்களுக்குத்தான் சொல்ல வேண்டும். உரிமையானவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. என்னுடைய மனைவி தேநீர் தரும்போது நன்றி என்று சொன்னால் எப்படி இருக்கும்?

இவையபாரதி: சந்தோசப் படுவா. ஐயா, இன்றைக்குப்போய், I love you டா, I miss you டா! நீ எனக்கு வாழ்க்கையிலே கிடைத்த மிகப் பெரிய பொக்கிச்சமாக நான் கருதுகிறேன். உன்னோடு வாழ்ந்த நாட்கள் எனக்கு இனிமையானவை. வரும்பொழுது உன்னைப் பற்றி நான் சிந்தித்தேன். நீ என்னை வழி நடத்தியிருக்கிறாய். இந்தச் சேலையில் நீ அழகாக இருக்கிறாய். இன்று சமைத்த உணவு மிக அற்புதமாக இருக்கிறது என்று சொல்லிப் பாருங்கோ. அவவிலை எவ்வளவு வித்தியாசம் தெரிகிறது என்று பாருங்கோ!

கவிநாயகர்: ஒருமுறை கூட்டம் ஒன்றிலே எனது மனைவிக்கு நன்றி சொன்னேன். வீட்டுக்கு வந்தபின்னர் எங்களுக்கு அப்படி நன்றி சொல்லத் தேவையில்லை என்று குறைப்பட்டுக் கொண்டார்.

இவையபாரதி: இல்லை, இல்லை. அவ கூட்டத்திலே அப்படிச் சொல்ல வேண்டாம், வீட்டிலே காதுக்குள்ளே சொல்லுங்கோ என்று மறைமுகமாகச் சொல்கின்றா. அது உண்மைதானே. அதை நான் அனுபவித்திருக்கிறேன். அது மிகப் பெரிய மாற்றத்தைக் குடும்பத்திலே ஏற்படுத்தும். குடும்பத்திலே இருப்பவர் நன்றி சொல்லிப் பழகுவது மிக நல்லது. கணவன் மனைவிக்கு நன்றி சொல்வதிற்குப்பே இல்லை. இல்லாவிட்டால் உங்களிடத்தில் இருக்கின்ற அன்பு எனக்கு எப்பொழுது தெரியும்? நீங்கள் செத்தவீட்டில் எனக்கு மாலை போடும்பொழுது தெரியுமா? அல்லது என்னுடைய செத்தவீட்டிலே நீங்கள் பேசும்பொழுது தெரியுமா? அப்படி எனக்குத் தெரியாமல் நீங்கள் பேசுவதில் எந்தவித அர்த்தமும் இல்லைத்தானே. எனவே நான் உயிரோடு இருக்கையில் நீங்கள் சொல்ல

வேண்டும். நீங்கள் உயிரோடு இருக்கும் பொழுதுதான் நான் இந்த நிகழ்ச்சியைச் செய்கிறேன். ஏன்? அதுதான் உண்மை. அதுதான் தேவை. அதுதான் ஆரோக்கியம். அதுதான் மறுமலர்ச்சி. அதுதான் விழிப்புணர்ச்சி. அதுதான் சமூக மாற்றம் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் நீங்கள் உயிரோடு இருக்கும் பொழுது, உங்களுடைய குரல் மூலம் உங்களுடைய தேவைகளை அறிந்து நாங்கள் இந்தச் சமூகத்துக்குச் சொல்ல நாங்கள் ஆசைப்படுகிறோம். அதுதான் நான் கெளரவும் என்று நினைக்கிறேன். இறந்தபின் பேசுவது, நினைவுமலர் அடிப்பதிலே எல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

கவிநாயகர்: எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. இரண்டையும் செய்ய வேண்டும். உயிரோடு இருக்கும் பொழுதும் செய்ய வேண்டும். இறந்தபின்னரும் செய்ய வேண்டும். அதுதான் சொன்னேனே மகேந்திரனைப் பற்றி எல்லோரும் மறந்துவிட்டார்கள் என்று. இறந்தபின்னரும் அதீத ஆற்றல் படைத்தவர்கள், சமூகத்துக்குத் தொண்டு செய்தவர்களை மறவாது போற்ற வேண்டும்.

நயனொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையயார்
பண்புபா ராட்டும் உலகு

என்றார் வள்ளுவர் பெருமான். ஒரு சமுதாயத்துக்குப் பயனுடைய உதவிகளைச் செய்கின்றவர்களின் பண்பை உலகு பாராட்டும் என்கிறார். நீங்கள் வாழுகின்றபோதே அந்தப் பாராட்டைச் செய்யவேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள். அது நல்ல நினைவு.

இளையபாரதி: சமூகத்துக்குத் தேவையான ஒருவரைப் பற்றி அவர் வாழுகின்ற காலத்தில் அக்கறையே இல்லாமல் இருந்துவிட்டு, அவர் இறந்தபின்னர் மிகப்பெரிய மாலையுடன் சென்றால் அந்தக் குடும்பமே எங்களை எதிர்க்கும்.

கவிநாயகர்: சரிதான்...

இளையபாரதி: அந்தக் குடும்பம் எங்களைப் பார்த்து வெறுக்கும். அப்பா இருக்குமட்டும் இவர்களுக்குக் கண்ணே தெரியவில்லை. இப்பொழுது ஓடி வருகிறார்கள் என்று. ஆகவே வாழுகின்ற பொழுதே மனைவியாக இருந்தால் என்ன, பிள்ளைகளாக இருந்தால் என்ன, அவர்களுக்கு நன்றி சொல்வது, அவர்களை உற்சாகப்படுத்துவது எல்லாம் தேவை. இப்பொழுது இலங்கைத் தமிழர்களுக்கிடையில் ஒரு புதிய கலாச்சாரம் வந்திருக்கிறது. அது இந்த surprise birthday கொண்டாடுவது. அது மிக வேகமாக வளர்ந்துவருகின்ற ஒரு விசயம். ஒருவரை ஆச்சரியப்படுத்துவது. நான் எதையுமே வெளிப்படையாக வாளொலியிற் பேசுவன். எனக்கு யாரைப்பற்றியும் கவலைகூடக் கிடையாது. சிலவேளைகளில் நான் சொல்வது சரி என்று நிறையப்பேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு மற்றவர்களைச் சந்தோசப்படுத்தத் தெரியாது என்று நான் சொல்கிறேன்.

கவிநாயகர்: மனைவியைக்கூடவா?

இளையபாரதி: ஓம். தன்னுடைய தேவைக்காக மனைவியைப் பாவிக்கிறாரேதவிர, மனைவியைச் சந்தோசப்படுத்துவதற்காக முயற்சி எடுப்பதில்லை.

கவிநாயகர்: குடும் பத் திலே பெண் னண்யும் பிள்ளைகளையும் சந்தோசப்படுத்துவதில் தமிழர் முதன்மையானவர். இப்ப மேல்நாட்டவர்கள் ...

இளையபாரதி: மேல்நாட்டவர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கு நான் வரவில்லை. இப்ப நீங்கள் 28 பவணிலே தாலி கட்டுவீங்க, ஆனால் ஒரு ரூபாய்க்கு ஜோஸ் வாங்க மாட்டார்கள். அதில் என்ன பிரயோசனம் இருக்கு?

கவிநாயகர்: அது வாடிப்போகும். அதிலே பிரயோசனம் இல்லை.

இளையபாரதி: நீங்கள் அன்பே ஆரம்பதே என்று சொல்ல மாட்டார்கள்!

கவிநாயகர்: அதுதான் சினிமாவிலே சொல்லுகிறார்களே! அதையேன் திருப்பிச் சொல்ல வேணும்.

இளையபாரதி: அதாவது ஒருவர் வாழும்போது அவரைச் சந்தோசப்படுத்துவதற்கு எங்களுக்குத் தெரியாது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். அதாவது வந்து, எப்படியென்றால் ... எங்களுக்கு surprise party என்று வைக்கின்றோம் என்றால், உங்களுக்கு என்றால் எல்லாரும் நிச்சயமாக வந்துவிடுவார்கள், பயத்திலே வந்துவிடுவார்கள். சரி வேறு ஒருவருக்கு என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதிலே ஒரு குறிக்கப்பட்டவர்கள்தான் வேளைக்கு வருவார்கள். மற்றவர்களுக்கு ஏற்கனவே சொல்லி வைத்திருந்தாலும் - இது ஒரு ஆச்சரியப்படுத்தும் பாட்டி. அவருக்குத் தெரியக்கூடாது. நீங்கள் கொஞ்சம் உரிய நேரத்துக்கு வந்து வீட்டுக்குள் ஒளித்திருங்கோ நாங்கள் அவர் வந்தவுடன் கூப்பிடுவோம் என்று அழைத்திருந்தாலும் - அவர்கள் சாப்பிடுகிற நேரமாகத்தான் வருவார்கள். அவர்களுக்கு மற்றவர்களைச் சந்தோசப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் அக்கறை இல்லை. அந்த நேரத்தில் அவர் ஆச்சரியப்படுவாரே, அவர் புளகாங்கிதம் அடைந்து மிகப்பெரிய சந்தோசத்தில் ஆழ்வாரே, அதைப் பார்த்து நாங்களும் சந்தோசப்படலாமே என்கின்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு இருப்பதில்லை. அதாவது ஒரு சின்ன விசயத்துக்குத் தன்னும் மற்றவர்களைச் சந்தோசப் படுத்துகின்ற எண்ணம் இல்லை என்று சொல்லவில்லை, குறைவு என்று சொல்லுகிறேன்.

கவிநாயகர்: இன்றைய தினம் ...

இளையபாரதி: சமூகத்தைப் பற்றி அதிக அக்கறைப்பட்டுவிட்டோம் ...

கவிநாயகர்: இல்லை இல்லை, இடைக்கிடை கொஞ்சம் வித்தியாசமாக ... நாங்கள் சமூக மிருகங்கள்தானே! சில விடயங்களைச் சமூகத்துக்குப் பயன்படும் வகையில் எடுத்துவருவது நல்லது. ஆனால் என்னுடைய ஒரு தாழ்மையான அபிப்பிராயம் நாங்கள் எவ்வளவோ எழுதியிருக்கிறோம். பேசியிருக்கிறோம். ஆனால் தமிழர்களின் குணங்களிலே ஒன்று மற்றவர்கள் சொல்லித் திருந்துவது குறைவு. இவ்வளவு நேரமும் நாங்கள் நேரத்தைத்தான் செலவு செய்திருக்கிறோம் எங்களுடைய திருப்திக்காக. ஆனால் இளையபாரதி சொன்னாரே, கந்தவன மாஸ்டர் சொன்னாரே -அப்படி நடப்போம் என்று நினைக்கமாட்டார்கள். அப்படி நினைத்துத் திருந்துகிற குணம் இருந்தால் வள்ளுவர் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சொல்லி வைத்த கருத்துக்களை நடைமுறைப்படுத்தி இருந்தால் இன்றைக்கு எவ்வளவோ முன்னேறியிருப்போம். எனவே வள்ளுவர் சொல்லியோ அவ்வையார் சொல்லியோ திருந்தாதவர்கள் நாங்கள் சொல்லித் திருந்துவார்கள் என்றில்லை ...

இளையபாரதி: வள்ளுவருடைய குறளிலிருந்து எங்களுடைய நேயர் ஒருவர் ஒரு கருத்துச் சொன்னார். மிக அற்புதமாக இருந்தது. இடுக்கண் வருங்கால் நகுக என்பதன் பொருள் என்ன ஜியா?

கவிநாயகர்: துன்பம் வருகின்ற பொழுது புன்முறுவல் பூத்துநில்.

இளையபாரதி: ஒப்பாரி வையாதே. நட்புப்பற்றி ஒரு குறள்... அது...

கவிநாயகர்: உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல் ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு.

இளையபாரதி: அதன் கருத்து ...

கவிநாயகர்: கட்டியிருக்கின்ற ஆடை அவிழ்ந்து விழும்போது எம்மை அறியாமலேயே கை அதனைப்பிடித்து உடுத்து மானத்தைக் காப்பாற்றுவதுபோல, துன்பம் வரும்பொழுது தானாக வந்து உதவி செய்வதே உண்மையான நட்பின் இயல்பாகும்.

இளையபாரதி: இந்தக் கைவந்து சுயநலத்துக்காகத்தானே அதைச் செய்கிறது. இல்லையா?

கவிநாயகர்: கை உடம்பிலுள்ள உறுப்புகளில் ஓன்று. உடம்பிலுள்ள இன்னொரு உறுப்பின் மானத்தைக் காப்பாற்ற முந்திச் செல்கிறது.

இளையபாரதி: கை அதைச் செய்யாது போனால், பிறகு கையாலைதானே பொத்திப் பிடிக்க வேண்டியிருக்கும். எனவே அது அப்படிச் செய்ய விருப்பம் இல்லாமல் தனது சுயநலத்துக்குத்தானே செய்கிறது.

கவிநாயகர்: பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை ஒருமுறை சொன்னார் சுயநலம் இல்லாத பொதுநலம் கிடையாது என்று.

இளையபாரதி: ஆகா! நல்லாய் இருக்கு!

கவிநாயகர்: அவ்வையாரும் அதைத்தான் சொன்னார். உடையது விளம்பேல். உன்னிடத்தில் இருக்கும் பொருளைப் பிழர் அறியும்படி சொல்லாதே. இதங்கு இன்னுமொரு பொருளும் சொல்லாம். உனது திறமைகளை மற்றவர்களுக்குப் பெருமையாகச் சொல்லாதே. நம் முன்னவர்கள் மத்தியில் அடக்கம் அதிகம் இருந்தது. ஆழப்படித்தவர்கள், அடக்கம் மிகுந்தவர்கள் தங்களைப்பற்றி ஏதுவும் சொல்வதில்லை. அதனாலேதான் எங்கள் வரலாறும் விளக்கம் இல்லாமல் இருக்கிறது. புலவர்களுடைய பெயர்களையோ மன்னர்களுடைய பெயர்களையோ நாங்கள் அறியாமல் இருக்கிறோம். சங்க இலக்கியங்களிலே பார்த்தால் தெரியும். பெரும்பாலான புலவர்களுடைய பெயர் காரணப் பெயர்களாகவும் அவர்கள் பிறந்த ஊர் சார்ந்ததாகவும் இருக்கும்.

இளையபாரதி: இப் பொழுது நாங்கள் ஒரு பக் கமாகத் தானே பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் நேயர்களை அழைத்தால் அவர்கள் என் சொல்வார்கள்? நாங்கள் பேசுவது சரி என்று சொல்வார்களா அல்லது முரண்படுவார்களா?

கவிநாயகர்: சிலபேர் சரி என்பார்கள். சிலபேர் பிழை என்பார்கள். சமுதாயத்திலே இது இரண்டும் இருக்கும்.

இளையபாரதி: சரி, 429-7171 என்ற இலக்கத்துக்கு நேயர்கள் அழைக்கலாம். அவர்களுக்கும் நாங்கள் விவாதித்த விடயம் குறித்து ஒரு கணிப்பு இருக்குந்தானே.

வணக்கம். யாரிது?

நேயர்: யாசன். ஜயாவுக்கு கெளரி சுந்தர் என்றால்தான் விளங்கும் இடக்கென்று.

கவிநாயகர்: வணக்கம். யாரென்று விளங்கிவிட்டது.
எப்படி இருக்கிறியள்?

கவிநாயகர்: நலமாய் இருக்கிறோம். நீங்கள்?

நேயர்: அருமையாகச் சிரித்து உங்களுடைய கலந்துரையாடலை enjoy பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறோம் நானும் எனது கணவரும்.

கவிநாயகர்: வாய்விட்டுச் சிரித்தால் நோய்விட்டுப் போகும்.

நேயர்: அடுத்தது எங்கள் மனக்குறைகளை எல்லாம் - நான் இவற்றை வாணொலியிலும் சொல்லியிருக்கிறேன் - அப்பட்டமாக எங்கள் சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு இன்று சொல்லி நீங்கள் கலந்துரையாடும்போது மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

கவிநாயகர்: ஏதாவது பலன் உண்டாகுமா?

நேயர்: ஆமாம், நிச்சயமாக. ஏனென்றால் சிலருக்குப் புரியாமல் இருக்கும். எங்கள் குறைகள் எமக்குப் புரியாமல் இருக்கும். இன்னொருவர் சொல்லும்பொழுது கேட்ட அளவில் விடக்கூடாது. அவற்றைப் பின்பற்றி நடக்கப் பழகவேணும். நாங்கள் அதைத் திரும்பவும் செயற்பாட்டுக்குக் கொண்டுவந்தால் எங்கள் சமுதாயம் பயனடையும்.

கவிநாயகர்: பண்பாடுள்ள சமுதாயமாக மாறும்.

நேயர்: மாறும் கட்டாயமாக. மற்றது நீங்கள் ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்ள கொஞ்சம் தயங்கின்றீர்கள். மனைவியைப் புகழந்து சொல்வதை நீங்கள் மழுப்பிவிட்டார்கள்.

கவிநாயகர்: இல்லை, இல்லை. என்னுடைய நிலைப்பாடு என்னவென்றால் முதலாவதாக என்னுடைய மனைவி நன்றி சொல்வதையோ புகழ்ச்சியையோ விரும்புவதில்லை. இரண்டாவதாக உரிமையுள்ளவருக்கு நன்றியைச் சொன்னால் அவர்களை நாங்கள் புறம்புபடுத்துகிறோம் என்பதுதான் என்னுடைய வாதம்.

நேயர்: இல்லை ஜயா. நான் பெரியவரின் வாக்கை எதிர்த்துக் கதைக்கவில்லை. நான் அனேகமாக என் கணவருக்கு நன்றி சொல்வேன். என்னைக் காரில் அவர் கொண்டுவந்து விட்டால், அவர் தனது நித்திரையையும் குழப்பி என்னைக் கொண்டு வந்து விட்டிருக்கிறாரே என்று நினைத்து தாங்ஸ் அப்பா என்று சொல்வேன்.

கவிநாயகர்: அப்படி அவரின் நித்திரையைக் குழப்பினாற் சொல்லத்தானே வேண்டும்.

நேயர்: பிள்ளைகளும். அப்படித்தான். அப்படிச் சொல்லுகின்ற பொழுது ஒரு மகிழ்ச்சி இருக்கிறது. நன்றி. உங்கள் பயணம் தொடர்ட்டும். நன்றி இளையபாரதி அவர்களுக்கும்.

இளையபாரதி: மிக நன்றி.

வணக்கம். யார் பேசுகிறது?

நேயர்: கெளரி.

இளையபாரதி: சொல்லுங்கோ கெளரி.

நேயர்: வணக்கம். நான் இந்த நிகழ்ச்சியைக் கேட்டுக்கொண்டு வருகிறேன். இடுக்கன். நன்றி இவைகளைப்பற்றி யெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருந்தீர்கள். நான் நினைக்கிறேன் ஏலுமானவரை ஆழமாகச் சிந்திக்கலாம். மிகவும் ஆழமாகச் சிந்தித்துக் கேள்வியைக் கேளாது போனால் எல்லாம் பிழைபிழையாகத்தான் வரும். இதைச் சொல்வதற்காகத் தான் எடுத்தனான். நன்றி.

கவிநாயகர்: நன்றி அம்மா.

இளையபாரதி: வணக்கம். யார் பேசுவது?

நேயர்: புதுவை இராமன். ஜயா உண்மையிலேயே வடதுருவமும் தென் துருவமும் மோதினமாதிரி இருந்தது, இரண்டுபேர் பேச்கின்றனர்.

கவிநாயகர்: இரண்டுபேருமே அக்கம் பக்கமாகத்தான் இருக்கிறோம் ஜயா.

நேயர்: பேச்சைச் சொன்னேன்.

கவிநாயகர்: புதுவை இராமனைப்பற்றி நிறையவே சொல்லாம். ஒரு பண்பானவர், நல்ல எழுத்தாளர்.

இளையபாரதி: யாரைக் கண்டாலும் மதித்துப் பேசுவார்.

கவிநாயகர்: சரி உங்களைக் கேட்கலாம். இடுக்கன் வருங்கால் சிரிப்பு வருமா?

நேயர்: நடைமுறையிலே அது வராது. என்ன காரணம் என்றால் அதற்குப் பெரிய பக்குவம் வேணும். தமிழ்நாட்டு விரிவுறையாளர்களைப் பற்றியெல்லாம் நல்லாகச் சொன்னிங்க. அந்தக் கருத்தை நான் வரவேற்கிறேன். அடுத்தவாரம் கோயம்புத்தூரைப்பற்றிப் பேசுங்க.

இளையபாரதி: சரி. மிக்க நன்றி ஜயா.

நேயர்: வணக்கம் இளையபாரதி அண்ணா! வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம், வணக்கம்.

இளையபாரதி: நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ச்சியாகக் கேட்டுவருகிறீர்களோ?

நேயர்: ஓமோம். நான் ஒவ்வொரு கிழமையும் கேட்டுக்கொண்டு வருகிறேன். இன்றைக்கு நீங்கள் சமூக சீர்திருத்தம் என்று சொல்லிக் கதைச்சது நல்லாயிருந்தது. கதைக்கத்தான் வேணும். ஆனால் ஜயாவின் இந்த வரலாற்றுக்குள் இதைக் கதைக்காமல், அதற்கென்று ஒரு தலையங்கத்தைக் கொடுத்து, ஒரு நாளை ஒதுக்கிவிட்டு அதைக் கதைச்சிருக்கலாம்.

கவிநாயகர்: அது நல்ல கருத்து.

நேயர்: உங்கள் நிகழ்ச்சியை நான் ஒவ்வொரு கிழமையும் கேட்கிறோன். இதைப்பற்றிக் கதைக்கிறது பிழை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அதற்கென்று ஒரு நாளை ஒதுக்கிக் கதைக்கலாம், என்ன?

இளையபாரதி: நீங்கள் சொல்வது சரி.

கவிநாயகர்: வரவேற்கிறோம். உள்வாங்கி விட்டோம்.

இளையபாரதி: வணக்கம்.

நேயர்: வணக்கம் இளையபாரதி அவர்களே!

இளையபாரதி: வணக்கம் ஜயா!

நேயர்: வணக்கம் திரு. கந்தவனம் ஜயா அவர்களே!

கவிநாயகர்: வணக்கம் ஜயா!

நேயர்: எப்படி இருக்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: நலமே இருக்கிறோம். பேச்சிலே, குரலிலே எப்படி இருக்கிறோம் என்று தெரியவேண்டுமே!

நேயர்: கேள்வியாகக் கேட்கிறபொழுது, அதற்குரிய பதிலை நாங்கள் எதிர்பார்க்கத்தானே செய்வோம். உங்களுடைய பேச்சுக்கள் பலவித்ததில் எனக்குப் பிடித்திருக்கின்றன. இளையபாரதி அவர்களுடைய பேச்சுந்தான். ஒரு விடயத்தைச் சொன்னார். அதாவது, நீங்கள் தமிழர்கள் தங்களுக்காக வாழுவில்லை. தங்கள் பிள்ளைகளுக்காக, குடும்பத்துக்காக வாழுகின்றவர்கள் என்று கூறினார்கள். முதலிலே இளையபாரதி அவர்கள் தமிழர்கள் ஒன்றுமே அனுபவிக்காதவர்கள் என்று கூறினார். உண்மையிலேயே நம்முடைய இன்த்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தம்முடைய குடும்பத்துக்காக வாழுகிறார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் அவர்களும் இந்த இன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும். ஒரு சுவையான பதார்த்தத்தைச் செய்துவிட்டு அவர் சாப்பிடாமல், மற்றவர்கள் மட்டுந்தான் சாப்பிட வேண்டும் என்று நினைப்பது, ஒருவிதத்தில் வந்து சரியானதல்ல. ஆனால் உண்மையிலேயே நமக்காகப் பாடுபடுகின்றவர்களும் இந்த நன்மையை அடைய வேண்டும். இன்னும் ஒன்று. தமிழை வளர்ப்பதுபற்றி ஒரு கதை வந்தது. தமிழை உண்மையிலேயே நாங்கள் மேடைபோட்டு வளர்க்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. வீட்டிலே இருப்பவர்கள் தமிழைப் பேசிக்கொண்டிருந்தாலே, அது தானாக வளர்ந்துவிடும்.

கவிநாயகர்: நல்ல கருத்து. நடைமுறைக் கருத்து.

இளையபாரதி: இது ராம் அலக்சாந்... அண்ணா! இந்த நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ச்சியாகக் கேட்டுவருகிறீர்களோ?

நேயர்: முன்றாந் தடவையாகக் கேட்கின்றேன்.

இளையபாரதி: இது ஒன்பதாந்தடவை ஒலிபரப்பாகிறது.

கவிநாயகர்: நல்ல அழகாகத் தமிழ்ப் பேசுகிறீர்கள்.

நேயர்: அப்படியா?

கவிநாயகர்: ம். ...

நேயர்: ஒரு நல்ல தமிழ்மகன் நல்ல தமிழ் பேசுகிறீர்கள் என்று ஒரு நேயரைக் குறிப்பிட்டதற்கு என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றி. ஏனென்றால், நான் சுத்தமான தமிழன். எப்பொழுது ஒரு தமிழன் தன்னைத் தமிழன் என்று நினைத்துக்கொண்டு நடக்கிறானோ, அவனுடைய குடும்பத்தில் எப்படிப்பட்ட குழந்தைகளாக இருந்தாலும், தமிழ்ப் பேசுவார்கள்.

இளையபாரதி: இவரும் நல்லாய்த் தமிழ் பேசுவார். நானும் நல்லாய்த் தமிழ் பேசுவேன். ஏனென்றால் இரண்டு பேருக்கும் ஆங்கிலம் தெரியாது. நன்றி அண்ணா.

வணக்கம்.

நேயர்: வணக்கம், நான் இங்கு செந்தில்நாதன் பேசுகிறேன். நன்றியைப்பற்றிப் பேசினீர்கள். நன்றியை வேறுவிதமாகச் சொல்வதுதான் நல்லதென்று நினைக்கிறேன். தேந்ர நன்றாக இருக்கிறது என்று சொல்வது ஒருவகையில் நன்றிதான். இப்போ காரிலை கொண்டுபோய் விடும்பொழுது, அவர் சொன்னமாதிரி நித்திரையிலே எழுப்பிக்கொண்டு வந்ததற்காக தாங்ஸ் அப்பா என்று சொல்வது வித்தியாசமானது. இல்லையா?

கவிநாயகர்: நான் சொல்லுகின்ற நன்றியே வித்தியாசமானது. வள்ளுவர் நன்றியுடைமையைப் பற்றி ஒரு அதிகாரமே எழுதியிருக்கிறார். யார் யாருக்கு எப்பொழுது எப்படியெல்லாம் நன்றி சொல்ல வேண்டும் என்று. இந்தச் சின்னச் சின்ன விடயங்களுக்கெல்லாம் நன்றியைப் பச்சைத்தண்ணி ஆக்கக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து.

நேயர்: அதனை வேறுவிதமாக, உதாரணமாக சாப்பாடு நன்றாக இருக்கிறது என்று சொன்னாலே அது நன்றிதான். உரிமையுள்ளவருக்கு நன்றி சொல்வது, நீங்கள் சொல்வதுபோல் எங்கள் மத்தியில் இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: மனம்போல, சொல்ல விருப்பமானவர்கள் சொல்லலாம்.

இளையபாரதி: நன்றி செந்தி... வணக்கம்...

நேயர்: வணக்கம். இளையபாரதி அவர்களே! வணக்கம் கந்தவனம் ஜயா! உண்மையிலே நான் மனம்விட்டுச் சொல்கிறேன். கந்தவனம் ஜயாவின் தொலைபேசி இலக்கத்தை நான் தேடித்திரிந்தேன். பாராட்டுவதற்காக. நிறையும் குறையும் நிகழ்ச்சியைவிடத் தனிப்பட்ட முறையிற் கதைக்க வேண்டும் என்று ஒரு ஆர்வம் இருந்தது. இந்தக்கிழமை நான் கேட்கத் தவறிவிட்டேன். மற்றும்படி ஒவ்வொரு கிழமையும் கேட்டிருக்கிறேன். கந்தவனம் ஜயா இலக்கிய வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்திக் கவிதைகளை இயற்றும் வல்லமை இருந்துங் கூட, பார்ம மக்களும் கேட்கக்கூடிய அளவுக்கு மிக எளிமையாக நடத்திச் செல்கிறார். அடுத்தது அவரது ஞாபகசக்தி. நாங்கள் வந்து ஜந்தாறு வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்ததைக்கூட மறந்துவிடுகின்றோம். நான் பிறந்ததற்கு முன் நடந்த பலவிடயங்களை நீங்கள் அப்படியே அழகாகச் சொல்கிறீர்கள். அந்த அளவுக்கு நீங்கள் கலைகளிலே உண்றிப் போயிருக்கிறீர்கள் என்பது விளங்குகின்றது. அடுத்ததாக, மிக முக்கிமான ஒரு விசயம், ஒவ்வொரு ஆட்களுக்கும் நாட்டுப்பறறு

இருக்கிறது என்கின்ற முறையிலே, எனது தாய் மண்ணை, இந்தியா மண்ணைப் பெருமையாகப் பேசியிருக்கிறீர்கள். இங்குள்ள பலபேர் அங்குசென்று படித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் யாருமே அதன் சிறப்பைச் சொல்ல தில்லை. ஆனால் நீங்கள் மிகமிக அழகாக இரசிக்கும் விதத்திலே மற்றையவர்க்கும் இந்திய மண்ணின் பெருமையை உணரும் வண்ணம் எடுத்துக்கூறின்ரீர்கள். அதனைவிட, நீங்கள் இளையபாரதியைக் கலைஞர் என்றுதான் கூப்பிடுவீர்கள். அந்த வார்த்தை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, நாளையோடு இளையபாரதி அவர்கள் இந்த ஒலிவாங்கியை அறிமுகப்படுத்தி 16 வருடங்கள் முடிகின்றன. ஞாபகம் இருக்கின்றதா இளையபாரதி அவர்களே?

கவிநாயகர்: வயது பதினாறிருக்கும் இளவைதுப் பையன். வயதில் இளையவர்தான். வாளொலிக் கலையில் அவர் நல்ல முதுமை பெற்றுவிட்டார். நீங்கள் தமிழ்நாட்டிலே எந்தப் பக்கம் அம்மா?

நேயர்: நான்வந்து விசாகப்பட்டினம், ஆந்திராப் பிரதேசம்.

கவிநாயகர்: எனக்குத் தெலுங்கு நாட்டில் நிறைய நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அனந்தப்புரிலே டாக்டர் ஆதிசேசையா இருக்கிறார். 2005ல் நான் சென்றபோது பெரிய வரவேற்பு அளித்துப் பலவிதமான உதவிகளைச் செய்தார். அவரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களோ?

நேயர்: இல்லை. எனக்கு அந்த அளவுக்கு அங்கு தொடர்பு இல்லை. புகுந்தவீடு வந்து தமிழ்நாடு ஆண்தினாலே, தமிழிலே ஊறிப்போயவிட்டேன்.

கவிநாயகர்: நன்றி அம்மா.

இளையபாரதி: வணக்கம்.

நேயர்: வணக்கம் இளையபாரதி அவர்களே, கந்தவனம் ஜயா அவர்களே! பிரச்சனை என்ன என்றால், நாங்கள் இந்தியாவிலே எப்பொழுதும் நன்றி கூறுக்கொண்டு தான் இருக்கிறது. பார்க்கிறதே தமிழ்ப் படம். மனதார நித்தம் நித்தம் நன்றி சொல்லுகின்ற இடம். அதை எங்களாலே பிரித்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்றைப் பிரித்துப் பார்க்கின்றோம் என்ற சரோ மூர்த்தியின் கருத்தை நான் ஒத்துக்கொள்ளவே இல்லை. இந்தியா எங்களின் நேச நாடு. எங்களின் தாய்நாடு.

இளையபாரதி: அது அவரின் கருத்து. நீங்கள் உங்கடை கருத்தைச் சொல்லுங்கோ.

நேயர்: நன்றி கூறுகின்ற விடயத்தில் அது அகத்திலிருந்து வரவேண்டும். அன்புதான் மலர வேணும். சம்மா ஒரு பூச்செண்டைக் கொடுத்துவிட்டு நன்றி நன்றி என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் நன்றிக்கே மரியாதை இல்லாமற் போய்விடும்.

இளையபாரதி: அப்படியென்றில்லை. ஒவ்வொருமுறையும் சொல்ல வேண்டும் என்றில்லை. நீங்கள் இந்த அகம் என்று சொல்லுவதில் விசயம் இருக்குது. நீங்கள் இந்த நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து கேட்டுவருகிறீர்களோ?

நேயர்: தவறாமல் கேட்டுவருகிறேன். சரோ சொன்னா தான் அவருடைய நம்பரைத் தேடித் திரிந்ததென்று. நான் போகின்ற இடம் எல்லாம் அவரைக் காணுகிறனான்.

இளையபாரதி: வணக்கம்.

நேயர்: வணக்கம் இளையபாரதி அவர்களே! வணக்கம் கந்தவனம் ஐயா!.. எப்படி இருக்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: வணக்கம். நலமாய் இருக்கிறோம். நீங்கள் எப்படி?

நேயர்: நலமே இருக்கிறேன். நல்ல நிகழ்ச்சி. நானும் கேட்டுக்கொண்டு வருகிறேன். பொதுவாக வானொலி வந்து ஒரு திறுந்த சந்தை மாதிரி. அதிலே எல்லாப் பொருளும் இருந்தாலும் எங்களுக்குப் பிடித்தவற்றைத்தானே வேண்டிக்கொள்வது. அதேபோல, உங்கள் நிகழ்ச்சியிலேயும் நிறைய ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவையும் இருக்கின்றன. ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவையும் இருக்கின்றன. நன்றி பற்றிச் சின்னதாக ஒரு உதாரணம் சொல்லி நான் விடை பெறுகிறேன். அதாவது நம் நாட்டிலே மன்வெட்டியாலே குனிந்துதான் வெட்டுகிறது. இந்த நாட்டிலே நிமிரந்து நின்று வெட்டும் மன்வெட்டி. பார்த்திருக்கிறீர்கள்தானே?

கவிநாயகர்: பார்த்திருக்கிறேன்.

நேயர்: அந்த மன்வெட்டியாலே வெட்டுவது சரியான கஷ்டம்.

இளையபாரதி: அது உங்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கலாம். இங்குள்ளவர்கள் வெட்டுவார்கள்.

நேயர்: அப்படி என்றில்லை. ஆண்கள்கூடச் சொல்வார்கள் நாரி பிடிக்கிறது என்று. அங்குவந்து ஏக்கர் கணக்கில் கொத்தியிருக்கிறார்கள். இருந்தும் ஒருவராவது களைப்படிப்பற்றிச் சொல்லவில்லை. நாங்கள்கூட எவ்வளவோ கொத்தியிருக்கிறோம். ஆனால் இங்கு வந்து 1750 சதுர அடி வீட்டுக்கு ஒரு சின்னக் காணி இருந்தால் அதில் சிறுபகுதியைத்தான் கொத்திப் பூக்கண்டு வைப்பார்கள். அதற்கே சொல்வார்கள் இந்த மன்வெட்டியால் கொத்தமுடியாது என்று.

இளையபாரதி: பிரச்சனை என்னவென்றால், அங்கு அது பழக்கமான ஓன்று. நீங்கள் இங்கு பைப்பிலே தண்ணீர் எடுத்துப் பழகிய பிற்பாடு, திடீரென ஒரு சருவக்குடத்தைக் கொடுத்து தண்ணீர் எடுத்துவா என்றால், நாரியிக்குள் பிடிக்கும் என்று நீங்கள் சொல்லுவீர்கள். ஏனென்றால் பைப்பிலே எடுத்துப் பழகியபடியால். இங்கு மன்வெட்டியைப் பிடித்துக் கொத்தாமற் பத்து வருசம் இருந்துவிட்டு கொத்தினால் அது நாரியிக்கை பிடிக்கும்.

நேயர்: நான் சொல்ல வந்தது என்றவென்றால் அங்கு வந்து மன்வெட்டிதான் கொத்துக்குது. கொத்துகின்றவருக்குத் துன்பம் இல்லை. அதற்கு நன்றி சொல்ல வேண்டியதில்லை.

ஆனால் இங்குள்ள மன்வெட்டியாலே மனிதன் கஷ்டப்படுகிறான். அதனால் கட்டாயம் நன்றி சொல்லியாக வேண்டும்.

கவிநாயகர்: நல்ல உதாரணம். நன்றி அம்மா.

நேயர்: இளையபாரதி அவர்கள் மனைவிக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டுமென்றதை நான் வரவேற்கிறேன். கட்டாயம் அது சொல்ல வேணும்.

கவிநாயகர்: அவரும் வீட்டிலே சொல்கிறாரோ தெரியாது அம்மா. அவர் என்னைத்

தூண்டி விடுவதற்காகச் சில கேள்விகளை அப்படிக் கேட்கிறார். அது அவரது சொந்த அபிப்பிராயம் என்றில்லை அம்மா.

நேயர்: மனைவி வீட்டோடு இருக்கிற மாடு மாதிரித்தான். மாட்டுப் பெண் என்றுதானே சொல்கிறோம். தலை குனிந்தபடி நல்ல பொறுமையாக, எல்லாவற்றையும் மனதுக்குள் வைத்துக்கொண்டு வேலைகளைச் செய்யும். கடமையுணர்வு அன்பு அத்தனையும் கலந்திருக்கும்.

கவிநாயகர்: ஒரு விளக்கம். மாடு என்றால் செல்வும் என்று பொருள். ‘எம்மாடு சும்மாடாம் ஏவர் நல்லஸர்.’ பெண்ணை நீங்கள் செல்வும் என்று சொன்னது எனக்கு நல்ல சந்தோசம். நன்றி அம்மா.

இளையபாரதி: தொடர்ச்சியாக நேயர்கள் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றைய நிகழ்ச்சியை நிறைவு செய்யும் நேரம் நெருங்கிலிட்டது. உங்கள் நிகழ்ச்சியை எவ்வளவுதாரம் நேயர்கள் கேட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள், இரசிக்கிறார்கள் என்பதற்கு உதாரணமாக இன்றைய இந்த நிகழ்ச்சி அமைந்திருக்கிறது. இரண்டாவதாக, ஒவ்வொரு கருத்தையும் மிக உற்சாகமாக உடன் வாங்குகிறார்கள் என்பதையும் பார்த்தோம். அவர்களுக்கான சந்தர்ப்பத்தையும் வழங்கியிருந்தோம். பல நேயர்கள் வந்து தங்கள் கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். கிட்டத்தட்ட இது ஒரு அறிவுக்களமாக அமைந்துவிட்டது. உங்களைக் கிண்டிவிடுவது உங்களிடமிருந்து நல்ல கருத்துக்களை எடுப்பதற்காகத்தான்.

கவிநாயகர்: நேயர்களுக்கும் வாய்ப்பளித்து, கருத்துப் பரிமாற்றம் ஒருவழிப்பாதையாக இல்லாமல் இருவழிப்பாதையாக இருப்பது எப்பொழுதுமே நல்லது.

இளையபாரதி: நாங்கள் இன்று ஒரு மணி நாற்பத்தைந்து நிமிடம் பேசியிருக்கிறோம்.

கவிநாயகர்: நீங்கள் ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு உத்தியைக் கையாளுகிறீர்கள். கடந்த வாரம் நான் எதிர்பாராத வகையிலே பாட்டுக்களைப் போட்டு உற்சாகப்படுத்தினீர்கள். இன்றைக்கு நேயர்களை நேரடியாகப் பேசவைத்து நிறையையும் குறையையும் விளங்கக்கூடிய வகை செய்திருக்கிறீர்கள். அடுத்த முறை என்ன செய்வீர்களோ எனக்குத் தெரியவில்லை. சிவாஜி கணேசனை வைத்துப் பாரதிராஜா ஒரு படம் எடுத்தார்.

இளையபாரதி: முதல் மரியாதை.

கவிநாயகர்: படத்தைப் போட்டுக் காட்டிவிட்டு எப்படிப் படம் என்று பாரதிராஜா கேட்டபொழுது சிவாஜி சொன்னார், ‘என்னவோ சொன்னாய், என்னத்தையோ எடுத்தாய், இப்போ என்னத்தையோ போட்டுக் காட்டுகிறாய்’ என்று. அந்த மாதிரி நீங்கள் அடுத்த முறை என்னத்தைச் செய்யப் போகிறீர்களோ தெரியாது. நேயர்கள் அறியவேண்டும். நாங்கள் எவ்வித ஆயத்தங்களும் இல்லாமல் எங்களுடைய அனுபவங்களை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறோம். இருந்தாற்போல் உங்களை இன்று இந்த நிகழ்ச்சியில் ஈடுபடுத்தியதையிட்டு அவருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் கலைஞர் அவர்களே.

இளையபாரதி: வணக்கம் ஜயா.

10. கோவை அரசினர் கலைக் கல்லூரி

20.08.2007

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! கனடிய ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனக் காற்றுப்பையிலே 10ஆவது வாரமாக ஓலிபரப்பாக இருக்கும் கவிஞர் கந்தவனம் ஜயா அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கேட்கவிருக்கின்றோம். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளாயினும்சரி, தமிழ்க்கும் நல்லுலகமாயினும் சரி கவிஞர் ஜயா அவர்களை அறியாதவர்கள் இருக்கமுடியாது. இலங்கையிலே கிராமம் ஒன்றிற் பிறந்து இந்தியாவுக்குச் சென்று கல்வியைக் கற்றுப் பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்று பின் கண்டாவுக்கு வருகைதந்து தமிழ் மக்களோடு ஒன்றிணைந்து வாழ்கின்ற ஒரு தலைவரை, ஒரு நல்ல மனிதனா, பண்பாளரை, பெரியாரை, பல்வேறு பரிமாணங்களைக் கொண்ட ஒருவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை வான்ஸலையில் நேரடியாகக் கேட்பதிற் பெருமையடைகின்றோம். வணக்கம் ஜயா.

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் இளையபாரதி அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே!

இளையபாரதி: இந்த வாழ்க்கை வட்டத்துக்குள்ளே பல்வேறு பாதைகள், மேடுகள் பள்ளங்கள், இன்பம் துன்பம் என்று, தொழில் உலகம், கலையுலகம் என்று பலவிதமான துறைகளிலும், எழுத்துலகம் பத்திரிகை உலகம், மேடை உலகம் கல்லூரி உலகங்களிலும் பெயர்பெற்ற உங்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றில் இன்று கோவைக் கலைக் கல்லூரிக்குச் செல்லப்போகின்றோம், அப்படித்தானே?

கவிநாயகர்: ம ... கோயம்புத்தூர் ...

இளையபாரதி: கோயம்புத்தூருக்குச் செல்லப்போகிறோம். கோயம்புத்தூர் இப்பொழுது இருப்பதற்கும் அப்பொழுது இருந்ததற்குமுள்ள வித்தியாசம் அதிகமாக இருக்கும். இந்தியாவிலே, குறிப்பாக தொழில்துறைகளைக் கொண்ட ஒரு நகரம் இல்லையா?

கவிநாயகர்: ம ...

இளையபாரதி: கோவைத் தமிழக்கு ஒரு தனிச்சலை இருக்கிறது.

கவிநாயகர்: அந்தத் தமிழை ஒரு படத்திலே சிவாஜி கணேசன் பேசிக் காட்டுகிறார். என்ன படம் அது?

இளையபாரதி: தெரியவில்லை. கோவையிலே இருந்து நிறையப்பேர் திரைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். சத்தியராஜ், கோவை சரளா ...

கவிநாயகர்: கோவைச் செழியன் என்று ஒரு நண்பர். அவரும் சினிமாத்துறைக்கு ஒரு தயாரிப்பாளராக வந்திருக்கிறார். அவர் ஒரு திராவிடக் கழக முன்னேற்றப் பிரமுகர். என்னுடன் படித் தவர். சட்டமன்ற உறுப்பினராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டவர். அவரைப் பற்றிய தகவல்களையும் இன்றையதினம் பகிர்ந்துகொள்ளலாம்.

அழகான ஒரு நகரம் கோவை. நான் முன்பு இருந்த தாம்பரம் சென்னை

நகரத்திலிருந்து 16 மைல் தூரத்திலிருந்த ஒரு கிராமம். படம் பார்ப்பதற்குக்கூட அங்கு படமாளிகை எதுவும் இருக்கவில்லை. படம் பார்ப்பதற்கு நாங்கள் அயற்கிராமமாகிய பல்லாவரத்துக்குச் செல்வதுண்டு. அல்லது பாம்பளம் அல்லது சென்னைக்குச் செல்வதுண்டு. ஆனால் கோவை பல வசதிகளைக் கொண்ட இடம். கல்லூரி நகரத்தின் எல்லைப்புறத்திலே இருந்தது. இருந்தாலும் மிகவும் பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சூழலின் மாற்றத்தை என்னால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. இருந்தாலும் எமது விடுதி இருந்த இடம் கல்லூரிக்குப் பக்கத்திலேதான். நடந்து போகக்கூடிய தூரம். அது ஒரு பரந்த பெரிய காணிக்குள் இருந்தது. அதனைச் சுற்றி மதில். அதற்குள் எங்களைத் தவிர வேறு பொதுமக்கள் அங்கு வரமுடியாது. அந்த வகையில் அது ஒரு அமைதியான சூழ்நிலை கொண்டது. படிப்பதற்கு உகந்ததாக இருந்தது.

இனையபாரதி: அதாவது நகரத்தை விட்டு அச்சுழலுக்குட் புகுந்துவிட்டால் அதற்குள் அமைதி நிலவியது.

அந்த இயக்கம் மிகுந்த நகரத்திலும் அப்படி ஒரு கல்விச்சூழலைத் திட்டமிட்டு அரசு உருவாக்கியிருந்தது. அத்தகைய சூழலில் நான் முன்னர் சொன்னதுபோல புவியியல் படிக்க 1956ல் சென்றேன். சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் புவியியல் துறை இருக்கவில்லை. இருந்திருந்தால் அதனைவிட்டுச் சென்றிருக்கமாட்டேன். ஏன் என்றால் அங்கே விடுதி வசதிகள் சிறப்பானவை. தனித்தனி அறைகள். கோவையிலே அப்படி இல்லை. அங்கு இரண்டு மூன்றுபேர் சேர்ந்து இருக்கக் கூடிய கூட்டு அறைகள். அதுவும் ஆரம்பப் பிரிவு மாணவர்கள் அதிக ஆட்களோடு 10, 15 பேருடன் இருந்து படிக்க வேண்டும். நாங்கள் மேல் வகுப்பு மாணவர்கள் என்றபடியால் எங்களுக்கு இரண்டுபேர் மூன்றுபேர் உள்ள அறைகளைத் தந்தார்கள்.

எங்களுடைய புவியியல்துறைத் தலைவர் திரு. திருநாராயணன் என்பவர். அவரே கல்லூரி அதிபராகவும் இருந்த காரணத்தாலே நாங்கள் படிப்பிலே மிகவும் கவனம் செலுத்த வேண்டிய ஒரு நிலையில் இருந்தோம். அது ஒரு தெய்வசித்தமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எனது சென்னை விளையாட்டுக்களை - படங்கள் பார்த்தல், கச்சேரிகளுக்குச் செல்லுதல் போன்ற பொழுதுபோக்குகளுக்கு இங்கு அதிக இடம் இருக்காது என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். நான்தான் அங்கு முதற் சென்ற இலங்கை மாணவன் என்றில்லை. திரு. குமாரசாமி சோமசுந்தரம், திரு. லோகசுந்தரம், செல்வி சரஸ்வதி ஆகிய இலங்கை மாணவர் புவியியல் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். என்னுடன் திரு. கணேசன் என்பவர் படித்தார். எங்களுக்குப் பின்னாலும் சில மாணவர் கீழ் வகுப்புகளில் வந்து சேர்ந்தனர். எல்லோருமே படிப்பிலே மிகவும் கவனமாக இருந்தோம். ஏனென்றால் எமது புவியியல் துறைத் தலைவர் அதிபராகவும் இருந்த காரணத்தான். அதிபர் திருநாராயணன் அவர்கள் எங்களை நன்கு வழிப்படுத்திய ஒருவர். முக்கியமாகச் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியைப் போலவே என்போன்றவர்களுக்கு அங்கு பிற அலுவல்கள் தேடிவரத்தொடங்கின. அவற்றுள் மேடைப் பேச்சு ஒன்று. நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட கோவைச்செழியனும் நானும் பல மேடைகளிலே தோன்றியிருக்கின்றோம். கல்லூரிப் பேச்சுப் போட்டிகளிலே பங்குபற்ற வேண்டும் என்று விரிவுரையாளர்கள் வற்புறுத்துவார்கள்.

இனையபாரதி: ஒரு சின்ன விசயம் ஜியா. அங்கே பேச்சுப் போட்டிகள் போன்றவற்றில் அவர்கள் இந்தியத் தமிழிற் பேசுவார்கள், இல்லையா? உங்கள் தமிழ் இலங்கை மேடைகளிற் பேசுவதுபோல இருக்கும் இல்லையா? அதற்கு முன்பாக, நீங்கள் புவியியல் படிக்கத்தான் அங்கு சென்றதாகச் சொன்னிருக்கள்.

அதுதொடர்பாக ஒரு தகவலைக் கேட்டுவிட்டு மீண்டும் நிகழ்ச்சிக்குச் செல்லலாம் ஜியா.

கவிநாயகர்: ம் ...

நோயர் கருத்து: கனடிய ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனமே! வணக்கம். இயக்குநர் இளையபாரதி எங்கள் மகனே! தலைசாய்த்து வணங்குகிறேன். உன் பெருந்தன்மையை எண்ணிப் பெருமைப் படுகிறேன். யாரை எங்கு வைப்பது என்று அறிந்து வைக்கும் சிறந்த பண்பாளர். ஈழத்தமிழ் மக்கள் பெருமையாகப் பேசும், அகில உலகமே பேசும் எங்கள் கந்தவனம் ஜியா அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் காசியமாகக் கலந்து பேசி எடுத்துவருகின்றார். ஜியா அவர்கள் முத்தமிழ் வித்தகர். சகலகலா வல்லவர். தன் சிறுவயது அனுபவங்கள், கட்டுரை, கவிதை, நாடகம் போன்றவற்றைச் சொல்லும் போது கேட்கும் நான் புவியியலை ஏன் சொல்லவில்லை என்று அங்கலாய்த்தேன். காரணம் உண்டு. நிறையப் புவியியற் புத்தகங்களை வெளியிட்ட ஆய்வாளர். அவரது புவியியற் புத்தகங்களை மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தேன். க.பொ.த. பரீட்சையில் டிஸ்ரிங்சன் எடுத்த மாணவி ஒடிவந்து உங்கள் கந்பித்தலால் எனக்குச் சமூகக்கல்வியில் டிஸ்ரிங்சன் கிடைத்தது என்று சொன்னபொழுது நான் மிகவும் சந்தோசமடைந்தேன். என் சந்தோசம் அனைத்தும் கந்தவனம் ஜியா அவர்களையே சாரும். ஒரு இல்லற ஞானி அவர். அவரை நான் வள்ளாலர் திறந்தில் வைத்துப் பூசிக்கின்றேன். அவர் எனது மாணசிகக் குருவங்கூட. அவரது விநாயகப்பா, விநாயக வெண்பா போன்ற நூல்களைப் படித்தால் தெரியும். அவர் பல்லாண்டு காலம் வாழ்க்கை வாழ்த்தி இந்தப் பெரிய பணியைச் செய்யும் நீங்களும் பல்லாண்டு வாழவேண்டும் என்று வாழ்த்துகின்றேன். இன்னும் அவரது வாழ்க்கை வரலாறு தொடரவேண்டும். வாய்ப்புக்கு நன்றி.

இளையபாரதி: மிக நன்றி திருமதி தங்கமுத்து தம்பித்துவரை அவர்களே! இவர் இலங்கையில் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தவர். நீங்கள் எழுதிய புவியியலைக் கற்பித்ததால் சித்தியடைந்த அவருடைய மாணவர்கள் அவருக்குப் பாராட்டுக்களைத் தெரிவிக்க, அந்தப் பாராட்டுக்களை அவர் உங்களுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார். இது ஒரு கூட்டு முயற்சி. அதே நேரத்திலே இரண்டு தலைமுறைகளைத் தாண்டிய ஒரு விடயமாக அதனைப் பார்க்கிறோம். அதற்காகத்தான் இந்த இடத்திலே அதை ஓலிபரப்ப வேண்டும் என்று விரும்பினேன்.

கவிநாயகர்: நன்றி நன்றி. ஆசிரியை தங்கமுத்து அவர்கள் எனக்கு நன்கு பழக்கமானவர். எங்களுடைய இந்து சமயப் பேரவையிலே உறுப்பினராகவும் இருக்கின்றார். அதன் நிகழ்ச்சிகளிலே அவரை அடிக்கடி காண்பதுண்டு. அவருடைய ஆதங்கம் இன்றுதான் நிறைவேற்றப்பட இருக்கின்றது.

இளையபாரதி: நீங்கள் எழுதிய புவியியல் புத்தகம் தனது கற்பித்தலுக்குப் பயன்பட்டதைத்தான் அவர் முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

கவிநாயகர்: அது புவியியல் ஆசிரியராகச் சென்ற பிறகு. அந்தந்த இடத்திலே அதற்குரிய விடங்களைப் பேசிக்கொண்டுதான் வருகிறேன். இப்பொழுது மாணவப் பருவ முயற்சிகளைப் பற்றித்தான் கூறிக்கொண்டு வருகின்றேன். நான் படிப்பைப் பற்றி - நோயர்கள் கவனித்திருப்பார்கள் - அதிகம் சொல்லவில்லை. எனக்கு அனுபவங்கள் நிறைய இருக்கு. அந்தக் கூத்துகளை எல்லாம் ...

இளையபாரதி: அரங்கேற்றவில்லை.

கவிநாயகர்: அரங்கேற்றும் நோக்கம் இல்லை. கண்ணதாசன் சொன்னமாதிரியான

அந்தரங்கமான சங்கதிகள் இல்லை. ஆரோக்கியமான கூத்துகள்தான். அவற்றில் உங்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய சிலவற்றைப் பகிர்ந்துகொள்வதுதான் என்னுடைய நோக்கம். வாணொலி பெரிய சக்திவாய்ந்த ஊடகம். எனவே என்னுடைய காய்களை மிகுந்த பொறுப்புடன் நகர்த்த வேண்டும்.

கோவையிலே புவியியல்துறைத் தலைவர் திருநாராயணன் அவர்கள் எங்களுக்குக் காலனிலை படிப்பித்தவர். அது ஒரு வில்லங்கமான பாடம். மற்றும் ஒன்றை நேர்மையாகச் சொல்ல வேண்டும். தாயகத்திலே S.S.C. யில் புவியியல் படித்துப் பரிட்சையில் சிறப்புச் சித்தி பெற்றிருக்கிறேன். ஆனால் இடைநிலை வகுப்பில் நான் புவியியல் படிக்கவில்லை. அதனால் அங்கு போனவுடனேயே முன்று மாதத்துக்கு ஒரு விரைவுபடுத்தப்பட்ட புவியியற் படிப்புத்திட்டத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்டேன். மதுரையிலே இருந்து வந்த சில மாணவர்கள் அங்கு இடைநிலைக்குப் புவியியல் படித்துவிட்டு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அது வசதியாகப் போய்விட்டது. எனவே நாங்கள் ஒருசில பேர் கூடுதலான வேலை அங்கு செய்யவேண்டியிருந்தது. வழக்கமான வகுப்புப் படிப்புடன் மேலதிக படிப்பு வேலைகளும் இருந்தன. இப்பொழுதெல்லாம் இங்கு கண்டாவிலே பார்த்தீர்கள் என்றால் சின்ன வகுப்புகளிலிருந்தே மாணவர்களுக்கு நிறைய வேலைகள் - வீட்டு வேலைகள் கொடுப்பார்கள். பாடசாலையால் வந்த உடனேயே மாணவர்கள் தங்கள் புத்தகப் பையைத் திறந்து வீட்டு வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்குவார்கள். ஆனால் இலங்கையிலே அவ்விதமான அதிக வீட்டுவேலைகளை நாங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பெரிதும் கொடுப்பதில்லை.

இங்கு பல்கலைக்கழகங்களிலே நிறையக் கட்டுரைகள் எழுதவேண்டும். Non detail என்று சொல்லி வகுப்பிலே பேராசிரியர்கள், விரிவரையாளர்கள் படிப்பிக்காத புத்தகங்கள் சிலவற்றையும் நாங்களாகப் படித்து அவற்றில் பரிட்சைகள் எழுத வேண்டும். இப்படி வேலைகள் நிறைய இருந்த காரணத்தினால் தீவிரமான கவனத்தைப் படிப்பிலே செலுத்த வேண்டியிருந்தது. அதிபர் திருநாராயணன் எம்மை வழிப்படுத்தியிதம் பெருமைக்குரியது. அவரைப்பற்றி சில சொல்ல வேண்டும். நானாக அங்கு ஒதுங்கி இருந்தாலுங்கூட, கூட்டங்களிலும் பிற நிகழ்ச்சிகளிலும் ஆசிரியர்கள் மற்றும் நண்பர்களின் விருப்பங்களுக்காகப் பங்குபற்ற வேண்டியிருந்தது.

இளையபாரதி: இது எத்தனையாம் ஆண்டு?

கவிநாயகர்: 1956 யூன் மாதத்திலிருந்து இரண்டு ஆண்டுகள்வரை. நாங்கள் இருந்த விடுதியிலே 200 மாணவர்கள் அளவில் இருந்திருப்பார்கள். அவர்கள் மத்தியில் ஆண்டுதோறும் புறவேலைகள் தொடர்பான பல போட்டிகள் வைத்துப் பரிசுகள் வழங்கப்படும். அவற்றிலும் பங்குபற்ற வேண்டிய நிரப்பந்தமும் இருந்தது. விளையாட்டுப் போட்டிகளும் இருந்தன. அவற்றிற் கிழமைக் கணக்கிற் பயிற்சி எடுத்துப் பல மாணவர்கள் பங்குபற்றியுவதுண்டு. நான் எவ்வித பயிற்சியும் இன்றி 100 யார் ஓட்டத்திற் பங்குபற்றி இரண்டாவதாக வந்தேன். அதேபோல Hop-step and Jump என்ற நிகழ்ச்சியிலும் பரிசு எடுத்தேன். விடுதியில் நான் கைப்பந்தாட்டம் - Volley Ball பொழுது போக்காக விளையாடுவது உண்டு. அதிலும் போட்டி நடந்தது. அதில் நான் விளையாடிய குழு இரண்டாவதாக வந்தது. பேச்சுப் போட்டியிலும் பங்குபற்றினேன். பாட்டுப் போட்டியிலும் பரிசு பெற்றேன் என்றால் நீங்கள் நம்பமாட்டிர்கள். பாரதியார் பாடல் போட்டி. அதில் நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே என்ற பாடலைப்பாடி இரண்டாவதாக வந்தேன். பரிசளிப்பு விழாவுக்குப் பிரதம விருந்தினராக அதிபர் வந்திருந்தார். இதுவந்து விடுதி வருடாந்தப் பரிசளிப்பு விழா.

1957ல் நடந்தது. அதில் எனக்கு நான்கு ஐந்து பரிசுகள். இந்தப் பரிசுளிப்பு விழா முடிந்ததும் விருந்துபசாரம். அதிபர் விருந்துக்கு நிற்கவில்லை. அவர் புறப்படும்போது எனக்குப் பக்கமாக வந்தார். நான் பாராட்டப்போகிறாராக்கும் என்று எழுந்து நின்றேன். அவரது பாராட்டு இப்படி இருந்தது, 'You have come all the way from Ceylon to study and get a degree certificate, not to participate in these activities' என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தார்.

இவையபாரதி: விளையாட்டிலே போனால் கல்வியிலே பின்தங்கக்கூடும் என்று ...

கவிநாயகர்: நினைத்திருக்கிறார் எவ்வளவு அக்கறை என்று பாருங்கள். இது முதலாவது வருட முடிவு. மிகக் கவனமாக எங்களை வழிநடத்தினார். அதன் பிறகு இந்தப் புற தீற்மைப் போட்டிகளில் நான் பங்குபற்றுவதில்லை. கல்லூரியிலே நடைபெற்ற முக்கியமான ஒரு விவாதத்திலே என்னைப் பேசக் கேட்டபொழுது அதிபர் சொன்னதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு வரமுடியாது என்று சொல்லிவிட்டேன். நான் அங்கு சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரிபோல் சங்கம் சபைகள் பதவிகளுக்குப் போட்டியிடவில்லை.

இவையபாரதி: படிப்பிற் கவனஞ் செலுத்துவதற்கு ...

கவிநாயகர்: அங்கும் ஒரு தமிழ் மன்றம். அதன் செயற்குழுத் தலைவர் கோவைச்செழியன். அவர் ஒரு பட்டிமன்றத்துக்குக் கேட்டபொழுது நான் மறுத்து விட்டேன். பின்னர் அவர் வேறு ஒருவரை ஒழுங்கு செய்துவிட்டார். விவாதம் என்ன வென்றால், 'இந்தியாவின் ஆட்சி மொழி இந்தியே' என்பது. கோவைச்செழியன் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். இந்தியின் ஒழிப்புக்கு அங்கு போராட்டங்கள் நடத்துகின்றவர். கல்லூரிக்கு வெளியிலும் கூட்டங்கள் நடத்திப் பேசுகின்றவர். அவர் இந்தியில்லை என்ற பக்கத்தை எடுத்துக்கொண்டு இந்தியே என்று பேசுவதற்கு ஒருவரை ஒழுங்கு செய்திருந்தார். அவர் பட்டிமன்ற நாளன்று வரவில்லை. நானும் கூட்டத்துக்குச் செல்லவில்லை. கடைசி நேரத்திலே தமிழ்மன்றத்துக் காப்பாளர் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முருகன் என்பவர் ஒருவரை அனுப்பி என்ன வராதவருக்குப் பதிலாகப் பேசும்படி அழைத்தார். சரி என்று தமிழ்த்துறைத் தலைவருக்கு மதிப்புக் கொடுத்துப் புறப்பட்டு ஒரு தயாரிப்பில்லாத..

இவையபாரதி: பேச்சுக்குத் தயாராகின்றீர்கள்.

கவிநாயகர்: தயாராகவும் நேரம் இருக்கவில்லை. ஏனென்றால் எனக்காகத்தான் காத்துக்கொண் டிருந்தார்கள். பட்டிமன்றத்துக்குத் திரு. முருகன் அவர்கள் தான் தலைமை தாங்கினார். என்னைக் கண்டதும் மேடைக்கு அழைத்தார். முதலாவதாக என்னைத்தான் பேசவும் அழைத்தார். எனது ஆயத்தமில்லாத பேச்சுக் கிட்டத்தட்ட இப்படிச் சென்றது. 'அன்பர்களே இந்தியாவின் ஆட்சிமொழியாக இந்தியை ஆக்கவேண்டும் என்று கேட்கின்றவர்களுக்கு அதை விட்டுக் கொடுப்பது தமிழர்களுடைய கடமை. எமக்கென்று பெரிய பாம்பரியம் ஒன்று இருக்கின்றது. பெரிய கொடை வள்ளல்களுடைய மரபிலே இருந்து நாம் வந்திருக்கிறோம்.

முரசுகடிப் பிகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவும்

அரசுடன் பொருத அண்ணல் நெடுவரை

கநங்குவெள் எருவி கல்லைத் தொழுகும்

பறம்பிற் கோமான் பாரி

போன்ற கடையெழு வள்ளல்கள் அன்று கேட்பவர்களுக்கு அள்ளிக்

கொடுத்தார்கள். இன்று அத்தகைய வள்ளல்களுக்குப் பஞ்சமா ஏற்பட்டு விட்டது, இந்தியா பல மொழிகளைக் கொண்ட நாடு. உலகத்திலேயே பெரிய சுதந்திர நாடு. சுதந்திர நாட்டின் சிறப்பு பெரும்பான்மையானவர் கருத்துக்கு மதிப்புக் கொடுத்தல். இந்தி பெரும்பான்மை மக்களாற் பேசப்படுகின்ற ஒரு மொழி. அந்திய ஆங்கில மொழி ஆட்சி மொழியாக வருவதிலும் இந்த நாட்டுச் சகோதர மொழி இந்தி ஆட்சி மொழியாக வருவதை நான் ஆதரிக்கிறேன் என்பன போன்ற கருத்துக்களை முன்வைத்துப் பேசி முடித்தேன். நன்கு ஆய்த்தப்படுத்திப் பேசியிருந்தாற்கூட அந்த அளவுக்குப் பேசியிருக்க மாட்டேன். பட்டிமன்றும் தொடர்ந்தது. எல்லோருமே உற்சாகமாக, உணர்ச்சி வசமாப் பேசினார்கள்.

கோவையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் செல்வாக்குப் பெற்றுக்கொண்டிருந்த ஒரு காலகட்டம் அது. அதனால் இந்தியாவின் ஆட்சிமொழி இந்தியே என்ற பேச்சை முன்வைப்பது கடினம். முடிவுரையிலே முருகன் ‘இந்தியாவின் ஆட்சி மொழி இந்தியே என்று பேசியவர்களில் கந்தவனம் ஒருவர்தான் மிகுந்த துணிச்சலுடன் பேசினார். மற்றவர் ஏதோ பயந்து பயந்து பேசியது போலத் தெரிந்தது’ என்று சொன்னார். ‘பட்டி மன்றம் என்றால் கந்தவனத்தைப் போல எடுத்த பொருளை ஈடுபாட்டுடன் கையாள வேண்டும்’ என்று சொல்லி என்னைப் பாராட்டினார். கோவைச் செழியனும் எனது பங்களிப்புக் குறித்து மகிழ்ச்சியடைந்தார். அதனைப் பின்னர் தனிப்பட்ட முறையிற் சந்தித்துத் தெரிவித்தார். அவரும் நானும் அதற்கு முன்னரும் சில கூட்டங்களிற் பேசியிருக்கிறோம். அந்த வகையில் எனது பேச்சாற்றல் அவருக்குத் தெரியும்.

இப்படிப் பேச்சு அனுபவங்கள் சில வேளைகளில் மகிழ்ச்சிக்குரியதாகவும் சில வேளைளில் கவலைக்குரியதாகவும் இருந்திருக்கின்றன. ஆங்கிலத் துறையில் ஒரு கவலை தந்த அனுபவத்தைச் சொல்லலாம். கிருஷ்ணராவ் உன்னி என்ற ஒரு மலையாள விரிவுரையாளர் எனக்கு சேக்ஸ்பியரைப் படிப்பித்தார். முன்றாவது ஆண்டில் As You Like It என்ற நாடகத்தையும் இறுதி ஆண்டில் ஒத்தெல்லோ என்ற நாடகத்தையும் அவர்தான் படிப்பித்தார். அவர் பர்ட்சைக் கென்னு படிப்பிப்பதில்லை. பொதுவாகப் பல்கலைக் கழகங்களில் பல விரிவுரையாளர்கள் அந்த நோக்கத்துடன் படிப்பிப்பதில்லை. குறிப்பாக இலக்கியம் படிப்பிப்பவர்கள் பர்ட்சைக் கென்று படிப்பிக்க மாட்டார்கள். இரசனை வளர்ப்பதுதான் அவர்களது நோக்கமாக இருக்கும். பரந்த அளவிலே எவ்வளவுக்கு அறிவை வளர்க்க முடியுமோ அவ்வளவுக்கு வளர்ப்பார்கள். அந்தவகையைச் சார்ந்தவர் தான் திரு. கிருஷ்ணராவ் உன்னி அவர்கள். உயர்மான, நல்ல நிறமான அழகான, பண்பான மனிதர். 50, 55 வயது இருந்திருக்குமென்று நினைக்கின்றேன்.

இறுதி ஆண்டிலே ஒரு சவையான சம்பவம் நடந்தது. வகுப்பு முடிவில் ஒரு மாணவர் அவருக்குப் பர்ட்சைப்பற்றி நினைவுபடுத்தினார். பர்ட்சை நெருங்குகிறது. அதற்குள் இந்த நாலைப் படித்து முடிப்போமோ தெரியவில்லை என்று சொன்னார். அவர் அதற்கு நாலையிலிருந்து விரைவாகச் செல்வோம் என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். அடுத்தநாள் வந்து புத்தகத்தைத் திறந்தார். தெஸ்திமோனா ஒத்தெல்லோவைப் பார்த்துப் பேசத் தொடங்குகிறான், “My dear Othello ...” அதை வாசித்துவிட்டு கிருஷ்ணராவ் புத்தகத்தை முடினார். சொன்னால் நம்பமாட்டர்கள் இந்த My dear Othello என்ற தொடர்மீது ஒரு மனித்தியாலம் அழுத மழை பொழிந்து போல விளக்கம் அளித்தார். காதலுக்கு வார்த்தைகள் தேவையில்லை. சேக்ஸ்பியர் சொல்வளம் மிகுந்தவர். நினைத்திருந்தால் பெரிய பெரிய வார்த்தைகளையெல்லாம் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். ஆனால் இங்கே மிக

எளிமையாக My dear Othello என்று அவர் கூறிக் காட்டியிருப்பதிலிருந்து காதலுக்கு வார்த்தைகள் பெரிதாகத் தேவையில்லை என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தியிருக்கிறார் என்று தொடங்கி, சிதை - இராமன், துசியந்தன் - சுகுந்தலை என்று இந்திய இலக்கியங்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டிப் பொழிந்து தள்ளினார். நேரம் போனதே தெரியவில்லை. பாத்தைப் படிப்பித்து முடியுங்கள் என்று சொன்ன மாணவனும் தன்னை மறந்து இரசித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்படிப் பரிட்சைக் கென்று அவர் படிப்பிப்பதில்லை. புத்தகமும் முடியவில்லை. அவர் கட்டி எழுப்பிய இரசனை எங்களைப் புத்தகத்தை படிக்க வைத்தது.

இந்தமாதிரியான விரிவுரையாளர்கள் அங்கு பலர். பரந்த அறிவை மாணவருக்குத் தரவேண்டும் என்பது அவர்கள் நோக்கம். கிருஷ்ணராவ் அவர்களுக்கு என்னில் நல்ல விருப்பம். முதல் ஆண்டில் இரண்டொரு ஆங்கிலக் கூட்டங்களில் பேசியிருக்கிறேன். போட்டிகளிலும் பங்குபற்றியிருக்கிறேன். என்னுடைய உச்சரிப்பு அவருக்கு விருப்பமானதொன்று. அவர் அகில இந்தியப் பேச்சுப் போட்டி ஒன்றில் என்னை ஈடுபடுத்தினார். இவ்வித நிகழ்ச்சிகளிலே ஈடுபட எனக்கு விருப்பமில்லை. கிருஷ்ணராவ் அவர்கள் நீ இந்தப் பேச்சுப் போட்டியிற் பங்குபற்ற வேண்டும் என்று சொன்னார். இது பெரிய போட்டி. பள்ளிக்கூட மட்டம், மாவட்ட மட்டம், பிராந்திய மட்டம், மாநில மட்டம், அகில இந்திய மட்டம் என்று இதிற் பல போட்டிகள் இருக்கும். இதில் எனது பொழுதெல்லாம் கழிந்துவிடும். அதிபர் சொன்ன வார்த்தைகளும் ...

இவளையபாரதி: You have come all the way from Ceylon ...

கவிநாயகர்: to study and get a degree certificate என்ற அறிவுறுத்தலும் காதுக்குள் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது. அதனால் பள்ளிக்கூடப் போட்டிக்கு நான் போகவில்லை. அடுத்தநாள் என்னைக் கண்டபோது, ‘ஏன் நேற்று வரவல்லை. நீர் வராதபடியால் நான் பேச்சுப் போட்டியை ஒத்திவைத்து விட்டேன்’ என்றார். இந்தமாதிரியான அனுபவம் அங்கு வேறு மாணவருக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஒரு மாணவன் வரவில்லை என்ப்ரகாகப் பேச்சுப் போட்டியே ஒத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவுக்கு என்மீது நம்பிக்கை வைத்திருக் கிறாரே என்று பேச்சுப் போட்டியிற் பங்குபற்றினேன். வேறு வழியில்லை. போட்டி தொடங்குவதற்கு அரை மணித்தியாலத்துக்கு முன்னர்தான் தலைப்பு அறிவிக்கப்பட்டது. அந்தத் தலைப்பில் நாங்கள் பேசவேண்டும். பேசி நான் எடுப்புவிட்டேன். என்னுடன் இன்னுமொரு பெண்ணையும் தெரிவுசெய்து இரண்டு பேரை மாவட்டப் போட்டிக்கு அனுப்பினார்கள். அதிலும் எடுப்பதேன். அடுத்தப் பிராந்திய மட்டப் போட்டி. அது எங்கள் கல்லூரியில் நடத்தப்பட்டது. அதில் கோவை மாவட்டம், ஏர்க்காடு மாவட்டம் என்று தமிழ்நாட்டின் மேற்குப் பிராந்திய மாவட்டங்களில் தெரிவானவர்கள் பங்குபற்றினார்கள். அதற்குத் தலைப்பு முன்னதாக அறிவிக்கப்பட்டது. அதனால் பேச்சைக் கிருஷ்ணராவ் அவர்களே எழுதித்தந்தார்கள். நான் நன்றாகப் பாடமாக்கி, இரண்டொரு தடவைகள் அவருக்கு முன்னாற் சொல்லிக் காட்டினேன். அதிலே ஒருவர்தான் தெரிவுசெய்யப்படுவார்.

இவளையபாரதி: ஒரு கேள்வி ஜயா. இப்படியான கேள்வியைக் கேட்பது கொஞ்சம் சிக்கலானதுதான். இந்த நிகழ்ச்சியை உங்கள் மனைவி, பிள்ளைகளும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கக் கூடும். இருந்தாலும் அந்த வயதைக் கடந்ததான் நீங்களும் வந்திருப்பீர்கள். ஒலிபரப்பாளர் என்பதைவிட, இந்த நிகழ்ச்சியைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பவர்களுக்குச் சின்ன ஒரு மனத்தாங்கல் இருக்கும். பொதுவாகக் கல்லூரிகளில் படித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மாணவர்களில்,

கல்வியிலே மிகக் கூடுதலான மாணவர்களைவிட, கலை யுலகத்திலே, விளையாட்டுத் துறையிலே ஈடுபடும் தனித்துவமான மாணவர்கள் ...

கவிநாயகர்: பெண்கள் சுற்றிவருவார்கள் என்று சொல்ல வருகிறீர்கள்.

இளையபாரதி: ஐயையோ வாசலுக்கு வந்துவீட்டார்கள் ஜயா!

கவிநாயகர்: சுற்றிவர வாய்ப்பில்லை. கலைக் கல்லூரியில் கட்டுப்பாடுகள் அதிகம். பெண்கள் பழகுவார்கள். ஆனால் நீங்கள் கேட்க நினைத்த அலைவரிசையில் அல்ல. சோகோதரிகளைப் போலப் பழகுவார்கள். பாராட்டுவார்கள். அதெல்லாம் செய்வார்கள். நான் சின்னவயிதிலிருந்தே மேடையிலே வளர்ந்தவன். இநிபேக் கல்லூரியிலிருந்தே மேடை எனக்குப் பழக்கமாகிவிட்டொன்று. பாராட்டிலேயே குளித்த ஒரு மனிதன். இப்பொழுதெல்லாம் சொல்லப்படுகின்ற நடத்தப்படுகின்ற பாராட்டுக்கள் எல்லாம் எனக்கு ஏருமை மாட்டிலே மழைபெய்வது போலத்தான் இருக்கும்.

இளையபாரதி: ஆகவே இனிப் பாராட்டுபவர்கள் தயவுசெய்து கவனிக்க!

கவிநாயகர்: எவற்றை நான் கெளரவமாக நினைக்கிறேன் என்று பின்னாலே சொல்ல வாய்ப்பு வரும் என்று நினைக்கிறேன். கல்லூரியிலே நிறையப்பேர் பாராட்டுவார்கள். என்னுடைய வகுப்பு மாணவி மீராபாய் என்பவர் வீட்டுக்கு அழைத்துப் பெற்றோருக்கு அறிமுகப்படுத்தி விருந்துதெல்லாம் வைத்திருக்கிறார். என்னைமட்டுமேல்ல என்னுடைய நண்பர் கணேஷ் என்பவருக்கும் அவ்விதம் செய்திருக்கிறார். நல்ல ஒரு சோகோதரி. அன்மையில் இந்தியாவுக்குச் சென்றபொழுது அவர்களைச் சந்தித்து அவர்கள் வீட்டிலே தங்கிவிட்டுத்தான் வந்திருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: அது ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான நிகழ்ச்சி.

கவிநாயகர்: மிகுந்த மகிழ்ச்சிகரமான சந்திப்பு. அவர்கள் தெலுங்கு, தமிழ்நாட்டுத் தெலுங்கு. இப்பொழுது அவர்களுக்கும் பேரக் குழந்தைகளும் பிறந்திருப்பார்கள் இல்லையா?

கவிநாயகர்: ஒமோம். இப்படிச் சிலபேருடன் எனக்குத் தொடர்பு இருந்துவருகிறது. மற்றொருவர் அவரது சோகோதரி உஷாபாய். மருத்துவர். ஆதிசேசையா என்ற ஒரு குழந்தை மருத்துவ நிபுணர் அவரது கணவர். இப்பொழுது அனந்தப்பூரில் இருக்கிறார்கள். பார்த்தசாரதி என்ற ஒரு நண்பர். ஏற்ககாட்டில் இருந்தார். நெடுங்காலமாகக் கடித்த தொட்பு வைத்திருந்தார். அவர் ஓர் எழுத்தாளர்.

என்னுடைய Autograph இலே ஏராளமான நண்பர்கள், பெண்கள் உட்பட, எனது பேச்சு வன்மையை விதந்துதான் எழுதியிருக்கிறார்கள். சான்றாகக் காட்டுவதற்கு இப்பொழுது அது என்னிடம் இல்லை.

இளையபாரதி: இலங்கை இராணுவம் விடவில்லை.

கவிநாயகர்: ம் ... பெரும்பாலும் நான் சொல்வதை நேயர்களுடன் நீங்களும் நம்புவீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். இது மிகையான வார்த்தைகள் அல்லது புனர்ந்துரைகள் ...

இளையபாரதி: இல்லை, இல்லை. சொல்லுவார்கள் ... ஒருவருடைய பேச்சில், முதுமையில், அவர் ஆற்றிய பங்கில், அவருடைய வெளித்தோற்றுத்தில், அவருடைய வார்த்தைப் பிரயோகத்தில், அவர் ஆற்றுகின்ற சேவையில், பழகுகின்ற விதத்தில், பண்பாட்டில் பழமைகள் மிக எனிமையாகத் தெரியும் என்று. ஒருவருடைய பேச்சிலே அவற்றைக் கண்டு பிடிக்கலாம். நீங்கள் சொல்வதை நிச்சயம் எல்லோருமே நம்புவார்கள். இது மிகைப்படுத்தப்பட்ட விடயமல்லவே. சாதாரணமாக ஒரு கல்லூரியிலே பிரபலியமாக இருக்கும் ஒருவரைப்பற்றி எல்லோருமே எழுதுவார்கள்.

கவிநாயகர்: நான் பொதுவாகப் பெண்களுடன் பழகுவது குறைவு. சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரியில் ஒரு பெண்ணுடன் நாடகம் நடிக்கும்படி கேட்டபொழுது நான் மறுத்துவிட்டேன். அப்படிப்பட்ட ஆள்தான் நான்.

சரி, திரும்பவும் விட்ட இடத்துக்கு வருகிறேன். இந்த இடைநிலை மாவட்டப் போட்டியிலே எனது விரிவுரையாளர் எழுதித்தந்த பேச்சைப் பாடமாக்கினேன். ஒரு நம்பிக்கை என்ன வென்றால் பொருள் சம்பந்தமாக எனக்குப் பிரச்சனை வராது. ஏனென்றால் இவரே பேச்சை எழுதித் தந்திருக்கிறார். போட்டி அன்று வடிவாகப் பேசினேன். எடுப்பவில்லை. விரிவுரையாளருக்கும் கவலை. நான் தோற்றுால் அவர் தோற்றுமாதிரித்தானே. அவர் பின்னர் வந்து, இதுகளைச் சொல்லக்கூடாது இருந்தாலும் - ஒரு புள்ளியினாலே முதலாவது இடத்தை இழந்திருக்கிறாய் என்று சொன்னார். அதிலிருந்து போட்டி மிகக் கடுமையானதாக இருந்திருக்கிறது என்பது தெரிந்தது. எனக்கு என்ன கவலை என்றால் எனது விரிவுரையாளருக்கு ஒரு நல்ல பெயரைப் பெற்றுக்கொடுக்கத் தவறிவிட்டேனே என்பதுதான். அவர்தான் கல்லூரியிலே ஆங்கிலம் போட்டிகளுக்குப் பொறுப்பு. அவர் பாடுப்பட்டதற்கு ஒரு பரிசு அவருக்குக் கொடுக்கவில்லையே என்பதுதான். இருந்தாலும் அவர் என்மீது வைத்த நம்பிக்கையைக் காட்டத்தான், எவ்விதம் எங்களுக்கு இரசனையை ஏற்படுத்தும் வகையில் படிப்பித்தார் என்பதனைச் சொல்லத்தான் அவருடனான அனுபங்களில் சிலவற்றை உங்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டேன்.

என்னிலே ஒரு பழக்கம் நானாகக் கடிதங்கள் எழுதுவது குறைவு. கடிதங்கள் உறவை வளர்க்கக்கூடியவை. நல்ல விரிவுரையாளர்கள் மற்றும் நண்பர்களின் உறவை நான் வளர்க்கத் தவறிவிட்டேன். கோவைச்செழியன் உதாரணமாக என்னுடைய நல்ல நண்பர். பிற்காலத்திலே சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தவர். சினிமாத் துறையிலும் ஈடுபட்டவர். அவரும் அலுவல் மிகுந்தவர். நானும் என்னளவில் பல சோலிக்காரன். இரண்டு பேருமே தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளவில்லை. மாணிக்கவேல் என்ற ஒரு நண்பரும் என்னுடன் புவியியல் படித்தவர். அவர் பெரிய தொழில் அதிபரின் மகன். R.H.R. (Royal Hindu Restaurant) என்று ஒரு பெரிய உணவு மனையை நடத்தியவர்கள். அதே போல Royal Hindu Theatre ஒன்றும் நடத்தியவர்கள். அங்கே புதிய படங்கள் திரையிடப்பட்டால் நிச்சயம் எங்களுக்கு முதல்நாளே முதற்காட்சிக்கு ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படும். வரிசையில் நின்று தூங்க வேண்டியதில்லை. மாணிக்கவேலை மறக்கமுடியாது. அவருடைய குடும்ப நிகழ்ச்சிகளுக்கும் எம்மை அழைப்பார். அவருடைய தமக்கையார் சொந்த மாமனைத் திருமணங்குசெய்தவர். அதற்கு சௌந்தரராஜன் அவர்களுடைய கச்சேரி ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கச்சேரியை முழுமையாகக் கேட்டேன்.

கோவையில் வேறு கச்சேரிகளையும் இரசித்திருக்கிறேன். தியாகராசப் பாகவதர், பட்டம்மாள் போன்றவர்களையும் கோவையிலேதான் கேட்டேன். M.R.

ராதாவினுடைய நாடகத்தையும் கோவயைலேதான் பார்த்தேன். அவருடைய இரத்தக்கண்ணீர் நாடகம் பல ஆண்டுகளாக மேடையேற்றப்பட்ட சிறப்புடையது. வெளி வேலைகளைக் குறைக்க வேண்டும் குறைக்க வேண்டும் என்றாலும் கூட, இரத்தக்கண்ணீர் நாடகத்தைப் பார்க்காமல் இருக்க முடியுமா? M.R. ராதாவின் இரத்தக்கண்ணீர் நாடகம் பல ஆண்டுகள் அரங்கேறி வந்தமைக்கான காரணத்தைக் கோவயைலேதான் அறிந்துகொண்டேன். என்னவென்றால், அவர் முதல்நாள் பேசும் வசனத்தை அடுத்தநாள் பேசுவதில்லையாம். எங்களுடைய கண்பதி இரவீந்திரனும் கிட்டத்தட்ட அவரைப்போலத்தான்.

இளையபாரதி: Script இல்லாமல் பேசுவது ...

கவிநாயகர்: ம் ... அவர் சிதம்பர சக்கரம் என்ற நாடகத்தை 150 தட்டைவகருக்குமேல் மேடையேற்றி யிருக்கிறார். ஆனால் வசனங்களை மாற்றிமாற்றித்தான் பேசி வருகிறார். நானும் அதை அவதானித்திருக்கிறேன். அந்தத்த நேரத்திலே சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப வருகின்ற வசனங்களைப் பேசுவார். இரத்தக்கண்ணீரில் குட்ட நோயாளராக நடிகவேள் ராதா வீதியில் இருக்கும் ஒரு காட்சி வரும். அந்தக்காடசியை அரசாங்கத்தைத் தாக்கிப் பேச அவர் பயன்படத்துவதுண்டு. நான் பார்த்த நாளில் ஒரு கல்லுக் குவியலே தடக்குப்பட்டு விழுந்தார். விழுந்த உடனே அந்தக் குவியலை ஒரு பார்வை பார்த்து, ‘இரண்டு வருசத்துக்குப் பின்னாலே ரோடு திருத்துவதானால் ஜஞ்சு வருசத்துக்கு முன்னாலேயே கல்லைக் கொண்டாந்து கொட்டுநோங்களே’ என்று தொடங்கி அரசாங்கத்தைத் தாக்கி ஒரு பத்து நிமிடம் பேசினார். அதை அடுத்தநாள் பேசமாட்டார். வேறு ஒரு விடயத்தை எடுத்துப் பிடிப்பார். இப்படி அவருடைய அரசியற் கருத்துக்களுக்கென்றே ...

(இரத்தக்கண்ணீர் வசனம் ஓலிபரப்பபடுகின்றது.)

நன்றி கலைஞர் அவர்களே. நீங்கள் மிக விரைவாகவே நான் சொல்லி முடிக்கமுந்தி நடிகவேளை உயிர்ப்பித்துக் கொண்டுவந்துவிட்டீர்கள். நல்லொரு தனித்துவப் பாணியை வகுத்துக்கொண்ட நடிகர், புரட்சிக் கருத்துக்களைக்கொண்ட சிந்தனாவாதி. துணிச்சல் மிகுந்தவர். அதுதான் முக்கியமான விடயம். அரசாங்கத்தின் தவறுக்களைக் கண்டிக்கத் தவறாதவர், அஞ்சாதவர். நீங்கள் போட்டுக் காட்டியது சினிமா. சினிமாவாக அது எடுக்கப்படுவதற்கு முன் நாடகம் பல காலமாக நடிக்கப்பட்டமைக்கு அவர் மாறி மாறிப் பேசிய வசனங்களும் அரசியற் கருத்துக்களுந்தான் காரணம். அவர் சினிமாவுக்கே எதிரானவர். படத்திலேயே நடிக்கக் கூடாது என்ற கொள்கையுள்ளவர். பிற்காலத்தில் மனம் மாறி அதனைப் படமாக்க அனுமதித்துவிட்டார்.

சரி, கோயம்புத்தூரில் கல்விகற்ற காலங்களில் மற்றுமொரு அனுபவம். அரசாங்கச் செலவிலே வருடத்துக்கு ஒருமுறை வெளிக்களப் படிப்பு மேற்கொள்ளப்படுவது வழக்கம். நாங்கள் இரண்டு சுற்றுலாப் பயணங்கள் புவியியற் படிப்புத் தொடர்பாகச் செய்திருக்கின்றோம். ஒன்றில் கல்லூரி அதிபர்க்கூடக் கலந்துகொண்டவர். இராமேசுவரத்தில் இருக்கும் மணல்மேடுகளை ஆய்வு செய்திருக்கிறோம். அதே பயணத்தில் மதுரையிலும் ஒரு கிழமை தங்கி மதுரை நகர் வளர்ச்சிப்பற்றி ஆராய்ந்தோம். எனக்குத் தரப்பட்ட இறுதியான ஆய்வுக்கட்டுரை The growth and development of the city of Madurai என்பது. அந்த ஆய்வில் மீனாட்சி அம்மன் ஆலயந்தான் மதுரையின் வளர்ச்சிக்குக் காரணம் என்பதை எடுத்துக் காட்டினேன். அத்தகைய நகரங்கள் கோயில் நகரங்கள் என்று அழைக்கப்படும். அப்படிப் பல

இடங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறோம். புதுச்சேரிக்குக் கூடச் சென்றிருக்கின்றோம். புதுச்சேரி புதுவை என்றும் அழைக்கப்படும். அங்கு சென்றதும் எங்களுடைய யாழ்ப்பாண வாடை வீசியது. என்ன வாடை என்று உங்களுக்கத் தெரியுந் தானே?

இவையபாரதி: மது வாடை.

கவிநாயகர்: தமிழ்நாட்டிலே அத்தகைய சூழலை நான் கண்டதே இல்லை. அப்பொழுது மதுபானம் வாங்குவதற்கு அனுமதிப் பத்திரம் பெறவேண்டும். இப்பொழுதில்லாம் அது பரவலாக்கப் பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் படித்த காலத்திலே அதுகள் ஒன்றும் இல்லை. எனவே வித்தியாசமான ஒரு சூழ்நிலையைப் புதுச்சேரியிலே பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது.

இதுதவிர, நானும் எனக்கு அடுத்த வகுப்பிற் படித்த திருச்செந்தூரன் என்ற நன்பரும் சில விடுமுறைகளில் வீட்டுக்குச் செல்லாமல் அங்கேயே தங்கி யாத்திரைகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். பல திருத்தலங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறோம். விடுமுறைகளை நன்கு பயன்படுத்திச் சமஸ்கிருதமும் படித்திருக்கிறேன். அங்குள்ள ஆரிய திராவிட பாஷா சங்கம் நடத்திய வகுப்பிலே சேர்ந்து சமஸ்கிருதத் தை மூன்றாம் வகுப்புவரை படித்துச் சித்தியடைந்திருக்கிறேன். மூன்றாம் வகுப்பு என்றால் எங்களுடைய பாடசாலை மூன்றாந்தரமல்ல. அது வேறு வித்தியாசமான தரம். எழுதவும், வாசித்து ஓரளவுக்கு விளங்கக்கூடிய அளவுக்கும் சமஸ்கிருதத்தைக் கற்றிருக்கிறேன்.

இறுதி ஆண்டு படிப்புத்தான். நூல் நிலையங்களிலேதான் அதிக பொழுதைக் கழிப்போம். அதிபர் சொன்னதுபோல் பட்டத்தைப் பெறவேண்டும் என்பதுதான் நோக்கம். இறுதித் தேர்விலே புவியியல் செய்கை முறை ஒரு பாடம். செயல்முறையில் நில அளவை முக்கியமான ஒரு பகுதி. பள்ளிக்கூடத்திலே நாங்கள் நில அளவையில் ஈடுபடும்பொழுது பாவித்த theodolite என்ற கருவி பழையது. இறுதித் தேர்வுக்குப் புதிய கருவி ஒன்றைத் தந்தார்கள். அதில் உரிய முறைக்கிள் எங்கு பொருத்தப்பட்டுள்ளன என்று ஆராயவே ...

இவையபாரதி: அதிக நேரம் போயிருக்கும்.

கவிநாயகர்: அதையேன் கேட்கிறியள்? அப்படியெல்லாம் சோதனைக்குள் வந்த சோதனைகளையும் வென்று பரீட்சையிற் சித்தியடைந்தேன்.

இவையபாரதி: கோவையில் எவ்வளவு காலம் இருந்தீர்கள்?

கவிநாயகர்: இரண்டு வருடம். சென்னையில் இடைநிலை இரண்டு வருடம். இங்கு இறுதி B.A. பட்டத்துக்கு இரண்டு வருடம். பாடங்களிலே பிரதான பாடங்கள், கட்டாயமான பாடங்கள், தெரிவுப் பாடங்கள் என்று பல பிரிவுகள். எனக்குப் பிரதான பாடம் புவியியல். தெரிவுப் பாடம் பொருளாதாரம். எல்லோருக்குமே அக்காலத்தில் தமிழும் ஆங்கிலமும் கட்டாய பாடங்களாக இருந்தன. எல்லாமாக ஒன்பது பாடங்கள். ஒவ்வொரு பாடத்திலும் பல பரீட்சைகள். பிரதான பிரிவிலே செய்முறை யோடு ஆறு பரீட்சை எழுதவேண்டும். கட்டாய பாடங்களில் நான்கு பரீட்சைகள். தெரிவுப்பாடத்தில் இரண்டு பரீட்சை. பிரதான பாடத்தொகுதியில் இரண்டாவது வகுப்பில் சித்தியெற்றேன். தாயகத்துக்கு ...

இவையபாரதி: திரும்புவதற்குத் தயாராகிறீர்கள்.

கவிநாயகர்: திரும்பிவிட்டோம். பெறுபேறுகள் எல்லாம் ...

இளையபாரதி: பின்னர்தான் வந்திருக்கும். திரும்புகின்றபொழுது பிரியாவிடைகள் இருந்திருக்குமே!

கவிநாயகர்: பெரிதாகப் பிரியாவிடைகள் எதுவும் இருக்கவில்லை.

இளையபாரதி: ஆட்டோகிராவ் ‘சைன்’ பண்ணுவதெல்லாம் இருந்திருக்குமே!

கவிநாயகர்: அதுகள் எல்லாம் இருந்தன.

இளையபாரதி: இன்றைய நிகழ்ச்சியில் பல விடயங்களை நீங்கள் நினைவில் வைத்திருப்பதைக் கண்டு வியப்படைந்தோம். நன்றி ஐயா. மீண்டும் அடுத்தவாரம். சந்திப்போம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

II. பட்டமளிப்பு விழர

27.08.2007

இவையபாரதி: வணக்கம் ஐயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே! இன்றைக்கு உங்களை மீண்டும் சென்னைக்கு அழைத்துச் செல்லவிருக்கிறேன்.

1958ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் நடத்திய B.A. தேர்வில் சித்திபெற்றேன். பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு அழைப்பு வந்தது. அதிற் கலந்துகொள்ளும் விருப்பத்தை அண்ணருக்குத் தெரிவித்தேன். கலந்து கொள்ளாமலேயே பட்டப்படிப்புச் சான்றிதழைப் பலர் தபால் மூலமாகப் பெற்று வருவதும் அண்ணருக்குத் தெரியாமல் இல்லை. அவர் நான் கேட்பது எதற்குமே மறுப்புச் சொல்வது கிடையாது. காரணம் நான் கண்டபடி அவரைத் தொல்லைப் படுத்துவதில்லை. சென்று வா என்றார். அன்றே பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு வருவதாகப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு அறிவித்துவிட்டேன்.

விழா 18.08.1958ல் சென்னைப் பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் நடந்தது. அடையாளத் துண்டைக் காட்டிப் பட்டமளிப்பு மண்டபத்துட் சென்று வரிசையைப் பார்த்துச் சூட்டிலக்கத்தைக் கண்டுபிடித்து இருக்ககையில் அமர் அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை. ஏனென்றால் ஆங்காங்கு பல்கலைக்கழகத்து நிருவாக அலுவலர்கள் பட்டம் பெற வந்தவர்களை வழிப்படுத்திய வண்ணம் நின்றனர். சென்னைப் பல்கலைக்கழக நிருவாகச் சிறப்பு எங்களையெல்லாம் வியக்க வைத்தது.

மண்டபம் அமைதி பேணியது. துணைவேந்தர் டாக்டர் A.L. முதலியாரைத் தொடர்ந்து அறிஞர் சிலர் அரங்கத்தில் அமர்ந்தனர். முதலியார் பெரிய படிப்பாளி. மருத்துவம், சட்டம், விஞ்ஞானம், கலை ஆகிய துறைகளைத் தனித்தனி கற்று ஓவிவொன்றிலும் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர். அவரது உரையைத் தொடர்ந்து முதன்மை விருந்தினராக வந்த மேன்மைகொள் சர்வேபள்ளி இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் உரைநிகழ்த்தினார்.

அவரின் பெருமை சொல்லி முடியாது. அவர் பிறந்தது தமிழ்நாட்டில் உள்ள திருக்கணியில். ஆனால் தாய்மொழி தெலுங்கு. சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியிற் படித்தவர்(1904-1908). சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துப் பட்டதாரி. தத்துவம் படித்துக் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். இந்தியாவின் முதல் அரசு உடபத்தியில்(1952-1962). பின்னர் இராசேந்திரப் பிரசாத் அவர்களைத் தொடர்ந்து தலைவராகப் பதவி வகித்தவர்(1962-1967). தலைசிறந்த தத்துவ ஆசிரியரென உலகம் போற்றப் பவனிவருபவர்.

அவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் சிறப்புப்பற்றிப் பேசினார். உலகத்திலேயே அதிக பட்டதாரிகளை உருவாக்கும் பல்கலைக்கழகம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் என்று அவர் சொன்னபோது எழுந்த கைதட்டல் ஒய அதிக நேரம் பிடித்தது.

அவர் சொன்னவற்றோடு நான் அறிந்ததையும் சேர்த்துச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தைப் பற்றிய சில தகவல்களை நேயர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 1857ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 5ஆம் திகதி தோற்றும் பெற்றது. இதே ஆண்டு கல்கத்தா, பாம்பாய் ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களும் அமைக்கப்பட்டன. அவ்வகையில் இந்தியாவின் பழைமைவாய்ந்த மூன்று பல்கலைக்கழகங்களுள் ஒன்றாகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் விளங்குகின்றது. இது 1836ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பெற்ற இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் அமைப்புமுறையில் உருவாக்கப்பட்டது. படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து தென் இந்தியாவின் பல்கலைக் கழகங்கள் பலவற்றின் தோற்றுத்துக்கு வழிவகுத்த பெருமையும் இதற்குண்டு. இவற்றுள் மைசூர், ஓஸ்மேனியா, ஆந்திரா, அண்ணாமலை, திருவாண்கூர், ஸ்ரீ வெங்கட்டேஸ்வரா பல்கலைக்கழகங்கள் 1958க்கு முன்னதாகவே தொடங்கப்பட்டுவிட்டன. திருவாண்கூர் பல்கலைக்கழகம் இப்பொழுது கேரளப் பல்கலைக்கழகமென வழங்கப்படுகின்றது. பிற்காலத்தில் மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகம், பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், அண்ணா பல்கலைக்கழகம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், அன்னை தெரேசா பல்கலைக்கழகம் போன்றவை தோன்றுவதற்கும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் காரணமாக இருந்திருக்கின்றது.

“Learning promotes natural talent” என்பது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தாரகை மந்திரமாகும்.

இதன் நூற்றாண்டு நிறைவு விழா 1957ஆம் ஆண்டு தமிழ் நாடு எங்கும் கொண்டாடப்பெற்றது. அதனையொட்டிக் கோவையில் நடந்த பொருட் காட்சியில் எனது இரு ஆக்கங்கள் பார்வைக்கு வைக்கப் பெற்றன.

இளையபாரதி: என்னமாதிரியான ஆக்கங்கள் ஜீயா?

கவிநாயகர்: ஒன்று நான் வரைந்த பிரதமர் ஜவகர்லால் நேருவின் படம். மற்றையது எனது ஆங்கிலக் கையெழுத்து (galligraphy).

இளையபாரதி: உங்களுக்கு ஒவியமும் வருமா?

கவிநாயகர்: நன்றாக வரும். நேருவின் படம் ஒன்றைப் பார்த்து நான் பென்சிலால் வரைந்த படத்தைக் காட்சிக்கு வைக்கத் தகுந்தது என்று நாற்றாண்டு விழாப் பொருட்காட்சிக் குழு தெரிவு செய்ததை வைத்துக் கொண்டே என்னை ஒரு நல்ல ஒவியாக நின்கள் கொள்ளலாம். என்னுடைய எஸ்.எஸ்.லி. பாடங்களுள் ஒவியமும் ஒன்று என்று முன்பு சொல்லியிருக்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். உண்மையில் ஒவிய ஆசிரியராக வரவேண்டும் என்ற என்னத்துடன் வடமாநில ஒவியக் கல்வி அதிகாரி கனகசபை அவர்கள் சண்டிக்குழி கண்ணியர் மடத்தில் நடத்திய ஒவிய வகுப்பிலே சேர்ந்து யயிற்சியும் பெற்றிருக்கிறேன். சங்கீதத்திலும் நாட்டம் இருந்தது. சங்கத்துழைணம் நடேசிபிள்ளை அவர்களிடம் சிலகாலம் இசையும் பயின்றிருக்கின்றேன். இவையெல்லாம் நடந்தது 1953ல் - நான் இறிபேக் கல்லூரியில் இலிகிதாராக இருந்த காலத்தில். எனினும் எனது நாட்டங்களைத் தொடர்ந்து வளர்க்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கவில்லை. எனது அண்ணர் என்னை எப்படியும் ஒரு பட்டதாரியாகக் வேண்டும் என்று திட்டம் வகுத்திருக்க வேண்டும். அது நிறைவேறியதையிட்டு என்னிலும் அவருக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சி. பரிட்சை முடிவு சென்னை இந்துப் பத்திரிகையில் வெளியானதும் எங்கள் குலதெய்வம் நூணாவில் கொல்லங்கிராய்ப் பிள்ளையாருக்கு அவர் பூசையே நடத்தியிருக்கிறார்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தொடர்பாக மற்றுமொரு தகவலை நேயர்கள் அறியவேண்டும். அது ஈழத் தமிழருக்குப் பெருமைதரும் செய்திதான். பலருக்கும்

தெரியாத அந்தச் செய்தி 1954ஆம் ஆண்டில் அம்பலமாகியது. அந்த ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பட்டமளிப்பு விருந்தினராக வந்தவர் கலாநிதி அழகப்பா செட்டியார் அவர்கள். அவர் தமது பேருரையில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதன்முதலாகப் பட்டம் பெற்றவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த வைரவநாதர் விசுவநாதர், வைரவநாதர் தாமோதரம்பிள்ளை ஆகிய இருவர் என்ற தகவலை வெளியிட்டார்.

இவர்களில் வைரவநாதர் விசுவநாதர் என்பவர் கரோல் விசுவநாதபிள்ளை என்று பிற்காலத்தில் நன்கு அறியப்பட்டவர். சுதமலையிற் சைவக் குடும்பத்திற் பிறந்த இவர் வட்டுக்கோட்டையிற் கல்வி கற்றபோது கிறித்தவ சமயத்தைத் தழுவ நேர்ந்தது. வட்டுக்கோட்டையில் அமெரிக்க மிசனரிமார் உயர்கல்விக்கென்று 1823ஆம் ஆண்டு அமைத்த கல்லூரிக்குச் சாஸ்திராசாலை என்று பெயர். இந்தச் சாஸ்திராசாலையில் விசுவநாதபிள்ளை ஆறு ஆண்டுகள் கல்வி கற்றுச் சித்தி பெற்று அங்கேயே விரிவுரையாளராக நியமனமும் பெற்றார். இவரிடம் கற்ற மாணவர்களில் சிறுப்பிட்டி சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையும் ஒருவர்.

சாஸ்திரம் என்றால் கலையென்றும் சாஸ்திரி என்றால் கலைஞர் என்றும் பொருள். சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியில் தமிழ்துறைத் தலைவராக சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் என்ற பெரும் அறிஞர் இருந்தார். அவர் தமது வடமொழிப் பெயரை பரித்திமாற்கலைஞர் என்று மாற்றி வழங்கிய ஒரு பெரும் தமிழ்ப் பந்தாளர்.

சாஸ்திரக் கல்லூரி 1855ல் மூடப்பட்டபின்னர் விசுவநாதபிள்ளையும் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையும் தமிழ்நாடு சென்று தமிழ்ப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் முதன்முதலாக நடத்திய B.A. பரீட்சையிற் சித்தி பெற்றனர். அதனைத் தொடர்ந்து விசுநாதபிள்ளை அவர்களுக்குச் சென்னை அரசாங்கத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளர் பதவி கிடைத்தது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பரீட்சகராகவும் நியமனம் பெற்றார். பிற் காலத் தில் விசுவநாதபிள்ளை அவர்கள் ஆறு முகநாவலர் சொற்பொழிவுகளாலும் தமிழ்ப் பணிகளாலும் கவரப்பட்டுச் சைவத்தைத் தழுவிச் சைவப் பணிகளுக்கும் தமிழை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் சட்டம் பயின்று புதுக்கோட்டையில் நீதிபதியாகப் பணிபுரியத் தொடங்கினார். பழைய ஏடுகளைத் தேடி எடுத்துப் பதிப்பித்த பெருமையும் இவருக்கு உண்டு.

இளையபாரதி: விபுலாநந்தர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற் படிக்கவில்லையா, ஜியா?

கவிநாயகர்: அவர் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்து விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தமிழ்ப் பண்டிதர் தேர்வில் சித்திபெற்ற முதல் இலங்கைத் தமிழர். அவரது புகழ் தமிழ்க்கறும் நல்லுலகெங்கணும் பரவி இருந்தது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அவர் படியாது போனாலும் அது அவரைப் பெரும் அறிஞராக மதித்தது. சிதம்பரத்தில் பல்கலைக்கழகம் அமைப்பதுபற்றி ஆராய அரசாங்கம் ஒரு விசாரணைக் குழுவை நியமித்தபோது அந்தக் குழுவுக்குத் தங்கள் சார்பில் சாட்சியமளிக்கச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் விபுலாநந்த அடிகளாரையே தெரிவிசெய்தது. இது போன்ற ஒரு சிறுப்பு பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் வேறு எந்த இலங்கையருக்கும் கிடைத்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அடிகளார் அழைப்பை ஏற்று இந்தியா சென்று தக்க ஆதாரங்களுடன் சாட்சியம் அளித்தார். 1929ல் சிதம்பரத்தில் அண்ணாமலைப்

பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டமைக்கு அடிகளாரின் வலுவான சாட்சியமும் காரணமாயிற்று.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக 1931ல் நியமனம் பெற்றவரும் அடிகளார் அவர்களே. அதுமட்டுமன்று. 1942ல் இலங்கையில் முதற் பல்கலைக்கழகமாகப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் தொடங்கப் பெற்றது. அடுத்த ஆண்டு அங்கு தமிழ்த்துறை ஏற்படுத்தப்பட்டபொழுது அதன் தலைமையை ஏற்ற முதல் பேராசிரியரும் அவரே. அடிகளாரின் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற் பட்டம் பெற்று அதன் புகழை உச்சிக்கு உயர்த்தியவர்களில் இரு விஞ்ஞானிகள் முக்கியமானவர்கள். ஒருவர் C.V. இராமன். பெளதிகத்தில் ‘இராமன் விளைவு’ என்ற கண்டுபிடிப்புக்கு 1930ல் நோபல் பரிசு பெற்றவர். மற்றையவர் டாக்டர் சுப்பிரமணியன் சந்திரசேகர அவர்கள். இவரும் பெளதிகத் துறை ஆராய்ச்சிக்கு 1983ல் நோபல் பரிசு பெற்றவர்.

மேலும் முன்னெన்நாள் இந்திய அரசுத் தலைவர்களான டாக்டர் அப்துல் கலாம், டாக்டர் சஞ்சீவி ரெட்டி, பெயர் பெற்ற நிதி அமைச்சர் டாக்டர் பழனியப்பன் சிதம்பரம் போன்ற பெருமக்களும் திரைப்படத்துறைப் புகழாளர்களான ஜெமினி கணேசன், மனிரத்தினம் ஆகியோரும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பட்டதாரிகள்தாம்.

இளையபாரதி: இன்னும் ஒருவர் இருக்கிறார் ஜியா.

கவிநாயகர்: சொல்லுங்கோ.

இளையபாரதி: கவிநாயகர் கந்தவனம்.

கவிநாயகர்: மலைகளோடு மடுவை ஓப்பிடுவது சரியில்லை. என்மட்டத்திற் சொல்ல வேண்டுமானால் தொழில் இலாகா அதிகாரிகளில் ஒருவரான திரு. தி. தில்லைநாதன், கல்விக் காவலர் பொ. கனகசபாபதி, சிறுக்கை மன்னன் எஸ். பொன்னுத்துரை, கலைப்பேரசு A.T. பொன்னுத்துரை, நல்ல விஞ்ஞான ஆசிரியர் திரு. நா. பரமேசுவரன், கல்வி அதிகாரியாக விளங்கிய திரு. கு. சோமசுந்தரம், பாடபுத்தகங்கள் எழுதிய கொழும்புத்துறை திரு. தியாகராசா, கல்லூரி அதிபர்களாக விளங்கிய திருவாளர்கள் இரா. சிவலிங்கம், எஸ். திருச்செந்தூரன், திரு. மு. இராமலிங்கம், சுற்றுப் பயணச் சபை இயக்குநர்களில் ஒருவராக இருந்த திரு. தெய்வேந்திரா இராசையா என்று எத்தனையோ நண்பர்களைச் சொல்லலாம் - சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரிகளாக.

பட்டமளிப்பு விழா நிறைவுக் கட்டத்தில் B.A. பட்டச் சான்றிதழ் இருந்த இடந்தேடி வந்தது. அதனைக் கையிற் பெற்றுக் கொண்டதும் களியபுக் கரைபுரண்டது. ஒரு மாணவனுக்கு எத்தகைய பூரிப்பு இருந்திருக்கும் என்பதனை நேயர்களே கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கலாம். நான்கு வருடப் படிப்பின் பலன் கைமேலே. முயற்சி திருவினையாக்கும். நன்கு முயலாது விளையாடித் திரிந்த எத்தனையோ பேருக்கு வெற்றி கிடைக்கவில்லை. அவர்களுள் ஈழத்தவர்களும் அடங்குவர்.

பட்டமளிப்பு விழா முடிந்தபின் நண்பர்களைச் சந்தித்து வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தேன். அவர்களுடைய உரையாடல்களிலிருந்தும் சென்னைப்

பல்கலைக்கழகம் பற்றிப் பல விடயங்கள் தெரிய வந்தன. ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும்.

பல்கலைக்கழகம் B.A. பரீட்சை வினாத் தாள்களை இந்தியாவில் அச்சிடுவதில்லையாம். அச்சிடுவது வெளிநாட்டிலாம். அது எந்த நாடு என்பது பரீட்சைக் கழுவுக்கு மட்டுந்தான் வெளிச்சமாம். வேறு எவருக்கும் அது தெரியப்படுத்துவதில்லையாம்.

மற்றுமொரு சங்கதி. பல்கலைக்கழக வரலாற்றிலே பரீட்சைக்கு முன்னதாக எந்தவொரு வினாத்தானும் இதுவரை வெளிவந்த சரித்திரமே இல்லையாம். துணைவேந்தர் A.L. முதலியாரின் கட்டுப்பாடான நிருவாகத் திறமைபற்றியும் நெஞ்சாரப் புகழ்ந்தார்கள்.

பட்டமளிப்பு உடையுடன் தனியாகவும் நண்பர்களுடனும் பக்கத்துக் கலையகம் ஒன்றில் படம் எடுத்தேன். நண்பர்கள் சிலர் தங்கள் வீடுகளுக்கு வரச்சொல்லி வர்ப்புறுத்தினார்கள். ஆறுதலாக வருகிறேன் என்று கூறி அவசரமாக அடுத்த நாளே தாயகத்துக்குத் திரும்பிவிட்டேன்.

இனையபாரதி: அப்படி என்ன அவசரம் ஜயா?

கவிநாயகர்: வேலை தேடவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். முன்பெல்லாம் பட்டதாரிகளைத் தேடி வேலை வந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. 1958க் காலப் பகுதியில் அந்த நிலைமை மாறத் தொடங்கிவிட்டது. அதுவும் கலைப் பட்டதாரிகள் மத்தியில் வேலையின்மைத் திண்டாட்டம் ஆரம்பித்து விட்டதன்றே சொல்லலாம்.

நான் விரும்பிய தொழில் ஆசிரியத் தொழில். எனது தாயாரின் தயாரின் தம்பி கார்த்திகேச என்பவர் ஓர் ஆசிரியர். அவரின் முத்தமகளும் கணவரும் ஆசிரியர்கள். எனது சிறிய தாயார் பொன்னம்மா ஆசிரியர். இப்படி இன்னும் பல உறவினர்கள் ஆசிரியர்களாக இருந்தனர். இவர்களிலும் எனக்கு ஆசிரியத் தொழிலில் ஒரு விருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவர் இறிபேக் கல்லூரியிலே அதிபராக இருந்த திரு. K.S. சரவணமுத்து அவர்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். புவியியல் படித்துவிட்டு வந்தால் அங்கு ஒரு நியமனம் தருவதாக 1956ஆம் ஆண்டிலேயே அவர் சொல்லியிருந்தார். அவர் எனது திறமைகளை நன்கு அறிந்தவர். ஆனால் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளிற் கல்லூரியிற் பல மாற்றங்கள் நடந்துவிட்டன. அதிபரும் ஒய்வுபெற்றுவிட்டார். புதிய அதிபர் புவியியல் ஆசிரியருக்குக் கல்லூரியில் தேவை இருந்தும் சரித்திர ஆசிரியர் ஒருவருக்கு நியமனத்தைக் கொடுத்து விட்டார்.

நான் கற்ற, வேலை பார்த்த கல்லூரியில் இடம் கிடைக்க வில்லையே என்று எனக்குச் சிறிது கவலைதான். ஆனாலும் பின்னர் இறிபேக் கல்லூரி அதிபர் நவராத்திரி காலத்தில் கல்லூரிக்குத் திருநீறு பூசிக்கொண்டு வந்த மாணவரைத் தண்டித்துச் சிக்கலுக்குள் மாட்டுப் பட்டு அவமானத்துடன் இடமாற்றத்துக் குள்ளானார் என்ற செய்தியை அறிந்த பின்னர், அத்தகையவருடன் வேலைசெய்வது எனக்கு ஒத்துவராது என்பதை நான் வணங்கும் விநாயகப் பெருமான் ஏற்கனவே கணித்துவிட்டார் என்று எண்ணி நிறைவு பெற்றேன்.

எனக்கு அதிக அலைச்சல் இன்றி உத்தியோகம் தேடி வந்ததுபோன்ற ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. முற்றிலும் எதிர்பாராத வகையில் பல மாதங்களாகக் காணாத எனது ஊரவர் திரு. த. பத்மநாதன் அவர்களைக் காண நேர்ந்தது. மாத்தளை கச்சேரியில் வேலை செய்பவர் விடுமுறைக்கு வந்திருந்தபோது வீதியில் தண்செயலாகச் சந்தித்தேன். பட்டம் பெற்றதற்குப் பாராட்டிப் பேச்சைத் தொடங்கினார். நான் வேலை தேடுவதை அறிந்து எனது விண்ணப்பங்களை எடுத்துச் சென்று மாத்தளையில் உள்ள பாடசாலைகள் இரண்டொன்றுக்குக் கொடுத்திருக்கின்றார்.

புனித தோமையார் கல்லூரியிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. நேர்முகச் சந்திப்பில் உம்மைப் போன்ற ஒருவர்தான் எமக்கு வேண்டும் என்றார் கல்லூரி அதிபர் வன். தந்தை எயிடன் டி சில்வா. கூடவே திரு. கடுவல என்ற கல்லூரியின் முத்த ஆசிரியர் ஒருவரும் இருந்தார். இது நடந்தது 1958 செப்டம்பர் நடுப்பகுதியில். ஒக்டோபரில் தற்காலிகமாக வேலையைத் தொடங்கும்படியும் 1959 தையில் நியமனம் உறுதிப் படுத்தப்படும் என்றும் கூறினார்கள். சரி என்று ஏற்றுக்கொண்டேன்.

நான் நன்பர் பத்மநாதனுக்குச் செய்தியைத் தெரிவித்தேன். மாத்தளையில் தங்குவதற்கு அவர் நட்பகம் ஓன்றில் இடம் ஒழுங்குசெய்து தந்தார். அடுத்த நாள் ஊருக்குத் திரும்பி உடுப்புகள், புத்தகங்கள் முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வேலை தொடங்குவதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னதாகவே மாத்தளைக்கு வந்துவிட்டேன்.

ஆண்டுக் கடைசியாதலால் தமிழ்ப் பிரிவுக்குப் பரீட்சை நடத்தும் ஆயத்தங்களைச் செய்யும்படி அதிபர் பணித்தார். அதுவே எனது பொறுப்புணர்வைச் சோதிக்கும் பரீட்சையாகவும் அமைந்துவிட்டது. படிப்பிக்கத் தொடங்க முன்னரே பரீட்சை நடத்தும் ஆசிரியர் ஆகவிட்டேன்.

12. மரத்தனை புனித தோமையார் கல்லூரி

10.09.2007

இவையபாரதி: வணக்கம் ஜயா! கடந்தவாரம் சில தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் நாங்கள் சந்திக்க முடியவில்லை. அதற்காக இந்த நிகழ்ச்சியை வாரந்தோறும் தவறாது கேட்டுவரும் நேயர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு இன்றைய நிகழ்ச்சியை ஆரம்பிக்கலாம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம் உங்களுக்கும் நேயர்களுக்கும்.

இவையபாரதி: வாழ்த்துக்கள் ஜயா?

கவிநாயகர்: எதற்கு?

இவையபாரதி: நீங்கள் படித்துப் பட்டம் பெற்று ஆசிரியர் ஆனதற்கு.

கவிநாயகர்: நன்றி. மாத்தனை வாழ்க்கையைப்பற்றித்தான் இன்று சொல்லப் போகின்றேன். மாத்தனை மலைநாட்டின் வாயில் என்று அழைக்கப்படுகின்ற அழகான நகரம். கொக்கோவும் இரப்பர் தோட்டங்களும் இங்கு அதிகம். சிங்கள், தமிழ், முஸ்லிம் மக்களும் சிறுதொகை மலாய் மற்றும் ஜரோப்பிய-ஆசியக் கலப்பினத்தவரும் மிக ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தனர். அவர்களைப் பொத்தம், கத்தோலிக்கம், சைவம், இசுலாம் ஆகிய சமயங்கள் வழிநடத்தின.

கத்தோலிக்க முயற்சிகள் மாத்தனையில் 1706ஆம் ஆண்டு முதல் வளர்த் தொடங்கின. 1873ல் புனித தோமையார் பாடசாலை தொடங்கப்பட்டது. இது ஒரு தனியார் பாடசாலையாகக் கத்தோலிக்க அமைப்பினால் நடத்தப்பட்டது. 1876ல் இது ஆண்களுக்கு வேறாகவும் பெண்களுக்கு வேறாகவும் இரு பாடசாலைகள் ஆக்கப்பட்டன.

அக்கம் பக்கமாக இருந்த இரு பாடசாலைகளும் படிப்படியாக வளர்ந்து, பெண்கள் பாடசாலை புனித அக்னஸ் கன்னியர் மடம் என்றும் ஆண்கள் பாடசாலை புனித தோமையார் கல்லூரி என்றும் பெயர்களைப் பெற்றன.

இந்த இரு பாடசாலைகளுடன் மாத்தனையில் கந்தசாமி வித்தியாலயம், பாக்கிய வித்தியாலயம், கிரைஸ்ட் சேச் கல்லூரி, விஜயா கல்லூரி, சகிராக் கல்லூரி ஆகியனவும் அரசாங்கக் கல்லூரி ஒன்றும் இருந்தன.

புனித தோமையார் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு அதிகம் உழைத்தவராகப் பேசப்படுவர் திரு. சாள்ஸ் உரொபின்சன் என்பவர். இவர் 1923 முதல் 1958 நடுப்பகுதிவரை 35 ஆண்டுகள் அதிபராக இருந்தவர். மாணவர், பெற்றோர் என்று எல்லோர் நெஞ்சங்களையும் கொள்ளலைகாண்ட பண்பாளர். சிறந்த நிருவாகி. ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் கல்லூரிக்கு அடிக்கடி அவர் வந்து போனதால் அந்தப் புகழாளருடனும் நானும் பழக்கக்கூடியதாக இருந்தது. உண்மையில் அவரது பிரியாவிடை வைபவும் நான் கல்லூரியிற் சேர்ந்த பின்னரே நடைபெற்றது. பிற்காலத்தில் அவர் கண்டாவிலேயே குடியேறி வாழ்ந்து மடிந்தார் என்பதுவும் இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது.

திரு. உரோபின்சனைத் தொடர்ந்து அதிபரானவர் வண. தந்தை எயிடின் டி சில்வா. அவர் கணியது போலவே 12.01.1959 முதல் எனது பதவியைக் கல்வி அமைச்சர் நிரந்தர மாக்கியது.

கல்லூரியில் ஆங்கிலம், சிங்களம், தமிழ் என முன்று பிரிவுகள் இருந்தன. ஆங்கிலப் பிரிவில் ஒன்பதாம் வகுப்புக்கு மேல் விஞ்ஞானக் கல்வி ஆங்கிலத்தில் குட்டப்பட்டது. மிகுதி இரு பிரிவுகளிலும் தாய்மொழிமூலக் கல்விதான். அது 1956ல் பிரதமர் S.W.R. பண்டாரநாயக்காவினாற் கொண்டுவரப்பட்ட சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தின்கீழ் அமுலுக்கு வந்த ‘சுயபாசாக் கல்வித் திட்டத்தின் விளைவாகும். அதற்குமுன் தனியார் பாடசாலைகளில் கல்வி மொழி ஆங்கிலமாகவே இருந்தது. பின்பு தாய்மொழிக் கல்வித் திட்டத்தில் ஆங்கிலம் ஒரு பாடமாகவே கற்பிக்கப்பட்டது.

வகுப்புகள் கீழ்வகுப்பிலிருந்து H.S.C. வரை இருந்தன. ஆயினும் தமிழ்ப் பிரிவில் 1959திலிலேயே H.S.C. வகுப்புத் தொடங்கப்பட்டது. திரு. P.J. குலசிங்கம், திரு. நா. இராசரத்தினம் அகியோருடன் நானும் இவ்வகுப்புக் கற்பித்தலுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தோம். மத்திய மாகாணத்தில் மாத்தளை புனித தோழையார் கல்லூரியிலே முதன்முதலாகத் தமிழ்மொழி H.S.C. வகுப்புத் தொடங்கப்பட்டது. அந்தச் சாதனைக்குரியவர் வண. தந்தை எயிடின் டி சில்வா அவர்களேயாவர்.

அருட்தந்தை எயிடனும் ஆற்றல் மிக்க நிறுவாகி. அவருக்கும் எனக்குமிடையில் நல்ல உறவும் புரிந்துணர்வும் வளர்ந்தன. தமிழ்ப் பிரிவு அலுவல்களைக் கவனிக்கும் ஓர் ஆசிரியராகவே அவர் என்னை வைத்துக் கொண்டார். நேரங்குசி தயாரித்தல், பரீட்சை நடத்துதல், நூலக வசதிகளைப் பிள்ளைகளுக்கு ஒழுங்கு செய்தல் போன்ற பல பொறுப்புகளை என்றை சுமத்திவிட்டார். பரீட்சைக் காலத்தில் கல்லூரி அலுவலகத்தில் எனக்கு ஓர் இடம் ஒதுக்கப்பட்டது. தமிழ் தட்டச்சுப் பழகி வினாத்தாள்களை நானே அடித்துப் பிரதிகள் எடுக்கும் பணிகளைச் செய்தேன்.

இவற்றோடு H.S.C. வகுப்புக்குப் படிப்பித்தலுக்கும் ஆயத்தங்கள் செய்யவேண்டி இருந்தது. பத்தாம் வகுப்புக்கும் (S.S.C. க்கும்) புவியியல் ஆசிரியர் நான்தான். புவியியலுக்குத் தமிழிலே தகுந்த பாடபுத்தகங்கள் இல்லை. தாய்மொழிக் கல்வி நடைமுறைக்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து அரசாங்கம் அவ்வப்போது கலைச்சொல் தொகுதிகளை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவற்றைப் பயன்படுத்தி மாணவர்களுக்குக் குறிப்புகள் கொடுப்பதற்கும் நிறைய மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்தேன். ஓர் ஆண்டுக்குள்ளேயே பத்தாம் வகுப்புக்கு உலகப் புவியியல் என்ற நூலையும் பதினேராம் வகுப்புக்கு நிலவியல் என்ற நூலையும் ஏழுதி முடித்தேன். இவை காலப்போக்கில் எனது கற்பித்தல் வேலையை எளிதாக்கின.

ஐய்வு நேரங்களில் ஆசிரியர்கள் இராசரத்தினம், குலசிங்கம், விசுவலிங்கம், கேசவராசன், சிவநேசன் ஆகியோருடன் ரெனிஸ் விளையாடுவேன். கல்லூரியின் விளையாட்டுக் கழகத்தில் சேர்ந்து பிலியாட்டஸ், ரேபிள் ரெனிஸ், கடதாசி விளையாட்டுகளும் ஆடுவேன். வெள்ளிக்கிழமைகளில் அங்குள்ள விநாயகர் கோயில் அல்லது முத்துமாரி அம்மன் கோயிலுக்குச் செல்வேன்.

நான் சும்மா இருப்பதில்லை.

இளையபாரதி: கற்பித்தல் பணிகளோடு இலக்கியம் சமயம் என்று பாடசாலைக்கு வெளியாலும் அகலக்கால் வைத்திருப்பீர்களே.

கவிநாயகர்: ஓமோம். எனினும் இப்போதைக்குப் பாடசாலைப் பணிகள் அல்லது கல்விப் பணிகள் என்ற தடத்திலேயே நேயர்களை நடத்திச் செல்ல விரும்புகிறேன்.

கல்லூரி விளையாட்டுத் துறையிலும் அதிபர் என்னை ஈடுபடுத்தினார். கல்லூரியில் Austin, Bede, Clement, Pius என நான்கு இல்லங்கள் இருந்தன. இவற்றில் அஸ்ரின் இல்லத்துக்குப் பல ஆண்டுகள் தலைவராக இருத்துவினார். அஸ்ரின் இல்ல மாணவர் இரஞ்சித் வியன்கே என்பவர்தான் பின்பு ஈட்டி ஏற்றிலில் அலங்கைச் சாதனை நாட்டியவர். விளையாட்டு நடவடிக்கைகள் சிங்களக் குழந்தைகளோடு என்னை நெருக்கமாக உறவாட வைத்ததால் சிங்களம் பேசவும் பழகிக்கொண்டேன். பெயர்பெற்ற ஆசிரியர் M.E. பேரேரா என்பவரிடம் சிங்களம் பயின்று அரசாங்கம் நடத்திய பிரட்சையில் முன்னாம் வகுப்புவரை தேர்ச்சியும் பெற்றேன். தொடர்ந்து படிக்கத் தமிழருக்க கட்சியின் சிங்கள எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் விடவில்லை.

1960 என்று நினைக்கின்றேன் கல்லூரிக் கட்டிட நிதிக்கு நடந்ததுக்குப் பெயர்பெற்ற குமாரி கமலாவைப் பழைய மாணவர் சங்கம் அழைத்திருந்தது. மாத்தனை, கண்டி, கொழும்பு, திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் அவரது நடன நிகழ்ச்சிகள் வைக்கப்பட்டன. திருகோணமலை நிகழ்ச்சிப் பொறுப்பு என்னிடம் தரப்பட்டது. நான் ஒரு மாதம் திருகோணமலையில் தங்கியிருந்து விளம்பரங் செய்தல், நுழைவுச் சீட்டுகள் விற்றல் போன்ற பணிகளைச் செய்தேன். அக்காலத்தில் திருகோணமலையில் காவல்துறையிற் பணிபுரிந்த எனது மைத்துநர் சார்ஜன்ட் த. தம்பிராசாவும் எனக்குப் பெரும் உதவியாக இருந்தார். நிகழ்ச்சி புதித் யோசேப்பர் கல்லூரி மண்டபத்தில் சிறப்பாக நடந்தது. இந்த நிகழ்ச்சி திருகோணமலை அரசியல் தலைவர்களுடனும் வர்த்தகர் மற்றும் பொதுமக்களுடனும் குமாரி கமலா, அவரது குரு திரு. வழுவூர் இராமையாபிள்ளை ஆகியோருடனும் பழகுவதற்குத் தந்த வாய்ப்பை மறக்கமுடியாது.

1961ல் கல்லூரியில் ஒரு பொருட்காட்சி நடத்தப்பட்டது. நான் ஒரு வகுப்பறையிற் பெரிதாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டைக் கீறி, குடாநாட்டின் மட்பரம்பலையும் அவற்றில் விளையும் பயிர்களையும் காட்டியிருந்தேன். அதற்காக யாழ்ப்பாணத்தின் பலவேறு இடங்களுக்குச் சென்று மணவகைகளையும் விளைபொருட்களையும் சேகரித்துக் கொண்டு வந்தேன்.

இளையபாரதி: இந்த மன் வகைகளினதும் விளைபொருட்களினதும் பெயர்களைக் கேட்கலாமா, ஐயா?

கவிநாயகர்: யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் நடுப்பகுதியில் - உதாரணமாக கொக்குவில், கோண்டாவில், உரும்பராய் போன்ற இடங்களில் செம்மண்ணும் அவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள வலயத்தில் களிமண்ணும் வல்லிபுரத்திலும் சாவகச்சேரியிற் சில இடங்களிலும் வெண்மணலும் கடல், கடல்நீரேரிகள் சார்ந்த பகுதிகளில் உவர்மண்ணும் காணப்படுகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சிற்றுந்து ஒன்றிற் சென்று இவற்றைச் சேகரிப்பதற்கான செலவை அதிபர் தந்தார். அறையில் மட்பரம்பலைக் காட்டி அவற்றுக்குமேல் விளைபொருட்களை வைத்ததோடு மேலதிக தோட்டப்பயிர் விவரங்களைக் கடதாசி மட்டைகளில் எழுதிப் படங்களுடன் சுவர்களில் தொங்கவிட்டேன். உதாரணமாக :

கொக்குவில்	- உருளைக்கிழங்கு
கோண்டாவில்	- புகையிலை
தும்பளை	- புகையிலை
இன்னுவில்	- வெண்காயம்
ஏழாலை	- பாகற்காய்
நீர்வேலி	- வாழை
புலாலி	- தக்காளி
மட்டுவில்	- கத்தரிக்காய்
சாவகச்சேரி	- முருக்கங்காய்
தனங்களப்பு	- நெல்
பளை	- தெண்ண

இளையபாரதி: (சிரித்துக்கொண்டு) தென்னை எனது ஊரிலும் இருக்குது.

கவிநாயகர்: தென்னை இல்லாத வீடே யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை எனலாம். பட்டனப் பகுதி கொஞ்சம் விதிவிலக்கு. ஆனால் பளை கொடிகாமப் பகுதிகளில் பெருந்தோப்புகளாகத் தென்னை வளர்க்கப்படுகின்றது. சில பொருட்களுக்குச் சில இடங்கள் முத்திரையாகப் பேசப்படும். உதாரணமாக, ஏழாலையிற் பலவித தோட்டப் பயிர்கள் செய்யப்பட்டாலும் பாகற்காய்க்குத்தான் அது பெயர்பெற்றதாகப் பேசப்படுகின்றது. அதுபோலவே நுணாவில், மறவன்புலவு, தனங்களப்பு இணைந்த பரந்த நெல்வயற் பரப்பே யாழ்ப்பாணத்தில் அதிகம் பெரிய நெல் உற்பத்திப் பிரதேசமாகும்.

இந்தக் காட்சியை அப்பொழுது மாவட்டக் கல்வியதிகாரியாக இருந்த திரு. E.L. விஜயமான அவர்கள் பார்த்து மகிழ்ந்தார். குறிப்பாகச் செம்மண் பரம்பலுக்குமேல் பக்ஷமையான புகையிலைக் கன்றுகளை நட்டு வைத்ததைக் கண்டு பாராட்டினார்.

எனது பாடசாலைப் பணிகளுக்கு நான் தங்கியிருந்த chummary எனப்படும் நட்பகமும் வசதியாக இருந்தது.

இளையபாரதி: Chummary என்றதற்கு நல்லொரு தமிழ்ச் சொல் தந்திருக்கிற்கள். நட்பகம் குறிப்பாகத் திருமணமாகாதவர்களுக்கு வசதியான இடம் ஜூயா. கடனாவிலும் பல இளைஞர்களுக்கு வந்து இறங்கிய காலத்தில் இத்தகைய நட்பகங்கள்தான் உதவியாக இருந்தன.

கவிநாயகர் : எங் கள் நட்பகத் தில் திருமணமானவர் கானும் திருமணமாகாதவர்களுக்கு பத்துப்பேர் இருந்தார்கள். எல்லோருமே ஆண்கள்தாம். சமையற்காரர் ஒருவரும் சம்பளத்துக்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். நட்பகத்தை நடத்துவதற்கும் செலவுகளைக் கணக்கு வைத்திருப்பதற்கும் சுழற்சி முறையில் ஒவ்வொரு மாதத்திற்கும் ஒவ்வொருவர் பொறுப்பாக இருப்பர். அவர்மாதமுடிவில் மொத்தச் செலவைப் பத்தாற் பிரித்து நாங்கள் கட்டவேண்டிய தொகையைச் சொல்லுவார். எப்படிப் பராத்தாலும் தனியொருவருக்குரிய மாதச் செலவு 85, 90 ரூபாய்க்குமேற் செல்லாது. அப்பொழுது எனக்கு 365 ரூபாய் சம்பளம். நட்பகச் செலவைக் கொடுத்துவிட்டுக் கைச்செலவுக்கும் கொஞ்சத்தை வைத்துக்கொண்டு மிகுதியை என்னைப் படிப்பித்த அண்ணர் மார்க்கண்டருக்கு அனுப்பிவிடுவேன்.

1962ல் எனது கல்லூரி பெரு மாற்றம் ஓன்றுக்குள்ளாகியது. இதுவரைகாலமும் அரசாங்க உதவிபெறும் தனியார் பாடசாலையாக இருந்த புனித தோழையார்

கல்லூரி 1962ல் அரசாங்க பாடசாலையாயிற்று. அந்தக் காலம் இலங்கையின் கல்விப் பாரம்பரியத்தில் பெரியதொரு மாற்றும் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்த காலம். உதவிபெறும் தனியார் பாடசாலைகளையும் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளையும் அரசாங்கம் எடுப்பதற்கு 1960ல் சட்டம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்திருந்தது. தனியார் பாடசாலையாக இயங்க விரும்பினால் அவ்வாறு செய்ய முகாமையாளருக்குச் சலுகையும் இருந்தது. அரசாங்க உதவிபெறும் தனியார் பாடசாலைகளுக்கு ஆசிரியர் சம்பளத்தை அரசாங்கமே கொடுத்து வந்தது. 1960க்குப் பின்னர் தனியாக இயங்கவிரும்பும் பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கு அரசு சம்பளம் கிடையாது. அதனால் பெரும்பாலான பாடசாலைகள் வேறு வழியின்றி அரசாங்க நிருவாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டன. நிதி வளம் நிறைந்த சில கிழித்தவ பாடசாலைகள் தனியாகவே இயங்கத் தீர்மானித்தன.

எமது முகாமையும் அவ்விதமே தீர்மானிக்கும் என்று நாங்கள் எதிர்பார்த்திருந்தோம். ஆனால் அவர்கள் பல மாதங்களாக ஆலோசனை செய்து ஈற்றில் அரசாங்கத்துக்குக் கொடுப்பதென்ற முடிவுக்கே வந்தனர். 1962ஆம் ஆண்டு பெப்பரிவரி 23ஆம் திகதி தோமையார் கல்லூரி அரசாங்க பாடசாலையாயிற்று. அதனைத் தொடர்ந்து அதிபர் வன். தந்தை எயிடன் டி சில்வா கண்டி அமிபிட்டியால் இருந்த கத்தோலிக்க ஆதீனத்துக்கு அதிமேலாளராகச் சென்றுவிட்டார். பழைய மாணவரும் பெளத்தருமாகிய திரு. W.B. கோபல்லாவு என்பவர் அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். கல்லூரி வரலாற்றிலேயே பெளத்தர் ஒருவர் அதிபராக வந்தது அதுவே முதல் தடவை. பெளத்தர் இதுபோன்ற மாற்றங்களை விரும்பினார். இதுவரை காலமும் மாத்தளையில் இருந்த சமூக ஒற்றுமையிலும் வெளியே தெரியாத வெடிப்புகள் தோன்றலாயின.

இப்படியாக இருந்துவந்த காலத்தில் எனக்குத் திருமணம் நடந்தது. 1964ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 20ஆம் நாள் தெல்லிப்பழை குரும்பசிட்டியைச் சேர்ந்த வரத்தகர் திரு. பொ. இளையப்பா அவர்களின் முத்த மகள் தவமணிக்கும் எனக்கும் பதிவுத் திருமணம் நடந்தது. செப்டம்பர் 10ஆம் நாள் - தமிழகத் திருமணம் நடந்தது அதுவே முதல் தடவை. பெளத்தர் இதுபோன்ற மாற்றங்களை விரும்பினார். இதுவரை காலமும் மாத்தளையில் இருந்த சமூக ஒற்றுமையிலும் வெளியே தெரியாத வெடிப்புகள் தோன்றலாயின.

இனையபாரதி: வாழ்த்துக்கள் ஜயா. இன்றைக்குத்தானே உங்கள் திருமண நாள். (உடனேயே கவிநாயகர் வீட்டுக்குத் தொலைபேசி எடுத்து திருமதி தவமணியை வாழ்த்துகிறார்.)

கவிநாயகர்: மாத்தளைக்கு மனைவியுடன் வந்தபோது கல்லூரி ஆசிரியர் சங்கம் பெரு வரவேற்பு அளித்தது. இது எனக் கென்று சிறப்பாகச் செய்யப்பட்டதொன்றல்ல. திருமணம் செய்யும் கல்லூரி ஆசிரியரை வரவேற்று அன்பளிப்புச் செய்தல் ஆசிரியர் சங்கத்தின் வழக்கம்.

நட்பகத்தில் மனைவியுடன் இருக்க முடியாதல்லவா? ஆசிரியர் திரு. நா. இராசரத்தினம் அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் அவரது வீட்டில் தங்கினோம். அவரும் புதுமணத் தம்பதியரை நன்கு கவனித்தார்.

அதுவும் அதிக காலம் நீடிக்க வில்லை. 1965 ஜனவரிக் கடைசிக் கிழமை எனக்கு ஒரு தந்தி வந்தது - கல்வி அமைச்சின் பாடபுத்தகச் சபையின் புவியியற் குழுவில் எழுத்தாளராகச் பணியாற்றும்படி. பணி தொடங்க வேண்டிய நாள் 01.02.1965.

அதிபருக்குச் செய்தியைச் சொன்னேன். நண்பர்களுக்கும் அறிவித்தேன். புறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கினேன். ஆசிரியர் சங்கம் இரவு விருந்தோடு கூடிய பிரியாவிடைக் கூட்டம் ஒன்றை வைத்து வழியனுப்பியது. அடுத்த கிழமை நான் கொழும்பில். 676 கொள்ளுப்பிடியில் தமிழர் நடத்தும் ஒரு விடுதி. அதில் மனைவியும் நானும் தங்கினோம்.

பாடபுத்தகச் சபையின் ஒரு பிரிவு புலலேர்ஸ் தெருவில் பிளைவூட் கூட்டுத்தாபனக் கட்டிடத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. எனக்கு வந்த தந்தியில் அந்த முகவரிதான் இருந்தது. முதல்நாள் வேலைக்குச் சென்றபோதுதான் முன்வினைப் பயணப்பற்றித் தெரியவந்தது. புவியியற் குழுத் தலைவர் முன்பு மாத்தனை மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியாக இருந்த திரு. E.L. விஜயமான் அவர்கள். என்னைத் தெரிவு செய்தமைக்குக் காரணமாக இருந்தவரும் அவர்தான். புன்முறைவேலாடு வரவேற்றார். ஒரே கூரையின்கீழ் சரித்திரக்குழு, குடியியற் குழு, ஆங்கிலக்குழு போன்ற குழுக்களும் இருந்தன. சரித்திரக்குழுவில் பிரபல எழுத்தாளர் திரு. எஸ். பொன்னுத்துரை, ஆங்கிலமொழிக் குழுவில் கல்வி அதிகாரி திரு. மாணிக்கவாசகர் போன்ற அறிந்தவர்களும் பணிபுரிந்தனர். புவியியற் குழுவில் என்னுடன் படித்த திரு. தியாகராசாவும் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருந்தார்.

புவியியற்குழு ஆம் வகுப்புக்கான பாடபுத்தகத்தை சிங்களத்திலும் தமிழிலும் எழுதிக் கொண்டிருந்தது. நான் தேயிலை, இரப்பர், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மீன்பிடித் தொழில் ஆகிய பாடங்களை எழுதவேண்டும். நான் எழுதிய பாடங்களையே சிங்கள எழுத்தாளர் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்க வேண்டும். அதங்காக ஆங்கிலத்திலும் தகவல்களை அவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும். அப்படியே சிங்கள எழுத்தாளர் எழுதும் பாடங்களையும் நாம் தமிழில் பெயர்க்க வேண்டும். அத்தியாயங்களைக் குழுக் கூட்டுத்தில் வாசித்துக் காட்ட வேண்டும். குறிப்புறைகளைக் குறித்துக்கொண்டு திருத்தங்களைச் செய்ய வேண்டும். இறுதிப் பிரதிகள் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் புவியியல் விரிவுரையாளர் திரு. செல்வநாயகம் அவர்களின் பார்வைக்கு அனுப்பப்பட்டன. இவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு நேரத்திட்டம் இருந்தது.

இடையில் தேர்தல் நடைபெற்றது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது. மிகவும் புதுமையான முறையில் பாடபுத்தகத்தை எழுதிமுடித்த தருணத்தில் ஒரு செய்தி வந்தது. பாடபுத்தக சபை சில பாடக் குழுக்களைக் கலைக்க முடிவு செய்துள்ளது என்பது அச்செய்தி. குழுவைக் கூட்டித் தலைவர் திரு. விஜயமான அறிவித்தபோது அது முடிந்த முடிவாயிட்டது. ஆசிரியர்களின் இடமாற்றக் கடிதங்கள் விரைவில் தயாராகும் என்றும் அவர் சொன்னார்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து திரு. விஜயமான தனது அறைக்கு என்னை அழைத்தார். ‘குழுவில் ஒரு சிலரைக் கல்லூரி அதிபர்களாகக்கத் தீர்மானித்துள்ளோம். அவர்களில் நீரும் ஒருவர். உம்மை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கல்லூரி ஒன்றுக்கு அதிபராக அனுப்பலாம். அங்கு ஒரு கல்லூரியைத் தெரிவு செய்யும் என்றார்.

நான் அவருக்கு நன்றிகூறி, எனக்கு அதிபர் பதவியில் அப்போதைக்கு நாட்டமில்லை யென்றும் எனது வீட்டுக்கு அண்மையிலுள்ள வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்துக்கு ஆசிரியராகவே இடம் மாற்றிவிட்டால் உதவியாக இருக்கும் என்றும் சொன்னேன்.

இவையபாரதி: ஏன் ஜயா தேடி வந்த பதவியை வேண்டாம் என்றீர்கள்?

கவிநாயகர்: இதே கேள்வியைத்தான் திரு. விஜயமான அவர்களும் கேட்டார்கள். நான் வயதிற் குறைந்த ஒருவரை அதிபராக ஏற்றுக்கொள்ள யாழ்ப்பாணத்தவர் தயங்குவர் என்று அவருக்குப் பதில் அளித்தேன். மேலும் கல்லூரி அதிபர் பதவி பொறுப்புகள் மிகுந்த ஒரு பதவி. எனது எழுத்தார்வத்துக்கும் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கும் அது இடையூறாக இருக்கும் என்ற கருத்தும் எனக்கு இருந்தது.

அவர் அடுத்த நாளே 15.09.1965 முதல் வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் வேலை செய்யப் பணிக்கும் கடித்ததைக் கையளித்தார்.

13. வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயம்

17.09.2007

இளையபாரதி: வணக்கம் ஜயா! இன்றைக்கு என்ன விடயம்? வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயமா?

கவிநாயகர்: ஓம். தொடர்வண் டியில் தெல் லிப்பழை நோக் கிச் சென்றுகொண்டிருந்தேன் - அரசாங்கப் பயணச் செலவில். மனக்கண்ணில் மனைவி தவமணி. நான் அடுத்த மாதம் அப்பா ஆகப் போகிறேன். அதனால் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னதாகவே அவரை வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டேன். தொடர்ந்து மாத்தனை நன்பர்களும் கொழும்பு நன்பர்களும் மாறி மாறி வந்து போயின்ர். அவர்களை மறக்கமுடியாது.

இனி யாழ்ப்பாண வாழ்க்கை - நம்முர் வாழ்க்கை. குரும்பசிட்டியிற் குடித்தனம். மெல்லிதான் ஒரு கிணகிணுப்பு உள்ளங் காலிலிருந்து உச்சிவரை துள்ளியது.

வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தை நினைத்தபோது C.W.W. கண்ணங்கரா(1884-1969) முன்னுக்கு வந்து நின்றார். என்னதான் சிங்கள் - தமிழ்ப் போராட்டம் நடந்தாலும் நாட்டுக்கு நன்மை செய்த சிங்களத் தலைவர்களை மறந்துவிட முடியாது. சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை 1956ல் கொண்டுவந்து இனத்துவேசசத்துக்கு வித்திட்ட S.W.R.D. பண்டாரநாயக்காவையும் ஒருவகையில் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு உதவியவராகவே கருத வேண்டும். ஆங்கில மோகத்தில் படுத்திருந்த தமிழ் விழித்துக்கொண்டது 1956க்குப் பிறகுதான்.

இளையபாரதி: பண்டாரநாயக்காவைப்பற்றித் தெரிந்திருந்தாலும் இன்றைய இளஞ்சந்ததிக்குக் கண்ணங்கராவைப் பற்றி அதிகம் தெரியாதையா. அவரைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்.

கவிநாயகர்: அவர் பண்டாரநாயக்காவைப் போல சிங்கள தமிழ்ப் பேதம் பாராட்டாது இலங்கை மக்கள் யாவருக்கும் ‘நயனொடு நன்றி பயந்த பயனுடையார்’ ஆக விளங்கிய ஒரு பெருமகன்.

அம்பலாங்கொடையில் வறிய குடும்பத்தில் 1884ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 13ஆம் திகதி பிறந்த இவர் காலி இரிசமன்ட் கல்லூரியிற் கற்று ஆசிரியரானவர். பின்பு சட்டம் பயின்று வழக்கறிஞராக விளங்கியவர். அரசியலில் 1923ல் கால் பதித்தவர். தொடர்ந்து 1947 வரை மக்களுக்குத் தொண்டாற்றினார். கல்வி அமைச்சராகப் 17 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்து எதிர்ப்புகளைச் சூணிச்சலுடன் சமாளித்துக் கல்வித் துறையில் பல புரட்சிகளைச் செய்த தீர்க்கதறிசி.

அவரது புரட்சிகளில் அவர் நடைமுறைப்படுத்திய இலவசக் கல்வித்திட்டம் பெயர் பெற்றது. இதனால் பணக்காரர் தாம் படித்து முன்னேறலாம் என்றிருந்த நிலைமாறி வறியவர்களும் எண்ணெயும் எழுத்தையும் கற்றுக் கண்ணொளி பெறலாம் என்ற பொற்காலம் ஒன்று உதயமாயிற்று. முன்பிருந்த ஆங்கிலக் கல்வி, தாய்மொழிக் கல்வி என்னும் இருவகைக் கல்வி முறைகளையும் இல்லாமல் ஆக்கிப் பல்கலைக் கழகம் வரை இலவசமாகத் தாய்மொழியிற் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பையும் யாவருக்கும் வழங்கினார்.

தொழிற் கல்வியையும் நுண்கலைகளையும் பாடத்திட்டத்திற் சேர்த்தவரும் அவரே. அவரது கிராமியத் திட்டம், இலவச மதிய உணவு முறை என்பன வறிய பிள்ளைகளுக்குப் பல வசதிகளை ஏற்படத்தின். ஆசிரிய கல்வி, தோட்டப் பாடசாலைகள், பல்கலைக்கழகக் கல்வி, பரீட்சைச் சபை ஆகியவற்றிலும் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார்.

தனியார் பாடசாலைகளுக்குச் சவாலாக பாடசாலைகள் இல்லாத இடங்களில் தகுந்த வசதிகளோடுகூடிய அரசாங்கக் கல்லூரிகளைக் கட்டிக் கல்வியைக் கிராம மக்களின் வீடுகளுக்கே எடுத்துச் சென்ற செயல் வீரர் திரு. கண்ணங்கரா அவர்கள். இத்தகைய கல்லூரிகள் அரசாங்க மத்திய கல்லூரிகள் (Government Central Colleges) எனப்பட்டன.

இவையபாரதி: பின்னால் இவை மத்திய மகா வித்தியாலயங்கள் என நாட்டு மொழிகளில் அழைக்கப்படன.

கவிநாயகர்: ஓம். இவ்விதமான ஒரு அரசாங்கக் கல்லூரியே வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயம். இலவசக் கல்வித் தந்தையென எல்லோராலும் போற்றப்பட்டதிரு. கன்னங்கரா அவர்கள், 1923ல் சட்டசபைக்கும் (Legislative Council) 1931ல் ஆட்சிச் சபைக்கும் (State Council) தெரிவுசெய்யப்பெற்ற மக்கள் அரசியல்வாதி 1947ல் நடந்த முதற் பாராஞ்சுமந்துத் தேர்தலில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். எனினும் 1952ல் அவர் மீண்டும் அகலவத்தைத் தொகுதியில் வெற்றிபெற்று உள்ளாட்சி மற்றும் வீட்டமைப்பு அமைச்சராகப் பணியாற்றினார்.

15.09.1965 குரும்பசிட்டி சித்திவிநாயகர் ஆலயத்துக்கும் முத்துமாரி ஆலயத்துக்கும் சென்று வழிபாடு செய்து வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்துக்குப் புறப்பட்டேன்.

இவையபாரதி: வீட்டிலிருந்து பள்ளிக்கூடம் எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்?

கவிநாயகர்: ஜந்து நிமிடச் சைக்கிள் ஓட்டம். அதிபர் ஹென்ஸ்மன் அவர்களிடம் இடமாற்றக் கடித்ததைக் கையளித்தேன். கல்வி அமைச்சக் கடிம் அவருக்கு இன்னும் வரவில்லை. எனினும் நான் அங்கு வரும் செய்தி எனது மனவிவாயிலாகக் குரும்பசிட்டியிற் பரவி அதிபர் செவிகளுக்கும் எட்டியிருந்ததால், நீர் வருவீர் என்று தெரியும் என்று சொல்லி வரவேற்றார். நான் அவரை அன்றுதான் முதன்முதலாகப் பார்க்கிறேன். ஆனால் அவரோ ஏதோ பலநாள் பழக்யது போன்று பேசினார். பேச்சில் பாடறியும் முசுக் நன்கு வீசியது. பள்ளிக்கூட நடை முறைகளை விளக்கினார். அப்பொழுது அங்கு வந்த உபதலைவர் திரு. ஆறுமுகம் அவர்களுக்கு என்னை அறிமுகஞ் செய்தார். சிறிது நேரத்தில் காலை வழிபாட்டுக்கு மன்றபத்தில் மாணவரும் ஆசிரியரும் கூடினர். அவர்களுக்கும் என்னை அறிமுகப் படுத்தினார்.

மீண்டும் அலுவலகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். திரு. பூபாலசிங்கம் என்ற விஞ்ஞான ஆசிரியரையும் அலுவலகத்துக்கு அழைத்தார். இருவரையும் அவவாண்டுக்கான இறுதித் தேர்வுக்குரிய நேரகுசியைத் தயாரிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அடுத்த ஆண்டு ஆசிரியர் படிப்பிக்கும் பாடங்களின் பட்டியல் ஒன்றையும் ஆசிரியர்களைக் கேட்டுத் தயாரிக்கும்படி கூறினார். பாட ஒதுக்கீட்டில் H.S.C. வகுப்புக்குப் புவியியல், S.S.C. வகுப்புகளுக்கு ஆங்கிலம் ஆகிய பாடங்களைப் படிப்பிக்கும் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். இவ்விதம் வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் தொடங்கியது எனது பணி.

வித்தியாலயத்தின் முன்வீதி வயாவிளான், பின்வீதி குரும்பசிட்டி. எனது வீட்டுக்கும் வித்தியாலயத்துக்கும் ஐந்து நிமிட மிதிவண்டித் தூரம். வீட்டுக்கு ஒரு வீடு தள்ளிப் பிரபல எழுத்தாளர் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அவர்களது வீடு பொழுதுபோகாது போனால் எனது வீட்டுக்கு வந்து உரையாடுவார்.

ஒரு நாள் குரும்பசிட்டி ஈழகேசரிப் பொன்னையா அவர்களைப்பற்றிப் பேச்சு எழுந்தபோது, வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத் தோற்றுத்துக்கு மூல காரணர் அவர்தான் என்ற செய்தியைத் தெரிவித்தார். தொடர்ந்து அவர் தந்த தகவல்களிற் சிலவற்றை நேயர்களுக்கும் அறிந்துகொள்வது நல்லது.

வித்தியாலயம் கட்டப்பட்டிருக்கும் காணி திரு. பொன்னையா அவர்களுக்குச் சொந்தமானது. அவர் கிணறு வெட்டி ஆட்களை வைத்துக் தோட்டம் செய்த காணி அது. தோட்டத்தால் அவருக்கு நல்ல வருமானமும் வந்தது. அரசாங்கம் பாடசாலை கட்டுவதற்குக் காணித்தெரிவு நடத்தியபோது பொன்னையா அவர்கள் தனது காணியை அரசாங்கத்துக்குக் கொடுக்க முன்வந்தார். குரும்பசிட்டியிற் பாடசாலை வரவேண்டும் என்பதே அவரது உள்ளோக்கமாக இருந்தது. குரும்பசிட்டி மத்திய மகா வித்தியாலயம் என்றே பெயரும் வைக்கப்பட்டது. எனினும் வயாவிளான் மக்களின் விருப்பத்துக்கு இணங்கித் திரு. பொன்னையா திறப்புவிழாவின்போது வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயம் எனப் பெயரை மாற்றுவதற்கு ஒப்புக்கொண்டார். அவர் அக்காலத்தில் மயிலிட்டிக் கிராமசபைத் தலைவராக இருந்ததால் வயாவிளான் மக்களின் ஆதரவைத் தொடர்ந்து பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவ்வாறு செய்யத் தூண்டியது என்றும் இரசிகமணி சொன்னார்.

எது எவ்வாறாயினும் வித்தியாலயம் அமைந்திருக்கும் இடம் காங்கேசன்துறைத் தொகுதி, கோப்பாய்த் தொகுதி, உடுவில் தொகுதி ஆகிய மூன்றுக்கும் பயன்படக்கூடிய ஒர் இடம்.

இவையபாரதி: மூன்று தொகுதிகளிலுமுள்ள பிள்ளைகள் கல்விகற்கக்கூடிய வாய்ப்பான இடம்.

கவிநாயகர்: மையமான இடம். வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் 6முதல் 12வரை வகுப்பகள் இருந்தன. 12ஆம் வகுப்புக் கலைத்துறைக்கு மட்டுமே இருந்தது. எல்லா வகையான கலைத்துறைப் பாடங்களும் விஞ்ஞானப் பாடங்களும் கற்பிக்கப்பட்டன. அவற்றுடன் திரு. கண்ணங்கரா அவர்களின் தொழில்சார் கல்வித் திட்டத்துக்கு அமைய விவசாயம், நெசவு, மரவேலை, உலோகவேலை, தையல், மணையியல் ஆகிய பாடங்களைப் படிக்கும் வசதிகளும் இருந்தன. இவை போன்ற வசதிகள் பிற பாடசாலைகளிற் காண்பது அரிது. மாணவர் தங்கிப் படிக்கும் விடுதி வசதிகளும் இருந்தன.

1966 என்று நினைக்கின்றேன் கல்வி அமைச்ச பாடத்துறைத் தலைவர் (Sectional Head) என்ற பதவி நியமன முறைகளை அறிமுகஞ் செய்தது. திரு. ஹென்ஸ்மன் என்னைச் சமூகவியற் பாடத்துறைத் தலைவராகப் பரிந்துரை செய்தார். இந்தச் சம்பளம் இல்லாத பதவிக்குச் சிலர் போட்டி போடுவதை அறிந்து அதிபருக்குத் தொல்லை வராதவகை நான் விட்டுக் கொடுத்து விலகிக் கொண்டேன். அதிபருக்கு என்னீதிருந்த மதிப்பு இன்னும் அதிகமாயிற்று. எனினும் சில மாதங்களில் அந்தப் பதவி என்னைத் தேடி வந்தது.

அதிபர் திரு. ஹென்ஸ்மன் சிறந்த நிருவாகி மட்டுமல்ல நல்ல ஆசிரியருமாவர். அவர் படிப்பிப்பது ஆங்கிலம். ஒருநாள் சில அப்பிள் பழங்களுடன் வகுப்புக்குச்

சென்றார். இடையில் என்னைக் கண்டுவிட்டு அதற்கான ஒரு விளக்கங் தந்தார். முதல்நாள் ஆங்கிலப் பாடத்தில் அப்பிள் என்ற சொல் வந்ததாம். அப்பிள் பழத்தைப் பல பிள்ளைகள் சாப்பிட்டதே இல்லை என்று சொன்னார்களாம். அன்றையதினம் பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும் அப்பிளை வெட்டிக் கொடுக்கப் போவதாகச் சொன்னார். இதற்குமேல் அவரது கற்பித்தல் திறமைகளைக் காட்டச் சான்றுகள் வேண்டியதில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

வயாவிளானிற் கற்பித்த காலத்தில் ஆசிரியர் சங்கத் தலைவராகவும் பணியாற்றினேன். விளையாட்டுத் துறை வளரவும் பாடுபட்டேன். பூட்டிக் கிடந்த நூல்நிலையத்தை மாணவர் பாவிப்புக்குத் திறந்து விட்டேன். பாடசாலை நூல்நிலையங்களின் பயணபாட்டை விளக்கி 'ஸ்மாடு' இதழில் தொடர் கட்டுரைகள் எழுதினேன். கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழாக்கள், சமய விழாக்கள் போன்றவற்றையும் ஒழுங்குமுறையிற் சிறப்பாக நடத்த உதவியிருக்கின்றேன்.

பாடசாலைப் பணிகளோடு தமிழினம் முழுவதற்கும் பயன்தாம் பொதுக் கல்வி முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டேன். சுன்னாகம் தனிக்குமி புத்தகசாலையின் அப்போதைய முகாமையாளராக இருந்த திரு. அப்புக்குட்டி அவர்களின் வேண்டுதலின்படி புவியியற் பாடநூல்களை எழுதினேன். 6ஆம், 7ஆம், 8ஆம் வகுப்புக்கான புவியியல் நூல்கள் வெளிவந்தன. பெரும் வரவேற்பையும் பெற்றன. இலங்கையிலேயே முதன்முதலாக வண்ணப்படங்களுடன் தமிழ்மொழியில் வெளிவந்த புவியியல் பாடநூல்கள் என்னுடையவைதாம். புவியியல் பாடத்துக்கு உதவும் படப் பயிற்சிப் புத்தகங்களையும் ஒவ்வொரு வகுப்புப் பாடத்திட்டத்துக்கும் அமையத் தயாரித்தேன். அவற்றையும் தனிக்குமி புத்தகசாலையே வெளியிட்டது.

ஒருநாள் திரு. E.L. விஜூயமான அவர்கள் எனது வீட்டுக்கு வந்தார். அப்பொழுது அவர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். அது தொடர்பாகப் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலைக்கு வருகைத்தந்த போது என்னைப் பார்க்கவும் வந்தார். அவருக்கு நான் காட்டிய இடங்களில் தனிக்குமி புத்தகசாலையும் ஒன்று. எனது 6ஆம், 7ஆம் புவியியல் நூல்கள் ஏஞ்களனவே வெளியாகியிருந்தன. அவற்றைக் காட்டினேன். 8ஆம் புத்தகம் அப்பொழுது அச்சாகிக்கொண்டிருந்தது. திருமகள் அழுத்தகத்துக்குள் அழைத்துச்சென்று அதனையும் காட்டினேன். அவர் எனது பணிகளையிட்டு மகிழ்ந்து பாராட்டினார்.

பத்தாம் வகுப்புப் புவியியல் அச்சாகிக் கொண்டிருந்த பொழுது புவியியல், குடியியல், சரித்திரம் ஆகிய பாடங்களின் அடிப்படை அறிவுகளை உள்ளடக்கும் சமூகக்கல்வி என்ற பாடத்தை அரசாங்கம் கல்வித்திட்டத்திற் புகுத்தியது. அதனாற் பத்தாம் வகுப்புப் புவியியலை வெளியிடும் முயற்சியைத் தனிக்குமி புத்தகசாலையார் கைவிட நேர்ந்தது. எனினும் சமூகக் கல்வி, சைவ சமயம், தமிழ்மொழி போன்ற பாடங்களுக்கு உகந்த பயிற்சி நூல்களை என்னைக்கொண்டு எழுதுவித்து வெளியிட்டனர்.

கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் கலாசாலையிற் பகுதிநேரப் புவியியல் விரிவரையாளராகவும் பணியாற்றினேன். ஆசிரியர் கருத்தரங்கங்களிலும் பங்குபற்றியிருக்கின்றேன். அத்தகைய ஒரு கருத்தரங்கில் வாராந்தப் பாடக்குறிப்பு எவ்விதம் எழுதப்படவேண்டும் என்பதற்கு எனது வாரக் குறிப்புப் புத்தகம் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டது. மன்னார் மாவட்ட ஆசிரியருக்கு நடந்த பயிற்சிப் பட்டறை ஒன்றிலும் உரைகள் நிகழ்த்த அழைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.

பத்தாம் வகுப்புத் தமிழ்மொழித் தேர்வு விடைத்தாள்களைத் திருத்தும் பரிசுகராகவும் தெரிவிசெய்யப்பட்டேன். முன்பெல்லாம் வீட்டு முகவரிக்கே விடைத்தாட் பொதிகள் வருவது வழக்கம். பின்பு விடைத்தாள்கள் கூட்டாகப் பொதுநிலையங்களில் வைத்துத் திருத்தப்பட்டன.

அரசாங்கத் தேர்வு மேற்பார் வையாளராகவும் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருக்கின்றேன். முன்று ஆண்டுகள் தொடர்ந்து அத்தியார் இந்துக் கல்லூரித் தேர்வு நிலையத்துக்கப் பொறுப்பாக இருந்தேன். நல்ல அமைதியான நிலையம். மாணவர் குழப்படுகள் என்பது அறவே இல்லாத நிலையம். பின்னர் இடைக்காடு, உரும்பராய், தெல்லிப்பழை என்று ஒவ்வொரு ஆண்டும் புதுப்புது இடங்களைத் தந்துகொண்டிருந்தனர். ஒருமுறை கல்வித் திணைக்களத்துக்குச் சென்றபோது தேர்வு நிலையங்களை மாற்றி மாற்றி எனக்குத் தருவதற்கான விளக்கம் கிடைத்தது. மாணவர் பார்த்து எழுதுதலும் குதிரையோட்டங்களும் நடைபெறும் நிலையங்களுக்கு என்ன அனுப்பிவைத்தோது அங்கு ஒழுங்குமுறை நிலவுவதாகக் கண்டறியப்பட்டதாம். கேட்டதும் தற்பெருமை தலைக்கேறியது. அதனைப் ‘பணியுமாம் என்றும் பெருமை’ என்ற வள்ளுவர் வாக்கால் அடித்து அடக்கிக்கொண்டு வீடு திரும்பினேன்.

பின்னர் வினாத்தாட்களை ஒரு மையத்தில் வைத்துப் பீர்ட்சை நிலைய மேற்பார்வை யாளர்களுக்கு வழங்கும் முறை அமுல்செய்யப்பட்டது. அப்பொழுது தெல்லிப்பழை மகாஜினக் கல்லூரி வினாத்தாள் மையத்துக்குப் பொறுப்பாளராக திரு. ஏகாம்பரம் அவர்களையும் அவருக்கு உதவியாக என்னையும் அனுப்பினார்கள். தேர்வு முடியும் வரையும் வினாத்தாட்களைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் கட்டிக் காத்து நிலையத்திலேயே தங்கியிருக்க வேண்டியது எங்கள் முக்கியமான பொறுப்பாக இருந்தது. அடுத்த ஆண்டு மல்லாகம் மகா வித்தியாலயத்தில் வினாத்தாள் நிலையத் தலைவராக என்ன நியமித்தார்கள்.

மாத்தளையில் பணியாற்றிய காலத்தில் N.U.T. எனப்படும் தேசிய அசிரியர் சங்கத்தில் உறுப்பினரானேன். யாழ்ப்பாணம் வந்தபின்னர் N.P.T.A. எனப்படும் வடமாகாண ஆசிரியர் சங்கத்திற் சேர்ந்து அதன் பணிகளுக்கு உதவினேன். குறிப்பாக அது நடத்தும் பெயர்பெற்ற 8ஆம் வகுப்புத் தேர்வக்குப் புவியியல் தேர்வதிகாரியாக இரண்டு ஆண்டுகள் தொண்டாற்றினேன். தமிழாசிரியர் சங்கத்திலும் உறுப்பினராக இருந்துள்ளேன். பதவிகளுக்கு நான் ஆசைப்பட்டதுமில்லை; போட்டியிட்டது மில்லை. எனினும் போட்டியிட்ட திரு. மகாசிவம் போன்ற நண்பர்களுக்கு ஆதரவாக வேலை செய்திருக்கின்றேன்.

திரு. ஹென்ஸ்மன் ஓய்வுபெற்றுபின் திரு. சபாரத்தினம் என்பவர் அதிபராக வந்தார். அவர் காலத்தில் வித்தியாலயத்தின் வெள்ளிவிழாக் கொண்டாடப்பட்டது. பொருட்காட்சி, கலைவிழா, கல்விக் கருத்தரங்கம் உட்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் முன்று நாட்கள் நடத்தப்பட்டன. கல்விக் கருத்தரங்கத்துக்கும் வெள்ளிவிழா மலருக்கும் நான் பொறுப்பாக இருந்தேன்.

ஏற்கனவே கல்வி அமைச்ச நடத்திய நேர்முகத் தேர்வு ஒன்றின் விளைவாக 1971ல் எனக்குச் சம்பள உயர்வோடு கூடிய இரண்டாந்தரச் சிறப்பாசிரியர் பதவி கிடைத்தது.

திரு. சபாரத்தினம் அவர்களது இடமாற்றத்தின்பின் சில மாதங்கள் திரு. ஆறுமுகம் அவர்கள் அதிபராகவும் நான் உப அதிபராகவும் பாடசாலையை

நடத்தினோம். பின்னர் திரு. A. இராமசாமி அவர்கள் அதிபராகப் பொறுப்பேற்றார். பல அதிபரின்கீழ் உப அதிபராக இருந்த திரு. ஆஹுமகம் அவர்கள் ஒய்வுபெற்றபின் உப அதிபர் பணிகளை நான் பார்க்க வேண்டியதாயிற்று.

திரு. இராமசாமி அவர்கள் எனக்கு நன்கு பழக்கமானவர். தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியின் பெயர்பெற்ற ஆங்கில ஆசிரியர். ஆங்கில நாகரிகத்தை நன்கு அறிந்திருந்தாலும் அவரது உடை எப்பொழுதுமே தமிழ் நாகரிகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வெள்ளை வேட்டியும் தேசியச் சட்டமுனிமாகத்தான் இருக்கும். நல்ல பண்பாளர். பதவி உயர்வு பெற்று அச்சுவேலி மகாவித்தியாலத்துக்குச் சென்று, அங்கிருந்து வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்திருந்தார்.

இவரது காலத்தில் விவசாயக் கல்வி நன்கு விருத்தியாயிற்று. இரண்டு மாடிக் கட்டிடம் ஒன்றைப் பெற்றார் சங்கத்தின் உதவியோடு அவர் கட்டத் தொடங்கினார். நிதி சேர்ப்பதில் அவருக்கு உதவியாக இருந்தேன். குறிப்பாக உடுவில், கோப்பாய் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கண்டு அவர்களது நிதியிலிருந்து கட்டிடத்துக்கு நிதி ஒதுக்குவித்தேன். கட்டிடத்தைக் கல்லூரிக்குப் பின்பக்கமாக மேற்கு வீதி ஓரமாகக் கட்டுவதையே நான் விரும்பினேன். ஆனாற் பெற்றார் ஆசிரியர் சங்கம் கல்லூரிக்கு முன்புறமாகப் பலாலி வீதி ஓரமாகக் கட்டவேண்டும் என்பதில் ஆர்வமாக நின்றது.

கட்டிடம் கட்டிமுடிப்பதற்குமுன் நான் வித்தியாலயத்தைவிட்டு வெளியேற வேண்டிய குழந்தை ஏற்பட்டது.

இளையபாரதி: ஏன் ஜூயா?

கவிநாயகர்: 1973ல் என்னைக் கல்லூரி அதிபராக இடமாற்றம் செய்தார்கள். அது ஒரு தற்காலிகமான பதவி உயர்வுதான். ஏற்கவா விடவா என்ற மனப்போராட்டத்தில் இருந்தபோது கல்வி அதிகாரியாக இருந்த திரு. இராமநாதன் அவர்கள் ‘உன்து முன்னேற்றங் கருதி நீ இந்தப் பதவியை ஏற்படுத்தான் நல்லது’ என்று வற்புறுத்தினார். முன்பும் தானாக வந்த பதவியை வேண்டாம் என்று விட்டுவிட்டேன். இப்பொழுது மற்றொன்று தேடி வந்திருக்கிறது. விநாயகப் பெருமானே இராமநாதன் வடிவில் வழிப்படுத்துகின்றார் என்று எண்ணி ஏற்றுக் கொண்டேன்.

14. குரும்பசிட்டிக் குடித்தனம்

24.09.2007

இளையபாரதி: வணக்கம் ஜயா! இன்றைக்கு என்னத்தைப் பற்றிப் பேசப்போகிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: குரும்பசிட்டிக் குடித்தனம்பற்றி.

இளையபாரதி: அப்போ இன்றைக்கு நல்ல விருந்துதான்.

கவிநாயகர்: குரும்பசிட்டியில் திருமணங் செய்வதற்கு முன்னதாகவே அக்கிராமம் பற்றி நான் அறிந்திருந்தேன். எனது முத்த தமையனார் திரு. வி. பசுபதி சுன்னாகம் திருமகள் அமுத்தகத்தில் வேலை செய்தவர். அமுத்தகத்தின் உரிமையாளர் ஈழகேசரி திரு. நா. பொன்னையா குரும்பசிட்டியைச் சேர்ந்தவர். தனலக்குமி புத்தகசாலையை நடத்தியவரும் அவரே. இவ்விரு நிலையங்களும் ஒரு கூரையின் கீழேயே இயங்கின. அன்னர் பொன்னையர் பற்றியும் குரும்பசிட்டிபற்றியும் அடிக்கடி பேசவதுண்டு.

குரும்பசிட்டியைச் சேர்ந்த திரு. A.T. பொன்னுத்துரையைச் சென்னையில் கல்வி கற்ற காலந்தொட்டு அறிவேன். பிரபல எழுத்தாளர் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதனைத் தனலக்குமி புத்தகசாலையிற் சந்தித்திருக்கிறேன். தனலக்குமி புத்தகசாலையும் என்னை நன்கு அறிந்திருந்தது. அதனாடாகவே எனது திருமணப் பேச்சும் எழுந்தது. தமையன்மாருக்கு நன்கு பிடித்துக்கொண்ட பகுதி. காரணம் பெண் வீட்டார் ஈழகேசரி நா. பொன்னையாவுக்குச் சொந்தமானவர்.

எனது சிறிய தகப்பனார் திரு. க. இராசையாவும் இத் திருமணத்தில் மிகுந்த அக்கறை காட்டினார். பெண்ணை அவர் பார்த்துவிட்டு வந்து வலுவான சான்றுறை தந்தார். பெண்ணின் தந்தையாரும் என்னை வந்து பார்த்தார். அவரைக் கண்டதும் எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

இளையபாரதி: இருக்குந் தானே ஜயா! பெண்ணைத் தரவல்லே போகிறார்.

கவிநாயகர்: அதற்காக வல்ல. அவர் என்னிலும் பார்க்க உயரத்தில் குறைவாக இருந்தார். ஒருநாள் அன்னர் மார்க்கண்டு பெண்ணை எப்போ பார்க்கப் போகிறாய் என்று கேட்டார். நீங்கள் பார்த்தால் சரி என்றேன். அவர் விடவில்லை. நல்ல நாள் ஒன்றில் வாகனத்துடன் வந்து நின்றார். எனக்குத் தம்பி முறையான தெய்வேந்திரா இராசையாவையும் என்னையும் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று பெண்பார்க்கும் படலத்தைச் சிறப்பாக நடத்தினார்.

திருமணம் கோலாகலமாக நடந்தேறியது. நான் குரும்பசிட்டியிற் குடியேறினேன். இது கந்தவனத்துக்கும் தவமணிக்கு மட்டும் நடந்த திருமணம் மட்டுமல்ல. கிழக்குக்கும் மேற்குக்கும் நடந்த திருமணம். அதாவது தென்மராட்சிக்கும் வலிகாமத்துக்கும் நடந்த திருமணம். அதாவது வெள்ளை மண்ணுக்கும் செம்பாட்டு மண்ணுக்கும் நடந்த திருமணம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மச்சத்துக்கும் சைவத்துக்கும் நடந்த திருமணம்.

இளையபாரதி: என்ன சொல்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: எனது மனைவி பிறவிச் சைவம். நான் முழு மச்சம். இருந்தாலும் சென்னையிற் படித்த காலத்தில் சைவனாக இருந்த தகைமை எனக்கு உண்டு. மனைவியாருக்குத் தகைமை இன்னும் அதிகம். தவவலிமையும் அதிகம்.

இளையபாரதி: தவமணி என்ற படியாலா?

கவிநாயகர்: அந்தப் பெயரைப் பெறுவதற்கு முன்பதாகவே அவர் தவஞ் செய்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. நான் தாம் தந்தையை இழந்தவன். அவர் தாயை மட்டும் இழந்தவர். எனக்குப் பெண் சகோதரங்கள் இல்லை. அவருக்கு அருமைநாயகம், சரகுவதி, செல்வராசா எனக் கலவன் உடன்பிறப்புக்கள். நான் குடும்பத்தில் முன்றாவது. அவர் குடும்பத்தில் முதலாவது. இப்படி அவருக்குத் தகைமைகள் அதிகம்.

நான் பணமில்லாமல் வளர்ந்தவன். அவர் பணத்துக்கு மேலே பிறந்தவர். அவரது தந்தையார் திரு. பொன்னர் இளையப்பா பெரிய வர்த்தகர். சுருட்டுத் தொழில் முதலாளி. அந்தப் பகுதியிலேயே பெரிய சுருட்டுக் கைத்தொழில் நிலையத்தை நடத்தியவர். பலசரக்குக் கடை ஒன்றும் வைத்திருந்தவர். இம்மென்றால் உதவிக்கு ஏராளம்பேர் வருவார்கள்.

மயிலிட்டிக் கிராமசபை உறுப்பினராகவும் இருந்தவர். இவரது வீட்டுப் பக்கத்து ஓழுங்கைக்கு இளையப்பா ஓழுங்கை என்றே பெயர். பெரிய பரோபகாரி. வலக்கை வாரி வழங்குது இடக்கைக்குத் தெரியாது. அதனால் இவரது வண்மையைப் பலர் சரியாக அறிந்து கொள்ளவில்லை. இரப்பவர்களுக்குத்தான் அள்ளிக் கொடுப்பார். அழுத பிள்ளைதானே பால் குடிக்கும்.

எனக்கு 13.10.1965ல் முதற் குழந்தை பிறந்தது. பெண் குழந்தை. வாணி என்று பெயர் வைத்தேன். 11.09.67ல் மகன் வாரணன் பிறந்தான். அந்தக் காலம் குடும்பக் கட்டுப் பாடுபற்றிய பாப்புரைகள் வரத்தொடங்கிய காலம். அதனால் போதுமா சாமி என்று இரண்டுடன் நிறுத்திக்கொண்டேன்.

நான் படிக்கின்ற காலத்திலிருந்தே ஒரு மேடைகாரன். குரும்பசிட்டிக்கு வருவதற்கு முன்னதாகவே பத்திரிகைகளிற் பெயர் அடிப்படை தொடங்கிவிட்டது. இரு நூல்களை வெளியிட்டதனால் எழுத்தாளன் என்ற பெயரும் தொற்றிக் கொண்டது. அதனால் சங்கம் சபைகள் என்னைச் சும்மாய் இருக்க விடவில்லை. கவியரங்கங்கள், பட்டிமன்றங்கள், சமயச் சொற்பொழிவுகள் என்று அழைப்புகள் வந்த வண்ணம் இருக்கும். நான் ஊரைச் சுற்றிவர எனது குடும்பத்தைக் கண்ணுங்கருத்துமாகக் கவனித்தவர் எனது மாமனார்தான். அதனாலே,

கன்னல் தமிழாடி மன்னுங் கவிபாடி
வன்னப் பறவையென உன்னிப் பவனிவர
என்னைத் தினம்விட்டுத் தன்னந்தனியாக
என்றான் குடும்பத்தைத் தன்கண் னிமைபோல
என்னே தவஞ்செய்தேன் என்னைத் தினம்போற்றிப்
பொன்னே எனக்காக்கும் என்னார் மணமாமன்
பொன்னர் இளையப்பா வென்னும் குணக்குன்றுக்கு(கு)
என்னோர் கைம்மாறாய் இந்நூல் காணிக்கை

என்று பாடி எனது ‘பாடு மனமே!’ என்ற கவிதை நூலில் அவரது பெயரை வாழ வைத்திருக்கின்றேன். அதனை வெளியிட உதவியவரும் அவர்தான்.

குடும்பத்தை மட்டுமன்றிக் குரும்பசிட்டியையும் போகப்போக நன்கு தெரிந்துகொண்டேன். குரும்பசிட்டி யாழ்ப்பாண மாநகரத்துக்கு 10மைல் வடக்கில் வலிகாமத்தில் அமைந்துள்ளது. இதன் வடக்கில் கட்டுவன், பலாலி ஆகிய கிராமங்களும் தெற்கில் குப்பிழூனும் வடக்குப் புன்னாலைக்கட்டுவனும் உள்ளன. மேற்கே மல்லாகம் - கட்டுவன் வீதியும் கிழக்கே யாழ்ப்பாணம் பலாலி வீதியும் எல்லைகளானான. மயிலிட்டிக் கிராமசபைக்கு உட்பட்டிருந்த காரணத்தினாலோ என்னவோ நெடுங்காலமாக இது தென்மயிலை அல்லது மயிலிட்டி தெற்கு என்றே வழங்கப்பட்டு வந்தது. எனினும் தோம்புகளிலும் காணி உறுதிகளிலும் குரும்பசிட்டி என்ற பெயர் காணப்பட்டன. அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு பிற்காலத்தில் குரும்பசிட்டி என்ற பெயர் இக் கிராமத்துக்குச் சூட்டப்பட்டது.

குறும்பர் - குரும்பர் ஆயிற்று. புறநானூற்றில் சிற்றரசர் என்ற பொருளில் குறும்பர் என்ற சொல் சில இடங்களில் வருகின்றது. முற்காலத்தில் குறும்பன் எனப்படும் சிற்றரசன் இக்கிராமத்தை நிலைக்களாகக் கொண்டு அயலூர்களை ஆண்டிருக்க வேண்டும். அல்லது தற்காலிகமாகப் பாளையம் இட்டு (அமைத்து) இருத்தல் வேண்டும். அதனால் குறும்பன் சக இட்டு குறும்பயிட்டு என்றாகிக் காலப் போக்கில் குரும்பசிட்டி யாகியிருத்தல் வேண்டும். இட்டி என்ற விகுதியை மயிலிட்டி, தையிட்டி, போயிட்டி போன்ற ஊர்கள் கொண்டிருப்பதையும் காணலாம். குறும்பன் தங்கியிருந்த திட்டி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். திட்டி பிற்காலத்தில் சிட்டி ஆகியிருத்தல்கூடும். நாப்பழக்கத்தில் சில சமயங்களில் தி சி ஆவதுண்டு. திகிரி - சிகிரி ஆகக் சில இடங்களில் வருவதையும் தீண்டு என்ற சொல் சீண்டு என்று மாறி நிற்பதையும் உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம். இக்கருத்தில் தம்பசிட்டி, விழிசிட்டி அகிய இடப்பெயர்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தல் நன்று. குரும்பசிட்டியின் காரணப் பெயர் மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே மக்கள் வாழுத் தகுந்த ஓர் இடமாக அது விளங்கியதைக் காட்டுகின்றது.

கல்வித்துறையிலும் அது ஒரு முன்னோடிக் கிராமமாகத் திகழ்ந்தது. திரு. பொன் பரமானந்தர் என்ற பெரியார் 1900 ஆம் ஆண்டிலேயே பாடசாலை ஒன்றை அமைத்துப் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுத்தார். பிற ஊர்களிலிருந்தும் மாணவர் வந்து அங்கு கல்வி கற்றதற்கான வரலாறுகளும் உண்டு. ஆறுமுக நாவலர் பெருமான் வழியில் சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்த்த இப் பெரியார் குரும்பசிட்டியின் கல்வித்தற்கை என்று போற்றப் படுகின்றார்.

எனினும் குரும்பசிட்டியை உலக அரங்கில் புகழ்பெற வைத்த பெருமை ஈழகேசரி நா. பொன்னையா அவர்களுக்கே உரியது. அவர் 1926ல் தனலக்குமி புத்தகசாலையையும் 1929ல் திருமகள் அழுத்தக்கத்தையும் சுன்னாகத்தில் தொடங்கினார். அவர் வெளியிட்ட பாலபோதினி பாடபுத்தகங்களைப் பாடசாலைகள் உவந்தேற்றுப் படிப்பித்தன. இராமன், பரதன், சாவித்திரி முதலாய இலக்கிய உபபாட புத்தகங்களும் அறிஞர்களின் பாராட்டுக்களைப் பெற்றன. பிழையில்லாத செம்பதிப்புகளுக்குத் தனலக்குமி புத்தகசாலை பெயர்பெறலாயிற்று. வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர் செய்த உரை விளக்கங்களுடன் தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்து தமிழ் உலகெங்கணும் ஈழத்தவர் புகழைப் பொன்னையா நிலை நாட்டினார்.

1930ல் ஈழகேசரி என்ற பெயரில் வார இதழ் ஒன்றினைத் தொடங்கி 28 ஆண்டுகள் நடத்தினார். பின்னாலே புகழ்பெற்ற பல எழுத்தாளர்கள் ஈழகேசரிப் பண்ணையிலேயே வளர்ந்தவர்கள்.

இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் பொன்னையா அவர்களின் வாழ்வையும் பணிகளையும் விளக்கி ‘அழும் தந்த கேசரி’ என்ற நால் ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார். அதில் வரும்

பாலர்க்கு வேண்டும் பழமொழிப் பாட்டு
பக்குவ மான தமிழிற் கவிதை
சாலச் சிறந்தவர் கட்டுரைக் கோவை
தமிழில் மலர்ந்த சிறுகதைச் செல்வம்
கூலிக்கு மாரடிக் காத முயற்சி
குணம்பல கொண்டு மலர்ந்த அரும்பு
போலிச் சரக்கல்ல ஆண்மையில் வாழ்ந்த
பொன்னைய வள்ளல் அளித்து மறைந்தான்

என்ற பாடல் பொன்னையா அவர்களின் பணிகளையும் பண்புகளையும் தெற்றேனக் காட்டுகின்றது.

இளையபாரதி: இது யார் பாடியது ஜ்யா?

கவிநாயகர்: பொன்னையா அவர்கள் மறைந்தபோது திரு. சோ. தியாகராசன் என்ற கவிஞர் பாடியது. குரும்பசிட்டி இறைபத்தியிற் சிறந்த முழுமையான சைவக் கிராமம். அதனை இருபெருங் கோயில்கள் அணிசெய்கின்றன. ஒன்று சித்திவிநாயகர், மற்றையது முத்துமாரி அம்மன் கோயில். இவற்றோடு பல சிறு கோயில்களும் உள்ளன. மெள்ளிக்கிழமைகளிலும் திருவிழாக் காலங்களிலும் தவறாது கோயில்களுக்குச் செல்வேன். ஏனைய நாட்களிற் சாமியறை வழிபாடுதான்.

பெரிய கோயில்களில் நைமதித்திய விழாக்கள் சிறப்பாக நடைபெறும். குறிப்பாக அம்மன் கோயில் கொடியேற்றம் மற்றும் தேர் தீர்த்தத் திருவிழாக்களில் அயலூர் மக்களும் பெருந்தொகையிற் கலந்து கொள்வர். அம்மன் கோயில் ஆறாந் திருவிழாவை மாமனார் இளையப்பாவே செய்து வந்தார். திருவிழாக் காலத்தில் திருவாதவூரடிகள் பூராணம் படிக்கப்படும். அதனை ஆசிரியர் மு. இராமலிங்கம் அவர்கள் முன்னின்று நடத்துவார். நானும் சில நாட்களிற் படனம் செய்வதுண்டு. ஆறாம் நாள் பிட்டுக்கு மண்சுமந்த கதை படிக்கப்படும். அன்றைய தினம் மாமனார் பிட்டு அவித்து அம்மனுக்குப் படைத்து அடியாருக்கு வழங்குவார்.

இரண்டு சிறு கோயில்களுக்கும் மாமனார் பொறுப்பாக இருந்தார். அவற்றுள் ஒன்று முருகன் கோயில். கதிர்காமம் தீர்த்த நாளில் இந்த முருகனுக்குச் சிறப்புப் பூசை செய்வித்து மாமனார் அன்னதானம் வழங்குவார். அப்பர் பெருமான் குருபூசை நாளில் செல்வச்சந்நிதியில் உள்ள ஆண்தா ஆச்சிரிமத்தில் வருடாவருடம் அன்னதானம் வழங்குவதையும் அவர் நியமமாக கொண்டவர்.

குரும்பசிட்டி ஒரு கலைக் கோயிலாகவும் விளங்கியது. இலக்கியக் கலைக்கு இரசிகமணி கனக. செந்திநாதனும் பண்டிதர் வ. நடராசாவும் நாடகக் கலைக்கு திரு. A.T. பொன்னுக்கதையும் ஓவியக் கலைக்குத் திரு. K.K.V. செல்லையா, கலாகேசரி ஆ. தமிழ்த்துறை அகியோரும் இசைக் கலைக்கு சாரதா - பாரதா சகோதரிகளும் பெயர் பெற்றவர்கள். கலாகேசரி தமிழ்த்துறை அவர்கள் ஆற்றல் மிகக்கொடுத்தாரு தேர்ச்சிற்பக் கலைஞருமாவர். பத்திரிகை மற்றும் அச்சுக்கூடக் கலைகளுக்கு திரு. நா. பொன்னையா முன்னோடியானவர். ஒளிப்படக் கலைஞர்களும் குரும்பசிட்டியில் அதிகம்.

இலங்கையிலேயே முதன்முதலாக மாணவருக்கென்று பத்திரிகை நடத்தியவர் திரு. மு.க.சுப்பிரமணியம் அவர்கள். உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கத்தைப் பேராசிரியர் சாலை இளந்திரையனோடு இணைந்து தொடக்கியவர் திரு. இரா. கனகரத்தினம், தொல் பொருட்களைச் சேகரிப்பதில் வல்லவரான திரு. அ. செல்வரத்தினம் ஆகியோரும் குரும்பசிட்டியைச் சேர்ந்தவர் தாம்.

கலைகளை வளர்க்கவும் பலவிதமான சமூகப் பணிகளை முன்னெடுத்துச் செய்யவும் மூன்று பெரும் அமைப்புகள் இயங்கி வந்தன. அவற்றுள் முத்தது சன்மார்க்க சபை. 1934ஆம் ஆண்டு ஈழகேசரி நா. பொன்னையா அவர்களால் தொடங்கப்பட்டது. குரும்பசிட்டி என்ற பெயரைச் சூட்டி அதனை ஒரு தனித்துவமான கிராமமாக்கிய பெருமை சன்மார்க்க சபைக்கே உண்டு. சன்மார்க்க நாடக மன்றம், சன்மார்க்க இளைஞர் சங்கம், சன்மார்க்க ஜக்கியநாண்ய சங்கம், மணிவாசக ஞால்நிலையம் போன்ற கிளை அமைப்புகள் வாயிலாகப் பல முன்னேற்றப் பணிகளை அது செய்துவந்தது.

விளையாட்டுக் கலையை வளர்ப்பதில் உதயதாரகை மன்றம் முன்னின்று உழைத்தது. வளர்மதி சனசமூக நிலையம் என்ற அமைப்பு சிறமதானங்கள் மூலம் வீதிகளைச் செப்பஞ் செய்தல், ஆலய வீதிகளைத் துப்புவாக்குதல், திருவிழாக் காலங்களில் தண்ணீர்ப் பந்தல் நடத்துதல் போன்ற தொண்டுகளைச் செய்து வந்தது. குறிப்பாக ஏழைமக்களின் தேவைகள் பலவற்றை நிறைவேற்றும் ஓர் அமைப்பாக இது இயங்கிது.

சன்மார்க்க சபையில் என்னை உறுப்பினராக்க திரு. A.T. பொன்னுத்துரை முயன்றார். இந்த அமைப்புகளுக்கிடையே நிலவிய போட்டி காரணமாக நான் எதிலுமே சேராது எல்லா அமைப்புகளின் நிகழ்வுகளிலும் பங்குபற்றும் ஒரு பொது மனிதனாகவே இருந்து வந்தேன். அந்த நிலைப்பாடு எல்லா அமைப்புகளுடனும் நன்கு பழகவும் அவற்றுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யவும் வாய்ப்பாக இருந்தது.

போட்டிகள் இருப்பது நல்லது. பொறுமை இருத்தல் கூடாது. பொறுமை வளர்ச்சியைத் தடைசெய்யும். குரும்பசிட்டியின் அமைப்புகளில் பணிகள் செய்வதில் போட்டிகள் இருந்தபோதும் கிராமத்தின் முன்னேற்றும் தடைப்படாமல் வளர்ந்து சென்றது. வளர்ச்சிக்கு வர்த்தகப் பெருமக்களின் பங்களிப்பும் காத்திரமானது.

எல்லோரது உழைப்பினாலும் அது ஒரு அழகான கிராமமாக பொலிவற்று விளங்கியது. கிராமத்தை ஊடறுத்துச் செல்லும் வீதிக்கு ஈழகேசரி பொன்னையா வீதி என்று பெயர். அதன் இரு மருங்குகளிலுமின்னள் எடுப்பான வீடுகளைப் பார்த்து ‘இது என்ன கொழும்பு 7 மாதிரி இருக்குது’ என்று பல வெளியீர் நண்பர்கள் எனக்குச் சொல்லியுமிருக்கிறார்கள்.

அயலூர், வெளியீர்களிலிருந்து குரும்பசிட்டிக்கு வரும் பஸ் எனது வீட்டுக்கும் வருவார்கள். செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, அருட்கவி விநாசித்தம்பி, பண்டதர் க. சச்சிதானந்தன், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் உடுவில் தர்மலிங்கம், கல்வி அதிகாரி திரு. இராஜா, இலங்கை வாணொலி சானா, எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை, உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன், தியாகி இராஜகோபால், மலைநாட்டு நண்பர்கள் திருவாளர்கள் திருச்செந்தூரன், சிவலிங்கம், ஈழநாடு ஆசிரியர் திரு. கோபாலரத்தினம் என்று எத்தனையோ பெருமக்களைச் சொல்லலாம்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு வீட்டு வாசலில் இருந்தாற்போல் ஒரு கூட்டம் கூடியது. கைவெளிச்சங்களும் வீட்டு விட்டு மின்னின் வேளியே வந்து பார்த்தேன்.

‘சேர், உங்கடை வாழைக்குலையை ஒருக்காற் பார்க்க வேண்டும்!’ என்றது ஒரு குரல்.

‘ஏன், என்ன சங்கதி? என்று கேட்டேன்.

‘இதைப்போன்ற பெரிய குலையைக் காண்பது அரிது என்று இன்றைய ஸழநாட்டில் எழுதியிருக்கு’ என்று பத்திரிகையை நீட்டினார் ஒருவர்.

எல்லோரையும் உள்ளே விட்டேன். அவர்கள் வாழைக்குலையைப் பார்க்க நான் பத்திரிகையைப் பார்த்தேன். ‘கவிஞர் வீட்டு வாழை’ என்ற தலைப்பில் ஒரு நிறம் கட்டுரையை ஆசிரியர் கோபாலரத்தினம் எழுதியிருந்தார்.

வீட்டுக்கும் வீதிச் சுவருக்கும் இடையில் ஒரு பூந்தோட்ட முற்றம். அதன் ஒருபுறத்தில் தண்ணீர்க் குழாய்க்குப் பக்கத்தில் சில வாழைகள். அதில் ஒன்று குலைபோட்டிருந்தது. சில நாட்களுக்குமுன் விட்டுக்கு வந்த ஸழநாடு ஆசிரியர் திரு. கோபாலரத்தினம் அதனைப் பார்த்திருக்கிறார். ஆனால் அதுபற்றி என்னுடன் எதுவுமே பேசவில்லை. திரும்பிப்போய்க் கட்டுரையை வரைந்திருக்கிறார். அவர் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர். எழுத்தாளருக்கு இருக்க வேண்டிய அவதான சக்திக்கு இக்கட்டுரை ஓர் எடுத்துக்காட்டு. அதுமட்டுமல்ல. ஸழநாடு இதழை அவர் எவ்விதம் மக்கள்மயப் படுத்தினார் என்பதற்கும் இச்சம்பவம் நல்ல சான்று.

அடுத்தநாள் அவர் அலுவலகத்துக்குச் சென்று நன்றி தெரிவித்தேன். கட்டுரைக்காகவல்ல. கட்டுரையின் கடைசி வரிக்காக.

இவையபாரதி: என்ன வரி ஜயா?

கவிநாயகர்: ‘கவிஞரின் மனம்போலவே கவிஞர் வீட்டு வாழையும்’ என்று கட்டுரையை முடித்திருந்தார்.

குறும்பசிட்டிக்கு வந்த பின்னரே பண்டிதர் இ. நமசிவாயம் அவர்களுடன் எனக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. பெரிய படிப்பாளி. வித்துவசிரோமனி சி. கணேசகூயர் அவர்களின் மாணவர். அவரது இல்லம் பக்கத்து ஊர் கட்டுவன் சந்தியில் உள்ளது. ஒய்வான நேரங்களில் அவர் வீட்டுக்குச் சென்று இலக்கிய இலக்கண ஜயங்களைத் தீர்த்துக்கொள்வேன். ஏறத்தாழ ஓராண்டு காலம் அவரிடம் தொல்காப்பியமும் படித்திருக்கிறேன்.

இவையபாரதி: ஒரு குறிப்புச் சொல்லலாமோ ஜயா?

கவிநாயகர்: தாராளமாக

இவையபாரதி: இது உங்கள் வரலாற்றுத் தொடரில் 14அவது ஒலிபரப்பு. இதுவரை இல்லாத ஒரு வேகத்தை, உற்சாகத்தை உங்களது பேச்சில் இன்று காண்கிறேன்.

கவிநாயகர்: இருக்காதா பின்னே! குடும்பத்தைப் பற்றிப் பேசகையில் கொட்டன் ஊன்றும் கிழவனும் குமரன் ஆகிவிடுவானே! இதுவரை காலமும் யோசித்து யோசித்துப் பேசினேன். இன்றைய பொருள் எனது குடும்பம். அதனால் தடங்கல்

இல்லாமல் விடயங்கள் வந்து கொண்டே இருந்தன. மேலும் நேரத்தையும் பார்த்து வேகத்தையும் கூட்டினேன்.

நல்லது, எனது பாடசாலைக் கடமைகளுக்கும் கலை இலக்கிய சமய முயற்சிகளுக்கும் முழுமையான ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் தந்துவந்தவர் பெயர்புகழ் வேண்டாதவரும் பொறுமை மிகுந்தவருமாகிய எனது இல்லத்தலைவி. அவருக்கும் எனது நன்றியைக்கூறி இன்றைய வரலாற்றுக் குறிப்பை நிறைவு செய்கின்றேன்.

01.09.2007

சந்திப்பு நடைபெறவில்லை.

15. வவனிக்குளம் மகா வித்தியாலயம்

08.10.2007: ஒத்திவைப்பு

15.10.2007

இனையபாரதி: வணக்கம் ஜயா! இன்றைக்கு வவனிக்குளத்துக்குச் செல்லப்போகின்றீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: நான் மட்டுமல்ல நீங்களுந்தான் என்னுடன் வரப்போகிறீர்கள்.

நான் அதிபர் பதவி பார்க்கவேண்டிய பாடசாலை யா/வவனிக்குளம் மகா வித்தியாலயம். இது யோகபுரத்தில் உள்ளது. வவனிக்குளம் மகா வித்தியாலயமும் அரசாங்கம் கட்டிய பாடசாலைதான். குடியேற்றத் திட்டத்தோடுகூடிய பாடசாலை.

குடியேற்றம் என்றாலும் நினைவு படிதாண்டிப் பாய்கிறது. திராவிட நாடாகிய இலங்கையில் விஜயன் வருகையுடன் ஆரியர் குடியேற்றம் தொடங்கியது. நெடுஞ்காலத்துக்குப்பின் மேல்நாட்டவரின் குடியேற்றங்களுக்கும் இலங்கை உள்ளானது. இலங்கைக்கு வந்துபோன கிரேக்கப் பயணி தாலுமி போன்றவர்களும் இலங்கையை ஆண்ட மேல் நாட்டவரும் இலங்கையில் தமிழர் ஆட்சி நிலவியதையும் ஆட்சியின் எல்லைகளையும் எழுத்திற் பதிவு செய்திருக்கின்றனர். நல்லுரைத் தலைநகராகக்கொண்டு விளங்கிய தமிழரக கி.பி. 1619ல் போர்த்துக்கேயரிடம் தோற்றது. பிரித்தானியர் காலத்தில் 1815ல் கண்டி அரசு வீச்சியிட்டிருக்கிறது. அதன்பின் இலங்கை முழுவதையும் ஒன்றிணைத்து பிரித்தானியர் ஆளத்தொடங்கினர்.

1948ல் இலங்கைக்குச் சுதந்திரத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப் பிரித்தானியர் வெளியேறினர். ஆட்சிப் பொறுப்புப் பெரும்பான்மையான சிங்களவர் கைக்கு வந்தது. சிங்கள அரசு அபிவிருத்தித் திட்டம் என்ற பெயரில் தமிழ்நிலங்களிற் சிங்களவரைக் குடியேற்றத் தொடங்கியது. முதன்முதலாகத் தொடங்கப்பெற்ற கந்தளாய்க் குடியேற்றத் திட்டம் பெயர்பெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்து பல குடியேற்றத் திட்டங்களின்கீழ் சிங்கள மக்கள் தமிழ்ப் பகுதிகளிற் குடியேற்றப்பட்டனர். சில இடங்களில் வன்முறையாத் தமிழர் அகற்றப்பட்டு அவ்விடங்கள் சிங்களவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. இதனால் தமிழ்ப் பெயர்கள் சிங்களப் பெயர்களாக மாற்றப்பட்டன. தமிழ்ப் பகுதிகளிற் சிங்கள மாவட்டங்களும் சிங்களவர் வெல்லக்கூடிய தேர்தல் தொகுதிகளும் உருவாக்கப்பட்டன.

தமிழரின் பாரம்பரிய நிலங்களில் இவ்விதமான திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களைத் தமிழர் தலைவர்கள் எதிர்த்து வந்தனர். அவர்களை அமைதிப்படுத்தும் வகையில் திரு. இட்டலி சென்னாயக்கா காலத்தில் கிளிநோச்சி, மூல்லைத்தீவுப் பகுதிகளில் தமிழரைக் குடியேற்றும் விவசாயத் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. காணி இல்லாதவர்களுக்குக் காட்டு நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. எனினும் குடித்தொகை மிகுந்திருந்த யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மக்கள் வாழுக்கை வசதிகளற்ற காட்டுப் பிரதேசங்களிற் குடியேறத் தயங்கினர். தமிழர் குடியேறாது போனால் சிங்களவருக்கு அந்நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டுவிடும் என்று தலைவர்கள் கடும் பரப்புரைகள் செய்தனர்.

இளையபாரதி: நாடகங்கள்கூடப் போட்டுக் காட்டினர்.

கவிநாயகர்: அடங்காத் தமிழன் என்று பெயர் பெற்ற தீரு. சுந்தரலிங்கம் தமிழரைக் குடியமர்த்துவதில் அதிக அக்கறை காட்டியவர்களில் ஒருவர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் வடபகுதித் தமிழர் சிலர் கிளிநோச்சி, மூல்லைத்தீவு, வவுனியா போன்ற பகுதிகளில் காணிகளைப் பெற்றுக் குடியேறினர். அரசாங்கம் காட்டு நிலங்களை வெட்டி விவசாயம் செய்வதற்கு வாய்க்கால்கள் மூலம் நீர்ப்பாசன வசதிகளையும் சில இடங்களிற் செய்து கொடுத்தது.

அத்தகைய ஓர் இடமே வவுனிக்குளம், வவுனிக்குளப் பகுதிக் கமக்காரரின் பிள்ளைகளுக்கென்று யோகபூரம் என்னும் இடத்தில் அரசாங்கத்தாற் கட்டப்படதே வவுனிக்குளம் மகா வித்தியாலயம். அங்கு 01.03.1973ல் நான் பதவியேற்க வேண்டும். அன்றைய நாளில் சுன்னாகத்திலிருந்து அதிகாலை யாழ்தேவி தொடர்வண்டியில் ஏறி, மாங்குளத்தில் இறங்கி, மல்லாவிக்குச் செல்லும் பேருந்துக்காகக் காத்திருந்தேன். கண்களை அங்கும் இங்கும் செலுத்தியபடி பார்த்திருந்தேன். குடும்பைக் குறைவும் பச்சைப் பசேலென்ற மரங்களின் அரித்தியும் வித்தியாசமான ஒரு சூழலில் நிற்கும் உணர்வைத் தந்தது. பாடசாலைக்குப் பிந்தப் போகின்றேனே என்ற கவலை அடிக்கடி மணிக்கூட்டைப் பார்க்க வைத்தது.

இளையபாரதி: அந்தக் காலத்தில் பஸ் நேரத்தைப் பார்த்துக்கானே பலர் மணியைக் கணிக்கிறது. எட்டு மணி பஸ் போட்டுதோ என்றெல்லாம் கேட்பார்கள்.

கவிநாயகர்: எனக்கு இது முதற் பயணம் என்பதையால் பேருந்துவரும் நேரம் தெரியவில்லை. எனினும் 15, 20 நிமிடங்களுக்குள் பேருந்து வந்து விட்டது. தொடர்வண்டி நிலையத்திற் பலபேர் இறங்கினார்கள். ஏறுவதற்கு அதிகம் பேர் இருக்கவில்லை. எனக்கு இருக்க நல்ல ஆசனம் கிடைத்தது. அடர்த்தியான காட்டை ஊடறுத்துப் பேருந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மக்கள் நடமாட்டம் மிகக்குறவை. இடையிடையே காட்டை அழித்துச் சேனை வேளாண்மை நடைபெறும் இடங்கள் தென்பட்டன. ஓரிடத்தில் வீதிக்கு நடுவில் நீண்ட பாம்பு ஓன்று கிடந்தது. இரவில் வாகனம் ஓன்றினால் அது அடிப்படிருக்க வேண்டும். இருப்பினும் அதனை விலத்தித்தான் சாரதி பேருந்தைச் செலுத்தினார்.

யோகபூரத்தில் இறங்கினேன். பள்ளிக்கூடம் இருக்கும் இடத்தைப் பக்கத்துக் கடை ஒன்றில் விசாரித்து நடந்து சென்றேன். ஒரு கையிற் பயணப்பெட்டி, மறுகையில் ஒரு பை - சாப்பாட்டுப் பை. பாதையிற் புழுதி அதிகம். கால்களைத் தூக்கிப் போட்டு நடக்கவேண்டி இருந்தது. இடையிலே ஒரு வீடு. தென்னோலை வீடு. அதாவது கற்கவர்கள் எதுவும் இல்லாத தென்னோலைத் தட்டு வீடு. வாசலில் நின்ற அன்பர் ஒருவர் பேச்கக் கொடுத்தார். அவர் ஒரு பயிர்ச்செய்கை உடத்தியோகத்தர். என்னை நன்றாகத் தெரியும் என்றார். தேநீர் அருந்த அழைத்தார். பாடசாலைக்கு நேரமாயிற்று என்றேன். பயணப் பெட்டியைத் தான் சிறிது நேரத்தில் வண்டியில் கொண்டுவேந்து தருவதாகச் சொல்லி வாங்கிக் கொண்டார். முன்பின் தெரியாது போனாலும் நம்பிக் கொடுத்துவிட்டுக் கைப் பையுடன் நடந்து சென்று பாடசாலையை அடைந்தேன்.

படிப்புத் தொடங்கி விட்டது. பாடசாலைக்கு நான் என்றைக்குமே பிந்திச் சென்றது கிடையாது. இன்றைக்கு, அதுவும் முதல் நாளே பிந்திச் செல்வது மனத்தை உறுத்தியது. வேலிக்கும் கட்டிடத்துக்குமிடையில் சிறு மைதானம். அதனைக்

கடந்து செல்ல அனைவரும் என்பக்கம் தலைதிருப்பியது தெரிந்தது. ஆசிரியர்கள் சிலர் வகுப்பறைகளை விட்டு வந்து வரவேற்றார். ‘பிந்திவிட்டேன்’ என்று பேச்சைக் கொடுத்தேன். ‘இல்லை சேர். இப்பதான் மனி அடித்துப் பிள்ளைகளை இருத்தினோம்’ என்றார் ஒருவர். அந்த ஒருவர்தான் உப அதிபர் திருமதி சிவபாக்கியம் பரஞ்சோதி. அவர் எல்லா ஆசிரியர்களையும் அழைத்து அறிமுகங்களில் செய்தார்.

பயிர்ச்செய்கை உத்தியோகத்தர் பயணப்பெட்டியைக் கொண்டுவந்து இங்கினார். கூடவே தேநீரும் கொண்டு வந்தார். நன்றி சொல்லி அனுப்பிவிட்டுப் பள்ளிக்கூட அலுவல்களைக் கவனித்தேன். பள்ளிக்கூடத்தில் முன்னாற்றுச் சொச்சப் பிள்ளைகள். புதினொரு ஆசிரியர்மார். இடானாப் பட்ட ஒரு கட்டிடம். அதன் ஓர் அந்தலையில் அதிபருக்கான அலுவலகம்.

எல்லோரும் சின்னப் பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்து பெரிய பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்வதை முன்னேற்றுமாகக் கருதுவார்கள். நான் பெரிய பள்ளிக்கூடங்களிற் படிப்பித்துவிட்டு ஒரு சிறிய பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்திருக்கிறேன். கழுத்தேய்ந்து...

இளையபாரதி: கட்டெறும்பான கதைபோல.

கவிநாயகர்: குட்டிச்சுவரான கதை என்றும் சொல்வதுண்டு. ஆனாலும் நான் அப்படியாக நினைத்துக் கவலைப்படவில்லை. சிறிய பள்ளிக்கூடத்தைக் கட்டியெழுப்பக் கிடைத்த வாய்ப்பாகவே - சவாலாகவே கருதினேன். வசதியற்ற பிள்ளைகளின் முன்னேற்றத்துக்கு உழைப்பதே உயர்வு. வறியார்க் கொன்றீவதே ஈகை என்றார் வள்ளுவர் பெருமான். இருந்தாலும் பொருளாதாரத்தில் வவுனிக்குளத்தாரை வறியவர்கள் என்று சொல்ல முடியாது.

இளையபாரதி: அவர்கள் பெரிய கமக்காரர்கள்.

கவிநாயகர்: ஆனாலும் பிள்ளைகள் கல்வியில் வறியவர்களாக இருந்தார்கள்.

என்னென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு.

கல்விக் கண்ணைக் கொடுப்பதுவே பெரிய கொடை. அதுவே பெரிய சேவை.

அலுவலகத்துக்குப் பின்னால் அதிபர் தங்கும் விடுதி. அதனை அடுத்து ஆசிரியருக்கான வீடுகள். அதில் ஒன்றிலேதான் சிவபாக்கியம் குடும்பம் இருக்கிறது. ஆசிரியை சிவபாக்கியம் அதிபர் விடுதியைத் துப்புரவாக்கி நான் அங்கு தங்குவதற்கான உதவிகளைப் பெண்பிள்ளைகளைக்கொண்டு செய்வித்தார். அவரது கணவர் திரு. பரஞ்சோதி குடியேற்ற உத்தியோகத்தராகப் பணியாற்றுகின்றார். மாலை அவரும் வந்து சந்தித்தார். இரவில் பாம்புகள் உலாவும் என்று எச்சிரிக்கை செய்து ‘ரோச் லையிட்’ ஒன்றையும் தந்து உதவினார்.

இளையபாரதி: அப்போ, சாப்பாடு என்னமாதிரி ஜயா?

கவிநாயகர்: அன்றைய உணவு கையில் இருந்தது. மனைவியார் கட்டித் தந்தார். யோகபுரத்தில் வாழும் அம்மையார் ஒருவரைக்கொண்டு எங்கு உணவு சமைப்பித்துத்தர திரு. பரஞ்சோதி ஒழுங்கு செய்தார்.

நான் வெள்ளிக்கிழமை வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுத் திங்கள் காலை திரும்புவேன். கிழமை நாட்களிற் பாடசாலையிலே தங்குவதனால் பாடசாலைப் பணிகளில் அதிக கவனம் செலுத்துவேன். பாடசாலைக்குப் பின்தி வருவதையே சில ஆசிரியர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். மாணவரும் உரிய நேரத்துக்கு வருவதில்லை. உரிய நேரத்தில் காலையில் நானே மணியாடிப்பேன். அடித்துவிட்டு முன்னுக்கு நிற்பேன். யார்யார் பின்தி வருகின்றார்கள் என்பதைக் கவனிப்பேன். எதுவும் பேசாமலேயே ஒரு கிழமைக் குள் எல் லோரையும் நேரத்துக்கு வரப்பண்ணிவிட்டேன்.

ஆங்கிலத்தைப் பல வகுப்புகளுக்குக் கற்பித்தேன். விரும்பிய பிள்ளைகளைகளுக்குப் பின்னே வகுப்புகளும் வைப்பேன். அதுவே எனக்குச் சிறந்த பொழுதுபோக்காகவும் இருந்தது.

இளையபாரதி: கற்பித்தலுக்கு அப்பால் வேறுவிதமான பொழுதுபோக்குகள் இல்லையா ஜயா?

கவிநாயகர்: சில சமயங்களில் ஆசிரியர்களும் வந்து உரையாடுவார்கள். அப்படி இடைக்கிடை வருபவர் திரு. சண்முகராசா என்பவர். மிதி வண்டிகளில் இருவரும் ஊர்சுற்றியும் வருவோம். ஒருமுறை யோகபுரத்துக்கு அப்பால் துணுக்காய்ப் பாதையில் ஆளைகள் விளாம்பழங்கள் தின்னக் கண்டோம். மாட்டுக்குப் பனம்பழம் போல யானைக்கு விளாம்பழம்.

விளா மரங்கள் சில இடங்களில் இயல்பாக வளர்ந்துள்ளன. விளாம்பழங்களைப் பொறுக்கிச் சிலபேர் விற்பதுண்டு. மற்றவர்கள் பொறுக்குவதற்குமுன் அவற்றை எடுக்க வேண்டுமென்றால் அதிகாலையிற் செல்ல வேண்டும். அப்படிச் சென்ற ஒரு பெண்ணை யானை அடித்துக் கொண்ற சம்பவத்தை ஆசிரியர் சண்முகராசா சொன்னார்.

இது ஒருவர் தானாகச் சென்று யானையிடம் மாட்டிக்கொண்ட கதை. மற்றும்படி யானைகளால் வாழிக்குளத்து மக்களுக்குத் தொல்லைகள் ஏற்படுவது குறைவு. ஆனாற் காட்டுப்பன்றிகள் கமங்களை அவ்வப்போது அழிப்பதுண்டு.

நான் அங்கு கேள்விப்படாத ஒரு வரலாற்று நிகழ்வை எனக்குப்பின் அங்கு அதிபாரக இருந்த திரு. த. சிவபாலு அவர்கள் அண்மையில் கூறினார்கள். வாழிக்குளத்தை அடுத்துப் பாண்டியன்குளம் உள்ளது. அங்கு சிவவிங்கம் ஒன்று நிலத்திற் கண்டு எடுக்கப்பட்டதென்றும் அதைப் பிரதிட்டை செய்து கோயில் ஒன்று கட்டப்பட்டதென்றும் கூறினார். அந்த இடத்துக்குச் சிவபுரம் என்று பெயரும் குட்டப்பட்டுள்ளதாம்.

குரும்பசிட்டியில் ஒரு சனிக்கிழமை நான் நின்றபோது வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலய ஆசிரியர் சங்கத்தினர் வந்து சந்தித்தனர். பிரியாவிடை வைப்பதற்கு ஒரு நாள் தரும்படி கேட்டனர். அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை பின்னேரம் வருவதாகக் கூறினேன்.

அதனால் திங்கட்கிழமை யோகபுரத்துக்கு எனது சிற்றுந்திலேயே சென்றேன். அங்கு சென்றுபின் வெள்ளிக்கிழமை பிற்பகல் கிளிநொச்சி மகாவித்தியாலயத்தில் நடைபெறவுள்ள ஆசிரியர் கூட்டத்துக்கு வரும்படி வடமாநிலக் கல்வி இயக்குநர் தி. மாணிக்கவாசகரிட மிருந்து கடிதம் வந்தது.

வெள்ளிக்கிழமை கிளிநோச்சிக் கூட்டத்துக்குச் சென்றபோது என்னுடன் முன்பு வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் படிப்பித்த ஏழாலை திரு. நடராசா அவர்கள் தனக்கும் அன்று பிரியாவிடை என்றார். நல்லது. இருவருமாகச் செல்வோம் என்றேன். கூட்டத்திற் கல்வி இயக்குநருக்கு முகத்தைக் காட்டிவிட்டுக் கூட்டம் முடியமுந்தியே இருவருமாக வயாவிளானுக்குப் புறப்பட்டோம்.

வயாவிளானிற் பிள்ளைகளை மண்டபத்திற் கூட்டி வைத்துக்கொண்டு எமக்காகக் காத்திருந்து களைத்துப்போய்ப் பிள்ளைகளை வீட்டுக்கு அனுப்பிய கட்டத்தில் நாம் போய்ச் சேர்ந்தோம்.

இவளையபாரதி: அந்தக் காலத்தில் கைத்தொலை பேசிகளும் இல்லை. இதோ வருகிறோம்... வந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்று அறிவித்தல் கொடுக்க ...

கவிநாயகர்: உம். இருந்தாலும் ஆசிரியர்களும் அதிபரும் அடக்கமான முறையில் அன்பு கலந்த பாராட்டுக்களுடன் பிரியாவிடையை நடத்தினர். நடராசா ஆசிரியர் தனது உரையில் நாம் பிந்தி வந்தமைக்கான காரணத்தை நகைச்சுவையுடன் விளக்கினார். அவர் ஒரு நல்ல பேச்சாளர்.

வவுனிக்குளத்தில் நெல்தான் பிரதான பயிர். எனினும் உழுந்து, பயறு போன்ற தானியங்களும் கத்தரி, தக்காளி, கீரை முதலாய காய்கறி வகைகளும் செய்கைபண்ணப்படுகின்றன. வாழையும் அங்கு உண்டு. கானல் வாழை என்று சொல்வார்கள். அதாவது இயற்கையான காலனிலையில் வளரும் வாழைகள். அதனால் முன்பு கோபாலரத்தினம் எனது வீட்டிற் கண்டு எழுதிய வாழைக்குலைபோன்று இந்த வாழைகள் குலை போடுவதில்லை. விவசாய உற்பத்திப் பொருள்களை தோட்டக்காரரிடமிருந்து கொள்வனவு செய்யும் வியாபாரிகளின் நடமாட்டங்களும் வவுனிக்குளப் பகுதியில் அதிகம்.

இவளையபாரதி: கொள்வனவு செய்து விற்கிறது எங்கை ஜூயா?

கவிநாயகர்: கிளிநோச்சிச் சந்தையில். அது பெரிய சந்தை. சாவகச்சேரி. சுன்னாகச் சந்தை வியாபாரிகளும் வந்து பொருள்கள் வாங்கிச் செல்லும் பெரிய சந்தை.

சில சமயங்களில் அப்பொழுது யோகபுரவாசியான கவிஞர் சன்முகம் ஜெயபாலனும் வந்து இலக்கியம், கவிதை பற்றிப் பேசி மகிழ்வார். அக் காலகட்டத்தில் அவர் கவிஞராகப் பெயர்பெறவில்லை. இலக்கிய ஆர்வமும் சமூக உணர்வும் மிகக் ஒர் இளைஞராக வந்து போவார். எனினும் எதிர்காலத்தில் அவர் நல்ல கவிஞராக வருவார் என்பது அப்பொழுதே எனக்கு வெளிச்சமாயிற்று. இப்பொழுது அவர் நோர்வேயில் இருக்கின்றார். சில ஆண்டுகளுக்குமுன் அவர் கண்டா வந்திருந்தபோது அவரைச் சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

வவுனிக்குளம் காவல்துறையினரின் மேற்பார்வைக்குட்பட்ட பகுதியன்று. சட்டத்திட்டங்களைப் பேணுவதும் சண்டை சச்சரவுகளைத் தீர்ப்பதும் எல்லாம் பிராந்திய வருமான அதிகாரி (D.R.O.) தலைமையிலான ஒரு குழுவின் பொறுப்பாக இருந்தது. அந்தக் குழுவில் இருவர்தாம் அங்கம் வகித்தனர். ஒருவர் வேளாண்மை உத்தியோகத்தர். மந்தையவர் வவுனிக்குளம் மகா வித்தியாலய அதிபர். எனவே பள்ளிக்கூட நிருவாகத்தோடு அந்தப் பள்ளிகளையும் பார்க்க வேண்டியவனாக இருந்தேன். வருமான அதிகாரியாக இருந்தவர் எனது ஊர் நுணாவிலைச் சேர்ந்த திரு. செல்லையா குமாரசாமி என்பவர்.

பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டியைச் சிறப்பாக ஒழுங்கு செய்தேன். இரண்டு மாதங்கள் கழித்துக் கலைவிழா ஒன்றையும் நடத்தினேன். அதற்கு மிகுந்த ஊக்கத்தோடு பாடுபட்ட ஆசிரியை திருமதி புவனேஸ்வரி நடராசா அவர்களை மறக்கமுடியாது. பாடி ஆடும் நிகழ்ச்சி ஒன்றை அவர் பழக்கிக்கொண்டிருந்தபோது யாருடையபாடல் அது என்று கேட்டேன். தெரியாது என்றார். எங்கே எடுத்தீர்கள் என்றேன். எப்பொழுதோ பத்திரிகை ஒன்றில் வந்தது என்றார். அதற்குமேல் அவர் பயிற்றுவிப்பதைக் குழப்ப விரும்பாமல் நிறுத்திக் கொண்டேன்.

பாடல் என்னுடையதுதான். அதுவும் கூட்டுறவுப் பத்திரிகை நடத்திய வெள்ளிவிழாக் கொண்டாட்டப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்ற கலைதை. சில பழம் பாடல்கள் தொகுதிகளில் சிலவற்றுக்குப் பாடியவர் பெயர் தெரியவில்லை என்று போடப்பட்டிருக்கும். அதற்கான காரணத்தை அன்று புரிந்து கொண்டேன். எனினும் பின்பு அந்தப் பாடலைப் பாடியவர் யார் என்பதை ஆசிரியைக்குச் சொல்லி வைத்தேன்.

கலைவிழா பாடசாலைத் திறந்தவெளி அரங்கில் நடந்தது. வருமான அதிகாரி திரு. செ. குமாரசாமி அவர்களைத்தான் முதன்மை விருந்தினராக அழைத்திருந்தேன். மைதானம் நிறைந்த மக்கள் கூட்டம் அது போன்ற கலை விழாவில் தேவையை எடுத்துக் காட்டியது. வவுனிக்குளத்தில் பொழுது போக்குகள் வேறு எதுவும் கிடையாது. அப்படி மொட்டையாகவும் சொல்லி முடித்துவிடவும் முடியாது. பல பேரை மாலை வேளைகளில் மது காற்றில் மிதத்தியதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

அந்நாட்களில் கல்வி அமைச்ச ஆசிரியர் ஆலோசகர் பயிற்சி வகுப்பு நடத்தவிருப்பது பற்றிய சுற்றுநிக்கை ஒன்று வந்தது. அதற்கு விண்ணப்பித்தேன். வகுப்புகள் சனிக்கிழமைகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பட்டன. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் வெளிவாரியாக நடத்திய கல்வித் தராதரப் பத்திரிப் படிப்புக்கும் தெரிவுசெய்யப்பட்டேன்.

ஒரு திங்கட்கிழமை அதிகாலை சன்னாகம் தொடர்வண்டி நிலையத்தில் வவுனிக்குளம் செல்வதற்காக யாழ்தேவிக்குக் காத்திருந்தேன். வடமாநிலக் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு. தி. மாணிக்கவாசகரும் சரி நேரம் பார்த்து வந்து வண்டியில் நான் ஏறிய பெட்டிக்குள் வந்து எனக்கு முன்னால் இருந்தார்.

இவையபாருதி: அவரது வீடும் சுன்னாகத்தில்தானே. அது சரி ஜ்யா, நீங்கள் அதிகாலையில் எப்படி ஸ்ரேசனுக்கு வருகின்றநீங்கள்? குரும்பசிட்டியிலிருந்து சுன்னாகம் தூரமல்லே.

கவிநாயகர்: என்னிடந்தான் A40 கார் ஒன்று இருந்ததே. அதில் உறவினர் ஒருவர் என்னை ஏற்றிக் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டுச் சென்று விடுவார்.

மாணிக்கவாசகர் பதவியற்று பெற்று இயக்குநராக வடமாநிலத்துக்கு வருவதற்கு முன்னதாகவே எனக்கு நன்கு பழக்கமானவர். கருத்தரங்கங்களும் கலைவிழாக்களும் எமது உறவை வளர்த்தன. நல்ல பண்பாளர். கடமை வீரர். அலுவலகத்துக்குத்தான் செல்கிறார் என்பது தெரிந்தாலும் - ‘எங்கை சேர் இந்த நேரத்தில்?’ என்று பேச்சைக் கொடுத்தேன். ‘அலுவலகத்துக்குத்தான்’ என்றார். தொடர்ந்து எப்படி வவுனிக்குளம் என்று விசாரித்தார். ‘கவிதை பாடுவதற்கு நல்ல இடம்’ என்று கூறி. அங்கு செய்யும் முயற்சிகள் பற்றியும் விளக்கினேன். அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் இறங்கிவிட்டார்.

ஒருநாள் ஒரு பையன் பாடசாலைக்குக் கூண்டுக் கிளி ஒன்றைக் கொண்டு வந்தான். தான் காட்டிற் பிடித்ததாகவும் சொன்னான். அது காட்டுப்பொருட் காட்சி ஒன்றை வைத்தால் என்ன என்ற எண்ணத்தைத் தந்தது.

இளையபாரதி: நல்ல ஒரு எண்ணம் ஜயா. புதுவிதமான ஒரு காட்சியாக அமையும்.

கவிநாயகர்: ஆனால் ஆசிரியர் கூட்டத்தில் பிள்ளைகளைக் காட்டுக்குள் அனுப்புவது ஆபத்து என்ற கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது. சில ஆசிரியர்கள் குருவிக் கூடுகள், முட்டைகள், பட்டைகள், கட்டைகள், கொட்டைகள் போன்றவற்றைத் தாங்களும் சேர்க்கலாம் என்றார்கள். முடிவில் பிள்ளைகளின் ஆக்கத் திறமைகளையும் காட்டக்கூடிய வகையில் கலை கைப்பணிக் காட்டுப் பொருட்காட்சி ஒன்றை நடத்துவதெனத் தீர்மானித்தோம்.

பொருட்காட்சி நடக்கமுன் எனக்கு இடமாற்றம் வந்தது. 15.07.73ல் அளவெட்டி அருணோதயக் கல்லூரியிற் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

அதில் எனக்கு ஒரு சிக்கல் இருந்தது. அங்கு சாவகச்சேரி இறிபேக் கல்லூரியில் எண்ணப் படிப்பித்த ஆங்கில ஆசிரியர் திரு. கதிர்காமசேகரம் உப அதிபராக இருக்கிறார் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவருக்கு மேலாக நான் அதிபராக இருக்க விரும்பவில்லை. ஊருக்குச் சென்றபோது வடமாநிலக் கல்வித் தினைக்களத்தில் உதவிச் செயலாளராகப் பணியாற்றிய நண்பர் திரு. ஆ. மகாலிங்கம் அவர்களைச் சந்தித்தேன். அவர் அருணோதயாவில் அதிபராக இருந்த திரு. சு. ஆண்நதக்குமாரசுவாமி உடல்நலக் குறைவால் இருந்தாற்போல் ஓய்வெற்று விட்டார் என்றும் உப அதிபர் திரு. கதிர்காமசேகரம் அதிபர் பொறுப்பை ஏற்க மறுத்துவிட்டார் என்றும் கூறி, அருணோதயாவுக்குச் செல்லும்படி வற்புபுத்தினார்.

அடுத்த திங்கட்கிழமை வவுனிக்குளத்துக்குச் செல்லாது அருணோதயாவுக்குச் சென்று உப அதிபர் திரு. கதிர்காமசேகரத்தைக் கண்டேன். அவர் 'வேறு ஒருவர் வருவதிலும் நீர் வருவதை விரும்புகிறேன்' என்றார்.

அடுத்த நாள் வவுனிக்குளத்துக்குத் தொடர்வண்டியிற் செல்லாமல் எனது சிற்றுந்திற் சென்றேன். உடுப்புப் பெட்டி புத்தகங்களைக் கொண்டு வருவதற்கு அது வசதியாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில்.

எனினும் இடமாற்றம் பற்றிய செய்தியை ஆசிரியர்களுக்கு அறிவிக்காது பொருட்காட்சி ஒழுங்குகளைக் கவனித்தேன். வியாழக்கிழமை மாலை செய்தியை திருமதி சிவபாக்கியம் பரஞ்சோதிக்கு மௌலிகை அவிழ்த்துவிட்டேன். அடுத்தநாள் பாடசாலை விடும் நேரம் கூட்டும் ஒன்றைக் கூட்டிப் பிள்ளைகளுக்கும் அறிவித்துப் பொருட்காட்சி திட்டமிட்டபடி நடைபெறும் என்று சொன்னேன். நன்றாக எல்லோரும் படித்து முன்னேற வேண்டும் என்றோர் உரையும் நிகழ்த்தினேன். பொருட்காட்சிக்குக் கட்டாயம் வருவேன் என்று கூறி விடைபெற்றேன்.

சொன்னபடி பொருட்காட்சிக்கு காலையே வந்து சேர்ந்தேன். என்னையே நாடாவை வெட்டித் தொடக்கி வைக்கும் வண்ணம் கேட்டார்கள். மாலை பிரியாவிடை நிகழ்வொன்றை நடத்தி வழியனுப்பி வைத்தார்கள். நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்புடன் வாழி வவுனிக்குளம் என வாழ்த்தி விடைபெற்றேன்.

16. அளவெட்டி அருணோதயக் கல்லூரி

22.10.2007

இன்னையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! இன்றையதினம் கவிஞர் கந்தவனம் ஜயா அவர்களுடைய வரலாற்றுத் தொடரிலே 16ஆவது அங்கத்துட் செல்ல விருக்கிறோம். வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே! இன்றைய தினம் அருணோதயக் கல்லூரி அனுபவங்களைப் பற்றிப் பேசலாம் என்றிருக்கிறேன். அருணோதயக் கல்லூரியின் வரலாறு மிகவும் நீண்டது. 1894ஆம் ஆண்டு அளவெட்டி தெற்கில் அருணாசல உடையார் என்பவர் இரண்டு பாடசாலைகள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருந்தார். ஒன்று ஆங்கிலப் பாடசாலை, மற்றையது தமிழ்ப் பாடசாலை.

ஆங்கிலப் பாடசாலை 1929ல் ஆங்கிலக் கலவன் பாடசாலை என்ற பெயரைப் பெற்றுப் பிற்காலத்தில் அருணோதயக் கல்லூரியாக வளர்ந்துள்ளது. தமிழ்ப் பாடசாலை 1938வரை நாகபூஷணி வித்தியாசாலை என்று அழைக்கப்பட்டது. அதுவே பின்பு அருணாசலம் வித்தியாசாலையாகியிருக்கிறது.

ஆங்கில பாடசாலையின் முதலாவது ஆசிரியர் சின்னத்தம்பிச் செட்டியார். அவரைத் தொடர்ந்து கல்வனை திரு. சோமசுந்தரம், அளவெட்டி திரு. த. சின்னத்தம்பி ஆகியோர் தலைமையாசிரியர்களாக இருந்துள்ளனர். திரு. சின்னத்தம்பி அவர்கள் 1939ல் ஓய்வு பெற்றபின்னர் திரு. மு. நவரத்தினம் ஓராண்டு காலம் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்தார். பின்பு திரு. கிருஷ்ணசாமி ஐயர் என்பவர் தலைமை ஆசிரியரானார்.

1945 அக்டோபரில் இலவசக் கல்வி திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தபின் மாணவர் தொகை அதிகரித்தது. 1947ல் பாடசாலையை நிறுவிய அருணாசல உடையாரின் பேரன் திரு. சுப்பையா சிவசுப்பிரமணியம் அங்கு ஆசிரிய நியமனம் பெற்றார். 1948ல் திரு. ச. சிதம்பரப்பிள்ளை தலைமையாசிரியரானார். 1950ல் முதன்முதலாக S.S.S. பீட்சைக்கு மாணவர் தோற்றினர். அதனைத் தொடர்ந்து பாடசாலை தரம் உயர்த்தப்பட்டு பெயரும் அருணோதயக் கல்லூரி என மாற்றப்பட்டது.

கல்லூரியின் முதல் அதிபராக திரு. ச. சிவசுப்பிரமணியம் நியமனம் பெற்றார். இவர் காலத்தில் புதிய கட்டிடங்களையும் விளையாட்டு மைதானம் ஒன்றையும் பெற்றுக் கல்லூரி வளர்ச்சியடைந்தது. 1960ல் 11ஆந்தர உயர்நிலை வகுப்புத் தொடங்கப்பட்டது. 1962ல் அருணோதயா அரசாங்கக் கல்லூரியானது.

1967ல் அதிபர் திரு. சிவசுப்பிரமணியம் இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்ல திரு. சிதம்பரப் பிள்ளை நிருவாகப்பொறுப்பை ஏற்றார். அவர் 1969ல் ஓய்வு பெற்றபின் திரு. அ. விஸ்வநாதன் பதில் அதிபரானார். 1971ல் திரு. ச. ஆனந்தக்குமாரசாமி அதிபராக நியமனம் பெற்றார். அவர் ஓய்வுபெற்றதைத் தொடர்ந்து உப அதிபராக இருந்த திரு. கதிர்காமசேகரம் பதில் அதிபரானார். அவர் தொடர்ந்தும் அதிபராக இருக்க விரும்பவில்லை என்று தினைக்களத்துக்கு அறிவித்ததால் நான் அந்த இடத்துக்கு அனுப்பப்பட்டேன்.

அளவெட்டி அருணோதயக் கல்லூரிக்கு நான் 16.07.1973ல் கடமைக்குச் செல்ல வேண்டும். எனினும் இரண்டு நாட்கள் கழித்துத்தான் அங்கு சென்றேன்.

இளையபாரதி: ஏன் ஜியா?

கவிநாயகர்: நான் விடுமுறை எடுப்பது குறைவு. விடுமுறை நாட்கள் அதிகம் இருந்தன. இரண்டு நாள் ஓய்வு எடுத்தேன். அவ்வளவுதான். கல்லூரிக்குச் சென்று எனது மதிப்புக்குரிய ஆசிரியர் திரு. மு. கதிர்காமசேகரம் அவர்களின் பாதங்களை வணங்கிப் பதவியேற்றேன்.

இளையபாரதி: பரதன் இராமபிரானின் காலனிகளை அரியாசனத்தில் வைத்து இராச்சியம் நடத்தியது நினைவுக்கு வருகிறது.

கவிநாயகர்: நான் எனது குருவின் காலடிகளை நெஞ்சில் வைத்துக் கல்லூரியை நடத்தத் தொடங்கினேன். குருவின் முழுமையான ஆதரவினாலும் அருளினாலும் எனக்குச் சிக்கல்கள், தொல்லைகள் என்று அங்கு பெரிதும் இருக்க வில்லை.

சிக்கல்களும் தொல்லைகளும் தாமாக வருவதில்லை.

இளையபாரதி: நாமாகத்தான் உருவாக்குகின்றோம்.

கவிநாயகர்: சரியாகச் சொன்னீர்கள். ‘தீதும் நன்றும் பிழர்தர வாரா’ என்று நினைப்பெற்களில் நானும் ஒருவன். ஒருவர் சரியாக நடந்தால் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் சரியாகவே நடப்பார்கள் என்ற கொள்கையுடவர் ஆசிரியர் கதிர்காமசேகரம். அவர்வழி நானும் சரியாக நடந்து, அவர் சொல்வழி கல்லூரியைச் செவ்வனே நடத்த முயன்றேன்.

மேலும் அளவெட்டி எனக்கு நன்கு பழக்கமான ஊர். எனது தமயனார் திரு. வி. மார்க்கண்டு அவர்கள் தவில் சக்கரவர்த்தி தட்சணாமுர்த்தி அவர்களின் நண்பர். அவரது திருமணத்துக்கு தட்சணாமுர்த்தி அவர்கள்தான் தவில் வாசித்தார்கள். திருமண ஊர்வலத்தில் அவர் வாசிப்பதில்லை என்று பிழர் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அண்ணர் திருமணத்தில் மாப்பிளை மணப்பெண்ணுடன் வீட்டுக்குச் செல்கையில் தவில் சக்கரவர்த்தியே வாசித்தார். எனது திருமணத்துக்கு நாலாஞ் சடங்கிலன்று அண்ணரின் ஏற்பாட்டில் திரு. என். கே. பத்மநாதன் குழுவினர் சிறப்புக் கச்சேரி செய்தார்கள். இவர்கள் அளவெட்டி என்ற பெயரை உலகெங்கும் பரப்பிய இசைவேளாளர்.

இலக்கிய உலகம் நன்கு மதிக்கின்ற அளவெட்டிக் கவிஞர்கள் மஹாகவி, கவிஞர் க. கதிரேசர்பிள்ளை ஆகியோரும் எனது நண்பர்கள். தோழர் வி. பொன்னம்பலம் அவர்களும் நானும் பல மேடைகளில் சந்தித்திருக்கிறோம்.

அருணோதயாவிலும் எனக்குத் தெரிந்த பல பெரியவர்கள் ஆசிரியர்களாக இருந்தார்கள். திரு. ஜெ. சந்தியாபிள்ளை, பண்டிதர் க. நாலிங்கம், அருட்கவி சீ. விநாசித்தம்பி ஆகியோர் எனக்கு மிகவே அறிமுகமானவர்கள். திரு. சந்தியாபிள்ளை அவர்கள் என்னை இறிபேக் கல்லூரியிற் படிப்பித்த மற்றுமோர் ஆசிரியர். அருட்கவி அவர்களை அடிக்கடி கூட்டங்களிற் சந்திப்பதுண்டு. பண்டிதர் பலரும் அறிந்த தமிழருக்க கட்சி ஆதரவாளர். அவரது கூட்டுறையும் நான் நன்கு அறிவேன். என்னை அழைத்துக் கூட்டுறையுக் கூட்டங்களிற் பேசவும் வைத்திருக்கின்றார்.

இவர்களும் ஆசிரியர்கள் ச. பரநிருபசிங்கம், மு. செல்லையா, திருமதி சுப்பிரமணியம், திருமதி ப. கதிர்காமசேகரம், திருமதி தெ. செல்லத்துரை, திருமதி

தி. நடராசா ஆகிய அளவெட்டியார் மதிக்கும் அசிரியர்களும் மாணவர் நடத்தைகள் சார்ந்த ஒழுங்கீங்களைக் கவனித்துக் கொள்வார்கள். அவர்களையும் மீறி வரும் பிரச்சனைகளை உப அதிபர் திரு. கதிர்காமசேகரம் அவர்களும் கணிட்ட பாடசாலை அதிபர் திரு. எஸ். சிவகப்பிரமணியம் அவர்களும் தீர்த்து வைப்பார்கள்.

இத்தகைய குழ்நிலை கல்லூரியின் ஆக்கப் பணிகளில் அதிக கவனம் செலுத்த எனக்கு வாய்ப்பாக இருந்தது.

இவளையபாரதி: வவுனிக்குளத்தில் விளையாட்டுப் போட்டி, கலைவிழா, பொருட்காட்சி என்று பல நிகழ்ச்சிகளை ஒரு குறுகிய காலத்துக்குள்ளேயே நடத்தி முடித்ததுபற்றிச் சொன்னிருகள். அருணோதயாவில் நீங்கள் மேற்கொண்ட முதற் பணி, ஆக்கப்பூர்வமான பெரிய பணி என்ன?

கவிநாயகர்: அருணோதயாவில் நான் செய்த முதல் வேலை அதன் நாலகத்தைப் புனரமைப்புச் செய்ததுதான். அதனையே மாத்தளையிலும் செய்தேன். அதனையே வயாவிளானிலும் செய்தேன். வாசிப்புப் பழக்கம் எம்மவர் மத்தியில் குறைவாக இருப்பதற்குப் பாடசாலைகளும் ஒரு காரணம். பெரும்பாலான பாடசாலைகள் பரிட்சைக்குப் படிப்பித்தனவேயன்று பொது அறிவை வளர்க்கப் படிப்பிக்கவில்லை. பிள்ளைகளின் அறிவு விருத்திக்கு நாலகங்களை நன்கு பயன்படுத்த வேண்டும். நால்களைப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துப் பெறுவதோடு நின்றுவிடாது அவற்றைப் படித்திருக்கிறார்களா என்றும் பார்த்தலும் வேண்டும். அருணோதயாவில் நால் நிலைய அலுவல்களை ஆசிரியர் திரு. க. அருளம்பலம் அவ்வப்போது கவனித்து வந்தார். ஒழுங்கு முறையில் மாணவர் வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஊக்குவிக்கும் வகையில் அவருக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தேன்.

அருணோதயக் கல்லூரி 1894ஆம் ஆண்டு திரு. அருணாசல உடையார் அவர்களால் நிறுவப் பெற்றது என்று சொன்னேன். இத்தனைப் பழமை வாய்ந்த கல்லூரியில் சீருடை அணியும் முறை பின்பற்றப்படாமை ஒரு குறையாக இருந்தது. ஆசிரியர்களோடு கலந்து ஆலோசித்தபின் கல்லூரிக் காலைக் கூட்டத்தில் ஒருநாள் சீருடைகள் அணிவதில் உள்ள சிறப்பை எடுத்துக் கூறிப் பிள்ளைகளுக்குப் போதிய அவகாசம் கொடுத்துச் சீருடை அணியும் முறையை நடைமுறைப் படுத்தினேன்.

இவளையபாரதி: சீருடைபற்றிய சிறப்பை நாங்களும் கேட்கலாமா, ஜயா?

கவிநாயகர்: சீருடையில் ஓர் அழகு இருக்கிறது. மாணவர் அணிவகுத்துச் செல்கையில் அதனை அவதானிக்கலாம். ஒரு கல்லூரியின் அடையாளத்துக்கு, தனித்துவத்துக்கு அது முத்திரை பதிக்கின்றது. ஒரேவகையான உடைகளை எல்லோரும் அணிகின்ற பொழுது, அது நல்ல சட்டை, இது நல்ல சட்டை என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை. இத்தகைய பேச்சுகள் படிப்பிற் கவனங்கு செலுத்த வேண்டிய பிள்ளைகளின் கவனத்தைத் திசைதிருப்பி விடுகின்றன. மாணவர் மத்தியில் ஒருவித ஏற்றுத் தாழ்வையும் உடை வேறுபாடுகள் ஏற்படுத்துவதை அனுபவ வாயிலாகக் கண்டிருக்கிறேன். சீருடைகள் எல்லோரும் ஒரு குலம் என்ற சமத்துவமனப்பான்மையை மாணவர் மத்தியில் வளர்க்க உதவுகின்றன. அதனை மனப்பக்குவ வளர்ச்சியின் முதற்படி என்றுகூடச் சொல்லாம்.

அருணோதயாவில் விரைவாகச் செய்த மற்றுமொரு வேலை ஆசிரியர் பற்றாக்குறையைத் தீர்ப்பதற்கு மேற்கொண்ட நடவடிக்கை. கணிதம், மரவேலை, விவசாயம் போன்ற பாடங்களுக்கு ஆசிரியரைப் பெறுவது அக்காலத்தில் கடினமாக இருந்தது. இருப்பினும் தொடர்ச்சியான முயற்சியால் இப் பாடங்களுக்குத் தகுந்த

ஆசிரியரைக் கல்வி இயக்குநர் திரு. தி. மாணிக்கவாசகர் அவர்களின் உதவியுடன் பெறுவதில் வெற்றி கண்டேன்.

அருணோதயக் கல்லூரி சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரிக்கும் தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரிக்கும் இடையில் அமைந்துள்ளது. இவ்விரு கல்லூரிகளும் பலவகையான வசதிகள் படைத்த பெருங் கல்வி நிலையங்கள். அதனால் அளவெட்டிப் பெற்றார் தமது பிள்ளைகளை அக் கல்லூரிகளுக்கு அனுப்பியும் வந்தனர். ஆனால் கல்வித் தரமும் வசதிகளும் அருணோதயாவில் பெருகிவருவதைக் கண்டபின் அவர்கள் அருணோதயாவை விரும்பத் தொடங்கினர். அதன்விளைவாக மாணவர் தொகையும் பெருகியது. 1974ல் மாணவர் தொகை 1050ஆகவும் அசிரியர் எண்ணிக்கை 44ஆகவும் அதிகரிக்கக் கண்டேன்.

இவை எல்லாவற்றிலும் மேலாக அருணோதயாவில் செய்த பெரிய பணி கணிட்ட பிரிவுக் கட்டிடத்தைக் கட்டி முடித்தமையாகும். கணிட்ட பிரிவு ஒலைக் கட்டிடம் ஒன்றில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனை இக்காலக் கட்டிடமாக்கத் திட்டமிட்டேன். நிதி திரட்ட ஏ. ரி. பொன்னுத்துரையின் இறுதிப் பரிசு என்ற நாடகத்தை ‘வள்ளல் குமணன்’ என்ற பெயரில் மேடையேற்றினேன். நடிகர்கள் திரு. க. அருளம்பலம், அருட்கவி விநாசித்தமிழ் என்று எல்லோருமே கல்லூரி ஆசிரியர்கள். நானும் நடித்தேன். ஆசிரியர்களும் அதிபரும் நடிப்பதைப் பார்க்க அளவெட்டியும் அயலார்களும் திரண்டெழுந்தன. நாடகம் எதிர்பாராத வெற்றியை அளித்தது. 30,000 ரூபாய்க்குமேல் நிதியையும் சேர்த்துக் தந்தது. நிதி திரட்டுவதிற் பெரும் பங்கு வகித்தவர்கள் பெற்றேர் - ஆசிரியர் சங்கத்தினர்.

இவையாரதி: பாடசாலைக் கட்டிட நிதிக்காக ஆசிரியர்களுடன் அதிபரும் சேர்ந்து நாடகம் நடித்ததை நான் இதற்குமுன் கேள்விப்படவில்லை ஜ்யா.

கவிநாயகர்: அப்படியா? 30,000 ரூபாய் பெரிய தொகை.

இவையாரதி: இந்தக் காலத்தில் எவ்வளவு, ஒரு கோடி?

கவிநாயகர்: இருக்கலாம். கொழும்பு திரு. பொ. நல்லையா அவர்களும் கொழும்பில் உள்ள அளவெட்டி மக்களிடம் நிதி திரட்டி உதவினார். இவர் முன்பு என்னைக் கொழும்புக்கு அழைத்து பெயர்பெற்ற வழக்கறிஞர் திரு. சி. இரங்கநாதன் தலைமையில் வரவேற்புக் கூட்டம் ஒன்றை நடத்தியவர் என்பதையும் இந்த இடத்திலே குறிப்பிடல் வேண்டும். அளவெட்டி கூட்டுறவுச் சங்கமும் மரங்கள், சீமெந்து முதலியவற்றைப் பெறுவதில் பெரும் உதவி புரிந்தது. பற்றாக்குறைக்கு வசதிப் பணக் கணக்கிலிருந்து நிதி எடுக்கவும் கல்வித் தினைக்களம் அனுமதி வழங்கியது. இது வழிமைக்கு மாறான ஒரு சலுகை.

இப்படி எல்லோரது உதவிகளுடனும் கட்டிடத்தைக் கட்டி முடித்துக் கணிட்ட அதிபர் திரு. எஸ். சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களின் மேற்பார்வையில் ஆரம்ப பிரிவு ஆசிரியர்கள் வகுப்புகளைச் செவ்வனே நடத்த வழிவகை செய்தேன். திறப்பு விழாவையும் சிறப்புற நடத்தினேன். கல்விப் பணிப்பாளர் திரு. தி. மாணிக்கவாசகரைக் கொண்டு கட்டிடத்தைத் திறப்பித்தேன்.

அருணோதயாவில் இருந்த காலத்தில்(1974ல்) கல்வி அமைச்ச நடத்திய ஆசிரியர் ஆலோசகர் தராதரப் பத்திரிப் பர்ட்சை ஒன்று எழுதிச் சித்தியும் அடைந்தேன். அதே ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழும் நடத்திய கல்வித் தராதரச் சான்றிதழிப் படிப்புக்கான அனுமதிப் பர்ட்சையிற் சித்திபெற்று வெளிவாரி மாணவனாகப்

படித்துக்கொண்டும் இருந்தேன். கொழும்பு வளாகம் முதன்முதலாக நடத்தவிருந்த நாடகக் கல்லித் தராதரப் படிப்புக்கும் விண்ணப்பித்தேன். அதற்கு 1975ல் கொழும்பில் நேர்முகப் பரீட்சை ஒன்றுக்கும் அழைத்திருந்தார்கள்.

இவளையபாரதி: பொதுவாகத் திருமணத்துக்குப் பிறகு குடும்ப பாரம் காரணமாகப் பலர் படிப்பைத் தொடர விரும்புவதில்லை.

கவிநாயகர்: யாதானும் ஊராமால் நாடாமால் என்னொருவன் சாந்துணையும் கல்லாத வாறு என்றார் வள்ளுவர் பெருமான்.

அக்காலத்தில் விடுதலை உணர்வு தீவிரம் பெறத் தொடங்கியிருந்தது. ஒரு நாள் சில இளைஞர்கள் அலுவலகத்துக்கு வந்தார்கள். ‘சேர், இன்று காலை பாடசாலை மாணவன் ஒருவனை இராணுவம் கடத்திக்கொண்டு சென்று விட்டது. பாடசாலைகளை மூடி அதற்கு எதிர்ப்புக் காட்ட வேண்டும் மகாஜனாவில் யாரையும் கேட்காமலேயே மாணவர்களைத் தூரத்திலிட்டு வருகின்றோம். இங்கு நீங்கள் இருப்பதால் உங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டுத் தூரத்தப்போகின்றோம்’ என்றார்கள். செய்யுங்கள் என்றேன். வேறு என்ன செய்யலாம்? இளைஞர்களையும் காட்டிக் கொடாமல் நானும் மாட்டுப்படாமல் அறிக்கை ஒன்றை எழுதித் திணைக்களத்துக்கு அனுப்பவேண்டியிருந்தது.

இவளையபாரதி: அளவெட்டி கலைகளில் மட்டுமல்லாது தமிழிலும் பற்று மிகுந்த கிராமம்.

கவிநாயகர்: ஓமோம். தந்தை செல்வாவின் காங்கேசன்துறைத் தொகுதியில் மக்கள் தொகை மிகுந்த பெரிய ஊர் அளவெட்டி. தமிழரசுக் கட்சித் தளம் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்குக் கட்சி தொடங்கப் பெற்ற நாள்முதலாக அதனையே பெரிதும் ஆதரித்துவருகின்றது. தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்திலும் அளவெட்டி இளைஞரின் பங்கு கணிசமானது. போராட்டம் தொடங்கிய காலத்தில் தலைவர் பிரபாகரனோடு இணைந்து செயற்பட்டுவந்த இறைகுமாரனும் உமைகுமாரனும் அளவெட்டியைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் இருவரும் பிற்காலத்தில் (1982ல்) கொல்லப்பட்டதைப் பலரும் அறிவர். இவர்களுள் இறைகுமாரன் அளவெட்டியில் அப்பொழுது படிப்பித்துக்கொண்டிருந்த ஆசிரியர் திரு. ச. பரநிருபசிங்கம் அவர்களது மகனாவர்.

அளவெட்டி ஆன்மிகத்திலும் முதிர்ச்சி பெற்றவொரு பதி. ஆலயங்கள் அங்கு பல நகுலமுனிவரின் நல்லுரைப்படி மாருதப்புரவீகவல்லி தவஞ்செய்து தனக்குற்ற குதிரைமுக நோய் நீங்கப்பெற்ற தலமே மாவிட்டபூரம். பின்னர் அவர் தெற்கு நொக்கிச் செல்கையில் வழிபில் விநாயகர் ஆலயங்கள் அழைத்து வழிபட்டதான் ஒரு தொன்மைக் கதை இன்றும் அளவெட்டியில் நிலவி வருகின்றது. இவ்வாலயங்கள் ஏழு என்றும் அவற்றுள் மூன்று அளவெட்டியில் அழைகொல்லலை, கும்பழாவளை, பெருமாக்கடவை ஆகிய தலங்களில் அமைக்கப்பட்டன என்றும் நம்பப்படுகின்றது. பழும் பெருமை வாய்ந்த இக்கோயில்கள் இன்றும் சிறுந்த வழிபாட்டு நிலையங்களாக இயங்கிவருகின்றன. கும்பழாவளைப் பிள்ளையார் கோயிலில் சொற்பொழிவு செய்யவும் என்னை அழைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆன்மிக முதிர்ச்சிபெற்ற சிந்தனாவாதிகள் நீந்தித் திணைத்த வெட்டவெளியாகவும் அளவெட்டி திகழ்கின்றது. நான் அங்கு பணியாற்றிய காலத்தில் மூன்று பெரியவர்களைப்பற்றி அறியக்கூடியதாக இருந்தது. ஒருவர் பேரநின்ற இரத்தினசபாபதி அவர்கள். மற்றையவர் இரத்தினசபாபதி அவர்களுடைய சீடர்

பொ. கைலாசபதி அவர்கள். முன்னாமவர் கொழும்புத்துறை யோகர்ச்சவாமிகளின் சீடர் சந்கரு சிவாய சுப்பிரமணிய சுவாமிகள்.

இரத்தினசபாபதி அவர்களின் தகுதி வெளி உலகத்துக்கு வெளிச்சமாகவில்லை. சில காலம் அசிரியராகப் பணிசெய்த இப்பெரியார் ஒலைக்கொட்டில் ஒன்றில் தனியாக இருந்து மெய்ப்பொருள் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டவர். இவரிடம் அறிவுறை கேட்டுவந்த ஒருசிலரில் திரு. பொ. கைலாசபதியும் ஒருவர். இவர் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையில் உப அதிபராக இருந்தவர். இவரது அருமை பெருமைகளையும் பலர் அறிந்துகொள்ள வில்லை. கைலாசபதி அவர்கள் பெரிய ஞானி. ஞானிகள் தங்களைப்பற்றி அதிகம் பேசுவதில்லை. அவரின் பெருமையைத் தமிழருக்கு முதன்முதலாக எடுத்துக் கூறியவர் அவருடன் சைவாசிரிய கலாசாலையிற் கற்பித்த பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். என்னுடன் அருணோதயாவிற் படிப்பித்த திரு. ச. பரநிருபசிங்கம் அவர்கள் பண்டிதமணி அவர்களின் மாணவர். அவரும் தத்துவ மேதை கைலாசபதி அவர்களின் மாண்பை நன்கு அறிந்தவர்.

எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு

என்றார் வள் ஞவர் பெருமான்.
கைலாசபதி அவர்கள் ஒரு மெய்ப்பொருள் அறிஞர்.

சந்கரு சிவாயசுப்பிரமணிய சுவாமிகள் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்தவர். 1949ஆம் ஆண்டு யோகர் சவாமிகளின் சீடராகி அளவெட்டியில் ஆச்சிரமம் அமைத்துத் தவம் செய்தவர். பின்பு தமது குருவின் ஆணைப்படி அமெரிக்காவுக்குச் சென்று அன்புச் சமயமாம் சைவ சமயத்தின் மேன்மையை உலகெலாம் பரப்பத் தொடங்கியவர்.

இத்தகைய பெருமக்களாற் சிறந்த ஊரில் நானும் மகிழ்ச்சியோடு உலவி வந்த காலத்தில் நடக்கக் கூடாதது நடந்தது.

இவையபாரதி: அந்தச் செய்தியை அடுத்தவாரம் வைத்துக்கொள்வோமா ஐயா?

கவிநாயகர்: நல்லது.

அளவெட்டி அருணேரதயக் கல்லூரி: தொடர்ச்சி

29.10.2007

இனையபாரதி: வணக்கம் ஜயா. கடந்தவாரம் நேரப்பற்றாக்குறை காரணமாக அளவெட்டி அனுபவங்களை இடையில் நிறுத்தி விட்டோம். தொடருங்கள்...

கவிநாயகர்: 1975 யூனில் எனக்கு இடமாற்றம் வந்தது. அப்பொழுது தொழில் நுட்ப வகுப்பறை ஒன்றைக் கட்டத் தொடங்கியிருந்தேன். திறந்தவெளி அரங்கம் கட்டுவதற்கும் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அதனால் இந்த மாற்றத்தைக் கல்லூரி ஆசிரியரும் விரும்பவில்லை, பெற்றோரும் விரும்பவில்லை. எனக்கு நன்கு தெரிந்த பணிப்பாளர் திரு. தி. மாணிக்கவாசகரும் மாற்றலாகிச் சென்னைவிட்டார். பெற்றார் - ஆசிரியர் சங்கத்தார் இடமாற்றத்தை நிறுத்தத் தங்களுக்கு அவகாசம் தரும்படி கேட்டு என்னைச் செல்லவிடாது தடுத்தார்கள். எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. எனக்கு அரசியல்வாதிகள் பலர் நண்பர்களாக இருந்தார்கள். எனினும் அவர்களிடம் செல்ல விரும்பவில்லை. பேசாமல் வீட்டிலேயே இருந்துவிட்டேன்.

இருந்த நாட்களில் அருணோதயா மாணவர் எனது மாற்றத்தை எதிர்த்துப் பாடசாலைக் கு முன் ஒரு கிழமையாகச் சாத் தியாக் கிரகம் செய்துகொண்டிருப்பதாகவும் புதிய அதிபர் எதுவும் செய்யமுடியாமல் இருப்பதாகவும் செய்தி வந்தது. நான் கல்லூரிக்குச் சென்று மாணவர் கூட்டத்தைக் கூட்டி, அதிபர்கள் வருவார்கள் போவார்கள், மாணவர் தொடர்ந்து படிக்கவேண்டியவர்கள் என்ற கருத்தை வலியுறுத்திப்பேசி அவர்களை வகுப்புகளுக்குச் செல்ல வைத்தேன்.

அதனைத் தொடர்ந்து ஓர் அந்தும் நடந்தது. பிள்ளையார் கருணை என்பதே என் நம்பிக்கை. அந்த நாட்கள் பார்த்து நான் எப்பொழுதோ விண்ணப்பித்திருந்த நாடகக் கல்விச் சான்றிதழிப் படிப்புக்கான நேரமுகத் தேர்வு முடிவு வந்திருந்தது. படிப்புக்கு நான் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தேன். அதுகுறித்த தென்பில் இருந்தபோது இடமாற்றத்துக்குத் தீர்வு காணும் நோக்குடன் உடுவில் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. தர்மவிளங்கம் என்னைக் காண வந்தார். வெளியூர் சென்றிருந்தவர் திரும்பி வந்ததும் செய்தி கேட்டு வந்திருக்கின்றார். புதிய பணிப்பாளர் மஜீத் தனக்கு நன்கு தெரிந்தவர் என்றும் சொன்னார். நான் நாடகக் கல்வி தொடர்பாக வந்த கடிதத்தைக் காட்டி அடுத்த ஆண்டு கொழும்பு செல்லவிருக்கும் செய்தியைச் சொல்ல அவர் அமைதி யடைந்தார்.

இதனையே புதிய கல்விப் பணிப்பாளருக்குஞ் சொல்லிச் சம்பளம் எடுப்பதற்கு வசதியாக என்ன வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்துக்கு மாற்றிவிடக் கேட்டேன். அவர் அதனை எழுத்திற் தரும்படி கேட்டார். அங்கேயே வைத்துக் கடிதத்தை எழுதிக் கொடுக்க அவரும் கையிலேயே மாற்றக் கடிதத்தைத் தந்து உதவினார்.

12.06.1975 வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்துக்கு உப அதிபராகச் சென்றேன். அதிபர் திரு. இராமசாமி மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார். அந்த ஆண்டு முடியும்வரை அங்கு கற்பித்துவிட்டு அடுத்த ஆண்டு நாடகக் கல்வி கற்கக் கொழும்புக்குச் சென்றேன்.

17. நாடகக் கல்வி

29.10.2007

கவிநாயகர்: தொடர்ந்து எனது நாடகக் கல்விப்பற்றிச் சொல்லவிருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: நாடகத்துறையிலே நாடகக் கல்வி என்பது எங்களுக்குப் புதிதாகத்தான் இருக்கப்போகிறது. சொல்லுங்கோ ஜியா.

கவிநாயகர்: 1974ஆம் ஆண்டில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கொழும்பு வளாகம் நாடகக் கல்விச் சான்றிதழிப் படிப்புக்கு 44 வயதுக்கு உட்பட்ட பட்டாரி ஆசிரியர்களிடமிருந்து விண்ணப்பங்கள் கோரியிருந்தது. நானும் விண்ணப்பித்தேன்.

இளையபாரதி: அப்பொழுது உங்களுக்கு என்ன வயது ஜியா?

கவிநாயகர்: 41. இந்த வயதெல்லை காரணமாக நாடகத் துறையில் ஈடுபட்டுவந்த பல பட்டதாரிகள் விண்ணப்பிக்க முடியவில்லை. அத்தகையவர்களில் தாளக்காவடி A.T. பொன்னுத்துரை, சேகல்பியர் நாடகங்களில் வல்ல திரு. சோமசுந்தரம் போன்றவர் நான்றிந்த இருவர். பொன்னுத்துரை ஒருநாள் உரையாடுகையில் தனக்கு அந்த வாய்ப்பு இல்லாமல் போனதையிட்டுக் கவலை தெரிவித்தார். நாடகத்தில் அவருக்கு அவ்வளவு ஆர்வம்.

இளையபாரதி: ஏன் ஜியா 44 வயது எல்லையை வைத்து இப்படி அனுபவசாலிகளுக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் செய்தவர்கள்?

கவிநாயகர்: அதற்கு முக்கியமான ஒரு காரணம் உண்டு. இந்தப் படிப்புக்கு இரு அமைப்புகள் துணை புரிகின்றன. ஒன்று கல்வி அமைச்ச மற்றையது பல்கலைக்கழகம். இவர்கள் இலவசமாக நாடகக் கல்வியை ஆசிரியர்களுக்குப் புகட்டுவதன் காரணம் படிப்பை முடித்தபின் அவர்கள் நாடகத்தை மாணவர்களுக்கு ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்க வேண்டும் என்பது. ஓய்வு பெறும் வயதெல்லை 55 என்றிருக்கும் போது ஒரு பத்து வருட காலத்தை கற்பித்தலுக்கு ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கும் வகையில் விண்ணப்ப வயது தீர்மானிக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

நாடக உலகம் இப்படிப்பு நெறியை வரவேற்று அப்போதைய கல்வி அமைச்சர் திரு. இலக்ஷ்மன் ஜெயக்கொடி அவர்களைப் பாராட்டியது.

நாடகக் கல்விக்கான நேர்முகப் பரிட்சை கொழும்பில் கல்வி அமைச்சில் நடந்தது. ஏராளமானவர்கள் விண்ணப்பித்திருந்ததால் அது பல நாட்களாகத் தொடர்ந்தது. நான் நடித்த நாடகங்கள் பற்றிய விவரங்களுடனும் எடுத்த படங்கள் சிலவற்றுடனும் சென்றேன். நேர்முகக் குழுவில் எட்டுப்பேர் இருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் மட்டும் தமிழர். அவர் அப்பொழுது தமிழ்ப் பாடசாலைப் பிரச்சனைகளை விசாரிக்கும் அதிகாரி என்ற ஒரு புதுப் பதவியை வகித்த திரு. இலக்ஷ்மண ஜெயர். அவர் பெறிதாகக் கேள்விகள் எதுவும் கேட்கவில்லை. அதனைச் செய்தவர்கள் சிங்களப் பெரியவர்கள்தாம். அவர்களில் கல்வி அமைச்ச அதிகாரிகள் இருவர் என்பதையும் ஏனையவர் கலைஞர்கள் என்பதையும் அவர்களது உடைகளாற் கணிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. ஒருவர் விண்ணப்பத்திற் கொடுக்கப்பட்ட விவரங்களைச் சரிபார்ப்பது போன்ற சில

கேள்விகளைக் கேட்டார். அடுத்தவர் அண்மையில் நடித்த நாடகம் பற்றிக் கேட்டார். அருணோதயாவில் நடித்த வள்ளல் குமணன் நாடகம் பற்றிக் கூறினேன். அது கட்டிட நிதிக்காக நடிக்கப் பட்டு 30,000 ரூபாய் சேர்க்கப்பட்ட தகவலையும் தெரியப்படுத்தினேன். இன்னொருவர் அதிற் சில சுசனங்களைப் பேசிக் காட்டுமாறு கேட்டார். கதிரையை விட்டு எழுந்து இரண்டடி பின்னால் நின்று நடிப்போடு பேசிக் காட்டினேன்.

பாட்டு வருமா என்றார் மற்றுவர். வரும் என்றேன். அருள் புரிவாய் கருணைக் கடலே என்று பாடத் தொடங்கினேன். சொன்னால் நம்பமாட்டர்கள். பின்னால் இருந்த வாத்தியங்களை எடுத்து இருவர் வாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

இவையபாரதி: என்ன வாத்தியங்கள் ஜயா?

கவிநாயகர்: ஒருவர் மத்தளமும் மற்றையவர் ஆர்மோனியமும் வாசித்தார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து நாடகம் இயக்குதல், சிறுவர் நாடகங்களைப் பழக்குதல் தொடர்பான சில கேள்விகளையும் கேட்டார்கள்.

ஒரு கேள்வி இப்படி வந்தது: நாடகத் தயாரிப்பில் எழக்கூடிய பிரச்சனைகளுள் முக்கியமானதாக நீர் கருதுவது யாது?

பதில்: ஒத்திகைக்கு நடிகர்கள் நேரத்துக்கு வராமை.

இதை நான் கூறியதும் கேட்டவர் மற்றைய குழு உறுப்பினர்களைப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வை நான் கோட்டை விட்டுவிட்டேனோ என்ற கேள்வியை என்னுள் எழுப்பியது. அந்தக் கேள்வியுடன் சரி நீர் போகலாம் என்று சொன்னபோது எனது சந்தேகம் இன்னும் வலுப்பெற்றது.

வெளியே வந்ததும் அந்தக் கேள்விக்குக் கொஞ்சம் யோசித்துப் பதில் சொல்லியிருக்கலாம் என்று கவலைப்பட்டேன்.

இவையபாரதி: ஆனால் அந்தப் பதில் மிகவும் பொருத்தமான பதில் போல எனக்குத் தெரிகிறது. நடிகர்கள் நேரத்துக்கு வந்தால் மிகுதி எல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்வேன் என்கின்ற துணிவு அதிலே தொனிக்கிறது ஜயா.

கவிநாயகர்: சரியான கருத்து. அனுபவத்தினாற் சொல்லுகிறீர்கள். அவர்களும் பெரிய அனுபவம் வாய்ந்த கலைஞர்கள்தான். கேட்டவரும் அந்தக் கருத்திலேதான் பக்கத்தில் இருந்தவர்களைப் பார்த்தாரோ என்னவோ?

இவையபாரதி: அது சரி ஜயா, தமிழ் நாடகக் கல்விக்கு ஆசிரியர்களைத் தெரிவு செய்வதற்குத் தமிழர்களைக் கொண்டு நேர் முகப் பரீட்சையை நடத்தியிருக்கலாந்தானே?

கவிநாயகர்: நல்ல கேள்வி. பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், திரு. செ. சண்முகநாதன் (சானா), நடிகமணி வி. ஸைவரமுத்து, திரு. கே.கே. சோமசந்தரம் என்று பல தகுதி வாய்ந்தவர்கள் இருந்தார்கள். ஆனால் இந்தச் சிங்களக் கலைஞர்களைப் பற்றி ஒன்று சொல்ல வேண்டும். என்னவும் இனத் துவேசம் இல்லாதவர்கள்.

இவையபாரதி: சிறந்த கலைஞர்கள் உயர்ந்த உள்ளாம் படைத்தவர்கள்.

கவிநாயகர்: பின்னர் பல மாதங்கள் கழித்து, 1975 யூனில் நாடகக் கல்விச் சான்றிதழ்ப் படிப்பு நெறிக்கு நான் தெரிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாகக் கல்வி அமைச்சு கடிதம் அனுப்பியிருந்தது. படிப்பு 1976 யனவரியில் தொடங்கவுள்ளது.

அந் நாட்களில் வடமாநிலக் கல்வித் திணைக்களாம் என்னை அருணோதயாவி லிருந்து உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரிக்கு மாற்ற முயன்றது. கல்விப் பணிப்பாளரிடம் கடிதத்தைக் காட்டி என்னை வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்துக்கு மாற்றி விடும்படி கேட்டேன். அதிபர் பதவி அங்கு காலி இல்லை என்று கூறி அவர் மறுத்துவிட்டார். உரும்பராயில் பொறுப்பை ஏற்றுவிட்டுப் பின் படிப்பதற்குக் கொழும்புக்குச் செல்வது நன்றாக இருக்காது என்றேன். கடைசியில் அவர் உமது விருப்பத்தை எழுத்திலே தாருமென்றார். எழுதிக் கொடுத்தேன்.

1976 யனவரியில் கொழும்பு வளாகத்தில் நாடகக் கல்விப் படிப்புத் தொடங்கியது. வகுப்புக்கு 30 சிங்களவரும் 9 தமிழரும் ஒரு முஸ்லிமும் தெரிவாகியிருந்தனர்.

இளையபாரதி: அவர்களின் பெயர்களை நேயர்களும் அறியலாமா, ஐயா?

கவிநாயகர்: தாரளமாக. தமிழர் முஸ்லிம் பட்டியலில்

திரு. நா. சுந்தரலிங்கம்

திரு. இ. சிவானந்தன்

திரு. ம. சண்முகலிங்கம்

திருமதி. வ. இராமலிங்கம்

திரு. சு. திருச்செந்தூரன்

திரு. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

திரு. தாசிசியல்

திரு. திரு. சத்தார்

திரு. திருச்செல்வம்

திரு. வி. கந்தவனம்

ஆகியோர் இருந்தனர். கல்வி அமைச்சின் தெரிவுப் பட்டியலில் எனது பெயரே முதலாவதாக இருந்ததாகப் பின்னாளிற் பேராசிரியர் க. சிவத்தம்பி அவர்கள் தெரிவித்தார்கள்.

இளையபாரதி: இவர்களில் ஒருவர்தான் பெண்.

கவிநாயகர்: ஓம். திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம். அவர் எனக்கு நன்கு பழக்கமான இலக்கிய நண்பர். அதுமட்டுமன்றி ஆசிரியர் ஆலோசகர் சான்றிதழ் வகுப்பிலும் கல்விச் சான்றிதழ் வெளிவாரிக் கற்கை நெறியிலும் என்னுடன் கூடப் படித்துச் சித்தி பெற்றவர். இ. சிவானந்தன் நுணாவிலைச் சேர்ந்தவர். நுணாவில் கிழக்கில் கல்வயலிற் பிறந்தவர்.

திருச்செந்தூரன் எனது நீண்ட கால நண்பர். நான் படித்த கோவைக் கலைக் கல்லூரியிற் புவியியல் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர். அங்கு எனக்கு ஒருவருடம் இளையவராகக் கற்றவர். என்னுடன் வெளிவாரியாகக் கல்விச் சான்றிதழுக்கும் படித்தவர். சுந்தரம்பிள்ளையும் அவ்வாறே என்னுடன் படித்தவர். கவியரங்க-பட்டிமன்ற நண்பருங்கட. சுந்தரலிங்கம், தாசிசியல், சிவானந்தன் ஆகியோரும் கொழும்பிற் பலவிதமான நாடக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவகையால் பத்திரிகைகள் வாயிலாக அறிமுகமானவர்கள் தாம். சண் முகலிங்கம் பற்றியும்

கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். திருச்செல்வழும் சத்தாரும் மட்டும் எனக்குப் புதியவர்களாக இருந்தார்கள். திருச்செல்லும் யாழ் இலக்கிய வட்டக் கூட்டங்களில் எனது பேச்சுக்களைக் கேட்டதாகப் பின்பு சொன்னார். அவர் மிக அமைதியானவர். சத்தாரும் அவரைப்போலவே அதிகம் பேசாதவர்.

செயன்முறை வகுப்பகளுக்கே சிங்களவரும் தமிழரும் ஒன்றாகக் கூடுவோம். அதனைக் களப் பயிற்சி என்று பொதுவாக அழைத்தாலும் பிரதியாக்கம், தயாரிப்பு முறைகள், இயக்கம், ஒத்திகை போன்ற அரங்கக் கலைகளும் அங்கு கற்பிக்கப்படும். அவற்றின் இணைப்பாளராக இயங்கியவர் பெயர்பெற்ற நாடகக்கலை வல்லாளர் திரு. தம்ம யாகொட என்பவர். நேர்முகத் தேர்வுக் குழுவில் இருந்தவர்களுள் அவரும் ஒருவர் என்பதையும் அறிந்து கொண்டேன். அவரே பிரதான நடிப்புப் பயிற்சி அசிரியருமாவர். அவருக்கு உதவியாக நாடகக் கலையிற் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற திரு. சொலமன் பொன்சேகா, கலைஞர் அமரதேவா ஆகியோரும் இருந்தனர்.

மற்றும்படி நாடக வரலாறு, ஈழத்து நாடக முயற்சிகள், கல்வித் தத்துவம், உளவியல், பரீட்சைமுறை, படிப்பித்தற் பயிற்சி யாவும் சிங்களவருக்குப் புறம்பாகவும் தமிழருக்குப் புறம்பாகவுமே நடத்தப்பட்டன. நாடக வரலாற்றை பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களும் ஈழத்து நாட்டுக் கூத்து மரபினை பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன் அவர்களும் கற்பித்தனர். வீரமணி ஜயர், திருமதி ஜெயலட்சுமி கந்தையா, திரு. கே.கே. சோமசந்தரம் போன்றவர்களும் வந்து தமது நாடக அனுபவங்களை எம்முடன் பகிர்ந்து கொள்ளவும் இடையிடையே ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன.

பிற பாடங்களுக்கு கொழும்பு வளாகக் கல்வித்துறை விரிவுரையாளர்கள் பொறுப்பாக இருந்தனர். உளவியலை பேராசிரியர் ச. முத்துவிங்கமும், கல்வித் தத்துவத்தை முது விரிவுரையாளர் திரு. சந்திரசேகரமும் ஒப்பீட்டுக் கல்வியை திரு. சோ. சந்திரசேகரமும் கற்பித்தனர்.

வித்தியானந்தனின் கற்பித்தல் வித்தியாசமாக இருக்கும். எப்பொழுதும் ஒலி நாடாப் பெட்டியுடன் வந்து இறங்குவார். புகைப் படங்களும் காட்டுவார். அது போலவே தம்ம யாகொடவும் தனித்துவமான ஆசிரியர். மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு பயிற்சியளிப்பார். செய்து காட்டுவார். தகுதி வாய்ந்தவர்களை வரவழைத்துச் செய்வித்துங் காட்டுவார். அதனால் சிங்கள முன்னணி நாடக நடிகர்கள், இயக்குந்தர்கள், சங்கீதக் கலைஞர்கள், ஒலி ஒளி ஒப்பனை விற்பனனர்கள் போன்றவர்களின் அனுபவங்களையும் நாம் பெறக்கூடியதாக இருந்தது.

அதுமட்டுமன்றி யேமன், அமெரிக்க, பிரித்தானிய கலாச்சார நிலையங்களிலும் அவ்வந்நாட்டு நாடக நுட்பங்களை நாம் அறிந்துகொள்ளும் வகையில் நாடகங்களைப் பார்த்தல், பயிற்சிகளைப் பெறுதல் போன்ற அனுபவங்களிலும் எம்மை ஈடுபடுத்தினார். சிங்கள மரபு நாடகங்களான சொக்கநி, தொவில் போன்றவற்றுக்கும் கிராமப் புறங்களுக்கு எம்மை அழைத்துச் சென்றார்.

தமிழ் மரபுகளைச் சிங்கள மாணவர் அறியவேண்டும் என்பதிலும் தம்ம யாகொட அக்கறை காட்டினார். காரை சுந்தரம்பிள்ளையின் ஏற்பாட்டில் நடிகமணி வைரமுத்துவின் நாடகத்தைக் கொழும்பில் மேடையேற்றினார். அதில் சுந்தரம்பிள்ளையும் நடித்தார். திருச்செந்தூர் ஒழுங்குசெய்த காமன் கூத்தைப் பார்க்க ஒருமுறை மலைநாட்டுக்கு எல்லோரையும் அழைத்துச் சென்றார். இவ்விதம் தம்ம யாகொடவின் ஆர்வம் கரைப்புறன்டு நாற்பது பேரையும் நாடகத்துள் மூழ்க வைத்தது.

நாங்கள்தான் நாடகக் கல்லியை முதல் முறையாகக் கற்கின்றோம் என்றும் நாமே நாடகக் கலையை முதன்முதலாகப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடமாகப் படிப்பிக்கப் போகிறோம் என்றும் அதனால் நாடகக் கலையின் எல்லாவிதமான நுணுக்கங்களையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் அவர் அடிக்கடி சொல்வார். அதனாலே கல்லி அமைச்சுடன் வாதிட்டு ஒரு வருடப் படிப்பை இரண்டு வருடப் படிப்பாக்கிய பெருமையும் அவருக்கு உண்டு.

நன்பர் சுந்தரம்பிள்ளையும் நானும் தெகிவளையில் 22 எப்ரேஸர் பிளேசில் வாழ்ந்த தமிழர் ஒருவரின் வீட்டு அறை ஒன்றில் வாடகைக்கு இருந்தோம். இருந்த வீட்டிலேயே காலை உணவை வைத்துக் கொள்வோம். பெரும்பாலும் பானும் வெண்ணெயும் வாழைப்பழமுந்தான். மதிய உணவு கொழும்பு வளாகத்தில். இரவு உணவுக்கு ஏதாவது ஒரு கடைக்குச் செல்வோம். வாரமுடிவில் நாடகம் தொடர்பான நியமனங்கள் இல்லையென்றால் யாழ்ப்பாணம் சென்று வருவோம். ஒரு சனி, ஞாயிறு திருச்செந்தூரின் அழைப்பின்பேரில் அட்டன் மேனிலைக் கல்லூரியில் நாடகக் கருத்தரங்கு ஒன்றை சுந்தரம்பிள்ளையும் சண்முகவிங்கமும் நானும் நடத்தியிருக்கின்றோம். நாடகக் கலையின் சிறப்புகளையும் பயன்பாடுகளையும் எடுத்து விளக்கி அதன்மீது அவையோருக்கு ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் கருத்தரங்கத்தை நடத்தினோம்.

கொழும்பில் இருந்த காலத்தில் நாடகக் கல்லிக்கு உதவக் கூடிய சில நூல்களை இலண்டனில் வாழும் எனது நன்பர் கலாநிதி அ. சிவநேசன் அவர்கள் மூலம் பெற்றுக் கொண்டேன். வளாகத்திற் கற்பவை தொடர்பாக ஓய்வு நேரங்களில் நான் நூல்நிலையங்களிலும் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டேன். தினகரன் வார இதழில் சிறுவர் நாடகம் என்ற தலைப்பிலே தொடர் கட்டுரை எழுதினேன்.

நாடகக் கல்லி தொடர்பாக ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு ஆய்வுக் கட்டுரை எழுத வேண்டும். நான் ‘ஸமுத்துக் கூத்து மொழிகள்’ என்ற பொருளில் நூல் ஒன்றை எழுதினேன். நாட்டுக் கூத்துகளிற் பயன்படுத்தப்படும் தனித்துவச் சொற்களைத் திரட்டி அவற்றுக்கான விளக்கங்களை இந்நாலில் எழுதியிருந்தேன். இந்த நூலுக்கே உமக்கு ஒரு M.A. பட்டம் தரலாம் என்று பேராசிரியர் சிவத்தம்பி பாராட்டினார்.

கற்பித்தற் பயிற்சியின் ஓர் அங்கமாக திருச்செந்தூரும் சத்தாரும் நானும் சேர்ந்து சிறுவர் நாடகம் ஒன்று தயாரித்தோம். ‘பூணைகள் இராச்சியம்’ என்பது அதன் பெயர். பரிட்சகர்களாக சிவத்தம்பியும் சந்திரசேகரமும் வந்திருந்தார்கள்.

இறுதித் தேர்வில் சிறப்புச் சித்தி பெற்றேன். அதாவது distinction எடுத்தேன். படித்ததை எல்லோருக்கும் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும் என்றும் நல்லெண்ணத்தில் நாடகக் கல்லூரி ஒன்றை நடத்தும் நோக்குடன் நன்பர்கள் காரை சுந்தரம்பிள்ளை, ம. சண்முகவிங்கம் ஆகியோரை அழைத்து எனது வீட்டில் ஆலோசனைக் கூட்டம் ஒன்றை நடத்தினேன். சண்முகவிங்கத்தின் உதவியுடன் திருநெல்வேலியில் நாடகக் கல்லூரி ஒன்று தொடங்கப்பட்டது. கல்லூரி நிருவாகத்துக்கு சண்முகவிங்கம் பொறுப்பாக இருந்தார். திருவாளர்கள் தாசீசியஸ், காரை சுந்தரம்பிள்ளை, திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் ஆகியோருடன் நானும் விரிவுறையாளராகப் பணியாற்றினேன்.

நன்பர் தாசீசியஸ் நாடகக் கல்லி பெறுவதற்கு முன்னதாகவே கொழும்பிற் களப் பயிற்சிகள் பல பெற்றவர். எமது குழுவில் செயன்முறைக் கல்லியில் அவரே சிறந்தவர். அவரை முன்னிலைப் படுத்திப் பல கல்லூரிகளிலும் நாடகப்

பட்டறைகள் நடத்தினோம். எமக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் பெரு வரவேற்பு இருந்தது.

கவிநாயகர்: நாடகக் கல்வியைத் தமிழிற் கற்றவர்களில் நாடகத்தை ஒரு பாடமாகப் பாடசாலையில் முதன்முதலாகக் கற்பிக்கத் தொடங்கியவன் நான்தான். வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் 1978ல் க.பொ.த.ப. உயர் வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு நாடகத்தைக் கற்பிக்கத் தொடங்கினேன். 1980ல் அவர்கள் பரீட்சைக்குத் தோற்றினார்கள்.

இளையபாரதி: இப்படி நாடகத்துறையை முறையாகக் கற்று நாடகத்தை ஒரு பாடமாகப் பாடசாலையில் மாணவருக்கும் முதன்முதலாகக் கற்பிக்கத் தொடங்கிய உங்களுக்கு நாடகத்துறையில் பெயர் இல்லாமல் கவிதைத் துறையில் பெயர் வளர்ந்தது எப்படி ஜியா?

கவிநாயகர்: நாடகக் கலையில் நான் ஒரு சாதாரண நடிகன் மட்டுமே. பெரிய நாடகங்கள் எதையும் நான் எழுதவில்லை. நாடகத்துறையில் நான் பெரிதாகச் சாதனை எதுவும் செய்யவுமில்லை. ஆனால் சிறுவர் நாடகங்கள் பல எழுதியிருக்கின்றேன். எனது சிறப்புக் கவனம் சிறுவர் நாடகத் துறையை வளர்க்க வேண்டும் என்பது. அதுபற்றிச் சொக்கன் அவர்கள் தனது நாடக நூலிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பெரியவர்களைக் கட்டி அவிழப்பதில் உள்ள சிரமம், நேர விரையம் எல்லாம் சிறுவர்களைப் பழக்கி எடுப்பதில் இல்லை. முக்கியமாக நடிகர்கள் ஒத்திகைக்கு நேரத்துக்கு வராத குறை கண்டாவிலும் இருக்கிறது. உங்களுக்கு நடிகர்கள் கொஞ்சம் கட்டுப்பட்டு நடக்கிறார்கள்போல.

இளையபாரதி: நேரத்தை வீணாக்க நானும் விரும்புவதில்லை. நாடகம் ஒருபுறம் இருக்க மற்றைய பொது அலுவல்களிலும் நாங்கள் நேரம்பற்றி அக்கறைப்படுவதில்லையே. கூட்டங்கள் அறிவிக்கின்றது ஒரு நேரம் தொடங்குவது இன்னொரு நேரமாகத்தானே இன்னமும் நடக்கின்றன.

கவிநாயகர்: இப்படி நேரம் நாடகத்தில் அதிகம் விரையமாவதால் நான் கவிதைத்துறையில் கவனஞ் செலுத்தத் தொடங்கினேன்.

1979 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து எனக்கு மூன்று கடிதங்கள் வந்தன. எல்லாமே ஆசை காட்டும் கடிதங்கள். ஓன்று M.Ed. படிப்புக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாக வந்தது. அடுத்தது விரும்பினால் M.Phil செய்வதற்கும் எனக்குத் தகுதி உண்டு என்று அறிவித்தது. மற்றையது நாடகக் கல்வியைக் கற்பிக்கும் உதவி விரிவிரையாளர் நியமனக் கடிதம். எதனையும் நான் ஏற்கவில்லை.

இளையபாரதி: ஏன் என்பதுபற்றி அடுத்த வாரம் பார்க்கலாமா ஜியா.

கவிநாயகர்: நல்லது.

நடக்கக் கல்வி தொடர்ச்சி ~

05.11.2007: பிரிகேடியர் சு.ப. தமிழ்ச்செல்வன் அவர்கள் 02.11.2007 வெள்ளிக்கிழமை கொல்லப்பட்டமை குறித்த துயர் அனுட்பிபுக் காரணமாகப் போட்டி நடைபெறவில்லை.

12.11.2007

உதவி விரிவரையாளர் பதவியை நான் ஏற்காததற்குக் காரணம் கொழும்பில் அப்பொழுது இருந்த பதற்றினிலை. 1977 இனக் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து கொழும்பு வாழ்க்கையில் எனக்கு அதிக நாட்டம் இருக்கவில்லை. மிகவும் முக்கியமாக எனது குடும்பத்துக்கும் விருப்பம் இல்லை.

கொழும்பில் மட்டுமன்றி யாழ்ப்பாணத்திலும் மக்கள் கவனமாக நடமாட வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. திரும்பும் இடமெல்லாம் இராணுவமும் காவற் படையும். இரவிற் கூட்டங்களுக்குச் சென்று வருகையில் இராணுவம் என்ன மறித்து விசாரித்த சம்பவங்களும் நடந்திருக்கின்றன.

இப்படியான நிலைமையில் நண்பர் P.J. குலசிங்கம் என்னைக் காண வந்தார்.

இவையபாரதி: அவர் மாத்தளையில் முன்பு உங்களுடன் படிப்பித்தவர்.

கவிநாயகர்: அவரேதான். வயாவிளான் அவரது சொந்த ஊர். மாத்தளையிலிருந்து கெனியாவுக்குப் படிப்பிக்கச் சென்றவர். பின்பு கெனியாவிலிருந்து இலெகுத்து நாட்டுக்குச் சென்றுள்ளார். ஊருக்கு வந்தால் எனது வாகனத்தை இரவல் வாங்க வருவது வழக்கம். அப்படி முன்பு ஒருமுறை வந்தபொழுது என்னையும் கெனியாவுக்கு வரும்படி கேட்டவர். நான் அப்பொழுது மறுத்துவிட்டேன். இம்முறை இலெகுத்து நாட்டில் விரும்பினால் நியமனம் பெறலாம் என்றார். நான் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர் செல்லும்பொழுது கையோடு கொண்டுபோகக்கூடியதாக விண்ணப்பத்தையும் இரண்டொரு நாட்களில் அவரிடம் சேர்ப்பித்தேன்.

அவர் இலெகுத்து சென்று ஒரு மாத்துக்குள் அங்குள்ள ஒரு பாடசாலையிலிருந்து எனக்குக் கடிதம் ஒன்று வந்தது. 1980 ஜனவரிமுதல் எனக்கு அப்பாடசாலையில் ஆசிரியாக நியமனம்.

அவ்வளவு விரைவாக நண்பர் குலசிங்கம் செயற்படுவார் என்று நான் எதிர்பார்த்திருக்க வில்லை. ஆயத்தங்களும் செய்யவில்லை. முக்கியமாகக் கடவைச்சீட்டு இல்லை. தீவிரமாக இயங்கத் தொடங்கினேன். என்னுடன் படிப்பித்த செல்வி நாகலிங்கம் ஆசிரியைக்குக் கொழும்பில் கடவைச்சீட்டு அலுவலகத்தில் உறுவினர் ஒருவர் இருந்தார். அதனாற் கடவைச்சீட்டுப் பொறுப்பை அவர் எடுத்துக் கொண்டார். மேல்வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்குப் பின்னேர வகுப்புகளும் சனிக்கிழமை வகுப்புகளும் வைத்து முடிக்க வேண்டிய பாடங்களைப் படிப்பித்து முடித்தேன்.

நோய் காரணமாகப் படிப்பிக்க முடியாது என்று மருத்துவரிடம் சான்றிதழ் பெற்று ஓய்வுபெறச் சொன்னார்கள் சிலர்.

இனையபாரதி: அது முக்கியமாக வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லுகின்றவர்கள் பலர் செய்யிறதொன்றுதானே?

கவிநாயகர்: ஓமோம். நானும் அப்படித்தான் செய்ய முற்பட்டேன். ஆனால் இருந்தாற்போல் ஒருநாள் ஞானம் பிறந்தது. உடல் நலமாக இருக்கையில் உடல் நலமில்லை என்று ஏன் பொய் சொல்ல வேண்டும் என்ற என்னைம் மேலெழுந்தது. அதிபர் இராமசாமி க்கு வெளிநாடு செல்லும் எனது முடிவைத் தெரியப்படுத்தினேன். இலெகுத்து பிடிக்காது போனால் திரும்பி வந்துவிடுவேன். பிடித்தால் அங்கிருந்தே இராசினாமாக கடித்ததை அனுப்புகிறேன் என்றேன். கவனமாகச் சென்று வாரும் என்று கவலையோடு விடையளித்தார்.

1980 ஜூன் 22ஆம் நாள் நான் புறப்பட்டு விட்டேன், அண்ணன்மாருக்குக்கூடச் சொல்லாமல். அவர்களுக்குச் சொன்னால் விடமாட்டார்கள், விட்டிருக்கவே மாட்டார்கள்.

18. இலைசூத்து வரம்க்கை

12.11.2007

இலைசூத்து தென் ஆயிரிக்காவின் தென் கிழக்கில் உள்ள ஒரு சிறிய நாடு. பிரிட்டிஷ் விமானம் ஆடாமல் அசைபாமல் தென் ஆயிரிக்கா நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. இடையில் சீசெல்ஸ் தீவில் இறங்கியது. பயணிகள் சிலரும் இறங்கிக் காலாறினார்கள். எனக்கும் சீசெல்ஸ் புதிதுதான். எனினும் விமான நிலையத்துக்கு வெளியாற் செல்ல அனுமதி இருக்கவில்லை. ஏற்கதாழ அரை மணித்தியாலத்தின்பின் இந்து சமுத்திரத்தின் மேற்குக் கரைநோக்கிப் பயணம் தொடர்ந்தது.

யொகானஸ்பேக் வந்துவிட்டது என்றார் பக்கத்தில் இருந்தவர். விமானம் இறங்கியதே தெரியவில்லை. அவ்வளவு அமைதியான பயணம். அதற்கு நேர்மாறாக இருந்தது இலைசூத்து விமானம். ஒரு கழுகு அளவு விமானம். விழுவதும் எழுவதுமாக குலுக்கி உலுப்பி முகில்கங்டன் போராடி ஒருமாதிரி மசேருவில் தடரதடியது. மசேரு இலைசூத்துவின் தலைநகரம். மசேரு விமான நிலையத்துக்கு இலைசூத்து நாட்டின் பிரதம மந்திரி கனம் இலைபூவா யொனாதன் அவர்களின் பெயரைச் சூட்டியிருக்கிறார்கள். இலைபூவா யொனாதன் விமான நிலையத்தில் நான் வந்திறங்கிய நாள் 22.01.1980.

திரு. ஜெபநாதிராஜா விமானநிலையத்துக்கு வந்திருந்தார். அவர் நண்பர் குலசிங்கத்தின் மைத்துனர். மசேருவில் விஞ்ஞான ஆசிரியராகக் கடமை பார்க்கின்றார். நேராகத் தனது வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்று பெருவிருந்து அளித்தார். நல்ல கலகலப்பான மனிதர். சிறித்துச் சிறித்து அவர் சொன்ன கதைகள் எனக்கு உஞ்சாகத்தை ஊட்டின. குடும்பத்தைப் பிரிந்து வெகுதுராம் வந்துவிட்டேனே என்ற கவலைக்கு அவை மருந்தாகவும் அமைந்தன.

மாலை எல்லோருமாகக் குலசிங்கம் வீட்டுக்குச் சென்றோம். அவர் இருப்பது கொலனியாமா என்னும் இடத்தில். அது மசேருவிலிருந்து வடக்குத் திசையாகக் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணித்தியால் ஓட்டம். அங்கும் அன்றிரவு பெருங் கொண்டாட்டம். நான் செல்லும் பாடசாலைக்கு மல்லாகத்தைச் சேர்ந்த திருமதி மரியா எட்வேட் என்ற ஆசிரியரும் வர இருக்கின்றார். அவர் குலசிங்கத்துக்குத் தந்த கடித்தை மறவாது கையளித்தேன்.

குலசிங்கம் கொலனியாமா உயர்தரப் பாடசாலைக்கு (High School) அதிபராக இருக்கின்றார். பாடசாலை பக்கத்தில். அடுத்தநாட் காலை பாடசாலைக்கு அழைத்துச் சென்று வகுப்பு அறைகளைக் காட்டினார். குறைநிறைகளைக் கூறினார். பின்னர் இருவருமாக அதிபர் அலுவலகத்தில் இருந்து பழையதும் புதியதும் பேசி மகிழ்ந்தோம். இலைசூத்து நாட்டின் கல்வி முறைகளையும் விளக்கினார். கிறித்துவ அமைப்புகளே அங்கு பாடசாலைகளை நடத்துகின்றன. அவரது பள்ளிக்கூடம் கத்தோலிக்க அமைப்பைச் சார்ந்தது. குலசிங்கமும் ஒரு கத்தோலிக்கர்தான். குலசிங்கத்தின் அலுவலகத்தில் இருந்து எனது மனைவிக்கு நலமே வந்து சேர்ந்ததுபற்றிக் கடிதம் எழுதினேன்.

ஆசிரிய நியமனங்களைச் செய்வதும் சம்பளங்களைக் கொடுப்பதும் எல்லாம் கல்வி அமைச்சத்தான். எனினும் விண்ணப்பங்கள் பாடசாலை முகாமையாளருக்கூடாகவே செல்ல வேண்டும். Cambridge Senior Certificate

வகுப்புகளை நடத்தும் பாடசாலைகள் எல்லாம் உயர்தரப் பாடசாலைகள். ஏனென்றால் இளாநிலைப் பாடசாலைகள்.

நான் செல்லவிருக்கும் பாடசாலை பாப்டிஸ்ட் மிசனைச் சேர்ந்தது. இலெரிபே (Leribe) மாவட்டத்தில் இடிக்காஹ்கெங் என்னும் கிராமத்தில் உள்ளது. இடிக்காஹ்கெங் உயர்தரப் பாடசாலை என்று பெயர். அன்று பிற்பகல் அதன் முகாமையாளரும் அதிபரும் அசிரியர் ஒருவரும் என்னை அழைத்துச் செல்ல வந்தார்கள். இலெரிபே இன்னும் வடக்கில் உள்ளது. வாகனத்தை அதிபர்தான் செலுத்தினார். அவருக்கு இலைச்சோ என்று பெயர். அறுபது வயது பார்க்கலாம். தலை இடையிடையே நரைத்திருந்தது. அவரிலும் அதீக வயதினராக முகாமையாளர் காணப்பட்டார். கூட வந்த ஆசிரியர் இளைஞராகவும் அழைத்தார். அதிபரின் கையாடபோற் செயற்பட்டார். அதிபர் பயணத்தின்போது பாடசாலைபற்றியும் அது அமைந்திருக்கும் இயற்கைச் சூழலின் அழகுபற்றியும் சொல்லிக்கொண்டே போனார். இலெரிபே பட்டணத்துக்கு அப்பால் தார் வீதியை விட்டு இறங்கி மட்பாதை வழியாக பத்து மைல் தூரம்வரை இடிக்காஹ்கெங் செல்ல வேண்டும். வண்டி விழுந்து எழுந்து குலுங்கிக் குலுங்கிக் சென்றது. பாடசாலை ஒரு மேட்டுநிலத்தில் இருந்தது.

இளையபாரதி: நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், இது ஒரு அபிவிருத்தி அடையாத இடம்போலத் தெரியுது.

கவிநாயகர்: அசல் கிராமம். வசதிகளும் குறைவு. போக்குவரத்தும் கடனம். நான் தங்கவுள்ள விடுதியில் எம்முடன் கூடவந்த ஆசிரியரைக் கொண்டு அதிபர் பெட்டிகளை இறக்குவித்தார். அந்த ஆசிரியருக்கு மகிளபோடி என்று பெயர். மகிளபோடி எனக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வார் என்று கூறி அதிபரும் முகாமையாளரும் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

விடுதி இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய அறை. அது பாடசாலை முகாமையாளர் இருந்த வீடு என்றும் எனக்கு அதனைத் தந்துவிட்டு அவர் சிறு குடிசை ஒன்றுள் குடிபுகுந்துள்ளார் என்றும் ஆசிரியர் சொன்னார். முகாமையாளர்தான் இடிக்காஹ்கெங் போதக்குருமாவர்.

அறையின் முற்பகுதி படிப்பறையாகவும் பிற்பகுதி படுக்கை அறையாகவும் பயன்படக் கூடிய வகையில் ஒழுங்குகள் ஏற்கனவே செய்யப்பட்டிருந்தன. புதிய கட்டில், மெத்தை, போர்வைகள், வாயு அடுப்பு, கைவிளக்கு, பாத்திரங்கள் எல்லாம் எனக்காவே வாங்கப்பட்டதாகவும் மகிளபோடி சொன்னார். படுக்கை அறையில் உள்ள ஒரு மேசைதான் எனது சமையற் கட்டு.

அறை பாப்டிஸ்ட் தேவாலயத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. தேவாலயம் எமது நாட்டுக் கிறித்தவ ஆலயங்களைப் போன்று சிலைகள் சித்திரங்களைக் கொண்டு அலங்கார மானதாக இருக்கவில்லை. ஒரு வழிபாட்டு மண்டபம் என்று சொல்வது பொருந்தும். அதற்கு முன்னால் வகுப்பறைகள். பின்னால் விளையாட்டு மைதானம். இவற்றோடு பெண்கள் விடுதி, ஆண்கள் விடுதி என்று பாடசாலை பரந்த ஒரு நிலப்பரப்பில் அமைந்திருந்தது.

இருவ உணவுப் பொருட்களுடன் அதிபர் வந்தார். கைச் செலவுக்குப் பணமும் தந்தார். பணத்துக்கு மலூட்டி என்று பெயர். ஒரு மலூட்டி ஒரு தென் ஆயிரிக்க இராண்டுக்குச் சரியாக இருந்தது. அக்காலத்தில் அமெரிக்க டாலரிலும் பார்க்க இராண்டு பெறுமதி கூடியதாக இருந்தது.

எனது அறைக்குப் பக்கமாக அதிபரினதும் உப அதிபரினதும் விடுதிகள் இருந்தன. அவற்றை அடுத்து அதிபரின் பெரிய அலுவலகம். அப்படி ஒரு அலுவலகத்தை நான் காணவில்லை. அதனை ஒரு மண்டபம் என்றே சொல்லலாம். அதற்கு ஒரு காரணமுண் டு. அதிபருடைய அலுவலகந் தான் பாடசாலையின் பண்டகசாலையாகவும் இருந்தது. மண்வெட்டி, தள்ளுவண்டி, மின்சார எந்திரம் முதல் கற்பித்தல் உபகரணங்கள்வரை பலவிதமான பொருட்களைப் பாதுகாப்பாக வைத்து எடுப்பதற்குப் போலும் அதிபரின் அறையின் பெரும்பகுதி ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. பாடசாலை நூலகமும் அந்தக் கட்டிடத்துக் குள்ளேதான் இருந்தது.

நான் இடிக்காலும் கெங்கில் கால் வைத்தது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. நத்தார் விடுமுறையைத் தொடர்ந்து அடுத்தநாள் திங்கட்கிழமை பாடசாலை தொடங்கவுள்ளது. காலைக் கூட்டத்தில் பிள்ளைகளுக்கு என்னை அறிமுகஞ் செய்து அதிபர் உரை நிகழ்த்தினார். முதுநிலை ஆங்கில ஆசிரியராக நான் பணியாற்றுவேன் என்று அவர் சொல்லி முடித்ததும் மாணவர் கைகளைத் தட்டி வரவேற்றினார்.

படிப்புத் தொடங்க இரண்டு மூன்று நாட்கள் எடுத்தன. வகுப்பறைகளையும் பாடசாலைச் சுற்றுப்புறங்களையும் துப்புறவாக்கும் பணியில் பிள்ளைகள் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். என்னை நேர சூசிகையைத் தயாரிக்கும்படி அதிபர் பணித்தார். அதற்குரிய தகவல்களையும் தந்தார். திருமதி எட்வேட் வருவது பற்றியிருப்பு குறிப்பிட்டார். அவருக்கு 8ஆம் 9ஆம் 10ஆம் வகுப்புகளில் ஆங்கில மொழியைக் கொடுத்துவிட்டு நான் அவ்வகுப்புகளுக்கு ஆங்கில இலக்கியம் படிப்பித்தேன். 9ஆம் 10ஆம் வகுப்புகளுக்குப் புவியியலும் புகட்டினேன்.

ஒருமாதம் கழித்து திருமதி ம. எட்வேட், பிள்ளைகள் ஜெசிக்கா, யூலியா ஆகிய இருவருடனும் வந்து சேர்ந்தார். பிள்ளைகளும் அங்கேயே தமது கல்வியைத் தொடர்ந்தனர். இரண்டு மாதங்களின்பின் பண்டத்தறிப்பைச் சேர்ந்த திரு. அன்றன் பயஸ் என்ற இளைஞரும் அங்கு விண்ஞான ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார். அவர்களது விடுதிகள் அதிபரின் அலுவலகத்துக்குப் பின்னால் சந்திரத் தள்ளி இருந்தன.

ஆபிரிக்காவின் பல நாடுகளில் குறுநில மன்னர் பரம்பரை முறை இன்றும் இருக்கிறது. இவர்களை Chief என்று அழைப்பார்கள். இவர்கள் ஒரு காலத்தில் அவ்வப்பகுதிகளின் ஆட்சிக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர்கள். இன்றைய மக்கள் ஆட்சி முறையில் அதிகாரம் குறைக்கப்பட்ட நிலையில் கிராம முதல்வர்களாக இயங்குகிறார்கள்.

ஒருநாள் எங்கள் மூவருக்கும் இடிக்காலும்கெங் கிராம முதல்வர் தனது வீட்டில் வரவேற்புசாரம் அளித்தார். தங்கள் பிள்ளைகளின் கல்வியை வளர்க்க பிற்பந்த நாட்டைவிட்டு வெகுதூரம் வந்துள்ளமைக்கு நன்றி தெரிவித்தார். எங்களுக்கு எவ்வித குறையும் வராதவாறு தாங்கள் பார்த்துக்கொள்வதாகவும் உறுதியளித்தார். பழப்படும் வேளை மூவருக்குமாக ஒரு கூடை நிரம்பிய பீச பழங்களை அன்பளிப்புச் செய்தார்.

ஓய்வு நேரத்தில் பயஸ், எட்வேட் ஆகியோருடன் பொழுதைப் போக்குவேன் அல்லது நூல் நிலையத்திலிருந்து நூல்களை எடுத்து வாசிப்பேன். வாசிப்பினால் இலைகுத்து நாடு பற்றியும் மக்கள் பற்றியும் அதிகம் அறிந்து கொண்டேன். நாட்டின் பெயர் இலைகுத்து. மக்கள் பெயர் பகுத்து. மொழியின் பெயர் சிருத்து.

இலெகுத்து இராச்சியம் (Kingdom of Lesotho) முன்பு Basutoland என்று அழைக்கப்பட்டது. தென் ஆபிரிக்காவில் குடியேறிய இடச்சுக்காரரால் பகுத்துலாந்தைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்த பிரத்தானியராலும் வெல்ல முடியவில்லை. எதிர்த்து நின்ற பெருவீரர் மொசுவேசுவே என்பவர் (Moshoeshoe 1786-1870).

அவரது ஆட்சியில் 1818ல் இலெகுத்து தனிநாடு ஆயிற்று. எனினும் இடச்சுக்காரரின் தொல்லைகளால் மொசுவேசுவே பிரத்தானியரின் உதவியை நாடவேண்டியிருந்தது. அதன் விளைவாக 1868ல் நாடு பிரத்தானிய பாதுகாப்பு நாடாயிற்று. முழுச் சுதந்திரம் 1966ல் கிடைத்தது.

இலெகுத்து 30,350 ச. கி.மீற்றர் பரப்பினை உடைய ஒரு சிறிய நாடு. ஏறத்தாழ இலங்கையிலும் அரைவாசி அளவு கடற்பரப்பு இல்லாமல் இன்னொரு நாட்டுக்குள் அடைப்பட்டுள்ளது. அந்த இன்னொரு நாடு தென் ஆபிரிக்கக் குடியரசு. அதனால் அதன் பரூஸாதாரம் தென் ஆபிரிக்காவிற் சுரங்கத் தொழிலாளராக வேலை செய்கின்றனர். அடிப்படையில் இலெகுத்து ஒரு விவசாய நாடு. சோளம், கோதுமை, பாறவி என்பன பிரதான பயிர்கள். மாடு பெரும் செல்வமாகப் போற்றப்படுகிறது. கோழிகளும் பீச் பழங்களும் இல்லாத இடமே இல்லையென்னாம்.

ஆபிரிக்காவை இருட்கண்டம் என்று உலகம் முத்திரை குத்திய காலம் ஒன்று இருந்தது. நிலைமை மாறி அதில் ஒனி பரவத் தொடங்கி ஆண்டுகள் பலவாகிவிட்டன. இலெகுத்து நாடும் தென் ஆபிரிக்காவின் செல்வாக்கினால் முன்னேறிக்கொண்டிருப்பது நன்றாகவே தெரிந்தது. மக்கள் பண்புள்ளவர்களைக்கவும் எதையும் வெளிப்படையாகப் பேசும் இயல்புடையவராகவும் காணப்பட்டனர். அஞ்சாமை அவர்களது தனித்தன்மை. தற்பாதுகாப்புக் கருதி எப்பொழுதும் ஒரு தடியுடனேயே ஆண்கள் நடமாடுவார்.

மாணவ மாணவிகளும் அடக்கமும் பணிவும் பழகுதற்கினிய பண்பும் உடையவர்கள். படித்து முன்னேற வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் மிகுந்தவர்கள். நாங்கள் வெளிநாடுக்காரர் என்ற வகையில் என்ன உதவிகளைக் கேட்டாலும் மலர்ந்த முகத்துடன் செய்யும் இயல்பையும் அவர்களிடத்திற் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

எனக்குத் தண்ணீர் எடுத்துத் தரவும் அறையைச் சுத்தப்படுத்தவும் விடுதியில் இருக்கும் இரு பெண்பிள்ளைகளை அதிபர் ஒழுங்குசெய்திருந்தார். பாடசாலைத் தேவைக்கான தண்ணீர் அண்மையில் உள்ள நீரூற்று ஒன்றிலிருந்து பெறப்பட்டது. இலெகுத்து மலைநாடு ஆதலால் அங்கு நீரூற்றுகள் அதிகம். பட்டணப் பகுதிகளிற் குழாய்க் கிணறுகள் மூலம் நீர் பெறப்படுகின்றது.

வசதிகள் பெருமளவு இல்லாத போனாலும் அதிபர், ஆசிரியர் மற்றும் பிள்ளைகள் காட்டிய அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் அடிப்பினிந்து அங்கேயே இருக்கத் தீர்மானித்து மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதினேன். இடம் பிடிக்காது போனால் திரும்பி வந்துவிட வேண்டும் என்பது அவரது கட்டளை. இராசினாமாக கடிதத்தை அதிபர் இராமசாமிக்கு ஊடாகக் கல்வி அமைச்சக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அண்ணர்மாருக்கும் கடிதங்கள் எழுதினேன்.

மனைவியிடம் இருந்து வரும் கடிதங்கள் எனது உணவில் அவர் கொண்டுள்ள

அக்கறையைக் காட்டுவனவாகப் பெரிதும் அமையும். சமைக்கிறீர்களா? சாப்பிடுகிறீர்களா? ஆபிரிக்கச் சாப்பாடு எப்படி? என்பென் போன்ற கேள்விகளுடன் தொடக்கத்தில் கடிதங்கள் வந்தன. அவற்றில் கொழும்பு விமான நிலையத்தில் அவர் அழுதுகொண்டு கைகாட்டிய உருவமும் தெரியும்; எனக்கும் கண்கள் கலங்கும்.

எனக்குச் சமைக்கத் தெரியாது என்பது அவரது ஆணித்தரமான அபிப்பிராயம். இலைகுத்து எங்களைவிடப் பெரிய முன்னேற்றம். சமைக்காமலேயே சாப்பிடக்கூடிய நாடு அது என்பது எனக்கு முதல் நாளே தெரிந்துவிட்டது. பால், பாண், தேயிலை, சீனி முதலியவற்றுடன் நாலைந்து பிரியானிப் பேணிகளையும் அதிபர் முதலநாள் இரவு தந்து உதவினார். மாணவர் விடுதிகள் இரண்டையும் நடத்துபவர் அவர்தான். விடுதிகளுக்குத் தேவையானவற்றைப் பக்கத்துப் பட்டனத்தில் வாங்குதலும் அல்லது வாங்குவித்தலும் அவர்தான்.

அவர் தந்த தகரப் பிரியானியில் ஒன்றை எடுத்து அதில் ஓட்டியிருந்த தகவலைப் படித்தேன். பத்து நிமிடம் சூடுகாட்டிவிட்டுச் சாப்பிடவும் என்றிருந்தது. அதனையே செய்தேன். நன்றாக இருந்தது. பின்னர் நானே அவற்றை வாங்கக் கூடினேன்.

இவையபாரதி: தகரச் சாப்பாட்டை எத்தனை நாளைக்குச் சாப்பிடலாம்?

கவிநாயகர்: அதனால் மிக விரைவிலேயே சோறு கறி சமைக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். சமையல் செய்வது பெரிய வேலையல்ல என்பதையும் தெரிந்துகொண்டேன்.

அதிபர் பாடசாலை வளவில் காய்கறித் தோட்டம் ஒன்றையும் வைத்திருந்தார். கோவாவும் தக்காளியும் முக்கியமான பயிர்கள். விடுதிச் சமையலுக்கு அவைகள் பயன்படுத்தப்படும். தோட்டத்தைக் கவனிப்பது பாடசாலைப் பிள்ளைகள்தாம். அதிற் காய்கறிகள் பிடுங்க எங்களுக்கும் அனுமதியுண்டு. பாடசாலைக்கு அணித்தாக அவசரத்துக்கு உதவும் கடை ஒன்று உண்டு. பாண் அங்குதான் வாங்குவோம். பால் நாளாந்தம் பக்கத்து வீடு ஒன்றிலிருந்து பெற்றுக்கொள்வதற்கான ஒழுங்கும் இருந்தது.

எனினும் மாதத்தில் ஒரு முறை அல்லது இரு முறைகள் பக்கத்துப் பட்டனம் இலெரிபேக்குச் சென்று வேண்டிய சாமான்களை வாங்கப் பழகிக்கொண்டோம். செல்வது பேருந்திலேதான். பேருந்தைப் பிடிக்க அரை மணித்தியாலம் அளவில் நடக்க வேண்டும். போகும் பொழுது இறக்கக் எனிதாக இருக்கும். வரும் பொழுது ஏற்றும். முச்ச வாங்கும். வழியில் ஓர் ஆறு. காலணிகளைக் கழற்றி ஆஸ்தைக் கடந்தபின் போட்டுக் கொண்டு தொடர்ந்து நடந்து வீதியில் ஏறிக் காத்துக் கொண்டிருந்து பேருந்தைப் பிடிக்க வேண்டும்.

இலெரிபே அரசாங்க வைத்தியசாலையில் இலங்கையைச் சேர்ந்த டாக்டர்கள் நைற் என்பவரும் அவரது மனைவி உரோகினியும் அக்காலத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். சில சமயங்களில் அவர்கள் இல்லத்தில் இரவு தங்கிவிட்டும் வருவோம்.

உரோகினியின் உறவினர் திரு. ஸ்ரானிஸ்லோஸ் அவர்களும் T.Y. என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் தியதியானெங் என்னும் இடத்தில் கார் கம்பனி ஒன்றில் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவரும் எங்களுக்கு வாகன வசதி அளிப்பதில் உதவியாக இருந்தார்.

இலெகுத்துவிற் கோடையில் இடிமின்னறபுயல் மழைபெய்வது வழக்கம். Hailஎனப்படும் மழைக்கட்டி பெய்வதும் இடைக்கிடை நடைபெறும். ஒரு நாள் பாடசாலை மைதானத்திற் கட்டப்பட்டிருந்த அதிபரின் குதிரைகள் இரண்டு மின்னல் தாக்கி இறந்துவிட்டன. மழை பெய்து பாதை சக்தியாக இருக்குங் காலத்தில் வாகனம் செலுத்துவது கடினம். குதிரைகள்தான் அவரது போக்குவரத்துச் சாதனம். ஒரு குதிரையில் அவர் பயணஞ் செய்ய மற்றைய குதிரை மாணவ விடுதிகளுக்கு வேண்டிய பொருட்களைச் சுமந்து கொண்டு வரும். சில சமயங்களில் திரு. மகிளபோடியும் அந்த வேலையைச் செய்வதுண்டு. குதிரை ஏற்றுக் கலையை அங்குள்ளவர் இளவுயதிலேயே கற்றுக் கொண்டு விடுவார்கள்.

அதிபரைக் கண்டு குதிரைகள் இறந்தமைக்கு அனுதாபம் தெரிவித்தேன். அவர் அதுபற்றித் தான் கவலைப்படவில்லை என்றும் அன்றைக்கே குதிரை இறைச்சியை விற்றுக் காசாக்கப் போவதாகவும் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னார். அன்றைக்குத்தான் பகுத்து மக்கள் குதிரை இறைச்சியும் சாப்பிடுவது தெரியவந்தது. திரு. பயகும் இறைச்சியில் ஒரு பங்கை வாங்கிச் சென்றதைக் கண்டபோது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

திரு. பயஸ் தீவிரமான தமிழீழ விடுதலைப் போராளியாக இருந்தவர். காடுகளிற் கரைந்துறைந்த காலத்தில் யானை இறைச்சி, பாம்பு இறைச்சி எல்லாம் சாப்பிட்டதாகச் சொன்னார். அப்பொழுதுதான் எவ்வளவு கடினமான குழந்தையில் விடுதலை வீரர்கள் போராட்டத்தை மேற்கொண்டு வருகின்றனர் என்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது.

திரு. மகிளபோடி 10ஆம் வகுப்பு மட்டுமே படித்த ஆசிரியர். எங்கள் நாட்டில் பிற்காலத்தில் வந்த Pupil Teacher வகையைச் சேர்ந்தவர். அத்தகைய ஆசிரியர்கள் இலெகுத்து நாட்டில் அதிகம். அவர் தனது கல்வித் தகைமையை வளர்த்துக்கொள்ளப் பிரத்தியேகப் படிப்பில் அக்காலத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஆங்கில இலக்கியப் பாடந் தொடர்பான ஜயங்களைத் தீர்ப்பதற்கு எனது அறைக்கு அடிக்கடி வருவார். விடுதியில் தங்கிப் படிக்கும் எனது மாணவர்களும் மேலதிக விளக்கங்கள் கேட்டுப் படிப்பதற்கு வந்து போவார்கள். எனது இருப்பிடமும் யாருக்கும் எப்பொழுதும் ‘தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் கேளுங்கள் தரப்படும்’ அறையாகவே இருக்கும்.

இரவு ஒன்பத்து பத்துக்குப் பின் மின்சார இயந்திரம் நிற்பாட்டப்பட்டுவிடும். அதன்பிற்கும் படிக்க விரும்புவோர் கைவிளக்குகளைக் கொளுத்துவார்கள். ஒரு நாள் கைவிளக்கில் நான் பிள்ளைகளுக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையில் அதிபர் வந்து இந்த நேரத்தில் ஆசிரியரை நீங்கள் தொல்லைப்படுத்தக் கூடாது என்று ஏசித் தூர்த்தி விட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து இரவிற் பிள்ளைகள் பாடங்கேட்க வருவது குறைந்து போயிற்று.

அதனாற் பின்னேரங்களிலும் சனி ஞாயிறுகளிலும் எனது இருப்பிடத்துக்கு பிள்ளைகளின் வரவு அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டும் என்ற ஆர்வம் மிகுந்த பிள்ளைகளுக்கு உதவுவதில் இருக்கும் மகிளிச்சி உன்னதமானது.

பிள்ளைகள் வராத நேரங்களிற் கவிதை பாடுவது எனது பொழுது போக்கு. விநாயகப்பா தொகுதி இலெகுத்துவிலேயே பாடப்பட்டது. தென் ஆபிரிக்கப் பத்திரிகை ஒன்றிற் கண்ட ஒரு விளம்பரத்தைத் தொடர்ந்து பிரித்தானியாவிலுள்ள

The Trans-World Tutorial College ல் பதிவு செய்து வெளிவாரியாகப் படித்து 1981ல் உயர்தர ஆண்கில டிப்பனோமா ஓன்றையும் பெற்றுக் கொண்டேன்.

மகிளோடி ஊக்கம் மிகுந்த இளைஞர். எனக்கு மாணவராகவும் நல்ல நண்பராகவும் இருந்ததோடு ஆசிரியராகவும் இருந்தார். அவர்தான் எனக்கு சிகுத்து மொழியைப் பேசக் கற்றுக் கொடுத்தவர். ஆட்களைக் கண்டால் வணக்கம் சொல்லிச் சுகம் விசாரிப்பதிலிருந்து கட்டைகளிற் பொருட்களுக்கு விலை கேட்டுக் கொள்வனவு செய்வது வரை சிகுத்து பேசப் பழகிக் கொண்டேன்.

இலெகுத்து நாட்டின் பழக்க வழக்கங்கள் பற்றியும் அவர் எனக்கு அதிகம் சொல்லி யிருக்கிறார். ஒருநாள் நீர் ஏன் இன்னும் திருமணம் செய்யவில்லை என்று கேட்டேன். சீதனம் சேர்க்க வேண்டுமே என்று தொடங்கித் தங்கள் திருமண முறைபற்றி விளக்கினார். அங்கு ஆண்தான் பெண்ணுக்குச் சீதனம் கொடுத்துத் திருமணஞ் செய்ய வேண்டும். சீதனமாக மாடுகளைக் கொடுப்பதுதான் அவர்களது நெடுங்கால வழக்கம். பிற்காலத்தில் மாடுகளின் பெறுமதியைக் காசாகக் கொடுக்கும் முறையும் வந்தது. சீதனம் பெண்ணின் அழுகுக்கும் படிப்புக்கும் ஏற்ப வேறுபடும். உத்தியோகம் பார்க்கும் பெண் எனில் சீதனம் இன்னும் அதிகமாகும். சீதனத்தைத் தீர்மானிப்பது பெண்ணின் பெற்றோர்தான்.

இளையபாரதி: அப்போ இலெகுத்து நாட்டு இளவட்டங்களுக்கு காதல் கீதல் வந்தால் என்ன செய்யிறது ஜியா?

கவிநாயகர்: காதலித்தும் திருமணஞ் செய்யலாம். பெண் விரும்பியவனோடு ஒடியும் போகலாம். என்ன செய்தாலும் பெண்வீட்டாருக்குச் செய்தி அனுப்ப வேண்டும். என்ன செய்தாலும் கொடுக்க வேண்டிய சீதனத்தைக் கொடுக்கும்வரை பெண்வீட்டார் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குச் செல்லவும் மாட்டார்கள் சமபந்தி போசனம் வைத்துக்கொள்ளவும் மாட்டார்கள்.

காதலனும் காதலியும் திருமணத்துக்கு முன் உடலுறவும் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஒரு பிள்ளை பெறுவதற்கு அனுமதியும் உண்டு. அதற்கு மேல் திருமணம் நடைபெற வேண்டும். திருமணம் செய்யாமல் காதலன் பெண்ணைக் கைவிட முடியாது; வேறு பெண்ணுடன் வாழ்க்கை நடத்தவும் முடியாது. கிராம முதல்வர் விடவே மாட்டார்.

கிராம முதல்வர்மாரின் திருமண முறை வித்தியாசமானது. அவர் எத்தனை பெண்களை வேண்டு மென்றாலும் முடிக்கலாம். எனினும் முன்னுரிமைகள் எல்லாம் முதல் மனைவிக்குத்தான். முத்த மனைவி என்ற வகையில் அவர் அதிகார மனைவியும் ஆவர். அவர் சொல்லுகின்றபடிதான் இளைய மனைவிமார் கேட்டு நடத்தல் வேண்டும். முதல்வர் இறந்து விட்டால் அவரது கடைசி மனைவியை முத்த மகன் முடிக்கலாம்.

எமது கல்லூரி ஒரு மேட்டுநிலத்தில் அமைந்திருப்பதால் சுற்றியுள்ள இடிக்காலுற்கெங் கிராமத்தை நன்கு பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கும். ஒரு நாள் மகிளோடியும் நானும் உலாவச் சென்றவேளை கிராம முதல்வர் வீட்டிலிருந்து பல பெண்கள் வெளிவருவதைக் கண்டோம். அது முதல்வரின் சுயம்வரநாள் என்று மகிளோடி விளக்கம் தந்தார். அதாவது அவர் அன்று புதிய மனைவி ஒருவரைத் தெரிவுசெய்த நாள். ஒரு வாரத்துக்கு முன்னதாகவே கிராமத்தில் உள்ள கல்யாணம் செய்யாத பெண்களை வரச்சொல்லி அறிவிக்கப்பட்டாம். முதல்வரின் மனைவியாவதில் பெண்களுக்கு விருப்பம் அதிகமாம்.

அன்றைய நாள் கிராமத்துக் கண்ணிப் பெண்கள் எல்லோரும் சென்று முதல்வருக்கு முன்னால் அணிவகுத்து நிற்க, அவர்களுள் ஒருவரை அவர் தெரிவுசெய்துகொண்டு மிகுதிப்பேரை அனுப்பியிருக்கிறார்.

இப்படி மகிளோடி அவ்வப்போது சொன்ன கதைகளையும் பகிடிகளையும் ஒரு புத்தகமாகவே எழுதலாம்.

இளையபாரதி: நல்ல அனுபவங்கள் ஜயா. நன்றி. சந்திப்போம்.

கவிநாயகர்: நல்லது. வணக்கம்.

19. இலைகுத்து வரம்க்கை ~ தெரடர்ச்சி

19.11.2007

விடுமுறைகளில் இலைகுத்துவில் பலவிதமான உத்தியோகங்களில் அக்காலத்தில் இருந்த இலங்கைத் தமிழர் வீடுகளுக்கு திருமதி மரியா எட்வேட், அவரது பிள்ளைகள், திரு. பயஸ் எல்லோருமே சென்று வருவோம். டாக்டர் நைந் தம்பதிகள், திரு. விஷ்ணு தம்பதிகள், திரு. பரமலிங்கம் தம்பதிகள், திரு. திடவீரசிங்கம் தம்பதிகள், திரு. தருமராசா, திரு. கீதாதேவன் என்று பலபேர் அங்கு இருந்தார்கள். இவர்களிற் பலரை முதன்முதலில் திரு. குலசிங்கம் வீட்டிற் பார்த்துப் பழகியதுண்டு. சிலர் எமது இடிக்காலுங்கெங் கிராமத்துக்கும் வந்து போயிருக்கிறார்கள்.

திரு. குலசிங்கத்தின் ஏற்பாட்டில் தென் ஆபிரிக்காவைக் கடந்து சிம்பாப்வே, சாம்பியா, பொற்கவானா, அங்கோலா ஆகிய அயல்நாடுகளுக்கும் சென்றிருக்கின்றோம்.

1981 செப்தம்பரில் பாடசாலை சுவாசிலாந்துக்குச் சுற்றுப் பயணம் ஒன்றை மேற்கொண்டது. விருப்பமானவர் பணம் கட்டிப் பயணத்தில் இணைந்து கொள்ளலாம் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. திரு. பயஸ் அவர்களும் நானும் பயணக் குழுவிற் சேர்ந்து கொண்டோம். ஒரு பேருந்துக்கு அளவான பிள்ளைகளும் ஆசிரியர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

பேருந்து அதிகாலையில் புறப்பட்டது. தென் ஆபிரிக்காவுக்குள் செல்கையில் எல்லோரும் கடவைச் சீட்டுக்களைக் காட்டித்தான் செல்ல வேண்டும். பயசம் நானும் ஏற்கனவே தென் ஆபிரிக்க விசா எடுத்து வைத்திருந்தோம். இலைகுத்துவில் வேலை செய்யும் வெளிநாட்டார் எல்லோருமே வந்ததும் செய்யும் முதல் வேலைகளில் அதுவும் ஒன்று.

தென் ஆபிரிக்காவுக்கு நான் ஏற்கனவே பல தடவைகள் சென்றிருக்கின்றேன். எமக்குக் கிட்டிய தென் ஆபிரிக்க நகரம் பிக்ஸ்பேக். அங்கு சாமான்கள் மலிவு என்பதால் இடைக்கிணை போய்வருவதுண்டு. தென் ஆபிரிக்கா பொருளாதார வளம் மிகுந்த நாடு. முதலில் இடச்சக்காரரும் பின்னர் ஆங்கிலேயரும் வந்து குடியேறி அதனை நன்கு விருத்தி செய்துள்ளனர்.

தங்கத்துக்கும் வைரத்துக்கும் பெயர் பெற்ற தென் ஆபிரிக்கா இயற்கை அழகிலும் சிறந்தது. அதனைப் பார்த்து மகிழ்ந்தவாரே சுவாசிலாந்தை இரவு 9 மணியளவிற் சென்றுடைந்தோம். தங்குவதற்கு வேண்டிய வசதிகளையும் உள்ளாட்டுச் சுற்றுப் பயண ஒழுங்குகளையும் அங்குள்ள பட்டில்லை மிசன் ஒழுங்கு செய்திருந்தது. எமது பாடசாலையும் ஒரு பட்டில்லை மிசன் பாடசாலையாகும். நான் மாணவருடன் தங்க விரும்பிய பொழுது அதிபர் விடவில்லை. தனியான அறையில் பயசையும் என்னையும் தங்கவைத்தார். ஆசிரியர் மாணவருடன் தங்கினால் அவர்களின் முசுப்பாத்திகளுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கும் என்று சிரித்தவாறு சொன்னார் அதிபர். முசுப்பாத்தி என்று அவர் கருதியது புகைத்தல், மது அருந்தல் போன்றவற்றை. அவற்றை வெளிக்கிடும் இடங்களில் அதிபரும் ஆசிரியர்களும் கண்டும் காணாமல் இருப்பது வழக்கம்.

சுவாசிலாந்தின் தலைநகரம் இம்பானே. நகரம் மிக அழகாகச் சோடிக்கப்பட்டிருந்தது. மன்னர் சோபூசாவின் 60 ஆண்டு ஆட்சிக் கொண்டாட்டம் என்று சொன்னார்கள். இம்பானேயைத் தொடர்ந்து பல இடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்தோம். கரும்புத் தோட்டம், அன்னசிப் பழத் தோட்டம், மந்தை வளர்ப்பு என்று சுவாசிலாந்தின் விவசாய விருத்தியை எடுத்துக் காட்டும் இடங்களுக்கு எல்லாம் அழைத்துச் சென்றார்கள். சீனித் தொழிற்சாலை, ஆடை நெய்தல் போன்ற கைத்தொழில்களையும் பார்த்தோம்.

அடுத்தநாள் லொபாம்பா நகருக்குச் சென்றோம். லொபாம்பாவிலேயே சுவாசிலாந்தின் மன்னர் அரண்மனை உள்ளது. சட்டமன்ற நகரமும் அதுவேயாகும். அங்கு எங்களை வரவேற்றவீர் சாதாரணமானவர்ல்லர். சென்ற் சபைத் தலைவர். அவர் நாடாஞ்மன்றம் மற்றும் சென்ற்சபை கட்டிடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்றார். சுவாசிலாந்து பற்றியும் அதன் ஆட்சிமுறை பற்றியும் சிறுசிறு விளக்கங்கள் தந்தார்.

சுவாசிலாந்தும் இலைகுத்துவைப் போலவே பிரித்தானிய பாதுகாப்பு நாடாக இருந்து 1968ல் சுதந்திரம் பெற்றது. தென் ஆபிரிக்காவின் கிழக்கில் மொசாம்பிக் நாட்டை அண்டியுள்ளது. மிகுதித் திசைகள் யாவும் தென் ஆபிரிக்காவாற் சூழப்பட்டுள்ளது. இலைகுத்துவைப் போலவே கடற்கரைப் பரப்பு இல்லாத நாடு. அளவில் இலைகுத்துவிலும் சிறியது. மொத்தப் பரப்பு 17,363 ச. கி.மீ. மட்டுமே.

நாட்டுக்கு மன்னர் சோபூசா II . 22.12.1921ல் பதவிக்கு வந்தவர். அமைதியையும் நாட்டு முன்னேற்றத்தையும் விரும்புகின்ற நல்ல மன்னர். உலகத்திலேயே நீண்டகாலம் ஆட்சியிலிருந்த மன்னர் அவர்தானாம். அப்பொழுது அவரது 60 ஆண்டு அட்சி நிறைவை மக்கள் கோலாகலமாகக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவருக்குக் கீழ் நாடாஞ்மன்றமும் சென்ற் சபையும் நாட்டைப் பரிபாலிக்கின்றன.

அவரது விளக்கங்களின் முடிவில் நாடாஞ்மன்றக் கட்டிடத்தில் தேனீர்க் கூடத்தில் சிறு உபசாரம் நடந்தது. உபசார முடிவில் தீவிரென்று அதிபர் ‘இப்பொழுது திரு. கந்தவனம் நன்றி சொல்லுவார்’ என்று அறிவித்தார். சுவாசிலாந்து நாடாஞ்மன்றக் கூடத்திற் பேசாது போனாலும் அதன் கட்டிடத்திற் பேசக் கிடைத்த வாய்ப்பு அரிய வாய்ப்புத்தான். மூன்று நாட்கள் சுவாசிலாந்தின் காற்றைச் சுவாசித்துவிட்டு நான்காம் நாள் திரும்பி வந்துவிட்டோம். நல்ல பயணம். மற்ககமுடியாத அனுபவம்.

1981 அக்டோபரில் எனது மைத்துனர் அருமைநாயகம் அகால மரணம் அடைந்ததால் எனது குடும்பம் மிகுந்த சோகத்துக்குள்ளாகியிருந்தது.

இளையபாரதி: அகால மரணம் என்றால்... எப்படி ஜியா?

கவிநாயகர்: அருமைநாயகம் எனது மனைவியின் தமிழி. பூண்டலோயாப் பகுதியில் ஆசிரியராக இருந்தவர். அங்குள்ள ஆறு ஒன்றில் அவர் அடிக்கடி குளிக்கச் செல்வதுண்டு. ஒரு நாள் குளிக்கச் சென்ற இடத்தில் அவர் சறுக்கி விழி, ஆறு அவரை அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டது என்பது அவரது மனைவி தந்த விளக்கம். நான் அதை நம்பவில்லை. அடிக்கடி குளிக்கச் செல்வர் சறுக்கிவிழி நியாயமில்லை. இனக் கலவரங்கள் மலைநாட்டிலும் இடைக்கிடை நடந்துகொண்டிருந்த காலமது. சிங்களவராற் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் என்பது

எனது நம்பிக்கை. சாட்சிகள் எதுவும் இல்லை. தேடுதல் முயற்சி பல நாட்களுக்குப் பின்னர்தான் பூதவுடலைக் காட்டிக் கொடுத்தது.

நவம்பர் பரீட்சை மாதம். பரீட்சைக்கு நான்தான் பொறுப்பு. அதிபருக்கு நான் இலங்கைக்குச் செல்லவேண்டிய நிலைமையைச் சொன்னபோது பரீட்சைப் பொறுப்பை திரு. பயஸ் அவர்களிடம் கையளித்துவிட்டு வீட்டுக்குச் செல்லலாம் என்றார். எனது மைத்துனர் இறந்த செய்தி முகாமையாளருக்கு எட்டி அவரும் அதிபருடன் வந்து கவலை தெரிவித்தார். அதிபர் வழிச்செலவுக்கு வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சிறுதொகைப் பணமும் தந்தார். அதனைத் தொடர்ந்து கொலானியாமா சென்று நண்பர் குலசிங்கத்தைச் சந்தித்தேன். அவரின் உதவியுடன் பயண ஒழுங்குகளைச் செய்து இரண்டு நாட்களிற் பூர்ப்பட்டு விட்டேன்.

01.11.1981ல் கொழும்பு விமான நிலையத்தில் எனக்கு மைத்துனர் முறையான திரு. குண்நாயகம் என்னை வரவேற்றார். அவர் கொழும்பில் வருமானவரித் திணைக்களத்தில் மதிப்பீட்டு அதிகாரியாகப் பணியாற்றுபவர்.

நான் வந்து இறங்கிய செய்தி கேட்டு அண்ணர்மார் மற்றும் உறவினர் நண்பர்கள் என்று வீட்டில் நாளாந்தம் கூட்டம். வெளியிலும் சில கூட்டங்களிற் பங்குபற்றினேன். யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் சார்பில் திரு. ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை தெல்லிப்பழையில் ஒரு வரவேற்புக் கூட்டமும் நடத்தினார். உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரியில் திரு. சிவ மகாவிலங்கம் அவர்கள் அழைத்துப் பேச வைத்தார். எனது ஊர் நுணாவில் வீரபுத்திரர் ஆலய நிகழ்ச்சி ஒன்றிலும் பங்குபற்றினேன். வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயப் பிரச்சனை ஒன்றையும் தீர்த்து வைத்தேன்.

இவையபாரதி: அது என்ன பிரச்சனை ஜூயா?

கவிநாயகர்: ஒருநாள் வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயப் பெற்றார் சங்கத்தினர் நால்வர் வீட்டுக்கு வந்தனர். “அதிபர் இராமசாமி ஒய்வு பெறப்போகின்றார். அவருக்குச் சேவை நீடிப்புக்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால் அவர் அதற்கு விண்ணப்பிக்க மறுக்கின்றார். நாங்கள் யார் சொல்லியும் அவர் கேட்பதாக இல்லை. நீங்கள் சொன்னால் அவர் கேட்பார் என்று கருதுகிறோம்” என்றார்கள். அடுத்தநாள் அவர்களுடன் அளவேட்டிக்குச் சென்று அவரைக் கண்டு பேசிவிட்டு வந்தேன். அதன்பின் அவர் சேவை நீடிப்புக்கு விண்ணப்பித்து கட்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கட்டிடத்தைக் கட்டி முடித்து, காங்கேசன்துறை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. அமிர்தவிங்கம் அவர்களைக்கொண்டு திறுப்பித்து வைத்த பின்னரே ஒய்வு பெற்றார் என்ற செய்தியைப் பின்னால் அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

என்னை வந்து சந்தித்தவர்களில் இருவர் ஆசிரியர்கள் வே. ஆனந்தராஜா, திருமதி சரசுவதி சத்தியானந்தன் ஆகியோர். ஆனந்தராஜா ஏழாலையைச் சேர்ந்தவர். சிறந்த விஞ்ஞான அசிரியர். சரசுவதி உரும்பராய் வாசி. நான் கற்ற கோவை கலைக் கல்லூரியில் புவியியல் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர். இருவரும் இலைகுத்து நாட்டில் ஆசிரியர் வேலை பார்க்க விரும்பி விண்ணப்பங்களைத் தந்துவிட்டுச் சென்றனர்.

குரும்பசிட்டியில் களவுகள் அதிகம் நடந்துகொண்டிருந்தன. முக்கியமாக நகையடைவ பிடிப்பவர்களின் வீடுகள் குறிவைக்கப்பட்டன. நான் அங்கு நின்றபோதும் ஒரு களவு நடந்தது. அப்பொழுது சுன்னாகத்தில் எனது மாணவர் திரு. சுகுணேந்திரன் காவல்துறை அதிகாரியாக இருந்தார். அவரின் உதவியோடும்

காங்கேசன்துறை காவல்நிலையத்தின் ஆதரவுடனும் குரும்பசிட்டியில் அதிகாரம் உள்ள மக்கள் காவற்படை ஒன்றை அமைத்தேன். அதன் பிறகு களவுகள் நடைபெறவில்லை.

நாட்கள் போன்றே தெரியவில்லை. இரண்டரை மாதங்கள் பறந்து போயின் 1982 ஜூன்வரி 23ல் நான் இலைகுத்துவுக்குத் திரும்பி விட்டேன்.

1981ல் நடந்த 8ஆம் 10ஆம் வகுப்புப் பர்ட்சை முடிவுகள் வந்தன. பாடசாலைக்கு நல்ல பெறுபேறுகள் கிடைத்தன. அதிபருக்கு நல்ல மகிழ்ச்சி. மாணவர் தொகையும் அதிகரித்தது.

1981 இறுதியில் திருமதி எட்வேட் தனது பிள்ளைகளின் மேற்படிப்புக் கருதி தென் ஆபிரிக்காவில் பொப்பத்தற்கவானா என்ற இடத்தில் ஆசிரிய நியமனம் பெற்றுச் சென்று விட்டார்.

1982ல் எமது பாடசாலையில் ஒரு மாணவனைக் குத்திக் கொன்றுவிட்டார்கள். கொன்றுவர்களும் பாடசாலை மாணவர்தாம். கொல்லப்படவர் 10ஆம் வகுப்பில் என்னிடம் படிப்பவர். படிப்பில் மிகுந்த ஆர்வம் உடையவர். நான் நடத்திய நூல்நிலையப் போட்டியில் அதிக நூல்களை எடுத்து வாசித்து முதலாவதாக வந்தவர். பாடசாலையில் அஞ்சலிக் கூட்டம் ஒன்றை அதிபர் நடத்தினார். அதிபர் பேசியின் விரும்பியவர்களைப் பேசச் சொன்னார். எவ்ருமே பேச முன்வரவில்லை. சிறிது நேரம் பார்த்துவிட்டு நான் எழுந்து பேசினேன். மிக உருக்கமாகப் பேசினேன். கொன்றுவர்களைத் தெய்வம் நின்றநிறுக்கும் என்று சந்திருக் கடுமையாகவே பேசினேன். அப்படிப் பேசினால் அவனைக் கொன்றுவர்கள் பழிவாங்கக் கூடுமென்ற அச்சத்தினாலேதான் ஆசிரியரோ மாணவரோ பேச முன்வரவில்லை என்று ஒருவர் பின்பு சொன்னார்.

சில மாதங்கள் கழித்து திரு. பயஸ் பொற்கவானாவில் ஆசிரிய நியமனம் பெற்றுச் சென்று விட்டார். எனக்கும் வேறு இடம் பார்க்கும் என்னை எழுந்தது. வெற்றிடங்கள் பத்திரிகைகளில் வரும். சிலவற்றுக்கு விண்ணப்பித்தேன். அச்சமயத்தில் தென் ஆபிரிக்காவிலுள்ள திரான்ஸ்கி நாட்டைச் சேர்ந்த ஒருவரை இடிக்காலாங்களில் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவர் அங்கு எனக்கு ஆசிரிய நியமனம் பெற்றுத் தருவதாகக் கூறி விண்ணப்பத்தை வாங்கிச் சென்றார். திரான்ஸ்கி இலைகுத்துவுக்குப் பக்கத்தில் இருப்பதால் அங்கும் பகுத்துக்கள் வாழ்கிறார்கள்.

அதே சமயம் இடிக்காலுக்கெங்கையும் அந்தாத்தில் விட்டுச் செல்லவும் எனக்கு விருப்ப மில்லை.

அதிபரைக் கண்டு திருமதி எட்வேட், திரு பயஸ் ஆகியோரின் இடங்களுக்கு இலங்கையிலிருந்து ஆசிரியர்களைப் பெற விருப்பமோ என்று விசாரித்தேன். அவர் விருப்பம் தெரிவிக்கவே திரு. வே.ஆனந்தராஜா, திருமதி சரசுவதி சத்தியானந்தன் ஆகியோரின் விண்ணப்பங்களைக் கொடுத்து அவர்களின் தகைமைகளையும் விதந்துரைத்தேன். அவர் மகிழ்ச்சியோடு நன்றிகூறிப் பெற்றுக் கொண்டது மட்டுமன்றி அடுத்த மாதமே அவர்களது நியமனங்களை உறுதிப்படுத்திக் கடிதமும் தந்தார். அவற்றை அவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அவர்கள் 1983 ஜூன்வரியில் கடமைக்கு நிற்கவேண்டும்.

தென் ஆபிரிக்காவுக்குச் சுற்றுலா ஒன்றை மேற்கொண்டேன். வேலை தேடுவதும் ஒரு நோக்கம். பொப்பத்தற்கவானாவில் திருமதி எட்வேட் வீட்டில் தங்கினேன். திரு.

எட்வேட்டும் குடும்பத்துடன் இணைந்து கொண்டார். வேறு சில இலங்கையர்களையும் பொப்பத்தற்கவானாவிற் சந்திக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

சுற்றுலாவின்போது எனது விசா முடிவடையும் நாளைக் கவனிக்கத் தவறுவிட்டேன். ஒருநாட் பகல் கடவைச்சீட்டைப் பார்க்க நேர்ந்தபோது விசா அன்றுடன் முடிவடைவதை அவதானித்தேன். விசா இன்றித் தென் ஆபிரிக்காவில் தங்கினால் வேண்டாத வில்லங்கங்களுக்கு உள்ளாக வேண்டிவரும்.

நன்பர் எட்வேட் தனது வண்டியில் பொப்பத்தற்கவானாப் பேருந்து நிலையத்துக்கு ஏற்றிச் சென்றார். அங்கிருந்து பேருந்தில் புறப்பட்டுக் கிட்டடித் தொடர்வண்டி நிலையம் வெல்கோமுக்குச் சென்றபோது பிற்பகல் நான்கு மணியாகிவிட்டது. மசேருவுக்கு பயணச்சீட்டுக் கேட்டேன். வண்டி இனி அடுத்த நாளைக்குத்தான் என்றார் நிலைய அதிபர். தென் ஆபிரிக்க விசா அன்றுடன் முடிகிறதென்றும் இலைகுத்துக்கு எப்படியும் அன்றைக்குப் புறப்பட்டேயாக வேண்டும் என்றும் அவருக்கு விளங்கப்படுத்தினேன். கடவைச்சீட்டை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு கருப்பு வண்டி ஒன்றுதான் உண்டு. அதிற் செல்ல விருப்பமோ என்று கேட்டார். அவர் ஆங்கிலத்தில் Black Train என்று சொன்ன போது அப்படி என்றால் என்ன என்று கேட்டேன். கருப்பர்கள் மட்டும் பயணம் செய்யும் வண்டி என்றார். நான் அதிற் செல்ல விருப்பங் தெரிவித்தேன். எனக்கு மிகுந்த தென்பாக இருந்தது.

ஆனால் வண்டி வந்ததும் அவர் என்னை ஏறவிடாது தன் பக்கத்திலேயே நிற்கக் கொண்னார். விரைவில் எங்களை நோக்கி வண்டிப் பாதுகாவலர் வந்தார். அவருக்கு நிலைய அதிபர் ஏற்கனவே செய்தி கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்பது தெரிந்தது. என்னை அழைத்துச் சென்று ஒரு பெட்டியில் ஒரு பகுதியை எனக்கு ஒதுக்கி அதில் மற்றுவர்கள் ஏற்முடியாதவைகை பூட்டிவிட்டுச் சென்றார். வெளியிலிருந்து எவருந் திறக்க முடியாது. உள்ளிருந்து திறக்கலாம். நான் நிம்மதியாகத் தூங்கி எழுந்து புஞ்சம்பொன்றீன் நிலையத்தில் இறங்கி அங்கிருந்து இலைகுத்துக்குச் செல்லும் வண்டிக்கு மாறி மசேருவைச் சென்றடைந்தேன்.

தென் ஆபிரிக்காவின் அப்பாதையிட எனப்படும் இனபேதக் கொள்கையை எல்லோரையும் போலவே நானும் அறிந்திருந்தேன். இந்தப் பயணம் அதனை நடைமுறையில் அனுபவிக்கவும் வைத்தது.

இனபேதச் சட்டத்தை தென் ஆபிரிக்க அரசு 1948ல் நிறைவேற்றியது. இச் சட்டம் தென் ஆபிரிக்க மக்களை (1) வெள்ளையர் (2) கருப்பர் (3) கலப்பு நிறத்தவர் என முன்றாக வகுத்தது.

இளையபாரதி: அப்போ இந்தியர்கள்?

கவிநாயகர்: அவர்கள் கலப்பு நிறத்தவருக்குள் அடங்குவர். இனக் கலப்பாற் பிறந்தவர்களும் இந்தியர்களும் பிற ஆசியர்களும் colored people என அழைக்கப்பட்டனர். சட்டம் என்ன சொல்கிறதென்றால் 'a colored person is one who is not black or white'. இச்சட்டம் வந்தபின் கலப்புத் திருமணம் செய்வது தடைசெய்யப்பட்டது. மூன்று இனத்தவர்களும் புறம்பு புறம்பாகக் குடியமர்த்தப்பட்டனர். தனித்தனி பாடசாலைகள், தனித்தனி உணவுக் கடைகள், தனித்தனி மலைகள் என்று மக்களை வாழ்க்கையின் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் இச்சட்டம் பிரித்து வைத்தது.

1982 நவம்பரில் எதிர்பாராத் சோகச் செய்தி ஒன்று ஊரிலிருந்து வந்தது. அண்ணர் திரு. வி. மார்க்கண்டு மார்படைப்பால் காலமாகிவிட்டார் என்ற செய்தியால் ஊன் உறுக்க மின்றிச் சில நாட்கள் மிகவே வருந்தினேன். மார்பு வலி ஏற்பட்ட நேரம் இரவு. ஊரடங்குச் சட்டத்தால் உடனடியாக எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அடுத் தநாள் (27.10.1982) விடிந் ததும் மருத் துவ மனைக்குக் கொண்டுபோயிருக்கிறார்கள். அங்கு அவர் அமரத்துவம் அடைந்துவிட்டார்.

அழுதமுது பத்துச் செய்யுட்களைக் கொண்ட இரங்கங் பா ஒன்றை ஒரே முச்சிற் பாடி முடித்து அண்ணிக்கு ஒரு பிரதியும் அண்ணர் வேலை பார்த்த தனலக்குமி புத்தகசாலை முகாமையாளர் திரு. மு. சபாரத்தினம். அவர்களுக்கு ஒரு பிரதியும் அனுப்பி வைத்தேன்.

இளையபாரதி: அப்படி என்றால் நீங்கள் இறுதிக் கிரியையிற் கலந்து கொள்ளவில்லை ...

கவிநாயகர்: இறுதிக் கிரியைகள் முடிந்த பின்னர்தான் செய்தியே வந்தது. சிக்கல் என்ன வென்றால் நான் இருக்கும் இடத்தில் தொலைபேசி வசதி இல்லை. தந்தி அடித்தாற்கூட அது இலெரிபே தபால் நிலையத்திலுள்ள எமது பாடசாலைத் தபாற் பெட்டிக்குள்ளேதான் போடப்படும். எங்கள் நாடு போன்று வீட்டுக்கு வீடு தபால் விநியோகம் இலைசூத்துவில் இல்லை. இலைசூத்துவில் மட்டுமன்றித் தென் ஆபிரிக்காவின் பெரும்பான்மையான பகுதிகளிலும் அதுதான் நிலைமை.

இளையபாரதி: நீங்கள் பாடிய பாடல்களில் இரண்டொன்றைக் கேட்கலாமா, ஐயா?

முழுப் பாடலும் அவரது நினைவு மலரில் இடம் பெற்றிருக்கின்றது. சிலவற்றைப் படிக்கின்றேன்.

ஆடுமயில் அந்தரத்தில் வீழ்ந்த தாமோ
ஆழகுவிளக் கிடையினிலே நூர்ந்த தாமோ
ஒடுமணிக் கூடுவிழுந் தொடிந்த தாமோ
உல்லாசப் பெரும் பயணம் முடிந்த தாமோ
நாடகமே உலகிதனை அறிவோ மாயின்
நம்பமுடி யாதவகை நவில விண்ணி
கூடுவிட்டென் குருதேவர் போன தெனேனே
கொள்ளுவனோ பள்ளியினிக் கெட்டேன் கெட்டேன்!

செந்தமிழைத் திருத்தமுறப் பயில வைத்தாய்
சென்னையிலே சிற்புடனே படிக்க வைத்தாய்
எந்தவித குறைவுமின்றிக் கேட்ட தெல்லாம்
ஏழுறவே வாங்கியளித் தன்பு செய்தாய்
கந்தவன மென்யாருங் கூறக் கேட்டால்
காதலினாற் களிப்புறுவாய் பெருமை கொள்வாய்
தந்தையுமாய்த் தாயினுமாய் ஆத ரித்தாய்
தட்டாதுன் சொந்படியே நடந்து யர்ந்தேன்!

சால்புடனே தமிழ்மன்றம் அமைத்தெம் மூரில்
தமிழ்நூர் தமைக்கூட்டித் தம்பி செய்த
நாலகள்பல வெளியிட்டாய் விழாக்கள் வைத்தாய்
நடங்காது பணம்விட்டுத் தமிழ் வளர்த்தாய்

ஏல்புடனே யாழ்திலக்கிய வட்டத் தாலே
 நான்செய்த பணிகளுக்குத் துணையி ருந்தாய்
 குல்கெடவே சோதனைகள் தொடர்ந்த போதும்
 துளியனத்தும் கிறுங்காது தொண்டு செய்தாய்!
 பத்தியுடன் நங்குலத்துந் தெய்வம் வீர
 புத்திரருக் குயர்ந்தபணி புரிந்த தெல்லாம்
 நித்தமயற் கண்ணகையை நினைந்து நெஞ்சம்
 நெங்குருக வந்துவலம் நெகிழ்ந்த தெல்லாம்
 கொத்துமலர்க் கோலங்கரைப் பிள்ளை யாரை
 கொண்டுமனக் கோயிலிலே திரிந்த தெல்லாம்
 மெய்த்தவத்து மேலவர்க்கும் எளிதிற் கிட்டா
 வீட்தனை விரைவினிலே பெறுதற் காமோ?

இவையபாரதி: இந்த இரங்கற் பாடலை அன்று அழுதமுது பாடியதாகச் சொன்னீர்கள். எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இன்றும் அதனை நீங்கள் படிக்கையில் உங்கள் கண்கள் கலங்குவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அன்னர் எங்கிற பாசத்துடன் அவர் உங்களைப் படிப்பித்து ஆளாக்கியவர் என்ற வகையில் நன்றியுணர்வையும் இந்தப் பாடலில் கண்ணீராய் வடித்திருக்கிறார்கள்.

கவிநாயகர்: நன்றியுணர்வு ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும் அடங்காது. அந்த அளவுக்கு அவர் எனக்குச் செய்திருக்கின்றார். நாங்கள் சிறு வயதிலேயே பெற்றோரை இழந்தவர்கள். மாமனால் வளர்க்கப்பட்டவர்கள். எமது சமுதாயத்தில் என்னதான் குறைகள் இருந்தாலும் ஒரு பெரிய பண்பு என்ன வென்றால் அன்னன் தம்பி, மாமன் மச்சான் என்று உறவுகள் ஒருவருக்கொருவர் உதவி யாயிருத்தல். அந்த அளவுக்குக் குடும்ப உதவிகள் மேலைநாடுகளில் இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இவையபாரதி: நன்றி ஜயா. இந்தச் சோக உணர்வோடு இன்று பிரிவோம். அடுத்த கிழமை சந்திப்போம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

20. திராண்ஸ்கி

26.11.2007 மரவீர் நரன் ~ ஓலிபரப்பில்லை

03.12.2007

இனையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா! திராண்ஸ்கிக்கு விண்ணப்பித்ததுபற்றிச் சொன்னிர்கள். இன்றைக்கு எங்களை அங்கு அழைத்துச் செல்வீர்களா?

கவிநாயகர்: அங்குதான் செல்லவிருக்கிறோம். 1982 திசம்பரில் தென் ஆபிரிக்காவிலுள்ள திராண்ஸ்கி சுயாட்சி மாணிலத்தில் இருக்கும் சென் கத்பேட்டஸ் உயர்தரப் பாடசாலையிலிருந்து நியமனக் கடிதம் வந்தது. 1983 ஜனவரியில் கடமையேற்க வேண்டும். மேல்வகுப்பு மாணவர் பிரியாவிடை ஒன்றை ஒழுங்கு செய்தனர். எனக்குத் தெரிந்தவரை, அதாவது நான் அங்கு பணியாற்றிய மூன்று வருட காலத்தில் விலகிச் சென்ற ஆசிரியர்மார் எவருக்கும் மாணவர் அப்படி ஒரு பிரியாவிடையை ஒழுங்கு செய்யவில்லை. பிரியாவிடைக்கு அதிபர், முகாமையாளர், ஆசிரியர்கள் சிலரும் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். மாணவன் ஒருவன் பசுப்போல வந்தீர் கல்விப் பால் நாளும் கரந்தீர் என்று சிகுத்து மொழியிற் பாடியதை மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பொழுது கண்கள் கலங்கின.

எனினும் பிரியாவிடைக்குப் பின் நான் நினைத்தது போலப் புறப்பட முடியவில்லை. திரு. வே. ஆனந்தராஜா, திருமதி சர்கவதி சத்தியானந்தன் ஆகியோர் வரும்வரை காத்திருந்து அவர்களை வரவேற்று அதிபருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த பின்னரே திராண்ஸ்கி நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

திராண்ஸ்கி தென் அபிரிக்காவுக்குள் அமைந்திருக்கும் ஒரு கருப்பர் மாநிலம். தென் ஆபிரிக்காவின் ஆதிக்குடிகள் கருப்பினத்தவர். 17ஆம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற இடச்சுக்காரரினதும் ஆங்கிலேயரதும் குடியேற்றங்களைத் தொடர்ந்து நாடு அவர்களது ஆட்சிக்குப்பட்டது. கேப், நட்டால் ஆகிய கரையோர மாகாணங்களில் ஆங்கிலேயரும் ஒரேஞ் பிறீ ஸ்ரேட், திராண்ஸ்வால் ஆகிய உள்நாட்டு மாகாணங்களில் இடச்சுக் காரரும் அதிகமாக உள்ளனர். கருப்பினத்தவர் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பரவலாக வாழ்கின்றனர்.

நட்டால் மாகாணத்தில் இந்தியர்களும் கூடுதலாக உள்ளனர். அக்காலத்தில் தென் ஆபிரிக்காவின் குடித்தொகை ஏற்ததாழ 24 மில்லியனாக இருந்தது. (இக்காலத்தில் 47 மில்லியனாக அதிகரித்துள்ளது.) இந்தியாவுக்கு அடுத்தபடியாக அதிக மொழிகளைப் பேசுகின்ற நாடு தென் ஆபிரிக்காதான். அவற்றுள் ஒன்று அபிரிக்கானஸ் என்பது. இது இடச்சு மொழியும் உள்நாட்டு மொழிகளும் கலந்து தோன்றிய ஒரு மொழி. அபிரிக்கானஸ், ஆங்கிலம் உட்பட மொத்தம் 11 மொழிகள் உத்தியோக மொழிகளாக உள்ளன.

உலகத்திலேயே மூன்று தலைநகரங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடு தென் ஆபிரிக்காவேயாகும்.

இனையபாரதி: கண்டாவுக்கு ஒட்டாவா, இலங்கைக்குக் கொழும்பு, இங்கிலாந்துக்கு இலண்டன் என்று, ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் ஒவ்வொரு தலைநகரங்தான் இருக்கும்.

கவிநாயகர்: தென் ஆபிரிக்காவக்கு மூன்று. அவை கேப்ரவுன், பிரிட்டோரியா, புஞ்சுபொன்ரீஸ் என்பன. இவற்றுள் பெரியது கேப்ரவுன். அது நாடானுமன்ற நகரமாக உள்ளது. பிரிட்டோரியா நிருவாக நகரமாகவும் புஞ்சுபொன்ரீஸ் நீதிமன்ற நகரமாகவும் விளங்குகின்றன.

இனபேதச் சட்டத்துக்கு எழுந்த உள்நாட்டு வெளிநாட்டு எதிர்ப்புக்களைச் சமாளிக்கும் வகையில் 1951ல் கருப்பினத்தவர்களுக்கென்று சுயாட்சி மாநிலங்கள் (Homelands) உருவாக்கப்பட்டன.

அவற்றுள் ஒன்றுதான் திரான்ஸ்கி குடியரசு. பந்துஸ்தான் என்பது இதன் இயற்பெயர். Bantu என்ற பதம் கருப்பு இனத்தவர் எல்லலோரூக்கும் பொதுவான ஒரு பெயர். ஆயினும் பிற்காலத்தில் அவர்கள் பேசுகின்ற மொழிக் கூட்டத்தைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாக அது மாறிவிட்டது. பந்து மொழிகளுள் சுவாகிலி, குலு, கோசா என்பன பெருந்தொகை மக்களாற் பேசப்படுகின்றன. திரான்ஸ்கி மக்களின் மொழி கோசா ஆகம்.

திரான்ஸ்கி இலெகுத்துவுக்குத் தெற்காகத் தென் ஆபிரிக்காவின் தென் முனைவில் இந்து சமுத்திரத்தை அண்டியுள்ளது. இதன் தலைநகரம் அம்டாட்டா.

கருப்பர் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்குமுகமாகத் தென் அபிரிக்கா உருவாக்கிய சுயாட்சி மாநிலங்களை உலகநாடுகள் அங்கீரிக்கவில்லை. ஆனால் அந்தந்த மாநிலங்களின் மாழுதல்வர்கள் (Paramount Chiefs) அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு தென் அபிரிக்காவின் ஆதரவுடன் தத்தம் மக்களை ஆட்சி புரிந்து வந்தனர்.

திரான்ஸ்கி என்பதிலும் திரு. நெல்சன் மண்டேலாவின் தாயகம் என்று சொல்வதில் அங்குள்ள மக்கள் பெருமை கொள்வார். திரான்ஸ்கியின் தலைநகரமாகிய அம்டாட்டாவுக்கு அணித்தாகவுள்ள கிராமம் ஒன்றில் முதல்வர் குலத்தில் 18.07.1918ல் பிறந்தவர் மண்டேலா. அவரைக் குலமுதல்வராக ஆக்க வேண்டு மென்பதே தந்தையாரின் கனவாக இருந்தது. ஆனால் அவர் பல்கலைக்கழகத்திற் படிக்கின்ற காலத்திலேயே அரசியலில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்டார். சட்டத்தரணியாகி தோழர் ஒவிவர் தம்புவுடன் இணைந்து தென் ஆபிரிக்காவின் முதற் கருப்பர் சட்டக் கம்பனியை ஆரம்பித்தார். 1944ல் ANC இளைஞர் அணியைத் தோற்றுவித்தார். ANC மூலம் கருப்பின மக்களின் உரிமைகளுக்காகவும் முன்னேற்றுத்துக்காகவும் பலவிதமான போராட்டங்களில் ஈடுபட்டார். பல தடவைகள் கைது செய்யப்பட்டாலும் தானே வாதிட்டு விடுதலையாகி இருக்கின்றார். ஆயினும் 1962ல் ஆயுட்கைதியாக மோசமான Robben Island சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டார். (பிற்காலத்தல் அவர் விடுதலையானதும் நோபல் பரிசு பெற்றதும் தென் ஆபிரிக்காவின் முதல் தேசத்தலைவர் ஆனதுமெல்லாம் உலகம் அறிந்ததே.)

இத்தகைய பெருமகன் பிறந்த பதியிற் கால்பதித்ததும் ஆறு ஆண்டுகள் கல்விப் பணி புரிந்ததும் எனது வாழ்க்கையில் சுடர்விட்டு ஒளிரும் வரலாறு; மற்றவர்க்குஞ் சொல்லத் தக்க அனுபவங்கள்; சொல்லத் தொடங்குகிறேன், நேயர்களே!

இவையபாருதி: ஆபிரிக்க அனுபவங்களைச் சுவையாகத்தான் சொல்கிறீர்கள். நேயர்களுக்கும் அவை சுவாரசியமாக இருக்கும், சொல்லுங்கோ!

கவிநாயகர்: விமானம் அம்டாட்டாவில் தரைத்தியதும் கனவுலக வானத்திலிருந்து நனவுலக நிலத்தில் இருங்கினேன். விமான நிலையத்தில் சென் கத்பேட்ஸ் பாடசாலை உப அதிபரின் மகனும் மகனும் வரவேற்றானர். ஏறத்தாழ அரை மணித்தியால் ஓட்டத்தின்பின் சோலோ என்ற நகரத்தை அடைந்தோம். அதனை அடுத்து வண்டி தார்ஜ்வீதியை விட்டு மண் பாதை வழியாக பதினெண்டது நிமிடம் வரை ஓடிச் சென் கத்பேட்சை அடைந்து, அங்குள்ள உப அதிபர் வீட்டில் நின்றது.

உப அதிபர் புன்னகைப் பூக்களைச் சொற்றிது வரவேற்றார். மனைவி மக்களை அறிமுகப் படுத்தினார். நல்ல கதைகாரர். பத்து நிமிடத்துக்குள் பாடசாலைப் பழுத்தைப் பிழிந்து சாறாகப் பருகக் கூடார். ஆங்கில நடையும் உச்சரிப்பும் அழகாக இருந்தன. அவருக்கு இரிச்சாட் மடாலா (R.S.Madala) என்று பெயர். பாடசாலை அதிபர் கிரிஸ்தபர் மடாலா (C.M.Madala) அவரது தம்பி. அவர்களது பூட்டனார்தான் பாடசாலையை நிறுவியவர். அதனாற் கல்வி அமைச்சில் அவர்களுக்கு நல்ல மதிப்பு. உப அதிபர்தான் எனது நியமன வேலைகளையும் கல்வி அமைச்சுக்குச் சென்று கவனித்தவர். அவர்தான் பல ஆண்டுகளாக அதிபராக இருந்தவர். அவர் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர் ஆனதால் தம்பியார் பட்டப் படிப்பை முடித்த பின் அவரை அதிபர் ஆக்கிலிட்டுத் தான் உப அதிபராக இருப்பதாகச் சொன்னார். அதிபர் பட்டதாரியாக இருந்தாற் பாடசாலையை வளர்த்தெடுக்க வாய்ப்பாக இருக்கும் என்றார். அவர் சொன் திரான்ஸ்கி கல்வி முறை இலங்கையின் கல்வி முறையுடன் அதிகம் ஒத்திருந்தது.

இதற்கிடையிற் செய்தி கிடைத்துப்போலும் அதிபர் கிரிஸ்தபர் மடாலா பள்ளிக்கும் பற்கள் தெரியச் சிரித்தவாறு வந்து கைகொடுத்தார். அவரது வீடும் பக்கத்திலேதான். சென் கத்பேட்ஸ்தான் அவர்களது பிறந்த கிராமம். வந்தவர் சும்மா வரவில்லை. எனக்குரிய நேரகுசிகையுடன் வந்தார். ஆள் அலுவல்காரர் என்பது அப்பட்டமாயிற்று. அதனைப் பார்த்ததும் எனக்குக் கொஞ்சம் மகிழ்ச்சி. பாடசாலை பி.ப. 1.30 மணியுடன் முடிவடையும் ஒருநேரப் பாடசாலை. எனக்கு 9, 10ஆம் வகுப்புகளுக்குப் புவியியலும் ஆங்கில மொழியும் தரப்பட்டிருந்தன. அன்று சனிக்கிழமை. அடுத்த திங்கள் நான் படிப்பிக்கத் தொடங்க வேண்டும்.

உப அதிபரின் வீடு ஒரு பெரிய வளவில் அமைந்திருந்தது. வளவுக்குள் ஒரு கடையும் இருந்தது. அதனை நடத்துபவர் அவரது மனைவி. துணிமணிகள் உட்பட எல்லாப் பொருட்களும் வாங்கக்கூடிய வசதியான கடை. சனிக்கிழமைகளில் அம்டாட்டா சென்று கடைக்கு வேண்டிய சாமான்களை வாங்குவது அவரது வழக்கம். அதுமட்டுமல்லாது பாடசாலை விடுதியை நடத்துவதும் அவர்தான். அவர் தொடர்ந்து இயங்கிக்கொண்டே இருக்கும் ஓர் இயந்திரம்.

கடைக்குப் பக்கத்தில் மூன்று அறைகளைக்கொண்ட ஒரு கட்டிடம். அதுதான் எனக்குரிய விடுதி. அதற்குரிய வாடகையை திரான்ஸ்கி அரசாங்கத்திடமிருந்து நேரடியாகப் பெறும் ஒழுங்கையும் உப அதிபர் செய்து கொண்டதாகச் சொன்னார்.

விடுதியின் ஒரு மூலையில் பெரிய தகர நீர்த்தாங்கி. கூரையிற் பெய்யும் மழை ...

இளையபாரதி: அதற்குள் ஓடித் தேங்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கவிநாயகர்: ஓம். அவ்வித அமைப்பினை வசதி படைத்தவர்களின் வீடுகளிற் பொதுவாகக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. வசதி படைத்தவர்கள் என்று நான் கூறுவதற்குக் காரணம் நீர்த்தாங்கி அமைப்புக்கு அதிகம் பணம் தேவை. ஏழைகளுக்கு ஆற்று நீரும் ஊற்று நீருந்தான் தஞ்சம். பட்டனைப் பகுதிகளிலும்

மருத்துவ மனை போன்ற பொதுச் சேவை அமைப்புகளிலும் இலைகுத்துவைப் போலவே குழாய்க் கிணறுகளிலிருந்து நீர் பெறப்படுகின்றது.

சென் கத்பேட்ஸ் கிறித்துவ மிசன், கண்ணியர் மடம், அழகான கறித்துவ ஆலயம், பெரிய மருத்துவமனை ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஒரு நகரம் போலவே அமைந்திருக்கும் விருத்திபெற்ற கிராமம். மருத்துவ மனை இருப்பதால் பேருந்துப் போக்குவரத்தும் மக்கள் நடமாட்டமும் அதிகம். மருத்துவ மனையில் நேபாள நாட்டைச் சேர்ந்த டாக்டர்கள் கைரி தம்பதிகள் பணிபுரிந்துகொண்டிருந்தனர். உப அதிபர் ஒரு நாள் என்னை அழைத்துச் சென்று அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

சென் கத்பேட்ஸ் உயர்தரப் பாடசாலை இடிக்காஹ் கெங் பாடசாலையிலும் பார்க்கப் பல வசதிகளைக் கொண்டிருந்ததோடு ஒழுங்குமுறையிலும் சிறந்ததாகக் காணப்பட்டது. மாணவர் தொகையும் அதிகம். ஒரு வகுப்பில் 60 மாணவர்கள் இருந்தார்கள். அதனால் எனக்கு வேலையும் அதிகம். முக்கியமாக ஆங்கில மொழியிற் பயிற்சிகளைக் கொடுத்துத் திருத்தம் வேலை எனக்குப் பெரிய வீட்டு வேலையாக இருந்தது.

1983 மார்ச் மாதம் பாடசாலையின் மாணிடவியற் பாடத்துறைக்குத் தலைவராக (Head of the Department of Humanities) நியமிக்கப்பட்டேன். அதனால் சரித்திரம், புவியியல், மனையியல், தட்டச்சு ஆகிய பாடங்களைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களின் பாடக் குறிப்புகளைச் சரிபார்த்தல், அவர்களின் கற்பித்தலை இடைக்கிடை அதிபருடன் மேற்பார்வை செய்தல் போன்ற கடமைகளையுஞ் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

அதே மாதம் சாம்பியாவிலிருந்து வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த திரு. சத்தியமூர்த்தி ஆசிரியர் சென் கத்பேட்சுக்கு நியமனம் பெற்று வந்தார். அவர் இரசாயனவியலும் கணிதமும் மேல்வகுப்புகளுக்குப் படிப்பித்தார். அவரது பரிந்துரையின் பேரில் புத்தாரைச் சேர்ந்த திரு. N.S. கந்தையா என்பவரும் சில மாதங்களின்பின் எது பாடசாலைக்கு உயிரியல் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அவரது மனைவிக்கும் சிலநாட்களில் வேறொரு பாடசாலையில் வேலை கிடைத்தது. சத்தியமூர்த்திக்குச் சென் கத்பேட்சில் மிசனரி வீடு ஒன்று கொடுக்கப்பட்டது. கந்தையா குடும்பம் தங்குவதற்கு சோலோவில் வீடு ஒழுங்க செய்யப்பட்டது.

1983 திசம்பரில் ஆசிரியர் சத்தியமூர்த்தி தனது மனைவியை அழைத்துவர இலங்கைக்குச் சென்றார். அவருடன் 1984 ஜெவரியில் எனது குடும்பமும் திரான்ஸ்கிக்கு வந்து சேர்ந்தது. அதனால் நானும் குடும்பப் போக்குவரத்துக்காகச் சிற்றுந்து ஒன்றை வாங்கினேன். சத்தியமூர்த்தி ஆசிரியரும் வாகனம் ஒன்றை வாங்கிப் பெரிய வீடு பார்த்துச் சோலோவிற் குடியேறிவிட்டார்.

மகள் வாணியை திரான்ஸ்கி பல்கலைக்கழகத்தில் வீட்டுப் படிப்பிக்க எண்ணியபோது அப்பாதெயிட் கொள்கையுள்ள தென் ஆபிரிக்கப் படிப்பையும் பட்டத்தையும் வைத்துக் கொண்டு பிற நாடுகளில் வேலை தேட முடியாது என்ற கருத்தை அங்குள்ள இலங்கை நண்பர்கள் முன்வைத்தார்கள். அதனால் மே மாதம் மகளையும் மகன் வாரணனையும் மேற் படிப்புக்காக இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

எனது சாதக பலனோ என்னவோ, எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் பரீட்சை நடத்தும் பொறுப்பு என் தலையில் விழுந்துவிடும். இங்கும் அது நடந்துவிட்டது. அத்துடன் அதிபர் கடிதங்கள் எழுதுதல், அறிக்கைகள் தயாரித்தல் என்று தனது வேலைகள் சிலவற்றையும் என்னைக் கொண்டு செய்விக்கத் தொடங்கினார். பரிசளிப்பு விழாக்களிலும் எனக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு. சில சமயங்களில் பரிசளிப்பு விழாவில் அதிபர் வழங்க வேண்டிய அறிக்கையையும் என்னை வாசிக்கக் கொல்லிவிடுவார். உப அதிபர் விடுப்பிற் சென்றாலோ நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாலோ அவரது கடமைகளும் என்னுடையதாகிவிடும்.

இவை எல்லாவற்றிலும் வகுப்புகளுக்குச் செல்வதிலும் மாணவர்க்குப் பாடங்களைப் புகட்டுவதிலுமே நான் இன்பங் கண்டேன். பிள்ளைகளும் என்னிடத்திற் பாடங்கேட்டதில் ஆர்வம் காட்டினர். இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லக்கூடிய சம்பவம் ஒன்று முதலாவது ஆண்டிலேயே நடந்தது.

எனது பதவி உயர்வைத் தொடர்ந்து நேருகூசிகையிற் சில மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. ஒரு வகுப்பு ஆங்கிலம் எடுக்கப்பட்டு வேறு ஒருவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ஒரு கிழமை சென்றதும் அவ்வகுப்பு மாணவர்கள் அதிபரிடம் சென்று என்னிடம் ஆங்கிலம் கற்க விரும்புவதாச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதிபர் அதனை எனக்குச் சொல்ல நான் அவர்களையும் மற்றுப் பிரிவு வகுப்புடன் சேர்த்துப் படிப்பிக்க வேண்டியதாயிற்று.

ஒருசில மாணவர்கள் வகுப்புகளுக்கு ஒழுங்காக வருவதில்லை. விசாரித்த பொழுது மாடு மேய்க்கச் சென்றதாகச் சொன்னார்கள்.

இனையபாரதி: என்ன ஜ்யா?

கவிநாயகர்: மாடு மேய்க்கச் சென்றுவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். திரான்ஸ்கியில் இலெகுத்துவைப் போலவே மந்தை வளர்ப்பு முக்கியம். தென் ஆபிரிக்காவில் எல்லாக் கருப்பினச் சமூகத்திலும் மாடு செல்வமாகக் கருதப்படுகிறது.

இனையபாரதி: தமிழரின் பொருளாதாரத்திலும் மாடுகள் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளனதானே?

கவிநாயகர்: அதனாலேதான் செல்வத்துக்கு மாடு என்றே பெயர் வைத்தார்கள்.

‘எத்தாயர் எத்தந்தை எச்சுற் றத்தார்
எம்மாடு சும்மாடாம் ஏவர் நல்லார்’

என்ற தேவாரத்தில் மாடு என்ற சொல் செல்வம் என்ற பொருளைக் குறிப்பதைப் பார்க்கிறோம். செல்வம் இருந்தாலே தருமாம் செய்யலாம். அதனால் தமிழருக்கு மாடு தருமத்தின் சின்னமாகவும் விளங்குகின்றது. இதனாலேயே தருமாம் ஆகிய எருது சிவபெருமானுக்கு வாகனமாகிற்று.

திரான்ஸ்கியில் கிராமத்து ஆண்களுக்குத் திருமணத்தின்போது சீதனமாவதும் மாடுகளே. அதனால் ஆண்கள் மாடுகளைக் கவனமாகப் பேணவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையும் மரபுத்தியாக வளர்ந்துள்ளது. ஒரு குடுப்பத்தில் தமயன் மாடு மேய்க்கச் சென்றால் தம்பி பாடசாலைக்கு வருவான். தம்பி மாடுகளைக் கவனிக்கும் நாளில் தமயன் படிக்க வருவான். ஆண்பிள்ளைகளுக்குச் சன்னிடத்துச் சடங்கு செய்யும் வழக்கமும் அங்கு நிலவுகின்றது. அந்நாட்களிலும் அவர்கள் பாடசாலைக்கு வரமாட்டார்கள்.

மாட்டுப் பயன்களில் பாலும் ஏருவும் பொதுவானவை. ஏரு பசனையாக மட்டுமென்றி எரிபொருளாகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

இவையபாரதி: எப்படி ஜியா?

கவிநாயகர்: சாணகத்தைத் தட்டி அல்லது வீட்டுச் சுவர்களில் ஓட்டிக் காய வைப்பார்கள். காய்ந்தவற்றைக் குவித்துப் பாதுகாத்து வைத்துத் தேவையானபோது அடுப்பெரிக்கப் பயன்படுத்துவார்கள். தமிழ்நாட்டிலும் கிராமப்புறங்களிலும் அத்தகைய முறையைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

சுண்ணத்துச் சடங்கு, திருமணம், செத்தவீடு போன்ற முக்கியமான குடும்ப நிகழ்வுகளுக்கே மாடுகள் அழிக்கப்பட்டு இறைச்சி பரிமாறப்படும். மாடுகள் இல்லாத குடும்பங்களும் உண்டு. அவர்கள் கடைகளில் மாட்டு இறைச்சியை வாங்குவார்கள். மாட்டு இறைச்சி கொடுத்து விருந்தினரை வரவேற்பதே மதிப்பானது என்ற நம்பிக்கை அங்கு உண்டு.

ஒருமுறை எமது ஆசிரியர் ஒருவரின் வீட்டில் நடந்த செத்த வீட்டுக்கு நானும் கந்தையாவும் சென்றோம். பிரேதத்துக்குப் பக்கத்தில் இரு கதிரைகளைப் போட்டு இருத்திவிட்டார்கள். சிறிது நேரத்தில் இரு தட்டுகளில் மாட்டு இறைச்சித் துண்டுகள் பரிமாறப்பட்டன. கந்தையா சைவம். நான் மாடு சாப்பிடுவதில்லை. உண்மையைச் சொன்னபோது கொண்டு வந்தவரின் முகத்தில் ஏமாற்றம் ஏறி இறங்கியதைக் கவனிக்க முடிந்தது.

1985ல் திரான்ஸ்கியில் படிப்பித்த நன்பர் திடவீர்சிங்கம் அவர்கள் மார்படைப்பால் காலமாகிவிட்டார்கள். அவரும் அவரது துணைவியாரும் இலைசுத்துவிற் படிப்பித்த காலத்தில் எனக்குப் பழக்கமானவர்கள். நல்ல நகைச்சுவை மன்னர். அவருக்கு அம்டாட்டாவில் நடத்தப் பெற்ற அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் நானும் இரங்கல் உரை நிகழ்த்தினேன். கல்வித் திணைக்களைப் பிரமுகர்கள் பலரும் கலந்து கொண்டு திருமதி திடவீர்சிங்கத்துக்கு அனுதாபம் தெரிவித்தமை அவர்களின் பொறுப்புனர்வையும் பண்புடைமையையும் எடுத்துக் காட்டின.

கோசா மக்கள் பண்பிற் சிறந்தவர்கள். இடுக்கன் காலத்திலும் இன்முகத்தோடு அலுவல்களைக் கவனிப்பவர்கள். ஊக்கமும் உழைப்பும் அவர்களின் இரத்தத்தில் ஊறியவை. உதவி கேட்டு யாரையும் கெஞ்சமாட்டார்கள். ஏனென்றால் இயல்பாகவே தன்னம்பிக்கை மிகுந்தவர்கள்.

கோசா மொழி எம்போன்றவருக்குச் சுற்று வில்லங்கமான மொழி. தமிழ் மொழியைப் பேசுவதற்கு நாக்கும் உதடுகளும் போதும். தொண்டையின் பங்களைப்பு மெல்லிதாகவே இருக்கும். கோசாவுக்கு வாய் முழுவதையும் பயன்படுத்த வேண்டும். அத்துடன் தொண்டையையும் அதிகம் ஈடுபடுத்த வேண்டும். சில சொற்கள் கிளிக் சுத்தம் போடும். சில சொற்கள் கோலாட்டச் சுத்தங்கள் போன்று டக், டொக், டிக் என்றும் ஒலிக்கும். இருப்பினும் நான் ஓரளவுக்குக் கோசாவைப் பேசக் கற்றுக் கொண்டேன். மற்றைய இலங்கை, இந்தியரிலும் பார்க்க நான் பேசுவது கொஞ்சம் சுத்தமாக இருக்கிறது என்று கோசா மக்களே பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

இவையபாரதி: அந்த மொழியில் மொத்தம் எத்தனை எழுத்துக்கள் ஜியா?

கவிநாயகர்: கோசாவுக்கு எழுத்து உரோமன் எழுத்துக்கள்தாம். அதனால் மொத்த எழுத்துக்கள் இருபத்தாறுதான். எல்லாத் தென் ஆபிரிக்க மொழிகளுக்கும் வரிவடிவம் உரோமன் எழுத்துக்களே. ஆங்கில எழுத்துக்களைத் தெரிந்தவர்கள் கோசாவை எனிதாக எழுதக் கற்றுக் கொள்ளலாம். ஆயினும் நான் அதனைச் செய்யவில்லை.

கோசாவைப்போல் இனிதாவ தெங்கும் காணோம் என்று பாடசாலையிற் பல ஆசிரியர் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

இவையாரதி: எல்லோருக்கும் அவரவர் தாய்மொழி இனிமையாகவே இருக்கும்.

கவிநாயகர்: அந்த அளவுகோலைக் கொண்டு மட்டும் அவர்கள் கூற்றை அளந்துவிட முடியாது. அவர்கள் உண்மையாகவே தமது மொழியை உயிரினும் மேலாக நேசிப்பவர்கள். கிறித்தவர்களாக இருப்பினும் தமது பண்பாட்டையும் மரபையும் கைவிடாது பேணவருபவர்கள். உதாரணமாக எமது பாடசாலை அதிபரையே எடுத்துக்கொள்ளலாம். அவர் ஒரு பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி. திரான்ஸ்கியிற் பட்டதாரிகள் குறைவு. அதனால் அவருக்கு மதிப்பு அதிகம். ஆங்கிலம் நன்றாகப் பேசவார். ஆனாலும் தமது மக்களோடு எப்பொழுதும் கோசாவிலேயே பேசவார். அவரது கிறித்தவப் பெயர் கிறிஸ்தவர். கோசா பெயர் மாவா. குடும்பப் பெயர் மடாலா. மாவா என்ற பெயராலே அவரை மக்கள் பெரிதும் அழைப்பர். இவ்விதம் எல்லோருமே கோசாப் பெயர்களையே பயன்படுத்துவர்.

கோசா இலக்கியவளம் அதிகம் இல்லாத மொழி. வாய்மொழியாக நெடுங்காலம் வழங்கப்பட்டு வந்த வீர்ப் பாடல்கள் பல பிற்காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை எமது புறநானுஞ்சிற் காணப்படும் வீர்ப் பாடல்களை நிகர்த்தவை. பெரும்பாலானவை போரில் வென்ற தலைவர்களைப் புலவர்கள் புகழ்ந்து பாடியவை.

ஆசிரியர் அறையிற் பலவிதமான கதைகளும் பகடிகளும் அடிப்படை அவற்றில் ஒருவர் சொன்ன கதை இது:

கிறித்தவர்கள் தங்கள் சமயத்தைப் பரப்பிய காலத்தில் தனது கிராமத்துக்கு ஒரு துவிச்சக்கர வண்டியடிடன் ஒரு பாதிரியார் வந்தாராம். அங்கு கூடிநின்றவர்களிடம் அந்த வண்டியை ஓட்டச் சொல்லிக் கொடுத்தாராம். ஒருவராலும் முடியவில்லை. பின்னர் இயேசுவின் கருணையிருந்தால் அதனை ஓடலாம் என்று கூறி, இயேசுவைப் பிரார்த்தனை செய்து தான் ஓடிக் காட்டினாராம். இந்தக் கதை அவரது கிராமத்தில் இன்றும் பேசப்படுகின்றதாம்.

மற்றொருவர் சொன்ன கதை வந்தேறு குடிகளின் வஞ்சக் தனத்தைக் காட்டுவதாக இருந்தது. வெள்ளைக்காரர் பிறப்பு இறப்பைப் பதிந்த காலத்தில் கருப்பர் பிள்ளைகளைப் பதியக் கொண்டு சென்றால் அவர்கள் கூறும் பெயர்களை விட்டுத் தாங்கள் நினைத்த பெயர்களைப் பதிவார்களாம்.

இவையாரதி: ஐயா! அது எங்கடை நாட்டில் எங்கடை ஆட்களே செய்தவை. வள்ளி, கந்தன், பொன்னன் போன்ற பெயர்களைல்லாம் எப்படி வந்தன?

கவிநாயகர்: அப்பெயர்களை வைத்தவர்களின் நோக்கம் பிழையேதவிரப் பெயர்கள் பறவாயில்லை. அவை கடவுள் பெயர்கள். இவர்கள் படு மோசம். விளக்குமாறு (Mr. Broom), நாய்மகன் (Mr. Dogfellow) என்றெல்லாம் பெயர்கள் வைத்தார்களாம்.

இப்படியான கதைகள் எனது வேலைக் களைப்புக்கு விருந்து வைப்பனபோல இருக்கும். பாடசாலைக் கடமைகளுக்கு அப்பால் -

- (1) 8ஆம் வகுப்பு அரசாங்கப் பொதுப் பரீட்சைக்குப் புவியியல் விடைத்தாள் திருத்தபவர்களில் ஒருவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளேன்.
- (2) 10ஆம் வகுப்பு இறுதிப் பரீட்சை மேற்பார்வையாளராகவும் பணியாற்றியுள்ளேன்.
- (3) சோலோ மாவட்டப் புவியியல் ஆசிரியர்களுக்குப் பத்தறிவு வகுப்புகள் நடத்தியுள்ளேன்.
- (4) பல்கலைக்கழகப் பட்டப் படிப்பில் ஈடுபட்டவர் பலருக்குத் தனிப்பட்டமுறையில் பாட விளக்கங்கள் அளித்ததோடு பரீட்சைக் குறிப்புகளும் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறேன்.
- (5) திரான்ஸ்கிப் புவியியல் தொடர்பான பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறேன். அவற்றுள் இரண்டு கல்வி அமைச்சின் வெளியிட்டிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.
- (6) ஓய்வு கிடைக்கும்போதெல்லாம் ஓயாது நான் பாடுவது கவிதை. ஆங்கிலத்திலும் பல கவிதைகள் பாடியிருக்கின்றேன். நியூ யோக்கில் வெளியிடப்பெற்ற எனது Hail, The Tamil Tigers என்ற நூல் திரான்ஸ்கியிலேயே பாடப்பட்டது. திரான்ஸ்கியின் இயற்கை மற்றும் மக்கள் வாழ்க்கை தொடர்பான பல பாடல் களையும் ஆக்கியிருக்கின்றேன். அவற்றுட் பல கண்டாவில் வெளியிடப்பட்டுள்ள Lasting Light என்ற கவிதை நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. அதில் இடம்பெறாத கவிதை ஒன்றை நேயர்களுக்குப் படித்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

அதன் ஆக்கத்துக்கு ஒரு பின்னணியுண்டு. அதிபர் திரு. C.M. மடாலாவின் மகனும் எனது மாணவியுமான செல்வி பிபியானா அம்பாட்டாவில் நடந்த அழகுராணிப் போட்டி ஒன்றில் முதலாவதாக வந்து புதிய சிற்றுந்து ஒன்றைப் பரிசாகப் பெற்றாள். இதனைக் கொண்டாடு முகமாகச் சென் கத்தேட்சில் பெரும் விழா ஒன்று எடுக்கப்பட்டது. அதில் அழகு இராணியைப் பாராட்டிப் பாடிய பாடல் இது:

The Lily of the Vale

The simple and humble girl
 Is now a valuable pearl
 The gem so far unseen
 Has to the public displayed her sheen
 The lily of the Mqunya vale
 Is the subject of many a glorious tale!

Our rose, our lotus
 The pet of all daughters
 A worthy issue of the handsome Mavas
 The angel of the Eden of the Madalas
 Bibiana has brought home fame
 And now all smack their lips at her name!
 The flag of St. Cuthbert's
 Flies high with the words
 'We people are beautiful!'
 Not that the village is boastful
 But of joy it dances like a peacock
 For its daughter is crowned Miss Tracoc!

She marched like a river
 And made her rivals shiver
 And to imitate they made several tries!
 Twinkled and sparkled her deer-eyes!
 She smiled like a star
 And you know the prize? A brand new car!

We knew she would make it
 And sure she had done it!
 Remarkable! Congratulations, Bibi!
 Coming soon another contest, be ready!
 Truly, we all wish to see you,
 Dear Queen, as Miss Transkei, too.

இலங்கையில் இருப்பதைப் போலவே தீரான்ஸ்கியிலும் கல்வித் தினைக்களம் பாடசாலைகளில் தினங்ச் சோதனைகள் நடத்துவதுண்டு. சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஒருநாள் பத்துப்பேர் வந்து இறங்கிவிட்டார்கள். நான் எப்பொழுதுமே எதற்கும் தயாராக இருப்பவன். நான் மட்டுமல்ல, அங்கு படிப்பிக்கும் மற்றுமை இலங்கை நண்பர்களும் அப்படித்தான். புவியியல் படிப்பிக்கும் நேரத்தில் ஒருவர் வந்து வகுப்பில் அமர்ந்திருந்தார். பாடம் குறாவனி. அதுபற்றி ஆரம்ப காலத்தில் நான் தயாரித்த படம் ஒன்று அறையில் தொங்கிக் கொண்டே இருந்தது. அதனையும் காட்டிக் காட்டிப் பாடத்தை நடத்தினேன். ஆங்கில இலக்கியம் கற்பிக்கையிலும் ஒருவர் வந்து அவதானித்தார்.

முடிவில் அதிபர் அறையில் துறைத் தலைவர்களுக்கு ஒரு சிறு கூட்டம் நடந்தது. எனது மாணிடவியல் துறைசார்ந்த ஆசிரியர்களின் பாட ஆயத்தக் குறிப்புகள் திருத்தியானவை என்று சொல்லக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தேன். பின்னர் ஆசிரியர் எல்லோருக்கும் ஒரு கூட்டம் வைத்தார்கள். பிரதம கல்வி அதிகாரி மட்டும் பேசினார். எனினும் கோசா மக்களின் கல்வி முன்னேற்றமும் ஆசிரியர்களின் கடமையும் பற்றிப் பொதுவாகப் பேசினாரேயன்றி அன்று நடைபெற்ற பரிசோதனைகள்பற்றி அவர் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. ஒரு மாதம் கழித்து

அவர்களது சோதனை மதிப்பீட்டு அறிக்கை வந்தது. அதிபர் கூட்டம் ஒன்று கூட்டி அதனை வாசித்துக் காட்டினார். நன்றாகவே எழுதியிருந்தாலும் பலர் குறித்தல் உபகரணங்கள் பயன்படுத்தவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு அதனுள் அடங்கிக் கிடந்தது.

இனவையாருதி: நன்றி ஜீயா. புதியதோர் உலகத்தில் இருந்த உணர்வைத் தந்தீர்கள். மீண்டும் சந்திக்கலாம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

21. தென் ஆபிரிக்க இந்தியர்

10.12.2007

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

இளையபாரதி: இன்றைக்கு என்ன விசயம், திரான்ஸ்கிதானா?

கவிநாயகர்: திரான்ஸ்கியிலேதான் இன்னமும் இருக்கின்றேன். அங்கு இருந்த காலத்தில் தென் ஆபிரிக்க இந்தியர்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்புபற்றிச் சொல்ல இருக்கின்றேன்.

திரான்ஸ்கியில் இலங்கையர் மட்டுமல்லது பல இந்தியர்களும் ஆசிரியர்களாக அக்காலத்தில் பணியாற்றனர். அவர்களில் தாஸ் என்பவரும் ஒருவர். ஆசிரியர் கருத்தரங்கம், பரிட்சை விடைத்தாள் திருத்தம் கூட்டம் ஆகியவற்றில் கண்டு பழக்கமானவர். அவர் பிறப்பால் தெலுங்கர். எனினும் தமிழும் பேசுவார். அவருக்கு டேபன் இந்தியர்களுடன் தொடர்பிருந்தது. நானும் பாசாலை அதிபர் திரு. மடாலாவுடன் டேபனுக்கு முன்பு சென்றிருக்கின்றேன் என்றாலும் தமிழும் சமூகத்துடன் பழகும் வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. தாஸ் அவர்கள் மூலம் என்னைப்பற்றி அறிந்த போட் செப்ளரன் தமிழர் அமைப்பிடம் இருந்து 1974ல் அழைப்பு ஒன்று வந்தது - சித்திரை வருடப்பிறப்பு விழாவுக்குச் சொந்பொழிவாற்ற வேண்டுமென்று. உடன்பட்டுக் கடித்தை அனுப்பினேன்.

தென் ஆபிரிக்க மாகாணங்களில் நட்டால் மாகாணமும் ஒன்று. டேபன் அதன் தலைநகரம். நட்டால் மாகாணம் கரும்புச் செய்கைக்குப் பெயர்பெற்றது. அங்கு குடியேறிய பிரித்தானியர் தங்கள் கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய இந்தியாவிலிருந்து ஓப்பந்த அடிப்படையில் இந்தியர்களை இறக்குமதி செய்யத் தொடங்கினர். 1860ஆம் ஆண்டுமுதல் கரும்புத் தோட்டங்களில் இந்தியர்கள் வேலை செய்யத் தொடங்கினர். அவர்களின் சந்ததி நட்டால் மாகாணத்தில் அதிகம் வாழ்கின்றனர்.

உரிய நாளன்று திரு. பிள்ளை என்பவர் திரான்ஸ்கிக்குத் தனது சிற்றுந்தில் என்னை அழைக்க வந்தார். நான் குடும்பத்துடன் எனது வண்டியில் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன். சென் கத்தேபேட்சிலிருந்து அவர்களது இடத்துக்கு நாலரை மணித்தியால் ஓட்டம்.

வழியில் பீனிக்ஸ் (Phoenix) என்ற நகரத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள அம்மன் கோயிலில் வழிபாடு செய்தோம். கருக்கள் இலங்கையர்தாம். சட்டை போட்டுக்கொண்டுதான் பூசை செய்தார். அது அங்குள்ள வழக்கமாம். மூலத்தானத்தில் விக்கிரகம் விளக்கமாக இல்லை. அம்மன் கோயில் என்றீர்கள் மூலத்தான் விக்கிரகம் அம்மனைப்போலத் தெரியவில்லையே என்று பிள்ளை அவர்களைக் கேட்டேன். அவர் சொன்ன விளக்கம் காதலுக்குக் கண் இல்லை என்பதுபோன்று பத்திநெறிக்கும் பகுத்தறிவு இல்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டியது.

இந்தக் கோயில் மிகப் பழமை வாய்ந்தது. இந்தியர்கள் இங்கு வந்து இறங்கிய காலத்தில் கல் ஒன்றை வைத்து அம்மனாகப் பாவித்து வணங்கி வந்தனர். பிற்காலத்தில் அவர்களது பொருளாதாரம் வளர்ச்சியடைந்து கோயில் பெரிதாகக் கட்டப்பட்டபோதும் வைத்து வணங்கிய அம்மன்கல்லை அவர்கள் அகற்றவுமில்லை, மாற்றி அமைக்க முற்படவுமில்லை.

வழிபாட்டை முடித்துக்கொண்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். போட் செப்ஸர்ன் நட்டால் மாகாணத்தில் டேபெனுக்கு 120கி.மீ. தெற்கில் இம்சிங்கலு ஆற்று முகத்துவாரத்தில் அமைந்துள்ள பெரிய நகரம். பிள்ளை வீட்டில் தேநீர் உபசாரம் நடந்தது. அதில் திரு. தாஸ் அவர்களும் கலந்து கொண்டது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

பின்னர் எங்களைத் திரு. இராம் என்ற வர்த்தகர் வீட்டில் தங்கவிட்டார்கள். அடுத்தநாள் சித்திரைப் புத்தாண்டு விழா நடைபெறும் மண்டபத்துக்கு அமைத்துச் சென்றார்கள். மண்டபம் திரு. பிள்ளை அவர்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு படமாளிகை. பிள்ளை அவர்கள் என்னுடன் தமிழில் உரையாடிக் கொண்டு வந்ததால் தமிழிலேதான் பேச்சு நிகழ்த்த வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். ஆனால் மண்டப வாயிலில் வைத்து முதிய சந்ததிக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்குத் தமிழ் விளங்காது என்றும் ஆங்கிலத்திலேதான் பேச வேண்டும் என்றும் கூறினார்கள்.

மண்டபம் நிறைந்த கூட்டம். சரியாக ஒரு மணித்தியாலம் The Glory of Tamil Language என்ற பொருளில் உரை நிகழ்த்தி முடிவில் அதனைப் படிக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் வலியுறுத்தினேன். தொடர்ந்து கலைநிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. அதில் எனது மகள் வாணியின் நடனமும் இடம் பெற்றது.

இரு சாப்பிடும் பொழுது எனது பேச்சின் தொடர்ச்சியாக, தமிழை இளங்க சந்ததி பேசத் தெரியாமல் இருப்பதற்கான நிலைமையை விளங்கப்படுத்தினார்கள். நட்டாலில் தமிழ், இந்தி, தெலுங்கு, குஜராத்தி என்று பல்லினத்தவரின் பிள்ளைகளும் ஒன்றாகவே படிக்கிறார்கள். தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்குத் தெலுங்கு தெரியாது, தெலுங்குப் பிள்ளைகளுக்கு இந்தி தெரியாது. இவ்விதமே பிற மொழிப் பிள்ளைகளும் ஒருவரோடு ஒருவர் தத்தம் மொழிகளிற் பேசப்பழக முடியாமல் போனதால் கல்வி மொழியான ஆங்கிலமே அவர்களை இணைக்கும் பொதுமொழியாகவும் அமைந்துவிட்டது. மேலும் இந்துக்கள் மத்தியில் கல்ப்புத் திருமணங்கள் நடப்பதாலும் ஆங்கிலம் எல்லா இனத்தவருக்கும் வசதியான தொடர்பு மொழியாகிவிட்டது என்றும் சொன்னார்கள்.

இவையபாரதி: இந்திய இகலாமியரும் அங்கு இருக்கிறார்கள், என்ன ஜியா?

கவிநாயகர்: சிறு தொகையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தனிச் சமூகமாக இயங்குவதனால் தங்கள் மொழிகளை (உருது, குஜராத்தி) பேசிவருகிறார்கள்.

இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எல்லோருமே தமிழர்களாக இருப்பதாலும் இலங்கையில் தமிழ் பேசப்படுவதனாலும் தமிழ்நாடு அன்மையில் இருப்பதனாலும் தமிழ் தொடர்புச் சாதனங்கள் அதிகம் இருப்பதாலும் அவர்கள் தமிழை மறக்காமல் இன்றும் பேசக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

இவையபாரதி: தென் ஆபிரிக்க இந்தியருக்கு அவ்வித வசதிகள் அக்காலத்தில் எதுவும் இருந்திருக்காது.

கவிநாயகர்: எதுவுமே இருக்கவில்லை. தொடர்ந்து தாய்மொழிக் கல்வியை மேற்கொள்ளவதற்கான முயற்சிகள் நடக்கின்றன என்றும் பின்னேரங்களில் தாய்மொழிக் கல்வியைத் தனியார் கற்பிக்க இந்திய கல்வித் திணைக்களம் பாடசாலைகளைப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கிறதென்றும் பல்கலைக் கழகங்களில் இந்திய மொழிகளைப் பட்டப் படிப்புக்குப் பாடங்களாக எடுக்கும் வசதிகள் உண்டு என்றும் கூறினார்.

அடுத்தநாள் டேபன் நகரைச் சுற்றிப் பார்த்தோம். துறைமுகத்துக்கும் சென்றோம். வழியில் அவர்களுக்குத் தெரிந்தவர் ஒருவர் இறுந்துவிட்டதாகச் சொல்லி எங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அஞ்சலி செலுத்தச் சென்றார்கள். பூதவுடலைச் சுற்றியிருந்து சிலர் சிறு புத்தகங்களைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு தேவாரங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். அவற்றில் ஒன்றைப் பார்க்க நேர்ந்த பொழுது தேவாரங்கள் உரோமன் எழுத்தில் அச்சடிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டேன்.

மறுநாளும் பல இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். இந்தியர் பாடசாலை ஒன்றில் பிள்ளைகளைக் கண்டு பேசவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அப்பாடசாலையில் பிள்ளை என்ற பெயருடைய பட்டதாரி ஒருவர் அதிபராக இருக்கின்றார். பிள்ளை என்ற குடும்பப் பெயர்கள் தென் ஆபிரிக்காவில் அதிகம்.

சில வர்த்தகப் பெருமக்கள், கல்விமான்கள் வீட்டுக்கும் திரு. இராம் அழைத்துச் சென்றார். அவர்களில் ஒருவர் திரு. நாய்டு என்ற கல்விமான். கல்வித் துறையில் பெரும் பதவிகள் வகித்து ஓய்வு பெற்றவர். அவர் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சனைகளில் அதிக அக்கறை கொண்டவராகப் பலவிதமான கேள்விகளைக் கேட்டார்.

இலங்கைத் தமிழரைப் பெரும்பான்மைச் சிங்களவர் அடக்கியான மேற்கொண்டுவரும் முயற்சிகளை அவருக்கு விளக்கினேன். தென் ஆபிரிக்கப் பத்திரிகைகளில் இலங்கைச் செய்திகள் அதிகம் இடம் பெறுவதில்லையாதலால் எனது விளக்கத்தை அவர் கவனமாகக் கேட்டார். இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றியும் பேசினோம். அவரது வாழ்க்கைத்தரத்திலும் பார்க்கத் தென் ஆபிரிக்க இந்தியரின் வாழ்க்கைத்தரம் சிற்பாகக் காணப்படுகிறது என்ற கருத்தை நான் தெரிவித்தேன். அதற்கு அவர் தந்த விளக்கத்தை நேயர்களும் அறிந்து கொள்வது நல்லது.

தென் ஆபிரிக்காவிலும் தொடக்கத்தில் இந்தியர்களின் வாழ்க்கைத்தரம் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையிலேதான் இருந்தது. இன்னுங் சொல்லப் போனால் ஒருவித அடிமை வாழ்க்கையையே அவர்கள் அனுபவித்தனர். ஒப்பந்த தொழிலாளர்கள் வருத்த துன்பம் என்றாலும் வேலைசெய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தனர். ஒப்பந்தத் தொழில் முறை 1911ல் முடிவுக்கு வந்தபோது பலர் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்ல முயன்றனர்.

அதனாற் கரும்புத் தோட்டச் செய்கை பாதிக்கக் கூடும் என்று அஞ்சிய அரசு தொழிலாளர் வெளியேறுவதைத் தடுக்குமுகமாகப் பல சலுகைகளை அவர்களுக்கு வழங்க முன்வந்தது. அவற்றுள் முக்கியமானது காணிகளை ஒதுக்கி அவற்றில் வீடுகட்டி வாழ அனுமதித்தமை. அத்தகைய சலுகைகளால் பலர் தென் ஆபிரிக்காவிலேயே தங்கி உழைத்து முன்னேற்றும் அடைந்துள்ளனர். இந்தியர்கள் பொதுவாகவே ஊக்கம் மிகுந்தவர்கள்.

இளையபாரதி: எம்மவர்களுக்கான.

கவிநாயகர்: கண்டாவில் எம்மவர்களின் முன்னேற்றும் - முக்கியமாக வணிகத் துறையிலும் கல்வித் துறையிலும் அதுவும் இந்தக் குறுகிய காலத்துக்குள் கடும் உழைப்பின் விளைவுதான். வள்ளுவர் பெருமான் சொன்னார்,

ஆககம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா
ஊக்கம் உடையான் உழை

என்று. அதாவது, ஊக்கமும் உழைப்பும் உடையவன் எங்கு இருக்கிறான் என்று வழியை விசாரித்து வந்து குவியுமாம் செல்வம்.

அவ்விதமான செல்வச் செழிப்பைப் பெரும்பாலான இந்தியர்கள் வாழ்க்கையில் காணக்கூடியதாக இருந்தது. மேலும் ஒப்பந்தத் தொழில்முறை முடிந்து விட்டதால் அவர்கள் கரும்புத் தோட்டங்களிலேதான் வேலை செய்யவேண்டும் என்றில்லை.

இளையபாரதி: விரும்பிய வேறு தொழில்களையும் விரும்பிய இடங்களிற் செய்யத் தொடங்கியிருப்பார்கள்.

கவிநாயகர்: ஒமோம். முக்கியமாக வணிகத் துறையில் இந்தியர் அடைந்த முன்னேற்றத்தைக் கண்டு வெள்ளையர்களே கலக்கமடைந்தனர். அந்த முன்னேற்றும் எல்லாம் 1948ல் நடைமுறைக்கு வந்த இனபேதச் சட்டத்தால் பெரிதும் பாதிப்புற்றன.

பீற்றுமரிட்டல்பேக் நகரத்துக்கும் ஒருநாள் சென்றோம். அழகான பூங்காநகரம். பீற்றுமரிட்டல்பேக் மகாத்மா காந்தியுடன் தொடர்புடைய நகரம். தென் அபிரிக்காவில் காந்தி 1893விருந்து 1914வரை 21 ஆண்டுகள் இருந்து கருப்பரினதும் இந்தியரினதும் உரிமைகளுக்காகப் போராடியவர். பீற்றுமரிட்டல்பேக்கிலேதான் அவர் தொடர்வண்டியால் தள்ளி விழுத்தப் பட்டவர். முதலாம் வகுப்புக்குரிய பயணச்சீட்டை வாங்கி அதில் பயணஞ் செய்தபோது, அவர் அதிற் பயணஞ்செய்யத் தகுதி அற்றவர் என்றுகூறி முன்றாம் வகுப்புக்கு மாற்ற முயன்றபோது அவர் மறுத்தார். அதனால் வண்டியிலிருந்து தள்ளி விழுத்தப்பட்டார்.

பின்னர் ஒருமுறை டேபன் நீதிமன்றத்தில் நீதிபதி தலைப்பாகையைக் கழித்தும்படி கட்டளையிட அதற்கு மறுத்து நீதிமன்றத்தைவிட்டு வெளியேறினார். இப்படி எத்தனையோ போராட்டங்கள், எத்தனையோ வழக்குகள். தென் ஆபிரிக்க அனுபவமே இந்திய சுதந்திரத்துக்குப் போராடும் வல்லமையையும் காந்திக்குக் கொடுத்தது இவரது துணிச்சலே தென் ஆபிரிக்காவில் நெல்சன் மண்டேலா, அமெரிக்காவில் உலூதர் கிங் போன்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தது. பீற்றுமரிட்டல்பேக்கில் தொடர்வண்டி நிலையத்துக்கு அணித்தாக காந்தி அடிகளுக்குச் சிறு நினைவாலயம் ஒன்றும் உள்ளது. அதனையும் சென்று பார்த்தோம்.

மகள் வாணியை திரு. இராம் குடும்பமும் கலையார்வம் கொண்ட திருமதி கமலா போன்றோரும் அங்கு தங்கிப் பிள்ளைகளுக்கு நடனம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று மறித்துக் கொண்டனர். மகளுக்குத் துணையாக மகளையும் விட்டுவிட்டு நான் மனைவியுடன் தீரான்ஸ்கிக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டேன்.

பின்னர் மூன்று கிழைமைகளால் வாணியையும் வாரணனையும் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். பிள்ளைகளை நான் மேற்படிப்புக்காக இந்தியாவுக்கு அனுப்பும் சமயத்தில் வழி யனுப்புவதற்காக டேபனிலிருந்து பதினெட்டாண்டு பேர் அளவில் வந்து இறங்கிவிட்டார்கள். அன்று பெருங் கொண்டாட்டம். கொண்டாட்டத்துக்கு வேண்டிய உணவுவகைகளை எல்லாம் அவர்களே டேபனிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்தார்கள். அன்பிற்கு முன்டோ அடைக்குந்தாழ். அவர்களது தொடர்பு வளர்ந்தது. டேபனுக்குச் செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவர்களையும் சந்திப்பதுண்டு.

அக்காலத்தில் அம்பாட்டாவில் நன்பர் திரு. குணரத்தினம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவர் தாயகத்தில் நெல்லியடி மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபராயிருந்தவர். அவர் டேபனில் இலங்கபலேலா என்ற இடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப் பெருமானின் அற்புதங்கள் பற்றி அறிந்து, அவற்றை எனக்குச் சொல்லி அதன் தீர்த்தத்த் திருவிழாவுக்கு வரும்படி ஒருமுறை அழைத்தார். போக்குவரத்தை அக்கோயிலுடன் தொடர்புடைய அடியார் ஒருவர் ஒழுங்கு செய்திருந்தார்.

கோயில் அழகான இயற்கைச் சூழலில் அமைந்திருந்தது. பூசையைத் தொடர்ந்து எனது சொந்பொழிவு இடம் பெற்றது. சொந்பொழிவு முடிந்ததும் முருகப் பெருமான்மீது நான் பாடிய பாடல் ஒன்றையும் அரங்கேற்றி அதன் பொருளையும் ஆங்கிலத்தில் விளக்கினேன்.

இவையபாரதி: அந்தப் பாடலை வானொலியிலும் அரங்கேற்றலாம் ஜயா?

கவிநாயகர்: அது ஒ கண்டா என்ற எனது கவிதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது. இருப்பினும் படிக்கின்றேன்.

அன்பும் அறிவும் ஆற்றலும் ஆர்வும்
பண்பும் விளங்கும் பைந்தமிழ் மக்கள்
நலங்கொள நாளும் நட்புடன் வாழும்
இலங்கப் லேலா என்னும் பதியில்
எழுந்தருள் செய்யும் எங்கள் முருகா
விழுந்தடி வணங்கும் விண்ணவர் பொருளே

சிவபெரு மானின் திருவளர் புதல்வா
தவவடி யார்கள் சரண்புகு தலைவா
அருள்பொழி முகங்கள் ஆஸும் பன்னிரு
கரங்களும் அன்பர் கடுவிளை போக்கும்
வேலும் மயிலும் விளங்குறக் காட்டும்
கோலம் பெரிதே கொள்கையும் பெரிதே

தென்பே தேனே திரவிய விருந்தே
அன்பே அழகே ஆருயிர் மருந்தே
கூரனை அழித்துத் தொல்லைகள் தீர்த்தாய்
கீர்ணுக் கருளிக் கிளர்த்தமிழ் சுவைத்தாய்
உலகினைச் சுற்றி ஒருநொடிப் பொழுதில்

வலமது வந்த மயில்வா கனனே
மந்திரப் பொருளைத் தந்தைக் குரைத்தாய்
தந்திரம் புரிந்து வள்ளியை மணந்தாய்
சுப்பிர மணியா சுந்தர வேலா
கைப்பொருட் கனியே காரிய சீலா
முத்திய எிக்கும் சத்திய மூர்த்தி
கொத்தும் ஸர்த்தாள் குணரத் தினமே

மேலும் கீழும் நடுவும் விரிவும்
நூலும் பொருளும் நுண்மதி அறிவும்
நீயே கந்தா நினைக்கமுன் வந்தாள்
வாயே வருவாய் வடிவேல் முருகா
படைவீ டிருந்தும் எங்கள் பதியில்
குடிகொண் டெம்மைக் காக்கும் குருவே

முருகா முருகா திருமால் மருகா
தருவாய் நன்மை தந்தருள் புரிவாய்
வீரம் கல்வி செல்வம் வேண்டும்
தீரம் காதல் செந்தமிழ் வேண்டும்
ஊக்கம் உறுதி ஒற்றுமை பூண்டே
ஆக்கம் பலநாம் அடைந்திட வேண்டும்

வருத்தம் துன்பம் மறைந்திடல் வேண்டும்
விருத்தி மேன்மை நிறைந்திடல் வேண்டும்
புத்திரர் இத்தரை புத்திமை கொண்டு
சித்திகள் பெற்றுச் சிறப்புறல் வேண்டும்
நேர்மை சத்தியம் நிலைபெறல் வேண்டும்
ஊரும் உலகும் உயர்வுற வேண்டும்

வேண்டுவ தறிவாய் வேலா யுதனே
ஆண்டருள் புரிவாய் ஆரா வழுதே
கந்தா போற்றி கடம்பா போற்றி
நந்தாய் போற்றி நாதா போற்றி
வந்தாள் இன்பச் செந்தாள் போற்றி
சிந்தையும் நீயே செயலும் நீயே
விந்தையும் நீயே விளக்கமும் நீயே
தந்தருள் மேலாம் வாழ்வினைத் தந்தருள்

போற்றி போற்றி புண்ணியா போற்றி
போற்றி எங்கள் பொருளே போற்றி
இலங்கப லேலா எழுந்தருள் வேலா
நலம்பல நல்கும் நம்பியே சரணம்
சரணம் சரணம் சண்முகா சரணம்
சரணம் சரணம் சண்முகா சரணம்.

பின்னர் தீர்த்தம் ஆடுவதற்குச் சுவாமி எழுந்தருளினார். ஏறத்தாழ ஒரு கி. மீற்றருக்கு அப்பால் உள்ள ஆற்றிலேதான் அவர் தீர்த்தம் ஆடுவது வழக்கம். வழிமுழுவதும் தேவார திருவாசகங்களை திரு. குணரத்தினமும் நானும் மாறி மாறிப் பாடிக்கொண்டே சென்றோம்.

நான் பாடிய பாடலையும் வரிவரியாகப் பாடத் தமிழ்தெரிந்த மூத்தவர்கள் திருப்பிப் பாடிக்கொண்டே வந்தார்கள். பெருமான் தீர்த்தம் ஆடுகையில் மழை பெய்தது பெரிய அற்புதம் என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

தென் ஆயிரிக்க இந்தியர்களில் ஏறத்தாழ 70 சதவீதமானவர்கள் இந்துக்கள். மிகுதியானவர் இசுலாம் மற்றும் கிறித்தவு சமயத்தினர். தொடக்கத்தில் விரல்விட்டு என்னத்தக்க கிறித்தவர்களே இந்தியாவிலிருந்து வந்தார்கள். பிழ்காலத்தில் மிசனரிமாரின் முயற்சிகளால் சிறுதோகை இந்துக்கள் மதமாற் றத் துக்கு உள்ளானாற்கள். மதமாற் றம் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தாலும் பெரும் பான்மையான இந்துக்கள் தமது சமயத்தில் உறுதியாக இருந்து ஆலயங்களை அமைத்து வழிபாடுகளை நடத்திவருகிறார்கள். சில இனத்தவர் - குறிப்பாக தமிழ், தெலுங்கு இனத்தவர் தங்கள் மொழியை மறந்தாலும் சமய மரபுகளைப் பேணிவருவதைக் கண்டேன். இளம் பெண்கள் தங்களுக்கு நல்ல கணவர் வாய்க்க வேண்டும் என்று தல விருட்சத்தில் நூல்கட்டி வழிபாடு செய்வதையும் பார்த்திருக்கின்றேன்.

சமய வழிபாட்டில் ஒருவித சமரசப் போக்கையும் அவதானிக்க முடிந்தது. சைவம், வைணவம் என்ற பேதம் இன்றி எல்லோரும் எல்லாக் கோயில்களுக்கும் சென்று வருகின்றனர். இந்துக்கள் கிறித்தவுக் கோயில்களுக்குச் சென்று மெழுகுத்திரி கொளுத்தி வழிபாடு நடத்துவதையும் பார்க்க முடிந்தது.

இவையபாரதி: நம்மவரிற் பலரும் கிறித்தவு ஆலயங்களுக்குச் சில சமயங்களில் செல்லுகின்றவர்கள்தானே!

கவிநாயகர்: நான் கொழும்புத்துறை அந்தோனியார் கோயிலுக்குச் சென்றிருக்கின்றேன். கடந்த மே மாதம் சுவிஸ் நாட்டில் நடந்த சைவ மாநாடு ஒன்றுக்குச் சென்றிருந்தேன். மாநாடு மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. அதன்பின் ஒரு நாள் எனது இரசிகர் தனபாலசுந்தரம் என்பவர் மாதா கோயிலுக்குச் செல்ல அழைத்தார். ‘என்ன தம்பி, மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து சைவம் சைவம் என்று பேசிவிட்டு இப்போ மாதா கோயில் என்கிறீர்’ என்று கூறியும் அவர் விடவில்லை. அங்கு சென்றின்றான் அது உண்மையிலேயே பார்க்க வேண்டிய கோயில் என்பது புரிந்தது. அந்த அளவுக்குச் சிற்பம் ஓவியம் முதலாய் கலைவண்ணங்கள் நிறைந்த அழகுக் கோயிலாகத் திகழ்ந்தது.

கோயில் வழிபாடுகளோடு மக்கள் சேவை செய்யும் பல இந்து சமய அமைப்புகளும் தென் ஆயிரிக்காவில் இயங்கிவருகின்றன. அவற்றுள் ஆரிய சமாசம், திவ்விய சீவன சங்கம், இராமகிருஷ்ண நிலையம், சைவ சித்தாந்த சங்கம் என்பன குறிப்பிடத் தக்கன. சத்திய சாயி பாபா வழிபாடும் பலர் சர்வமத வழிபாடுகளை வியாழக்கிழமைகளில் நடத்தி வருகின்றனர்.

இவையபாரதி: நிறைவாக ஒரு கேள்வி, ஜயா!

கவிநாயகர்: கேளுங்கோ.

இவையபாரதி: தென் ஆயிரிக்கத் தமிழர் தமிழை மறந்தாலும் சமயத்தைக் கைவிட வில்லை என்று சொன்னீர்கள். அவர்கள் வந்து இறங்கிய நிலைமையும் குழலும் வித்தியாசமானவை. அவர்களுக்கு அன்று இல்லாத வாய்ப்பும் வசதிகளும் கண்டாவில் இன்று எம்மவருக்கு நிறையவே உள்ளன. அதனால் தமிழ் மொழி இங்கு தொடர்ந்து வளரும் இல்லையா?

கவிநாயகர்: அப்படித்தான் நானும் நினைத்திருந்தேன். கடந்த 19 வருட அனுபவங்கள் காரணமாக அந்த நினைவு மாற்றும் பெற்று வருகின்றது.

நீங்கள் சொன்னதுபோல கண்டியத் தமிழருக்கு இன்று இருக்கும் சுதந்திரம் அன்று தென் ஆபிரிக்கத் தமிழருக்கு இருக்கவில்லை. கண்டாவின் மனித உரிமைச் சாசனம் அவரவர் மொழிகளைக் கற்கவும் பண்பாட்டு மரபுகளைப் பேணவும் உரிமை அளிக்கின்றது. அதன் அடிப்படையில் அரசாங்கமே தமிழைக் கற்பிக்கத் தயாராக இருக்கின்றது. தமிழ் கற்பதந்து ஒரு வகுப்புக்கு அளவான மாணவர் சேர்ந்தால் அந்த வகுப்புக்கு ஓர் ஆசிரியர் நியமித்து அவருக்குச் சம்பளம் கொடுக்க அரசாங்கம் தயாராக இருக்கின்றது. இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி ஆரம்ப காலங்களில் அதிபர் தீரு. பொ. கணக்சபாபதி போன்றவர்கள் பாடசாலைகளில் சனிக்கிழமைகளில் தமிழ் வகுப்புகளை ஒழுங்கு செய்தனர். தமிழ் மாணவரும் பெருந்தொகையில் வகுப்புகளிற் சேர்ந்தனர். சில ஆண்டுகளின் பின் தமிழ் கற்பித்துவந்த ஆசிரியர் செல்வா இலங்கயைர் தமிழர் தகவல் இதழில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் மாணவர் பலர் தமிழ் வகுப்புகளுக்கு வராததால் வகுப்புகள் பல மூடப்பட்டுள்ளன என்ற செய்தியைத் தெரிவித்திருந்தார். இன்னுஞ் சில காலத்தின்பின் வாசிக்கின்றவர் குறைந்து வருவதனால் நூல்நிலையங்களில் தமிழ்ப் பிரிவுகள் மூடப்பட்டு வருகின்றன என்ற செய்தியும் தமிழர் தகவலில் வந்தது.

மற்றுமொரு சொந்த அனுபவமும் கசப்பானது. நான் சார்ந்திருக்கின்ற அமைப்புகளில் ஒன்று கண்டா சிவதொண்டன் நிலையம். அது பல ஆண்டுகளாகச் சைவத்தையும் தமிழையும் கற்பித்து வந்தது. வோபேன் கல்லூரியில் ஆண்டுக்கு இரண்டாயிரம் டாலர்கள் கட்டி வசதியான வகுப்பறைகளில் பாடங்கள் நடத்தப்பட்டன. சில ஆண்டுகளின் பின் வகுப்புகள் நிறுத்தப்பட்டன. ஏன் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

இளையபாரதி: மாணவர் தொகை குறைந்து விட்டது.

கவிநாயகர்: இத்தகைய நிலைமைகளால் தமிழ் மொழி இங்கு தொடர்ந்து வளரும் என்ற நம்பிக்கை வலுவிழுந்து வருகின்றது. இதற்குப் பெற்றோர்களைத்தான் குறைசொல்ல வேண்டும். பிள்ளைகளைத் தமிழ்ப் படிக்க ஊக்குவிக்க வேண்டிய பெற்றோர்களே தமிழைப் படிப்பது கடினம் என்கிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் 26 எழுத்துக்கள் மட்டுந்தான் இருக்கிறதென்றும் தமிழில் 247 எழுத்துக்கள் என்றும் நொண்டிக் கணக்குகள் காட்டுகிறார்கள். உண்மையாகப் பார்த்தால் தமிழ் படிப்பது மிக எளிது. அதில் படிக்க வேண்டிய எழுத்துக்கள் உயிர் எழுத்துக்கள் 12, மெய் எழுத்துக்கள் 18 ஆக மொத்தம் மூப்பதுதான். மிச்சமுள்ள அரவுகளையும் கொம்புகளையும் கற்றுக்கொள்ளப் பிள்ளைகளுக்கு அதிக நேரம் எடுக்காது.

மேலும் தமிழைப் படித்து இங்கு என்ன பயனை எமது பிள்ளைகள் காணப்போகிறார்கள் என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். இந்தக் கேள்விக்கு எனது மனி விழாவின்போதே பதில் அளித்திருக்கிறேன். தாய்மொழியைப் பயன்கருதி யாரும் படிப்பதில்லை. தாய்மொழியைக் கற்பது ஒரு பிறப்புறிமை. அதனைக் கற்பிப்பது அல்லது கற்க வழிவகை செய்வது பெற்றோர்களின் தலையாய கடமை.

எனவே முடிவாக நீங்கள் கேட்ட கேள்விக்கு விடை என்னவென்றால், தமிழைத் தமது பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிப்பதிற் பெரும்பான்மையான தமிழ் மக்கள் ஆர்வம்

காட்டாத நிலையில் தமிழ் கனடாவில் தழைக்கும் என்பது கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது.

இவையபாரதி: நன்றி ஜயா. சுவையான அனுபவங்கள். நேரம் ஆகின்றது. அடுத்தவாரம் தொடருவோம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

22. திசைமறிய திட்டம்

17.12.2007

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! கவிஞர் கந்தவனம் ஜயா அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றிலே 21 அங்கங்கள் இதுவரை ஒலிபரப்பாகியிருக்கின்றன. இன்றைய தினம் 22அவது பகுதியைக் கேட்கவிருக்கின்றோம். வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே!

இளையபாரதி: கடந்தவாரம் தென் ஆபிரிக்கத் தமிழ்ப்பற்றி, தமிழின் நிலைப்பற்றி, அவர்களுடைய சமய வாழ்க்கைப்பற்றி எல்லாம் சொல்லக் கேட்டோம். இன்றைக்கு என்ன என்னவெல்லாம் சொல்ல இருக்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: ஆபிரிக் காவைவிட்டுப் புறப்படுவதற்கு மேற்கொண்ட ஆயத்தங்கள்பற்றிச் சொல்லலாம். இலங்கையில் 1983ல் நடந்த இனக்கலவரம் மிகவும் மோசமானது. அதனைத் தொடர்ந்து தமிழ்ப் பகுதிகளில் இராணுவத்தின் அட்காசங்களும் அட்டுழியங்களும் தலைவரித்து ஆடத்தொடங்கின. வடபகுதியில் இராணுவ முகாங்களைப் பலப்படுத்தும் முயற்சியில் அரசு அக்கறையாக இருந்தது. ஆனையிறவுக்கு அப்பால் வடபகுதி இராணுவ முகாங்களில் மிகவும் பெரியது பலாவி. பலாவியையும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிகளையும் பாதுகாப்பு வலயமாகப் பிரகடனப் படுத்தி, அப்பகுதிகளில் வாழும் மக்களைப் படிப்படியாக வெளியேற்றும் முயற்சியில் இராணுவம் ஈடுபட்டது. பாதுகாப்பு வலயத்துள் குரும்பசிட்டியும் அடங்கும்.

மக்களை வெளியேறும்படி முதலில் வானத்திலிருந்து கடிதங்களைப் போட்டார்கள். அவற்றை மக்கள் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. அதனாலோ என்னவோ ஊரிலே உள்ள பொன் பரமானந்தர் வித்தியாசாலையின் இரண்டு மாடிக் கட்டிடத்துக்குக் குண்டு போட்டார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து மக்கள் வேறு இடங்களைப் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். வெளியேற்றத்தை விரைவு படுத்த அம்மன் கோயிலுக்குக் குண்டு போட்டுத் தரைமட்டமாக்கினார்கள்.

இந்தக் கொடுமைகளைத் தொடர்ந்து -

1986ல் எமது குரும்பசிட்டிக் கிராமம் இலங்கை இராணுவத்தினால் முற்றுகை இடப்பட்டு, மக்கள் வன்முறைகளால் வெளியேற்றப்பட்ட செய்தியும் எமது வீட்டை இராணுவம் குடியிருக்கச் சூக்கிறத்த செய்தியும் என்னையும் எனது மனைவியையும் எதிர்பாராத துன்ப அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தின. எமது உறவுகள் பிறந்த மண்ணை விட்டு அயலூர்களிற் தஞ்சம் புகுந்த செய்தி மிகவே வருத்தின. நெஞ்சத்தை உறுத்திக்கொண்டேயிருந்த இந்த நிலைமையும் தென் ஆபிரிக்க இந்தியர்களின் உறவும் திரான்ஸ்கி மக்களின் பண்பும் திரான்ஸ்கியிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கினால் என்ன என்ற என்னத்தைப் படிப்படியாக வளர்த்தன. அதன் விளைவாகத் திரான்ஸ்கி அரசாங்கத்துக்குக் குடியிருமைக்கு விண்ணப்பித்தேன். மிக விரைவிலேயே பதிலும் வந்தது. தொழில் ஒப்பந்தத்தில் இருக்கும் வரை குடியிருமைத் தகுதியைப் பெற வாய்ப்பில்லை என்றும் ஒப்பந்த முடிவில் மீண்டும் விண்ணப்பிக்கும்படியும் அதில் இருந்தது. ஒப்பந்தம் முடிய இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள் இருந்தன.

1987 யூலாயில் இந்திய அமைதிப் படை இலங்கைக்கு வந்தது. இலங்கை இராணுவத்தின் அட்டீஸியங்கள் இனி அடங்கும் என்றும் தமிழ் மக்களை இந்திய அமைதிப் படை காக்கும் என்றும் நம்பப்பட்டது. இலண்டன் BBC வானொலியை ஒழுங்காகக் கேட்டு வந்தேன். சாதகமான செய்திகள் தொடர்ந்து வந்தன. அதனால் 1988 திசம்பரில் ஓப்புந்தத்தை முடித்துக் கொண்டு ஊர் திரும்புவதென்று தீர்மானித்தோம். அதனைக் காதோடு காதாக அதிபருக்குஞ் சொல்லி வைத்தேன்.

ஆனால் 1987 அக்டோபரில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இந்திய அமைதிப் படைக்கும் சண்டை தொடங்கியது. அதனைத் தொடர்ந்து தாயகம் செல்ல வேண்டும் என்ற எமது தீர்மானமும் தடம் புரண்டது.

திரான்ஸ்கியில் தங்கலாம் என்று நான் சொல்ல, பிள்ளைகளையும் கேட்க வேண்டும் என்று மனைவி கூறினார். திரு. தாஸ் அவர்களும் நானும் இடைக்கிடை சந்திப்பதுண்டு. அவர் இந்தியாவிற் குடியேறலாமே என்று ஆலோசனை கூறினார். பிள்ளைகளுக்குக் கடிதம் எழுதினோம். அவர்கள் கண்டாவுக்கு எல்லோருமாகச் செல்வது நல்லது என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அக்கால கட்டத்தில் இலைகுத்து இடிக்காலுற்கெங் உயர்தரப் பாடசாலையிற் படிப்பித்துப் பின்பு பொப்பத்தற்கவானாவிற் பணியாற்றிய ஆசிரியர். திரு. வே. ஆனந்தராஜா அவர்கள் 1986க் கடைசிப் பகுதியிற் கண்டா போய்ச் சேர்ந்துள்ள செய்தியை அறிவித்துக் கடிதம் எழுதியிருந்தார். திரான்ஸ்கியிலிருந்தும் சிலர் அங்கு செல்ல முயலுஞ் செய்திகளும் வந்துகொண்டிருந்தன.

சென் கத்போட்சில் என்னுடன் படிப்பித்த சத்தியமுர்த்தி ஆசிரியர் எனக்கு நல்ல நண்பர். என்னிலும் முத்தவர். சிறந்த கடவுள் பத்தர். செல்வச் சந்திதியானின் அடியார். வேலை வீட்டில் வைத்து வணங்குபவர். அவருடன் ஆலோசித்தபோது தென் ஆபிரிக்காவிலும் கருப்பருக்கும் வெள்ளையருக்குமிடையிற் சண்டை நடக்கும் சூழ்நிலை உண்டு என்றும் கண்டாவுக்குச் செல்வதே நல்லது என்றும் கூறினார். ஈற்றில் கண்டா செல்லத் தீர்மானித்தோம்.

1988ல் மகள் இந்தியாவில் B.Sc. முடித்திருந்தாள். மகன் இடைநிலைப் பொறியியிலிற் சித்திபெற்றுக் காமராஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியற் படிப்பை மேற்கொள்ள இருந்தான். அந்நிலையில் அவர்களை திரான்ஸ்கிக்கு வரச்சொல்லி அழைத்தேன். 1988 யூலாயில் அவர்கள் வந்து இறங்கினார்கள். எல்லோருக்குமாக அமெரிக்க விசாவுக்கு விண்ணப்பித்தேன்.

யொகானஸ்பேக்கிலுள்ள அமெரிக்கத் தூதரகத்திலிருந்து 26.09.1988 அன்று நேர்முகச் சந்திப்புக்கு வரும்படி கடிதம் வந்தது. எனக்குக் கடிதம் வந்த செய்தி பரவத் தொடங்கியதும் ஏற்கனவே அடுத்தடுத்து நான்கு ஜந்து பேர்களுக்கு விசா மறுக்கப்பட்ட தென்ற செய்தியும் வெளிவரத் தொடங்கியது.

எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு.

பிள்ளையாரை வணங்கிக் கொண்டு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னதாகவே மனைவி பிள்ளைகளுடன் புயப்பட்டேன். விடுதி ஒன்றில் அறை எடுத்துத் தங்கினேனாம். அடுத்த நாள் முழுவதும் யொகானஸ்பேக்கைப் பிள்ளைகளுக்குச் சுற்றிக் காட்டினேன். தென் ஆபிரிக்காவின் மிகப் பெரிய நகரம் என்று அவர்களுக்குச் சொன்னேன். உலகத்தின் 40 பெருமானநகரங்களில் ஒன்று. ஜோபேக் என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் இந்நகரம் தென் ஆபிரிக்காவின் குபேரபுரியாகவுள்ளது.

தங்கம் மற்றும் வைர வியாபாரத்துக்குப் பெயர் பெற்றது. வேலைவாய்ப்புத் தேடும் உள்நாட்டவரின் நம்பிக்கை நகரமும் இதுவேயாகும்.

மறுநாள் உரிய நேரத்துக்குத் தூதரகத்துக்குச் சென்றோம். ஒருவர் வந்து என்னை மட்டும் உள்ளே அழைத்தார். சிறிது நேரத்தில் ஒரு பெண்மணி எதிரில் சில பத்திரிகைகளுடன் வந்து அமர்ந்தார். நடுத்தர வயதிறுக்கும். புன்முறைவுடன் நான் அனுப்பிய விண்ணப்பத்தை விரித்து வைத்துக்கொண்டு கேள்விகளைக் கேட்கத் தொடங்கினார். சரியாக அரை மணித்தியாலம். தேங்காய் உடைத்துத் துருவித் துருவிப் பச்சடி அரைத்தார். ஈற்றில் போயிரும் என்று சொல்லிவிட்டு அவர் எழுந்தார். நானும் எழுந்து வெளிக் கூடத்துக்கு வந்தேன். மணவி பிள்ளைகள் எனக்குச் சோதனை வைக்கத் தொடங்கினார்கள். ஆட்கள் பார்க்கிறார்கள் பேசாமல் இருங்கோ என்று அவர்களை அமைதிப்படுத்தினேன்.

இவையபாரதி: ஆவலைத் தூண்டுகிறீர்கள் ஜயா!

கவிநாயகர்: நீங்கள் கேட்கும் கேள்விகளும் அப்படித்தான். எல்லாம் நேயர்கள் பொருட்டே. கிட்டத்தட்ட அரை மணித்தியாலம் மேலும் சென்றிருக்கும், எல்லோரையும் உள்ளுக்கு வரச்சொல்லி அழைத்தார் சேவகர். அதே பெண்மணி கடவைச் சீட்டுக்களைக் கையில் தந்து அமெரிக்க பயணத்தை நன்றாகவே அனுபவியுங்கள் என்று வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றார்.

இவையபாரதி: வென்றுவிட்டங்கள். எப்படி ஜயா உங்களால் முடிந்தது? உங்களுக்கு முன்பு பலருக்கு விசா கொடுக்கப்படாத நிலையில் நீங்கள் எப்படி எடுத்தீர்கள்?

கவிநாயகர்: நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை. கேட்ட கேள்விகளுக்குச் நான் சொன்ன பதில்கள் அந்தப் பெண்மணிக்குப் பிடித்திருக்க வேண்டும். பேட்டிகளில் பதற்றப்படாமல் அமைதியாகவும் சமயோசிதமாகவும் மறுமொழி சொல்லத் தெரிய வேண்டும் - இப்போ இந்த வரலாற்றுப் பேட்டியில் நீங்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நான் பதில் சொல்வது போல.

இவையபாரதி: இந்தச் சமயோசித புத்தி முக்கியம் ஜயா. நான் சிங்கப்பூர் கடவைச் சீட்டுடன் இலண்டன் வழியாக வந்தபொழுது, இலண்டனில் எனது கடவைச் சீட்டையும் என்னையும் மாறி மாறிப் பார்த்தவிட்டு, நீர் இலங்கையரைப் போல இருக்கிறீர் என்று கேட்டார்கள். நான், 'You are right. My parents are Sri Lankans. But I was born in Singapore' என்றேன். அத்துடன் அவர்களால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. அந்தக் கேள்வியில் நான் தடம்புரண்டிருந்தால் அங்கேயே கையை உயர்த்த வேண்டி வந்திருக்கும்.

கவிநாயகர்: உண்மைதான். கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்வதும் எழுதுவதும் ஒரு கலை. ஒரு சங்கடமான கலை. கேட்ட கேள்விக்கு நாங்கள் சரியாகச் சொல்லும் விடை கேட்பவருக்குப் பிழையாகத் தெரியலாம். எனவே நாம் சொல்லுகின்ற பதில் கேட்பவரைத் திருத்திப் படுத்தக்கூடிய பதிலாகவும் இருக்க வேண்டும். நீங்கள் சொன்ன பதில் மிக விவேகமான பதில்.

எனினும் நான் விசாவைப் பெற்றுக்கொண்டதை என்னுடைய கெட்டித்தனமாக நினைக்க வில்லை. அது பிள்ளையாரின் அருள்.

அந்தப் பெண் வாழ்த்துக்களுடன் கடவைச் சீட்டுக்களைக் கையளித்தபோது நன்றி

கூறி வெளியே வந்தோம். கடவைச் சீட்டுக்களைத் திறந்து பார்த்தபோது ஒவ்வொன்றிலும் ஆறு மாத விசா அடிக்கப்பட்டிருந்தது. அன்றே திரானஸ்கிக்கு ‘சந்தோசம் தரும் சவாரி போவோம்’ என்று பாடிக்கொண்டு திரும்பிவிட்டோம்.

உத்தியோகந் தொடர்பான விடயங்களை நான் உப அதிபருக்கோ அல்லிப்புக்கோதான் முதலிற் கூறுவது வழக்கம். அதிபர் நான் வந்துசேர்ந்த இரண்டொரு மாதங்களிலேயே எனக்கு நெருங்கிய நண்பராகிவிட்டவர். உப அதிபர் எனக்குத் தந்தை போன்றவர். கோசா மொழியில் நான் அவரை ‘டாட்டா’ என்றே அழைப்பது வழக்கம். டாட்டா என்ற சொல் தமிழில் தந்தையாரை நாம் அழைக்கும் அப்பா என்ற சொல்லுக்கு நிகரானது. டாட்டாவைத் தமிழ்ப்படுத்தி தாத்தா என்றே ஆசிரியர் சத்தியமூர்த்தி அழைப்பதுண்டு. டாட்டா என்று நான் அழைக்கின்றபோது உப அதிபர் உருகிக் கசிவைதை முகப்பொலிவு வஞ்சகமின்றி வரைந்து காட்டும். அவருடன் தொழில் சார்ந்த அலுவல்கள் மட்டுமல்லாது சொந்தப் பிரச்சனைகள் குறித்தும் நான் ஆலோசிப்பது வழக்கம்.

ஆனால் சென் கத்பேட்சில் அதிபர் வீட்டைத் தாண்டித்தான் எனது வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும். பொகானஸ்பேக்கால் நாம் திரும்பிவந்தபோது அதிபர் தனது வீட்டு வாசலில் நின்றபடியால் அவருக்கே முதலிற் செய்தியைச் சொன்னேன். அவர் ஆசிரியத் தொழிலை விடுவதானால் கல்வித் திணைக்களத்துக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்றார்.

திரானஸ்கியில் ஒரு பெரிய வசதி என்னவென்றால், பாடசாலை ஒரு நேரமாக இருப்பதால் பின்னேரங்களில் நாம் திணைக்கள் அலுவல்களையோ வங்கி வேலைகளையோ தாமதமின்றி அவ்வப்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

திணைக்களத்துக்கு நான் அறிவிக்கச் சென்றபோது எனக்கு விடுமுறை நாட்கள் அதிகம் இருக்கிறதென்றும் நாளைக்கே சம்பளத்தோடுகூடிய விடுபில் நான் செல்லலாம் என்றும் சொன்னார்கள். நான் லீவு அதிகம் எடுப்பதில்லை. பயன்படுத்தாத லீவு நாட்களைச் சேர்த்து எடுக்கும் சலுகை ஒப்பந்த ஆசிரியர்களுக்கு உண்டு எடுக்காத லீவுநாட்களைக் கணக்குப் பார்த்து இரண்டரை மாதம் மிச்சம் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இருப்பினும் எனக்கு ஒரு பொழுப்பு இருக்கிறது. 10ஆம் வகுப்பு பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிக்க வேண்டியதைப் படிப்பித்துவிட்டுச் செல்லுதே தருமாம். நவம்பரிற் செல்லுகிறேன் என்று கூறிப் பயணச் சீட்டுகளுக்கு விண்ணப்பிக்கும் முறைகளையும் படிவங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிவிட்டேன்.

அக்டோபர் மாதத்துக்கிடையில் பல அலுவல்களைப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. முதல் வேலையாக விமானச் சீட்டை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். அம்டாட்டாவில் அனைத்துலக மட்டத்திற் பயண ஒழுங்குகள் செய்யும் முகவர் நிலையங்கள் அப்பொழுது எதுவும் இருக்கவில்லை. Flywell Travel என்னொரு அனைத்துலகப் பயண முகவர் நிலையம் பிரிட்டோரியாவில் இருந்தது. அங்கு சென்று அவர்களுடன் ஆலோசித்தபொழுது நவம்பர் 08ஆம் நாள் பயணங்களுக்கு செய்ய வாய்ப்புண்டு என்றார்கள். அதனை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு அவர்களிடமிருந்து பயணச் செலவுத் தொகைகுறித்த சான்றிதழ் ஒன்றையும் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிவிட்டேன். சான்றிதழைக் கல்வித் திணைக்களத்தில் காட்டிப் பயணச் செலவைப் பெற்று Flywell Travel அமைப்புக்கு அனுப்பி வைத்தேன். காசோலை அவர்கள் பெயருக்குத்தான் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து பயணச் சீட்டுகள் பதிவுத் தபாலில் வந்து சேர்ந்தன.

வீட்டுத் தளவாடங்கள் மற்றும் பாவனைப் பொருட்களைக் கொண்டு செல்வதற்கும் அரசாங்க உதவியுண்டு. எங்களிடம் அவ்வளவு பொருட்கள் கிடையாது. கொண்டுசெல்லக் கூடிய உட்புக்களையும் புத்தகங்களையும் மூன்று நான்கு பெட்டிகளில் இட்டுப் பொதிகளாக்கினோம். அவற்றை வேறு முகவர்வழியாக அனுப்ப வேண்டும். பெட்டிகளை அம்டாட்டாவில் இருக்கும் நண்பர் குனரத்தினம் அவர்களிடம் ஒப்படைத்து அவற்றை அனுப்பும் ஒழுங்குகளைச் செய்யும்படி கேட்டுக் கொண்டேன்.

அடுத்து எனது சிற்றுந்தை விற்க வேண்டும். ஆயினும் எனது கடைசி ஓட்டங்களுக்கு அதனை வைத்துக்கொள்ளவும் வேண்டும். அதனால் எனது பயணத்தின் பின்னர்தான் அதனை விற்க முடியும். அந்தப் பொறுப்பை நண்பர் சத்தியமூர்த்தி ஏற்றுக்கொண்டார்.

இவ்விதம் பயண ஒழுங்குகளைக் கவனிக்கும் அதேவேளை பாடசாலைக்கும் ஒழுங்காகச் சென்றுவந்தேன். பாடசாலை முடிந்து ஒருநாள் நான் வீட்டுக்குப் புறப்படும் வேளை மனையியல் அறைக்கு வரும்படி அழைப்பு வந்தது. கல்வித் திணைக்கள் அதிகாரிகள் மற்றும் பெரியவர்கள் யாராவது வந்தால் தேநீர் உபசாரம் அங்குதான் நடக்கும். சில ஆசிரியர்கள் தங்கள் பிறந்த நாள் அல்லது பிள்ளைகளின் பிறந்த நாட்களையும் அங்கு கொண்டாடுவதுண்டு. வீட்டிலே தயாரிக்கப்பட்ட அரிய உணவுப் பண்டங்களைச் சில ஆசிரியர் கொண்டுவந்து மற்றுவர்களுக்குப் பகிர்ந்தவிப்பதுமண்டு. மருந்தேயாயினும் விருந்தோடு உண்டு களிப்பதில் கோசாமக்கள் சிறந்தவர்கள்.

என்னவாக இருக்கும் என்று என்னியவாறு சென்றேன். மனையியல் அறையில் காலை வைத்தபோது வாசலில் அதிபர் கிரிஸ்டபர் மடாலா நின்றுகொண்டு கையைத் தட்டி வரவேற்றார். தொடர்ந்து ஆசிரியர்கள் வரிசையாக நின்று கைதட்டுவதைக் கண்டேன். அதிபர் பேசினார். எனக்கு அழுகையே வந்துவிட்டது. அடக்கமானவோர் அனுப்ப பிரியாவிடை. எல்லோருக்கும் கைகொடுத்து நன்றி தெரிவித்தேன். பயணக் கைப்பெட்டி ஒன்றை அன்பளிப்பாகத் தந்தார்கள்.

நாங்கள் இருந்த வீட்டையும் அக்டோபரிற் காலிசெய்து நவம்பர் முதல் சோலோவிற் சத்தியமூர்த்தி ஆசிரியர் வீட்டில் தங்கினோம். நவம்பர் முதலாந் திகதியிலிருந்து நான் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை. நவம்பர் 8ஆம் திகதி நாங்கள் பயணம்.

எனது பயணம் குறித்துப் பலவித உதவிகளைச் செய்தவர்கள் அம்டாட்டாவில் வாழ்ந்த இலங்கையர் திரு. நிக்கலஸ் குடும்பத்தினர். திரு. நிக்கலஸ் அங்கு ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் விரிவுறையாளராக இருந்தவர். அவரது மகன் ஜவன் மின்பொறியியல் நிபுணர். அவரும் அங்கு பெரும் பதவியில் இருந்தார். அவர்களும் ஒருநாள் வீட்டுக்குவந்து பயணம் நல்லபடி அமைய வாழ்த்துக் கூறினர்.

பயணத்துக்கு முதல்நாள் உப அதிபர் திரு. R.S. மடாலா வீட்டுக்கு வந்தார். ஓர் அவசர வேலை காரணமாகப் பாடசாலையில் நடந்த பிரியாவிடையிற் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை என்று பேச்சைத் தொடங்கினார். அதிக நேரம் இருந்து கடந்த காலக் கதைகளைச் சொல்லி மகிழ்ந்தார். அவரது மகனின் பட்டப் படிப்புக்கு நான் செய்த உதவிகளை அவர் மறக்கவில்லை. பதிலுக்கு அவர் செய்த உதவிகளுக்கு நன்றி கூறினேன். கட்டித் தழுவி வாழ்த்தி, அன்பளிப்பாகச் சிறுதொகைப் பணமும் தந்துவிட்டுச் சென்றார்.

விமான நிலையத்தில் சிறு கூட்டம். எல்லோரும் என்னுடன் நன்கு பழகிய இலங்கை நண்பர்கள்தாம். அவர்களுக்குக் கைகொடுத்து விடைபெற்று திரானஸ்கி விமானத்தில் ஏறினோம். யோகானஸ்பேக்கில் ஒரு நாள் இரவு Flywell Travel ஏற்கனவே ஒழுங்கு செய்திருந்த Holiday Inn என்ற விடுதியில் தங்கி அடுத்தநாள் இலண்டனுக்குச் செல்ல பிரித்தானிய விமானத்தில் ஏறினோம். ஏறி அரைமணித்தியாலம் ஆகியும் விமானம் இயங்கவில்லை. சிறிது நேரத்தில் அறிவித்தல் ஒன்று வந்தது. விமானியே பேசினார். எந்திரம் ஒன்று வேலை செய்யவில்லை என்றும் திருத்தப்படுகிறதென்றும் தாமதத்துக்கு அதுதான் காரணம் என்றும் அறிவித்தார். அத்தோடு நின்றுவிடாது தனது 25 வருட விமானச் சேவையில் எந்திரம் பிழைப்பட்டது அதுவே முதல் தடவை என்னொரு குண்டையும் தூக்கிப் போட்டார். மனைவியும் பிள்ளைகளும் அதனைக் கேட்டு அச்சப்பட்டது தெரிந்தது. எல்லாம் நல்லபடியே நடக்கும் என்று அவர்களை ஆழுதற் படுத்தினேன்.

இக்கட்டான நேரங்களிலேதான் இறைவனின் ஞாபகம் வரும் என்பார்கள். அது எனக்கும் வந்தது. “பிள்ளையார்ப் பெருமானே! ஊருக்குச் செல்லத் திட்டமிட்டேன். நீ அதை வெட்டி விட்டாய். திரானஸ்கியிலே தங்க நினைத்தேன். அதற்கும் நீ விடவில்லை. விசாவைத் தந்து வெளிக்கிடப் பண்ணி நடுவழியில் கைவிடுவாயா, கணநாதா?” என்று கேட்டு வணங்கினேன்.

பிழியதன் உருவமை கொள்கிரு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடும் அவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை இறையே

என்ற தேவாரத்தைப் பாடி முடித்து அதில் வரும் ‘இடர் கடி கணபதி’ என்ற தொடரை மந்திரமாக உச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தேன். ஏற்ததாழ ஒன்றேகால் மணிநேரம் தாழ்த்தி விமானம் புறப்பட்டது.

இந்த இடத்தில் நேயர்களுக்கு ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னுடைய வாழ்க்கை “நாம் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைக்கும்” என்ற வகையில்தான் அமைந்து வந்திருக்கின்றது. இதுவரை நான் சொல்லி வந்தவற்றைத் தொடர்ந்து கேட்டு வந்தவர்களுக்கு இந்தப் போக்கு விளங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

இவையபாரதி: நானுந்தானே கேட்டுவருகிறேன், ஜயா. எனக்கும் அது நன்கு விளங்குகிறது.

கவிநாயகர்: தந்தை இறந்தவிதம் அவரது இறுதிக் கிரியை முதலியவை எனக்குச் சரியாகத் தெரியாது. இரண்டு வருடங்கள் கழித்து தாயார் இறந்ததும் நான் அழுததும் எல்லாம் இன்றும் நினைவில் நிற்கின்றன. அதன்பிழகு நீண்ட காலத்தினின் மைத்துனர் அருமைநாயகம் மறைந்ததும் மார்க்கண்டு அண்ணர் இறந்ததும் எங்கள் வீட்டை இராணுவம் எடுத்துக்கொண்டதுமே என்னைக் கலங்க வைத்த நிகழ்வுகள். அத்தகைய வேளைகளில் நான் தஞ்சம் கோரி ஆழுதற் பெற்றது எனது குலதெய்வம் விநாயப் பெருமானிடந்தான்.

தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால் மனக்கவலை மாற்றல் அரிது

என்ற வள்ளுவர் பெருமான் வாக்கின் அருமையை, பொருளின் உண்மையை அனுபவத்தால் அறிந்தவன் நான்.

விநாயகப் பெருமான் நான் வணங்கினால் என்ன வணங்காது போனால் என்ன என் உள்ளத்தினுள்ளே நின்று என்னை வழிநடத்தி வருகின்றார் என்பதில் எனக்கு அசையாத நம்பிக்கை உண்டு.

இவையபாரதி: நன்றி ஜயா. நல்ல சுவையான அனுபவங்கள். ஆடுத்தவாரம் சந்திப்போம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

23. கனடா வரம்க்கை

24.12.2007

இவையபாரதி: வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம். வணக்கம் நேயர்களே!

இவையபாரதி: கடந்தவாரம் நேரம் நெருங்கிலிட்டதால் உங்கள் கனடாப் பயணத்தை இடையில் நிறுத்தவேண்டி வந்துவிட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து இன்று கேட்க விரும்புகிறோம்.

கவிநாயகர்: திரான்ஸ்கியிற் புறப்படும்போது நன்பர்கள் பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். கனடிய எல்லையில் பலரைத் திருப்பி அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அப்படி அனுப்பினால் அங்கு ஒரு வேதக் கோயில் உள்ளது என்றும் அங்கு சென்று தங்கலாம் என்றும் அறிவுரை கூறினார்கள். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் உதவக்கூடிய ஒரு கடித்ததை திரு. நிக்கலஸ் குடும்பத்தினர் தங்கள் போதகரிடம் பெற்றுத் தந்தார்கள். நாம் அந்தரப்படக்கூடாது என்று ஆண்டவரைப் பிரார்த்தித்தவர்கள் அவர்கள்.

இன்னுஞ் சிலர் கடவைச் சீட்டை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு இலங்கையிலிருந்து வருவதாகவே சொல்ல வேண்டும் என்ற கருத்தையும் முன்வைத்தார்கள். வேறு நாடுகளிருந்து வந்து அகதி கோரக்கூடாது என்ற கொள்கையை வைத்து அவர்கள் அந்த அறிவுரையைத் தந்தார்கள். அவர்கள் கூறிய யாவும் மனத்திரையில் தோன்றி மறைந்தன. அகதி கோரும் முறைகள் பற்றி நானும் சில தகவல்களை அறிந்து வைத்திருந்தேன். எல்லாம் விநாயகப் பெருமான் அருளினால் இனிதே நடக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் நிம்மதியாகவே பயணஞ் செய்தேன்.

இலண்டனில் ஒரு சிறு பிரச்சனை காத்திருந்தது. எனக்குச் சென் கத்பேட்ஸ் ஆசிரியர்கள் தந்த பயணக் கைப்பெட்டி வில்லங்கத்தைக் கிளப்பியது. இரு பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தார்கள் என்னைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று பெட்டியைத் திறக்கச் சொன்னார்கள். அந்தப் பெட்டி ஒரு வித்தியாசமான பெட்டி. யாராவது பறித்துக்கொண்டு போனால் அபாயக் குரல் எழுப்பும் பெட்டி. அதற்குத் தக்கவாறு உள்ளே மின்கலம் மற்றும் செப்புக் கம்பி வேலைப்பாடுகள் எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதனை இவர்களது சோதனை எந்திரம் காட்டிக் கொடுத்திருக்கின்றது.

இப்படியான கைப்பெட்டியை நான் கண்டதே இல்லை என்றார் ஒருவர். தென் ஆபிரிக்காவில் இவை கிடைக்கும் என்றார் மற்றவர்.

எனினும் பாதுகாப்புக் கருதி மின்கலத்தைக் கழற்றி வைத்திருக்கச் சொன்னார். இதனால் ஆபத்தில்லை என்று ஒரு துண்டு தந்தால் நியூ யோக்கில் வசதியாக இருக்கும் என்றேன். துண்டையும் தந்து பெட்டியில் பாதுகாப்பானது என்ற அறிவித்தல் ஒன்றையூம் ஒட்டித் தந்து, ஆனா விட்டார்கள்.

இலண்டனிலிருந்து வேறு விமானம் ஏறி நியூயோக் சென்றோம். விமான நிலையத்துக்கு வெளியே வந்ததும் வாடகை வண்டி ஒன்றைப் பிடித்து எமது நோக்கத்தைச் சார்திக்கு விளங்கப்படுத்தினேன். அந்த நல்ல மனிதன் துணிந்து

ஏற்றினான். அமெரிக்க எல்லையில் சோதனை நடந்திருக்க வேண்டும். நடக்கவில்லை. காவுற் கட்டிடத்துக்குள் இருந்தவாரே ஒருவர் கையைக் காட்டினார். சார்தி அதனைக் கடந்து நயாகரா வீழ்ச்சிக் கண்டிய எல்லை நிலையத்தில் கொண்டுவந்து விட்டான்.

எல்லோரையும் வண்டியில் இருந்திவிட்டு, கடவைச் சீட்டுகள் மற்றும் பயணப் பத்திரிங்கள் அடங்கிய கைப்பையுடன் நான் மட்டும் அலுவலகத்தை அடைந்தேன். அழகரின் ஓர் இளம் பெண் வரவேற்றாள். அகதிகோர வந்திருக்கிறேன் என்றேன். சற்றுப் பொறுங்கள் என்று சொல்லி உள்ளே சென்று ஒரு பெரியவரை அழைத்து வந்தாள். அவருக்கும் அதையே சொன்னேன். கடவைச் சீட்டைக் கேட்டார். எடுத்துக் கொடுத்தேன். அவற்றைப் பாரத்துவிட்டு அவர் என்னுடன் பேசாது, வரவேற்பு மேசையைத் தாண்டி முன்னாக வந்து நாங்கள் வந்த வண்டிச் சார்தியைப் பார்த்து “இவர்களின் பெட்டிகளை இறக்கிவிட்டு நீர் போகலாம்” என்றார்.

பின்னர் என்னை உள்ளே வரச்சொல்லிச் சில கேள்விகள் கேட்டார். உள்ளதை உள்ளவாறு சொன்னேன். ஏன் தென் ஆயிரிக்காவில் இருக்கக்கூடாது என்றார். அங்குள்ள இவைதாக கொள்கையினால் சுதந்திரமாக நடமாட முடியாது என்றேன். எவ்வளவு பணம் வைத்திருக்கிறீர் என்றார். நாலாயிரம் அமெரிக்க டாலர் என்றேன். கண்டாவில் வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க அது உமக்கு உதவியாக இருக்கும் என்று சொல்லி எழுந்தார். நானும் எழுந்தேன். கொஞ்ச நேரம் இரும் என்றார். இருந்து கொண்டு பிள்ளையாரின் பெருமையை எண்ணிக் கசிந்தேன்.

பெரியவர் வந்து மனைவி பிள்ளைகளையும் கூப்பிட்டார். நான்கு நீலப் படிவங்களைத் தனித்தனியாக ஒவ்வொருவர் கையிலுந் தந்தார். வேறு இரண்டு வெள்ளைப் படிவங்களில் என்னை மட்டும் ஒப்பம் இடச்சொன்னார். ஒப்பம் வைத்தபின் அவற்றையும் என்னிடம் தந்து இனி நீங்கள் கண்டாவுக்குட் செல்லலாம் என்றார். எங்கு இருக்கப் போகிறீர்கள் என்றார். சரியாகத் தெரியவில்லை; தங்போதைக்கு ஒரு விடுதியில் தங்க விரும்புகிறோம் என்றேன். அவரே தொலைபேசிமூலம் வாடகை வண்டி ஒன்றை வரவழைத்தார். நன்றி கூறி விடைபெற்றோம்.

இவ்வாறு 1988ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 11ஆந் திகதி எந்தவித சிக்கலும் இன்றி நாங்கள் கண்டிய மண்ணில் வந்திறங்கினோம்.

குடிவரவு உத்தியோகத்தர் பிடித்துவிட்ட வாடகை வண்டிச் சார்தி ஒரு விடுதியில் கொண்டுபோய் விட்டார். அங்குதான் ஆறுதலாக இருந்து குடிவரவு உத்தியோகத்தர் தந்த படிவங்களைப் பார்வையிட்டேன். மிக முக்கியமாக எங்களைக் கண்டாவுக்குள் அனுமதித்த அந்த நல்ல மனிதரின் பெயரை அறிய விரும்பினேன். நீலப் படிவத்தில் அவரது பெயர் J. Heximer என்றிருந்தது. அவர்தான் நயாகரா வீழ்ச்சியின் குடிவரவு முது உத்தியோகத்தர். மற்றொரு குடிவரவு உத்தியோகத்தரின் பெயரும் அதிற் காணப்பட்டது. அவர் S.M. Mc Caffery என்பவர்.

இரண்டு வெள்ளைப் படிவங்களில் ஒன்றில் நாம் 4 நிபந்தனைகளின் பெயரில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாக இருந்தது. அவை கண்டாவில் (1) வேலை செய்யக் கூடாது, (2) படிக்கக் கூடாது, (3) கூப்பிடும் நாளில் விசாரணைக்குச் செல்ல வேண்டும், (4) முகவரி மாற்றுங்களை கமில்டன் விசாரணப் பிரிவுக்கு அறிவிக்க

வேண்டும் என்பன. அத்துடன் விசாரணை விரைவில் ஒழுங்கு செய்யப்படும் என்றும் அதில் இருந்தது. மற்றைய வெள்ளைப் படிவத்தில் விசாரணையின்போது ஒரு சட்டத்தரணியை வைக்கும் உரிமை எமக்கு உண்டு என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

நன்பர் V. ஆனந்தராஜாவுக்கு நாம் கண்டாவுக்கு வந்துவிட்ட செய்தியைத் தொலைபோசி வாயிலாக அறிவித்தோம். புறப்பட்ட தகவல் எதையும் அவருக்கு முன்பு நாம் அறிவிக்காதபடியால் மிகவே வியப்புற்று மகிழ்ந்தார். விடுதி முகவரி, தொலைபோசி விவரங்களைக் கேட்டு எழுதிக்கொண்டு, அடுத்தணாட் காலை வருவதாகச் சொன்னார்.

கண்டாவுக்கு வந்துவிட்ட உற்சாகத்தில் பிள்ளைகள் இருக்க, மனைவியார் மட்டும் சோர்ந்துபோய் இருந்தார்.

இளையபாருதி: என்ன பிரச்சனை ஜயா?

கவிநாயகர்: தலைசுற்றுகிறது, மயக்கம் வருவதுபோல இருக்கிறது என்றேல்லாம் சொன்னார். நயாகராவிழ்ச்சி மருத்துவமனைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு சென்றோம். அங்கு ஒகிப் அட்டை கேட்டார்கள். ‘இன்று காலைதான் அகதி களாக உள்ளே வந்தோம். ஒகிப் எதுவும் கிடையாது. சிகிச்சைச் செலவை நான் கட்டுகிறேன்’ என்றேன்.

மனைவியைப் பறிசோதித்து ஊசி ஒன்றைப் போட்டு, குளிசைகளும் தந்தார்கள். இருவுக்கு நன்கு தூங்கக் கூடியதாக இருக்கும். அதன் பிறகு உடல்நிலை சீராகும் என்றார்கள். பணம் கட்டச் சென்றபோது வாங்க மறுத்துவிட்டார்கள். கடவுளைப்பற்றி அடிக்கடி நினைக்க வைக்கிறார்கள் கண்டிய மக்கள். அவ்வளவு கருணை!

மருத்துவமனையில் டாக்டர் சாந்தராசா என்ற ஒரு தமிழரும் வேலை செய்தார். அவரை அங்கு கண்டு பேசக்கூடியதாகவும் இருந்தது. கண்டாவில் நாம் கண்ட முதல் தமிழர் அவர்தான். கண்டாவின் மருத்துவ வசதிகள்பற்றியும் அவற்றைப் பெறும் முறைகள்பற்றியும் அவர் கூறிய அறிவுரைகள் எமக்கு மிகவும் பயனுள்ளவையாக இருந்தன.

அடுத்தநாள் காலை நன்பர் ஆனந்தராஜா தனது மகன் துசியந்தனுடன் எங்களை அழைத்துச் செல்ல வந்திருந்தார். எல்லோரும் செல்லத்தக்க வசதியான வாகனம் ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்து வந்தார். வாகனத்தைச் செலுத்தியவாறு பழைய கதைகளுடன் புதிய கண்டாவையும் கலந்து பேசிக்கொண்டே போனார். வாகனம் இரிசமண்ட் பிள்ளையார் கோயில் வாசலில் நின்றது.

‘போய் வடிவாயிப் பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டிட்டு வாருங்கோ’ என்றார் நன்பர். அவர் கிறித்தவர். வீடும் ஸ்காபரோவில். என்பொருட்டு, நான் முதன்முதலில் எனது குலதெய்வம் பிள்ளையாரை வணங்க வேண்டும் என்று கோயிலுக்குக் கொண்டு சென்றிருக்கிறார். எல்லோரும் இறங்கி வழிபாடு செய்துவிட்டு வந்தோம். பின்னர் உலோரன்சு-மைக்கோவான் பகுதியில் 40 மெட்லி கிரசன்டில் உள்ள தனது வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்றார்.

அங்கு அப்பொழுது அவருடன் இருந்த இளைஞர் திரு. கோபால் மயில்வாகனம் அவர்கள் எமது குடிவரவு அலுவல்களைப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் உதவியாக

இருந்தார். அவர் தற்பொழுது CAPREIT குடியிருப்புக் கம்பனியின் முகாமையாளர்களில் ஒருவராக இருக்கின்றார். அவரது ஊக்கத்தால் அப்பொழுது ரோறன்றோ மத்தியில் 443 பூனிவேசிட்டி அவெனியில் இருந்த கண்டா குடிவரவு நிலையத்திலிருந்து 16.11.88 அன்றே படிப்பதற்கான அனுமதிப் பத்திரங்களையும் ஒசுகாதி உரிமைக் கடிதத்தையும் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. தொழில் பார்ப்பதற்கும் அனுமதிப் பத்திரிக்குக்கு விண்ணப்பித்து விட்டு வந்தோம். அதுவும் விரைவாகப் பின்பு தபாலில் வந்தது.

இளையபாரதி: அது என்னையா ஒசுகாதி?

கவிநாயகர்: எனக்குத் தெரியும் நீங்கள் இதைக் கேட்பீர்கள் என்று. நீங்கள் இப்படியான கேள்விகளைக் கேட்டால்தான் சில விடயங்கள் நேயர்களுக்கு விளங்கும். ஒசுகாதி என்பது ஓன்றாறியோ சுகாதார காப்புறுதித் திட்டம். அதாவது OHIP என்பதற்கு இணையான கருக்கம்.

நண்பர் ஆனந்தராஜா வீட்டில் இரண்டு கிழமைகள் தங்கியிருந்தபின் சிறிது தூரத்துக்கு அப்பால் மைக்கோவான் வீதியிலிருந்து செல்லும் மெல்டாசிப் பாதையில் 19ஆம் இலக்க வீட்டின் அடிவாரத்தில் தனிக்குடித்தனம் நடத்தத் தொடங்கினோம். நமக்குத் தெரிந்த திரு. நாதன் என்பவரின் வீடு அது. அவரும் ஏழாலையைச் சேர்ந்தவர். அடிவாரம் புதிதாகச் செய்யப்பட்ட இரண்டு அறைகளைக் கொண்டிருந்தது. வாடகை \$750.00.

இளையபாரதி: வாடகை welfare தந்திருக்குந்தானே ஜயா?

கவிநாயகர்: நாங்கள் வரும்பொழுது பணம் கொண்டு வந்ததைக் காட்டியபடியால் நல்வாழ்வுப்படி எடுக்க முடியவில்லை. இருந்தாலும் ஜனவரியிலிருந்து தரத்தொடங்கினார்கள். அந்த மாதம் திரு. யோகி தம்பிராசா அவர்களின் உதவியுடன் லோரன்ஸ்-மைக்கோவான் சந்திப்பில் உள்ள ஞோயல் வங்கியில் கணக்குத் திறந்தோம்.

இதற்கிடையில் மிட்லன்ட் - உலோரன்ஸ் சந்திப்புக்கு அருகாமையில் இருந்த Scarborough Centre for Alternative Studies என்ற மாற்றுக் கல்வி நிலையத்தில் 1989 ஜனவரி மாதத்திற் சேர்ந்து படிக்கத் தொடங்கினேன். படித்துக்கொண்டே வேலை தேடும் பாலத்திலும் ஈடுபட்டேன். பிள்ளைகளும் விண்ணப்பங்கள் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் வேலைகள் நிறைய இருந்தன. அவற்றைக் கண்டு பிடிப்பதுதான் வேலையாக இருந்தது. எனினும் அதிக சிரமமின்றி எல்லோருக்குமே வேலைகள் கிடைத்துவிட்டன.

மார்ச் மாதம் எனக்கு மேற் கண்டா கல்லூரியில் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் வேலை கிடைத்தது. அடுத்த மாதம் மகளுக்கு Toshiba Ltd. இல் கணக்கியல் வினைஞர் பதவி கிடைத்தது. மனைவியும் தையற் கம்பனி ஒன்றிற் சேர்ந்து கொண்டார். மகனும் Guild Electric என்ற அமைப்பிற் பணியாற்றத் தொடங்கினான்.

மேற் கண்டா கல்லூரியில் எனக்கு என்ன பெயர் தெரியுமோ? வீனா. வேலை தரும்பொழுதே உம்மை எப்படி அழைப்பது என்று கேட்டார்கள். வீனா என்று அழையுங்கள் என்று சொன்னேன்.

இளையபாரதி: அது எப்படி வந்தது, ஐயா?

கவிநாயகர்: எங்களுடைய மரபிலே தந்தையின் பெயரை எழுதித்தானே சொந்தப் பெயரை எழுதுவது. அதன்படி எனது கடவைச்சீட்டில் விநாயகர் கந்தவனம் என்று இருந்தது. அதனால் நான் இங்கு வந்தநாள் முதலாகப் படிவங்களை நிரப்புகின்றபொழுது முதற் பெயர் என்று வரும் இடத்தில் முதற் பெயரையும், அதாவது விநாயகர் என்ற பெயரையும் குடும்பப் பெயர் என்று கேட்கப்படும் இடங்களில் கந்தவனம் என்றும் எழுதிவந்திருக்கிறேன். அப்படி எழுதும்பொழுது இங்குள்ளவர்கள் என்ன நிகைக்கிறார்கள் என்றால் எனது சொந்தப் பெயர், எனக்கு வைக்கப்பட்ட பெயர் விநாயகர் என்று நினைக்கிறார்கள். மேல்நாடுகளில் குடும்பப் பெயர் கூப்பிடுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. அதனால் முதற் பெயராகிய விநாயகரில் உள்ள முதல் எழுத்தை எடுத்து வீணா என்று அழையுங்கள் என்றேன். தமிழில் எழுதுகின்ற பொழுது வி. கந்தவனம் என்றுதானே எழுதுகிறோம். ஆக, ஆங்கிலத்தில் Vinayagar என்று எழுதுகின்றபோது வரும் Vina தான் கண்டாவில் எனது முதற் பெயரின் சுருக்கம் ஆயிற்று. சொந்தப் பெயரைச் சுருக்கி அழைப்பது இங்கு பொதுவானது. Andrew என்ற பெயரை Andy என்றும் Robert என்ற பெயரை Rob என்று அழைப்பார்கள். Samantha என்ற பெண்ணின் பெயரை Sam என்று கூப்பிடுவார்கள்.

இளையபாரதி: எனக்குத் தெரிந்த ஒருவரையும் ஆண்டி என்றுதான் எல்லோரும் அழைப்பார்கள். ஆனால் அவருக்கு அது அல்லப் பெயர்.

கவிநாயகர்: அப்போ?

இளையபாரதி: முனியாண்டி.

கவிநாயகர்: அவ்விதம் பலகலாச்சாரத்துக்கும் ஏற்ற வகையிலும் பெயர் மாற்றங்கள் செய்யப் படுகின்றன. சரி, அது போக, எனக்கு வேலை கிடைத்தாலும் தொடர்ந்து யூன் மாதம் வரை படித்து தட்டச்ச, கணக்கியல், கணினி ஆரம்பநிலை ஆகிய பாடங்களில் Honours சான்றிதழ்கள் பெற்றேன்.

மகள் சென்றினியல் கல்லூரியிற் சேர்ந்து படிக்கத் தொடங்கினாள். மகன் தொழிற் கல்லூரி ஒன்றிற் சேர்ந்தான்.

எனக்கு மார்ச் மாதமும் நல்வாழ்வுப்படி வந்தது. எனக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது என்று சொல்லி அதனைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டேன்.

இளையபாரதி: நீங்கள் ஒரு வித்தியாசமான ஆள்தான்.

கவிநாயகர்: நேர்மையாக நாங்கள் வாழ வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தத்தான் இதனைச் சொல்கிறேன்.

மனைவியாருக்குத் தையல் கம்பனியின் கம்பளித் தூசிகள் ஒத்துவரவில்லை. அதனால் அவர் வேலைக்குச் செல்வதை நிறுத்திக்கொண்டார். பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டே வேறு வேலைகளுக்கும் விண்ணப்பித்தேன். அதன் விளைவாக நோயல் வங்கித் தலைமை அலுவலகம் நேர்முகச் சந்திப்பு ஒன்றுக்கு அழைத்திருந்தது. எனது கல்விச் சான்றிதழ்கள், இங்கு நான் கற்ற மாற்றுக் கல்வி நிலைய அனுபவங்கள் பற்றிய

உரையாடலின்பின் வேலை தருவதாகச் சொன்னார்கள். ஒரு சிக்கல் என்னவென்றால், ஒரு வருடத் தற்காலிக சேவைக்குப் பின்னாலே நிரந்தரமாக்குவோம் என்றார்கள். நான் நன்றி கூறி வேலையை ஏற்காமல் திரும்பி விட்டேன்.

இனையபாரதி: பாதுகாப்பு வேலையிலும் பார்க்க வங்கி வேலை நல்ல வேலையல்லே ஜயா. ஏற்றிருக்கலாமே?

கவிநாயகர்: இதே கேள்வியைத்தான் வீட்டிலும் கேட்டார்கள். நல்ல வேலைதேடித்தான் நானும் விண்ணப்பித்தேன். தற்காலிகம் என்ற அந்தச் சொல்லுத்தான் காரணம். தற்காலிக காலத்துக்குப்பின் நிரந்தரமாக்குவார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்? நான் பார்க்கும் பாதுகாப்பு வேலை ஏஜன்சி வழியாகப் பெற்றுதொன்றல்ல. அது மேற் கண்டா கல்லூரி நியமனம். அதாவது அந்தக் கல்லூரியின் உத்தியோகத்தறில் நானும் ஒருவன். நிரந்தர உத்தியோகம். சம்பளம் எனக்குத் தெரிந்த பிற பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தற பெற்றதிலும் மிக அதிகம். இன்னும் சொல்லப் போனால் வங்கி தரக்கடியதிலும் அதிகம். மேலும் மேற் கண்டா கல்லூரி 1827ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட பழையவாய்ந்த ஒரு கல்லூரி. புகழ் வாய்ந்த தனியார் கல்லூரி. வங்கிக் கிளைகளைப்போல மூடப்படக்கூடிய அமைப்பு அல்ல. வேலையும் அலுப்பில்லாத, பறதிப்பாடு இல்லாத வேலை. இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அந்தத் தற்காலிகம் என்ற சொல் பின்னடிக்கு இடைஞ்சலைத் தரக்கூடும் என்று எனது உள்மனம் கூறிற்று. வேண்டாம் என்று வந்து விட்டேன்.

அடவார வீடு காற்றோட்டமில்லாது இருந்தது. வேறு வீடு பார்க்கத் தொடங்கினோம். அடவார வீடு என்று நான் சொல்வது basement வீட்டை.

இனையபாரதி: நான் எனது நாடகம் ஒன்றில் அதற்கு வைத்த தமிழ்ப் பெயர் நில அறை.

கவிநாயகர்: அந்தப் பெயரும் வழக்கில் இருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் வீடுகள் மிகவே தட்டுப்பாடு. வாடகைக்கு வீடுகள் எடுப்பதென்பது முயற் கொம்பாக இருந்தது.

அதனால் ஒரு வீட்டையே வாங்கத் துணிந்தேன். திரு. இராஜ் இராசதுரை - பிற்காலத்திலே தொழில் அதிபராகிப் போட்டெல்லோ இராசதுரை என்று வழங்கப் பட்டவர் - அவரின் உதவியுடன் மொன்றியல் ட்ரஸ்ட் நிதி அமைப்பிற் கடன்பெற்றுச் சொந்தமாக வீடு ஒன்றை வாங்கினோம். அதன் முகவரி 209 - 135 Leeward Glenway என்பது. வீட்டைப் பார்த்து வாங்க உதவியவர் காணிநில விற்பனை முகவர் திரு. எஸ். நாதன் அவர்கள். அது தனி வீட்ல்ல; ஒரு நகர வீடு. நான்கு அறைகளைக் கொண்ட வசதியான வீடு. அதில் 1989ன் பிற்பகுதியிற் குடியேறினோம்.

சாவகச்சேரித் தொகுதி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. வ.ந. நவரத்தினம் அவர்கள் எனக்கு உறவுமுறையானவர். அவரும் நுணைவிலைச் சேரந்தவர்தான். சட்டத்தரணி பெவனி தோபேன் (Beverly Thoborn) அவர்களுடன் இணைந்து ஒசிங்டனில் சட்டத்தொழில் நடத்திவந்தார். 1990ல் அவர் ஒருநாள் அழைத்துக் கணது சட்ட அலுவலகத்தில் பணியாற்றி முடியுமோ என்று கேட்டார். பகுதி நேரமாகத்தான் செய்யலாம் என்றேன். மேற் கண்டாக் கல்லூரியில் பிற்பகல் 3.00 மணியிலிருந்து இரவு 11 மணிவரையுந்தான் வேலை. காலை வேளைகளிலும் சனிக்கிழமைகளிலும்

அவரது அலுவலகத்தில் வேலை செய்தேன். அவருக்கு முழு நேர எழுதுவினாராக திரு. சின்னப்பு நவரத்தினராஜா அவர்கள் பணிபுரிந்து வந்தார்கள். அவர் முன்னாளில் சாவகச்சேரி இரயில்வே நிலைய அதிபராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் திரு. நவரத்தினம் அவர்களின் நெருங்கிய நண்பரானவர். அகதிகஞக்கு ஜெனிவாத் தீர்மானத்துக்கு அமையக் கதை எழுதும் கலையை நான் கற்றுக் கொண்டது திரு. நவரத்தினம் அவர்களிடந்தான்.

இனையபாரதி: கதை என்றால், என்னமாதிரிக் கதை ஐயா?

கவிநாயகர்: இது என்ன? உங்களுக்குத் தெரியாத கதையா?

இனையபாரதி: இல்லை, நீங்களே ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளர். கதை எழுதும் கலையை கற்றுக் கொண்டதாகச் சொன்னீர்கள், அதுதான் ...

கவிநாயகர்: அகதிகள் தங்கள் கதைகளைத் தமிழிற் சொல்ல நான் ஆங்கிலத்தில் எழுதுவது. அப்படி எழுதும்பொழுது சில விடயங்களை அவர்களிடமிருந்து வருவித்தும் எழுதவேண்டும். எவ்ற்றை வருவிக்க வேண்டும் என்பதைத்தான் அவர் சொல்லித் தந்தது. கதை PIF என்று சொல்லப்படுகின்ற Personal Information Form ல் முக்கியமான ஒரு பகுதி.

திரு. நவரத்தினம் அவர்களுடன் வேலை செய்த காலத்தில் அகதி விசாரணைக்கு எனக்கும் படிவங்கள் வந்தன. நான் மற்றவர்களுக்குத் கதை எழுத என்னுடைய கதையை நவரத்தினம் எழுதினார். அவர் 1991ல் மார்ப்படைப்பால் காலமாகி எங்கள் எல்லோரையும் கவலையில் ஆழ்த்திவிட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து பெவளி தோபேண் தமது அலுவலகத்தில் எம்மைப் பணியாற்றக் கேட்டுக்கொண்டார். அங்கு தமிழ் அகதிகளின் அலுவலகங்குப் பொழுப்பாகத் திரு. நவரத்தினராசா அவர்கள் முழுநேரமாகவும் நான் பகுதி நேரமாகவும் வேலை செய்தோம்.

தமிழ் அகதிகள் பெருந்தொகையாக வந்துகொண்டிருந்த காலம் அது. திரு. நவரத்தினராஜா நியமனங்களுக்குப் பொழுப்பாகவும் அகதிகளையும் என்னையும் தொடர்புபெற்றும் இணைப்பாளராகவும் இருந்தார். அகதிகளைப் பேட்டி கண்டு அவர்களின் கதைகளை எழுதவது எனது பொழுப்பு. பெவளிக்கு நேரமில்லாதபோது விரைவு படுத்தப்பட்ட விசாரணைக்குச் சட்டத்தரணிக்குப் பதிலாக திரு. நவரத்தினராசா அல்லது நான் செல்வதுமுண்டு.

1991ல் மிசிசாகாவில் 77 City Centre Drive 6ஆம் மாடியில் இருந்த குடிவரவு நிலையத்திலிருந்து நிரந்தரவாசியாவதற்கு விண்ணப்பிக்கும் படிவங்கள் வந்தன. அவற்றை நிரப்பிக்கொண்டு 17.06.1991 ஆம் நாள் நேர்முகச் சந்திப்புக்கு வரும்படி கடிதம் ஒன்றும் வந்தது. குறித்த நாளில் அங்கு எல்லோரும் சென்றோம். தனியாக என்னை மட்டும் அழைத்து ஒருவர் சில கேள்விகளைக் கேட்டார். பின்னர் எல்லோருடைய படிவங்களையும் பரிசோதித்தார்கள். கையெழுத்துக்களை வாங்கினார்கள். படங்கள் எடுத்தார்கள். விரல் அடையாளங்களும் எடுத்தார்கள். பின்னர் திசம்பர் மாதம் தபாலில் நிரந்தரவாசி அட்டைகளை அனுப்பி வைத்தார்கள். அவற்றில் இருந்தபடி 17.12.1991 முதல் நாங்கள் கண்டாவின் நிரந்தர வாசிகளானோம்.

1993ல் பெவளி தோபேண் அவர்களிடமிருந்து விடைபெற வேண்டிய சூழ்நிலை ஒன்று ஏற்பட்டது. மேற்கண்டாக கல்லூரியில் பதவி உயர்வு ஒன்று என்னைத் தேடி வந்தது.

இளையபாரதி: படிப்பிக்கின்ற வேலை ...

கவிநாயகர்: படிப்பிக்கின்ற வேலை முன்னதாகவே, நான் நினைக்கிறேன் 89திலேயே, வந்தது. 1993ல் அதிபராக இருந்தவர் திரு. இடக்கிளஸ் பிளோக்கி என்பவர். அவர் உடப் அதிபராக இருந்தபோது எனக்குப் படிப்பிக்க விருப்பமோ என்று கேட்டார். நான் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டேன். 30 ஆண்டுகளாக ஆசிரியராக இருந்துவிட்டேன். இப்பொழுது வித்தியாசமான வேலை செய்வதையே விரும்புகிறேன் என்று அவருக்கு நான் அப்பொழுது சொன்னாலும், அதுவல்ல உண்மையான காரணம்.

இளையபாரதி: இங்குள்ள பிள்ளைகளைக் கட்டி அவிழ்ப்பது கஷ்டம், இல்லையா?

கவிநாயகர்: புரிந்துகொண்டிர்கள். நாங்கள் சில கட்டுப்பாடுகளை, ஒழுக்கத்தை மாணவரிடம் எதிர்பார்க்கும் மரபிலே வளர்ந்தவர்கள். சொன்னாற் கேளாது போனால் ஏசுவேண்டிவரும். கண்டாவில் மாணவர்களை ஏசுக்கூடாது. சில சமயங்களிலே இரண்டு தட்டுத் தட்ட வேண்டிவரும். பின்னர் மறியலிலே போய் இருக்க வேண்டிவரும். அவளைத் தொடுவானேன் கவலைப்பட்டுவானேன் என்று படிப்பித்தலை விரும்பாது இருந்து விட்டேன். வேறு வேலை ஏதாவது பார்க்க விரும்புகிறேன் என்று அன்று நான் சொன்னதை மனத்திலே வைத்திருந்து போலும் கல்லூரித் தபால் அலுவலக அதிபர் பதவி வெற்றிடமானபோது அந்த இடத்துக்கு என்னை நியமித்தார். அத்துடன் உதவி வரவேற்பாளராகப் பணியாற்றும் பொறுப்பும் தரப்பட்டது. இது பகல் வேலை. காலை 9.00 மணிக்குத் தொடங்கி பின்னேரம் 5.00 மணிக்கு முடியும் வேலை. அதனால் பெவளியின் தமிழ் குடிவரவு தொடர்பான பகுதிநேர வேலையை விட்டுவிட்டேன்.

கல்லூரி அலுவலக வேலை சுதந்திரமான வேலை. மிக அந்தரங்கமானதுங்கூட. கல்லூரி இரகசியங்கள் பல எனக்கூடாகச் செல்லும். அவைப்பற்றி முச்சுவிடாமல் இருக்கும் வரை உத்தியோகம் புருசலட்சணமாக இருக்கும். நான் உத்தியோகத்தில் மட்டுமல்ல, சொந்த மற்றும் பொது வாழ்க்கையிலும் அந்தரங்கம் என்று ஏதாவது யாராவது சொன்னால் அவற்றை வெளிவிடுகின்ற ஆளில்லை. தேவையில்லாமல் மற்றவர்களைப்பற்றிக் கதைப்பதுமில்லை. அதனால் கல்லூரி கடைசிவரை என்னை வைத்திருந்தது.

எமது குடியிருமைக்கான நேரமுகத் தேர்வும் எழுத்துப் பரீட்சையும் 17.10.1994ல் ஸ்காபரோவில் உள்ள 200 Town Center Court என்ற கட்டிடத்தில் 217 இலக்க அறையில் நடந்தது. பரீட்சைகள் நீதிபதி Westcott அவர்களின் தலைமையில் நடந்தன. குடியிருமைச் சடங்கு 16.11.1994ல் முன்பு பரீட்சைகள் நடந்த அதே கட்டிடத்தில் நீதிபதி Gina தலைமையில் நடந்தது.

1996ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 19ஆம் நாள் எனது மகள் வாணிக்குத் திருமணஞ்செய்து வைத்தேன். மாப்பிள்ளை கண்டாவிலேயே படித்துப் பட்டம் பெற்ற பொறியியலாளர் திரு. உருத்திரா இராமசாமி என்பவர். அவர் இப்பொழுது செலெஸ்ரிக்காவில் Test Engineer பரிசோதனைப் பொறியியலாளராகப் பணியாற்றுகின்றார். மகள் கணக்கியலாளர். Toshiba Ltd. இல் நீதிப் பிரிவுக்குத் தலைவராக இருக்கின்றார்.

மகன் வாரணன் இப்பொழுது வங்கி ஒன்றில் வேலை செய்கின்றார். அவரது திருமணப் பதிவு கொழும்பில் 1999ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 30ஆம் நாள் நடைபெற்றது. பெண் பொறியியலாளர் திரு. இராசநாயகம் தருமராசா தம்பதிகளின் ஒரே மகன் துவித்தா. அவர்களது திருமணம் கண்டாவில் அதே ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 19ஆம் நாள் நடந்தது.

எனக்குப் பேர்ப் பிள்ளைகள் மூவர். திரு. உருத்திரா தம்பதிகளுக்கு கிருஷ்ண, வித்தியா என இருவர். திரு. வாரணன் தம்பதிகளுக்கு ஒரு மகன். மீனாட்சி என்று பெயர்.

இவையபாரதி: எல்லாமே சமயப் பெயர்கள் ...

கவிநாயகர்: எனது சுற்றுத்தில், முக்கியமாகப் பெற்ற மக்கள், பெரு மக்கள் என்கின்ற வட்டத்தில், எல்லோரது பிள்ளைகளுக்கும் சுவாமிப் பெயர்கள்தான்.

பேரன் கிருஷ்ண மிருதங்க ஞானவாருதி திரு. வாசதேவன் இராஜலிங்கம் அவர்களிடம் மிருதங்கம் கற்றுவருகிறான். அவனது இளநிலை அரங்கேற்றும் இந்த ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 11ஆம் நாள் நடந்தேறியது.

இவையபாரதி: பேரன் என்பதன் எதிர்ப்பாற் சொல் எப்படி ஜியா வரும்?

பேர்த்தி என்று வரும். பேத்தி என்று எழுதுவது பிழை. பேரன் என்பதும் உண்மையில் பெயரன் என்பதன் திரிபு. பேர்த்திக்கும் அடிச்சொல் பெயர்த்தி என்பதுதான். பெயரன் - பெயரை உடையவன். அந்தக் காலத்தலே தந்தையாரின் பெயரை மகன் தனது பிள்ளைக்குச் சூட்டும் மரபு இருந்தது. அந்த மரபிலிருந்து வந்த பெயரன் என்ற சொல் இக்காலத்தில் பேச்சு வழக்கில் பேரன் என்று வழங்கப்படுகின்றது.

1999 ஆகஸ்ட் மாதத்திலிருந்து மேற்கண்டா கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றேன். முன்று விதமான பிரியாவிடைகள் வைத்துக் கல்லூரி தனது பெருமையை எனக்குக் காட்டியது.

இவையபாரதி: நேரம் ஆகின்ற காரணத்தால் என்னென்ன விதம் என்பது பற்றி அடுத்த வராம் பார்க்கலாம் ஜியா?

கவிநாயகர்: நல்லது. வணக்கம்.

24. நடத்த நாடகங்கள்

31.12.2007: நிகழ்ச்சி நடைபெறவில்லை.

07.01.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் ஜியா. புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்.

கவிநாயகர்: வணக்கம். உங்களுக்கும் நேயர்களுக்கும் எனது புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இளையபாரதி: கடந்த சந்திப்பிற் கல்லூரியில் நடந்த பிரியாவிடைப்பற்றிக் கூறியிருந்தீர்கள் ... உங்களுக்கு முன்பும் பாடசாலைகளில் பிரியாவிடைகள் நடந்திருக்கின்றன. Upper Canada College பிரியாவிடை வித்தியாசமாக இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: பிரியாவிடையிற் பிரிந்து செல்லுகின்றவரின் சேவைத்திறன்களையும் குணவியல்புகளையும் பாராட்டிப் பேசுகின்ற மரபைப்பொறுத்த அளவில் அங்கும் ஒன்றுதான், இங்கும் ஒன்றுதான். பிரியாவிடையை நடத்திய முறையில் நீங்கள் எதிர்பார்ப்பதைப்போல மேற் கண்டா கல்லூரி வித்தியாசமான முறைகளைக் கையாண்டது உண்மைதான்.

மூன்று கட்டங்களாகப் பிரியாவிடை நடந்தது. முதலாவது கட்டம் காலையில் மாணவர்களுக்கு நடக்கின்ற கூட்டத்தில் அதிபர் நான் ஓய்வு பெறுவதை அறிவித்து எனது கல்லூரிச் சேவையைப் பாராட்டிப் பேசியது. இரண்டாவது ஆசிரியர் மற்றும் நிர்வாக உதவியாளர்கள் இனைந்து நடத்திய பிரியாவிடை. பலவிதமான பாராட்டுரைகளுடன் பரிசுப்புகளும் வழங்கினார்கள்.

இளையபாரதி: பெரிய பரிசுகள் எல்லாம் தந்திருப்பார்கள்...

கவிநாயகர்: பரிசுகள் பெரிதாவதும் சிறிதாவதும் அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றவர் மனத்தைப் பொறுத்தது.

தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக
கொள்ளுவர் பயன் தெரிவார்
என்று வள்ளுவர் சொன்னதைப் போல ...

ஓருவர் தினையளவு உதவியைச் செய்தாலுங்கூட, அதன் பயனை உணர்ந்தவர் மிகப் பெரிதாகவே - பனையளவு ஆகவே அதனைப் போற்றுவார். இதற்குச் சான்றாகக் கல்லூரியிலே ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்லலாம். என்னுடன் பணியாற்றுகின்ற அம்மையார் ஒருவருடைய மேசையில் ஒங்கை ரோசா ஒன்று அழகாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. என்ன இருந்தாற்போல் ரோசா முளைத்திருக்கு என்று கேட்டேன். தனது பிறந்த நாளுக்கு மகன் தந்தது என்றார். அப்படி அவர் சொன்னபோது முகம் அன்றலர்ந்த செந்தாமரைபோல் மகிழ்ச்சியாற் சிவப்பேறியது. அந்த ரோசா இரண்டாற மூன்று டாலருக்குக் கடைகளில் வாங்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அந்த அம்மையாரைப் பொறுத்த அளவில் அந்த விலையல்ல ரோசாவின் பெறுமதி. எங்கள் மத்தியில் பொருளின் விலையைக் கணக்குப் பர்த்து, அது அற்பமாக இருந்தால் பரிசு தந்தவரையும் அற்பமாக மதிப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

உதவி வரைத்தன்று உதவி உதவி
செய்ப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து

என்றார் வள்ளுவர் பெருமான். அதாவது, ஒருவர் செய்யும் உதவியின் அளவு, அதன் பெறுமதியைப் பொறுத்தது அன்று; அதைப் பெறுகின்றவரின் சால்பு - இயல்பு அல்லது பண்பினைப் பொறுத்தது என்கிறார்.

கல்லூரியில் எனது பணிகளில் ஒன்று வரவேற்பாளராகக் கடமையாற்றுதல். வரவேற்பு மேசையில் நான் தொலைபேசியுடன் இருக்கையில் எனக்குத் தெரியாமல் படம் ஒன்றை எடுத்து, அதனைப் பெருப்பித்து, அழகாகச் சட்டமிட்டுத் தந்தார்கள். நல்லதொரு நினைவுச் சின்னம். அது இன்னமும் எனது மகன் வீட்டில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. மற்றையது இன்டிக்கோ புத்தகசாலை 250டாலர் பற்றுச்சீட்டு. சில நாட்களின்பின் புத்தகசாலைக்குச் சென்று புத்தகங்களை வாங்கினேன்.

முன்றாவதாக, அதிபர் என்னைத் தனது அலுவலகத்துக்கு அழைத்துச் செய்த உபசாரம். அதனை நீங்கள் சொன்னதுபோல வித்தியாசமானதாகவே கருதுகிறேன். அவர் ஒருவகையில் எனது நன்பர். நான் கல்லூரியிற் சேர்ந்த நாள்முதலாக என்னை நன்கு அறிந்தவர். கல்லூரி மைதானத்திலேயே வாழ்ந்து வருபவர். அவரது வீட்டு விருந்துகள் சிலவற்றிலும் நான் பங்குபற்றியிருக்கிறேன். நான் ஓய்வு பெறுவதற்கு முதலநாள் என்னை அழைத்து நன்றிகூறி, ஓய்வுக் காலம் இனிதே அமைய வாழ்த்தி, அன்பளிப்பு ஒன்றுந் தந்தார். அதனைக் கொண்டுவந்து எனது அலுவலகத்தில் அவிழ்த்துப் பார்த்தபோது அழகான ஒளிப்படம் ஒன்று வெளிப்பட்டது. அவரும் நானும் நிற்கின்ற படம். எனது 65ஆவது பிறந்த நாளைக் கல்லூரி கொண்டாடியபோது கல்லூரி ஒளிப்படக் கலைஞர் அவருடன் நான் நின்றபோது எடுத்த படம். அதனைச் சுற்றுப் பெருப்பித்துக் கல்லூரிச் சின்னத்தைக் கொண்ட சட்டத்தில் மாட்டி அன்பளிப்புச் செய்தார் அதிபர்.

சரி, கல்லூரிப் பிரியாவிடைபற்றி நான் சொல்லி முடித்துவிட்டேன்.

இளையபாரதி: சரி, இனி உங்கள் வரலாற்றுக்கு வந்தால் ... நீங்கள் இலங்கை வாழ்க்கையை, ஆயிரிக்க வாழ்க்கையை விரிவாகக் கூறிய அளவுக்குக் கண்டா வாழ்க்கையை விபரமாகக் கூறவில்லை என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

கவிநாயகர்: நல்ல கேள்வி. நியாயமான கேள்வி. இலங்கை வாழ்க்கை கடந்த காலம் பற்றியது. நீங்கள் அடிக்கடி நேயர்களுக்கு நினைவு படுத்தியது போல, தொடக்கால வாழ்க்கை, 74 ஆண்டுகளுக்கு முந்தியது. தொழில் சார்ந்த வாழ்க்கை 50 ஆண்டுகளுக்கு முந்தியது. பல நேயர்கள் அவற்றை அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். அதனால் விரிவாகக் கூறவேண்டிய தேவை இருந்தது. ஆயிரிக்க வாழ்க்கையும் அப்படித்தான். பல நேயர்கள் தங்களுக்குத் தெரியாத சங்கதிகளை எல்லாம் சொன்னீர்கள் என்று எனக்குத் தெரிவித்திருந்தார்கள். உங்களுக்கும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கண்டா பற்றிப் பலருக்குந் தெரியும். எனது கண்டா வாழ்க்கையும் அண்மைக்கால, நிகழ்கால வாழ்க்கை. அதுபற்றியும் பலர் அறிந்திருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தால் பெரிதாகச் சிகரங்கள் கட்டவில்லை.

இளையபாரதி: ஆனால், பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் உங்கள் வரலாற்றை அறிய விரும்புகின்றவர்களுக்கு எல்லாமே புதிதாகத்தானேன் இருக்கும்.

கவிநாயகர்: வரலாறு இன்னும் முடியவில்லை. கண்டா வாழ்க்கைக்கு மீண்டும் திரும்பி வருகின்ற வாய்ப்புகள் வரும். கண்டாவில் நான் செய்த பொதுப் பணிகளை இனிமேல்தான் சொல்லவிருக்கிறேன்.

இனையபாரதி: அந்தவகையில், இதுவரை காலமும் - ஆறு மாதங்களாக - உங்கள் பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி, கல்வியைப் புகட்டிய ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள், கல்வியின்பின் நீங்கள் செய்த ஆசிரியத் தொழில், தொழில் பாரதத் தலைவர்கள், கல்லூரி அதிபராகச் செய்த பணிகள், உங்களோடு கற்பித்த ஆசிரியர்கள் பற்றிக் கூறிவந்த முறையை நோக்கினால் ஒரு குறிப்பிட்ட தடத்தில், அதாவது கல்வித் தடத்திலேதான் நடந்து வந்திருக்கிறீர்கள் - எங்களை அழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள். இனி எந்த வண்டியில் எங்களை ஏற்றிச் செல்லப்போகிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: நாடக அனுபவங்கள் பற்றிப் பேசலாம் என்று யோசிக்கிறேன்.

இனையபாரதி: கவிதைதானே உங்களுடைய துறை.

கவிநாயகர்: உண்மைதான். இருந்தாலும் கவிதை பாடத் தொடங்குமுன், எழுத்துக் துறையில் இறங்குமுன் நான் நாடகம் நடிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். அதனால் முந்தி வந்த அந்தச் செவிக்குக் கொஞ்சம் முன்னுரிமை கொடுக்க வேண்டும். நாடகத்துறையில் நீங்கள் முன்னர் ஒருமுறை குறிப்பிட்டதுபோல, நான் பெரிதாக எதனையும் சாதிக்க வில்லை. இருந்தாலும் எனது கலைமுயற்சிகளிலே அதுதான் முதல் முயற்சி என்ற வகையில் சில அனுபவங்களை இந்த வரலாற்றுத் தொடரில் பதிவு செய்ய வேண்டும். அதனையும் சுருக்கமாகச் செய்வது நல்லது. ஏனென்றால், எனது நாடக அனுபவங்கள் என்ற ஒரு தொடர் ஏற்கனவே ‘விளம்பரம்’ இதழில் வந்துவிட்டது.

நாடக அரங்கில் என்னை முதன் முதலில் மேடையேற்றியவர் ஆசிரியர் திரு. P. D. சின்னனயா அவர்கள். அவரும் நுணாவிலூரைச் சேர்ந்தவர்தான். இறிபேக் கல்லூரியில் கீழ் வகுப்புகளில் அவர் எனக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்தவர்.

1947ஆம் ஆண்டு எமது கல்லூரி சாவகச்சேரி தெய்வேந்திராப் படமாளிகையில் ஒரு கலைவிழா நடத்தியது. அது கட்டிட நிதிக்கு நடத்தப்பட்ட கலைவிழா. அந்த விழாவில் 'The School Master' என்று ஒரு நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. அதனை எழுதிப் பழக்கி மேடையேற்றியவர் ஆசிரியர் திரு. சின்னனயா அவர்கள்.

இனையபாரதி: ஆங்கில நாடகமா?

கவிநாயகர்: இல்லை. பெயர்தான் அப்படி. தமிழ்தான்: ஆங்கிலம் கலந்த தமிழ். கதை அந்தக் காலக் கல்வி முறையை நகைச்சுவையாக விளக்குகிறது. பாடசாலைக்குக் கள்ளம் பண்ணும் மாணவன் ஒருவனைத் தேடித் தலைமை ஆசிரியர் அவனது வீட்டுக்கு வருகிறார். அவரைக் கண்டு மாணவன் வீட்டுக் கிடுகுக் குவியலுக்குப் பின்னால் பதங்க முனைகிறான். அதனைக் கண்ட ஆசிரியர் அவனைத் தூர்த்திப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு பாடசாலைக்குச் செல்கிறார். மாணவனுக்கு இடைக்கிடை அடித்தபடி இழுத்துக் கொண்டு போவதுடன் நாடகம் தொடங்குகின்றது.

இழுத்துக் கொண்டு போகப்படும் மாணவன் பாத்திரந்தான் எனக்கு. ஆசிரியர் பெடியளைத் தேடிப் பிடிப்பதிலுள்ள சிரமங்களைத் தன்பாட்டில் சொல்லிக் கொண்டு கோபத்தில் இடையிடையே எனக்கும் அடிக்க, நான் உடம்பை நெளித்துக் குள்ளி அடித்த பின்பக்கத்தைத் தடவ, கட்டிய அறைத்துண்டு அவிழு, கோவனங்க் தெரிய - காட்சியை அவையோர் இரசித்தது சீறிட்டு வெடித்த சிரிப்பொலியால் தெரிந்தது.

பின்னர் ஆசிரியர் மாணவர்களை ஒழுங்காக இருத்திப் படிப்பிக்கத் தொடங்குகிறார். சில நிமிடங்களில் பாடசாலைப் பரிசோதகர் வருகின்றார். அவர் ஆங்கிலேயர். அவருக்குத் தமிழ் தெரியாது. தலைமையாசிரியருக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. அதனால் ஒரு மேல்வகுப்பு மாணவனை அனுப்பி மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒருவரைத் தலைமையாசிரியர் வரவழைக்கின்றார். வந்தவருக்கும் ஆங்கிலம் அவ்வளவாகத் தெரியாது. அவரது அரைகுறை மொழிபெயர்ப்பால் குள்ளுபடிகள் குவிகின்றன.

அவையோருக்கு எல்லாமே நல்ல நகைச்சுவை விருந்தாயிற்று. நாடகம் நல்ல வெற்றியளித்தது. சில நாட்களாகச் சாவகச்சேரியில் இந்த நாடகம்பற்றிய பேச்சாகவே இருந்தது. அடக்கமான ஆசிரியர் சின்னையா அவர்களின் நாடகத் திறனும் கொடிகட்டிப் பறந்தது.

இநிபேக் கல்லூரியில் நான் நடித்த மற்றுமொரு நாடகம் ‘இரத்தக் கண்ணீர்’ என்பது. ‘இரத்தக் கண்ணீர்’ என்றால் நேயர்கள் நினைப்பதைப்போல நடிகவேள் M.R. ராதாவின் நாடகம் அல்ல. இது வேறு நாடகம்.

இதனை எழுதி இயக்கி மேடையேற்றியவர் மேல்வகுப்பு மாணவர் திரு. சு. செல்வரத்தினம் அவர்கள். தமிழ் மன்றக் கலை இலக்கிய முயற்சிகள் மூலம் அவர் எனக்கு நன்கு பழக்கமானார். தமிழ் மன்றத்தின் பத்திரிகை ஆசிரியராகவும் பின்னர் அதன் தலைவராகவும் இருந்திருக்கின்றார்.

1950ஆம் ஆண்டில் நடந்த கல்லூரி விழாவில் அவரது ‘இரத்தக் கண்ணீர்’ என்ற நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. அதனை இயக்கியவரும் அவர்தான். கதை வறிய குடும்பம் ஒன்றைப்பற்றியது. செல்வரத்தின் அன்னைர் முற்போக்குச் சிந்தனையுடையவர். ஏழை எளியவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயரவேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் நாடகத்தை எழுதியிருந்தார். அதில் எனக்கு இரண்டு பாத்திரங்கள். முற்பகுதில் பெண் பாத்திரம். பிற்பகுதியில் ஆண் பாத்திரம்.

கதாநாயகனாக சாம் என்ற மேல்வகுப்பு மாணவர் நடித்தார். அவரது தாய் பாத்திரம் எனக்கு. நாடகத்தின் நடுப்பகுதியில் தாயார் காலமாகிவிடுவார். அதன்பின் ஒரு கடைக்காரராகவும் அன்னைர் என்னை நடிக்க வைத்தார்.

நாடகத்தில் மரணப் படுக்கையிற் கிடந்தவாறு தாய் தன் மகனுக்கு அறிவுரை கூறும் காட்சி ஒன்று வரும். அந்தக் காட்சியில் தாயாக நடித்த எனது சோகக் குரலும் நடிப்பும் பலரை அழுவைத்து விட்டது. அதுபற்றி அன்றைய தினம் பிரதம விருந்தினராக வந்திருந்த சாவகச்சேரி நகரசபைத் தலைவர் திரு. தீரவியநாயகம் அவர்கள் தமது பேச்சிலே குறிப்பிட்டுச் சொன்னபோதுதான் எனக்கும் தெரியவந்தது. என்னைப் பற்றி அதிகம் பேசிச் சிறந்த நடிகர் என்று பாராட்டினார்.

சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியிலும் சில நாடகங்களில் நடித்திருக்கிறேன். அவற்றுள் ‘ஹலோ ஹலோ’ என்ற நாடகத்தை மறக்கமுடியாது.

ஹலோ ஹலோ 1955ல் நான் இருந்த செலையூர் விடுதி ஆண்டு விழாவில் அதன் திறந்தவெளி அரங்கில் மேடையேற்றப்பட்டது. அதில் இரண்டேயிரண்டு பேர்தான் நடிகர்கள் - இரங்கநாதன் என்ற முதுவகுப்பு மாணவனும் நானும். அதனை எழுதியவர் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி என்ற இன்னொரு செலையூர்வாசி.

நாடகத்தின் கதைச் சுருக்கம் இதுதான்:

இரங்கநாதன் தனது வாடகை அறையில் மகிழ்ச்சிகரமாகத் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருக்க நான் உள்ளே வருகிறேன். மகிழ்ச்சிக்குரிய காரணத்தைக் கேட்க, தன்னை இதுவரை காலமும் திரும்பியும் பாராத காதலி சுற்றுமுன் தொலைபேசியில் அழைத்துப் பேசினாள் என்று சொல்லி அவன் அழகையும் முதற் சந்திப்பின் அநுபவங்களையும் அவன் எனக்கு விவரிக்கிறான்.

தொலைபேசி மீண்டும் அடிக்கிறது. அவன் வேலைக்கு விண்ணப்பித்திருந்த கம்பனி அவனுக்கு வேலை தருவதாக அறிவிக்கிறது. அதனைத் தொடர்ந்து அவன் மேலும் உற்சாகம் அடைகிறான். அந்த வேலைக்குத் தன்னைவிட வேறு எவரும் தகுதியாக இருக்க முடியாது என்று தனது திறமைகளை எனக்கு அவிழ்த்துக் கொட்டுகிறான்.

சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் தொலைபேசி அடிக்கிறது. அவன் எடுத்த அதிட்டலாபச் சீட்டுக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் விழுந்திருப்பதாகச் செய்தி வருகிறது. அவன் துள்ளிக் குதிக்கிறான். ஒரு லட்சத்துக்கு என்ன செய்யலாம் என்று இருவருமாக ஆராய்கிறோம். பல திட்டங்களைப் போடுகிறோம்.

மீண்டும் தொலைபேசி. நன்பன் ஆர்வத்தோடு அதனைத் தூக்குகிறான். அவன் முகத்தில் மாற்றங்கள்! நடையில் தளர்ச்சி! ஜேயோ என்று நிலத்தில் விழுப்போகும் நிலையில் நான் அவனைத் தாங்குகிறேன். ‘என்னா? என்ன நடந்தது? என்ன செய்தி? என்று கேட்கிறேன்.

என்னைப் போலவே பார்வையாளருக்கும் ஆவல் அதிகமாகிறது. அவன் மெல்ல நிமிர்ந்து நின்று, பெருமுச்சகள் விட்டு, தொலைபேசிச் செய்தியைச் சொல்லப்போவது போல் உன்னி, பின்னர் ‘ஜேயோ அதை நான் எப்படிச் சொல்லேன்’ என்று என்னைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுகிறான். நான் அவனைத் தேற்றுகிறேன். அவன் சொல்கிறான்:

‘இன்று முழுக்க வந்த தொலைபேசி அழைப்புகள் எனக்கில்லையாமடா! அது வேறு ஒருவனுக்காம். இனைப்பை மாறித் தந்திட்டாங்களாம்’ என்று அவன் சொல்லத் திரையும் விழுகிறது.

இவையபாரதி: நான் April fool என்று நாடகம் முடியப் போகிறது என்று நினைத்தேன்.

கவிநாயகர்: அப்படியும் முடித்திருக்கலாம். அந்த நாடகம் கல்லூரிக்கு ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்பையும் பெற்றுக்கொடுத்தது. சென்னையில் அக்காலத்தில் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகளுக்க் கிடையில் ஆண்டுதோறும் நாடகப் போட்டி நடத்தப்படுவதுண்டு. அவ்வாண்டுப் போட்டிக்கு எமது நாடகத்தை அனுப்பக் கல்லூரித் தமிழ்த்துறை தீர்மானித்தது. அது எமக்குக் கிடைத்த பெரிய வெற்றி.

போட்டி பச்சையப்பன் கல்லூரியில் முன்று நாட்களாக நடந்துகொண்டிருந்தது. எமது நாடகம் இறுதி நாளன்று மேடையேற்றப்பட்டது. அன்றைய தினம் நடிகர் சந்திரபாபு அவர்கள் முதன்மை விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். எமது நாடகம் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றது. பெரிய வெற்றிக் கிண்ணத்துடன் கல்லூரிக்குத் திரும்பினோம்.

வெற்றிக் கிண்ணத்தில் எங்கள் பெயர்கள் பொறிக்கப் பெற்றுக் கல்லூரி அலுவலகத்தில் எல்லோரும் பார்க்கக்கூடிய வகையில் சில நாட்கள் காட்சிப் பொருளாக வைக்கப் பட்டிருந்தது. கல்லூரிப் பொதுக் கூட்டத்திலும் எங்களுக்குப் பாராட்டுக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. செலையூர் மேற்பார்வைப் பேராசிரியரும் (Dr. Kibble) எங்களைப் பாராட்டி அறிவித்தற் பலகையில் கடிதம் போட்டிருந்தார்.

கோவை அரசினர் கலைக் கல்லூரியில் இரண்டு நாடகங்களில் நடித்திருக்கிறேன். அவற்றுள் ஒன்றில் பிரதான பாத்திரம் எனக்கு. கல்லூரியின் சமூக சேவைக் குழு கிராமத்து மக்களுக்கு அவ்வப்போது பலவீதமான சேவைகளைச் செய்வதுண்டு. 1957ல் கல்லூரியிலிருந்து வெகு தொலைவிலுள்ள கிராமத்து மக்களுக்குக் கலை நிகழ்ச்சிகள் வழங்கினார்கள். சங்கீதம், நடனம் என்பவற்றோடு ஒரு நாடகமும் நிகழ்ச்சியில் இடம் பெற்றது. நாடகத்தின் பெயர் ‘மனம்போல வாழ்வு’ என்பது.

கதை இரண்டு அந்தணர்களைப் பற்றியது. ஒருவர் சங்கீத வித்துவான். மற்றையவர் கோயிற் பூசகர். நாடகத்தில் மூன்று காட்சிகள். முதலாவது காட்சியில் இவர்களின் மனைவிமார் சந்திக்கின்றனர். இருவரும் தத்தம் கணவர்மார்களின் உயர்வையும் ஊக்கத்தையும் உழைப்பையும் பற்றி விதந்து பேசுகின்றனர். இரண்டாவது காட்சி கோயிற் பூசகர் வீட்டில் நடக்கிறது. மனைவி சங்கீத வித்துவான் நல்லாய் உழைக்கிறார் என்று கூறிக் கணவனைச் சங்கீதம் கந்தும்படி வற்புறுத்துகிறார்.

மூன்றாவது காட்சியில் சங்கீத வித்துவானின் மனைவி சங்கீதத்தால் வருமானம் இல்லை என்றும் கோயிற் பூசகர் வேலை பார்த்தால் நல்லாய் வாழுலாம் என்றும் ஓதிக் கொண்டிருக்கையில் கோயிற் பூசகர் வந்து தனக்குச் சங்கீதம் கற்றுக் கொடுக்கும்படி கேட்கிறார். பதிலுக்கு அவர் பூசை மந்திரங்களைச் சொல்லித்தரவேண்டும் என்று ஒப்பந்தம் ஒன்று பேசி முடிக்கப்படுகின்றது. இறை வணக்கத்தோடு சங்கீத வித்துவான் முதலிற் பாடத்தை ஆரம்பிக்கின்றார்.

நான்தான் சங்கீதவித்துவான். ‘அருள்புரிவாய் கருணைக் கடலே’ என்று நான் இராகத்துடன் பாட அவர் அதனைப் பூசை பண்ணுவதுபோலச் சொல்ல சபையில் சிரிப்பலை எழுந்தது. எழுந்த சிரிப்பலையை நாங்கள் தனியிடாமற் பார்த்துக்கொண்டோம். பின்னர் அவர் எனக்கு மந்திரங்களைச் சொல்லித்தர நான் அவற்றை இராகம் இழுத்துப் பாடினேன். கதைசியில் தனக்கெடாச் சங்கடம் பிடிரிக்குச் சேதம் என்ற முடிவுக்கு வந்து போதுமென்ற மனமே பொன்செய்யும் மனம் என்ற பாடத்துடன் நாடகத்தை முடித்தோம்.

இளையபாரதி: என்ன பழமொழி ஜயா? தனக்கெடா ...

கவிநாயகர்: சங்கடம் பிடிரிக்குச் சேதம்.

இளையபாரதி: தனக்கெடாச் சிங்களம் பிடிரிக்குச் சேதம் என்றால்லோ சொல்லுவார்கள்.

கவிநாயகர்: அப்படியும் சொல்லலாம். தனக்கெடாச் சங்கீதம் பிடிரிக்குச் சேதம் என்றும் சொல்லாம். எந்தத் தொழில் சரியாகத் தெரியாதோ அந்தத் தொழிலை வைத்துச் சொல்லலாம்.

அந்தக் கிராமப் பகுதியில் படமாளிகைகளோ வேறு பொழுதுபோக்குகளோ கிடையா. அதனால் மண்டபம் முட்டவழிந்த மக்கள் மண்டபமும் பெரிய மண்டபம் அல்ல. ஒரு சாதாரண பாடசாலை மண்டபத்திலேதான் கலைவிழா நடத்தப்பட்டது.

ஆசிரியரன மின் நடித்த முதல் நாடகம்

இதுவரை கல்லூரிகளில் மாணவ மட்டத்தில் நடித்த நாடக அனுபவங்கள் பேசப்பட்டன. பட்டப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு தாயகம் திரும்பி மாத்தளை புனித தோமையார் கல்லூரியில் ஆசிரியராக வேலை செய்த காலத்தில் அங்கு ஒரு நாடகம் நடித்தேன். நாடகத்தின் பெயர் ‘விதியா சதியா?’ அதனை எழுதியவர் சக ஆசிரியர் திரு. நா. இராசரத்தினம் அவர்கள்.

கொக்குவிலைச் சேர்ந்த திரு. இராசரத்தினம் அவர்கள் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற் பட்டம் பெற்றவர். அங்கு படிக்கின்ற காலத்திலேயே நாடக முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டவர். புனித தோமையார் கல்லூரியில் 11ஆம் 12ஆம் வகுப்புகளுக்குத் தமிழும் வரலாறும் கற்பித்தவர். கட்டிட நிதிக்குக் காச சேர்க்கும் முயற்சியில் பழைய மாணவர் சங்கம் ஈடுபட்டபோது நாமும் எமது பங்களிப்பைச் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணி, நாடகம் ஒன்றை அரங்கேற்றி உதவத் திட்டம் இட்டோம். மிகக் குறுகிய காலத்துக்குள் ஆசிரியர் ‘விதியா சதியா’ என்ற நாடகத்தை எழுதி முடித்தார்.

கதை காதலை மையமாகக் கொண்டது. குடும்ப விரோதங்கள் செய்த சதியால் காதல் தோல்வியடைந்தது. எனக்குக் கதாநாயகன் பாத்திரம். கதாநாயகியாக ஆசிரியர் குலசிங்கமும் அவரது தந்தையாக அசிரியர் இராசரத்தினமும் நடித்தனர். மாணவர் சிலரும் பாத்திரங்கள் ஏற்றனர்.

புனித தோமையார் கல்லூரி மண்டபம் பெரிய மண்டபம். மேடையும் விட்டுவீதியானது. ஆனால் ஒவி ஒளி வசதிகள் இல்லை. அவற்றை எல்லாம் வாடகைக்குப் பிடித்து நாடகத்தைச் சிறப்பாக மேடையேற்றினோம்.

ஆசிரியர் - மாணவர் நடிகர்களானதாலும் பெற்றார் ஆசிரியர் சங்கம் கட்டிட நிதிக்கு நுழைவுச் சீட்டுகளை விற்றதாலும் கூட்டம் முட்டி வழிந்தது. மாத்தளையில் நாடகம்பற்றிய பேச்சு ஒயக் கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம் வரை சென்றது.

திரு. A.T. பொன்னுத்துரையின் நாடகங்களில் ...

பிரபல நாடகக் கலைஞர் திரு. A.T. பொன்னுத்துரையின் நாடகங்கள் பலவற்றில் நான் நடித்திருக்கிறேன். சென்னைக் கறித்துவக் கல்லூரியிற் கல்வி கற்ற காலத்திலிருந்தே திரு. A.T. பொன்னுத்துரையை நான் நன்கு அறிவேன். அவரும் குரும்பசிட்டிதான். 1964ல் குரும்பசிட்டி வர்த்தகர் திரு. பொ. இளையப்பாபிள்ளையின் மகள் தவமணியைத் திருமணஞ்சு செய்து நானும் அங்கு குடியேறினேன். அதனைத் தொடர்ந்து பொன்னுத்துரைக்கும் எனக்குமிடையிலான தொடர்பு நெருக்கமாயிற்று. ஓய்வான வேளைகளில் அவர் என்னைச் சந்திக்க வருவதுண்டு. சந்திப்புக்களில் தனது நாடக அனுபவங்களை என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்வதுண்டு.

பொன்னுத்துரையின் ஆசைகளில் ஒன்று நானும் தனது நாடகத்தில் நடிக்க வேண்டும் என்பது. எனக்குச் சோவிகள் அதிகம். பட்டிமன்றங்கள், கவியரங்குகள்,

சமயச் சொற்பொழிவுகள் என்று எனக்கு அழைப்புகள் அதிகம். அத்துடன் தனலக்குமி புத்தகசாலையாருக்கும் பாடபுத்தகங்கள் எழுதுதல், அச்சுப்பிழைகள் திருத்துதல் போன்ற பணிகளைச் செய்து வந்தேன். எனது ஓய்வில்லாத வேலைப்பழுப்பிறிப் பொன்னுத்துரைக்கும் தெரியும். இருந்தும் இடைவிடாத அருச்சனை செய்துகொண்டே வந்தார்.

இருநாள் நிறைகுடம் என்ற நாடகப் பிரதியுடன் வந்து அதன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கிக் கடைசியில் அதில் வரும் கதாநாயகன் வேடம் எனக்கு நல்ல பொருத்தம் என்று முடித்தார். சரி என்று ஒத்துக் கொண்டேன்.

கதாநாயகி ஒரு பெண். பெண் பாத்திரத்துக்குப் பெண்ணையே நடிக்க வைத்துப் புரட்சி செய்தவர் பொன்னுத்துரை அவர்கள். நிறைகுடம் பல மேடைகளைக் கண்டு நிகரந்த புகழையும் பெற்றது. அதனைச் சாவகச்சேரியில் இரு இடங்களில் மேடையேற்றுத்தஞ்சு வேண்டிய ஒழுங்குகளையும் செய்தேன்.

என்னுடன் நிறைகுடம் நாடகத்தில் தளபதி வேடத்தில் நடித்தத் திரு. க. கோபிநாத் அவர்களும் குரும்பசிட்டியைச் சேர்ந்தவர்தான். சிறந்த நடிகர். பல மேடைகளைக் கண்ட அனுபவம் பெற்றவர். மலைநாட்டில் அப்பொழுது ஆசிரியத் தொழில் பார்த்தவர்.

பொன்னுத்துரையின் இறுதிப்பரிசு என்ற நாடகத்திலும் நடித்துள்ளேன். ஆசிரியர் வை. தனேஸ்வரன் குமண் வள்ளலாகவும் நான் புலவர் சாத்தனாராகவும் நடித்து இறுதிப் பரிசை ஒரு நல்ல நாடகமாகப் பவனிவரச் செய்திருக்கிறோம்.

அதனை வள்ளல் குமணன் என மாற்றி எனது நெறியாள்கையில் அளவெட்டி அருணோதயாவிலும் மேடையேற்றி இருக்கின்றேன். அதில் ஆசிரியர்கள் மு. அருளம்பலம், சீ. விநாசித்தம்பி, S. இராரத்தினம், ஏ. இராசசேகரம், ஆ. தம்பித்துரை, ஏ. ஆறுப்பிள்ளை, ஆ. செல்லையா, P. பாலசுப்பிரமணியம், S. அப்பையா, அமரர் S. சிவகப்பிரமணியம், L.A. யோசேப் ஆகியோருடன் நானும் நடித்தேன். ஆசிரியை நளாயினின் நடனமும் அரசவையில் இடம் பெற்றது. நான் ஈழத்தில் நடித்த நாடகங்களில் யாவும் திட்டமிட்டபடி நடந்து மிக வெற்றியளித்த நாடகம் வள்ளல் குமணனே எனச் சொல்லலாம். அதற்கு முக்கிய காரணம் நடிகர்களின் ஒத்துழைப்பும் பெற்றார் அசிரிய சங்கத்தின் பங்களிப்பு மாகும். நாடக அரங்கேற்றுத்தின் நோக்கமும் மற்றொரு காரணம். நோக்கம் கல்லூரிக் கட்டிடத்துக்கு நிதி சேகரித்தல். உனரே திரண்டெழுந்து உதவியது.

பொன்னுத்துரையின் மற்றுமொரு படைப்பு ‘நாடகம்’ என்பது. அந்தப் பெயரை அதற்குச் சூடியவனும் நான்தான். நாடகம் கலைக்கழப் பரிசு பெற்றுப் பொன்னுத்துரையை நல்ல எழுத்தாளனாக்கிய சிறப்புடையது. அதிலும் நான் நடித்திருக்கிறேன். அது ஒரு நகைச்சுவை நாடகமானதாலும் ஓரங்க அமைப்பைக் கொண்டிருந்ததாலும் சிறு மேடைகளிலும் எளிதில் நடிக்கக்கூடியதாக இருந்ததாலும் அதற்கு அழைப்புகள் அதிகம் வந்தன. அருணோதயக் கல்லூரியிலும் அதனை மேடையேற்றி இருக்கிறேன்.

இவளையபாரதி: மிகுதியை அடுத்தவாரம் தொடரலாமா?

கவிநாயகர்: நல்லது வணக்கம்.

25. ஒரு வித்தியாசமான அனுபவம்

14.01.2008 தெப்பொங்கல்.

21.01.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜீயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

இளையபாரதி: இன்றைக்கும் உங்களுடைய நாடக அனுபவந்தானே?

கவிநாயகர்: ஓம். ஆசிரியர் சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் மகாஜனக் கல்லூரியில் ஓவிய அசிரியராக இருந்த காலத்தில் அவருடன் ஒருமுறை நான் நடித்த நகைச்சுவை நாடக அனுபவம் வித்தியாசமானது; விளையாட்டானது.

அனுபவசாலிகளுக்கு ஆயத்தங்கள் தேவையில்லை என்பார்கள். அதற்கு நல்லதோர் உதாரணமாக இருந்தது அந்த அனுபவம்.

இளையபாரதி: ஆனாலும் நாடகத்தைப் பொறுத்தவரை ஜீயா, என்னதான் அனுபவம் இருந்தாலும் ஆயத்தமில்லாமல் மேடை ஏறக் கூடாது.

கவிநாயகர்: உண்மையோ உண்மை. ஆனால் ஆயத்தமின்றி எழுந்தமானமாகப் பாடவேண்டிய, பேச வேண்டிய, நடிக்க வேண்டிய சூழ்நிலைகள் இடைக்கிடை எழுவதுண்டு. அத்தகைய அனுபவந்தான் இதுவும். எந்தவித முன்னிவித்தலும் இல்லாமல் கண்டாவில் என்னை மேடைக்கு எத்தனையோ தடவைகள் அமைத்திருக்கிறார்கள். ஆயத்தமின்றிப் பல பேச்சுக்கள் பேசியிருக்கிறேன் என்றாலும் நடித்த சம்பவங்கள் மிக அருமை. சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியிலும் கோவைக் கலைக் கல்லூரியிலும் ஒத்திகையே பாராமல் இரு நாடகங்கள் நடித்திருக்கிறேன். அக்காலம் மாணவக் காலம், விளையாட்டுப் பருவம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். இது, ஆசிரியராக வந்தபிறகு, நல்ல பெயரை நிலைநாட்டிய பின்னர் செய்த வம்பு.

இளையபாரதி: நல்ல ஒரு சொல்லைப் பாவித்திருக்கிறீர்கள்.

கவிநாயகர்: வம்பு என்றால் புதுமை.

இளையபாரதி: அது இலக்கியப் பொருள். ஆனால் நடைமுறையில் கூடாத பொருளிலேயே அது பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. நாற்றும் என்ற சொல் பழங்காலத்தில் நறுமணம் என்ற பொருளிற் பயன்படுத்தப்பட்டது. இக்காலத்தில் கெட்ட மணம் என்ற பொருள் அதற்கு வந்துவிட்டது. அது போல வம்பு என்ற சொல் தகாதவன் குழப்பஞ் செய்கின்றவன் என்ற பொருளிலேதான் வழங்கிவருகிறது.

கவிநாயகர்: கிட்டத்தட்ட இந்த இரண்டு பொருள்படவுந்தான் இதனை நானும் கூறியிருக்கிறேன். நாங்கள் நடித்ததை ஒரு நாடகம் என்பதிலும் நகைச்சுவை நிகழ்வு என்பது பொருந்தும். ஆனால் அது நாடகம் என்று சொல்லித்தான் மேடையேற்றப்பட்டது. பொதுமக்கள் கண்களுக்கு நாடகமாக இருப்பவை எல்லாம் நாடகம் பற்றி அறிந்திருக்கும் உங்களுக்கும் எனக்கும் நாடகமாக இருப்பதில்லை என்பது உண்மைதான்.

ஆனாலும் மக்கள் விரும்பும் நாடகத் தன்மைகள் உள்ள நடிப்பு நிகழ்வுகள் எதையும் நாடக உலகம் தள்ளி வைப்பதில்லை. ஆயத்தமில்லாத நடிப்புக்கு improvisation - எழுந்தமான நடிப்பு என்று கூறி அதனையும் உலகம் ஏற்றுக்கொள்கிறது.

இளையராதி: ஆவலைத் தூண்டிக்கொண்டே போறியள்; அனுபவத்தை எப்ப சொல்லப் போறியள்?

கவிநாயகர்: அளவெட்டியில் ஒரு கூட்டம். பேச்சாளர்களில் நானும் ஒருவன். உரைநிகழ்ச்சிகள் முடிந்து கலைநிகழ்ச்சிகள் தொடங்கும் நேரம் பேச்சாளர்களை அழைத்துச் சென்று அவை முன்வரிசையில் இருக்தினார்கள். அப்பொழுது ஆசிரியர் சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் சந்திக்கவிரும்புகிறார் என்ற செய்தியை ஒருவர் வந்து சொன்னார். அவர் எனக்கு நன்கு பழக்கமானவர். நல்ல நகைச்சுவை நடிகர். பழன் சுந்தரம் என்றே பலரும் அவரை அழைப்பார். பல மேடைகளில் அவரது நடிப்பைப் பார்த்து மகிழ்ந்து பாராட்டியிருக்கிறேன்.

அன்றைய கூட்டத்தில் அவர் நாடகம் ஒன்றை நடிக்க இருக்கிறார் என்பதுவும் தெரியும். ஆனால் தொடக்கத்தில் நடந்த வரவேந்பு உபசாரத்தின்போது நான் அவரைக் காணவில்லை.

செய்தி கிடைத்ததும் எழுந்து சென்றேன். அவர் எனக்காகவே காத்துக் கொண்டிருப்பவர் போல எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பது தெரிந்தது. மேடைக்குப் பின்னால் அவரைச் சந்தித்ததும் அவரது அந்தரம் புரிந்தது. அன்று அவருடன் நடிக்க இருந்தவர் வரவில்லையாம். என்ன நடந்ததென்றும் தெரியவில்லையாம். தானும் நானுமாக ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னார். மாட்டேன் என்று சொன்னால் ஆபத்துக்கு உதவாதவன், துணிவில்லாதவன், சமாளிக்கத் தெரியாதவன் போன்ற பட்டங்களைச் சுந்தரமூர்த்தி ஆசிரியர் எனக்குச் சூட்டமாட்டார். ஆனால் அவர் விடமாட்டார் என்பது மட்டும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

மேலும் அவருக்கு உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர் கேட்டதுமே எனக்கு வந்து விட்டது. அதுதானே நட்பு.

உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கீ
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு

என்றார் வள்ளவர். மற்றுமொன்றைச் சொல்ல வேண்டும். நான் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களை ஒரு சவாலாக எடுக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவன். மாணவர்க்கும் போதிப்பவன். சரி என்று சொன்னேன்.

அவர் தன்னுடைய மற்றைய நடிகருடன் நடிக்க இருந்த கதையைச் சொன்னார். நான் அதைவிட்டு வேறு ஒன்று நடிப்போம் என்றேன். சொல்லும் என்றார். நான் ஆசிரியர்; நீங்கள் மனைவி. நான் பாடசாலையால் வீட்டுக்கு வருகிறேன். மனைவியைக் கூப்பிடுகிறேன். மனைவி வீட்டில் இல்லை. கூப்பிட்டவாரே ஆசிரியர் மாணவர் கட்டுரைகளைத் திருத்துகிறார். ஒரு பத்து நிமிடங்களின்பின் நீர் மேடையேற வேண்டும். அதற்கென்ன என்றார்.

இவ்வளவுதான் கதையைப் பொறுத்த அளவில் நாங்கள் செய்த ஆயத்தம். அவர் உடனே யாரிடமோ சேலைகள், சட்டைகள், கொப்பிகள் கொண்டு வரும்படி

கூறியது கேட்டது. ஒப்பனைப் பை ஒன்று அவர் ஏற்கனவே கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். அதனைத் திறந்து எனது முகத்துக்கு மெல்லிதான் பூச்சுப் பூசினார். கன்னத்தில் கறுத்தைப் புள்ளி ஒன்று வைத்தார். மேலி இழுக்கப்பட்டிருந்த எனது தலையை உச்சி பிரித்து இழுத்தார். அவ்வளவுதான் எனக்கு ஒப்பனை. அவரது ஓவியத் திறமையை ஒப்பனைக் கலையிலும் காண முடிந்தது.

கலைகள் ஒன்றுக்கொன்று உதவியானவை. ஓவியம் நாடகத்தில் ஒப்பனைக்கும் காட்சி அமைப்புக்கும் உதவியாக இருப்பதுபோலவே மிருதங்கத்துக்கு சங்கீத அறிவு உதவியாக இருக்கும். மிருதங்கத் தாளக்கட்டுகள் பற்றிய அறிவு நடனக் கலைஞருக்கு உதவியாக இருக்கும். இங்கு ஆற்றல் மிக்க ஒரு நடன ஆசிரியை இருக்கின்றார். அழகானந்தா என்று பெயர். அவர் நடனம் மட்டுமேன்றிச் சங்கீதத்திலும் வல்லவர். அதுபோல இசைக்கலைமனி திரு. வர்ண இராமேஸ்வரன் இசையில் மட்டுமேன்றி மிருதங்கத்தையும் முறையாகக் கற்றவர். மிருதங்கக் குருமணி வாசுதேவன் இராஜவிங்கத்துக்கும் குடும்பச் சொத்தான் சங்கீதம் தெரியும்.

இந்த இடத்தில் திரு. ஜேம்ஸ் கமருன் நினைவு வருகின்றது. Titanic படம் எடுத்தவர். படப்பிடிப்பின் அனைத்து நனுக்கங்களையும் அறிந்தவர் அவர். கதை வசனங்களை எழுதியதோடு அதனை இயக்கியவரும் அவர்தான். சீராக்கம் செய்தவரும் அவர்தான். காட்சி அமைப்புகளிலும் வல்லவர். ஏனென்றால் அவருக்கு ஓவியமும் தெரியும். படத்தில் கதாநாயகன் Jack Dawson ஆக நடித்த Leonardo DiCaprio கதாநாயகி Røeal் ஆக நடித்த Kate Winslet ஜப் பார்த்து ஒரு படம் வரைவார். அந்தப் படத்தை வரைந்தவர் இயக்குநர் கமருன்தான்.

கலைகள் இப்படி ஒன்றுக்கொன்று உதவியாக இருப்பதனால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கலைகளைக் கற்றவர்கள் தன் நம்பிக்கையாளராகவும் தனித்துவகாரராகவும் இருப்பர். அப்படி ஒரு கலைஞராகத்தான் கலாசோதி சானா தாயகத்திற் பவனி வந்தார்.

யேர்மனியில் எனக்கு ஒரு நண்பர் இருக்கிறார், திரு. மு.க.சு. சிவகுமாரன். அவர் ஓவியம் சிற்பம் ஆகிய கலைகளிற் பட்டம் பெற்றவர். கதை எழுதுவார்; கவிதை பாடுவார்; ஒரு பல்கலைச்செல்வர். பிற்காலத்திற் கணினியைக் கொண்டு படம் வரையும் கலையையும் தானாகப் படித்து வைத்திருக்கிறார். அதனால் யேர்மனியில் அவர் நடத்தும் வெற்றிமணி என்ற பத்திரிகை மிகவே அமைப்பில் வித்தியாசமாக இருக்கிறது. அப்படி ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகையை நான் மேலைநாடுகளில் இன்னும் பார்க்கவில்லை.

பல்கலைவாணர் கலைத்துறையில் ஏற்படக்கூடிய அந்தரம் ஆபத்துக்களைச் சமாளிக்க வல்லவர், ஆசிரியர் சுந்தரமூர்த்தி அவர்களைப்போல.

இதற்கிடையில் நாடகம் அறிவிக்கப்பட்டுவிட்டது. ‘நீர் போம்; நான் வநும்வரை சரிக்கட்டும்’ என்று கூறித் தான் ஒப்பனை செய்யத் தொடங்கினார் ஆசிரியர் சுந்தரமூர்த்தி.

அப்பறும் என்ன? நான் மேடையில் கொப்பி புத்தகங்களுடன் களைப்படுன் ஏறி மனைவியை ‘நாயகி நாயகி’ என்று கூப்பிட்டேன். அவ என் என்று கேட்கவும் இல்லை, வரவழில்லை. ‘உலக நாயகி உலகம் சுற்றுப் போய்விட்டாள் போல கிடக்கு’ என்று தொடங்கினேன். அது முதலாக ஒரே சிரிப்புத்தான்.

இளையபாரதி: எங்களையுங் கொஞ்சம் சிரிக்க வையுங்கோவன், ஜயா?

கவிநாயகர்: சிரிக்க வைப்பது என்பது ஒரு பெரிய கலை. இந்தக் கலையில் கைதேர்ந்தவர் கலைவாணர் என.எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்கள். ஒரு படத்தில், இராஜா ராணி என்று நினைக்கிறேன், சிரிப்பைப்பற்றி ஒரு பாட்டுப் பாடுவார். (பாட்டு)

இந்தப் பாட்டு முடிவில் கிருஷ்ணனும் மதரமும் சிரியோ சிரியென்று சிரிப்பார்கள். அந்தச் சிரிப்பு சிரியாதவர்களையும் சிரிக்க வைக்கும். இரசிகர்களை எளிதில் அழவைத்து விடலாம். ஆனால் சிரிக்கவைப்பது கடினம்.

அதனாலோ என்னவோ பல நகைச்சவை நடிகர்கள் பகிடிகளை ஆயத்தஞ் செய்வார்கள். நாங்கள் பகிடிகள் குறித்து எந்த ஆயத்தமும் செய்யவில்லை.

அரங்கில் நாயகி வரும்வரை மாணவர் கட்டுரைகளைத் திருத்தவோம் என்று நான் கொப்பிகளை ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டினேன். முதல் கட்டுரையில் காதலி என்ற சொல் கதலி என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. காதலி என்ற சொல்லைச் சரியாக எழுதத் தெரியாதவன் என்னென்று காதலிக்கப் போகிறான், கலியாணம் முடிக்கப் போகிறான் என்று சொல்லிக் கொஞ்சம் நிறுத்தி, முடிச்சாலும் முடிப்பான் ஏனென்றால் காதலிப்பது இவனுக்குக் கதலி வாழூப்பழம் போல என்று முடித்தேன். தொடர்ந்து நான் அந்த நாட்களில் காதலிக்கப் பட்டபாடும் எந்தப் பெண்ணும் என்னைக் காதலிக்க விரும்பாத கட்டத்தில் உலகநாயகியைக் கட்ட வேண்டிய விதியையும் எண்ணிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு வேண்டா வெறுப்பாக அடுத்த கொப்பியை எடுத்தேன்.

அதில் நான்விரும்பும் பெரியார் என்ற தலைப்பில் என்னைப் பற்றிய கட்டுரை. இதாராடா என்னைப்பற்றி எழுதியது என்று ஆவலோடு முன்பக்கத்தைத் திருப்பிப் பெயரைப் பார்ப்பேன். அதில் தையல்நாயகி என்று இருக்கும். நாயகி என்ற சொல்லுக்கும் எனக்கும் உள்ள பொருத்தப்பாட்டை என்னிச் சந்தோசப்படுவேன். இருந்தாலும் மாணவி நாயகி என்ன விரும்புவதை மனைவி நாயகி அறிந்தால் அடிக்கவும் வருவாள் என்று பயந்து பயந்து எட்டிப் பார்த்தபடி கட்டுரையைப் படிப்பேன்.

‘நான் விரும்பும் பெரியார் எங்கள் ஆசிரியர் கந்தவனம். அவர் பாடசாலைக்கு ஒழுங்காக வருவதில்லை. வந்தாலும் வகுப்புக்கு வருவதில்லை. அது எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்’ என்று கட்டுரை தொடரும். இப்படியே முதலில் மாணவர் கல்வித்தரத்தையும் பின்னர் ஆசிரியர்மாரின் குறைபாடுகளையும் கிண்டல் பண்ணி, ஒரு கட்டத்தில் மனைவியை நாய் அகி என்று நாயில் ஒரு அழுத்தம் கொடுத்துக் கூப்பிட்டேன். அந்த நேரம் பார்த்து சுந்தரமூர்த்தி ஆசிரியர் மேடையில் ஏற்னார். என்ன சொல்லியிருப்பார் என்று நினைக்கிறியள்?’

இளையபாரதி: நாய் என்று கூப்பிட்டதற்குச் சண்டை போட்டிருப்பார்.

கவிநாயகர்: அப்படித்தான் சண்டை பிடிக்கப் போகின்றார் என்று நானும் நினைத்திருந்தேன். அவர் மிக அமைதியாக ‘ஏன் அப்பா நாய் போலக் குலைக்கிறியள்?’ என்று கேட்டுக்கொண்டு வந்தார். அவ்விதம் எதிர்பாராத விதமாகப் பேசுவதில் அவர் மகா கெட்டிக்காரன். அப்படி அவர் சொன்ன மற்றொரு பகிடி இன்றும் நல்ல நினைவு இருக்கிறது. அதனைப் பலபேருக்குச் சொல்லியும் சிரித்துவருகிறேன். தொடர்ந்து எமது உரையாடல் இப்படிச் சென்றது:

நான்: பாடசாலையிலிருந்து களைத்து விழுந்து மனிசன் வீட்டுக்கு வந்தால் தண்ணியைக் கிண்ணியைக் கொடுப்பம் என்று நினையாது ஊர்சுற்றிப்போட்டு வாரை உன்னை நாய்போலக் குலையாமல் பேய்போல அடித்து விழுத்தச் சொல்லிறியே?

அவர்: பள்ளிக்கூடத்திலை அப்படி என்ன வெட்டிப் புடுங்கிறியள் களைக்கிறதற்கு? சும்மா கதிரையிலை இருந்து பெடியளைச் சூக்காட்டுறது எங்களுக்குத் தெரியாதே?

நான்: அடி விசரி. நாங்கள் இப்ப கதிரையை விட்டு இறங்கி வயலுக்குப் பிள்ளையளைட போய் விவசாயமும் எல்லே செய்யிறும். உனக்கு அது தெரியுமே.

அவர்: நல்லது! இருக்கிற சாயமெல்லாம் கழன்றது போதாது என்று இப்ப விவசாயம் வேறையே?

எப்படி இருக்குப் பகிடி?

இளையபாரதி: நல்லாய் இருக்கு ஜியா? வசனங்கள் எழுத்தில் இருக்கோ... ? இருந்தால் இதனை இங்கேயும் மேடையேற்றலாம். இல்லயோ?

கவிநாயகர்: நாடகத்துக்குத்தான் வசனங்கள் இல்லையே. வசனங்களை எழுதிப் பாடமாக்கிப் பேசுகின்ற கட்டத்தைத் தாண்டி நாங்கள் பேசுவதை வசனமாகக் கொள்ளவேண்டிய நிலைக்கெல்லே முன்னேறிவிட்டம் - அந்த நாடகளிலேயே. பேசியதையும் நாங்கள் எழுதி வைக்கவில்லை. அது ஒரு தவறுதான்.

இந்த நாடகத்துக்குப் பொது மக்கள் மத்தியில் பெரு வரவேற்பு இருந்தது. பிற கிராமங்களிலும் அரங்காடி இருக்கின்றோம். சில நல்ல வரவேற்புப் பெற்ற பகிடிகளைத் தவிர நாடகத்துக்கு நாடகம் வசனங்கள் வேறாகத்தான் இருக்கும். அதனால் நாடக வசனங்களை எழுதி வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருவருக்குமே வரவில்லை.

இப்பொழுது அதனை எழுதிவைக்கலாம் என்ற எண்ணத்தை நீங்கள் தோற்று வித்திருக்கிறீர்கள். எழுதினாலும் இந்தக் காலத்துக்கு ஏற்ப - கண்டாவுக்கு ஏற்ப உரையாடல்களை மாற்றி எழுத வேண்டும். அப்பொழுதான் அது எடுப்பும். உங்களுடைய ‘இரண்டுக்கும் நடுவே’ நாடகம் பல மேடைகளைக் கண்டு வருவதற்குக் காரணம் அதன் உரிப்பொருள்; மேலைநாடுகளில் வளர்ந்துவரும் ஒரு பிரச்சனை. அப்படி மேலை நாடுகளுக்கு ஏற்ற வகையில் இதனை ஒரு நகைச்சுவை நாடகம் ஆக்கலாம். உங்களுக்குத் தருவது போல் பணம் தந்து மக்கள் விரும்பி மேடையேற்றக்கூடிய வகையில் ஆக்க வேண்டும்.

இளையபாரதி: கலையைத் தொழில் ஆக்கினால்தான் ஜியா கலையை வளர்க்கலாம். கண்டாவில் பார்த்தீர்கள் என்னால், சங்கீதம், மிருதங்கம், பரதநாட்டியம் போன்ற கலைகள் வளர்வதற்கு அவை தொழில்மயப்படுத்தப்பட்டதுதான் காரணம். அந்த அளவுக்கு நாடகம் வளராமைக்குக் காரணம் அது இன்னமும் ஒரு ஒசிக் கலையாக இருப்பதுதான்.

கவிநாயகர்: உண்மைதான். நானும் ஒசி நடிகன்தான். காசுபணம் யாரிடமும் வாங்குவதில்லை. ஆசிரியர் சுந்தரமூர்த்தி வாங்குகின்றவர் என்று நினைக்கிறேன்.

இவையபரதி: நீங்கள் இதுவரை கூறிய உங்களது நாடக அனுபவங்களிலிருந்து, ஒரு நடிகராகவே நீங்கள் இருந்துவந்திருப்பது தெரிகிறது. நாடக இலக்கியத்துக்குச் செய்த பங்களிப்புப்பற்றி, அதாவது நீங்கள் எழுதிய நாடகங்கள்பற்றி எதுவுமே சொல்லவில்லை ..

சிறுவர் நாடகங்கள்

கவிநாயகர்: நான் நாடகங்கள் பெரிதாக எதுவும் பெரியவர்களுக்கு எழுதவில்லை. சிலபேருடைய நாடகங்களைப் பார்வையிட்டுச் செப்பஞ் செய்து ஆலோசனைகள் வழங்கியிருக்கிறேன். அவ்வளவுதான். நீங்கள் முன்பு ஒருமுறை குறிப்பிட்டதுபோல நாடகத்தில் நான் எதையும் சாதிக்கவில்லை.

இவையபரதி: ஆனால், இங்கு டாக்டர் கங்காதரன் இருக்கிறார். நன்றாகப் புல்லாங்குழல் வாசிப்பார். ஆனால் இசை உலகில் அவருக்குப் பெரிய பேர் இல்லை. தமிழ்நாட்டில் சீர்காழி கோவிந்தராஜனின் மகன் டாக்டர் சிவசிதம்பரம் நல்ல பாட்டுக்காரர். ஆனால் மருத்தவத்துறையிலே அவருக்கு இருக்கும் பெயர் சங்கீதத்துறையில் இல்லை. அதுபோலத்தான் நீங்கள் நாடகக் கலைஞராக இருந்தாலும் கவிதைத்துறையிலேதான் பெரிதும் பேசப்படுகிறீர்கள்.

கவிநாயகர்: நன்றி. பெரியவர்களுக்கு நாடகங்கள் எழுதாதுபோனாலும் சிறியவர்களுக்குப் பல நாடகங்கள் எழுதியிருக்கிறேன். அவற்றில் இயல்பான நாட்டம் ஒன்று எனக்கு இருந்திருக்கின்றது. வகுப்புகளில் பாடங்களை நான் நாடக பாணியிற் படிப்பிப்பதுண்டு. நாடக பாணி சிறந்த ஒரு கற்பித்தற் கருவி. மாணவருக்கு நல்ல ஊக்கத்தை, நாட்டத்தை உட்டவல்ல கருவி. தமிழ் இலக்கியமாக இருந்தால் என்ன, புவியியலாக இருந்தால் என்ன பிள்ளைகளைப் பாவனை செய்ய வைத்துவிடுவேன். தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு பந்தியை வாசித்துக் காட்டுகையில் அதன் பொருளை வெளிக்கொண்டும் முறையில் உணர்ச்சிகளை வருவித்து வாசிப்பேன். பிள்ளைகளையும் அவ்விதம் வாசிக்கத் தூண்டுவேன்.

புவியின் சமூக்சியைப் படிப்பிக்கையில் ஒரு பிள்ளையைச் சூரியனாகவும் இன்னொருவரைப் புவியாகவும் பாவனைபண்ணச் சொல்லி மற்றைய பிள்ளைகளுக்கு முன்னால் நிற்க வைப்பேன். புவிப்பிள்ளை தானும் சுற்றிக்கொண்டு சூரியனையும் சுற்றிவரும். இப்படியே இலக்கியத்தில் கைகேயி - கூனி உரையாடல், கைகேயி - தசரதன் உரையாடல்கள் எல்லாம் வகுப்பறைகளில் நடக்கும். வகுப்பறை நாடகங்களிலிருந்துதான் பாடசாலை நாடகங்களுக்கு நான் நடிகர்களைத் தெரிவுசெய்வது வழக்கம்.

கல்வித் தினைக்களம் நடத்தும் பாடசாலை நாடகப் போட்டிகளுக்குப் பல நாடகங்களை எழுதி, இயக்கி மேடையேற்றி இருக்கின்றேன். மாத்தனை புனித தோமையார் கல்லூரியில் பணியாற்றிய காலத்தில் அசோகவனம், பர்த்தை நெருங்குகிறது, கட்டப்பொம்மன் ஆகிய நாடகங்களைத் தயாரித்திருக்கிறேன். அசோகவனமும் பர்த்தை நெருங்குகிறதும் என்னால் எழுதப்பெற்றவை. கட்டப்பொம்மன் சினிமாப் பாணியில் வேறு ஒருவர் எழுதியது. அதனை மாணவருக்குத் தகுந்தாற்போல் வசனங்களை எளிமையாக்கித் தயாரித்தேன். இவற்றுள் மாத்தனை மாவட்டத்தில் அசோகவனம் 1962ஆம் ஆண்டிலும் கட்டப்பொம்மன் 1963ஆம் ஆண்டிலும் முதல் இடங்களைப் பெற்றன.

1976 - 1977க் காலப் பகுதியில் கொழும்பு வளாகத்தில் நாடகத்துறையில்

பட்டப்பின் படிப்பு ஒன்றை மேற்கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இதுபற்றி நேயர்களுக்கு ஏற்கனவே கூறியிருக்கின்றேன். அக்காலத்தில் வளாகத்திற் கற்பவை தொடர்பாக ஓய்வு நேரங்களில் நான் நால்நிலையங்களிலும் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டேன். அதன் விளைவாக, தினகரன் வார இதழில் சிறுவர் நாடகம் என்ற தலைப்பிலே தொடர் கட்டுரை ஒன்றைப்பும் 1977ல் எழுதினேன். இந்த இடத்தில் நேயர்களுக்கு ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். சொன்னால் தற்புகழ்ச்சி என்று கருதலாகாது.

இவையபாரதி: சொல்லுங்கள், ஜயா. சொன்னால்தானே தெரியவரும்.

கவிநாயகர்: தமிழீழத்தில் சிறுவர் நாடகத்தின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தி இதுபோன்ற விரிவான கட்டுரை இதற்குமுன் வெளிவந்ததில்லை.

கற்பித்தற் பயிற்சிக்கு எனக்குப் பம்பலப்பிட்டி இந்துக் கல்லூரி கிடைத்தது. என்னுடன் நாடகக் கல்வி கற்ற திருவாளர்கள் திருச்செந்தூர், சத்தார் ஆகியோருக்கும் இந்துக் கல்லூரியே ஒதுக்கப்பட்டது. கற்பித்தற் பயிற்சியின் ஓர் அங்கமாக மூவரும் சேர்ந்து சிறுவர் நாடகம் ஒன்று தயாரித்தோம். ‘பூனைகள் இராச்சியம்’ என்பது அதன் பெயர். கதையை மூவருமாகச் சேர்ந்து முடிவுசெய்தபின் பிற பொறுப்புகளைத் தனித்தனி பகிர்ந்து கொண்டோம். கதைவசனம் எனக்கு விடப்பட்டது. ஒப்பளைக்குத் திருச்செந்தூரும் உடுப்புகளுக்குச் சத்தாரும் பொறுப்பு எடுத்தனர். காட்சி அமைப்புகள் எதுவும் செய்யப்படவில்லை. மாணவர்களுக்குப் பயிற்சிகளை மூவரும் ஒன்றாகவே அளித்தோம். பரீட்சகர்களாக வந்திருந்த கலாநிதி சிவத்தம்பியும் திரு. சந்திரசேகரமும் எமது முயற்சிகளைப் பாராட்டினர்.

நாடகக் கல்விப் படிப்பு முடிந்தபின் நான் வயாவிளான் மத்திய மகாவித்தியாலயத்துக்கு அனுப்பப்பட்டேன். கல்வி அமைச்சின் நாடகக் கல்வியைத் தமிழிற் கற்ற பத்துப் பேரில் நாடகத்தை ஒரு பாடமாகப் பாடசாலையில் முதன்முதலாகக் கற்பிக்கத் தொடங்கியவன் நான்தான். வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் 1978ல் க.பொ.த.ப. உயர் வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு நாடகத்தைக் கற்பிக்கத் தொடங்கினேன். 1980ல் அவர்கள் பரீட்சைக்குத் தோற்றினார்கள்.

1978ல் வயாவிளான் மத்திய மகாவித்தியாலயத்திற் சிறுவர் நாடகம் ஒன்றை எழுதித் தயாரித்தேன். அதற்குக் கல்வி அமைச்ச பாடசாலைகளுக்கு இடையில் அகில இலங்கை மட்டத்தில் நடத்திய நாடகப் போட்டியில் முதற் பரிசு கிடைத்தது. நாடகத்தின் பெயர் ‘புத்திமான் பலவான்’ என்பது.

அந்த வெற்றித் துணிச்சலில் அடுத்த ஆண்டும் கல்வி அமைச்சின் போட்டிக்கு நாம் முன்பு கற்பித்தற் பயிற்சிக்குத் தயாரித்த ‘பூனைகள் இராச்சியம்’ என்ற நாடகத்தைப் பழக்கி அரங்கேற்றினேன். அது இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றது.

சிறுவர்களுக்கு நாடகங்களைப் பழக்குவது எனிது. அதுவும் நல்ல நடிப்பாற்றல் உள்ளவர் வாய்த்துவிட்டால் இன்னும் எனிது. பாடசாலையில் ஒத்திக்கைகள் நடை பெறுவதனால் மாணவரை உரிய நேரத்துக்கு வரவைத்துவிடலாம். வசனங்களை விரைவாகப் பாடமாக்கிவிடுவார்கள்.

இவையபாரதி: நானும் அதனை அனுபவ வாயிலாகக் கண்டிருக்கிறேன்.

‘இரண்டுக்கும் நடுவே’ என்ற நாடகத்தில் நடித்த சிறுவர்களைப் பழக்கி எடுப்பதில் எனக்கு எந்தவித சிரமமும் இருக்கவில்லை.

கவிநாயகர்: பழக்குகின்றபொழுது சிறுவர்களின் இயல்பான ஆற்றல்களை நடிப்பாற்றல், பேச்சாற்றல், விளங்குதிறன், கூட்டுணர்வு - போன்றவற்றை வெளிக்கொண்றும் வகையில், வளர்க்கும் வகையில் பயிற்சி அளித்தல் வேண்டும். பின்னைகளை அதட்டவோ அச்சுறுத்தவோ கூடாது. அவசரத் தயாரிப்புகளில் இவை நடைபெறுவது இயல்பு. அச்சுறுத்தல் பின்னைகளுக்கு இருதி ஆற்றுகையிற் பதற்றத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும்.

சிலருக்கு இயல்பாகவே மேடைக்கூச்சம் இருக்கும். அத்தகையவர்களுக்கு நாடகத்தால் தன்னம்பிக்கையை ஊட்டுவது நெறியாள்கை செய்யும் ஆசிரியரின் பொறுப்பாக அமைதல் வேண்டும். போட்டியில் நன்றாக நடிக்காது போனால் அல்லது நாடகம் வெற்றிபெறாது போனால் நடிகர்களை ஏதுதல் கூடாது. சில ஆசிரியர்கள் அவ்விதம் செய்ததை நான் இறுதி ஆற்றுகைகளின்போது நேரிலேயே பார்த்திருக்கிறேன்; பார்த்துக் கவலைப் பட்டிருக்கிறேன். சிறுவர் அரங்கைப் பொறுத்த அளவில் அவர்கள் பெறும் அனுபவங்களே முக்கியம், வெற்றி தோல்லி அல்ல.

சிறுவர் நாடகத்துக்கு நான் ஆற்றிய தினைத்துணைப் பங்களிப்பைப் பணைத்துணையாகக் கருதியவர் பிரபல கல்விமானும் எழுத்தாளரும் ஆகிய சொக்கன் அவர்கள். தான் எழுதிய சமூத்துத் தமிழ்நாடக இலக்கிய வளர்ச்சி என்ற ஆய்வு நூலில் எனது சிறுவர் அரங்க முயற்சிபற்றியும் எழுதியிருக்கின்றார்.

இளையபாரதி: நன்றி ஜயா. மீண்டும் அடுத்தவாம் சந்திப்போம்.

கவிநாயகர்: நல்லது. வணக்கம்.

26. கண்டாவில் நடித்தவை

28.01.2008 பேட்டி நடைபெறவில்லை

04.02.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஐயா! இன்றைக்கு என்ன விடயம், நாடகந்தானா?

கவிநாயகர்: ஓம். கண்டாவில் நடித்த நாடகங்கள் பற்றிச் சொல்லவிருக்கிறேன். கண்டாவில் நான் நடித்த முதல் நாடகம் ஒரு வாணோலி நாடகம். ‘வாழ்ந்து பார்க்கலாம்’ என்பது அதன் பெயர். அதனை எழுதியவர் பிரபல வாணோலி - தொலைக்காட்சி விழப்பனர் திரு. ப. விக்னேஸ்வரன் அவர்கள்.

திரு. விக்னேஸ்வரன் நான் தாயகத்திலேயே நன்கு அறிவேன். நான் அடிக்கடி சென்று உரைகள் நிகழ்த்திய காங்கேசனத்துறை நடேஸ்வராக் கல்லூரியிற் கல்வி பயின்றவர். சிறு வயதிலேயே நாடகங்களில் நடிக்கத் தொடங்கியவர். 1970ல் பத்தொன்பதாவது வயதில் இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பு உதவியாளர் பதவியைப் பெற்றுக் கொண்டவர். அது முதலாகத் தனது பன்முகப்பட்ட திறமைகளினால் ஓலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்திற் பல பதவிகளை வகித்து வாணோலிக் கலையை வளர்த்ததோடு பிற கலைஞர்களையும் ஊக்குவித்துத் தாபனத்தின் வளர்ச்சிக்கு உழைத்தவர். மிக முக்கியமாகப் பல வாணோலி நாடகங்களை எழுதித் தயாரித்தவர்.

இளையபாரதி: அவரை நானும் நன்கு அறிவேன். வாணோலி மட்டுமன்றித் தொலைக்காட்சிக் கலையிலும் அனுபவம் மிகக்கவர்.

கவிநாயகர்: ஒமோம். தொலைக் காட்சி பின்னர்தானே தொடங்கப்பட்டது. தமிழ்த் தொலைக்காட்சி தொடங்கப்பட்டபொழுது திரு. விக்னேஸ்வரன் ஒளிபரப்புக் கலையிலும் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்புகளிலும் பலவிதமான முன்னோடி முயற்சிகளில் முத்திரை பதித்தவர்.

அத்தகைய முயற்சிகளில் ஒன்றாகவே அவரது ‘கிராமத்தின் இதயம்’ என்ற திரைக்கதைப் பிரதி அமைந்துள்ளது. 1981ஆம் ஆண்டு தேசியத் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் நடத்திய தமிழ்த் திரைக்கதைப் பிரதிப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற இவ்வாக்கம் 1990ல் நூலாகவும் வெளியிடப்பெற்றது. பாத்திர விளக்கம், காட்சி விளக்கம் போன்ற குறிப்புகளுடன் கூடிய ‘கிராமத்தின் இதயம்’ திரைக்கதை எழுத்தாளருக்கு உதவியாக இருக்கத் தக்க முன்னோடியான ஒரு பாடநூலாகும்.

இவ்விதம் வாணோலி மற்றும் தொலைக்காட்சி நுனுக்கங்களை நன்கு அறிந்த கலைஞர் தான் எழுதிய வாழ்ந்து பார்க்கலாம் என்ற நாடகத்தில் நடிக்க அழைத்தபோது மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொண்டேன். நாடகத்தை அவர் ‘தமிழோசை’ வாணோலிக்காக எழுதியிருந்தார்.

தமிழோசை திரு. ஸ்ரீஸ்கந்தா அவர்களையும் நான் நன்கு அறிவேன். தமிழோசையில் என்னைக்கொண்டு சில சிறப்புரைகளும் இதற்குமுன் அவர்

செய்வித்திருக்கின்றார். அவர் சொல்லாற் பேசுவதிலும் சிரிப்பாற் பேசுவது அதிகம். மிகுந்த பொறுமைசாலி. அவரது வானொலியில் வாழ்ந்து பார்க்கலாம் 1995ஆம் ஆண்டு யனவரி முதல் ஏப்ரில்வரை கிழமைதோறும் ஒலிபரப்புச் செய்யப்பட்டது.

இயக்கம் திரு. விக்னேஸ்வரன்தான். எனக்கு முன்னர் இலங்கை வானொலியில் கவியரங்கம், சமயப் பேச்சுகள், நாடகம் ஆகிய நிகழ்ச்சிகளிற் பங்கபற்றிய சிறு அனுபவம் உண்டு. கவியரங்கங்களுக்கு திரு. க.செ. நடராசா அவர்களும் சமயப் பேச்சுக்களுக்கு திரு. ஹரிஹரர்ச்சர்மா அவர்களும் நாடகத்துக்குச் சானா அவர்களும் என்ன அழைத்த அந்தக் காலத்திற் கட்டுப்பாடுகள் அதிகம். குறிப்பாகச் சானாவின் இயக்கத்தில் நடித்த நாடக அனுபவங்கள் சொன்னசொல்லை மீற்முடியாத கட்டளைகள் கலந்தவை. அது அந்தக் காலம். பழைய தலைமுறை.

விக்னேஸ்வரன் புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர். நடிகர்களுக்கு நடிப்புச் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கை யுடையவர். காட்சியை விளங்கப்படுத்துவார். பாத்திரங்களின் குணவியல்புகளையும் கூறுவார். சிலருக்கு வசனங்களின் உட்பொருளை உணர்த்தியதையும் பார்த்திருக்கிறேன். அவ்வளவுதான் ஸ்ரீஸ்கந்தா பரிமாறும் வடை வாழைப்பழங்களைச் சாப்பிட்டுவிட்டு நடிக்கத் தொடங்குவோம்.

நாடகத்தில் என்னுடன் திலகா தில்லைநாதன், ஆர்.எஸ். சோதிநாதன், அரூட்செல்வி அமிர்தானந்தர் (இப்பொழுது திருமதி கொட்வின்), எம். கலாதரன், சிவஞானச்செல்வம் சரவணபவசர்மா, சங்கீதா நவநீதசிங்கம், சிவா சங்கரப்பிள்ளை, திருமதி பேரம்பலம், மதூரன் மோகன், பரமேயாகன் ஆகியோர் நடித்தனர்.

இளையபாரதி: திலகா தில்லைநாதனும் சோதிநாதனும் இலங்கை வானொலிக் கலைஞர்கள். சோதிநாதன் அமரராகவிட்டார்.

கவிநாயகர்: எனக்கும் அவர் நல்ல நண்பர். வாழ்ந்து பார்க்கலாம் கதை வெறும் கற்பணையாகவோ அபூர்வ நிகழ்வையொட்டியதாகவோ இல்லாமல், நீங்கள் இயக்கிய ‘இரண்டுக்கும் நடுவே’ நாடகத்தைப்போல, வாழ்க்கையில் இயல்பாக எழும் பிரச்சனைகள் பற்றிய நடைமுறைக் கதை. வாழ்க்கை போராட்டமாகி, போராட்டமே வாழ்க்கையாவிட்ட தாயகத்துக் குடும்பம் ஒன்று வாழ்க்கையை முடிந்த அளவுக்கு வாழவேண்டும் என்கின்ற துடுப்போடு கண்டாவக்கு வந்தது. அந்தக் குடும்பத்தினதும் அதனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களினதும் இன்ப துன்பங்களை மிக யதார்த்தமாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. குறைவளிக்குப் பின் அழைத் தோன்றுவதுபோல அனுபவிக்கப்படும் துன்பமெல்லாம் இன்பத்தில் முடியும் என்ற எதிர்பார்ப்போடு நாடகம் நிறைவெழுகின்றது.

நாடகம் டி.பி.எஸ். ஜெயராஜ் அவர்களால் நடத்தப்பட்ட ‘மஞ்சரி’ பத்திரிகையிற் பின்னர் தொடர்ச்சியாக வெளியிடப்பெற்றது. உங்கள் கண்ணும் அதனை ஒலிபரப்பியது. 1998ல் ‘வாழ்ந்து பார்க்கலாம்’ நாலுருப்பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது.

இளையபாரதி: அதன் வெளியீட்டு விழாவில் நானும் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினேன். இதைத் தவிர நீங்கள் வேறு வானொலி நாடகங்கள் எதுவும் நடிக்க வில்லை...

கவிநாயகர்: நடித்திருக்கிறேன். திரு. நடா இராஜ்குமாரின் கீதவாணியில் சில சிறுக்கைகளை நாடகபாணியில் வாசித்திருக்கிறேன். திருமதி தனலட்சுமி சபாந்டேசன் கீதவாணியில் சிறுக்கை அறிமுகம், சிறுவர் அரங்கம் போன்ற நிகழ்ச்சிகளைச் செய்து வருகின்றவர். அவரது ஏற்பாட்டில் பிரபல அறிவிப்பாளர் திரு. எஸ். பாலச்சந்தினும் நானும் பல கதாபாத்திரங்களுக்குக் குரல் கொடுத்திருக்கின்றோம். பெண் பாத்திரங்களுக்கு திருமதி தனலட்சுமி அவர்களே குரல் கொடுப்பார். அவரும் ஒரு நல்ல கலைஞர். பல சிறுவர் நாடகங்களை வானொலிக்கு மட்டுமன்றி கலைவிழாக்களுக்கும் எழுதியிருக்கின்றார்; இயக்கி அரங்கேற்றியுமிருக்கின்றார்.

இவையபாரதி: கண்டாவில் வானலையில் இடம்பெறும் நாடகங்கள்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: ஒன்றுமே நினைக்கவில்லை. ஏனென்றால் நான் அவற்றை ஒழுங்காகக் கேட்பதில்லை. ஒன்றை உங்களுக்கு ஒளியாமல் சொல்ல வேண்டும். இலங்கை வானொலியில் எனது முதல் நிகழ்ச்சி ஒரு தைப்பொங்கலந் கவியரங்கம். புலவர்மணி பெரியதமிப்பிள்ளை போன்ற பெருமக்களுடன் பாடியது. ஆனால் அது ஒலிபரப்பப்பட்டபோது நான் பொங்கல் விழா ஒன்றில் மேடையிலே இருந்தேன். இதுதான் எனக்கு அன்றும் இன்றும் உள்ள பிரச்சனை. வானொலிகளை ஒழுங்காகக் கேட்பதுமில்லை தொலைக்காட்சிகளைத் தொடர்ந்து பார்ப்பதுமில்லை. ஆனாலும் ஒருபானை சோந்றுக்கு ஒருசோஆு பதம் என்பதுபோல கேட்ட இரண்டொன்றை வைத்துக்கொண்டு உங்கள் கேள்விக்குப் பதில் அளிக்க முடின்கிறேன்.

CMRல் நாடகம், வானொலி மற்றும் திரைப்படத் துறைகளில் பெயர் பெற்ற திரு. K.S. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் எழுதிய ‘மனமே மனமே’ என்ற தொடர் நாடகத்தின் சில பகுதிகளைக் கேட்டிருக்கிறேன். கதையோட்டம், வசனங்கள், நடிப்பு எல்லாமே சிறப்பாக இருந்தன. CTBC யிலும் சில நாடகங்களைக் கேட்டிருக்கிறேன். கடந்த மார்க்கி என்று நினைக்கிறேன், ‘தாய்மன்’ என்ற நாடகத்தை முழுமையாகக் கேட்டேன். பொதுவாக நாடகங்கள் என்னை எமாற்றுவதில்லை. நிங்கள் அதில் என்னை உண்மையாகவே ஏமாற்றி விட்டார்கள். இரண்டு பாத்திரங்களைத் தாங்கி வெவ்வேறு குரல்களில் நீங்கள் நடித்தது, முடிவில் நடிகர்களின் பெயர்கள் அறிவிக்கப்பட்ட பொழுதுதான் தெரிய வந்தது. அதுவரையும் என்னால் கண்டுகொள்ளவே முடியவில்லை. நன்றாக இரசித்தேன். இவ்விதம் தரமான நாடகங்கள் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகின்றன என்பதே எனது கருத்து.

இவையபாரதி: ஒவி ஒளி ஊடகங்களைப் பயன்படுத்துகின்றவர்கள் இக்காலத்தில் குறைந்து வருகிறார்கள். அவற்றின் பணிகளை இனையத் தளங்கள் செய்யத் தொடங்கிவிட்டன. இனையத் தளங்களில் செய்திகளைப் படிக்கலாம் கேட்கலாம், படங்களையும் பார்க்கலாம் என்ற நிலை வளர்ந்து விட்டது. சரி, வானொலி நாடக அனுபவங்கள் புற்றிச் சொன்னீர்கள். அடுத்து கண்டாவில் அரங்கேறி நடித்த அனுபவங்களைச் சொல்லப்போகிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்...

கவிநாயகர்: ஓமோம். அரங்கில் நடிகளாகக் கண்டாவில் நான் முதன்முதலாகத் தோன்றியது விவாகரத்து என்ற நாடகத்தில். இது 31.03.2001ல் நடந்த மகாஜனக் கல்லூரிக் கலைவிழாவில் மேடையேற்றும் கண்டது. கதை நாடகத்தின் பெயருக்கு ஏற்ப, கணவனும் மனைவியும் விவாகரத்துக் கோரி நீதிமன்றத்தில் வழக்காடுவது பற்றியது. கணவனாக டாக்டர் கத்ரீ துரைசிங்கமும் மனைவியாக திருமதி விமலா

மகேந்திரனும் நீதிபதியாக நானும் நடித்தோம். நீதிமன்ற அலுவலராகச் செல்வன் நிரோவன் மகானந்தன் நடித்தார். கதை டாக்டர் துரைசிங்கம் அவர்களுடையது. நான் வசனத்துக்கும் நெறியாள்கைக்கும் பொறுப்பாக இருந்தேன்.

ஒத்திகைகள் கூடுதலாக திரு. மகேந்திரனின் இல்லத்திலே நடத்தப்பட்டன. அவர்களும் மகாஜனாவுக்குச் சொந்தமானவர்கள்தாம். விமலா விவேகம் மிகுந்த நடிகைமட்டுமல்ல நாகரிகமான விருந்தோம்பலிலும் வல்லவர். சமைத்துச் சமைத்து நடிப்பார். நடித்து நடித்துப் பரிமாறுவார். இந்த நாடகத் தயாரிப்புக்கு அவர் தந்த ஒத்துழைப்பு நாடகத்தின் சிறப்பான அரங்கேற்றுத்துக்கு மிகவே வழிவகுத்தது.

அடுத்த நாடகம் ‘நரகோடு சுவர்க்கம்’ என்பது. அதனை எழுதியவர் குழந்தை ம. சண்முகவிங்கம். அவர் என்னுடன் நாடகக் கல்வி பயின்றவர். தாயகத்தில் இன்று தலையாய நாடகக் கலைஞராக விளங்குகின்றார்.

இதனை அரங்கேற்றியவர் கண்டா மனவெளிக் கலையாற்றுக் குழுவினர். மனவெளி நாடகக் குழு 1996ஆம் ஆண்டு உதயமானது. ஆண்டுதோறும் இவர்கள் தரமான நாடகங்களை இரசிகர்களுக்கு வழங்கிவருவதை நேயர்கள் அறிவார்கள். இவர்களது 12ஆவது அரங்காடல் 13.03.2005 ஞாயிற்றுக்கிழமை, பகல் ஒன்றும் இரவு ஒன்றுமாக இரு காட்சிகளில் மாக்கம் கலையாற்றாறங்கில் நடத்தப்பட்டது. அதில் மேடையேற்றப்பட்ட நாடகங்களில் நரகோடு சுவர்க்கமும் ஒன்று.

இந்நாடகத்தை மனவெளியார் அரங்காடலுக்குத் தெரிந்தெடுத்தமைக்கு அதன் கருப்பொருட் கவர்ச்சி பிரதான காரணம் எனலாம்.

‘வீட்டுக்கும் உயிர் இருக்கு,
ஊருக்கும் உயிர் இருக்கு.
அதுகளின்றை உயிர் நாங்கள்,
எங்கடை உயிர் அதுகள்’

என்பது நாடகத்தின் உரிப்பொருள். இதனையே தமது விளம்பர மடலிலும் மனவெளியார் பொறித்திருந்தார்கள். வீட்டை விற்றுப்போட்டு வெளிநாடு செல்லத் துடிப்பவர், தமது தாயக வீடுகளை விற்க வில்லங்கப்படும் வெளிநாட்டுத் தமிழர், தமது வீடே கோயில் என்று இருப்பவர்கள், போர்ச்சுமலால் வீடுகளை இழந்தவர் என்போரைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பாத்திரங்களால் கருப்பொருளுக்கு வலுவூட்டுகின்றார் ஆசிரியர் குழந்தை சன்முகவிங்கம்.

இத்தகைய கருப்பொருள் கொண்ட முழுநீள நாடகப் பிரதியை தமிழக கண்டியருக்கு ஏற்றதாக ஆடல் நேரம் 1மணி 10 நிமி. அளவுக்குச் சுருக்கியே மனவெளியார் அரங்கேற்றினர். இதில்

அமல்குமார் சின்னத்தம்பி
சகிலா தவராஜா
கந்தையா ரட்னசிங்கம்
விமலேஸ்வரி விஸ்வலிங்கம்
ஆதிரை விமலநாதன்
விநாயகர் கந்தவனம்
மகா மகேஸ்வரன்
கந்தையா ராஜன்

சிவானந்தம் தினேஷ்
 சிவலிங்கம் கோபி
 மீரா இராசையா
 மாலா விவேகானந்தன்
 சேகர் தம்பிராஜா

ஆகியோர் சிறப்பாக நடித்திருந்தனர். இதனை நெறியாள்கை செய்தவர் கலைஞர் திரு. வ. திவ்வியராஜன்.

கனடாவிலே திவ்வியராஜன் அவர்களுடைய முதற் கூட்டம் ஒன்று 1991ல் என்னுடைய தலைமையில் நடந்தது. அதில் ஏரிக்கரை ஓரத்திலே, விடியலைத்தேடும் கானங்கள் என இரு ஒலிநாடாக்கள் வெளியிடப்பட்டன. ஏரிக்கரை ஓரத்திலே என்பது அவர் பாடிய மெல்லிசைப் பாடல்கள். விடியலைத்தேடும் கானங்கள் களங்களிற் பாடப்பட்டவற்றின் தொகுப்பு அன்று முதலாக அவரது கலைமுயற்சிகளை அவதானித்ததிலிருந்து அவர் ஒரு பிறவிக் கலைஞர் என்பது தெரியவந்தது. பாடகர் மட்டுமன்றி நல்ல கவிஞராகவும் பேச்சாளராகவும் நடிகராகவும் இருக்கின்றார். தாயகத்தில் எழுந்தமானப் பேச்சுப் போட்டி ஒன்றில் தங்கப் பதக்கம் பெற்றிருக்கின்றார். பட்டி மன்றங்கள் பலவற்றில் அசத்தி யிருக்கிறார். புதுவரலாறும் நாமே படைப்போம் என்ற பாவரங்களங்களை நடத்தியிருக்கிறார். அதில் கவிஞர்கள் முருகையன், சோ. பத்மநாதன், சோ. தேவராசா ஆகியோரின் பாடல்களுக்குப் பிரபல பாடகர் கண்ணன் இசை அமைத்திருக்கிறார்.

தமிழ்நாட்டிலும் திவ்வியராஜன் இவ்வித பாவரங்களங்களையும் வில்லிசை நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்தியிருக்கிறார். இவர் திறமைமிக்க ஒரு வில்லிசைப் பாடகருமாவர். வில்லிசைக் கலையாற் சமூக முன்னேற்றுச் சிந்தனைகளை ஆங்காங்கு விதைத்து வருகின்றார். இவ்வாண்டு மார்ச் மாதம் 15ஆந் திகதி நடைபெறவேன் மகாஜனக் கல்லூரியின் முத்தமிழ் விழாவில் இவரது வில்லிசை நிகழ்ச்சி ஒன்று நடைபெறுமென அறிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

நடிப்புத் துறையிலும் தனது திறமையைக் காட்டியுள்ளார். தாயகத்தில் கந்தன் கருணை என்ற கூத்தில் மொனகுரு, தாசீசியஸ், நா. சுந்தரவிங்கம், இளைய பத்மநாதன், நா. சாந்திநாதன் ஆகியோருடன் திவ்வியராஜனும் நடித்திருக்கிறார். நா.சுந்தரவிங்கத்தின் நெறியாள்கையில் விழிப்பு என்ற நாடகத்தில் நடித்துச் சிறந்த நடிகர் என்ற பாராட்டையும் பெற்றிருக்கின்றார். இந்த நாடகம் கலாச்சாரப் பேரவை நடத்திய போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றது என்பதையும் இந்த இடத்திற் சொல்ல வேண்டும்.

இவரது சகா திரைப்படத்தையும் பார்த்தேன். ஆதன் மூலம் உண்மைச் சம்பவம் ஒன்றின் தாக்கத்தை உலகுக்கு உணர்த்தியிருக்கின்றார்.

இவ்விதமான பன்முகப்பட்ட அனுபவங்களைக் கொண்ட கலைஞரின் நெறியாள்கையிற் பல புதிய உத்திமுறைகளைக் கையாண்டு குழந்தை சண்முகவிங்கத்தின் நரகோடு சுவர்க்கம் மேடையேற்றப்பட்டது.

கடந்த ஆண்டு (27.01.2007) மகாஜனக் கல்லூரிக் கலைவிழாவில் அரங்கேறிய ‘என்னத்தைச் சொல்லி’ என்ற நாடகத்திலும் டாக்டர் கதிர் துரைசிங்கத்தின் வற்புறுத்தலின் பெயரில் ஒரு பாத்திரம் ஏற்கவேண்டி வந்தது. கதை, வசனம், இயக்கம் எல்லாமே கதிர் துரைசிங்கம் அவர்கள்தான்.

டாக்டர் கதிர் துரைசிங்கத்துடன் பழக நேர்ந்தது கண்டாவிலேதான். ஆனால் தாயகத்தில் இவரது தந்தையார் சௌவப்பெரியார் திரு. காசிப்பிள்ளை கதிர்காமத்துமில் அவர்களுடன் பழக்கம் இருந்தது. அவர் பன்னாலை சேர் கனகசபை வித்தியாசாலை அதிபராக இருந்தவர். அவரது முத்தமகன்தான் துரைசிங்கம். இவர் தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியிற் கல்வி கற்றவர். அதிபர் திரு. பொ. கனகசபாபதி அவர்களிடம் படித்தவர். கண்டாவில் எம்மை இணைத்துவைத்தது மகாஜனக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கம். சங்கப் பணிகளில் துரைசிங்கம் ஒரு தீவிரவாதி. எனது மனைவி சங்கத்தில் ஒர் உறுப்பினர். என்னை மகாஜனாவின் மருநகன் என்று அழைப்பார்கள். உங்களையும் அப்படி அழைக்கக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

துரைசிங்கம் சும்மா இருக்கமாட்டாதவர். உதவி செய்ய முந்தி நிற்பவர். கண்டியத் தமிழிலே சொன்னால் தன்னார்வத் தொண்டர். அதன்காரணமாகப் பல சங்கம் சபைகளுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர். நல்ல நகைச்சவை உணர்வு மிகுந்தவர். வெற்றிமணி மாத இதழ் வெளியீடாகிய ‘காதோடு காதாக’ என்ற நகைச்சவை நூலின் சொந்தக்காரன். நகைச்சவைத் துணுக்குகள் இன்னமும் வெற்றிமணியில் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

துரைசிங்கம் சிறந்த நடிகருங்கூட. அவர் நடித்த ஆசை ஆசை, ஆக்குவாய் காப்பாய் ஆகிய நாடகங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். நடிக்கிறார் என்று நம்ப முடியாத அளவுக்கு மிக இயல்பாக நடிப்பார்.

ஆசை ஆசை 1999ல் மகாஜனக் கலைவிழாவுக்கென்று தாயாரிக்கப்பட்டது. ஆக்கமும் இயக்கமும் துரைசிங்கந்தான். ஆக்குவாய் காப்பாய் மனவெளியாரின் அரங்காடலில் முதலிலும் பின்னர் மகாஜனாவின் கலைவிழாவிலும் நடிகப்பட்டது. அதனை நெறியாள்கை செய்வதவர் திரு. நா. சாந்திநாதன் அவர்கள். அவரும் மகாஜனப் பண்ணையில் வளர்ந்தவர். நேரக் கட்டுப்பாட்டில் அதிக கவனமுள்ள ஒரு கண்ணியக் கலைஞர். தொட்ட பணியை முடிடின்றி முடிக்கும் முயற்சியாளர்.

இலையாரதி: சரியான கணிப்பு. ஒரு பணியைப் பொறுப்பு எடுத்தார் என்றால் அதனைத் திட்டமிட்டு வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுவதை நானும் பல நிகழ்ச்சிகளிற் பார்த்திருக்கிறேன்.

கவினாயகர்: அவரைப் போலவே டாக்டர் துரைசிங்கமும். அவரது சுயசிந்தனையில் உதித்த கதைதான் ‘என்னத்தைச் சொல்லி’ என்பது. எனது வேலைப் பழுவை உணர்ந்த அவர் எனக்கு ஒரு சலுகை செய்தார். இரண்டு ஒத்திகைகளுக்கு மட்டும் வந்தாற் போதுமென்றார். அடுத்தது நான் வசனம் பாடமாகக் வேண்டியதில்லை என்றார். இதென்னா இப்படி ஒரு நாடகம் என்று ஒத்துக்கொண்டேன்.

முதல் ஒத்திகைக்குச் சென்றபோது கதையைச் சொன்னார். களம் கலியாண மண்பத்துக்கு ஆயத்தமாகும் மணப்பெண் வீடு. எல்லோரும் தடல்புடலாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் எதுவுமே நேரத்துக்கு நடக்க வில்லை. தாலி கட்டும் முகங்கதம் வந்துவிட்டது. மண்டபத்தில் காத்துக்கொண்டிருந்த மாப்பிள்ளையின் தந்தை பொறுக்க மாட்டாது பெண் வீட்டுக்கே வந்துவிட்டார். அவரும் பெண்ணின் தந்தையும் சந்தூச் சூடாகப் பேச்சுப்படும் ஒரு கட்டம் உருவாகும். அப்பொழுது பெண்வீட்டார் அழைப்பின்பேரில் அங்கு வந்திருந்த ஒரு பெரியவர் எதையும் நேரத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்துவதுடன் நாடகம் முடிவடைகிறது. இந்த நேரத்தை வலியுறுத்தும் பாத்திரந்தான் எனக்கு. அதனால் கதைக்கு அளவாக விரும்பியதைப் பேசலாம்

என்று சொன்னார். பேசியும் காட்டினேன். இயக்குநர் கதிர் துரைசிங்கமும் அரங்க மேற்பார்வையாளர் திரு. நா. சாந்திநாதன் அவர்களும் சரி எண்ணார்கள்.

மற்றும் ஒருநாள் எல்லா நடிகர்களும் ஒன்றினைந்த இறுதி ஒத்திகையிலும் கலந்துகொண்டேன். ஸ்ரீமுருகன், கணபதி ரவீந்திரன், எஸ்.டி.செந்தில்நாதன், கலகலப்புத் தீசன், ரூபி யோகதாசன், நா. சிவநாதன், எம். சண்முகநாதன் ஆகியோர் என்று எல்லோருமே அனுபவம் மிக்க நடிகர்கள். விழாவில் எல்லோருமே அசத்தினார்கள்.

கன்டா மனவெளிக் கலையாற்றுக் குழுவினரின் 14ஆவது அரங்காடல் யூலை 08, 2007 ஞாயிற்றுக்கிழமை மார்க்கம் கலையரங்கில் பி.ப. 1.00 மணிக்கும் மாலை 6.00 வழங்கியதோடு நடித்தும் இருக்கிறேன்.

மனவெளியார் தாயகத்துக் கவிஞர் திரு. சி. சிவசேகரம் அவர்களுடைய கவிதைத் தொகுதி ஒன்றைத் தந்து அதிலிருந்து கவிதைகளைத் தெரிவு செய்யும்படி கேட்டிருந்தனர். அதிலிருந்து கிட்டத்தட்ட ஒரே உரிப்பொருளைக் கொண்ட சாகாத சரித்திரங்கள், கொல்லுங் கரங்கள், நிமலராஜினுக்கு ஒரு அஞ்சலி, அமெரிக்காவைக் கடவுள் ஆசீர்வதிப்பாராக! ஆகிய நான்கு கவிதைகளைத் தெரிந்தெடுத்து நாடக பாணியில் வழங்கினேன்.

இதில் திரு. வ. திவ்வியராஜன், திரு. கந்தையா ராஜன், திருமதி மீரா இராசையா, கலைவேந்தன் கணபதி ரவீந்திரன் ஆகியோருடன் நானும் நடித்தேன். மூல்லையூர் பாஸ்கரன் அவர்கள் பின்னணி இசைக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார்.

நாடகத்துக்குச் சாகாத சரித்திரங்கள் என்று பெயர் வைத்தோம். இது கவிஞர் சிவசேகரம் அவர்களுடைய கவிதை ஒன்றின் பெயர்தான். இதனை அறிமுகஞ் செய்தபோது கலைஞர் துவி ஞானப்பிரகாசம் அவர்கள் பின்வருமாறு அறிவித்தார்:

Recurring History

This name is taken from a poem by Thamil Eelam poet S. Sivasegaram. It serves as a topic poem for a Verse Recital in which another three of his poems with similar theme are presented. They highlight oppression, atrocities, murder and other unjust acts prevalent today around the world! 'Why are they recurring?' asks Sivasegaram. His thought-provoking lines are dramatized in this Verse Recital under the direction of another poet V. Kandavanam.

இந்த நாடகம் பின்பு கண்டியத் தமிழ்க் கலைஞர்கள் சங்கம் 2007ல் நடத்திய நாடகப் பெருவிழாவிலும் நடிக்கப்பெற்றது. பெருவிழா 17.10.2007 சனிக்கிழமை வின்ஸ்டன் சேச்சில் கல்லூரி மண்டபத்தில் நடந்தது.

கண்டியத் தமிழ்க் கலைஞர் சங்கத்தின் ஆணிவேர்கள் கலைவேந்தன் கணபதி ரவீந்திரனும் ரூபி யோகதாசனும் ஆவர். இருவருமே முத்தான நடிகர்கள். நாடகப் பெருவிழாவை 2004ஆம் ஆண்டிலிருந்து கதிரொளி என்ற பெயரில் நடத்திவருகிறார்கள்.

இளையபாரதி: கணபதி ரவிந்திரன் இப்பொழுது ஜோப்பாவிற் கலைப் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். தற்சமயம் பிரான்சில் வியோன் நகரத்தில் இருக்கின்றார்.

கவிநாயகர்: தெரியும். சரி எனது நாடக அனுபவங்கள் இத்துடன் நிறைவு பெறுகின்றன. அடுத்த சந்திப்பில் எனது நூல்கள் பற்றிய விவரங்களைத் தரவிருக்கின்றேன். நாடகத் துறையில் என்னிலும் உங்களுக்கு நிறைய அனுபவம் இருக்கிறது. கண்டாவில் நாடக முயற்சிகள் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

இளையபாரதி: இது ஒரு வில்லங்கமான கேள்வி ஜ்யா? ஒரு துறையில் இருப்பவன் அத்துறைபற்றி விமர்சிக்கத் தொடங்கினால், பின்னர் அவனே சொல்வதுபோலச் செய்வதில்லையே என்ற விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக வேண்டிவரும். இங்கு நாடகத்துக்கென்றே சில அமைப்புகள் இருக்கின்றன. அவை நாடகக் கலையை வளர்க்க அவ்வப்போது முயன்று வருகின்றன. அவர்களுக்கும் ஆதரவு பெறிதாக இல்லை. நன்றி ஜ்யா! மீண்டும் சந்திப்போம்.

கவிநாயகர்: நன்றி. வணக்கம்.

27. எழுதிய நூல்கள்

11.02.2008 நிகழ்ச்சி நடைபெறவில்லை

18.02.2008 நிகழ்ச்சி நடைபெறவில்லை

25.02.2008

இவையபாரதி: கடந்த சுந்திப்பிலே நாடக அனுபவங்களைக் கூறி முடித்துவிட்டதாகச் சொன்னீர்கள். இன்று உங்களுடைய புத்தகங்களைப் பற்றிச் சொல்வதாக ...

கவிநாயகர்: சொன்னேன். மறக்கவில்லை. இதுவரை காலமும் சிறு ஒழுங்கைகளுக் கூடாகவும் தார்போட்ட வீதிகள் வழியாகவும் நேயர்களை அழைத்து வந்து வெப்பம் மிகுந்த வெட்டை நிலங்களையும் குளிர்ச்சியான சோலை நிலங்களையும் அவர்களுக்குக் காட்டியிருக்கிறேன். இனிமேல்தான் அவர்களுக்கு எனது கோட்டை வாசலைத் திறந்து காட்டவிருக்கிறேன். அதுதான் எனது இலக்கிய உலகம். கவிதை எழுதுவதற்கு முன்னதாக நான் நாடகம் நடிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன் ஆதலால் நாடக அனுபவங்களை நேயர்களுடன் முதலிற் பகிர்ந்து கொண்டேன். அடுத்து நான் எழுதத் தொடங்கியது கட்டுரைகள். அவற்றைத் தொடர்ந்து ஆக்கியவை நெடுங்கடைகள். அடுத்துப் பிறந்தவை கவிதைகள். கூடவே தொடர்ந்தவை கவியரங்கம், சொற்பொழிவு, பட்டிமன்றங்கள் போன்ற அரங்கத் தோற்றங்கள். இவைதான் உண்மையில் எனது வாழ்க்கை.

இதற்கு முன்னர் நான் சொல்ல நீங்கள் கேட்ட கல்விப் பணிகள் தொழில் என்று வகையில், கடமை என்ற முறையில் செய்யப்பட்டனவே. எழுத்து உலக வாழ்கை, கலையுலக அனுபவங்கள் வித்தியாசமானவை. மேலதிகமான திறமைகளைக் கொண்டு எழுத்தாலும் பேச்சாலும் சமூகத்தை மகிழ்வைக்க எல்லோராலும் முடியாது. மற்றவர்களாற் செய்யமுடியாததைச் செய்வதற்குக் கடவுள் சில வல்லமைகளைத் தந்திருக்கிறாரே என்று நினைத்து ஆன்ம நிறைவோடு நான் விரும்பிச் செய்த கலை இலக்கிய முயற்சிகளில் முதலாவதாக நாடக அனுபவங்களை நீங்கள் கேட்டார்கள். இனி எனது இலக்கியப் பணிகளை உங்கள்முன் வைக்க விரும்புகிறேன். அவற்றுள் எனது படைப்புகள் முதலிற் பேசப்பட வேண்டியவை.

எனது ஆக்கங்களில் நால் வடிவத்தில் வெளிவந்த முதல் படைப்பு $1\frac{1}{2}$ ரூபாய் என்பது.

1. 1 1/2 ரூபாய். இது 62 பக்கங்களைக் கொண்ட ஒரு குறுநாவல். கவிநாயகன் என்ற புனைபெயருடன் வெளிவந்தது.

இவையபாரதி: கவிதை பாடுவதற்கு முன்னதாகவே கவிநாயகன் என்று பெயரை வைத்துக் கொண்டார்கள்.

கவிநாயகர்: கவிநாயகன் என்ற பெயர் இன்றைக்குப் பொருத்தமாக இருக்கலாம். எனது வரலாற்று ஆசிரியர் தூசிகந்தி திரு. எஸ். ஜெகத்சன் இதனை ஒரு பட்டமாகவே எனக்குச் சூட்டிவிட்டார். ஆனால் அன்று நீங்கள் நினைத்ததுபோல ‘இது என்னடா கவிதையே ஒன்றும் பாடாமல் கவிநாயகன் என்று பெயர்

வைத்திருக்கிறானே' என்று இமைகளை அகல விரித்தவர்கள் இருந்தார்கள். சிலருக்கு நான் அன்று சொன்ன விளக்கத்தை இன்றைக்கு நேயர்களுக்கும் சொல்ல வேண்டும். அதற்காகத்தான் இதை நீங்கள் குறிப்பிட்டார்களோ என்னவோ. இது கவிதைத் துறையிலே நான் நாயகனாக வரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் வைத்த பெயர் அன்று. அந்த நினைவு எனக்கு அறவே அப்பொழுது இருக்கவில்லை. இந்தப் பெயருக்கும் இருக்கும் இரகசியம் இதுதான். விநாயகர் என்ற எனது தந்தையாரின் பெயருக்கு முன்னாலே கந்தவனத்திலிருக்கும் கானாவைத் தாக்கி வைத்தேன். பின்னாலே என்னுடைய தாயாரின் பெயர் சின்னம்மாவிலுள்ள இன்னனாவை இருத்தினேன். 'கவிநாயகன்' பிறந்தான்.

இந்த நூல்பற்றி நேயர்களுக்கு ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். 1954ல் சாவகச்சேரியில் வெளியிடப் பெற்றது. யாழ்ப்பாணம் நாவலர் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. பதிப்புக்கு இறிபேக் கல்லூரியில் எண்ணப் படிப்பித்த ஆசிரியர் திரு. பரந்தில்லைராஜா அவர்கள் உதவினாலும் அவர் தனது பெயரை வெளிக்காட்ட விரும்பவில்லை. நூலிற் பதிப்பாளர் 'பதி', நுணாவில் மேற்கு, சாவகச்சேரி என்ற விவரமே இடம் பெற்றிருக்கின்றது. பதி வேறு யாருமில்லை, எனது முத்த தமையனார் பசுபதிதான்.

இதன் அட்டைப்படம் பிரபல ஒவியர் K.K.V. செல்லையா அவர்களால் வரையப்பெற்றுச் சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் அச்சிடப்பட்டது. கதையைப்பற்றியும் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். நகர்காவலர் கைலஞ்சம் வாங்கிய கதை. நாலுக்கு நான் எழுதிய முன்னுரையில் -

'பண்ததுக்காகப் பல்லைக் காட்டி, கடமையினின்றும் நீங்கி, சட்டத்தை மீறி, நீதியினின்றும் தவறிக் கேவலமான முறையிலே கேட்பாரற்றுக் காட்டேறிபோல் மற்றவர்களை வருத்தி வாழும் சில மக்களின் போக்கெனனும் யானைக்குச் சிறந்த பாகனைத் தேடித் திக்கெல்லாம் ஓடவல்ல தீவளி'

என்று ஒரு வசனம் வருகிறது. நூல் நெருப்புக் காற்றாகத் திக்கெல்லாம் ஓடியதோ என்னவோ, நகர்காவலர் என்னைத் தேடிவர என்னை எனது தமயன்மார் இந்தியாவுக்கு ஓடவைத்ததுதான் உண்மை.

2. இலக்கிய உலகம். இது எனது இரண்டாவது நூல். வெளிவந்த முதற் கவிதை நாலுமாகும். இதன் முதற் பதிப்பு 1964ஆம் ஆண்டு திசம்பரில் கொழுப்பு 13ல் இயங்கிய அரசு வெளியீடாக வந்தது. வெளியிட்டவர் அரசு வெளியீட்டின் அதிபர் திரு. எம். ஏ. ரஹ்மான் அவர்கள்.

திரு. ரஹ்மான் அவர்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் சிறுகதை மன்னர் திரு. எஸ். பொன்னுத்துரை. தமது அரசு வெளியீட்டின் மூலம் திரு. ரஹ்மான் படைப்பிலக்கியங்களைக் கவர்ச்சியாக வெளியிட்டு வந்தவர். அரசு வெளியீட்டின் அச்சகத்துக்கு ரெபின்போ பிரின்டர்ஸ் என்று பெயர்.

திரு. ரஹ்மான் தொழிலதிபர் மட்டுமன்றி நல்ல எழுத்தாளருமாவர். 'இளம்பிறை' என்ற சஞ்சிகையையும் நடத்தி வந்தார். அதனால் எழுத்தாளர் பொதுவாக அவரை இளம்பிறை ரஹ்மான் என்றே அழைத்தார்கள். அக்காலத்தில் அவர் தினகரனில் எழுதிவந்த 'கோட்டைமுனைப் பாலத்திலே' என்ற கட்டுரைத் தொடர்மிகவும் பிரபலியம். தமிழ்நாட்டிலும் இவர் நன்கு அறியப்பட்ட எழுத்தாளராக

இருந்தார். திருச்சி ஓஜூஹான் இதழில் சமயம் சார்ந்த கட்டுரைகளை எழுதிவந்தவர். அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் இவர் எழுதிய பூ என்ற சிறுகதைக்கு முதற் பரிசு கிடைத்தது. உருவகக் கதைகளும் ரஹ்மான் நன்கு எழுதுவார். தினகரன் நடத்திய உருவகக் கதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றவர். இவரது உருவகக் கதைகள் மரபு என்ற பெயரில் நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது. ‘இளமைப் பருவத்திலே’ என்ற சிறுவர்களுக்கான ஒரு நூலையும் இவர் எழுதியிருக்கின்றார். இப்பொழுது தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்துவருகின்றார்.

இத்தகைய படைப்பாளியும் வெளியிட்டாளருமாகிய ரஹ்மான் தனது அரசு வெளியிட்டின் ஒன்பதாவது வெளியீடாக எனது இலக்கிய உலகம் என்ற படைப்பை வெளியிட்டார். இதனை -

எந்தன் விதிபோலும் என்னை முவருடன்
தந்தை விநாயகரும் தாய்சின் னம்மாவும்
சிந்தை விரியாத சின்னப் பருவத்தில்
விந்தை உலகத்தில் விட்டுச் சென்றிட்டார்!

முந்தும் அன்போடு முட்டும் நினைவோடு
நந்தா விளக்காக நான்செய் கடனாக
இந்தக் கவிஞரை இமைப்பிற் கனவான
அந்தத் தெய்வங்கட்டு (கு) அழகாப் வைக்கின்றேன்

என்று எனது பெற்றோருக்குக் காணிக்கையாக்கியிருக்கின்றேன்.

நான்கு பகுதிகளைக் கொண்ட இந்நால், இலக்கியம் என்றால் என்ன, அதன் மரபு நிலை என்ன என்ற வாதப்பிரதி வாதங்களுக்கு உள்ளாகும் விளாக்களை எழுப்பிக் கவிதையால் அறிவு விசாரணை நடத்தும் புதுமையான முயற்சி. உதாரணமாக, இலக்கியம் என்றால் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை இவ்வாறு தரப்பட்டுள்ளது:

ஒட்டி உணர்ந்து நெறியிலே - கலை
முட்டி வடியும் முறையிலே
இட்டுத் தெரிந்த எழுத்திலே - பொருள்
கட்டி வடித்தல் இலக்கியம்.

இது போலவே மரபு என்றால் என்ன என்று கேட்டால் பதில் சொல்லப் பலரும் தடுமாறுவதைப் பார்க்கிறோம். இந்த நூலில் மிகத் தெளிவாகவே,

கற்றவர் யாவும் உண்மை கண்டவர் நுண்மை யாக
முற்றுறத் தெளிவாய்க் காலம் முன்றையும் உணர்ந்த சான்றோர்
பெற்றவர் ஆற்றல் நாட்டின் பெற்றியைப் புரிந்தோர் நன்கு
பற்றிய பாதை தன்னை பண்புறு மரபென் பாரே

என்று பதில் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. தொடர்ந்து -

மீனுக்கு விண்ணைப் போல
விண்ணுக்கு வெளியைப் போல
ஊனுக்கு மண்ணைப் போல
உலகுக்கு ஒழுக்கம் போலக்

கோனுக்குச் செங்கோல் போலக்
குடிகளுக் குரிமை போலத்
தேனுக்குச் சுவையைப் போலச்
செயலுக்கு மரபு வேண்டும்

என்று மரபைப் பேண வேண்டியதன் இன்றியமையாமையும் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை தருமாறு அப்பொழுது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முது விரிவுரையாளராக இருந்த திரு. வி. செல்வநாயகம் அவர்களை அணுகியபொழுது அவர் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு கூறியது இப்பொழுதும் நினைவில் இருக்கிறது. ‘படித்துப் பார்க்கிறேன். நன்றாக இருந்தால் தருகிறேன். இல்லையென்றால் குறை விளங்க வேண்டாம்’ என்றார். சரி என்று திரும்பிவிட்டேன்.

செல்வநாயகம் அவர்கள் சிறந்த அறிஞர். தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, உரைநடை வரலாறு ஆகிய ஆய்வு நூல்களைத் தந்தவர். நேரமையும் நிதானமும் கண்டிப்பும் கட்டுப்பாடும் உடையவர். கண்டபடி எழுதாதவர்; பேசாதவர். மீண்டும் அவரைக் காணச் சென்றபோது நல்ல முயற்சி என்று பாராட்டி அணிந்துரையைத் தந்தார். அவரின் அணிந்துரையின் முடிவுரையை நேயர்கள் கவனிக்க வேண்டும்.

‘நல்ல இலக்கியம் இயற்ற வேண்டும்; அங்குனம் இயற்றுவோரை ஊக்குவிப்போரும் வேண்டும் என்பது இச்சிறிய நூலின் பொருளாகும். இத்தகைய பொருளை இக்காலச் செய்யுள் முறையில் வேறு யாரும் தெரிவித்ததில்லை. எழுத்தாளர்களை ஒன்றுபடுத்தி நல்வழிப்படுத்தும் அவர் நோக்கம் பாராட்டத் தக்கது. சிற்தனைச் சிறப்புடைய செய்யுட்கள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ள இந்நூலினைத் தமிழுலகம் ஏற்று, அவரை இப்பணியில் மேன்மேலும் ஊக்குவதாகுக்.

அவரின் விருப்பம் வீண்போகவில்லை. இலக்கிய உலகம் இரு மறுபதிப்புகளைக் கண்டு சாதனை படைத்திருக்கிறது. இதன் இரண்டாம் பதிப்பு 1994 நவம்பரில் எனது தூரந்தை மணிவிழாக் குழுவினால் கண்டாவிலும் மூன்றாம் பதிப்பு சென்னை காந்தாக வெளியீடாக 2007 ஆணியில் தமிழ்நாட்டிலும் வெளிவந்துள்ளன. இரு மறுபதிப்புகளிலும் முதல் நூலுக்குப் பிரபல ஓவியர் சௌ அவர்கள் வரைந்த அழகான அட்டைப் படத்தையே பயன்படத்தி ஓவியரைக் கெளரவித்திருப்பது ஒரு சிறப்பு

இந்த நூலில் என்னை அறிமுகங் செய்திருப்பவர் திரு. இராஜ அரியரத்தினம் அவர்கள். ஈழகேசரி, ஈழநாடு, சிந்தாமணி ஆகிய இதழ்களின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர்.

�ழகேசரியல் இவர் எழுதிவந்த பாதையோரத்தில் - பாட்டசாரி என்னும் தொடரை நான் விரும்பிப் படிப்பதுண்டு. சிந்திக்கத் தூண்டும் சிறுகதை எழுத்தாளர். தங்கப் பூச்சி என்ற நாவலின் அசிரியர். சோணாசலக் கவிராயர் என்ற பெயரிற் பல கவிதைகளையும் படைத்துள்ளார். கல்கி ஆசிரியர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களின் நெருங்கிய நண்பர். அவர் இந்ததும் இவர் எழுதிய ‘கல்கி பிறந்தார்’ என்ற நூல் தமிழ்நாட்டிற் பெரிதாகப் பேசப்பட்ட ஒரு சிறந்த நூலாகும்.

ஆழகேசரி இதழுக்கு ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் அதன் பாலர் பகுதியில் எனது ஆக்கங்கள் சிலவற்றை வெளியிட்டு என்னை ஊக்குவித்தவர் என்ற வகையில் அவரை எனது இலக்கிய உலகக் குருவாகப் போற்றி வருகின்றேன். குரும்சிட்டி சன்மார்க்க சபையில் இலக்கிய உலகத்துக்கு இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் தலைமையில் ஒர் அறிமுக விழா நடத்தப்பட்டது. அதில் வெளியிட்டாளர் எம்.ர. ரஹ்மான், திரு. இராஜ அரியரத்தினம், திரு. ஏ.ரி. பொன்னுத்தரை ஆகியோர் உரைகள் நிகழ்த்திச் சிறப்பித்தனர்.

3. ஏன் இந்தப் பெருஷ்க? என்பது எனது அடுத்த நால். இதனையும் திரு. ரஹ்மானே 1965ல் அரசு வெளியிட்டாக வெளியிட்டார். இது எனது அரங்கக் கவிதைகள் சிலவற்றின் தொகுப்பு.

4. கூனியின் சாதனை. இது 1966ல் சுன்னாகம் தனலக்குமி புத்தகசாலையால் வெளியிடப் பெற்றது. காங்கேசன்துறை நடேஸ்வராக் கல்லூரியில் ஆற்றிய சொந்பொழிவின் விரிவு. கம்பரின் கூனியைப்பற்றிப் புதிய கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வு நடத்தி, அவளை ஒரு கெட்டிக்காரியாக நிலைநிறுத்தும் முதல் தமிழ் இலக்கிய நால்.

இதன் ஆக்கத்துக்கும் வெளியிடுக்கும் காரணமாக இருந்தவர் நண்பர் கலைப்பேரரசு ஏ.ரி. பொன்னுத்துவர். அவரது அழைப்பின் பேரில் நடேஸ்வராக் கல்லூரி இலக்கிய மன்ற மாணவர்களுக்கு கூனிபற்றி ஒரு சொந்பொழிவு நிகழ்த்தினேன். கூனியைத் தெரிந்தெடுத்ததற்குக் காரணம் அப்பொழுது க.பொ.த.ப. சாதாரண வகுப்புகளுக்குரிய தமிழ் இலக்கியப் பாடத்தில் மந்தரை குழ்ச்சிப் படலம் சேர்க்கப்பட்ட டிருந்தமைதான்.

சொந்பொழிவு மாணவர்களை மட்டு மன்றி, அவர்களுக்குத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் படிப்பித்த ஆசிரியர் பொன்னுத்துவரையையும் மிகவே கவர்ந்துவிட்டது. கானுகின்ற பொழுதெல்லாம் பேச்சை எழுதித்தரும்படி அவர் கேட்பார். எழுதி அதனை நூலாக விடவேண்டும் என்பது அவரது விருப்பம். அவரது விருப்பத்தை நிறைவேற்றப் பேசிய பேச்சைச் சந்தே விரிவாக எழுதிக் கொடுத்தேன். தனலக்குமி புத்தகசாலை அதிபர் திரு. மு. சபாரத்தினம் அவர்கள் அதனை அழகாக வெளியிட்டிருந்தார்கள். நாலைர் பெருமான் வழியில் பிழையில்லாத பதிப்புகளுக்குத் தனலக்குமி பத்தகசாலை பெயர்பெற்றது. தனலக்குமி புத்தகசாலையின் தாபகர் பெயர் பெற்ற ஆழகேசரி நா. பொன்னையா அவர்கள் என்பதை நேயர்கள் அறிந்திருப்பார்கள் என்னைக்கிறேன்.

5. கீரிமலையினிலே! என்ற மற்றுமோர் ஆக்கம் 1969ல் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தினால் வெளியிடப் பெற்றது.

இது ஒரு குறுங்காவியம். ‘அண்ணலும் நோக்கினாள் அவனும் நோக்கினாள்’ என்ற தலைப்பிலே யாழ்ப்பாணம் மாநகர சபை மண்டபத்தில் நடந்த கவியரங்கம் ஒன்றிற் பாடிய பாடலின் விரிவாக்கம். இதில் கீரிமலையினிலே நலந்தரும் கேணியருகினிலே வேந்தனைப் போல் ஒருகால் வீற்றிருந்து ஆட்சி நடத்துகின்றேன். அந்த ஆட்சியில் மாந்தரின் இன்னல் எல்லாம் மாற வழி சமைக்கின்றேன். அதாவது எம்மவர்களுக்கு இலட்சிய சமுதாயம் ஒன்றை அமைத்துக் காட்ட முனைந்திருக்கின்றேன்.

நாலை என்னை வளர்த்த தாய்மாமன் திரு. தம்பியையா தம்பாப்பிள்ளை அவர்களுக்குக் காணிக்கையாக்கியிருக்கிறேன். காணிக்கைப் பாடல் இது:

ஆடலிலும் பாடலிலும் ஆற்றல் வாய்ந்தோன்
 அயலாரும் பிறவூரும் ஆன்றோன் என்றும்
 நாடியள சிக்கல்களை நயமாய்த் தீர்க்கும்
 நல்லகுண வல்லாளன் நாதன் என்றும்
 தேடிவருஞ் சிறப்புடைய செம்மல் மிக்கப்
 பீடுடைய தம்பியையா தம்பாப்பிள்ளை
 ஈடுணையில் அன்புடைய என்றன் மாமன்
 என்றுமா பெருநினைவுக் கிந்நால் வைத்தேன்.

இந்தக் காவியத்துக்கு அணிந்துரை தந்திருப்பவர் பெருமதிப்புக்குரிய சிந்தனைச்செம்மல் பண்டிதர் சு. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள். நாவற்குழியைச் சேர்ந்தவர். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் உத்தம மாணவர். இலக்கிய உலகில் சு.வே. என்ற இரண்டு எழுத்துக்களுடன் உலா வந்தவர். உலா வரச்செய்த பெருமை ஈழகேசரி வார இதழுக்குரியது. உருவகக் கதைகள் பல எழுதி உருவகக் கதையின் பிதாமகன் என்று பெயர் பெற்றவர். அவர் எழுதிய சிறுகதைகள் இரு தொகுதிகளாக மண்வாசைனை, பாற்காவடி என்ற பெயர்களுடன் வெளிவந்துள்ளன. மண்றகோயில் என்பது இவரது உருவகக் கதைகளின் தொகுப்பு.

சு.வே. சிறந்தவொரு நாடக எழுத்தாளருமாவர். 1965ல் இலங்கைக் கலைக் கழகம் நடத்திய நாடகப் போட்டியில் இவரது வஞ்சி என்ற ஓரங்க நாடகமும் 1966ல் ஸ்ரீலாஷி என்ற முழுநீல் நாடகமும் முதற் பரிசைப் பெற்றுள்ளன. இலங்கை வானோலி நாடகப் போட்டிகளிலும் இவர் எழுதிய நாடகங்கள் பரிசுகள் பெற்றிருக்கின்றன. இலங்கை வானோலிக்குப் பல தொடர் நாடகங்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார்.

சு. வே. தனலக்குமி புத்தகசாலை வெளியீடுகளுக்கும் உதவியாக இருந்துள்ளார். குறிப்பாகப் பாடபுத்தகங்கள், உப பாட புத்தகங்கள் ஆகியவற்றின் ஆக்கங்களில் இவரது எழுத்துக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக் களத்திலும் பிற்காலத்தில் எழுத்தாளராகப் பணிபுரிந்திருக்கிறார். இவர் மாணவர்களுக்கு என்று எழுதிய கட்டுரைத் தொகுதி பெறியவர்களும் படித்துப் பார்க்க வேண்டிய ஒரு சிறந்த நால். கட்டுரை ஒன்றை எப்படி எழுத வேண்டும் என்பதைக் கற்றுக்கொள்ள உதவக்கூடிய உன்னத நால்.

இவர் தந்த அணிந்துரையில் ‘ஜேயோ! கவிஞர் ஆங்காங்கு மின்னவிடும் உவமைகளை என்னென்பது! எல்லா உவமைகளிலும் புதுமை பனிச்சிடும்; முழுக்க முழுக்க மண்வாசனை பரிமளிக்கும்; காட்சிகளை மிக எளிதாகப் படம் பிடிக்கும்’ என்ற ஒரு வியப்புப்புறை வருகின்றது. அவரை வியப்புற்று நயக்க வைத்த அந்த உவமைகளிற் சில இதோ ...

பொன்னிற நெற்றியிலே - குங்குமப்
 பொட்டினை வைத்துவிட்டுப்
 பின்னர் அழித்துமேன் - பாவமிப்
 பெண்ணை எண்ணிடவாய் -

பாயிற் பனங்களியோ - வருமிருள்
 பாருக்கு உணர்த்தவந்த
 ஆயநற் செங்கொடியோ - இதுவென
 ஆங்குள்ளாம் திக்கிடவாய் -

சாவகச் சேரிமண்ணை - மேற்கிணைச்
 சார்ந்தசெம் பாட்டுமண்ணை
 தாவியதோ கொணர்ந்து - வரிசையிற்
 சோழகம் என்பதுவாய் -

நீலப்பட் டாடையிலே - பழுத்தப
 ஸாலித்தக் காளியெல்லாம்
 சாலப் பிசைந்தெறிந்தார் - யாரெனத்
 தானையம் மேலெழவாய் -

மாலைமகள் வரைந்த - ஓவிய
 வான்த்தை நான் மறந்தேன்
 காலை வருடி இன்பக் - கதைசொன்ன
 காற்றையும் நான் துறந்தேன்!

இவ்விதமான இயற்கை வருணனைகள், காத்திரமான கம்பர் காப்பியச் சிந்தனைகள், நையாண்டிகள், நைகைச்சுவைகள், சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் போன்றவை மிகுந்த இந்த நூல் யாழ். திறந்தவெளி அரங்கில் 14.03.1970ல் நடத்தப்பெற்ற யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் நான்காவது ஆண்டுவிழாவில் வெளியிட்டு வைக்கப்பெற்றது. எனது பிறந்த ஊராகிய நுணாவிலிலும் 12.05.1970ல் ஒர் அறிமுக விழா நடத்தப்பெற்றது.

இரு இடங்களிலும் கீரிமலையினிலே பற்றி அறிஞர்கள் பேசிய பேச்சுக்களை அவர்களைக் கொண்டு எழுதுவித்து ஆசிரியர் திரு. மு.க. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தமது வெற்றிமணிப் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து பிரசரித்து வந்தார்கள். கூட்டங்களிற் கலந்துகொள்ளமுடியாத நிலையிலிருந்த பண்டிதை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, கவிஞர் செ. கதிரேசர்பிள்ளை, கவிஞர் சிவசம்பு ஆகியோரும் ஆய்வுரைகள் எழுதினார்கள். அவற்றையெல்லாம் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அவர்களைக் கொண்டு தொகுப்பித்து கீரிமலையினிலே - நூல்நயம் என்ற பெயரில் 1971 மே மாதம் வெற்றிமணி வெளியீடாக நன்பர் மு.க. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் வெளியிட்டார்கள். இவ்விதம் எனது நூல் ஒன்றுக்குச் செய்யப் பெற்ற திறனாய்வுகளும் நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டதென்றால் அது கீரிமலையினிலே என்ற காவியத்துக்குத்தான்.

இனி, நுணாவிலூர் என்ற எனது அடுத்த நூலைப் பற்றிப் பார்ப்போம்.

6. நுணாவிலூர். இது 1971ல் நுணாவிலூர்த் தமிழ் மன்றத்தினால் வெளியிடப் பெற்றது. ஊர் வரலாறு பற்றிய இந்த நூலுக்குப் பின்னாலும் ஒரு சிறு வரலாறு உள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த ஈழநாடு பத்திரிகையின் ஆசிரியராக திரு. கோபாலரத்தினம் இருந்த காலத்தில் புதிய படைப்புகள் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டன. அவற்றில் ஒன்று எழுபதுகளில் வரத்தொடங்கிய ஊர் வரலாறு தொடர்பான கட்டுரைத் தொடர். அந்த வரிசையில் நுணாவிலூர் பற்றி நான் எழுதிய கட்டுரைகள் ஈழநாடு வாரமலரில் 1971ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 4, 11, 18, 25ஆம் திங்கிள்ளையில் வெளிவந்தன. அவற்றைத் தொகுத்து நுணாவிலூர்த் தமிழ் மன்றம் 40 பக்கங்களைக் கொண்ட சிறு நூலாக வெளியீட்டது. வெளியீட்டு விழா நுணாவில் வீரபத்திரர் ஆலய மைதானத்தில் நடைபெற்ற போது சாவகச்சேரித் தொகுதி

நாடாஞ்மன்ற உறுப்பினர் திரு. வ.ந. நவாத்தினம் அவர்கள் உட்பட ஊரே திரண்டு எழுந்தது.

7. நல்லூர் நாற்பது. இதுவும் 1971ஆம் ஆண்டு ஆவணியில் நுணாவிலூர்த் தமிழ் மன்றத்தால் வெளியிடப் பெற்றது.

நான் மாத்தளையில் பணியாற்றிய காலத்தில் நல்லூர் முருகப் பெருமான்மீது பாடிய பத்திப் பனுவல்கள்தாம் நல்லூர் நாற்பது. இதன் முதல் முப்பது பாக்களும் 1963ல் தினகரன் வார் இதழில் வெளிவந்தன. கடைசிப் பத்தும் அரசியற் கலப்புடையவை என்பதால் அவற்றை அவர்கள் வெளியிடவில்லை. ஆனாலும் 1971ல் நல்லூர் திருவிழாக் காலத்தில் நால் முழுவதையும் ஈழநாடு துணிந்து வெயியிட்டது.

இவையார்தி: என்ன ஜியா, பத்திப் பாடல்கள் என்றீர்கள், பின்னர் அரசியற் கலப்பு என்கிறீர்கள். நேயர்கள் குழம்பவல்லே போகிறார்கள்.

கவிநாயகர்: அந்தக் காலத்திலே அரசாங்க உத்தியோகத்தாக்கள் அரசியலை அதிகம் பேசவதில்லை. பேசவே கூடாது. அதுவும் அரசாங்கத்தைப் பகிரங்கமாகத் தாக்கிப் பேசினால் பொலிஸ்காரர் வந்து கதவைத் தட்டினாலும் தட்டுவர். அதனாற் கடவுளுக்கு முறையிடுவது போலத் தமிழர் உணர்வுகளை நல்லூர் நாற்பதில் கொட்டிப் பரவியிருக்கிறேன். உதாரணமாக,

ஆண்டவர்கள் அன்றுபுவி ஆற்றல் கொண்டோர்
ஆக்கமறி வூக்கமுடன் அறத்தில் வல்லோர்
நீண்டபுகழ் பூண்டவர்கள் நிகரில் லாதோர்
நீதிமுறை மாறுபட நீர்க்கண் ஜோடோ
அண்டவர்கள் இருள்பார் இன்னல் சூழ
இருதலையிற் கொள்ளியெறும் பானார் இங்கே
மீண்டவர்கள் மேன்மையுடன் நல்லூர் வேலா
விளங்கிவர நீயருள் வேண்டும் வேண்டும்.

இப்படி வேண்டும் பத்து என்ற தலைப்பிலே பத்துப் பாடல்களில் தமிழர் பெருமை மற்றும் தமிழ் மொழியின் சிறப்புகளை முருகனுக்குச் சொல்வது போலச் சொல்லியிருக்கிறேன். இத்தகைய பாடல்கள் அரசாங்கத்தைத் தாக்குவதாகக் குற்றங்க் சாட்ட முடியாது. ஆனாலும் அதற்கும் அஞ்சித்தான் அரசாங்க உத்தியோகத்தர் அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்தனர் என்பதுதான் உண்மை.

இந்த நாலுக்குப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் சாத்தகவியும் நல்லூர் கந்தகவாமி கோயில் அறங்காவலர் குகழீ இ. குமாரதாஸ் மாப்பாண் முதலியார் அவர்கள், நல்லை ஞானசம்பந்தர் ஆதீனம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சவாமிநாதத் தம்பிரான் சவாமிகள் ஆகியோர் ஆசியுரைகளும் வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

அருட்கவி சீ. விநாசித்தம்பி, மதுரகவி இ. நாகராஜன், கவிஞர் செ. கதிரேசர்பிள்ளை, கவிஞர் காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை, கவிஞர் வே. ஜியாத்துரை, கவிஞர் கல்வயல் வே. குமாரசவாமி, வித்துவான், சைவப்புலவர் க. கணபதிப்பிள்ளை, கவிஞர் தெல்வியூர் நா. ஆறுமுகம், கவிஞர் சொக்கன் ஆகியோர் நல்லூர் நாற்பதைப் போற்றிப் பாடிய பாடல்கள் நாலுக்கு அணிமாலையாகச் சூட்டப்பட்டுள்ளன.

இது 40 பாடல்களைக் கொண்ட ஒரு சிறிய நூல்தான். என்னாலும் இது அற்புத சக்தி மிகுந்த ஒரு நூல் என்பதைக் கண்டாலிலோதான் என்னால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. 2001ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் இந்து சமயப் பேரவை நூல் வெளியிட்டுப் பிரிவுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த திரு. சிவ. முத்துவிங்கம் ஒரு நாள் என்னிடம் வந்து நல்லூர் நாற்பதைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார். இங்கு சிலர் அதனை வீடுகளில் வைத்துப் பாராயணம் பண்ணிப் பயண்டைந்து வருவதாகச் சொன்னார். எப்படித் தெரியும் என்று கேட்டேன். தாயகத்தில் அதனைத் தேவாரப் புத்தகம்போலுப் பேணிப் படித்து வந்த அம்மையார் ஒருவர் கண்டாவுக்கு வரும்பொழுது அதனையும் கொண்டு வந்ததாகவும் நாளாந்தம் அதனை ஒதி முருகன் அருள் பெற்றுவருவதாகவும் சொன்னார். அவ்விதம் அவர் சொல்லக் கேட்ட வேறு அடியார்களும் இந்தப் புத்தகத்தை எங்கு எடுக்கலாம் என்று தன்னைக் கேட்பதாகச் சொன்னார். அவரின் ஆர்வத்தால் நல்லூர் நாற்பது இரண்டாம் பதிப்பாக ஆவணி 2001ல் ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவையால் வெளியிடப் பெற்றது.

8. எனது படைப்புகளில் பாடு மனமே என்ற கவிதைத் தொகுதி எனக்கு நல்ல பெயரைத் தந்த நூல் என்பது எனது கருத்து. இதனை நுணாவிலூர்த் தமிழ் மன்றம் 1972ஆம் ஆண்டு தை மாதம் வெளியிட்டது.

இலக்கிய உலகம் என்ற நூலைப் போலவே இதுவும் வித்தியாசமான ஒரு படைப்பு. இலக்கிய உலகக்தீல் இலக்கியத்தின் முக்கியமான இயல்புகள் கவிதையால் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பாடு மனமேயில் கவிதையின் பலவகையான தன்மைகள் கவிதையால் புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக,

கவிதை என்றால் என்ன?
அது எவ்விதம் பிறக்கிறது?
கவிஞர் என்பபடுவோர் யாவர்?

என்பனபோன்ற பல வினாக்களுக்கு எனது அனுபவ விடைகளை இதில் தந்திருக்கின்றேன். உண்மையில் நான் அவ்வப்போது கவிதை பற்றியும் கவிஞர்கள் பற்றியும் பாடிய இருபது பாடல்களின் தொகுப்புத்தான் பாடு மனமே. முதற் பதினெந்து கவிதைகளும் பல்வேறு பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை. கடைசி ஐந்து கவிதைகளும் கவியரங்குகளிற் படிக்கப்பெற்றவை.

இளையாருதி: கவிதையைப் பற்றி உரைநடையில் ஏராளமான விளக்க நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் கவிதையைப் பற்றிக் கவிதையால் விளக்கந்தரும் நூல் இது ஒன்றாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: தமிழில் மட்டுமன்றி ஆங்கிலத்திலும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நூலைத் திறந்தவுடன் வரும் காணிக்கைப் பாடல் இது:

கன்னல் தமிழாடி மன்னுங் கவிபாடி
வன்னிப் பறவையென உன்னிப் பவனிவர
என்னைத் தினம்விட்டுத் தன்னந் தனியாக
என்றன் குடும்பத்தைத் தன்கண் னிமைபோல
என்னே தவஞ்செய்தேன் என்னத் தினம்போாற்றிப்
பொன்னே யெனக்காக்கும் என்னோர் மனமாமன்
பொன்னர் இளையப்பா என்னும் குணக்குன்றுக்கு(கு)
என்னோர் கைம்மாறாய் இந்நால் காணிக்கை.

நாலுக்கு அணிந்துரை தந்திருப்பவர் பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள். தாயகத்திலே பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராக மட்டுமன்றி மக்கள் பேராசிரியராகவும் ஒருவர் பணிசெய்தார் என்றால் அவர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களாகத்தான் இருக்க முடியும். பிற்காலத்திலே அவரிடம் நான் நாடகம் படிக்க நேர்ந்தாலும் அதற்கு முன்னதாகவே நாங்கள் நல்ல நண்பர்களாகப் பழக்க தொடங்கிவிட்டோம். அதற்கு அவர் பேராதனையிலும் நான் மாத்தனையிலும் இருந்தமை ஒரு காரணம். மலைநாட்டுப் பகுதிக் கூட்டங்களில் நாம் இடைக்கிடை சந்திப்பதுண்டு.

அவர் தமது அணிந்துரையில் ஓரிடத்தில், “கவிதையின் பிறப்பினையும் வளர்ச்சியினையும் உருவினையும் திருவினையும் அறிந்துள்ள கவிஞர் கந்தவனத்தின் பாடு மனமே என்ற நூலில் ‘மீறிப் பொழிந்தவை’ என்ற பகுதியிலே அமைந்துள்ள பாடல்கள் யாவும் கவிதையின்பாற் கவிஞர் கொண்ட ஈடுபாட்டின் மிகுதியினைக் காட்டுகின்றன” என்று குறியிருக்கின்றார். மற்றுமோர் இடத்தில், “இவரின் உவமைகளிற் புதுமையைக் காணலாம்” என்று குறி உதாரணங்களைக் காட்டுகிறார்.

“வம்பலரும் பேராத னைப்பொலிவு போன்று
மாண்புமிகு சிவனொளியின் வல்லநிலை போன்று
கெம்பியெழும் மாவலியின் கிளர்ச்சியினைப் போன்று
கீரிமலை யூற்றுத்தரும் குளிர்ச்சியினைப் போன்றில்
அம்புவியை யாள வொரு பாட்டுவர வெண்டும்

என்ற பாட்டில் உள்ள உவமைகள் புதுமையாக அமைவதுடன் ஈழநாட்டுடன் தொடர்புடையனவாகவுள்ளன.

களனியின் பெருக்கைப் போன்றும்
காலியின் விளக்கைப் போன்றும்
வளமலி யாழ்ப்பா ணத்து
மாம்பழச் சுவையைப் போன்றும்
தெளிதிரு வருள்கொழிக்கும்
திருமலைச் சிறப்புப் போன்றும்
உள்ளிக வர்க்கைப் பாடும்
ஓண்புகழ்க் கவிஞர் ...

என்ற பாடலிலும் மண்வாசனை கமழ்கிறது” என்றேல்லாம் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

இந்த நூலின் விற்பனை உரிமையை வீரகேசரி நிறுவனம் பெற்றுப் பெருமளவு பிரதிகளை விற்று உதவி புரிந்தது.

இளையபாரதி: அதாவது கையிலே கொண்டு திரிந்து இது நான் எழுதிய புத்தகம். ஒரு பிரதி வாங்கிறியளே என்று கெஞ்சாமல், வாசகர்கள் கடைகளை நாடிப் புத்தகத்தை வாங்கியிருக்கிறார்கள் ...

கவிநாயகர்: ஒம். விற்பனை உரிமையை வீரகேசரிக்குக் கொடுத்தபின் நூலை நானோ பிறரோ விற்கமுடியாது. வீரகேசரியின் விற்பனை நிலையங்கள் வாயிலாகவே பாடு மனமே விற்கப்பட்டது. அதிக விற்பனைக்கு அவர்களது விளம்பரமும் ஒரு காரணம்.

மற்றது நீங்கள் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பரிதாப நிலை ஒன்றையும் குறிப்பாக உணர்த்தி இருக்கிறீர்கள். எழுத்தாளர் தமது படைப்புகளைத் தாங்களாகவே பதிப்பித்தல், பணச் சடங்கு போல ஒரு வெளியிட்டு விழாவை நடத்துதல், அதிற் சேரும் பணத்தைக் கொண்டு பதிப்புச் செலவை அடைத்தல், பின்னர் ஏஞ்சிய பிரதிகளைத் தெரிந்தவர்களுக்குக் கட்டி அடித்தல் போன்ற முயற்சிகள் எனக்குத் தெரிந்தவரை அன்றுமுதலாக இன்றுவரை தொடரவே செய்கின்றன.

இவையபாரதி: எந்தவித முன்னேற்றமும் இல்லாமல் ...

கவிநாயகர்: எம் ஏ. ரஹ்மானின் அரசு வெளியிடு, வீரகேசரி நிறுவனம் ஆகிய அமைப்புகள் எழுபது எண்பதுகளில் எழுத்தாளருக்குப் பதிப்பு மற்றும் விற்பனை முயற்சிகளில் உதவி செய்தமையை உண்மையில் ஒரு முன்னேற்றமாகவே கருதுகிறேன். கனடாவில் எழுத்தாளரின் ஆக்கங்களை வாங்கி வெளியிட்டு விற்பனை செய்யும் அமைப்புகள் இன்னும் உருவாகவில்லை.

இத்துறையில் எனக்குத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள காந்தாகம் என்னும் பதிப்பகத்தை நடத்தும் நண்பர் மறவன்புலவு க. சச்சிதானந்தன் அவர்கள் உதவியாக இருந்து வருகிறார். எனது ஆக்கங்கள் பலவற்றை அவர் ஏற்கனவே வெளியிட்டிருக்கிறார். பழைய நூல்களை மறுபதிப்பும் செய்திருக்கிறார். இந்த பாடு மனமே என்ற நூலைக்கூடக் கடந்த ஆண்டு மிக அழகாகப் படங்களோடு இரண்டாவது பதிப்பாக வெளியிட்டிருக்கிறார். அதற்குத் தஞ்சாவூர் தமிழ் பல்கலைக் கழகத்து முன்னாள் துணைவேந்தர் முனைவர் ஒளவை நடராசன் அவர்கள் பாராட்டுப் பா ஒன்றும் வழங்கியிருக்கிறார்.

இவையபாரதி: நன்றி ஐயா! இத்துடன் இன்றைய அங்கத்தை நிறைவு செய்வோமா?

கவிநாயகர்: நல்லது. வணக்கம்.

28. எழுதிய நூல்கள் ~ தொடர்ச்சி

03.03.2008

இவையபாரதி: வணக்கம் ஐயா! இன்றும் உங்களுடைய படைப்புகள் பற்றிப் பேசப்போகிற்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: ஒம்.

9. ‘உய்யும் வழி’ என்பது எனது இன்னுமொரு நூல். பங்குனி 1972ல் யாழ் இலக்கிய வட்ட வெளியீடாக வந்தது.

இது எனது அரங்கக் கவிதைகள் ஜந்தின் தொகுப்பு. இதற்கு அப்பொழுது கல்வி அமைச்சிற் பணியாற்றிய எனது மலையாட்டு நண்பர் திரு. இர. சிவலிங்கம் அணிந்துரை தந்திருக்கிறார். சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியிற் படித்துச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெற்றவர். அக்காலம் முதலாக இவரை நன்கு அறிவேன்.

இவையபாரதி: மலையக மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக உழைத்தவர்.

கவிநாயகர்: மனச்சுத்தமாக உழைத்த ஒரு பெருமகன். முக்கியமாக மலைநாட்டுப் பாடசாலைகளின் கல்வித்தரம் மற்றும் மாணவர் கல்வி வளர்ச்சி குறித்துத் துணிந்து குரல் கொடுத்தவர். அட்டன் மேனிலைப் பள்ளியில் முன்பு அதிபராக இருந்தவர். கவர்ச்சியன் பேச்சாளர். ஒரு காலத்தில் இவர் இல்லாமல் மலையகத்தில் கலை இலக்கியம் மற்றும் கல்வி சார்ந்த கூட்டங்கள் இல்லை என்ற நிலை ஒன்று இருந்தது. மலையகத்தில் வேகமாக வளர்ந்து வந்த இவரது புகழைக் கண்டு மலையக முது தலைவர்கள் அஞ்சியதும் உண்டு.

இத்தகைய வளர்மதியை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அறிமுகங் செய்து வைத்த பெயர் எனக்குரியது. அதனை அவரே பல சந்தர்ப்பங்களிற் சொல்லிப் பெருமைப்பட்டிருக்கிறார். அவனை முதன்முதலில் அழைத்து யாழ்ப்பாணத்திற் பல இடங்களிற் பேச வைத்திருக்கிறேன். மல்லிகை இதழில் இவரை அறிமுகங் செய்து கட்டுரை ஒன்றும் எழுதியிருக்கிறேன். பண்பான இந்த நண்பர் பிற்காலத்தில் இந்தியாவில் வாழ்ந்துவரும் காலத்தில் இறக்க நேர்ந்த குழந்தை கவலைக்கரியது. அவரது நினைவை உய்யும் வழி என்றும் தாங்கி நிற்கும் என்றவொரு மன ஆழுதல் எனக்குண்டு.

உய்யும் வழிக்கு அப்பொழுது யாழ் இலக்கியவட்டத் தலைவராக இருந்த மதுரகவி இ. நாகராஜன் அவர்கள் பதிப்புக்கவி பாடியிருக்கின்றார். எனக்கு மிக நெருக்கமான ஒரு நண்பர் இவர். எமது கவியரங்கக் குழுவில் இவரும் ஒருவர். ஈழகேசரிப் பண்ணையில் வளர்ந்தவர். கவிதை மட்டுமேன்றி கதைகள், கட்டுரைகளும் அழகாக எழுதுவார். குறுநாவல்களும் படைத்துள்ளார். புத்தொளி, கூத்தாடி போன்ற காவியங்களிலும் தனது கற்பனா சக்தியைக் காட்டியுள்ளார். ஏராளமான குழந்தைக் கவிதைகளை இயற்றியிருக்கின்றார். பிற்காலத்தில் ஈழநாடு இதழுக்கு நிருபராகவும் இருந்தவர். எங்கள் மத்தியில் எழுத்தையே தொழிலாகக் கொண்ட மிகச் சிலரில் இவரும் ஒருவர்.

பொதுவாகப் பதிப்புரை உரைநடையிலேதான் இருப்பது வழக்கம். இவர் தனது பாணியில் அதனைப் பதிப்புக் கவியாகப் பாடியிருப்பது புதுமையானது. ஏழு பக்கங்களில் யாழ். இலக்கியவட்டத்தைப் பற்றியும் என்னைப் பற்றியும் அவர் பாடியிருக்கும் நெடும் பாடல், பாட்டு அவருக்கு மிக எளிதாக வரும் என்பதற்கு நல்ல சான்றாக அமைந்துள்ளது.

10. பரிசையிற் சித்தியடைவது எப்படி? என்ற நால் 1972ல் வெற்றிமணி வெளியீடாக வந்தது.

1971ஆம் ஆண்டில் தினகரன் வார இதழில் பரிசையிற் சித்தியடைவது எப்படி என்ற தலைப்பிலே கட்டுரைத் தொடர் ஒன்றை எழுதினேன். அதன் பயன்பாட்டை உணர்ந்து வெற்றிமணி அசிரியர் திரு. மு.க. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தனது பத்திரிகையிலும் அதனைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டார். ‘வெற்றிமணி’ என்பது ஈழத்திலே அக்காலத்தில் தமிழில் மாணவர்களுக்கென்று வெளிவந்த ஒரேயொரு பத்திரிகை. ‘பரிசையிற் சித்தியடைவது எப்படி?’ என்ற தொடரினால் பத்திரிகையையும் அதிகம் விற்கக்கூடியதாக இருந்தது என்று ஆசிரியர் சொல்லக் கேட்டு மகிழ்ந்தேன். அந்த உற்சாகத்தில் தொடர் முடிவில் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நூலாக அவர் வெளியிட்டார். திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தமிழ் ஆசிரியர் உலகத்தில் பிரபலியமானவர். தமிழ் ஆசிரியர் சங்க அலுவல்களிலும் ஈடுபாடுடையவர். அந்தச் செல்வாக்கு நூல் விற்பனைக்கும் உதவியாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றேன்.

இனையபாரதி: அதாவது, அதிகமான மாணவர்கள் இந்த நாலைப் படித்திருக்கிறார்கள்.

கவிநாயகர்: நூல் வெளிவருவதற்கு முன்னதாகவே தினகரனிலும் வெற்றிமணியிலும் கட்டுரைகள் வந்துகொண்டிருந்த காலத்திலும் படித்திருப்பார்கள். எனது அடுத்த நூல் -

11. ‘கவியரங்கில் கந்தவனாம்’ என்பது அக்டோபர் 1972ல் அரசு வெளியீடாக வந்தது.

176 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்த நூல் ஏனிந்தப் பெருமூச்சு, உய்யும் வழி ஆகிய நூற் கவிதைகளுடன் மேலும் பல அரங்கக் கவிதைகள் சேர்ந்த ஒரு தொகுப்பு. அட்டைப் படத்தைப் பிரபல ஓவியர் ‘சௌ’ அவர்கள் கவர்ச்சியாக வரைந்திருக்கிறார். நூலை என்னைப் படிப்பித்து ஆளாக்கிய அண்ணர் திரு. வி. மார்க்கண்டு அவர்களுக்கு அர்ப்பணித்திருக்கின்றேன். எனது மனதிறைவுக்காகப் பாடலை நேயர்களுக்கு வாசித்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

சிறுவனா யிருந்த போதுஞ் சிறப்புற வளர்ந்த பின்னும் உறுதுணை யாக நின்றேன் உயிர்கலந் துலவி நாளும் பெறுமதி நோக்கி டாத பேருத விகளி னாலே செறிநலஞ் செய்யும் அண்ணர் திருமனச் செம்மல் தின்னர்

சீர்க்குநு னாவில் ஊரிற் செந்தமிழ் மன்றம் வைத்தோர் ஊர்க்குயிர் ஆன சேவை உவந்துசெய் ஓப்பில் தொண்டர் யார்க்கும்நல் அன்பர் நன்பர் ஆண்மைகொள் ஆற்றல் ஆளர் மார்க்கண்டர் தமக்கிந் நூலை மனமுவந் தளிக்கின் றேனே.

நூலுக்குப் பாராஞ்மன்ற உறுப்பினர் மதிப்பக்குரிய திரு. வ.ந. நவரத்தினம், இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், திரு. வ. பொன்னம்பலம், சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம் மா அப்பாக்குட்டி ஆகிய பெருமக்கள் வாழ்த்துரைகள் வழங்கியிருக்கிறார்கள். முன்னீடு என்ற தலைப்பில் எனது அன்பு நன்பர் எஸ். பொன்னுத்துரை அரியதொரு கட்டுரை வரைந்திருக்கின்றார்.

பொன்னுத்தரை அவர்கள் எமது நாட்டில் மட்டுமெல்லாது தமிழ்க்கணும் நல்லுலகெங்கணுமே தமது எழுத்தாற்றலாற் பெயர் பெற்றவர். மதிநுட்பம் வாய்ந்த சிறுகதைகளை எழுதிச் ‘சிறுகதை மன்னன்’ என்று எழுத்துலகம் போற்ற ஏறுநடை பயின்றுவருவார். எங்கள் மத்தியில் இவர் ஒரு நவீன ஆறுமுக நாவலர். எவருக்கும் அஞ்சாது சொல்ல வேண்டியதை வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாகச் சொல்ல வெல்லவர் என்பதனால் அப்படிச் சொன்னேன். முற்போக்குப் பிற்போக்குப் பிரச்சனைக்கு நந்போக்குத் தீர்வு கண்டவர். பல பரிசோதனை முயற்சிகளிலும் வெற்றி கண்டவர். இவரது ‘வீ’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி தில்லிப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறை மாணவருக்குப் பாடநூலாகவும் வைக்கப்பட்டது.

இவரது ‘தீ’ என்ற நாவலைப் படித்துவிட்டுப் பச்சை ஆபாசம் என்று இவரோடு வாதம் புரிந்திருக்கிறேன். ஆயினும் தீ எழுப்பிய சர்ச்சை வெப்பத்தை அவா, வீடு ஆகிய சமய தத்துவ நாவல்களால் ஆற்றியிருக்கிறார். மத்தாப்பு, சதுரங்கம் ஆகிய கூட்டு முயற்சி நாவல்களிலும் தன் பங்களிப்பைச் சிறப்பாகச் செய்திருக்கின்றார்.

முதல் முழுக்கம், வலை அகிய நாடகங்களை எழுதி, இயக்கி அரங்கேற்றி நாடகத் துறையிலும் முத்திரை பதித்துள்ளார். கலைக்கழகம் நடத்திய நாடகப் போட்டியிலும் பரிசுகள் ஈட்டியுள்ளார். வானொலி நாடகங்களையும் எழுதியிருக்கின்றார். நான் புவியியற் பாடநூற் குழுவிற் கொழும்பிற் பணியாற்றிய காலத்தில் அவர் வரலாற்றுக்குருவிற் பணியாற்றினார். பிற்காலத்தில் அரசு திரைப்படக் கூட்டுத் தாபனத்தின் பிரதி மதிப்பீட்டுக் குழுவின் தலைவராகவும் இருந்திருக்கின்றார். தற்பொழுது அவுத்திரேவியாவில் வாழ்ந்து வந்தாலும் சென்னையில் மித்ர வெளியீடு என்னும் அமைப்பு வாயிலாகத் தமிழ்ப்பணி செய்து கொண்டிருக்கின்றார். அவர் ‘நனவிடை தோய்தல்’ என்ற பாரிய வரலாற்று நூல் ஒன்றை அண்மையில் எழுதியிருப்பதாகப் பத்திரிகைகளிற் படித்தேன். அதில் என்னைப் பற்றியும் எழுதியிருக்கின்றாராம். நான் இன்னும் அதைப் படிக்கவில்லை.

12. இலங்கையில் ஆசிரியத் தொழில் என்ற ஒரு நாலும் எழுதியிருக்கின்றேன். இது ஒரு வெற்றிமணி வெளியீடு. 1977ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது.

கல்வி டிப்புளோமா பரீட்சைக்கு எழுதிய இந்த ஆய்வுக் கட்டுரைக்கு ஆசிரியர் உலகத்தில் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. வெளியீட்டாளர் ஆசிரியர் திரு. மு.க. சுப்பிரமணியம் அவர்களது முயற்சியாலும் அக்காலத்தில் தமிழாசியர் சங்கத்துக்குச் செயலாளராக இருந்த திரு. மகாசிவம் அவர்களின் செல்வாக்கினாலும் நூல் வேகமாகவே விற்பனையாயிற்று.

13. Hail, The Tamil Tigers! 1986, Vantage Press Inc., 516 West 34th Street, New York.

இது தென் ஆபிரிக்காவில் நான் இருந்த காலத்தில் தமிழீழ விடுதலை தொடர்பாக அவ்வப்போது கிறுக்கிய ஆங்கிலக் கவிதைகளின் தொகுப்பு. N. Veka என்ற புனை பெயரில் வெளியிடப்பட்டது.

இளையபாரதி: அது என்ன ஜயா புதுப்பெயராக இருக்கு?

கவிநாயகர்: புதுசல்ல. பழைய பெயர்தான். அதில் இருக்கும் N நுணாவிலைக் குறிக்கின்றது. நுணாவில் வி.க. என்பதுதான் பெயர்.

இளையபாரதி: இது ‘இலங்கையில் ஆசிரியத் தொழில்’ என்ற நாலிலும் பார்க்க அதிகம் விற்பனையாகி இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: அரசியல் சார்ந்ததால், அதுவும் குறிப்பாக தமிழர் விடுதலை பற்றியதால் அதிகம் விற்பனையாகி இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் நினைப்பது இயல்பானதுதான். ஆனால் எனது நால்களில் மிகக் குறைவாக விற்பனையான நால் இது ஒன்றுதான். அதுவும் நியூ யோக்கில் உள்ள Vantage Press உலகம் முழுவதும் நால்களை விநியோகம் செய்யும் ஓர் அமைப்பு.

இளையபாரதி: இருந்தும் அதிகம் விற்பனையாக வில்லை. என்ன காரணமாக இருக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: எங்களுடைய விடுதலை உணர்வு குறித்து வெளியுலகத்தவருக்குப் பெரிதாக அக்கறை இருக்கவில்லை. ஆவர்களுக்காகத்தான் அது ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டது. விடுங்கள். அடுத்து வெளிவந்த எனது படைப்பு -

14. ‘விநாயகப்பா’ - முதலாம் பாகம். கார்த்திகை 1993, காந்தளகம். 834 அண்ணாசாலை, சென்னை.

இதுவும் தென் ஆபிரிக்காவில் இருந்த காலத்திற் பாடப் பெற்றவை. நணாவிலூர் கோலங்கரை(கொலலங்கிராய்) வீரகத்தி விநாயகர்மீது பாடிய பத்திப் பாடல்கள். இதில் பூசனைப் பதிகம் என்று ஒரு பகுதி வரும். நால் வெளிவருவதற்குப் பதினொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே, அதாவது 1982ஆம் ஆண்டிலிருந்தே இந்தப் பூசனைப் பதிகம் வீரகத்தி விநாயகர் ஆலயத்திற் பாடப்பெற்று வருகின்றது. முக்கியமாக நைமித்திய விழாக் காலத்தில் இந்தப் புதிகத்தைப் பாடியே விநாயகப் பெருமானை வீதிவலத்துக்கு எழுந்தருளச் செய்து வருகிறார்கள்.

இந்தப் பத்தி நாலுக்கு இலக்கிய வித்தகர் கலாநிதி க. செ. நடராசா முன்னுறை வழங்கியிருக்கிறார். நாவற்குழியூர் நடராசன் என்ற பெயரிற் சிறந்த கவிதைகளைப் பாடிப் புகழ்பெற்ற கலாநிதி நடராசா அவர்கள் ஏறத்தாழ 30 ஆண்டுகள் வரை இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ்ச் சேவையின் பணிப்பாளராகப் பணியாற்றியதைப் பலரும் அறிவர். ஆனால் இவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வித்துவான் பட்டத்துக்குச் சௌவாமி விபுலானந்தரிடம் தமிழ் கற்றவர் என்ற சங்கதி பலருக்குத் தெரியாது. வித்துவான் வகுப்பில் தன்னுடன் கூடக் கற்ற செல்வி நவரத்தினம் தங்கராணி அவர்களைக் காதலித்துத் திருமணஞ்சு செய்தவர் என்பதையும் பலர் அறியார். தங்கராணி அசல் கிறித்தவர். இவர் பழுத்த சைவர். கிறித்தவமும் சைவமும் ஒரே கூரையின்கீழ் இருந்தோம்பி இல்வாழ்க்கை நடத்திய பண்பு எங்கள் எல்லோருக்குமே சமய ஒழிமைக்கு வழிகாட்டியாக அமைவதொன்று.

நடராசா அவர்கள் இயற்றிய ஆக்கங்கங்கள் பல. அவற்றுள் ‘அழகத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி’ என்ற ஆய்வு நாலுக்கு 1991ஆம் அண்டு இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலம் 10,000 ரூபாய் பரிசும் ‘இலக்கிய வித்தகர்’ என்ற பட்டமும் வழங்கிக் கொரவித்தது. ஐந்து ஆண்டுகள் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராகவும் இருந்து பலவிதமான தமிழ்ப் பணிகளைச் செய்திருக்கின்றார்.

கணடாவில் 1987ஆம் ஆண்டுமுதல் அல்பேட்டா மாகாணத்தில் நடராசா அவர்கள்

தனது மகள் வத்சலாநங்கை கருணாவுடன் வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் எட்டுண்டன் மகா கணபதி ஆலயக் கட்டிடக் குழுவிற் பணியாற்றி ஆலய வளர்ச்சிக்கு உழைத்தவர். சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலை ஒன்றையும் நடத்தியவர். அல்பேட்டா பல்கலைக்கழகத்தின் தெற்காசிய - பசுபிக்குப் படிப்புத் துறை நிருவாகக் குழுவுக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டவர். அத்துறையின் பகுதி விரிவுரையாளராகவும் இருந்தவர்.

பின்னர் 1992 முதல் ரொற்றோவில் வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் கலை இலக்கியக் கூட்டங்கள், வாணோலி மற்றும் தொலைக் காட்சி நிகழ்ச்சிகள் என்று பணிகள் பல புரிந்தவர். தமிழ்க் கலை தொழில்நுட்பக் கல்லூரியின் தலைவராகவும் இருந்தவர். கண்டா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையத்தின் பணிகளுக்கும் ஆதரவு அளித்தவர். இவ்விதம் நல்ல உடல் உறுதியுடன் இயங்கிவந்த நடராசா அவர்கள் 17.02.1994ல் மார்படைப்பால் உயிர் துறக்க நேர்ந்துவிட்டது. எல்லோரும் மறந்துவிட அவரையும் இந்த நேரத்தில் நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றேன்.

15. ஒன்று ... பட்டால். மே 1994, சிவகோ நிறுவனம். ரொற்றோ, கண்டா.

இது கண்டாவில் எழுதப் பெற்றது. நான் எழுதிய முதல் நாட்டிய நாடகம் என்ற சிறப்பும் இதற்கு உண்டு. இதனை எழுதத் தூண்டியவர் நன்பர் திரு. சின்னையா சிவநேசன் அவர்கள். சிவயோக சுவாமிகளின் ஊராகிய கொழும்புத்துறையிற் பிறந்த சிவநேசனின் புனைபெயர் துறையூரான் என்பது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்து விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. கொழும்பில் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராக இருந்தவர். வல்வெட்டித்துறை சிதம்பராக் கல்லூரி, கோப்பாய்க் கிறித்தவக் கல்லூரி ஆகியவற்றின் முன்னாள் அதிபருமாவர்.

கொழும்பில் இருந்த காலத்திற் பலவிதமான கலைமுயற்சிகளில் ஈடுபட்டுத் தனது பன்முகப்பட்ட ஆழ்ந்தைப் பலரும் அறியச் செய்வர். வாணோலி நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதியதுடன் கொழும்பு அரங்கு நாடக மன்றத்தின் செயலாளராக இருந்து நாடகக் கலைவாரவும் உழைத்தவர். இவருக்கு அதிகம் புகழ்கொடுத்த நாடகம் ‘நரி மாப்பிளை’. இது பிரபல சிங்கள நாடக விற்பனை திரு. தயானந்த குணவர்த்தனா அவர்களின் ‘நரிபேனா’ என்ற நாடகத்தின் தமிழாக்கம்.

கண்டாவில் சிவநேசன் ரொற்றோ மாவட்டக் கல்விச் சபையில் மக்கள் தொடர்பு ஆலோசகராகவும் பகுதிநேர ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்து வருகிறார். பலவிதமான கலை கலாச்சார முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். கண்டாத் தமிழ் எழுத்தாளர் இணையத்தில் இவர் ஓர் இயக்குநர். அதன் செயலாளராகவும் பல அண்டுகள் பணியாற்றியவர். கண்டா சிவதொண்டன் நிலையம், இந்து கலாச்சார மன்றம் ஆகியவற்றின் தலைவராகத் தற்சமயம் தொண்டாற்றிவருகின்றார். இலங்கைப் பட்டதாரிகள் சங்கத்தின் செயற்பாடுகளிலும் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர். அல்பேட்டா விநாயகர் ஆலய சபையின் ஒன்றாறியோக் கிளையின் தலைவராகவும் இருக்கின்றார்.

கீதவாணியில் இவர் தொடர்ந்து நடத்திவரும் நாடும் நடப்பும் நிகழ்ச்சி பிரஸ்லியமானது. அதன் 22 அங்கங்கள் நூலாக்கப்பட்டு 1999ல் நடந்த இவரது மணிவழாவின்போது வெளியிடப்பட்டது. இவரது சிறுவர் பாடல் தொகுதி ஒன்றுக்கு எனது தலைமையில் ரொற்றோவில் வெளியீட்டு விழாவும் நடந்திருக்கின்றது. இவரது ‘தங்கச்சி கொழும்பக்கோ போகிறாய்?’ என்ற முழுநீள நகைச்சுவை நாடகம் 2001ல் மணிமேகலைப் பிரசரமாக வெளிவந்துள்ளது.

இத்தகைய கலைஞரும் பழகுதற்கினிய பண்பாளரும் ஒருநாள் ஒரு கதையுடன் என்ன அணுகினார். கதை ஒற்றுமை விடுபட்டால் என்ன நடக்கும் என்பதை உரிப்பொருளாகக் கொண்டது. சிங்களவர் - தமிழர் பிரச்சனை தொடர்பானது. கதையைச் சொல்லிவிட்டு அதனை நாட்டிய நாடகம் ஆக்கித் தரவேண்டும் என்றார். கதையைப் பதினொரு காட்சிகளாகப் பிரித்து நடனத்துக்கேற்ற வகையிற் பாடல்களை எழுதிக் கொடுத்தேன்.

நாட்டிய நாடகம் 1994ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 17ஆம் நாள் அல்பேட்டா விநாயகர் ஆலயக் கட்டிட நிதிக்காக மேடையேற்றப்பட்டது. இயக்கம் ஆசிரியர் சின்னையா சிவநேசன்தான். பாடல்களுக்குரிய இசையைச் சிறப்பு அமைத்தவர் திருமதி பிரேமா சிறைக்கந்தராசா அவர்கள். நடன அமைப்பு, நட்டுவாங்கம், தயாரிப்பு எல்லாம் பிரபல நடன ஆசிரியர் திரு. வாச சின்னராசா அவர்கள். பார்த்தவர் பலரும் பாராட்டிய ஒரு முயற்சி இது.

16. மணிக்கவிகள்: எனது நால்களுள் மிகவுஞ் சிறியது மணிக்கவிகள் என்ற படைப்பு. இருந்தாலும் அது இரு பதிப்புகளைக் கண்டிருப்பது ஒரு சிறப்பு. முதற் பதிப்பு அக்டோபர் 1994லிலும் இரண்டாம் பதிப்பு மே 1995திலும் வெளிவந்தன. இவற்றுக்கு எனது மணி விழாக் குழும் செயலாளர் திரு. எஸ். ஜெகதீசன் பொறுப்பாக இருந்தார். திரு. ஜெகதீசன் அவர்கள் இலக்கிய நெஞ்சமுனள் ஓர் எழுத்தாளர். எழுத்தாளர்களை மதித்து நடப்பவர்.

இணையபாரதி: இலக்கிய நெஞ்சம் உள்ள எழுத்தாளர் என்று நீங்கள் சொல்வதனால், இலக்கிய நெஞ்சம் இல்லாத எழுத்தாளர்களும் இருக்கிறார்கள் என்றெல்லோ நாங்கள் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

கவிநாயகர்: எழுதுகின்றவர்கள் எழுத்தாளர்களாக இருக்காலாம். ஆனால் அவர்கள் எல்லாரும் இலக்கியகாரராக இருப்பதில்லை. இலக்கியச் சுவையில் திளைத்தவரை அவரது பேசுக்களும் எழுத்துக்களும் காட்டிவிடும். ஜெகதீசனுக்கு இலக்கிய உணர்வு அதிகம். அழகாக எழுதும் வல்லமையோடு மற்றவர்களின் எழுத்துக்களைப் படித்துச் சுவைக்கும் இயல்பும் இவருக்கு உண்டு. சில எழுத்தாளருக்கு மற்றவர்களின் ஆக்கங்களைப் படிக்கும் ஆர்வம் இல்லை. ஒரு முறை ஓர் எழுத்தாளர் தொலைபேசியில் என்னை அழைத்து நம்நாடு இதழில் தனது கட்டுரை ஒன்று வெளிவந்திருப்பதைக் கூறி, அதனைத் தான் எழுத நேரந்த பின்னணி பற்றி விவரித்தார். ஒரு பத்து நிமிடம் வரை தனது கட்டுரைப்பற்றியே பேசி மகிழ்ந்தார். அவரது கட்டுரை வந்த அதே பக்கத்தில் எனது கவிதை ஒன்றும் வந்திருந்தது. அது பற்றி ஒரு முச்சமில்லை. இப்படி எழுத்தாளரை எல்லாம் வகைப்படுத்தி இன்னொரு சந்தர்ப்பத்திற் பேசலாம். சுவையாகவும் இருக்கும்.

இந்த நாலுக்கு திரு. ஜெகதீசன் எழுதிய பதிப்புரையில் உருவகச் சிறப்பில் மாத்திரை போன்ற மணிக்கவிகள் உள்ளடக்கத்தில் காத்திரம் கொண்டவை என்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார். உண்மைதான். புத்திமதி புகட்டும் இப்புதுமைக் கவிதைகளை அக்காலத்தில் தாயகம் சஞ்சிகை ஆசிரியர் வாரததுக்கொண்டாகப் பெட்டிகட்டி வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்திற் படித்தவர் பலரும் பாராட்டிய வண்ணம் இருந்தனர். அப்படி பாராட்டியவர்களில் திரு. ஜெகதீசனும் ஒருவர். இன்றும் அதில் ஒரு பாடலை என்னைக் காணும் போதெல்லாம் உதயன் பத்திரிகை ஆசிரியர் திரு. ஆர். என் லோகேந்த்ரிலிங்கம் முனுமுனுப்பார். அந்தப் பாடல் இது:

அலுவல் முடிக்க அடிக்கடி வருவார்

அலுவல் முடிந்தபின் அடிக்கவும் வருவார்.

இவை பெரிதும் பேருந்துகளிலும் அகழ்வழிகளிலும் போகவும் வரவும் என் சிந்தனைகளில் உதித்தலை. இவற்றை வெளியிட எனது ஊரவர் குரும்பசிட்டி திரு. து. ஈஸ்வரகுமார் நிதி வழங்கி உதவினார் என்பதையும் இந்த இடத்திற் கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

நூலுக்கு சிவாகம ஞானபானு சிவஞானச்செல்வக் குருக்கள் ஆசியுரை வழங்கியிருக்கிறார். இவரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் தேமதுரம் என்ற வானொலியை நடத்திய திரு. ப. ஞானேஸ்வரன் அவர்கள். இப்பொழுது தமிழோசையில் நிகழ்ச்சி நடத்திவருகிறார். அவர் ஒருவகையில் எனக்கு மாணவர். அவர்தான் கண்டாவில் வானொலியில் எனது குரலை முதன்முதலில் ஒளிக்கச் செய்தவர். சிவஞானச்செல்வக் குருக்களைத் தேமதுரத்திற் பேட்டி காணும் வாய்ப்பையுந் தந்தவர். குருக்கள் சமய தந்துவங்களை மிக எளிதாக விளக்கும் ஆற்றல் படைத்த அறிஞர் என்பதை அறிந்து அவருடன் நெருங்கிப் பழகினேன். இதற்கு ஆசியுரை தருமாறு கேட்டபோது பாட்டாலேயே அதனைத் தந்துவினார். பாட்டுத் திறமும் வாய்ந்தவர் அவர்.

மணிக்கவிகளுக்கு திருமதி புவனேஸ்வரி சச்சிதானந்தம் மதிப்புரை வழங்கி யிருக்கிறார். அவர் இராமநாதன் கல்லூரியிற் கல்வி கற்றவர். பின்னர் அதே கல்லூரிக்கு அதிபராயும் இருந்தவர். தமிழர் கல்வியைத் தூரநோக்குடன் வளர்த்த தூயவர் சேர் பொன். இராமநாதனின் நினைவைக் கண்டாவிலும் வளர்த்துவரும் திருமதி புவனேஸ்வரி சச்சிதானந்தம் அவர்கள் பெண்ணின் பெருமைக்குப் பொருளானவர்; ஒரு பெரிய கல்விப் பாரம்பரியத்தின் விழுதானவர்.

எனது அடுத்த படைப்பு -

17. இயற்கைத் தமிழ் என்பது. அகிலன் ஆறாவது ஆண்டு நினைவாக 1995ஆம் ஆண்டு வெளியீட்டுப் பெற்றது.

‘தமிழ் தகவல்’ ஆசிரியர் திரு எஸ். திருச்செல்வம் தாயகத்தில் கொல்லப்பட்ட தனது ஒரே மைந்தன் செல்வன் அகிலனின் நினைவாக ஆண்டுதோறும் இலக்கிய நூல்களை வெளியிடும் திட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் ஆறாவது ஆண்டு நினைவாக இந்நால் வெளியிடப்பட்டது.

கலாநிதி நிர்மலா சுரேஷ் இதற்கு மதிப்புரை தந்திருக்கிறார். தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த நிர்மலா சுரேஷ் அவர்கள் அக்காலத்தில் ரொங்னரோவில் குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார். அடக்கமாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்த இந்த அறிஞரை முதன்முதலாக ஒரு கட்டுரை மூலம் கண்டியத் தமிழருக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் எழுத்தாளர் திரு. க.தெ. சண்முகராசா அவர்கள். நிர்மலா அறிஞர் மட்டுமல்லது தமிழுலகம் நன்கு அறிந்த கவிஞருமாவர். தமிழ்நாட்டு ஆரசியலிலும் ஈடுபாடுடையவர். இவர் தமது முனைவர் பட்டத்துக்கு ஹைக்கூக் கவிதைகள் என்ற பொருளிற் செய்த ஆய்வுக் கட்டுரையின் பிரதி ஒன்றை எனக்குப் படிக்கத் தந்தார். அது பின்னர் அச்சிட்டுக் கலைஞர் தலைமையில் வெளியிடப் பெற்றது. அத்தகைய பெருமகளின் மதிப்புரை இயற்கைத் தமிழுக்கு அணியாகவுள்ளது.

இளையபாரதி: இயற்கைத் தமிழ் என்றால் என்ன? அதில் என்னத்தைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: அதனை நான் தொடக்கத்திலேயே சொல்லியிருக்க வேண்டும். இயற்கைத் தமிழ் என்றால் இயற்கைச் சூழல் பற்றிச் சொல்லுகின்ற நால் என்று

பொருள். தமிழகத்தின் தன்மை அல்லது நீர்மை என்ற பொருளாகும் உண்டு. இந்தவகையில் இயற்கையின் தன்மை அல்லது இயற்கைச் சூழலின் நிலைமை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மேலும் தமிழ் என்ற சொல் பொதுவாகச் செய்யுள், பாடல் அல்லது கவிதை என்ற பொருள்களிலும் பயன்படுத்தப்படுவதுண்டு. உதாரணமாக, கம்பன் தமிழ் என்பதற்குக் கம்பன் செய்த காவியம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம், கம்பனின் கவிதை என்றும் கொள்ளலாம். அதுபோல மூவர் தமிழ் என்ற சொல்லும் வழக்கில் உள்ளது. மூவர் தமிழ் என்றால் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஆகிய மூவருக்கு செய்த தேவாரங்கள் என்று பொருள். திருமூல நாயனார் தாம் செய்த திருமந்திரத்தை மூவாயிரந்தமிழ் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இந்த மரபைப் பின்பற்றி இயற்கை பற்றிய செய்யுள் நூல் என்ற பொருளில் இயற்கைத் தமிழ் என்று பெயர் வைத்தேன்.

இது அடிப்படையில் குழல் பாதுகாப்புத் தொடர்பான பாடல்களைக் கொண்ட நூல். குழலை மாசு படுத்துதல் என்பது இக்காலத்திற் பெரிய பிரச்சனையாக வளர்ந்து வருகின்றது. இயற்கைச் சூழலையும் வளங்களையும் மாசு படுத்தவதால் வருந்தின்கூடிய சுட்டிக் காட்டி அவற்றைப் பேணவேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தும் நூல்தான் இயற்கைத் தமிழ். அதுமட்டுமன்றி புகைப்பிடித்தல், மது அருந்துதல், போதைப் பொருள் பாவித்தல், பாவியல் வன்முறை போன்ற இயற்கையான வாழ்க்கைக்கு மாறான போக்குகளால் வரும் விளைவுகளையும் இந்நால் எடுத்துக் கூறுகின்றது. நடைமுறைப் படுத்தக்கூடிய தீர்வுகளையும் முன்வைக்கின்றது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இவைபற்றிப் படிப்பவரைச் சிந்திக்கத் தாண்டுவதாகவுள்ளது.

எனினும் உங்களைப் போலவே பலருக்கும் இந்தத் தலைப்பு விளங்காமல் இருக்கக்கூடும் என்று கருதி பெயரைச் சூல் பாதுகாப்பு என்று மாற்றி, இதன் இரண்டாவது பதிப்பைச் சென்னையிலுள்ள காந்தளகம் 2005ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில் அழகான படங்களுடன் கவர்ச்சியான வடிவத்தில் வெளியிட்டுள்ளது.

18. எழுத்தாளன். இது வளரும் எழுத்தாளருக்கு வாய்ப்பான அறிவுறைகளைக் கொண்டது.

இந்நாலில் உள்ள கட்டுரைகளிற் சில, கவிஞர் தீவகம் இராஜலிங்கம் நடத்திய ஈழகேசரியில் 1993ல் அறிமுகமாயின. முழுவதுமாக இங்கிலாந்தில் திரு. பாமா E.K. இராஜகோபால் நடத்திய ஈழகேசரியில் தொடர் கட்டுரைகளாக வெளிவந்தன. அவற்றைத் தொகுத்து வெற்றிமணி ஆசிரியர் திரு. மு.க.ச. சிவகுமாரன் எழுத்தாளன் என்ற பெயரில் 1995 யூலையில் யேர்மனியில் நூலாக வெளியிட்டார். அவர் சிறந்த ஓர் ஓவியர். அவருடைய சித்திரங்களும் நூலை அழகு செய்கின்றன. நூலுக்கு இலண்டன் ஈழகேசரி ஆசிரியர் திரு. இராஜகோபால் அவர்களே மதிப்புறர எழுதியிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது ஈழகேசரியை விட்டுப் ‘புதினம்’ என்ற இதழை நடத்தி வருகின்றார். இராஜகோபாலை அவர் யாழ்ப்பாணம் ஈழநாடு பத்திரிகையில் பணிபிறிந்த காலத்திலிருந்தே நான் நன்கு அறிவேன். ஈழநாடு வார மலரில் கலையரங்கம் என்ற பகுதிக்கு அவர் பொறுப்பாக இருந்தார். அவர் எழுதிவந்த நம்நாட்டுக் கலைஞர்கள் என்ற தொடரும் பெயர் பற்றாது. தினகரன் இதழுக்கும் உதவி அசிரியராகப் பணியாற்றி யுள்ளார். இவர் எழுதிய ‘ஆழிக்குமரன்’ என்ற நூலுக்கு 1994ஆம் ஆண்டு கண்டாவில் அறிமுக விழா ஒன்று நடத்தப்பட்டது. பின்னர் ‘வல்வெட்டித்துறையிலிருந்து அமெரிக்காவரை கப்பலோட்டிய தமிழர்கள்’ என்ற நூலுக்கும் கண்டாவில் அறிமுக விழா வைக்கப்பட்டது. இரு விழாக்களிலும் நான் பங்குபற்றியிருக்கிறேன்.

எழுத்தாளன் என்ற நூலை எழுத்தாளர் என்ற மகுடத்தில் 2005ல் காந்தளகம் அதிபர் மறவன்புலவு திரு. க. சச்சிதாண்தன் தமிழ்நாட்டில் மறுபதிப்புச் செய்திருக்கின்றார். எழுத்தாளன் ஆண்களை மட்டும் சுட்டுகின்றது என்று சிலர் சுட்டிக் காட்டியதால் இரண்டாம் பதிப்பில் அதற்கு எழுத்தாளர் என இரு பாலாரையும் குறிக்கும் வகையிற் பெயர் மாற்றப்பட்டதோடு கட்டுரைகளிலும் ஆங்காங்கு சில மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இவையபாரதி: இப்பொழுது இங்கே கண்டாவில் தாய் வீடு என்ற பத்திரிகையிலும் பகுதி பகுதியாக வந்துகொண்டிருக்கிறது.

கவிநாயகர்: ஓமோம். பெப்பிரவரி மாதத்திலிருந்து வந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்நாலின் பெறுமதியையும் தேவையையும் உணர்ந்து தாய் வீடு ஆசிரிய பீடம் கட்டுரைகளை வெளியிட்டு வருவதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இவையபாரதி: நன்றி ஜயா! இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சியை நிறைவு செய்யும் நேரம் வந்துவிட்டது. மீண்டும் சந்திப்போம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

29. எழுதிய நூல்கள் ~ தொடர்ச்சி

10.03.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஐயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் இளையபாரதி அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே! எனது படைப்புகள் பற்றிச் சொல்லியிருந்தேன். அதன் தொடர்ச்சியாக, கனடாவில் வெளியிடப் பெற்ற மற்றுமொரு நூல் -

19. முத்தான தொண்டர் என்பது. 1995ஆம் அண்டு ஆவணி மாதம் ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவையினால் வெளியிடப் பெற்றது.

இது ஞானசுரபி, ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா அவர்களின் வாழ்வும் பணியும் பற்றிய ஒரு வரலாற்று நூல். இவரைப் பெரும்பாலான நேயர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். ஆசிரியத் தொழில் பார்த்த முத்தைதையா அவர்கள் அன்பே சிவம் என்ற நன்னெறியை மக்கள் மத்தியில் வளர்ப்பதில் தமது வாழ்நாள் முழுவதையும் அர்ப்பணித்தவர். நாவலப்பிடிட்டியிற் படிப்பித்த காலத்தில் அங்கு அச்சக்கூடம் ஒன்றை நிறுவி ஆத்மஜோதி என்ற சஞ்சிகையை நடத்தியவர். மலைநாட்டு மாணவர் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உழைத்தவர். மக்கள் பிரச்சனைகளை அன்பு, ஆதரவு, இனசொல் போன்ற அழுதங்களால் தீர்த்து வைத்தவர். தாயகத்தில் மட்டுமல்லாது இந்தியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், இந்தோனெசியா ஆகிய நாடுகளிலும் சமயப் பணிகள் புரிந்தவர். ஜரோப்பிய நாடுகளுக்கும் சென்று அங்கு வாழும் தமிழர் மத்தியில் தமிழ் கற்க வேண்டிய அவசியத்தையும் சமய வழக்கையின் நன்மைகளையும் வலியுறுத்தி வந்தவர்.

இளையபாரதி: கனடாவுக்கும் வந்திருக்கின்றார்.

கவிநாயகர்: ஓமோம். 1994ஆம் ஆண்டு வருகைதந்திருந்தார். அவ்வாண்டு யூலையில் நடந்த நான்காவது அனைத்துலகச் சைவ சித்தாந்த மாநாட்டுக்கு அவரும் அமைக்கப்பட்டிருந்தார். அதே மாதம் இந்து சமயப் பேரவை என்ற அமைப்பையும் ஒன்றாறியோவில் தொடக்கி வைத்தார். இந்து சமயப் பேரவை அவரது சமயப் பணிகளைப் பாராட்டி அவருக்கு விழா ஒன்றை நடத்தியது. ஞானசுரபி என்ற பட்டத்தையும் அந்த விழாவில் வழங்கி அவரைக் கௌரவித்தது.

இந்து சமயப் பேரவையின் அழைப்பின்பேரில் 1995ஆம் ஆண்டு அவர் மீண்டும் கனடாவுக்கு வந்தார். வந்த இடத்தில் அவர் எழுதிய ‘தரிசனம்’ என்ற நூலும் நான் எழுதிய ‘முத்தான தொண்டர்’ என்ற இந்த நூலும் 1995ஆம் ஆண்டு செப்தம்பர் மாதம் 4ஆங் திகதி திங்கட்கிழமை வெளியிடப்பட்டன. அதனைத் தொடர்ந்து சமயப் பணிகளைச் செய்வதற்கு மொன்றியலுக்குப் பயணமானார். அங்கு செப்தம்பர் 8ஆம் நாள் அவர் இறைவனாடு சேர நேரந்துவிட்டது. இறுதிக் கிரியைகளை இந்து சமயப் பேரவை 16ஆங் திகதி சனிக்கழை ரோறங்ரோவில் நடத்தி முடித்தது.

நூலுக்குத் திரு. சாமி அப்பாத்துரை மதிப்புரை தந்திருக்கிறார். அவர் ஆத்மஜோதி முத்தையா அவர்களை நன்கு அறிந்தவர். இந்து சமயப் பேரவைக்குப் பிற்காலத்தில் தலைவராகவும் இருந்தவர். ‘தரணியெங்கும் தமிழ் வளர்ப்போம்’

என்ற நூலின் ஆசிரியர். கண்டியக் குடிவரவு, குடியமர்வு, குடியுரிமை பெறுதல் போன்ற விடயங்களில் மக்களுக்கு உதவிசெய்து வருபவர்.

இளையபாரதி: இக்காலத்தில் அரசியலிலும் ஈடுபட்டுள்ளார்.

கவிநாயகர்: ஓமோம். ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவை வெளியிட்ட எனது மற்றுமொரு நூல் -

20. புதிய சைவ வினாவிடை - முதற் புத்தகம் என்பது. இதன் முதற் பதிப்பு 1997லும் இரண்டாம் பதிப்பு 2002ஆம் ஆண்டிலும் வெளிவந்தன.

இது ஆறுமுக நாவலர் பெருமானின் சைவ வினாவிடையைத் தழுவி, கண்டியச் சிறுவர்களுக்கு ஏற்ற வகையில் சில மாற்றங்களைச் செய்து, எளிமையான நடையில் எழுதப் பெற்றது.

இளையபாரதி: வினாவிடை முறையிற் கற்பிக்கும் முறையை முதன்முதலாக நடைமுறைப் படுத்தியவர் நாவலர் பெருமானதான் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: கிறித்தவர்கள் ஏற்கனவே வினாவிடை முறையில் தங்கள் சமயத்தைப் போதிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். சிலர் அவர்கள் கையாண்ட முறையைப் பின்பற்றித்தான் நாவலர் பெருமான சைவ வினாவிடை எழுதினார் என்று நினைக்கிறார்கள். நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. வினாவிடை முறை விளக்கம் கந்தபுராணத்தில் தட்சகாண்டத்திலும் வருகின்றது. அவர் அதனையும் பின்பற்றியிருக்கலாம் அல்லவா?

எப்படி இருந்தாலும் அவர் சைவ வினாவிடை நூல்களை எழுதி 125 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிவிட்டன. இந்தக் காலப் பகுதியில் உலகம் எவ்வளவோ மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி இருக்கிறது. சமய சமூகப் பார்வையிலும் புதிய சிந்தனைகள் தோன்றி வளர்ந்துள்ளன. மேலும் சைவர்கள் புலம் பெயர்ந்து புதிய குழல்களில் வாழுவும் தொடங்கியுள்ளனர். அதனால் கால மாற்றத்துக்கும் புதிய குழலுக்கும் ஏற்பட பல மாற்றங்களைச் செய்து புதிய சைவ வினாவிடை - முதற் புத்தகத்தை எழுத நேர்ந்தது.

1997ஆம் ஆண்டு ஷுலாய் மாதம் -

21.தங்கம்மா நான்மணி மாலை என்ற எனது இன்னொரு நூலை ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவை வெளியிட்டது.

இளையபாரதி: இது சிவத்தமிழ்ச்செல்வி கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களைப் பற்றியது ...

கவிநாயகர்: ஓம். அவரது பணிகள் பற்றிய பிரபந்தம்.

இளையபாரதி: பிரபந்தம் பற்றிச் சிறுவிளக்கம் நேயர்களுக்கு வேண்டும் ஜயா.

கவிநாயகர்: தமிழில் 96 வகைப் பிரபந்தங்கள் உள்ளன. அவற்றில் ஒன்று நான்மணி மாலை என்பது. இது வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை, விருத்தம், அசிரியப்பா ஆகிய பாவினங்களால் அந்தாதித் தொடையாக 40 செய்யுள்களில் ஆக்கப்பெறுவது. அவ்வகையில் தங்கம்மா நான்மணிமாலையில் துர்க்காதூரந்தரி

செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களுடைய தமிழ், சைவப் பணிகள் பற்றி விதந்து பாடியிருக்கிறேன்.

சமய சிந்தனையில் செல்வி தங்கம்மா அவர்கள் எங்கள் மத்தியில் திருஞானசம்பந்தர் புகழ்ந்து பாடிய மங்கையர்க்கரசியாரைப் போன்றவர். ஒரு வேறுபாடு என்னவென்றால் அவர் பாண்டிமாதேவி, இவர் திருமணமே செய்யாத தூர்க்காதூரந்தரி. சமயப் பணிமட்டுமன்றிப் பலவிதமான சமூகப் பணிகளையும் செய்து வருகின்றார். அவற்றைத் தன்காலத்துக்குப் பின்னரும் செய்யத்த தக்க வகையிற் பல அறுக்கட்டளைகளையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார். அவரின் ஓப்பற்ற பணிகளுக்கு நாம் செய்யும் ஒரு கைமமாறாக இந்த நூல் அமைந்திருக்கிறது.

பின்னர் தூர்க்காதூரந்தரி அவர்களின் முத்து விழாவை முன்னிட்டு 2005ஆம் ஆண்டு யனவரியில் இது மறுபதிப்பும் செய்யப்பட்டது. முதற் பதியில் நேரந்த சில பிழைகள் திருத்தஞ் செய்யப்பெற்ற ஒரு செம்பதிப்பாக இப்பதிப்பு விளங்குகிறது. இதற்கு வேண்டிய பொருள் உதவி புரிந்தவர் டாக்டர் க. இரவீந்திரன் அவர்கள். இவர் என்னைப் படிப்பித்த மு. கத்ரிகாமசேகரம் அவர்களுடைய மைந்தராவர்.

பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி முன்னாள் விரிவுரையாளரும் உப அதிபருமான பண்டிதர் திரு. க. சச்சிதானந்தன் அவர்கள் இந்த நாலுக்கு ஒரு பாராட்டுரை வழங்கி யிருக்கிறார்கள்.

இளையபாரதி: இவர் இப்போ எங்கே இருக்கிறார், ஜயா?

கவிநாயகர்: வவுனியாவில். நான் வயாவிளான் மத்திய மகாவித்தியாலயத்திற் கற்பித்த காலத்தில் பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் பலருடனும் பழக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தது. ஆசிரிய மாணவருக்கு வயாவிளான் மத்திய மகாவித்தியாலயம் ஒரு கற்பித்தற் பயிற்சிக் கல்லூரியாகவும் இருந்ததால் அங்கு அடிக்கடி விரிவுரையாளரையும் ஆசிரிய மாணவரையும் காணலாம். இறுதி வகுப்பினருக்கு நானும் சிலசமயங்களிற் கற்பித்தற் பயிற்சிப் பர்ட்சராகக் கடமையாற்றியிருக்கிறேன். அந்தக் கடமையில் நான் பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழக்கியிருக்கிறேன். மேலும் பண்டிதரின் ஊர் மாவிட்டபுரம். மாவைக் கந்தனைத் தரிசிக்கச் செல்லும் நாட்களில் எல்லாம் கோயில் வெளிவீதி ஓரமாகவுள்ள பண்டிதரின் வீட்டுக்குஞ் சென்று வருவேன். பண்டிதர் வான சாத்திரத்தில் வல்லவர். கவிதையும் அவருக்கு இயல்பாக வரும். அவர்தான்

சாவில் தமிழ்ப்படித்துச் சாக வேண்டும் - எந்தன்
சாம்பல் தமிழ் மனக்க வேண்டும்

என்று பாடித் தமிழ் உனர்ச்சிக்கு முதன்மை வித்திட்டவர். ‘ஆனந்தத் தேன்’ என்ற பெயரிற் கவிதைத் தொகுதி வெளியிட்டிருக்கின்றார். ‘அன்ன பூரணி’ என்ற பெயரில் ஒரு நாவலும் எழுதியிருக்கின்றார்.

ஆங்கிலம் சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளிலும் பாண்டித்தியமுள்ள பண்டிதர் தங்கம்மா நான்மனிமாலைக்கு அளித்த பாராட்டுரையில் ‘ஆங்கிலத்தில் poetic diction என்று கூறப்படும் கவித்துவச் சொற் சிறப்பு இம் மனிமாலையிற் பொருத்தமாக உள்ளது’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

திருமதி புவனேஸ்வரி சச்சிதானந்தம் அவர்கள் வாழ்த்துரை வழங்கியுள்ளார். இவர்

இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரிக்கு முன்பு அதிபராக இருந்தவர். அக்கல்லூரியிலேயே செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களுடன் ஒன்றாகப் படித்தவர். வாழ்த்துரையில் தங்கம்மா அவர்கள் துறவறத்தையும் தான் இல்லறத்தையும் தமுவ நேர்ந்த முன்வினைப் பயன்களை நினைந்து, தங்கம்மா அவர்களின் அதீத திறமைகளையும் ஆளுமையையும் விளக்கியிருக்கின்றார்.

எனது அடுத்த இரு நூல்களையும் சென்னை கோடம்பாக்கத்தில் இயங்கிவரும் இளம்பிழைப் பதிப்பகம் வெளியிட்டு வைத்தது.

22. பத்துப்பாட்டு யூலாய் 1998ல் தமிழ் நாட்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதில் பத்துக் கதைகளைப் பாட்டால் கூறியிருக்கின்றேன்.

சந்திப்பு, குளிர் வதை, அர்த்தநகள் சிதறியன், கரிய நெஞ்சிருள், அன்பும் அறஞும், அகதி ஆகிய அவள், கவரிமான் அன்னாள், தாயகமே எந்தன் வேதம், இடமில்லைக் கோழைகளுக்கு, ஞானக் கூத்து என்பன இதில் இடம்பெறும் கதைப் பாட்டுக்களின் தலைப்புக்கள். இதற்குக் கவிஞர் அம்பி அணிந்துரை எழுதியிருக்கின்றார்.

அம்பி என்று எழுத்து உலகம் அழைத்துவரும் திரு. இ. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் பாடசாலை ஆசிரியர், குழந்தைகள் கவிஞர், நாடகக் கவிஞர், ஆய்வாளர், பாடவிதான் எழுத்தாளர் என்ற பல முகங்களைக் கொண்டவர். யாழ். இலக்கிய வட்டத்தில் உறுப்பினராக இருந்தவர். யாழ். இலக்கிய வட்டந்தான் இவரது முதற் படைப்பாகிய ‘கிரீனின் அடிச்சுவடு’ என்ற ஆய்வு நூலை 1967ல் வெளியிட்டது. தொடர்ந்து பத்து நூல்களால் தமிழை வளப்படுத்தியுள்ளார். அம்பிப்பாடல், கொஞ்சம் தமிழ் போன்ற படைப்புகளைத் தந்து தலைசிறந்த குழந்தைப் பாடற் கவிஞர் என்ற பெயரையும் பெற்றவர். கொழும்பு பாடவிதானப் பிரிவில் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றியபின் பாப்புவா நியூகினியிற் கல்விச் சேவை நியமனம் பெற்றுச் சென்றவர். அங்கு பணியாற்றிய காலத்தில் Linging Memories என்ற நூலை எழுதினார். சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக அவர் பாப்புவா நியூகினி அரசின் கெளரவுத்தையும் பெற்றார். சென்னையில் நடந்த இரண்டாவது அனைத்துலகத் தமிழாய்ச்சி மாநாட்டையொட்டி நடத்தப்பெற்ற கவிதைப் போட்டியில் பாராட்டுப் பதக்கம் பெற்றார். சமூத்து மருத்துவத் தமிழ் முன்னோடி டாக்டர் சமுவெல் கிரீன் அவர்களின் சேவைத் திறந்தை எடுத்து விளக்கி இலங்கை அரசைக்கொண்டு அவருக்கு முத்திரை வெளியிடச் செய்த சாதனையாளர். அதற்காகக் கொழும்பு அமெரிக்கத் தூதரகம் அம்பியைக் கெளரவித்தது. கண்டாவில் தமிழர் தகவல் விருதையும் பெற்றவர்.

தற்பொழுது அவுத்திரேவியாவில் வாழ்ந்துவரும் நன்பர் அம்பி சிறிது நோய்வாய்ப் பட்டுள்ளார் என்று அறிகிறேன். அவர் நலம்பெற இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேன்.

பத்துப்பாட்டு இறுவட்டாகவும் யேர்மனியில் தயாரிக்கப்பட்டது. இதனைத் தயாரித்தவர் வெற்றிமணி ஆசிரியர் கலாநிதி மு.க.சு. சிவகுமாரன் அவர்களின் மைந்தர் திரு. சஞ்ஜீவன். இவரும் தந்தையைப் போலவே ஒரு கலைஞர்தான். குறிப்பாகத் தானாகப் பாட்டுகள் பாடிக் கணினியில் அவற்றுக்கு இசை அமைப்பதில் வல்லவர்.

23. ஆறுமுகம். ஆகஸ்ட் 1998ல் வெளிவந்தது. அதுவும் இளம்பிழைப் பதிப்பக வெளியீடுதான். அதனை நடத்துவார் வேறு யாருமல்லர்.

தாயகத்தில் எனது நூல்கள் சிலவற்றை வெளியிட்ட இளம்பிறை எம். ஏ. ரஹ்மான் அவர்களேதான்.

அவர் தனது பதிப்புரையில் எமது நட்புறவு பற்றியும் எனது நூல்களை வெளியிட்ட முறைகளையும் நினைவுபடுத்தி இன்புறுகின்றார்.

ஆறுமுகம் வசன கவிதையில் அமைந்த ஒரு சீர்திருத்த நாவல். கதாநாயகன் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாத நாவல் ...

இவையபாரதி: அது எப்படி ஜூயா?

கவிநாயகர்: அவனைப்பற்றி ஆறுபேர் பேசகிறார்கள். ஆனால் அவன் எதுவும் பேசவில்லை. அதுமட்டுமல்ல இந்த நாவலில் வில்லன் என்ற பாத்திரமும் இல்லை.

காப்பியங்களில்
அல்லது நெடுங்கதைகளில்,
ஏன்
சினிமாப் படங்களில்
வருவது போன்ற வில்லன் பாத்திரம்
அதாவது -
பிரதான பாத்திரத்துக்கு
எதிரான
சகுனிப் பாத்திரம் என்ற ஒன்று
இதில் இல்லை!
இல்லவே இல்லை!

இவையபாரதி: வில்லன் பாத்திரம் இல்லாமலும் ஒரு நாவலா, ஜூயா?

கவிநாயகர்: இதற்கு நூலின் அவையடக்கித்திலேயே விடை தந்திருக்கிறேன். படிக்கிறேன், கேளுங்கள்.

ஒருவரைப் போற்ற
இன்னொருவரைப் போற்ற வேண்டுமா?
இராமனை உயர்த்த
இராவணனை இறக்கினார் வால்மீகி!
பாண்டவரை ஏற்றுக்
கெளரவரைத் தாழ்த்தினார் வியாசர்!

இந்த மரபு இன்னும் தொடர்கிறது.
கதைகளில்
நாடகங்களில்
சினிமாவில்.

விட்டேன் இந்தக் கெட்ட மரபை!

இவையபாரதி: இந்தப் புதுமையான நாவலுக்கு எப்படி வரவேற்பு?

இது ஏற்கனவே கீதவாணியில் ஓலிபரப்பட்டது. ‘ரோஜா’ சஞ்சிகையின் 4ஆவது ஆண்டு விழாவிலும் அரங்கேற்றப்பட்டது. கேட்டவர்கள் இரசித்திருக்க வேண்டும்.

இரண்டொருவர் பாராட்டியுமிருக்கிறார்கள். நால் தமிழ் நாட்டில் வெளியிடப்பட்டது. அங்குள்ளவர்களின் கருத்துக்களைப்பற்றி நாலை வெளியிட்ட திரு. ரஹ்மானும் அறிவிக்கவில்லை. நானும் கேட்கவில்லை. இனி அடுத்த நால்பற்றிப் பேசலாமா?

இளையபாரதி: தாரளமாக ...

கவிநாயகர்: நான் கண்டாவில் ஆங்கிலத்திலும் இரு நால்கள் வெளியிட்டிருக்கிறேன். அவற்றில் ஒன்று

24. 12 SHORT STORIES என்பது. இது 1998ல் விவேகா அச்சகத்தினதும் உலகப் பண்பாட்டு இயக்கத்தினதும் கூட்டு முயற்சியால் வெளிவந்தது.

இதில் இடம்பெற்றிருக்கும் 12 சிறுகதைகளில் பதினொன்று தமிழில் ஏற்கனவே நம்நாடு இதழில் வெளிவந்தனவை. அவற்றுடன் ஆங்கிலத்தில் நான் எழுதிய கதை ஒன்றும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றைப் பார்வையிட்டு ஒழுங்குமுறையில் தொகுத்தும் எழுத்தமைப்புச் செய்தும் எனக்குப் பெரிதும் உதவியவர் மேற் கண்டாக் கல்லூரியிற் பணியாற்றிய டொனா பிளோஸ்டர் என்பவர். இவர் கல்லூரி வெளியிடும் Current Times, Old Times ஆகிய இதழ்களுக்கு ஆசிரியராக இருந்தவர். நல்ல பண்பான பெண்மணி. நாலுக்கு ஒரு முன்னுரையும் தந்திருக்கின்றார்.

நண்பர் திரு. சின்னையா சிவநேசன் அறிமுகவரை எழுதியிருக்கின்றார். நாலை இறிபேக் கல்லூரியில் எனக்கு மேல் வகுப்புகளில் ஆங்கிலம் கற்பித்து, ஆங்கிலத்திற் கதைகள் எழுத ஊக்குவித்த ஆசிரியர் திரு. மு. கதிர்காமசேகரம் அவர்களுக்குக் காணிக்கை யாக்கியிருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: ஆங்கிலத்தில் இத்தொகுதியை வெளியிட்டமைக்கு என்ன காரணம் ஜூயா?

கவிநாயகர்: கிட்டத்தட்ட இதே கேள்வியைத்தான் திருமதி வசந்தா நடராசன் அவர்களும் கொஞ்சம் வித்தியாசமாகக் கேட்டிருந்தார். இந்தக் கதைகள் தொடர்பாக நண்பர் ஸ்ரீனிவாசன் நடத்திய கலாபமயில் தொலைக் காட்சியில் ஒரு பேட்டி நடந்தது. பேட்டி எடுத்தவர் திருமதி வசந்தா நடராசன். அவர் நீங்கள் தமிழ் கற்பிக்க வேண்டும், தமிழைத் தமிழிப் பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் பேசியும் எழுதியும் வருகிறீர்கள். இப்பொழுது நீங்களே ஆங்கிலத்தில் சிறுகதைகள் வெளியிட்டிருக்கிறீர்கள். இதனை எப்படி நியாயப்படுத்துவீர்கள்? என்று போட்டார் ஒரு போடு. அவருக்கு அன்று சொன்ன பதிலைத்தான் உங்களுக்கும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஆங்கிலத்தில் நான் நால் எழுதியது உண்மையில் பிற சமூகத்தவருக்காகத்தான். இந்தக் தொகுதியில் தாயகத்தில் தமிழர்படும் இடர்ப்பாடுகளும் கண்டாவில் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளும் தொடர்பான பல விடயங்கள் பேசப்படுகின்றன. அவற்றைப் பிறரும் அறிய வேண்டும் என்பதுதான் நோக்கம். வேறு ஒன்றும் இல்லை. அதனை,

'This collection of short stories provides the reader with a small window of the difficulties immigrants to this great country encounter. It reflects their desire to become a part of a less stressful community, and to become one of us a Canadian.'

என்று சரியாகவே செல்வி டொனா பிளோஸ்டர் தமது முன்னுரையிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். எனது அடுத்த ஆங்கில நால் -

25. LASTING LIGHT ஒரு கவிதைத் தொகுதி. இதுவும் 1998ஆம் ஆண்டு விவேகா அச்சகத்தினதும் உலகப் பண்பாட்டு இயக்கத்தினதும் கூட்டு முயற்சியால் வெளிவந்தது.

இத்தொகுதியில் 35 கவிதைகள் உள்ளன. பெரும்பாலானவை நான் தென் ஆபிரிக்காவில் இருந்த காலத்தில், அதாவது 1980க்கும் 1987க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆக்கப் பெற்றவை. அவற்றைப் பார்வையிட்ட எனது அபிரிக்க நண்பர்கள் நூலாக வெளியிடலாம் என்று உற்சாகம் ஊட்டினர். வெளியிட நான் எடுத்த முயற்சிகள் வெற்றியிடக்க வில்லை.

எனது விடுதலை உணர்வு காரணமாக Hail, The Tamil Tigers! என்ற நூலை எனது செலவிலேயே பதிப்பித்தேன். அதில் ஏற்பட்ட பொருளாதார நட்டம் இந்த நூலிற் பண்ததைச் செலவழிக்க விடவில்லை.

பின்னர் கண்டாவில் ஒரு பத்திரிகையில் அமெரிக்காவில் உள்ள The National Library of Poetry என்ற அமைப்பு நடத்தவுள்ள கவிதைப் போட்டி பற்றிப் படிக்க நேர்ந்தது. அதற்கு எனது கவிதைகளில் ஒன்றை - The dancing Tree என்ற கவிதையை அனுப்பி வைத்தேன். அதற்கு ஒரு பரிசு கிடைத்தது.

இளையபாரதி: இது நீங்கள் கண்டாவுக்கு வந்தபின் பெறும் முதற் பரிசு.

கவிநாயகர்: ஓம். பங்குபற்றிய முதற் போட்டியுங்கூட.

இளையபாரதி: என்ன பரிசு ஜூயா? அமெரிக்கா பணக்கார நாடு ...

கவிநாயகர்: பரிசு, பணத் தொகையாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள். அதுதான் இல்லை. முதல் மூன்றுக்குள் வந்திருந்தால் அப்படிக் கிடைத்திருக்கும். முதல் மூன்றையும் அடுத்து மேலும் பத்துச் சிறந்த கவிதைகளுக்குப் பாராட்டுப் பரிசுகள் வழங்கினார்கள். இலட்சக் கணக்கான கவிதைகள் உலகம் முழுவதுமிருந்து போட்டிக்கு வந்திருந்தன. அவற்றுள் முதற் பதின்மூன்றுக்குள் எனது கவிதை வந்ததையிட்டு எனக்கு மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. பரிசாக ஒரு புத்தகமும் Editor's Award என்ற சான்றிதழ் ஒன்றும் அனுப்பி யிருந்தார்கள்.

எனது கவிதைகள் சில மேற் கண்டாக் கல்லூரி வெளியீடுகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றால் சிறிது உற்சாகம் அடைந்து பழைய கவிதைக் கோப்பை எடுத்துத் தூசி தட்டித் தெரிவுகள் நடத்தி 35ஜ் Lasting Light என்ற பெயரில் நூலாக்கியுள்ளேன். கவிதைகள் சிலவற்றுக்கு மேற் கண்டாக் கல்லூரி மாணவர் திரு. காசன் சான் என்பவர் பொருத்தமான படங்கள் வரைந்திருக்கின்றார். அட்டைப் படமும் அவரது கைவண்ணந்தான்.

தென் ஆபிரிக்காவில் சென் கத்பேட்ஸ் கல்லூரியில் நான் கற்பித்தகாலத்தில் எனக்குப் பெரிதும் உதவியாக இருந்த உப அதிபர் திரு. R.S. மடாலா அவர்களுக்கு நூலைக் காணிக்கை யாக்கியிருக்கிறேன். என்னுடன் அங்கு படிப்பித்தவரும் ஆங்கிலத் துறைக்குத் தலைவரியாக இருந்தவருமாகிய திருமதி N.N. உலுபேனியா என்பவர் முன்னுரை தந்திருக்கிறார். நயவுரை என்ற பெயரில்

நல்லதோர் ஆய்வுரை தந்திருப்பவர் எனது மதிப்பார்ந்த இரசிகை திருமதி தங்கராணி நடராசா அவர்கள்.

இவையபரதி: முன்பு இலங்கை வானொலிக்கு இயக்குநராக இருந்த திரு. கே.எஸ். நடராசா அவர்களின் துணைவியார்தானே?

கவிநாயகர்: ஒம். அவரேதான். அவர் ஒரு பண்மொழி அறிஞர். இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்துக் கலைமாணி சிறப்புப் பட்டமும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்து வித்துவான் பட்டமும் பெற்றவர். ஆங்கிலம், இலத்தீன், சமக்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் மிகுந்த பயிற்சி யுள்ளவர். இவற்றைப் பாடசாலை மட்டத்திலும் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் கற்பித்தவர்.

தங்கராணி அவர்கள் எனது கவிதைகளில் பெருவிருப்புள்ளவர். சொன்னால் நம்ப மாட்டார்கள், பத்திரிகைகளில் எனது கவிதை வந்தால் அதனை வெட்டிப் பிரதிகள் எடுத்து உலகம் முழுவதிலுமின்ன தனது நன்பர்களுக்கு அனுப்பி மகிழும் ஓர் ஒப்பற்ற இரசிகை. அவரது நயவுரை எனது கவிதைகளின் மதிப்பை வெகுவாகவே உயர்த்தியிருக்கின்றது. அப்பெருமகளின் மறைவு அவரது குடும்பத்தினருக்கு மட்டுமன்றி எனக்கும் பெரும் இழப்பு.

12 Short Stories, Lasting Light ஆகிய இரு நூல்களுக்கும் உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம் - கண்டாக் கிளை, அதன் தலைவர் திரு. எஸ். செல்லையாவின் தலைமையில் வெளியிட்டு விழா ஒன்றை நடத்தியது. விழா ஸ்காபரோ நகராட்சி மன்றத்து உறுப்பினர் சபா மண்டபத்தில் 29.11.1998ல் நடைபெற்றது. பிரதம விருந்தினராக திரு. போட்டெல்லோ இராஜ். இராசதுரை அவர்களை அழைத்திருந்தேன். நிகழ்ச்சி ஒருங்கிணைப்பாளராகச் சட்டத்தரணி திரு. மனுவல் யேசுதாசன் அவர்கள் உதவிபுரிந்தார். சங்கீத வித்துவான் திருமதி தனதேவி மித்திரதேவா தமிழ்வாழ்த்துப் பாடினார். உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம் - கண்டாக் கிளைச் செயலாளர் திரு. ஆர். இராஜ்குமார் ரவுவேற்புரையையும் தமிழர் தகவல் அசிரியர் திரு. எஸ். திருச்செல்வம் அறிமுக வரையையும் நிகழ்த்தினர். மேற் கண்டாக் கல்லூரி ஆங்கிலத் துறை செல்வி கொலீன் பேசக்கூடிய சிறுகதைகள் பற்றியும் திரு. மார்க் பாட்லி என்பவர் கவிதைகள் பற்றியும் ஆய்வுகள் செய்தனர்.

இவ்விரு நூல்கள் பற்றி மற்றுமொரு தகவலைத் தரவிரும்பகிறேன். இவை இரண்டும் கண்டா பாடவிதான சேவைத் துணைக்களத்தினால் கண்டாவின் இடைநிலைப் பாடசாலைகளில் மேல்வகுப்பு ஆங்கிலப் பாட மாணவருக்குத் துணைநூல்களாகப் பாவிக்கலாம் என்ற விதப்புரையையும் பெற்றுள்ளன. இதனை www.curriculumpool.org என்ற இணையத் தளத்தில் resources என்ற பிரிவுக்குச் சென்று கண்டறியலாம்.

Lasting Light என்ற தொகுதி வெளிவருவதற்கு முன்னதாகவே எனது ஆங்கிலக் கவிதைகள் சில Visiōns என்ற பெயரில் ஒலிநாடாவாகவும் வெளிவந்துள்ளன. அதனைத் தயாரித்து வெளியிட்டது அமெரிக்காவிலுள்ள National Library of Poetry என்ற அமைப்பு.

26. சிவபுராண தத்துவம் என்ற நூல் 1998, கண்டா சைவசித்தாந்த மன்றத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. இது மணிவாசகப் பெருமானின் சிவபுராணத்துக்கு எழுதப்பெற்ற விளக்க விரிவுரை.

கன்டா சைவசித்தாந்த மன்றத் தலைவர் திரு. தில்லையம்பலம் விசுவலிங்கம் அவர்கள் காரைநகரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழக விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. கணிதம், பெளதிகம், இரசாயனம் ஆகிய பாடங்களைக் கற்பித்தவர். கடினமான இப்பாடங்களை மாணவர்களுக்கு எளிதாக்கும் வகையில் விளக்க நூல்களையும் பயிற்சிப் புத்தகங்களையும் வெளியிட்டவர். இவரது துணைவியார் திருமதி வடிவழகாம்பாள் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பானக் கல்லூரியிலும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றியவர். 1980 முதல் இருவரும் நெஜீரியாவிலும் விரிவுரையாளர் பதவி வகித்தவர்கள். 1988 முதல் திரு. விசுவலிங்கம் குடும்பம் கன்டாவில் வாழ்ந்துவருகின்றது.

கணவனும் மனைவியும் பல பொதுப் பணிகளிலும் ஈடுபாட்டுவருகின்றனர். ஆசிரியர் திரு. விசுவலிங்கம் ஈழத்துச் சிதம்பரத் திருத்தொண்டர் சங்கத்தின் செயலாளராகவும் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரிப் பழையமாணவர் சங்கத்தின் கன்டாக் கிளைத் தலைவராகவும் இருந்துவருகின்றார். சைவ சித்தாந்த மன்றம் ஒன்றைக் கன்டாவில் ஆரம்பித்து அதன்மூலம் பல சைவப் பணிகளையும் சமய விழாக்களையும் நடத்திவருகின்றார். சைவசமய குரவர் பாடசாலை ஒன்றைத் தொடக்கி அதில் இருவரும் ஆசிரியராகச் சைவத்தையும் தமிழையும் புகட்டு வருகின்றனர். அன்புநெறி என்ற சைவ மாத இதற்கு ஒன்றையும் வெளியிட்டு வருகின்றார். அன்பு நெறிக்கு இவர் நிரவாக ஆசிரியராகவும் திருமதி வடிவழகாம்பாள் ஆசிரியராகவும் தொண்டாற்றுகின்றனர்.

ரூளாமான சைவம், தமிழ் தொடர்பான நூல்களையும் சைவசித்தாந்த மன்றம் வெளியிட்டுள்ளது. அந்த வரிசையில் எனது சிவபூராண தத்துவம் என்ற நீண்ட கட்டுரையையும் ஒரு சிறு தனி நூலாக 1998ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ளனர்.

27. கன்டாவிற் சைவ சமயம். என்ற நூல் ஆவணி 2000ல் ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவையினால் வெளியடப்பட்டது. இதற்கு திரு. தி. விசுவலிங்கம் அவர்களே வாழ்ந்துரை தந்திருக்கின்றார்.

கன்டாவில் சைவசமய வளர்ச்சிப்பு வெளிவந்த முதல் வரலாற்று நூல் என்ற சிறப்பு இதற்கு உண்டு. 29 ஒளிப்படங்களைக் கொண்டது. இதன் அட்டைப்படத்தை மிக அழகாக Ultra Graphic அமைத்திருக்கின்றது. இதற்கு ஒரு வெளியீடு 01.10.2000ல் இலாண்டஸ் டவுனில் அப்பொழுது இருந்த அருள்மிகு மீனாட்சி அம்மன் ஆலயத்தில் திரு. சாமி அப்பாத்துரையின் தலைமையில் நடத்தப்பட்டது.

28. அது வேறுவிதமான காதல் என்பது எனது மற்றொரு நூல். காந்தளகம் 2001ல் வெளியிட்டது. இது 21 சிறுகதைகளின் தொகுதி.

இதற்குக் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அணிந்துரை தந்திருக்கின்றார். இவர் யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். தந்பொழுது கன்டாவில் வாழ்ந்து வருகின்றார். இலக்கியம், சமய தத்துவம் ஆகியவற்றில் ஆய்வுகள் பல செய்தவர். இவரது ஆக்கங்களாக ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், தமிழ் ஆய்வியலில் கலாநிதி க. கைலாசபதி, நாவலர் வாழ்வும் - வாக்கும், கந்தாராணம் - ஒரு பண்பாட்டுக் களஞ்சியம் என்பன வெளிவந்துள்ளன. தமது துணைவியார் கெசல்யாவுடன் இணைந்து இந்தியச் சிந்தனை மரபு என்றொரு நூலையும் எழுதியுள்ளார். கெளசல்யா எனது மாணவி என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இவற்றுள் இந்தியச் சிந்தனை மரபு என்ற நாலுக்குத் தமிழக அரசின் பரிசும் இலங்கைச் சாகித்திய மண்டல விருதும் கிடைத்துள்ளன. நால்வர் வாழ்வும்-வாக்கும் என்ற படைப்புக்கு இலங்கை வட-கீழ் மாகாண அரசு பரிசு வழங்கிப் பாராட்டியுள்ளது. தமிழகத்தின் சேக்கிழார் ஆராய்ச்சி மையம் கந்தபுராணம் - ஒரு பண்பாட்டுக் களஞ்சியம் என்ற நூலை 2002ஆம் ஆண்டின் சிறந்த ஆய்வு நூலாகத் தெரிந்தெடுத்துப் பாராட்டிப் பரிசு வழங்கியுள்ளது.

2005ல் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியனின் ‘ஆய்வுகள் பார்வைகள் பதிவுகள்’ என்ற பெரு நூல் இரு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளது. இரு தொகுதிகளும் பேராசிரியரின் திட்டமிடல் முயற்சியின் பயன்களாக விளங்குகின்றன. மற்றைய எழுத்தாளருக்கும் நல்ல பாடமாக அமையவல்ல திரட்டுக்கள். இவரது நினைவாற்றல் போற்றுதற்கிறியது. நான் அறுபது எழுபதுகளில் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளின்போது தெரிவித்த சில கருத்துக்களை இப்பொழுதும் நினைவில் வைத்து இடைக்கிடை எனக்கு அவிழ்த்து விடுகின்றார்.

‘அது வேறுவிதமான காதல்’ தொகுதியில் வரும் கதை ஒன்றின் பெயர். காதல் என்ற சொல்லுக்கு எப்பொழுதுமே ஒரு கவர்ச்சி உண்டு. முதற் பதிப்பு முழுவதும் தீர்ந்து போயிற்று என்றும் இரண்டாம் பதிப்புப் போடவுள்ளதாகவும் மறவன்புலவு திரு. சச்சிதானந்தன் தெரிவித்திருக்கிறார்.

இளையபாரதி: ஜயா, கேட்கக் கூடாது, இருந்தாலும் கேட்க வேண்டும்போல் இருக்கிறது.

கவிநாயகர்: எனக்குத் தெரியும், காதல்பற்றி என்னவோ கேட்கப் போகிறீர்கள். இந்த வயதில் எப்படிக் காதல் கதைகள் எழுத முடிகிறது என்றுதானே ...

இளையபாரதி: இல்லை, இல்லை. காதல் எந்த வயதிலும் வரும். அதற்கு வயதில்லை. அது அல்ல நான் கேட்க நினைத்தது. நால் விற்பனைகளால் உங்களுக்கு ஏதாவது வருமானம் வருகின்றதா என்பதுதான் கேள்வி.

கவிநாயகர்: காந்தாகம் கணக்கு வழக்குகளில் நேர்மையானது. எனக்குரிய royalty எனப்படும் உரிமைப் பணத்தைக் கணக்கு வைத்து அந்தப் பணத்துக்கு எனது அடுத்த நூலை அச்சிட்டுவருகின்றது.

எனது நால்களை அதிகம் வெளியிட்டுவரும் மற்றுமொரு அமைப்பு ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவை. அது வரிவிலக்குள் ஒரு தரும தாபனமாகப் பதியப் பெற்றுள்ளது. அதன் வெளியீடுகளை அதன் பரிசுளிப்புத் தேவைகளுக்குப் பயன் படுத்துவதோடு இங்குள்ள பல அமைப்புகளுக்கும் இலவசமாகக் கொடுத்து வருகின்றது. தாயகத்துக்கும் இலவசமாக அனுப்புகிறது. இத்தகைய இலவச பணிகளுக்கு அவ்வப்போது பெறப்படும் நன்கொடைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இளையபாரதி: நன்றி ஜயா. அடுத்த வாரம் சந்திப்போம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

30. எழுதிய நூல்கள் - தொடர்ச்சி

17.03.2008

இலையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! இன்று கவிநாயகர் கற்றவனம் ஜயா அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுத் தொடரில் 30ஆவது அங்கத்தில் நிற்கிறோம் என்பதை நினைவு படுத்துகிறேன். வணக்கம் ஜயா. சொல்லுங்கோ!

கவிநாயகர்: அடுத்து வெளிவந்த எனது நூல் -

29. சிவ வழிபாடு என்பது. மே 2001ல் அகிலன் அசோசியேந்ஸ் வெளியிட்டது.

சைவத்திற் பிறந்து சைவத்தில் வளர்ந்த சைவர்கள் பலர் சைவ தத்துவங்களை அறியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். அத்தகையவர்களுக்கு எமது சமயத்தை விளக்க நான் கையாண்டுவரும் முயற்சிகள் பல. அவற்றில் ஒன்றுதான் 2000த்தில் கீதவாணி உலகத் தமிழ் வாளொலியில் வெளியிட்டது. சைவர்களுக்கும் காலைவேளையில் நான் உரையாற்றிவந்த சைவநற் சிந்தனை.

இவற்றில் பன்னிரண்டைத் தொகுத்து ‘சிவவழிபாடு’ என்னும் திருப்பெயரில் தமிழர் தகவல் ஆசிரியர் திரு எஸ். திருச்செல்வம் தமது மைந்தன் அகிலனின் பன்னிரண்டாவது ஆண்டு நினைவாக வெளியிட்டுள்ளார். அகிலன் அசோசியேந்ஸ் வெளியீடுகள் எல்லாம் இலவசமாக விநியோகிக்கப்படுபவை என்பதையும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்.

திருச்செல்வம் அவர்கள் பத்திரிகை வித்தகர். ஈழத்தில் பத்திரிகைத் தொழிலால் பெயர் பெற்றவர். இங்கும் தமிழர் தகவல் என்ற சஞ்சிகையைக் கடந்த பதினேழு ஆண்டுகளாக வெளியிட்டு வருபவர். ஆண்டு விழாக்களை வெகு சிறப்பாக உரிய நேரத்துக்குத் தொடங்கி உரிய நேரத்துக்கு முடிக்கும் முறையைச் செவ்வனே பின்பற்றிவருபவர். கண்டாவில் பெரியவர்களை மதித்து முதன்முதலாக விருதுகள் வழங்கிச் சிறப்பிக்கத் தொடங்கியவர் என்ற சாதனைப் பெயரும் இவருக்கு உண்டு.

சிவவழிபாட்டின் இரண்டாம் பதிப்பு 2005ஆம் ஆண்டு காந்தளக வெளியிடாக வந்துள்ளது.

30. புதிய சைவ வினாவிடை - இரண்டாம் புத்தகம். ஆவணி 2001ல் ஓன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவையினால் வெளியிடப்பட்டது.

கண்டா, அமெரிக்கா மற்றும் ஜரோப்பிய நாடுகளில் வாழ்ந்துவரும் சைவச் சிறுவர்களுக்குச் சைவ சமயத்தை அறிமுகப்படுத்தப் புதிய சைவ வினாவிடை - முதற் புத்தகம் எழுதப்பட்டு 1997ஆம் ஆண்டு வெளியிடப் பெற்றது. அதன் தொடர்ச்சியாக இரண்டாம் புத்தகம் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் பதி பசு பாச உண்மைகளும் சமய நெறியில் நின்று ஒழுகும் முறைகளும் சைவ சமயத்தை வளர்த்த குரவர்களின் பணிகளும் வினா விடைள் முறையில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இப் பாடநாலுக்குத் தமிழ்நாட்டவரான சித்தாந்தரத்தினம் திரு. செல்லையா அவர்கள் மதிப்புரை வழங்கியிருக்கிறார்கள். அதில் ‘இப்படியொரு அருமையான, கருத்துக்களை எளிமையாக விளக்கங் செய்யும் புத்தகம் ஏதும் தமிழ் நாட்டில் வந்தத்தில்லையே’ என்று வருத்தந் தெரிவித்திருக்கின்றார்.

31.கந்தன் கதை என்பது நான் எழுதிய மற்றொரு சமய நால். யூன் 2002ல் ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவையால் வெளியிடப்பெற்றது. இதன் இரண்டாம் பதிப்பு சென்னை காந்தளகத்தால் 2005ல் அச்சிடப்பெற்றது.

கந்தபூராணம் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரால் பாடப்பெற்றது. அவர் செய்யுள் நடையில் பாடிய பாரிய கதையின் சருக்கத்தை உரைநடையில் எழுதியுள்ளேன். அவ்விதம் எழுதுகையில் இக்காலத்துக்கேற்ற சில மாற்றங்களையும் புதிய விளக்கங்களையும் தந்துள்ளேன்.

இளையாருதி: தமிழ்மீத்துச் சைவ மக்கள், முக்கியமாக யாழ்ப்பாணத்தவர் கந்தபூராணக் கலாச்சாரத்தில் ஊறியவர்கள். கந்தபூராணத்தைக் கண்ணென்ப போற்றிவருபவர்கள். அவர்கள் நீங்கள் செய்த மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிற்களா?

கவிநாயகர்: அத்தகைய பத்தர்களுக்கு எனது மாற்றங்களும் விளக்கங்களும் உடன்பாடாக இருக்கமாட்டா என்பதையும் நான் அறிவேன். ஆயினும் உற்று நோக்குகின்றவர்கள் இம் மாற்றங்கள் சைவ சமயத்துக்கு மேலும் பெருமைதரும் வகையிலேயே செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதை உணர்வார்கள்.

கந்த பூராணத்தில் தெய்வத் தன்மைகளுக்குப் பொருந்தாத கருத்துக்கள் பல உள்ளன. மனிதர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய போட்டி பொறுமைகளைத் தெய்வங்கள்மீது ஏற்றிச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவற்றைக் கந்தன் கதையில் தவிர்த்துள்ளேன். ஒருசில சம்பவங்களை முற்றாக நீக்கியிடும்ள்ளன்.

இளையாருதி: உதாரணமாக ...

கவிநாயகர்: உமாதேவியார் தமது வயிற்றிலே குழந்தை பிறக்கவில்லை என்பதற்காக திருமால், பிரமன் ஆகியோரின் சக்திகளுக்கும் இந்திரன் முதலாய் தேவர்களின் மனைவியர்களுக்கும் பிள்ளைகள் பிறக்கலாகாது என்று சபித்தார் என்ற கதை ஒன்று உற்பத்தி காண்டத்தில் வருகின்றது. உமாதேவியார் உயிர்களின் தாயார்; உலகத்தைக் காப்பவர்; சிவபெருமானின் கூத்துக்களை நன்கு உணர்ந்தவர்; கருணையே வடிவானவர். அவரின் இயல்புக்கு இக்கதை பொருந்தி வராததால் அதனை நீக்கியுள்ளேன்.

இதற்குப் பேரினால் முருகவே பரமநாதன் அணிந்துரை தந்திருக்கிறார். பேரினால் என்று இந்து சமயப் பேரவை சார்பில் நான்தான் அவருக்குப் பட்டமும் வழங்கினேன். பேரினால் படைத்தவர் மட்டுமன்றி, கற்ற அறிவைக் கேளாரும் வேட்ப எடுத்துரைக்கும் போற்றலும் படைத்தவர். புலோலி வல்லிபுரப்பதியைச் சேர்ந்தவர். வல்லிபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாற் பெருமான்மீது ஆராத பத்தியடையவர். அதனால் ஆழ்மகடலான், சிங்கை ஆழியான், இளம்பிறையான் என்ற புணைபெயர்களைத் தாங்கிச் சமயம் தொடர்பான பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றில் ஆழ்மகடலான், வல்லிபுரத்தான் தலபுராணம், எங்கள் குருநாதன் திருவாசக சுவாமிகள், சபாரத்தினம் என்றும் திருவாசகப் பேருந்து, ஞானத்தந்தை, நவநாத சித்தர், வேலா வடிவேலா என்பன அவரது எழுத்தாற்றலுக்குச் சான்றாக அமைந்தள்ளன.

கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம் அவர்களின் சிறப்புரை ஒன்றையும் நூல் தாங்கி நிற்கின்றது. பாலசுந்தரம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப்

பேராசிரியராக இருந்தவர். பத்து ஆய்வு நூல்களின் ஆசிரியர். தமிழர் பண்பாடு, நாட்டார் பாடல்கள், இடப்பெயர் ஆய்வு என்பவை இவரது வித்துவத் துறைகள். குறிப்பாக இடப்பெயர் ஆய்வில் இவர் ஈட்டியுள்ள பெயர் பீடு மிகுந்தது. உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனத்தின் தூண்டுதலால் இவர் மேற்கொண்ட இடப்பெயராய்வின் விளைவாக வெளிவந்த முதல் நூல் காங்கோயன் கல்வி வட்டார இடப்பெயர்கள் பற்றியது. இவரது மற்றுமொரு பேரான முயற்சி யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் இடப்பெயர் ஆய்வு. அந்த நூலின் வெளியீட்டு விழா கண்டாவில் 2002ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. அவர் தொடர்ந்தும் ஆய்வுகள் நடத்துவதில் முனைப்புற நிறுக்கின்றார். பழகுதற்கு நல்ல இந்தப் பண்பாளரின் சிறப்புரை நாலுக்குச் சிரிப்பு முகங் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறது.

எனது அடுத்த நூல் ...

இவையபாரதி: அதற்கு முன்னதாக ஜியா ... இந்தக் கந்தன் கதைக்கு வெளியீட்டு விழா வைத்தீர்களா?

கவிநாயகர்: இந்து சமயப் பேரவை நூல்கள் எல்லாவற்றுக்கும் வெளியீட்டுக் கூட்டங்கள் வைப்பது வழக்கம். கந்தன் கதைக்கும் நல்லூர்க் கந்தகவாமி கோயில் கல்யாண மண்டபத்தில் வெளியீட்டுக் கூட்டம் ஒன்று நடந்தது. நடந்த திகதியை ... மறந்துவிட்டேன்.

இவையபாரதி: ஏன் கேட்கிறேன் என்றால், கந்தபூராணத்தில் நீங்கள் செய்த மாற்றங்களுக்கு எத்தகைய வரவேற்பு இருந்ததென்பதை அறியத்தான்.

கவிநாயகர்: வெளியீட்டு விழாவிலுஞ் சரி, நூல் வெளிவந்து இத்தனை ஆண்டுகள், அதாவது ஏந்ததாழ 5 ஆண்டுகள் சென்றபின்னருஞ் சரி, எந்தவித எதிர்ப்பும் வந்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. நூல் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இரண்டாவது பதிப்பு இந்தியாவிலும் வெளியிடப்பட்டது.

32. ஒ கண்டா! என்பது எனது அடுத்த படைப்பு. இதனைக் கண்டாத் தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம் 2002 நவம்பரில் வெளியிட்டது. எனது நூல்களில் மிகவும் பெரிய படைப்பு இது. படைப்பு என்பதிலும் தொகுப்பு என்பதே பொருத்தம். ஏனெனில் நான் அவ்வப்போது பாடிய மரபுக் கலிதைகளின் தொகுதிதான் இந்த நூல்.

இந்தத் தொகுதி வெளிவருவதற்கு நிதியுதவி செய்தவர் எனது மதிப்பக்குரிய நண்பர் திரு. அன்றனி செல்லராஜா அவர்கள். எனது சமயப் பணிகளுக்கும் அவ்வப்போது உதவிவருகின்ற பெரிய பரோபகாரி. இலிங் கேயர் என்ற தொழில் நிறுவனத்துக்கு அதிபாக இருக்கின்றார். அவருக்கு எனது நன்றியை நாலில் இப்படிக் கூறியிருக்கின்றேன்:

சிறந்தபே ராளர் செந்தமிழ் அன்பர்
அன்றனி செல்ல ராஜா
நிறைந்தநன் மனத்தோ நூதவிய நிதியே
நிறைவிலென் பிதற்றல் எல்லாம்
செறிந்தொரு தொகுப்பாய்ப் பிறந்திட மூல
காரணம் என்ற செய்தி
அறிந்துல கென்றும் அவர்புகழ் பேசி
ஆர்த்தெழு நன்றி சொல்வேன்.

அவர் பெயர் புகழை விரும்புவதில்லை. இருந்தாலும் நன்றி சொல்லுவது எனது கடமை என்று கருதி அவரை என் தமிழுடன் வாழவைத்திருக்கிறேன்.

இந்தப் பெரிய நூலுக்கு பெரிய மனிதர் திரு. பொ. கனகசபாபதி அணிந்துரை தந்திருக்கிறார். அவர் தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியில் நீண்ட காலம் விஞ்ஞான ஆசிரியாக இருந்து பல மாணவர் மருத்துவக் கல்லூரிக்குத் தெரிவாவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர். பின்பு புத்தார் சோமஸ்கந்த கல்லூரி, தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் அதிபராகவும் இருந்து கல்வி வளர்ச்சிக்கு அல்லும் பலும் உழைத்தவர்.

விஞ்ஞானத்துறையிலன்றி இலக்கியம், இசை, விளையாட்டு என்று பல துறைகளிலும் தக்க அறிவுள்ளவர். குறிப்பாக, கவிதைகளை நன்கு இரசிக்கத் தெரிந்தவர். தற்காலக் கவிதைகளின் போக்குகளையும் அறிந்து வைத்திருக்கின்றார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எனது நீண்ட கால நண்பர். அணிந்துரை கேட்டபோது மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு எழுதிக் கொடுத்தார்.

33. வரிக்கவிகள் என்ற கவிதைத் தொகுதியும் நவம்பர் 2002ல் தமிழ் எழுத்தாளர் இணையத்தினால் வெளிடப்பெற்றது.

ஓ கனடா! மரபுக் கவிதைகளின் தொகுப்பு. வரிக்கவிகள் இக்காலக் கவிதைகளின் தொகுப்பாகவுள்ளது.

இவளையபாரதி: அதாவது, புதுக்கவிதைகள் ...

கவிநாயகர்: அந்தச் சொற் பிரயோகத்தை நான் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே எதிர்த்து வந்திருக்கின்றேன். ஒருவர் மரபுக் கவிதை ஒன்றைக் கூடப் புதிதாகப் பாடிவிட்டு அது தனது புதுக்கவிதை என்று சொல்லாம் அல்லவா? அதனால் புதுக்கவிதைக்கு வரிக்கவிதை என்பது நான் சூட்டியுள்ள பெயர்.

இதனை இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அவர்களுக்குக் காணிக்கையாகக் கிருக்கின்றேன். அவர் மறைந்தது 1977ல். இந்த நூல் வெளிவந்த 2002ஆம் ஆண்டு அவரது 25அவது நினைவாண்டு. இல்காபரோ நகராட்சி மன்றத்தில் அவருக்கு ஒரு நினைவுக் கூட்டமும் நடத்தினேன்.

இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் எனது இலக்கிய நண்பர்களில் முத்தவர். எழுதுதல், வாசித்தல், பிற்ற எழுத்துக்களை விமர்சித்தல் என்று இலக்கியமே முச்சாக வாழ்ந்த பெருமகன். எமது வீடுகள் அக்கம் பக்கமாக இருந்தமையால் சந்திப்புகள் அடிக்கடி நடைபெற்றன. ஊர் பற்றியும் இலக்கிய உலகம் பற்றியும் அந்தரங்கமான சங்கதிகளை மன்றத்திற்கந்து அவர் அவிழ்த்துக் கொட்டும் சமயங்களில் என்னில் அவர் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கைக்கு மதிப்புக் கொடுத்துப் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன். இல்லை அது அப்படி இல்லை, நீங்கள் நினைப்பது தவறு என்று நான் அவருடன் வாதம் புரிந்த கட்டங்களும் தோன்றுவே செய்தன.

பல கூட்டங்களுக்கு எனது வண்டியில் அவரை ஏற்றிக் கொண்டு செல்வேன். பல படைப்பாளிகளை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவரும் அவர்தான். எமது தலைமுறை இலக்கிய உலகத்துக்குத் தலைவராகத் திகழ்ந்த அவரது நினைவை இந்நால் என்றும் தாங்கி நிற்கும் என்பதையிட்டு மன்றிறைவு பெறுகின்றேன்.

வரிக்கவிகளுக்கு இரசிகநிதி திரு. எஸ். ஜெகதீசன் மதிப்புரை எழுதியிருக்கிறார். அவர்தான் பாஞ்சாலன் என்பதைக் கண்டிய ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன நேயர்கள் அறிந்திருக்கிறார்களோ என்னவோ?

இவையபாரதி: அறிந்திருக்கிறார்கள்...

கவிநாயகர்: பாஞ்சாலனை நான் எனது வரலாற்று ஆசிரியர் என்று அழைப்பதுண்டு. என்னைப்பற்றி முதன்முதலாக ஒரு வரலாற்று நால் எழுதியவர் அவர்தான். அவர் எழுத்துலகுடன் முறையாக இணைந்துகொண்ட ஆண்டு 1971. இருகரம் நீட்டி வரவேற்ற அமைப்பு யாழ்ப்பாணத்தின் முதல் நாளிதழ் என்ற பெயரைப் பெற்ற ஆழநாடு.

பின்னர் இங்கிலாந்து வாசியாக இருந்த காலத்தில் ‘இலண்டன் முரசு’ என்ற இதழின் நிருவாக ஆசிரியராகப் பணியாற்றித் தனது ஆற்றலை உலக மட்டத்திலும் வெளிப்படுத்தினார். அக்காலத்தில் எம்.ஜி.ஆர். போன்ற அரசியல் தலைவர்களையும் கிருபானந்தவாரியார் போன்ற அழிஞர்களையும் பேட்டி கண்ட பெருமை இவருக்கு உண்டு. நோர்வேயில் வாழ்ந்த காலத்தில் கதிரவன் என்ற இதழை உதிக்க வைத்தவர். அங்குள்ள நோர்வே மொழிப் பத்திரிகை ஒன்றன் ஆசிரியர் குழுவில் மொழிமாற்றுப் பிரிவுக்குப் பொறுப்பாகவும் இருந்திருக்கின்றார்.

இவையபாரதி: கண்டாவில் பொதிகை என்ற இலக்கிய இதழைத் தொடங்கிச் சிலகாலம் நடத்தியவர்.

கவிநாயகர்: சுவையான தமிழை வளர்த்தவர். அவருடைய தமிழில் எப்பொழுதும் ஓர் இனிமை இருக்கும். அந்த இனிமை வரிக்கவிகளையும் இனிக்க வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

ஒ கண்டாவுக்கும் வரிக்கவிகளுக்கும் அட்டைப் படங்கள் ஆக்கியவர் கவிஞர் புகாரி. அவர் பிறந்தது தஞ்சாவூரில்; படித்தது மதுரையில்; தொழில் பார்த்தது சுவதியில். இப்பொழுது வாழ்ந்துகொண்டிருப்பது கண்டாவில். இங்கும் சுவதியிற் பார்த்த தொழில்தான் - கணினி வல்லுநர் தொழில்.

இவரை உதயன் பத்திரிகை எனக்கு அறிமுகங் செய்து வைத்தது. அதில் வந்த புகாரியின் கவிதை ஒன்று என்னை அவருடன் இணைத்து வைத்தது. அருமையாகக் கவிதை பாடுவார். என்பதுகளில் தீபம் இதழில் எழுதத் தொடங்கியவர்; குழுதம் கவிதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றதைத் தொடர்ந்து வாசகர்களின் கவனத்தைத் தன்பக்கம் திருப்பிக் கொண்டவர். இந்தியிலும் இவரது கவிதைகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பாரதம் முழுவதும் அறிமுகமானவர். கண்டாவில் உதயன் கவிதைப் போட்டியில் முதற் பரிசாகத் தங்கப் பதக்கமும் பெற்றவர். வெளிச்ச அழைப்புகள், அன்புடன் இதயம், சரணமென்றேன், பச்சை மிளகாய் இளவரசி ஆகிய கவிதை நூல்களால் தமிழை வளப்படுத்திய புகாரி அவர்கள் இப்பொழுதெல்லாம் இணையத் தமிழ் இதழ்களில் அதிகம் எழுதி வருகின்றார்.

இந்த இரண்டு நூல்களுக்கும் இஸ்காபரோ நகராட்சி மன்ற அறையொன்றில் வித்தியாசமான முறையில் அறிமுக விழா ஒன்றை நடத்தினேன். விழா என்பதிலும் கூட்டம் என்பதே பொருத்தம்.

இளையபாரதி: இரண்டுக்கும் என்ன ஐயா வித்தியாசம்?

கவிநாயகர்: விழா பெரியது, கூட்டம் சிறியது. அவ்வளவுதான். விழாவிலே கூட்டம் இருக்கும், ஆனால் கூட்டத்தில் விழா இருக்காது. விழா என்பது விழு என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்ததது. விழு என்றால் சிறிப்பு என்று பொருள். விழாவைச் சங்க காலத்தில் விழுவு என அழைத்தார்கள். அக்கால விழுவில் முரசு கொட்டப்படும். ஒசை ஒவிகள் இருக்கும். இக்கால விழாக்களில் மங்கல வாத்தியங்கள் வாசிக்கப்படும். ஆட்டங்கள் பாட்டங்கள் இருக்கும். மங்கல வாத்தியங்கள் இல்லையென்றால் மங்கலச் சின்னமான குத்துவிளக்கு ஏற்றி வைக்கப்படும். குத்துவிளக்கு நிறைகுடம் வைக்கப்படும் எந்தச் சிறிய கூட்டமும் விழாத்தான். தொடர்ந்து தமிழ் வாழ்த்துப் பாடுதல் விழாவின் மற்றொரு தன்மை.

இளையபாரதி: படப்பிடிப்புக்காரர் பார்வையாளர்களை மறைத்துக்கொண்டு மேடைக்கு முன்னால் ...

கவிநாயகர்: நிற்பதும் விழாவின் கூறுகளில் ஒன்று. இவைகள் எதுவுமே இல்லாமல் அமைதி வணக்கத்தோடு எனது கூட்டம் நடந்தது. மற்றுமொன்று, நீங்கள் கேள்விப்பட்டார்களோ என்னவோ, நூல் அறிமுகக் கூட்டத்தில் அறிமுகவரைகளோ ஆய்வுரைகளோ எதுவும் இருக்கவில்லை.

இளையபாரதி: தலைவரே எல்லா உரைகளையும் செய்திருப்பார் போலை ...

கவிநாயகர்: சொல்லப்போனால் கூட்டத்துக்குத் தலைவரே இல்லை. நிகழ்ச்சி நிரலே கிடையாது.

இளையபாரதி: அதென்ன கூட்டம் ஐயா?

கவிநாயகர்: அதற்குப் பெயர் நூலாசிரியர் ஓப்பமிடும் கூட்டம். அமைதி வணக்கத்தைத் தொடர்ந்து அழைத்தவன் என்ற வகையில் எல்லோரையும் வரவேற்று நூற் பதிப்புக்கு உதவிய திரு. அன்றனி செல்லராஜா அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து அவரைக் கெளரவித்தேன். அதனைத் தொடர்ந்து இனி நீங்கள் நூல்களைப் பெற்றுக் கொண்டு செல்லலாம் என்று பேணாவுடன் புத்தகங்களுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தேன். அன்பர்கள் வரவர் ஓப்பமிட்டு நூல்களை அவர்களுக்கு வழங்கினேன்.

இளையபாரதி: இப்படி ஒரு கூட்டம் தமிழ் மத்தியில் இதற்குமுன் நடந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

கவிநாயகர்: மேற்குலகத்தில் இது பொதுவானது. பேச்சுகள் எதுவுமின்றி நூலாசிரியர் ஓப்பம் மட்டும் வைத்துத் தனது நூல்களை வாசகர்களுக்கு விற்கும் நிகழ்வுகள் அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகளில் நடைபெறுவது வழக்கம். அதனைத் தமிழர்களும் அறிவர்கள். ஆயினும் யாரும் செய்யத் துணியவில்லை. நான் செய்து காட்டினேன். அவ்வளவுதான்.

இளையபாரதி: நன்றி ஐயா. அடுத்தவாரம் சந்திப்போம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

31. எழுதிய நூல்கள் - தொடர்ச்சி

24.03.2008

இனையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா! உங்கள் படைப்புகள் பற்றி நிறையவே தகவல்கள் தந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிச் சதா எழுதிக்கொண்டிருக்கின்ற உங்கள் அனுபவங்கள் மற்றும் படைப்புகளின் எண்ணிக்கைக்குறித்துப் பல நேயர்களுக்கு வியப்பாகவும் இருக்கிறது. ஒரு நேயர் உங்களுடைய படைப்புகள் ஒன்றுகூடத் தன்னிடம் இல்லையே என்றும் கவலைப்பட்டார்.

கவிநாயகர்: அப்போ இனி அதிகம்பேர் எனது நூல்களை வாங்கப் போகிறார்கள் என்று தெரிகிறது. நல்ல சுகுமா. மேலும் எனது நூல்கள் ஜந்தினை ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவை 2003, 2004ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிட்டது. அவற்றுள் -

34. குருவழிபாடு என்ற நூல் செப்டம்பர் 2003ல் வெளியிடப்பெற்றது. இது வாளொலிச் சைவநற்சிந்தனை உரைகள் பதின்நான்கின் தொகுப்பு.

கீதவாணியில் நான் தொடர்ந்து நிகழ்த்திவந்த சைவநற்சிந்தனைகள் 12 ஏற்கனவே சிவ வழிபாடு என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தன. அதன் தொடர்ச்சியாக, சைவத்தை வளர்த்த சமய குரவர், சாத்தீரம் விளக்கிய சந்தான குரவர், புராணங்கள் பாடிய கச்சியப்பர், சேக்கிழார், பரஞ்சோதி முனிவர், மற்றும் பட்டனத்தடிகள், அருணகிரிநாதர், அபிராமிபட்டர், நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலர் பெருமான், சேர். பொன் இராமநாதன் ஆகியோரின் வாழ்வையும் வாக்கையும் இந்நாலில் வாசகர்கள் தரிசிக்கலாம்.

வாளொலியில் சைவநற் சிந்தனைகளைத் தொடக்கத்தில் சில குறிப்புக்களை வைத்துக்கொண்டுதான் பேசிவந்தேன். அவற்றைக் கேட்ட எனது மாணவர் என்று சொல்லத் தக்க திரு. சிவ முத்துலிங்கத்தின் வேண்டுதலின் பேரிலேயே பேச்சுக்களைக் கட்டுரைகளாக எழுதத் தொடங்கினேன். தொடர்ந்து உரைகளைக் கட்டுரைகளாக எழுதி வைத்துக்கொண்டு பேசும் வழக்கத்தையும் மேற்கொண்டேன்.

இனையபாரதி: மேற்குலக நாடுகளில் பேச்சாளர்கள் பெரும்பாலும் எழுதியே வாசிப்பார்கள். ஆனால் இந்தியப் பேச்சாளர்களும் சரி, ஈழத்துப் பேச்சாளர்களும் சரி அப்படிச் செய்கிறதில்லை. ஏன் ஜயா?

கவிநாயகர்: மேற்குலகத்தில் பொறுப்பான பதவிகளில் இருப்பவர், பெரிதும் எழுதித்தான் வாசிக்கிறார்கள். பேசுவதுபோல வாசிக்கிறார்கள்; வாசித்து வாசித்துப் பேசுகிறார்கள். பேச்சு முடிந்ததும் பிரதிகள் பத்திரிகைகளுக்கும் கொடுக்கப்படுகின்றன. பேச்சுக்களை எழுதுவதற்கென்றே அவர்கள் ஆட்களையும் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அலுவல் மிகுந்தவர்கள். நாள் ஒன்றுக்குப் பல கூட்டங்கள், சந்திப்புகள் என்று அவர்களுக்கு இருக்கும். பேசுவதை மிகுந்த அவதானமாகவும் அவர்கள் பின்பற்றும் கொள்கைக்கு முரண்பாடாமலும் பேசுவேண்டும். அதனால் பேச்சுக்களை எழுத வேண்டிய கட்டாய தேவை ஒன்று அவர்களுக்கு இருக்கிறது. எமது நாட்டிலும் பொறுப்பான அரசியல்வாதிகள் இப்பொழுதெல்லாம் எழுதித்தான் பேசுகிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் சொற்பொழிவு என்று நாம் கூறுவதில்லை.

சொற்பொழிவு என்றால் அது குறிப்புகள், துண்டுகள் எதுவும் இல்லாமல் நிகழ்த்தப்படல் வேண்டும். அப்படி நிகழ்த்தினாலேயே கேட்பவர் கவனத்தை நன்கு ஈர்க்கலாம். எமது இலக்கிய, சமயப் பேச்சாளர்கள் அப்படித்தான் சொற்பொழிவாற்றி வருகிறார்கள். நானும் தாள்கள், துண்டுகள் எதையும் வைத்துக்கொண்டு பேசுவதில்லை.

எனது பேச்சுக்களை எழுதத் தூண்டிய திரு. முத்துவிங்கம் ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா அவர்களைக் குருவாகக் கொண்டு அவரால் தொடக்கிவைக்கப்பெற்ற இந்து சமயப்பேரவை மூலம் கண்டாவில் பலவகையான சமயப் பணிகளைச் செய்து வருகின்றார். அவற்றில் ஒன்று திருமுறைகளை ஒதும் பயின்சியை அடியவர்களுக்கு அளித்து வருதல். அதன் காரணமாக ‘திருமுறைச்செல்வர்’ என்ற பட்டத்தையும் அவருக்கு வழங்கிச் சிறப்பிட திருக்கிறேன். மற்றொன்று நூல்களை வெளியிடுதல். பேரவையின் நூல் வெளியிட்டுப் பிரிவுக்குப் பொறுப்பாக இருந்து கண்டிய மக்களுக்குச் சமய அறிவைத் தரவன்று பல நூல்களை வெளியிட்டுவருகின்றார். எனது நூல்களை வெளியிடுவதிலும் உரைகளை ஒலிப்பதிலும் செய்வதிலும் மிகுந்த ஆற்வம் காட்டி வருகின்றார். திருமுறைச் செல்வர் இக்காலத்தில் இந்து சமயப் பேரவையின் செயலாளராகப் பணியாற்றிவருகின்றார்.

35. விநாயகப் பெருமானும் அகத்தியஞம் செப்டம்பர் 2003ல் ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவையினால் வெளியிடப்பெற்றது.

படங்களுடன்கூடிய இந்தச் சிறுவர் இலக்கியம் அகத்திய முனிவரின் கமண்டல நீரைக்கொண்டு விநாயகப் பெருமான் காவிரி ஆற்றைத் தோற்றுவித்த சம்பவத்தைக் கூறுகின்றது.

இளையபாரதி: அதைக் கண்டியக் குழந்தைகள் நம்புவார்களோ ஜயா?

கவிநாயகர்: எல்லாச் சமயங்களிலுமே நம்பமுடியாத கதைகள் இப்படி அநேகம் இருக்கு. அவை உண்மையில் கடவுள்மீது நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தவே எழுதப்பட்டுள்ளன. கடவுள் எதையும் செய்வார். அப்படிச் செய்யக்கூடியவர்தான் கடவுள்.

J.K.Rowling எழுதிய Harry Potter கதைளை நம்புகின்றவர்கள் இந்தக் கதைகளை நம்பக்கூடாதா?

கதைகள் கேட்பதில் குழந்தைகள் அதிக விருப்புடையவர்கள். அதுவும் பாட்டால் அவற்றைச் சொல்லும்பொழுது அவர்களின் ஈடுபாடு இன்னும் அதிகமாகும். பாடல்களும் குழந்தைகளுக்கு விளங்கக்கூடிய வகையில் இலகு தமிழிற் பாடப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக,

அகத்தியர் என்பவர் குறு முனிவர்
ஆயினும் தவத்தினிற் பெரு முனிவர்
மிகப்பழங் காலத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்
விருப்புடன் சிவன் அடி வணங்கி வந்தார்

என்று அகத்திய முனிவர் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றார். இவ்விதமாக எளிமையான 12 பாடல்களில் கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவும் நீட்டினாலும் குழந்தைகளுக்கு அலுப்புத் தட்டிவிடும். படங்களை மிக அழகாகப் பணம் எதுவும்

பேராமல் பிரபல ஓவியர் கண்ணன் வரைந்து தந்திருக்கின்றார். கதைச் சுருக்கம் ஆங்கிலத்திலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

36. முருகப் பெருமானும் அவ்வையாரும் என்ற நாலும் செப்டம்பர் 2003இலேயே வெளியிடப்பட்டது.

இதுவும் பட விளக்கங்களுடன்கூடிய ஒரு சிறுவர் இலக்கியமாகும். சுட்ட பழமா சுடாத பழமா என்று முருகப் பெருமான் அவ்வைப் பிராட்டியாரைக் கேட்பதாக அமைந்த பெயர் பெற்ற கதையை 12 பாடல்களில் அடக்கியிருக்கிறேன்.

இவையாரதி: சைவசமய தத்துவக் கதைகளை விளக்கும் சிறுவர் இலக்கியங்கள் கண்டாவில் மட்டுமன்றி பிற மேற்குலக நாடுகளிலும் மிகக்குறைவு என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: குறைவுதான். அந்தக் குறைபாட்டை எனது சைவ வினாவிடை நூல்களும் இப்பாடல் ஆக்கங்களும் ஓரளவுக்குச் சரிசெய்யலாமென நினைக்கிறேன். இந்த நாலிலும் கதைச் சுருக்கம் ஆங்கிலத்தில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது.

இவ்விரண்டு சிறுவர் நூல்களையும் வெளியிடுவதற்கு நிதியுதவி புரிந்தவர் அமெரிக்காவில் உள்ள டாக்டர் திருமதி நிர்மலம் நகுலேந்திரன் அவர்கள். இவர் தாயகப் பற்று மிகுந்தவர். தாயக மக்களுக்கு அவ்வைப்போது உதவி புரிந்து வருவதோடு சைவ சமய வளர்ச்சிக்கும் தனது அடக்கமான பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றார்.

37. விநாயக வெண்பா. மே 2004, ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவையால் வெளியிடப்பட்டது. இது விநாயகப் பெருமான் புகழ்பாடும் 100 வெண்பாக்களைக் கொண்டது.

இதற்குக் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அணிந்துரை அளித்திருக்கிறார். அதில் தத்துவ விளக்கத்துக்கு உதாரணமாக,

தேங்காடுள் தேங்கும் இளநீர்த் திறம்போல
ஓங்காரப் பூட்டை உடைத்திட்டால் - ஆங்காரம்
போக்குமருள் பொங்கும் புகுந்தாடின் பூத்துவரும்
குக்குமத்தின் மூலச் சுழி
என்ற வெண்பாவையும் பத்திக்கு உதாரணமாக,

அழவேண்டாம் ஆடி விழவேண்டாம் பூசை
விழவேதும் வேண்டாம் விரும்பி - தொழுது
நினைத்தாலே போதும் நிகரற்ற தேவன்
எனைத்தானும் ஈவான் இரங்கி
என்ற வெண்பாவையும் இக்காலப் பதிவுகளுக்கு உதாரணமாக,

சொல்லுதமிழ் ஈழம் சுதந்திரங்கள் தந்தேநீ
அல்லவிலைத் தீர்த்தருள்வாய் ஆழனமுகா - எல்லவர்க்கும்
எல்லையிலா நின்னரிய இன்னருளை எந்நாலும்
சொல்லியே போற்றித் தொழு
என்ற பாடலையும் மேற்கோள் காட்டியிருப்பதைக் கவனிக்கலாம்.

38. விநாயக விருத்தம். ஒக்டோபர் 2004ல் ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவை வெளியிட்டது.

இது அறுசீர் விருத்தம், எழுசீர் விருத்தம், எண்சீர் விருத்தம், கலி விருத்தம், வஞ்சி விருத்தம் ஆகியவற்றால் விநாயகப் பெருமானைப் பரவுகின்ற 100 பாக்களைக் கொண்டது.

விநாயக வெண்பாவும் விநாயக விருத்தமும் எனது அனுபவங்களுடன் கூடிய பக்தி நூல்கள். விநாயக விருத்தம்,

முத்தமிழ்க் கனியே புத்தகத் துணையே
முவாத மூத்தமா மனியே
தத்துவ முனியே பித்தனைத் தனியே
தகர்த்துநீ தாமரை இலையில்
புத்தமு தளித்துப் புதுக்கியான் டருளைப்
பொழிந்துருக் காட்டிய புதுமை
செத்தபின் னருமென் சித்தத்தி விருந்து
தித்திக்கும் சித்திக்கும் சிவமே.

பரம்பொரு ளாய சிவபெரு மானின்
பண்புகள் ஊறிய பழுமே
விரும்புத வின்றி வேண்டுத வின்றி
விளையாடுத் திரிந்தவித் துரும்பை
கரும்பென மாற்றிக் கற்பனை யேற்றிக்
கவியரங் காண்டிட வைத்த
அரும்பெருங் கருணை ஆழந்தகந் தேங்கி
அமுதமாய் ஊறுகின் றதுவே.

போன்ற பல பாடல்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நூலுக்கு முன்னுரை எழுதிய பேரறிஞர் முருகவே பரமநாதன் அவர்கள் பல பாடல்கள் தன்னை அழைவத்துவிட்டன என்று சொல்லிப் பாராட்டனார்.

விநாயகப்பா இறுவட்டு

விநாயகப் பெருமான்மீது நான் பாடிய பாட்டுக்கள் சில இறுவட்டாகவும் தயாரிக்கப் பட்டுள்ளன. தயாரிப்பதற்கு எனக்கு உதவியவர் கலைமாமணி டி.கே.எஸ். கலைவாணன் அவர்கள்.

இகையபாரதி: கலைவாணன் என்பவர் பிரபல நாடக மேதை பத்மஸீ அவ்வை சண்முகம் அவர்களின் மகன்தானே?

கவிநாயகர்: ஓம். அவருடைய முத்த பிள்ளை. சிறு வயதிலிருந்தே இசைப்பேராசிரியர் வேலூர் சம்பந்தமுர்த்தி அவர்களிடம் இசையை முறையாகப் பயின்றவர். ஜயாயிரத்துக்கும் அதிகமான இசையரங்குகளிற் பாடிய பெருமையுடையவர்.

தமிழ்ப் பாடல்களுக்கும் தமிழ் இசைக்கும் முதன்மை அளித்தல் இவரது தனித்துவம். திருக்குறள், தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ், திருவருட்பா அகியவற்றைப் பாடி வருவதோடு முத்துத்தாண்டவர், பாரதியார், பாரதிதாசன்,

நாமக்கல் கவிஞர், தண்டாணி தேசிகர், பாபநாசம் சிவன் போன்ற புகழாளர்களின் பாடல்களையும் பொருத்தமுற இசையமைத்துப் பாடி இசைவாணர்களினதும் இரசிகர்களினதும் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றுவருகின்றார்.

பாரதத்தில் மட்டுமல்லாது மலேசியா, சிங்கப்பூர், இலங்கை, கனடா, அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து மற்றும் ஜரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் இவர் இசைக் கச்சேரிகள் நடத்தியிருக்கிறார்.

இவர் இசையமைத்துப் பாடிய பாடல்கள் பல ஒலிப்பேழைகளாகவும் இறுவட்டுகளாகவும் வெளிவந்துள்ளன.

இளையபாரதி: கலைவாணன் ஒரு நல்ல நடிகரும் ஜூயா. தந்தையார் அவ்வை சண்முகம் அவர்களின் நாடகக் குழுவில் இளம் பாத்திரங்கள் பலவற்றை ஏற்று நடித்த அனுபவங்கள் அவருக்கு நிறையவே உண்டு. இப்பொழுதெல்லாம் தந்தையாருக்கு அதிகம் புகழ் ஈட்டிக் கொடுத்த இராஜராஜ சோழன் நாடகத்தை நடத்தி வருகின்றார். அதில் தந்தையார் நடித்த ராஜேந்திர சோழன் பாத்திரத்தை இவரே தாங்குகின்றார்.

கவிநாயகர்: ஓமோம். கனடா, அமெரிக்கா போன்ற வெளிநாடுகளிலும் இராஜராஜ சோழனை மேடையேற்றி யிருக்கின்றார். இவர் ஒரு தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடக நடிகருங்கட.

இத்தகைய புகழாளரைக் கொண்டு எனது விநாயகப் பாடல்கள் சிலவற்றை இறுவட்டிற் பாடுவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலிட்டது. 2005ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்றபோது அவருடன் தொடர்பு கொண்டு அதுபற்றிப் பேசினேன். அவரும் அதற்கு உடனப்பட்டார். 07.11.2005ல் எனது விநாயப்பா, விநாயக வெண்பா, விநாயக விருத்தம் ஆகிய நூல்களைக் கையளித்தேன். அவற்றில் சில பாடல்களைத் தெரிவுசெய்தும் கொடுத்தேன்.

பாடல்களுக்கு இசையமைத்தல், ஒலிப்பதிவுக் கலையகத்தைத் தெரிவுசெய்தல், பின்னணிக் கலைஞர்களை ஒழுங்கு செய்தல் போன்ற எல்லாப் பொறுப்புகளையும் கலைவாணிடமே விட்டுவிட்டேன். அவரும் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டது எனக்குப் பெரும் வசதியாகப் போய்விட்டது.

கலைவாணன் தீவிரமாக இயங்கி 14.11.2005 திங்கட்கிழமை சென்னை கோதண்டாணி கலையகத்தில் ஒலிப்பதிவை முடித்து 19.11.2005ல் சென்னையில் திரு. வா.மு.சே. திருவள்ளுவர் எனக்கு எடுத்த பாராட்டு விழாவில் விநாயகப்பா இறுவட்டை வெளியிட்டு வைத்தார்.

இதற்கு 2006ல் கனடாவில் வரசித்தி விநாயகர் ஆலயத்திலும் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலிலும் மொன்றியல் முருகன் கோயிலிலும் மொன்றியல் ஆத்மஜோதி கல்வி நிலையத்திலும் 2007ல் ஒல்லாந்தில் ஸ்ரீ வரதராஜ செல்வவிநாயகர் ஆலயத்திலும் அறிமுக விழாக்கள் நடத்தப்பட்டன.

39. பொங்கு தமிழ். ஜப்பாசி 2036(அக்டோபர் 2005), காந்தளகம், 68 (834) அண்ணாசாலை, சென்னை 600 002.

இது 31 கவிதைகளின் தொகுப்பு. மரபுக் கவிதைகளும் வரிக்கவிகளும் கலந்தவை. அழகான படங்களுடன் காந்தளகம் கவர்ச்சியாக வெளியிட்டுள்ளது.

அதன் வெளியீடுகள் எல்லாமே கவர்ச்சியானவைதாம்.

பிரபல கவிஞரும் முற்போக்குச் சிந்தனையாளரும் சமூக ஸ்ர்திருத்தவாதியுமான அறிவுமதி அவர்கள் ‘பழுத்த தமிழ்’ என்ற தலைப்பில் பொங்கு தமிழுக்கு முன்னுரை தந்திருக்கிறார்கள்.

தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளில் ஒன்று ‘புரட்சித் தலைவி’ என்பது. படிக்கிறேன், கேளுங்கள்.

காலுக்கு மேலே கால்!
கையிலே ஒரு விளையாட்டுக் கோல்!

வீற்றிருப்பதைப் பார்த்தால்
அசல்
ஜெயல்லிதா அம்மையார்தான்!

அவ்வளவு செல்வாக்கு!
எனினும்
அதிகம் பேசாத நாக்கு!
எப்படியோ
தலைவியாக வந்துவிட்டார்!

தலைவியாக வருவதற்கு
இரவு பகலாக உழைத்தவர் இருவர் -
அவர்களைக் கண்டால் மட்டும் சிரிப்பு -
மற்றவர்கள் என்றால் ஒரே வேறுப்பு!

நினைத்ததை உடனடியாகவே
சாதிக்கத் துடிக்கும் புத்தி!
அதற்காக -
கத்திக் குளுவது இவரது உத்தி!

இந்தப் புரட்சித் தலைவி
யாருக்குமே பணிவதில்லை!
இருப்பினும்
எவரும் இவரது சர்வாதிகாரத்தை
எதிர்க்கத் துணிவதில்லை!

மேற்கு உலகத்தில் வேறு எவருக்கும்
இல்லாத பேர்
தனக்குத்தான் உண்டு
என்பதில் தனிச் செருக்கு!

மீனாட்சிக்கு
இரண்டு வயதாக
இன்னும் ஆறு மாதங்கள் இருக்கு!

எப்படி இருக்குக் கவிதை?

இளையபாரதி: நல்லாய் இருக்கு ஜயா. யார் இந்த மீணாட்சி?

கவிநாயகர்: எனது பேர்த்தி.

இளையபாரதி: மகளின்ரை பிள்ளையா, மகனின் மகளா?

கவிநாயகர்: மகனின் மகள்.

இளையபாரதி: யார் பெயர் வைத்தது, நீங்களே?

கவிநாயகர்: இல்லை. மகனும் மருமகனுந்தான். ஏன் கேட்கிறியள்?

இளையபாரதி: இப்படிக் கடவுட் பெயர்களை எங்கடை ஆட்கள் இப்பெஸ்லாம் வைப்பதில்லை, அதுதான் ...

கவிநாயகர்: எங்கடை ஆட்களுக்குக் கடவுளிலும் பார்க்க நம்பரிலைதான் இப்பொழுதெல்லாம் நம்பிக்கை அதிகம். தமிழின் தனித்துவத்திலோ சமய மரபுகளிலோ அவர்களுக்குப் பெரிதாக நம்பிக்கை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

40. கவிதை மற்பு என்பது எனது அடுத்த நூல். 5.12.2005ல் காந்தளக வெளியீடாக வந்தது.

இந்நால் தமிழ்க் கவிதை மரபை முற்காலம் இடைக்காலம் பிற்காலம், இக்காலம் என வகுத்து விளக்குகின்றது. அத்துடன் செய்யுள் உறுப்புகள், பா வகைகள், அணியிலக்கணம் ஆகியவை புற்றியும் அறிவுறுத்துகின்றது. புலவர்களின் இயல்புகளையும் முன்வைக்கின்றது. கவிஞர்கள் படிப்பதற்கு உகந்த நூல்.

இந்நாலின் அத்தியாயங்கள் பல முன்னர் நம்நாடு இதழில் வெளிவந்திருக்கின்றன. சென்னை தமிழ் எழுத்தாளர் கழகத் தலைவர் முனைவர் கவிப்பேரரசு புரட்சிதாசன் அவர்கள் 'கந்தவனம் தரும் நந்தவனம்' என்று தலைப்பிட்டு கவிதை மரபுக்கு முன்னுரை ஒன்று எழுதியிருக்கிறார்.

எனது அடுத்த நூல் -

41. ஆண்மீகக் கவிதைகள் என்பது. இதனையும் சென்னை காந்தளகம் கடந்த ஆண்டு (2007) ஆணியில் வெளியிட்டிருந்தது.

இதில் ஆண்மீக வாழ்வு தொடர்பான விளக்கப்பாடல்கள் 48 தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கு டாக்டர் அ. சண்முகவுடிவேல் மதிப்புரை வழங்கியிருக்கிறார். இவர் உலகச் சைவப் பேரவைச் செயலாளர் நாயகமாகவும் அதன் கண்டாக் கிளைத் தலைவராகவும் இருந்து சைவ சமய வளர்ச்சிக்கு உழைத்து வருகின்ற பெரியார்.

இது 2007ஆம் ஆண்டு கண்டாவில் நடந்த திருமுறை மாநாட்டில் மூன்றாம் நாள் இரிச்மண்ட் ஹில் பிள்ளையார் கோயிலில் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது.

இந்த மாதம் வெளிவந்துள்ள மற்றுமொரு நூல் -

42. பாவாரம் என்ற அழகிய பெயரையுடையது. காந்தளாக அதிபர் மறவன்புலவு திரு. க. சச்சிதானந்தன் பதிப்புக் கைவண்ணம் பளிச்சிடும் பக்தி நூல்.

இந்த நூல் தேவாரப் பாங்கில் 108 சிவத்தலங்கள் மீது பாடப்பெற்ற 117 பதிகங்களைக் கொண்டது. இந்த 108 தலங்களில் 45 ஈழத்துச் சிவன்கோயில்கள் பற்றியது.

இதற்குக் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அணிந்துரை வழங்கியிருக்கிறார். அதன் நிறைவெப்ப பகுதியில் -

“இவ்வாக்கத்தின் பயன்பாட்டுநிலை என்ற வகையில் சிறப்பாகச் சுட்டக்கூடிய ஒரு அம்சம், ஈழ்சார் சைவரபினர்க்கு இது அளிக்கக்கூடிய மன்னிறைவாகும். ஈழத்தின் 45 சிவத்தலங்கள் இப்பாவாரத்தில் தொடுக்கப்பட்டுள்ளமை வரலாற்று முக்கியத்துவமுடைய ஒரு நிகழ்வாகும். திருமுறைத் தொகுப்பிலே ஈழத்தின் தலங்கள் என்றவகையில் திருக்கோணமலை மற்றும் திருக்கேத்சஸரம் ஆகிய இரண்டுமே கவனத்துட்ட கொள்ளப்பட்டிருந்தன என்பது இத்தொடர்பில் நமது சிந்தனைக்குரியது. அன்றைய தமிழகச் சைவச் சூழல் மேற்படி இரு தலங்களை மட்டுமே அறிந்திருந்தது என்பதையே மேற்படி திருமுறைத் தொகுப்பு உணர்த்திநிற்கிறது. திருத்தம்பலேச்சரம், திருநகுலேச்சரம், திருமுன்னீச்சரம் முதலிய வேறுபல தலங்கள் அக்காலப்பகுதிக்கு முன்பிருந்தே ஈழத்தில் சிவ வழிபாட்டு மையங்களாகத் திகழ்ந்துவந்தவையாகும். ஆனால் சம்பந்தர் மற்றும் சுந்தரர் ஆகியோரின் கவனத்தை அவை பெறவில்லை என்பதையே திருமுறைத் தொகுப்பு உணர்த்திநிற்கிறது.

இந்நிலையில் இப்பாவாரம் ஈழம் முழுவதையும் தழுவி 45 சிவாலயங்களை உள்ளடக்கியதாக உருப்பெற்ற முறைமையானது ஈழ்சார் சைவரபினரின் உள்ளத்தில் ‘பிறந்தமண் சார்ந்த ஒரு பெருமித உணர்வை’ ஏற்படுத்த வல்லதாகும். ‘நமது ஈழமண்ணில் பாடல் பெறும்நிலையிலான இத்தனை சிவத்தலங்கள் உள்ளனவா!’ எனப் புலம் பெயர் சூழலின் இன்றைய தலைமுறையினரும் இளந் தலைமுறையினரும் வியந்துமகிழ இப்பாவாரம் வியசமைத்துளது. இதன் தொடர்ச்சியாக, இன்றைய இன அழிப்புச் சூழலில், மேற்படி தலங்களை - தத்தம் சூழலோடு தொடர்புடைய அத்தலங்களை - அழியாது காப் பதற் கும், சிதைவற் ற வற் றைப் புனரமைத் துப் பேணிக்கொள்வதற்குமான ஊக்கசக்தியாகவும் இப் பாவாரம் அவர்களுக்குப் பயன்படக் கூடியது.” என்று அவர் ஈழத்தியுள்ளார்.

இதற்குக் கண்டாவிலும் ஜேரோப்பிய நாடுகளிலும் அறிமுக விழாக்கள் நடத்தவிருக்கின்றேன்.

இளையபாரதி: எப்பொழுது ஜையா?

கவிநாயகர்: புத்தகங்கள் வர இரண்டொரு மாதங்களாகும். பெரும்பாலும் ஆகஸ்டில் கண்டாவிலும் செப்தம்பரில் ஜேரோப்பிய நாடுகளிலும் நடத்தலாம்.

இளையபாரதி: வாழ்த்துக்கள் ஜையா! இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சியை முடித்துக்கொண்டு மீண்டும் தொடருவோம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

32. வெளியிட்ட நூல்கள் - தொடர்ச்சி

31.03.2008

இனையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே! இன்றும் எனது ஆக்கங்கள் தொடர்பான தகவல்களை, முக்கியமாக அச்சாகிக்கொண்டிருக்கின்ற மற்றும் அச்சாகவள் சிலவற்றைப் பற்றிச் சொல்லப் போகின்றேன்.

பாவாரத்தைத் தொடர்ந்து அச்சாகிக்கொண்டிருக்கும் மற்றைய நூல் -

43. தென்னகத்தில் என்னகத்தார் என்பது. இது ஒரு வித்தியாசமான பயண நூல்.

47 ஆண்டுகளுக்குப் பின் பாரதத்துக்குப் பயணம் செய்தேன்.

இனையபாரதி: என்ன ஜயா?

கவிநாயகர்: தமிழ்நாட்டிற் படித்துப் பட்டம் பெற்று 1958ல் இலங்கைக்குத் திரும்பியின் பக்கத்தில் இருந்த இந்தியாவை நான் எட்டியும் பார்க்க வில்லை. 2005ல் மனைவியுடன் சென்றேன். சென்றபோது எங்களை வரவேற்றவர்கள், நாங்கள் சென்று கண்டவர்கள், பாராட்டு விழா நடத்தியவர்கள், பரிசளித்தவர்களெனப் பல பெருமக்களைப் பற்றி இந்நாலில் எழுதியிருக்கிறேன். பொருளாடக்கத்தில் -

1. திரு. திருமதி சங்கர் தம்பதிகள்
2. வைத்தியர்கள் ஆதி சேசையா - உடூ தம்பதிகள்
3. கலாநிதி பிரபாகர் தம்பதிகள்
4. வண. சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகளார்
5. மறவன்புலவர் திரு. க. சக்சிதானந்தன்
6. டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி
7. பரிசளிப்பு விழாவிற் பழகிய முகங்கள்
8. கலைவேந்தர் கா. வேழவேந்தன்
9. கலைமாமணி டி.கே.எஸ். கலைவாணன்
10. கலைமாமணி பழனி இளங்கம்பன்
11. முனைவர் அவைவை நடராசன்
12. உழைப்புச்செம்மல் இரா. மதிவாணன்
13. சைவத்திரு. முருகு இராமலிங்கம்
14. வண. பங்காரு அடிகளார்
15. முனைவர் அரங்க. இராமலிங்கம்
16. திரு. வா.மு.சே. திருவள்ளுவர்
17. பாராட்டு விழாவிற் பரிசளித்த பண்பாளர்
18. திரு. சா. கணேசன்
19. கவிக்கெண்டல் மா. செங்குட்டுவன்
20. திரு. செல்ல. வசந்தராசன்

என 20 பேர்கள் இடம் பெற்றபோதும் உள்ளே இன்னும் பலர் உலா வருகின்றார்கள்.

எனது ஆக்கங்கள்பற்றிய வரிசையில் ஒரு நூலைக் குறிப்பிட மறந்துவிட்டேன். அதற்கு

44. ஒவியக்கலைவேள் என்று பெயர். இது யேர்மனி வெற்றிமணி ஆசிரியர் கலாநிதி மு.க. சிவகுமாரனின் வாழ்வும் பணிகளும் பற்றியது. விவேகா அச்சகத்தில் அச்சிடப்பெற்ற இந்நால் 2004ல் சிவகுமாரனின் முன்னிலையிலேயே கண்டாவில் ஸ்காபரோ நகராட்சி மன்றத்தில் வெளியிடப்பெற்றது.

வெளிவரவுள்ள நால்கள்

இதுவரை நான் எழுதிய 44 நால்கள் பற்றிய விவரங்களை உங்களோடு பகிர்ந்து கொண்டேன். நால்கள் இன்னும் வெளிவரவுள்ளன. வெளிவரத் தயாராகவுள்ள சில நால்களைப்பற்றி இனிப் பேசப்போகின்றேன்.

1. இலக்கிய உறவுகள் என்ற ஒரு நால் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே எழுதப்பட்டு அச்சேநக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இது என்னைப் படிப்பித்த ஆசிரியர்கள், நான் பழகிய இலக்கிய அறிஞர்கள் பற்றிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. இவற்றுட் பல கட்டுரைகள் 1993ல் யேர்மனியில் வெளிவந்த ஈழமணி என்ற இதழிலும் பின்பு கண்டாவில் வெளிவந்த ரோஜா என்ற சஞ்சிகையிலும் வெளிவந்தவை. ஒரு வகையில் எனது இலக்கிய வாழ்வின் மற்றொரு பக்கத்தை இது கொண்டிருக்கிறது என்றும் சொல்லலாம்.

2. அண்புத் தமிழ் என்ற ஒரு நாலும் வெளிவருவதற்குத் தயாராக இருக்கின்றது. இவை வெற்றிமணி இதழில் 1996 - 97களில் நான் எழுதிய இலக்கியக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. இதற்கு வெற்றிமணி ஆசிரியர் தற்கால முறையில் படங்களும் வரைந்திருக்கிறார். அட்டைப் படத்தையும் அவரே அமைத்திருக்கின்றார்.

அடுத்து அச்சாகத் தயாரக இருப்பது -

3. நாடக அனுபவங்கள் என்னும் நூல்.

இனையபாரதி: நாடக அனுபவங்களை இங்கே வானலையிற் சொல்லிவிட்டார்களே!

கவிநாயகர்: அது சுருக்கமானது. எனது நாடக அனுபவங்கள் பற்றி உங்களுடன் நான் பேசுவதற்கு முன்னதாகவே சற்று விரிவாக விளம்பரம் இதழில் எழுதிவந்திருக்கிறேன். அவற்றுடன் நான் அவ்வப்போது நாடகம் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளும் இந்நாலில் இடம்பெறும்.

4. ஜயங் தெனிய ... இது விளம்பரம் இதழில் நான் ‘அறுவை’ என்ற தொடரில் எழுதிய தொலைபேசி உரையாடல்கள். அறுவை என்ற பெயர் பலருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று திரு. இராஜா மகேந்திரன் தெரிவித்ததைத் தொடர்ந்து தலைப்பை அறிவுரைகள் என்று மாற்றியிருக்கின்றேன்.

பலர் தமது சந்தேகங்களைத் தீர்ப்பதற்கும் சில கருத்துக்களை அறிந்துகொள்வதற்கும் தொலைபேசியில் என்ன அழைப்பதுண்டு. அவர்களுக்குக் கூறியவற்றை மற்றவர்களும் அறிந்து கொள்வது நல்லது என்ற எண்ணத்தில் அவற்றை எழுதி விளம்பரத்துக்குக் கொடுத்தேன்.

இளையபாரதி: அது ஏன் சில குறிப்பிட்ட பத்திரிகைகளுக்குத்தான் நீங்கள் எழுதி வருகிறீர்கள்? உதாரணமாக, நாடக அனுபவங்களை விளம்பர இதழுக்கு எழுதியதாகச் சொன்னிர்கள். இப்போ அறுவை என்ற தொடரையும் அதிலேதான் எழுதியதாகச் சொல்கிறீர்கள்.

கவிநாயகர்: இது நல்ல கேள்வி. சுருக்கமாகச் சொன்னால், கட்டுரைகளையோ கவிதைகளையோ விரும்பிக் கேட்கின்றவர்களுக்குத்தான் நான் எழுதிக் கொடுக்கின்றேன். கேளாதவருக்குக் கொடுக்கும் வழக்கம் என்னிடம் குறைவு.

இளையபாரதி: அழுத பிள்ளை தான் பால் குடிக்கும்.

கவிநாயகர்: சரியான பழமொழி.

5. ஒல்லாந்து யாத்திரை என்ற மற்றுமொரு நூலும் கோப்பில் உள்ளது. இப்பொழுது ஆத்மஜோதி என்ற சஞ்சிகையிலும் அது தொடராக வந்துகொண்டிருக்கிறது.

ஒல்லாந்தில் தென் கெல்டர் நகரிலுள்ள ஸ்ரீ வரதராஜ செல்வவிநாயகர் அலய பரிபாலன சபையார் 2005ஆம் ஆண்டு ஆலய வருடாந்த மகோந்தவ நாட்களிற் சிறப்புச் சொற்பொழிவாளராக என்ன அழைத்திருந்தார்கள். மகோந்தவம் 18.06.2005 சனிக்கிழமை கொடியேற்றத் திருவிழாவுடன் தொடங்கி வைரவர் பொங்கலுடன் 29.06.2005 நிறைவேப்பற்றது. அழைப்பையேற்று அங்கு சென்று பகல் திருவிழாவிலும் இரவுத் திருவிழாவிலும் சொற்பொழிவாற்றினேன்.

பயண அனுபம், ஒல்லாந்தின் இயற்கை வளம், ஸ்ரீ வரதராஜ செல்வவிநாயகர் ஆலயத் தோற்றுமும் வார்ச்சியும், அங்கு வாழும் எம்மவரின் பண்பு பற்றியெல்லாம் இந்த நூலிற் சொல்லியிருக்கிறேன். அடுத்து -

6. விநாயகப்பா என்று ஒரு பெரிய தொகுப்பும் வெளிவரவிருக்கின்றது. ஏற்கனவே விநாயகப்பா - தொகுதி ஒன்று வெளிவந்ததுபற்றிக் கூறியிருந்தேன். இது தொகுதி இரண்டாக அமையும்.

விநாயகப் பெருமான்மீது பல பதிகங்கள் நான் பாடியிருக்கிறேன். முதன்முதலாகப் பாடியது ‘முறிகண்டிப் பத்து’ என்பது. இதன் வெளியீடு 1971ல் முறிகண்டிப் பிள்ளையார் கோயிலிலேயே பூசை வழிபாடுகளுடன் நடத்தப்பட்டது. தினபதி இதழில் இதுபற்றிய நயவுரை ஒன்றும் வந்தது.

தொடர்ந்து குரும்பசிட்டி விநாயகர், புன்னாலைக்கட்டுவன் ஆயாக்கடவைப் பிள்ளையார், குப்பிளான் சோதி விநாயகர், அனலைத்தீவு பெரியபுலம் மகாகணபதி, கண்டா செல்வமலைப் பிள்ளையார், தூரந்தை வரசித்தி விநாயகர், இங்கிலாந்து விம்பிள்டன் கணபதி, நியூ யோக்கு மகாவல்லப கணபதி, தென் கெல்டர் ஸ்ரீ வரதராஜ செல்வவிநாயகர் ஆகிய மூர்த்திகள்மீது பதிகங்கள் பாடியிருக்கிறேன். தில்லையம்பல விநாயப் பெருமான்மீதும் தில்லைச் சிந்து என்ற பிரபந்தம் ஒன்று பாடியுள்ளேன். எங்குமுள்ள பிள்ளையார் என்ற பெயரில் ஈழத்திலுள்ள 140 பிள்ளையார் கோயில்களைப் பற்றிப் பாடியுள்ளேன். இவையெல்லாவற்றையும் ஒரு தொகுப்பில் கொண்டுவரும் முயற்சியில் தற்பொழுது ஈடுபட்டு வருகின்றேன். மேலும் -

7. கனடாவில் தமிழ்
8. வாழ்த்துக் கவிதைகள்
9. இரங்கற் கவிதைகள்
10. சமயக் கட்டுரைகள்

என்னும் தலைப்புகளில் எனது பிற ஆக்கங்களும் கோப்பிற் சேர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. அத்துடன் நான் நாடகப் படிப்புக்கு எழுதிய

11. சுத்துக் கூத்து மொழிகள் என்ற நூலையும் வெளியிடும் நோக்கத்தில் இருக்கிறேன். இதன் பிரதி என்னிடம் இல்லை. பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் உதவியிடன் பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள பிரதிகளில் ஒன்றைப் பெற முயன்று வருகின்றேன்.

12. புதுமாதேவி என்ற நூல் ஒன்றும் வெளிவரும் நிலையில் உள்ளது. இது யேற்மனியில் கலைப்பணிகள் ஆற்றிவரும் திருமதி வானதி தேசிங்குராசாவின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றியது. அவரது கணவர் திரு. தேசிங்குராசா அதனை வெளியிடும் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கிறார்.

மறைந்துபேண அக்கங்கள்

இதுவரை வெளிவரவிருக்கும் நூல்கள் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டார்கள். இனி, வெளிவர வாய்ப்பில்லாத நூல்கள் குறித்து ஒரு வரலாற்றுப் பதிவுக்காகச் சில தகவல்களைத் தரவிரும்புகிறேன்.

சமுகம் என்றோரு நாவலை $1\frac{1}{2}$ ரூபாய் என்ற நூல் வெளிவந்த காலத்திலேயே, அதாவது 1954லிலேயே எழுதி முடித்திருந்தேன். அது சாதி வேற்றுமைகளையும் பிற சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் கண்டிக்கும் ஒரு புரட்சிகரமான படைப்பு. அதன் மூலப்பிரதியை ஒரு பத்திரிகையாகரிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தேன். அவர் தனது பத்திரிகையிற் பிரசுரிப்பதாகக் கூறிப் பெற்றுக்கொண்டார். பின்னர் அவர் அதனை வெளியிடவும் இல்லை; திருப்பித் தரவும் இல்லை.

மங்ஞுமொரு நாவல் புது உலகம் என்பது. அதன் பிரதியும் இப்பொழுது இல்லை. அந்தக் காலத்தில் பிரதிகள் எடுக்கும் வசதிகளும் குறைவு. அது காணாமற் போய்விட்டது.

1956ல் பொங்கியைழ தமிழா என்று ஒரு கவிதைத் தொகுதியை வெளியிடும் நோக்குடன் முன்னுரைக்காகக் கையெழுத்துப் பிரதியை எனது எழுத்துலகக் குருநாதர் திரு. இராஜ. அரியரத்தினம் அவர்களிடம் கொடுத்தேன். அவர் அந்த நூல் வெளிவந்தால் எனக்கு அரசாங்கத்தினால் இடர்ப்பாடுகள் வருமென்ற நல்லெண்ணைத்தினால் முன்னுரை எழுதவும் இல்லை, கையெழுத்துப் பிரதியைத் திருப்பித் தரவுமில்லை.

இளையபாரதி: அவை போல இனி எழுதவும் முடியாது என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: உண்மைதான். என்ன இருந்தாலும் இளைமைக் காலத்து வேகம் இப்பொழுது இல்லை என்பதை ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். இரண்டொரு பாடல்கள் நினைவில் இருக்கின்றன.

ஆனது கண்டியோ நீ தமிழா - அட
 அன்று நடந்தது குன்றியது
 போனது போகட்டும் போதுமினி - உடன்
 பொங்கியெழு பெருஞ் சேனையென
 என்பது ஒரு கவிதையின் ஒரு பகுதி. மற்றுமொன்று,

எச்சில் துப்பிச் சிங்கள்க்கு
 எச்சரிக்கை செய்கிறோம்
 கச்சை கட்டித் தோள்கள் கொட்டிக்
 கண்ணித் தமிழின் கொடியினை
 முச்சை கட்டி உச்சி வானை
 முட்டி வீச ஏற்றியே
 இச்ச கத்தில் யாரும் போற்ற
 ஈழநாடு காண்பமே!

என்பது எப்படி இருக்கு?

இவையொப்பாதி: நல்லாயிருக்கு. விடுதலை உணர்வுக்கு அந்தக் காலத்திலேயே வித்திட்டிருக்கிறீர்கள். நல்லதொரு தேசிய உணர்ச்சி மிகுந்த தொகுதியை இழந்து விட்டோம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

கவிநாயகர்: மலைநாறும் மறைநாறும் என்ற பொருளில் அட்டன் வைஷலண்ட்ஸ் கல்லூரியில் சொற்பொழிவு ஏன்று 1962ஆம் ஆண்டு நிகழ்த்தினேன். பின்னர் நண்பர் திருச்செந்தூரனின் வேண்டுதலின் பேரில் அதனைச் சந்தூ விரிவான கட்டுரையாக எழுதினேன். கட்டுரை தொடராக மலைமுரசு என்ற இதழில் வெளிவந்தது. வெளிவந்து முடிந்ததும் அதனை நூலாக வெளியிடும் திட்டம் ஒன்றும் இருந்தது. மலைமுரசு இடையில் நின்றுவிட்டது. கட்டுரையை மலைமுரசு ஆசிரியரிடமிருந்து பெற்ற தவறிவிட்டேன்.

நான் பல குழந்தைக் கவிதைகளும் பாடியிருக்கிறேன். அவற்றைக் கொஞ்சம் மொழி, குலவும் மொழி என்று வயது நிலைகளுக்கேற்ப வகைப்படுத்தி இரு தொகுதிகளாக வெளியிடத் திட்டமிட்டேன். அவற்றுக்குப் படங்கள் வரைந்து தரும்படி கலாசோதி சானா அவர்களிடம் கேட்டபோது அவரும் ஒப்புக்கொண்டு தொகுதினைப் பெற்றுக் கொண்டார். ஆனால் அவர் படங்கள் வரைவதற்கு முன்னாகவே காலமாகிவிட்டார். அதன்பின் மூலப் பிரதிகளையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

எனது வீட்டை இராணுவம் எடுத்ததைத் தொடர்ந்து எனது ஆக்கங்கள் பல அழிக்கப்பட்டதை முன்னர் கூறியிருந்தேன். அவற்றுள் முக்கியமானவை பற்றியும் குறிப்பிட விரும்பகின்றேன்.

யாழிப்பாணத்தின் வரலாறுபற்றி நான் எழுதிய கட்டுரை ஒன்று யாழ். மாநகர் சபை வெளியிட்ட மலர் ஒன்றில் வெளிவந்தது. அதனை அடியொற்றி யாழிப்பாண வரலாற்றை கொஞ்சம் தெளிவுபடுத்தி ஆயவுக் கட்டுரை ஒன்று எழுதினேன்.

‘பண்ணைத் தமிழர் கண்ட புவியியல்’ என்பது மற்றுமொரு ஆயவுக் கட்டுரை. அதனை ஏ.ஜே. கனகரட்னா ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்த்தார்.

நாடகக் கல்வி கற்று காலத்திலே ‘ஸமுத்துக் கிராமிய நடனங்கள்’ என்போராடு நூல் எழுதினேன். கோலாட்டம், கும்மி, கரகம், காவடி, வசந்தன் கூத்து, காமன் கூத்து முதலியவற்றை ஆடுகின்றவர் சிலரையும் ஆட்டுவிக்கின்றவர் சிலரையும் பேட்டி கண்டு ஒரு முதன்மையான முயற்சியாக ஆக்கிய ஆய்வு நூல் இது.

‘தேவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில்’ என்பது ‘கிரிமலையினிலே’ என்பதைப் போல ஒரு குறுங்காலியம். வெற்றி பெற்ற கவியரங்கப் பாடல் ஒன்றின் விரிவாக்கம்.

க.பொ.த.ப. வகுப்புகளுக்குப் பயன்படக்கூடிய ‘உலகப் புவியியல்’ என்ற பாடநூல் ஒன்றும் எழுதியிருந்தேன். அதன் 64 பக்கங்கள் கண்ணாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் அச்சடிக்கப் பட்டுக்கொண்டிருந்த கட்டடத்தில் அரசு புவியியல் பாடத்தை இடைநிலைக் கல்விப் பாடத்திட்டத்திலிருந்து நீக்கிச் சமூகக் கல்வி என்ற பாடத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. அதனால் அதனைப் பிறிதொரு காலத்தில் வெளியிடலாம் என்று கிடப்பில் போட்டுவிட்டார்கள். எனினும் அதன் மூலப் பிரதியைப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தேன்.

மற்றுமொரு பாடநூல் ‘நிலவுருவங்கள்’ என்பது. மாத்தளையில் எனது உயர்தா வகுப்பு மாணவருக்குப் படிப்பிப்பதற்கு உதவியாக எழுதப்பட்டது. அக்காலத்தில் தமிழில் இத்தகைய நூல்கள் இருக்கவில்லை.

இளையபாரதி: அதாவது தாய்மொமி மூலம் கல்வி புகட்டத் தொடங்கிய காலத்தில்.

கவிநாயகர்: ஓம். அரசு நூல்களை மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதற்கு முன்பாக புவியில் மற்றும் விஞ்ஞான பாடங்களுக்குத் தக்க உயர்வகுப்புப் பாடநூல்கள் தமிழில் இருக்கவில்லை. அரசு வெளியிட்ட கலைச்சொற்களைப் பயன்படுத்தி ஆசிரியர்கள்தாம் மொழி பெயர்ப்புகளைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

இவற்றோடு இன்னும் பல கவியரங்கப் பாடல்கள், பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கவிதைகள், வெளிவராத கவிதைகள், வானொலியிற் பேசிய சைவநற் சிந்தனைகள், சமயப் பேச்சுக்கள், கட்டுரைகள் என்று எத்தனையோ ஆக்கங்களை இராணுவம் அழித்துவிட்டது.

இளையபாரதி: கழுதைக்குத் தெரியுமா கர்ப்பூ வாசனை என்பதற்கு நல்ல உதாணம்.

கவிநாயகர்: எழுத்தாளரின் ஆக்கங்கள் காலத்துக்குக் காலம் அழிவுகளுக்குள்ளாகி வந்திருக்கின்றன. தொல்காப்பியத்தில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ள நூல்கள் பல பிற்காலத்தில் காணாமற் போய்விட்டன. தேவார ஏடுகள் பல மறைந்துவிட்டன என்றே ஆய்வாளர் கூறுகின்றார்கள்.

இளையபாரதி: அதற்கெல்லாம் காரணம் பெரும்பாலும் வெள்ளம், புயல் போன்ற இயற்கை அழிவுகளாகத்தான் இருக்கும், என்ன ஜயா?

கவிநாயகர்: அவற்றோடு மன்னர் ஆண்ட காலங்களில் அடிக்கடி நடைபெற்ற போர்களும் முக்கியமான காரணம். போர்க் காலங்களில் இன்று நடைபெறுவது போலவே அந்தக் காலத்திலும் கொலைகள், கொள்ளைகள், இடப் பெயர்வுகள் எல்லாம் நடந்திருக்கும். அத்தகைய நிலைமைகளிலும் பழைய படைப்புகள்

பலவற்றைப் பாதுகாத்து எமக்கு விட்டுச் சென்ற மன்னர்களும் புலவர்களும் தமிழக்குப் பெருந் தொண்டு செய்தவர்களாவர்.

எனது படைப்புகள் சிலவற்றின் மறைவுக்கு என்னுடைய கவலையீனமும் ஒரு காரணம். தாயகத்தில் அச்சுவாகனம் ஏறிய நூல்கள் சிலவற்றின் பிரதிகள்கூட என்னிடம் இல்லை. அவற்றையெல்லாம் தேடி எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலிட்டதே திரு. ஜெகதீசன் என்னுடைய வரலாற்றை எழுதத் தொடங்கிய பின்னர்தான். அன்றுமுதலாக நான் மேற்கொண்ட முயற்சியின் பயனாகச் சிலவற்றைப் பிற்காலத்தில் பெற்றிருக்கின்றேன்.

அழிவுக்குள்ளான எனது ஆக்கங்களில் ஈழநாடு இதழில் தொடராக எழுதிய ‘அப்பிள் அனுபவம்’, ‘பாடசாலை நூலகங்கள்’ ஆகிய இரண்டையும் கொழும்பில் வாழும் எனது மாணவர் திரு. அருணாசலம் அரசு ஆவணத் திணைக்களத்திலிருந்து பெறும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றார். அவரது முயற்சியாலேயே தினகரனில் சிறுவர் நாடகம் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளை நான் பெறக்கூடியதாக இருந்தது.

இப் பொழுது நீங்கள் இந்த விடயத்தில் என்னை மேலும் உற்சாகப்படுத்தியிருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

இணையபாரதி: நாங்கள்தான் உங்களுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும் ஜூயா. உங்களுடைய உற்சாகம் எங்களையும் ஊக்கப்படுத்துகிறது. பல நாட்கள் பாடுபட்டு ஆராய்ந்து எழுதிய ஆக்கங்கள் அழிக்கப்பட்டபின்னரும் மனச்சோர்வு அடையாது எழுத்திக்கொண்டிருக்கின்ற உங்கள் மன உறுதி எங்களையும் உற்சாகப்படுத்துகிறது. நன்றி ஜூயா. மீண்டும் சந்திப்போம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

33. தொகுத்த நூல்கள்

07.04.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜியா!

கவிநாயகர்: வணக்கம். நேயர்களுக்கும் என்னுடைய வணக்கம்.

இளையபாரதி: கடந்த வாரம் உங்களுடைய படைப்புகள், முக்கியமாகப் புத்தகவடிவில் வெளிவராத ஆக்கங்களையும் இராணுவத்தால் அழிக்கப்பட்ட கவலைக்குரிய செய்திகளையும் தெரிவித்தீர்கள். அப்படி இருந்தும் மனந்தளராது நீங்கள் தொடர்ந்து எழுதிவருவதையிட்டு நாங்கள் பெருமைப்படுகிறோம். இன்றைக்கு எங்களுக்கு என்ன சொல்லப்போகிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: இந்த வரலாற்றுத் தொடரிலே நான் தொகுத்து வெளிவந்த நூல்கள்பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டும். முதன்முதலாக நான் தொகுத்து நூலாக வந்தது -

1. வித்தியானந்த மாலை என்பது. 1971 புரட்டாதி மாதம், நுணாவிலூர்த் தமிழ் மன்றத்தினால் வெளியிடப் பெற்றது.

கலாந்தி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் 1971ல் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றமைக்காகக் கவிஞர்கள் வாழ்த்திப் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பு. அந்தக் காலம் அவர் பல்கலைக்கழகத்திற் சேவை செய்யத் தொடங்கி 25 ஆண்டுகள் நிறைவெப்பற காலமாகவும் இருந்தது.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, நுணாவிலூர் வி. கந்தவனம், மதுரகவி இ. நாகராஜன், அரியாலையூர் வே. ஜியாத்துரை, காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை, வித்துவான், சைவப்புலவர் க. கணபதிப்பிள்ளை, சொக்கன், செ. கதிரேசர்பிள்ளை, கவிஞர் தெல்லியூர் நா. ஆறுமுகம், புலவர் ம. பார்வதிநாதசிவம் ஆகியோர் பேராசிரியரைப் பாராட்டிப் பாடிய பாடல்கள் இதில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

இது சுன்னாகம் திருமகள் அமுத்தகத்தில் அச்சிடப்பெற்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் சுபாஸ் விடுதி மண்டபத்தில் நுணாவிலூர்த் தமிழ் மன்றம் வித்தியானந்தன் அவர்களுக்கு எடுத்த பாராட்டு விழாவில் வெளியிடப்பெற்றது.

இளையபாரதி: அவர் நுணாவிலிலேதான் திருமணங் செய்தவர், இல்லையா?

கவிநாயகர்: ஓம். நுணாவிலூர் ஆசிரியர் திரு. நாகலிங்கம் அவர்களின் மகள் கமலாதேவியைக் காதலித்து மணம்புரிந்தவர். கமலா என்னை இறிபேக் கல்லூரியிற் படிப்பித்தவர். நுணாவிலூர்த் தமிழ் மன்றம் விழா எடுத்தமைக்கு அவர் நுணாவிலூரின் மருமகன் என்ற உரிமையும் ஒரு காரணம்.

இளையபாரதி: நீங்கள் அப்போ இரண்டு பேரிடமும் கற்றிருக்கிறீர்கள் - கமலாவிடமும் வித்தியானந்தனிடமும்.

கவிநாயகர்: வித்தியானந்தனிடம் நான் கற்றது பிற்காலத்தில். நாடக டிப்புளோமா படித்த காலத்தில் அவர் எங்களுக்கு நாட்டுக்கூத்துப் பற்றி விரிவுரைகள் நிகழ்த்தியவர்.

இளையபாரதி: நாட்டுக்கூத்து ஆராய்ச்சியில் அவர் ஆற்றிய பங்கு மிகப்பெரியது, என்ன ஜூயா?

கவிநாயகர்: அளப்பியது. நாட்டுக்கூத்தின் முக்கியத்துவத்தைத் தனது மாணவர்களுக்கு உணர்த்திய பெருமை பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைச் சாரும். வித்தியானந்தன் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் அனுக்க மாணவர்.

இளையபாரதி: அனுக்க மாணவர் என்றால் ...

கவிநாயகர்: மிக நெருக்கமான மாணவர் என்று பொருள். இருவருமாகவே நாட்டுக்கூத்துத் தொடர்பான ஆய்வுகள் பலவற்றை நடத்தியவர்கள். கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் மறைங்குப் பின் வித்தியானந்தன் தமிழர் நாட்டார் கலைகளை அதிக ஈடுபாட்டுடன் வளர்க்கத் தொடங்கினார். அவருக்கு உதவியாக சண்முகதால், மௌனகுரு போன்ற மாணவர்களும் இருந்திருக்கின்றனர்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்குப்பின் 1956ஆம் ஆண்டில் கலாநிதி வித்தியானந்தன் இலங்கைக் கலைக்கழக தமிழ்நாடுகக் குழுவின் தலைவராகப் பதவியேற்றியதைத் தொடர்ந்து இலங்கைக் குழுவின் நாடகக்கலை என்றுமில்லாத அளவுக்கு, அதாவது வரலாறு காணாத அளவுக்குப் பெரும் வளர்ச்சியடையலாயிற்று. நாட்டுக் கூத்தை நகரத்துக்குக் கொண்டு வந்தது வித்தியானந்தன்தான் கர்ணன்பேர், நொண்டி நாடகம், இராவணேசன், வாலிவதை போன்ற கூத்துக்கலை மரபுகெடாமல் தற்கால அரங்குக்குத் தயாரித்து வேற்றி கண்டார். இவைகள் முதலிற் பேராதனையில் மேடை யேற்றப்பட்டன. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகந்தான் அவரது பரிசோதனைக் களம். பின்னர் அவற்றைப் பிற நகரங்களிலும் அரங்கேற்றினார்.

இரண்டாவதாக, நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்களைப் பெருமைப்படுத்த விழாக்கள் எடுத்தார். அவற்றுள்ள மன்னாரிலும் மட்டக்களப்பிலும் அவர் நடத்திய அண்ணாவிமார் மாநாடுகள் மிகவும் பெயர் பெற்றவை.

இளையபாரதி: நடிகமணி வைரமுத்துவையும் கௌரவித்திருக்கிறார்.

கவிநாயகர்: ஓமோம். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மயானகாண்டத்தை மேடையேற்றிச் சிங்கள மக்களுக்கு நடிகமணியை அறிமுகப்படுத்தினார். பின்னர் கொழும்பு லும்பினி அரங்கிலும் மயானகாண்டம் மேடையிடப்பட்டது.

இளையபாரதி: நடிகமணி என்ற பட்டமும் வித்தியானந்தனேன் ஜூயா கொடுத்தது?

கவிநாயகர்: இல்லை. ‘நடிகமணி’ என்ற பட்டம் கலையரசு சொர்ணவிங்கம் அவர்களால் 1960ல் நெல்லியடியில் வழங்கப்பட்டது. வித்தியானந்தன் நடிகமணிக்கு வழங்கியது ‘கலைக்கோமான்’ என்ற பட்டம். 1972ஆம் ஆண்டு வித்தியானந்தன் தலைமையில் பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் வைரமுத்துவின் பொன்விழா கொண்டாடப்பட்டபோது அது வழங்கப்பட்டது.

இவ்விதம் நடிகர்களைப் பெருமைப்படுத்துவதோடு நின்றுவிடாது, நாட்டுக்கூத்துப் பிரதிகளை ஆராய்ந்து அச்சுவாகனம் ஏற்றும் பணிகளிலும் வித்தியானந்தன் ஈடுபட்டார். அலங்காரரூபன், என்றிக் எம்பிரதோர், மூவிராசாக்கள், ஞானசௌந்தரி ஆகிய நாடகங்கள் அவரது முயற்சியாற் பதிப்பிக்கப்பெற்றவை.

இளையபாரதி: நாட்டுக்கூத்து மற்றும் கிராமியக் கலைகள் என்றில்லாமல் நவீன நாடகத்தையும் நன்கு வளர்த்திருக்கிறார்.

கவிநாயகர்: சரியாகச் சொன்னீர்கள். வித்தியானந்தன் இலங்கைக் கலைக்கழக தமிழ் நாடகக் குழுவின் தலைவராக இருந்த காலத்தில் நாடகப் போட்டிகளை இலங்கை மட்டத்தில் நடத்திப் பிரிசுகள் வழங்கி நாடக எழுத்தாளரையும் நடிகரையும் இயக்குநரையும் ஊக்குவித்து, நவீன நாடக வளர்ச்சிக்கும் ஓர் உந்து சக்தியாக இருந்திருக்கின்றார்.

இந்த வித்தியானந்த மாலையில் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் நாட்டார் கலைகளை உயிர்ப்பித்த டாக்டர் என்றே வித்தியானந்தன் அவர்களைப் போற்றுகின்றார். அவருடைய பாடல் இது:

நாடகத் துறைகள் கூத்து
நாட்டுன பாட்டுத் தாளம்
ஏடகத் துறங்கி ஏங்கி
இறுதிமுச் செங்கியும் போது
பாடுபட டண்ணத்துப் பேணிப்
பாயல்லிட் டெழுப்பிப் பாழ்நோய்
வீடுசெய் திட்ட டாக்டர்
வித்தியா எந்தன் வாழ்க.

இதில் உள்ள ‘டாக்டர்’ என்ற சொல் கலாநிதி என்றும் மருத்துவர் என்றும் இரு பொருள் குறித்து நிற்கும் நயம் கவையாகவுள்ளது.

தாயகத்தில் நான் தொகுத்த மற்றொரு நூல் -

2. பூச்சரம் என்பது. இதனை 1977ஆம் ஆண்டு தொகுத்தேன். இது இரசிகமணி கனக செந்திநாதனின் ஆக்கங்களின் பெயர்ப் பட்டியல். இப்பணியை அவரது விருப்பத்தின் பேரிலேயே மேற்கொண்டேன். தொகுப்பதில் அவரது உதவியும் இருந்ததென்னும் இரண்டுநாட்கள் அவரது நூல்களையும் பத்திரிகைக் கட்டுக்களையும் புரட்டித்தான் பணியை முடிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அவருக்கு என்னவோ தான் அதிக காலம் இருக்கப் போவதில்லை என்ற உணர்வு தோன்றியிருக்க வேண்டும். 1977 நவம்பரில் அவர் காலமாகிவிட்டார். கடைசிக் காலகட்டத்தில் அவரது விருப்பம் ஒன்றை நிறைவேற்றியதில் எனக்கு ஒரு மன்றிறைவு இன்றும் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது.

கண்டாவில் நான் தொகுத்த முதல் நூலுக்கு -

3. அரும்பு என்று பெயர். இதனை எப்பிரல் 2000ல் கண்டாத் தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம் வெளியிட்டது. இது 12 கண்டியச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு. கதைகளை குரு அரவிந்தன், வி. கந்தவனம், வல்வை கமலா பெரியதம்பி, கலைவாணி இராஜகுமாரன், இரா. சம்பந்தன், மா. சித்திவிநாயகம், செல்வம் அருளானந்தம், நாவாந்துறை டானியல் ஜீவா, எம். பாபு, என். கே. மகாலிங்கம், ஆர். என். லோகேந்திரலிங்கம், வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் ஆகியோர் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இளையபாரதி: இந்த எழுத்தாளர்களில் கலைவாணி இராஜகுமாரன் மட்டும் இப்பொழுது கண்டாவில் இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: ஓம். கலைவாணி சிறந்தவோர் எழுத்தாளர். விடுதலை உணர்வு மிகுந்தவர். விடுதலை தொடர்பான கதைகள், கவிதைகள் எழுதுவதில் வல்லவர். இப்பொழுது வவுனியாவில் இயக்கப் பணிகளில் ஈடுபட்டுவருவதாக அறிகிறேன். தொடர்பு இல்லை.

அரும்புக்கு தமிழர் தகவல் ஆசிரியர் திரு எஸ். திருச்செல்வம் உள்ளக உரையும் துறையூரான் (சின்னையா சிவநேசன்) மதிப்புரையும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

4. தேவைக்கேற்ற திருமுறைத் திரட்டு என்பது எனது மற்றொரு தொகுப்பு. இதனை ஆத்மஜோதி தியான நிலையம் 2001ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் வெளியிட்டது.

இளையபாரதி: தேவைக்கேற்ற திருமுறைத் திரட்டு என்றால் மற்றைய திருமுறைப் பாக்கள் தேவையில்லை என்று அர்த்தமா அல்ல ...

கவிநாயகர்: இல்லை, இல்லை. திருமுறைகள் எல்லாமே தேவையானவைதாம். எந்தெந்த நேரத்தில் எது தேவையோ அந்தெந்த நேரத்தில் அதைப் பாட வேண்டும் என்பதுதான் பொருள். உதாரணமாக, சந்தையிற் பலவிதமான பொருள்கள் இருக்கின்றன. சந்தைக்கு வருகின்றவர் அங்குள்ள பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் வாங்கும் நோக்குடன் வருவதில்லை. அவர்களுக்கு அன்றைய நாள் என்ன பொருள் வேண்டுமோ அதனையே வாங்கிக்கொண்டு செலவர். தேவாரங்கள் திருவாசகங்கள் தொடர்பாகவும் நாம் அதைத்தான் செய்ய வேண்டும்.

சைவர்கள் கோயில்களில் அடிக்கடி ‘கூற்றாயினவாறு விலக்ககலீ’ என்ற தேவாரத்தைப் பாடுவதை நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள். இது திருநாவக்கரச நாயனார் தமக்குற்ற சூலை நோயைப் போக்குவதற்காகத் திருவதிகை வீர்ட்டானேச்சரரை வேண்டிப் பாடிய தேவாரம்.

அவர் வயிற்றுவலியை மாற்றச் சொல்லிப் பாடிய தேவாரத்தை நாம் ஏன் பாட வேண்டும்? எமக்கும் வயிற்றுக் கோளாறு ஏதாவது இருந்தாற் பாடலாம். மற்றும்படி ஏன் பாட வேண்டும்? வயிற்றுவலி எதுவும் இல்லாமல் இருக்க ‘குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட ஆற்றேன்’ என்று பாடுவதைப்போன்ற பயித்தியக்காரத்தனம் வேறு ஒன்றும் இருக்க முடியாது. அப்படிப் பாடுவதில் எப்பயனுமில்லை.

அதனால் எந்தெந்த நேரத்தில், எந்தெந்த இடத்தில் எத்தகைய திருமுறைகளைப் பாடினால் கூடுதலான பயன்களைப் பெறலாம் என்று இத்தொகுப்பு விளக்குகின்றது.

மேலும் திருமுறைகள் எல்லாம் எல்லோரிடமும் இருப்பதில்லை. இருந்தாலும் அவர்களைத் தேவையான இடங்களுக்கு எடுத்துச் செலவதிலும் இடர்ப்பாடுகள் உண்டு. தேவைக்கேற்ற திருமுறைத் திரட்டுக் கையடக்கமானது. 183 பக்கங்கள் மட்டுமே. கோயிலுக்கும் கொண்டு செல்லலாம், வீட்டு வழிபாடு, கூட்டு வழிபாடு போன்றவற்றுவற்றுக்கும் பயன்படுத்தலாம். பலருக்கும் அது உண்மையிற் பயன்பட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் அதன் முதற் பதிப்பு முழுவதும் தீர்ந்து போனதால் இரண்டாம் பதிப்புக்கூட அச்சிட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுவிட்டது. இரண்டாம் பதிப்பு 2004ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில் வெளியிடப்பட்டது. அதன் தொடர்ச்சியாக -

5. பயன்தரவல்ல திருமுறைப் பாக்கள் என்ற பெயரில் மற்றுமொரு நூலை என்னைக்கொண்டு தொகுப்பித்து இந்து சமயப் பேரவை 2006 யூலையில்

வெளியிட்டது. பயன்தரவல்ல திருமுறைப் பாக்கள் என்றால் பயனில்லாதவையும் இருக்கோ என்று நீங்கள் கேட்பதற்குமுன் நால் முன்னுரையில் நான் கொடுத்திருக்கும் விளக்கத்தைத் தெரிவிப்பது நல்லது. ‘பயன்தரவல்ல’, ‘தேவைக்கேற்று’ போன்ற அடைகள் சைவத்தில் அதிக நாட்டம் இல்லாதவரையும் திருமுறைபால் ஈர்க்கவல்லன என்ற உளவியல் தந்திரோபாயத்தில் தெரிவுசெய்யப்பட்டவையே யன்றி வேறொன்றில்லை’ என்பது அந்த விளக்கம்.

விழா மலர்கள்

கன்டாவிற்கு பலவகையான விழா மலர்களுக்குத் தனியாகவும் கூட்டாகவும் தொகுப்பாசிரியராகத் தொண்டாற்றியிருக்கின்றேன். தொகுப்பாசிரியர் என்பது எளிதான பெயராக இருக்கலாம். ஆனால் அது தாங்கிறிற்கும் பொறுப்புகளும் அலுவல்களும் அதிகம். ஒரு தனி நூல் ஆக்குவதிலும் அதிக நேரத்தைச் செலவுசெய்ய வேண்டிய வேலை இதில் இருக்கிறது. முக்கியமாக, உரியவருடன் தொடர்பு கொள்வதும் அவர்களிடமிருந்து கட்டுரைகள், கவிதைகளைப் பெறுவதும் நேரத்தை விழுங்குகின்ற வேலை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அச்சுப் பிழைகளைப் பார்ப்பதென்பது கண்ணுக்குள் முள் எடுக்கின்ற காரியம். இவ்விதம் கடும் உழைப்பின் விளைவாக விரிந்த வாடா மலர்களையும் கணக்கில் எடுக்க வேண்டும். அவற்றிலும் எனது தமிழ் மணம் வீசுவதால் அவைபற்றியும் சுருக்கமாக இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

1. வானுறையுந் தெய்வம்: இது அமர்க் க.செ. நடராசா அவர்களின் மறைவையொட்டி கன்டா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம் 1994ல் வெளியிட்ட நினைவு மலர்.
2. அருணோதயம்: இது அளவெட்டி அருணோதயக் கல்லூரியின் நூற்றாண்டு விழா மலர். கன்டாவாழ் அருணோதயக் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம் 1995ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டது. மலர்க்குழுவில் எனக்கு உதவியாக இருந்தவர் பழைய மாணவர் திரு. ப. சிதம்பரசிவன்.
3. அதிபர் கனகசபாபதி மணிவிழா மலர்: 10.08.1995ல் மணிவிழாக் குழுவினால் வெளியிடப் பெற்றது.
4. சிவயோக மலர்: சிவயோக சவாமிகளின் 125ஆவது ஜெயந்தி விழாவைக் கன்டா சிவதொண்டன் நிலையம் 1997ல் கொண்டாடியபோது வெளியிடப்பெற்றது.
5. திரு. சின்னையா சிவநேசன் மணிவிழா மலர்: 01.05.1999.
6. சிந்தனைச் செல்வர்: திரு. எஸ். பத்மநாதன் அவர்களின் மணிவிழா மலர். 08.02.2004. இதனை ஆசிரியர் திரு. த. சிவபாலுவும் நானும் கூட்டாகத் தயாரித்தோம்.
7. நாவலர் பெருமான்: நல்லைநகர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் பெருமானின் 125ஆவது குருபூசை தினத்தையும் ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவையின் 10ஆவது ஆண்டு நிறைவு விழாவையும் குறித்த மலர். 24.09.2004 அன்று இந்து சமயப் பேரவையால் வெளியிடப்பெற்றது. நான் தயாரித்த மலர்களில் மிகவும் பெரியது. எனினும் இதனைத் தயாரிப்பதில் எனக்கு உதவியாக ஆசிரியர் செ. சோமசுந்தரம், திரு. சிவ. முத்துலிங்கம் ஆகியோர் உதவியாக இருந்தனர்.

என்னைப்பற்றி வெளிவந்த நால்கள்

இனி, என்னைப் பற்றி வெளிவந்த நால்கள் குறித்துச் சில தகவல்களைத் தர விரும்புகிறேன். பலர் அவற்றைப் படித்திருக்கவும்கூடும். படியாதவருக்கு இது ஒர் அறிமுகமாகவும் அமையும்.

1. கலாந்தி கவிநாயகர் கந்தவனம் என்ற பெயரில் எனது வரலாற்றை திரு. எஸ். ஜேஜகத்சென் எழுதியிருக்கிறார்.

இதன் முதற் பதிப்பு 1993ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 20ஆந் திகதி நடந்த மணி விழாவின்போது ரொறுப்போன மணிவிழாக் குழுவினால் வெளியிடப்பெற்றது. இரண்டாம் பதிப்பு மார்ச் 2002ல் விவேகா அசசகத்தின் பாபா வெளியீடாகவும் வெளிவந்துள்ளது.

இதற்கு மணிவிழாக் குழுத்தலைவர் என்ற முறையில் திரு எஸ். திருச்செல்வம் முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார். ரோஜா ஆனந்த் அட்டைப் படத்தை அழகுற அமைத்திருக்கிறார்.

2. கவிஞர் கந்தவனம் மணிவிழாப் பா மலர் என்ற ஒரு கவிதைத் தொகுப்பையும் ரொறுப்போன மணிவிழாக் குழு வெளியிட்டுள்ளது.

இதற்கும் மணிவிழாக் குழுத் தலைவர் திருச்செல்வம் அவர்கள் முன்பா ஒன்று புதுவிதமாக எழுதியிருக்கிறார். நாவற்குழியூ நடராசன், ஸழத்துப் பூராடனார், விங்கா தரமலிங்கம், அனலை ஆறு. இராசேந்திரம், இரா. சம்பந்தன், சிவா சின்னத்தமிபி, ஆர்.என். லோகேந்திரலிங்கம், ஜி. மொனிக்கா, ரதன், நிலா குகதாசன், தீவகம் வே. இராஜலிங்கம் ஆகிய பதினொரு கவிஞர்களின் வாழ்த்துக் கவிதைகள் இதில் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. அட்டைப் படத்தை பிரபல ஓவியர் திரு. சசி பத்மநாதன் அமைத்திருக்கிறார்.

3. கவிநாயகர் மணிவிழாக் கவியரங்கம் என்ற தொகுப்பு ஒன்று 1995ஆம் ஆண்டு மே மாதம் மொன்றியல் தமிழ் ஆலயத்தினால் வெளியிடப்பெற்றது.

1994ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 5ஆந் திகதி கவிதாராஜன், வீணைமைந்தன் மற்றும் நன்பர்கள் சேர்ந்து எனக்கு மணிவிழா எடுத்தார்கள். அதில் இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று பாராட்டுக் கவியரங்கம். அரங்கத்துக்கு டாக்டர் நிர்மலா சுரேஷ் தலைமை தாங்கினார். ச. அருள்சுப்பிரமணியம், திருமாவளவுன், வீணைமைந்தன், கவிதாராஜன் ஆகியோர் கவிதைகள் பாடினர். அக் கவிதைகளின் தொகுப்புத்தான் கவிநாயகர் மணிவிழாக் கவியரங்கம் என்ற இந்த நூல்.

இதனைத் தொகுத்தவர் தமிழாலயத் தலைவர் கவிதாராஜன் அவர்கள்தான். தொகுப்புக்கான நுழைவாயில் ஒன்றையும் அவரே எழுதியிருக்கின்றார்.

4. யேர்மனியில் கலாந்தி கந்தவனம் என்ற ஒரு அழகிய நூலை யேர்மனி மு.க.ச. சிவகுமாரன், B.F.A. 2002ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் வெற்றிமணி வெளியீடாக வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

இது யேர்மனியில் நான் பேசிய பேச்சுக்களின் சுருக்கங்களின் தொகுப்பு. அடுத்து

5. கவிஞர் கந்தவனத்தின் கவிதை வளம் என்ற நூல் ஒன்றை மதிப்புக்குரிய வித்துவான் க. செபரத்தினம் எழுதியிருக்கிறார். 5.12.2005ல் சென்னை காந்தளக வெளியீடாக வந்துள்ளது.

வித்துவான் அவர்கள் வித்துவான் என்ற பட்டத்துக்கு அணியாகத் திகழும் பெரிய அறிஞர். மட்டக்களப்பிலுள்ள தம்பிலுவிற் புலவர் அ.ப. கனகரத்தினம் அவர்களுக்கு மகனாகப் பிறந்தவர். பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர். வித்துவான், பி.ஏ.,

கல்வித் தகைமைச் சான்றிதழ் ஆகிய பட்டங்களைப் பெற்றவர். ஆசிரியராகவும் கல்லூரி அதிபராகவும் கடமையாறும் ஓய்வு பெற்ற செபரத்தினம் ஜயா இப்பொழுது கண்டாவில் வாழ்ந்து வருகின்றார்.

இவர் சிறந்த எழுத்தாளர். இலக்கியக் கட்டுரைகள், நாடகம், சிறுகதைகள் என்று எழுதிக்கொண்டே இருக்கிறார். இலங்கைக் கலைக்கழகம் நடத்திய தமிழ்நாடக எழுத்துப் போட்டியில் 1967ல் பரிசு பெற்றிருக்கின்றார். இவரது சில சிறுகதைகளுக்கும் பரிசுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இதுவரை இவரது நால்களாக வாழையை வாழை, விபுலானந்த அடிகளார் வாழ்வும் வளமும், நயனங்கள் பேசுகின்றன, ஈழத்துத் தமிழ்ச் சான்றோர், தமிழ் நாடும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சான்றோரும் என்பன வெளிவந்திருக்கின்றன.

வித்துவான் அவர்களுடைய தமிழியல் வளர்ச்சிப் பணிகளைப் போற்றி இலங்கை இந்துசமயக் கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சு ‘தமிழ் ஒளி’ என்ற பட்டத்தை வழங்கிப் பாராட்டியுள்ளது. கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகமும் மதிப்பார்ந்த M.Litt.பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளது. கண்டா எழுத்தாளர் இணையமும் அதன் பத்தாவது ஆண்டுச் சிறப்பு விழாவின் போது இவரைப் பாராட்டி மேன்மைப்படுத்தியிருக்கின்றது.

இத்தகைய பேரினிருளின் கூரிய பார்வை எனது பாடல்களிலும் பதிய நேர்ந்ததையிட்டு நான் மிகவே பெருமைப்படுகிறேன்.

இளையபாரதி: பாம்பின் காலைப் பாம்புதான் ஜயா அறியும்.

கவிநாயகர்: அப்போ நீங்களும் ஒரு பாம்புதான்.

வித்துவான் செபரத்தினம் ஜயா எழுதிய இந்த ‘கவிஞர் கந்தவனத்தின் கவிதை வளம்’ என்னும் நால், ஆந்திர மாநிலம் அனந்தப்பூரில் உள்ள இராமச்சந்திரா நகரில் வாழ்ந்து வருபவரும் குழந்தை மருத்தவ நிபுணருமான எனது பெருமதிப்புக்குரிய நண்பர் டாக்டர் எம். ஆதிஷேஷஷயா அவர்களும் அவரது துணிவியார் டாக்டர் உடூ ஆதிஷேஷஷயா அவர்களும் வழங்கிய நிதியுதவியுடன் வெளியிடப்பட்டது என்பதையும் இந்த இடத்திலே குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

என்னென்பற்றி எழுதப்பெற்ற மூன்று ஆக்கங்கள் வெளிவராமலும் இருக்கின்றன. இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் ‘கந்தவனத்தின் கவின்மிகு கவிதைகள்’ என்ற பெயரில் 1977ஆம் ஆண்டு ஈழநாடு இதழில் தொடர் கட்டுரைகள் எழுதினார். அவையும் இராணுவத்தால் அழிக்கப்பட்டவையுள் அடங்கும்.

இளையபாரதி: அவற்றை அரசு ஆவணப் பகுதியிலிருந்து எடுக்கலாந் தானே, ஜயா?

கவிநாயகர்: எடுக்கும் முயற்சி நடந்துகொண்டிருக்கிறது. மற்றுமொன்று இரா. சம்பந்தன் பாடிய காவியம். இரா என்பது இராசையா. சம்பந்தன் என்பதும் சுருக்கந்தான். ஞானசம்பந்தன் தான் அவருடைய உண்மையான பெயர். தந்தையார் பண்டிதர் நா. இராசையா அவர்களை நான் நன்கு அறிவேன். கோண்டாவிலைச் சேர்ந்தவர். தந்தையாருடைய தமிழ் மகனிலும் மனம் வீசுகின்றது. இரா. சம்பந்தன் ஒரு சிறந்த மரபுக் கவிஞர். ஈழத்திலே ஆசிரியராக இருந்தவர். கண்டாவில் இப்பொழுது சொந்தமாகத் தொழில் நடத்தி வருகின்றார்.

அழுத்தில் தினகரனில் எழுதத் தொடங்கியவர் கண்டாவிலும் தனது இலக்கியப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். இலக்கியகாரர் கும்மா இருப்பதில்லை. தமிழோசையில் சம்பந்தனின் ‘ஆத்மாவின் இராகங்கள்’ என்ற கவிதைத் தொடர் இரண்டு ஆண்டுகளாக வெளியாகிக்கொண்டிருந்தது. கதைகள், கவிதைகள் போன்ற ஆக்கங்களை ஈழநாடு இதழிலும் எழுதினார். அவரது ‘வித்தும் நிலமும்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா இலாண்டஸ்டவுனில் வெகு சிறப்பாக நடந்தது.

எனது எழுத்துக்களில் நன்கு ஊறித்திளைத்த காரணத்தினாற் போலும் சம்பந்தன் என்னைப் பற்றிச் சிறு காவியம் ஒன்று பாடியிருக்கின்றார். அளவைப் பொறுத்து நான் சிறு காவியம் என்று சொன்னாலும் ஆழத்தைப் பொறுத்த அளவில் என் நெஞ்சை மிகவே அள்ளியிருக்கிறார். நுணாவிலூர்ச் சிறப்பைப் பற்றிப் பாடுகின்றபொழுது அவரது கற்பனை கம்பருக்குச் சவால் விடுவதைக் காணலாம். உதாரணமாக,

தண்டலை ஆட மட்டும் தளிர்நடை மயில்கள் இல்லை
கொண்டலின் முழுக்க முன்டு குவளையின் விழிப்பு முன்டு
தெண்டிரை எழினி யுண்டு தேன்பிழி யாழை யொத்த
வண்டுகள் பாட லுண்டு வான்புகழ் நுணாவி லூரில்.

இதில் கம்பர் அயோத்தியிற் கண்ட மருத நிலச் சிறப்பு நுணாவிலிலும் உண்டு என்கின்றார் கவிஞர். மற்றுமொன்று -

கடிமணம் உனக்காம் என்றே காதினில் மெதுவாய்ச் சொல்ல
அடிமணம் ஆவல் கொண்டும் அதைமறை நாணத் தாலே
துடிமனஞ் சிவக்கக் கண்ணந் துவங்கவாள் நிறத்தை யொத்தே
ஒடிமரப் பப்பாய்க் காய்கள் ஓளிர்ந்திடும் சிவப்பாய் அம்மா.

ஓப்பற் ஒரு கற்பனைப் பாடல் இது. பப்பாய்க் காய்கள் பழக்கின்றனவாம். எப்படிப் பழுக்கின்றனவென்றால், உனக்குக் கலியாணமாம் என்று தோழி சொல்ல அதனைக் கேட்டு நாணமுற்ற கண்ணியின் கண்ணம் சிவந்ததைப் போலச் சிவந்து பழுக்கின்றனவாம்.

இப்படிச் செல்கிறது கவிநாயகர் காவியத்தின் நாட்டு வருணனை.

இனையபாரத: இப்படிப் பாடுகின்றவர் இந்தக் காலத்தில் குறைவு. இதைக் கட்டாயம் வெளியிட வேண்டும்.

கவிநாயகர்: உதயன் இதழில் இது வெளிவந்தபோது பலரும் பாராட்டினர். வெளியிடுவதற்கு நூலாசிரியரும் உடன்பட வேண்டும். அவர் நான் இன்னும் பணிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதனால் அவைபற்றியும் பாடல்கள் பாடிக் காவியத்திற் சேர்க்க விரும்புகிறார்.

மூன்றாவது வித்தியாசமானது. 12 பக்கங்களைக் கொண்ட ஆங்கிலக் கட்டுரை ஒன்று. மேற் கண்டாக் கல்லூரியில் நான் பணியாற்றிய காலத்தில் இரியான் கமரன(Ryan Cameron) என்ற மாணவர் 1995ல் எழுதியது. தனது இறுதி வகுப்புத் தேர்வுக்கு என்னைப் பேட்டி கண்டு A Face in the Crowd என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரை இது.

பல்கலைச் செல்வர் முஹமத் ஹன்ஸீர் என்னைப் பற்றியொரு காவியம் பாடியிருக்கிறார். அதுவும் பல ஆண்டுகளாக அச்சேறக் காத்திருக்கின்றது. ஹன்ஸீர் பெரிய அறிஞர். முதுமானிப் பட்டம் பெற்றவர். கொழும்பு ரோயல் கல்லூரியிற் படிப்பித்தவர். கட்டுபெத்த, களனி, கொழும்பு பல்கலைக் கழகங்களில் முதுநிலை உதவிப் பதிவாளராகவும் பணியாற்றிய கல்விமான்.

இவையபாரதி: நல்லது. இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சியை நிறைவு செய்ய வேண்டிய நேரம் நெருங்கிவிட்டது. நன்றி ஐயா.

கவிநாயகர்: நன்றி. வணக்கம்.

34. கவியரங்கங்கள்

14.04.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! கவிஞர் கந்தவனம் ஜியாவினுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றின் 34ஆவது அங்கத்துக்கு வந்திருக்கிறோம். இந்த நிகழ்ச்சியை ஆவலோடு தொடர்ந்து கேட்டு வருகின்ற உங்கள் சார்பிலும் வர்த்தகப் பெருமக்கள் சார்பிலும் அவரை மதிப்போடு வரவேற்கிறோம். வணக்கம் ஜியா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் இளையபாரதி அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே! இன்றைய தினம் புதியதோர் அத்தியாயத்துக்கு, சுவை மிகுந்த அரங்கத்துக்கு உங்களை அழைத்துச் செல்லவிருக்கிறேன். எனக்கு அதிக பெயரைத் தந்தவை கவியரங்கங்கள்தாம். அவைதொடர்பான சில அனுபவங்களை இன்று முதலாக நேயர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். அதனை ஒரு கடவுள் வணக்கத்துடன் தொடங்கலாம்.

பணிவு தந்தாய் நல்ல பண்பு தந்தாய் யாவும்
 படிக்க வைத்தாய் உன்னைப் பிடிக்க வைத்தாய்
 துணிவு தந்தாய் உள்ளத் தூய்மை தந்தாய் நின்று
 தூக்கி விட்டாய் என்னை ஆக்கி விட்டாய்
 அனுக விட்டாய் பொருளை அறிய விட்டாய் உண்மை
 ஆய வைத்தாய் நுண்மை தோய வைத்தாய்
 பணிய வைக்க உண்மைப் பாக்க வினால் இந்தப்
 பாரினைக் காரென்னைப் பிள்ளை யாரே!

இதுவும் கவியரங்கங்களிலே நான் வழக்கமாகப் பாடுகின்ற கடவுள் வணக்கப் பாடல்களில் ஒன்றுதான்.

கவியரங்கக் கவிதைகள் வித்தியாசமானவை என்பதை நன்கு புரிந்துகொண்டவர் எனது கால கட்டத்தில் என்னைப்போல் வேறு யாரும் இருந்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படி யாரும் இருந்தால் அவர் எனது மாணவராக அல்லது எனக்குப் பின்வந்தவராகத் தான் இருக்க முடியும்.

பண்டைக் காலத்திலிருந்தே கவியரங்கம் காலத்துக்குக் காலம் வேறுபட்டு வந்த வரலாற்றையும் நான் நன்கு அறிவேன். தொடக்கத்தில் மன்னர் அவைதான் புலவர்களுக்கு அரங்காகத் திகழ்ந்தது. மன்னர்களுக்கே பாடல்கள் பாடப்பட்டன. மன்னர் அவையில் மக்கள் சிலர் இருந்தாலும் அவர்களைப் பற்றிப் புலவர் கவலைப் பட்டிருப்பர் என்று சொல்வதற்கில்லை. பின்னர் சங்க காலத்தில் புலவர்கள் புலவர்களுக்கே பாடல்களைப் பாடிக் காட்டினார்கள். அப்படிப் பாடுகையில் தமது பாடல்களைப் புலவர்கள் ஏற்க வேண்டும் என்ற எண்ணந்தான் அவர்களது அடிமனத்தில் இருந்திருக்கும் என்பதில் ஜியம் இல்லை. பிற்காலத்தில் நூல் அரங்கேற்றங்களிலும் புலவர்களது கருத்துக்களுக்கே முதன்மை அளிக்கப்பட்டது.

இந்த மரபுவழி, மக்கள் யுகம் பிறந்தபின்னரும் கவியரங்கம் எமது நாட்டில் பண்டிதர்கள் கையிலேயே இருந்து வந்தது. அவர்களும் பொதுமக்கள் முன்னிலையிற் பாடினாலும் பெரும்பான்மையானவர் தமது மனதிறைவுக்கும் படித்த

பார்வையாளர் இரசனைக்குமே தீனி போட்டனர். தொடக்க காலத்தில் நானும் அவர்களுடன் பாடியவன் என்பதனால் பண்டிதர் பாங்கை நன்கு அறிந்திருந்தேன். அந்த அனுபவந்தான் அரங்கக் கவிதைகள் வித்தியாசமாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற சிந்தனைக்கு என்னை இட்டுச் சென்றது.

வீட்டில் இருந்து தனியாக ஒரு கவிதையைப் படித்துச் சுவைப்பதற்கும் அரங்கிலே ஒரு கவிதையைப் பாடிக் காட்டி மற்றவர்களைச் சுவைக்க வைப்பதற்கும் நிறையவே வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. தனியாக இருந்து சுவைத்த கவிதையை அரங்கிலே பாடிக் காட்டுகையில் சில சமயங்களில் அது எடுப்பாமல் போகவுங்கூடும். எனவே அரங்கிலே கவிதைகள் எடுப்புவதற்கு - அதாவது சுவைக்கப்படுவதற்கு நான் கையாண்ட உத்திகளை முதலிலே முன்வைக்க விரும்புகிறேன். முன்வைக்கமுன் இவ் வத்திகளைல்லாம் கிராமப் பூற்தவர்களுக்கென்று நான் கையாண்டவை என்பதனை நேயர்கள் கவனத்திற் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

1. கவிதைகளை எல்லோரும் விளங்கிக்கொள்ளும் வகையில் இலகு தமிழிற் பாடுதல்.
2. கவிதையில் ஒசை இருத்தல் வேண்டும். ஒசைத் தமிழ் மக்களைக் கவரும்.
3. நகைச் சுவை கலந்திருத்தல் வேண்டும்.
4. முடிந்த அளவுக்குப் பொருளை ஒரு கதையாகக் கூறுதல் நல்லது. எனக்குத் தெரிந்த வகையில் கவியரங்கில் கதை சொல்லத் தொடங்கியவன் நான்தான். எனது உத்திமுறை வெற்றியளிப்பதைக் கண்டு எனது நண்பர்கள் சிலரும் அந்த முறையிற் கவிதைகள் பாடத் தொடங்கியதையும் நான் அறிவேன்.
5. கவிதைகள் மக்கள் பழக்கவழக்கங்கள், பழமொழிகள் போன்றவற்றைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அதாவது, கவிதை மக்களோடு தொடர்புடையதாக இருத்தல் வேண்டும்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, கவிதையைக் கேளாரும் வேட்ப மொழியும் திறமையும் கவிஞரிடத்தில் இருத்தல் வேண்டும். கவிதை உள்ளத்தில் உள்ளது; உனர்வு கலந்தது; அனுபவத்தோடு கூடியது. கவிதையை அனுபவித்துப் பாடுதல் போலவே, அரங்கத்தில் அனுபவித்துக் கூறுதலும் வேண்டும்.

அரங்கக் கவிஞர், கவிஞர் மட்டுமல்லர். அவர் தமிழ் மொழியை அழகாகப் பேச வல்லவராகவும் நல்ல நடிகராகவும் இருக்க வேண்டும். சொல்லுக்குள் இருக்கும் பொருளை மெய்ப்பாடுகளாலும் வெளிக்காட்டுதல் வேண்டும். ஒரு நடிகருக்கு இருக்கக்கூடிய தகைமைகளைக் கொண்டிருக்கும் கவிஞர் கவியரங்கை ஆட்சிப்பிரிவர். ‘இழுக்குடைய பாட்டுக்கு இசை நன்றாம்’ என்பது போல, கவிதை சரியில்லாது போனாலும் அதனைச் சிறந்த கவிதை போல் சொல்லிக்காட்டும் ஆற்றல் அரங்கக் கவிஞருக்கு வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் தொகுத்து ஒரு கவியரங்கில் நான் இப்படிப் பாடியிருக்கிறேன்:

பாடுதற் காற்றல் வேண்டும்
பக்குவப் பார்வை வேண்டும்
கூடுவான் உலக ஞானம்
குறிவிலா தொளிர் வேண்டும்
பாடிய பாட்டை வந்து
பலதிறப் பட்டோர் முன்னே
மேடையில் நின்று பாட

வேறும்பல் ஸாற்றல் வேண்டும்.
 குடிக்கொள் புலமை யாற்றல்
 சொல்லாட்சி இவைக ளோடு
 மேடைக்குத் துணிவு வேண்டும்
 மேலான தொனியும் வேண்டும்
 ஆடிக்கூழ் போன்று பாடும்
 பொருளுமோ அரிதாய் வேண்டும்
 கூடிக்கேட் டிருப்போர் நெஞ்சைக்
 கொள்ளொகொள் நடையும் வேண்டும்.

மேலும் அரங்கத்துக்குரிய நாகரிகத்தையும் கவிஞர் அறிந்து, அதனைப் பின்பற்றுதல் விரும்பத் தக்கது.

இவையபாரதி: அரங்கக் கவிஞர் பின்பற்ற வேண்டிய நாகரிகம் எப்படி இருக்க வேண்டும், ஜ்யா?

கவிநாயகர்:

1. நல்ல ஆடைகள் அனிதல்.
2. அரங்கில் ஏறுகின்ற போதே சிங்கராசாபோல் அல்லது இராசாத்தி போல் ஏறுதல்.
3. கவர்ச்சியாக வீற்றிருத்தல்.
4. ஏற்றமும் தோற்றமும் விளங்க எழுதலும் நிற்றலும்.
5. அரங்கில் எது சொல்லத் தகுந்ததோ அதையே சொல்லுதல். சொல்லக் கூடாததைச் சொல்லாது விடுதல்.
6. கூட்டத்தின் அளவை அறிந்து குரலைக் கட்டுப் படுத்தக் கொள்ளுதல்.
7. அவையின் நிலையுணர்தல்.
8. அவைக்குச் சலிப்பு ஏற்படாவகை பார்த்துக் கொள்ளுதல்.
9. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பதற்றம் இல்லாது இயல்பாயிருத்தல்.

இந்தப் பின்னணியுடன் எனது கவியரங்க அனுபவங்கள் சிலவற்றைச் சொல்லத் தொடங்குகின்றேன்.

அட்டனில் ஒரு தமிழ் விழா ஹைலண்டஸ் கல்லூரியில் நடந்தது. அதில் கவிதைகள் பாடும்படி மாத்தளையில் இருந்து நண்பர்கள் சொக்கநாதனையும் ஈழவாணனையும் என்னையும் அழைத்திருந்தார்கள். மூன்று பேரும் அப்பொழுது மாத்தளையிலேதான் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தோம்.

இவையபாரதி: பொதுவாக ஒரு கவியரங்கத்தில் எத்தனை கவிஞர்கள் பங்குபற்றுவார்கள்?

கவிநாயகர்: தலைவரோடு ஜந்து பேர்கள்தான் பொதுவான வழக்கு. ஆனால் இந்த விழாவில் நாங்கள் மூன்று பேருந்தான் கவியரங்கிற் பங்குபற்றினோம்.

இவையபாரதி: எதற்காக ஒரே நகரத்திலிருந்து மூன்று பேரையும் அழைத்தார்கள்?

கவிநாயகர்: அதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. அழைத்தவர்கள் திரு. இர. சிவலிங்கமும் திரு. திருச்செந்தாரனும். இவர்கள் இருவரையும் நான் மாத்தளையில் ஒரு கூட்டத்துக்கு அழைத்திருந்தேன். அந்தக் கூட்டத்துக்கு வந்தபோதுதான் அட்டன் தமிழ் விழாவுக்கு எங்களை அழைத்திருந்தார்கள். வேறு

கவிஞர்களையும் அழைத்தார்களோ தெரியாது. நான் அதனைக் கேட்டறிய முற்பட வில்லை. கவியரங்கம் ஒரு நிபந்தனையின் பேரில் நடத்தப்பட்டதால் சிலர் அதற்குச் சம்மதிக்காமலும் விட்டிருக்கலாம்.

இளையபாரதி: என்ன நிபந்தனை ஜியா?

கவிநாயகர்: கவிதைக்குரிய தலைப்பு விழா அன்றுதான் தரப்படும் என்றார்கள். அதைத்தான் நிபந்தனை என்றேன்.

இளையபாரதி: அதற்கு நீங்கள் மூவரும் ஒத்துக்கொண்டிர்கள்.

கவிநாயகர்: ஓம்.

இளையபாரதி: அது ஒரு சவால் மாதிரி, என்ன?

கவிநாயகர்: சவாலேதான்! சவாலே சமாளி என்று ஒத்துக்கொண்டோம்.

இளையபாரதி: பொதுவாகக் கவியரங்கத்துக்குரிய தலைப்பை முன் கூட்டியே தந்து விடுவார்கள் இல்லையா?

கவிநாயகர்: ஓம். இது ஒரு புது முயற்சி. இதற்குமுன் இப்படி நடந்ததில்லை. இதனை எனது அவையடக்கத்திலேயே -

விதியும் ஒன்றிட்டார் விழாநாள் அன்றேதான்
விரிப்போம் தலைப்பென்றார் வியந்தோம் அல்லோம்நாம்
புதிது செயலென்றே புரிவார்த்தை நன்றாய்ப்
பூக்கும் நெஞ்சோடு பகழ்ந்தோம் ஏனென்றால்
இதுபோல் ஒருபோதும் ஈழக் கவிவாணர்
இழுக்கப் படவில்லை இயற்றக் கவிமேடை

என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன்.

இளையபாரதி: என்ன தலைப்பு ஜியா? அறிய ஆவலாய் இருக்கு.

கவிநாயகர்: ஏனிந்தப் பெருமுச்சு? அதனை விழா அன்று காலை 10 மணிபோலத் தந்தார்கள். விழா பிற்பகல் 2.30 க்கு ஆரம்பம்.

இளையபாரதி: அப்போ உங்களுக்கு ஒரு நால்கரை மணித்தியாலந்தான் தந்தார்கள் பாடுவதற்கு.

கவிநாயகர்: அதிலும் மதியபோசனத்துக்கென்று ஒரு மணித்தியாலம் அளவிற் போய்விட்டது. மேலும் நாங்கள் இருந்தது ஒரு நட்பகத்தில். வார இறுதி என்பதால் அதற்குள்ளும் சத்தங்கள் அதிகம். கவிதை பாடுவதற்குரிய அமைதியான சூழ்நிலை பெரிதும் இருக்கவில்லை. இருந்தாலும் சவாலைச் சமாளித்து 2.00 மணிக்கெல்லாம் பாடி முடித்துக் கால்முகங் கழுவி விழாவுக்கு வேட்டி கட்டத் தொடங்கிவிட்டேன். மற்றவர்களும் அப்படித்தான். நாங்கள் தங்கியிருந்த இடத்திலிருந்து விழா மண்டபத்துக்குப் பத்து நிமிடத்தில் நடந்து போய்விடலாம்.

விழாவில் வணக்கப் பாடல், அவையடக்கப் பாடல் ஆகியவற்றை முடித்துக்கொண்டு -

இப்போ இவரின்கே இயற்றும் கவியென்றே

இட்ட தலைப்பீது ஏனிப் பெருமுச்சு
தப்போ சரியோநான் தருமில் விடைதன்னைத்

தயவாய்க் கேட்டாய்க் தாங்கும் உள்தோடு

என்று தொடங்கினேன்.

இவையபாரதி: விடையை நாங்களும் கேட்கலாமோ ஜ்யா?

கவிநாயகர்: கேட்கலாம் ...

தோட்டத்துத் தொழி லாளர் சோராத பெரு வீரர் நாட்டிற்பல் லாண்டாக நாட்டாத தொழில் இல்லை ஈட்டிப்பல் வழியாலே இருப்புக்குப் பொருள் தந்து விட்டுக்கு விளக்காக விளங்கும்நம் உயிரானோர் -

காடென்றும் வீடென்றும் கல்லென்றும் முள்ளென்றும் பாடெல்லாம் பட்டின்கே பகலென்றும் இரவென்றும் மாடாக உழைக்கின்றார் மணிநேரம் ஓய்வில்லை நாடெல்லாம் தேன்பாய நடுகின்றார் முதற்கல்லை!

ஊனாலும் உயிராலும் உழைக்கின்றார் கண்டிட்டோம் ஆனாலும் பாருங்கள் அவர்க்காக ஏதேனும் மேனாளில் இந்நாளில் மேலாக யாரேனும் ஆனாவாய்ச் செய்தாரா அதனாலே பெருமுச்சு!

தலைவர்கள் சரியில்லைச் சரியான வழியில்லைக் குலைவெங்கள் குடும்பங்கள் குடைகின்றார் குடைகின்றார் நிலைமைநீர் எழுத்தாகும் நீங்காத துயராகும் அலைவன்றோ உலைவன்றோ அதனாலே பெருமுச்சு!

என்று விடையைப் 11 பாடல்களில் விளக்கி முடித்தேன்.

இவையபாரதி: தலைவர்கள் சரியில்லை என்பது துணிச்சலான கூற்று. எப்படி வரவேற்பு இருந்தது.

கவிநாயகர்: தொண்டமானோ பிற பெருந் தலைவர்களோ விழாவில் இருக்கவில்லை.

இவையபாரதி: இருந்திருந்தால் தலைவர்கள் சரியில்லை என்று சொல்லியிருக்கமாட்டார்கள், என்ன?

கவிநாயகர்: சொல்லியிருப்பேன். அதற்கெல்லாம் நான் பயப்படுவதில்லை. தமிழருக்குக் கட்சித் தலைவர்கள் முன்வரிசையில் இருக்கையிலேயே தமிழர் தலைவர்களிடம் ஒற்றுமையில்லை என்று முழங்கியிருக்கின்றேன். பிற்காலத்தில் தமிழருக்குக் கட்சியும் காங்கிரஸும் இணைந்ததற்கு என்போன்றவர்களும் ஒரு காரணம்.

அட்டன் விழாவிற் சில உள் ஊர்த் தலைவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் மூலம் பெருந் தலைவர்களுக்குச் செய்தி எட்டியிருக்க வேண்டும். தலைவர்களிலும் பார்க்கச் செய்தி தோட்டத்துத் தொழிலாளர்களைச் சென்றுடைய வெண்டும் என்பதுதான் எனது நோக்கம். ஆனால் கூட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் மிகக் குறைவாகவே இருந்தார்கள். மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் அப்பகுதியில் வேலைசெய்யும் யாழ்ப்பாணத்தவர்தாம் விழாவில் அதிகம் இருந்தார்கள்.

இளையபாரதி: என்றாலும் பெரும்பாலான மாணவர்களின் பெற்றோர்கள் தொழிலாளர்களாக இருந்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் மூலம் உங்கள் கருத்துக்கள் பெற்றோர்களை அடைந்திருக்கும்.

கவிநாயகர்: ஓம். அடையாது போனாலும் மாணவர் மத்தியில் விழிப்புணர்வு தோன்ற வாய்ப்புண்டு என்பதில் நிறைவடையலாம். சிவலிங்கமும் திருச்செந்தாரும் மாணவ உலகத்தைக் குறிவைத்துத்தான் தங்கள் விழிப்புணர்வுப் பரப்புரைகளைச் செய்து வந்தார்கள்.

அட்டன் அனுபவத்திலும் கொஞ்சம் வித்தியாசமான அனுபவம் ஒன்று நீர்கொழும்பில் நடந்தது. அட்டனில் தங்கள் திட்டத்தைச் சொல்லி அழைத்தார்கள். நீர்கொழும்பில் முற்றிலும் எதிர்பாராத வகை கவிதை பாடவேண்டிய சூழல் ஒன்று தோன்றியது.

நீர்கொழும்பில் இந்து வாலிபர் சங்கம் தமிழ் விழா ஒன்று நடத்தியது. அதில் பேசுவதற்கு என்னையும் அழைத்தார்கள். அது காலையிலேயே தொடங்கி இரவுவரை நடந்த முழுநாள் விழா. அதனால் முதல்நாள் இரவே நண்பர்கள் எல். பொன்னுத்துரை, எம். ஏ. ரஹ்மான் ஆகியோருடன் அங்குபோய்ச் சேர்ந்துவிட்டேன். வித்துவான் F.X.C. நடராசா, பேராதனைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் திரு. வி. தனஞ்செயராசசிங்கம் மற்றும் கலைஞர்கள் என்று ஒரு பெருங் கூட்டமே நீர்கொழும்பில் முதல்நாள் இரவு வந்திறங்கியது. அவர்களோடெல்லாம் சாப்பாட்டு நேரத்தில் உரையாடவிட்டுப் பயணக் களைப்பால் படுக்கச் சென்ற நேரம் நண்பர் பொன்னுத்துரை என்னைத் தேடி வந்தார். அவருடன் இந்து வாலிபர் சங்கத் தலைவரும் வந்திருந்தார். கவியரங்கத்துக்கு அழைத்தவர்களில் இருவர் வரவில்லை என்றும் அவர்களுக்குப் பதிலாக நான் கவிதை பாடவேண்டும் என்றும் பொன்னுத்துரை கேட்டுக்கொண்டார். என்ன பொருள் என்று கேட்டபோது என்னென்றாலும் பாடு என்றார் நண்பர். அப்பொழுது நேரம் இரவு 10.45. நான் படுக்கைக்குச் சென்று விட்டேன்.

இளையபாரதி: எப்படி நேரத்தை அச்சொட்டாக ஞாபகம் வைத்திருக்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: இந்த நேரம் நான் பாடிய பாட்டிற் பதிவாகியிருக்கு. அதுதான். அடுத்தநாள் காலை நிகழ்ச்சி நிரலைப் பார்த்தேன். எனது பேச்சுப் பிற்பகலிலும் கவியரங்கம் மாலையிலுமாக இருந்தன. காலை உணவின்போது இந்து வாலிபர் சங்கத் தலைவர் வந்து வள்ளல் நல்லதம்பியைப் பற்றிப் பாடச்சொல்லி, அவர் நீர்கொழும்புத் தமிழருக்குச் செய்த தொண்டுகளைச் சொன்னார். சரி நல்ல பொருள் கிடைத்துவிட்டது. நான் அவரைப் பற்றியே பாடுகிறேன் என்றேன். எல்லோரும் காலை நிகழ்ச்சிகளுக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். நான் தங்கிய அறைக்குச் சென்று வள்ளல் நல்லதம்பியைப் பற்றிப் பாடத் தொடங்கி மதிய உணவுக்கு முன்னதாகவே முடித்துவிட்டேன்.

கவியரங்கத்துக்கு திரு. எஸ். பொன்னுத்துரைதான் தலைவர். என்னைக் கடைசியாகத்தான் அழைத்தார். நான் தலைவர் வணக்கத்தைத் தொடர்ந்து அவையடக்கத்தில் -

பத்தே முக்கால் மணிஇரவு
பார்த்தார் கவிஞர் இருவரில்லை
வைத்தார் கண்ணை என்தலையில்
வாப்பா பாடு கவிதையென்றார்
செத்தேன் அல்லேன் விநாயகரைச்
சிந்தித் தெழுந்தேன் விறுவிழென்று
முத்தாய் வித்தாய் முகிழ்ந்தவற்றை
முச்சாய் வீச்சாய் வடித்துவிட்டேன்

என்று கூறி வள்ளல் நல்லதம்பியைப் பற்றிப் பாடத் தொடங்கினேன்.

இண்டைக் கிங்கே நாம்கவிதை
இயம்ப இருந்தால் நல்லதம்பி
பண்டைக் காலப் பாரியைப்போல்
பார்க்கா தள்ளித் தந்திருப்பார்
கண்டத் தொண்டர் இன்முகத்தைக்
களிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை
உண்ணிங் கென்ன உரைப்பதற்கில்
உலகம் அறியும் அவர்செயல்கள்

என்று ஜந்து பாடல்களில் அவர் தொண்டுகளை
எடுத்துச் சொல்ல நீர்கொழும்பு மக்கள் மிக அமைதியாக இருந்து கேட்டார்கள்.
அவர்தான் இந்தத் தமிழ் விழாவைத் தொடக்கியவர். ஆனால் விழா நடக்கமுன்
காலமாகிவிட்டார். அதுபற்றியும் பாடினேன்.

சொன்னதைச் சொன்னதைச் சொட்டுஞ்சனை - இன்றிச்
சொல்பவர் அல்லறநம் நல்லதம்பி
சொன்னதைச் செய்கையிற் காட்டிப்பல - உயர்
தொண்டுகள் செய்தவர் நல்லதம்பி
உன்னத வாழ்க்கையில் உவந்தாந்த - அரும்
லூப்பற்ற வீரின் ஓர்களவு
அன்னை தமிழ்ப்புகழ் காட்டவிழா - ஒன்று
ஆகப் பெரிய அளவினிலே -

நாட்டிட வேண்டுமென் நாசைகொண்டார் - அந்த
நாள்வர முன்அவர் வீடுகண்டார்
நாட்டினில் உள்ளவர் கூடிவந்தார் - அவர்
நன்று நினைத்ததைச் செய்கையிலே
காட்டிடக் கச்சையைக் கட்டிநின்றார் - அவர்
கனவு பலித்ததைக் கண்டுவிட்டோம்
ஏட்டினில் ஓரிடம் பெற்றுவிட்ட - இந்த
இனிய விழாஅவர் நினைத்தவிழா!
என்று பாடியதும் ஒரே கைதட்டல்!

இளையபாரதி: இது கிட்டத்தட்ட உங்களின் அட்டன் அனுபவம்போலவே

இருக்கிறது. என்றாலும் நீர்கொழும்பில் உங்களுக்குத் தந்த நேரத்துக்கு முன்னதாகவே பாடி முடித்திருக்கிறீர்கள். ஒரு கவியரங்கத்துக்குக் கவிதை பாடுவதற்கு இந்த நேரம் போதுமா அல்லது இன்னும் நேரம் வேண்டுமா? அதாவது பொதுவாக ஒரு கவியரங்கக் கவிதையைப் பாடி முடிப்பதற்கு உங்களுக்கு எவ்வளவு நேரமாகும்?

கவிநாயகர்: வீட்டிலிருந்து அமைதியாகப் பாடுவதாயின் ஒன்று ஒன்றை மணித்தியாலம் தாராளமாகப் போதும். வெளியில், அதுவும் அட்டன், நிர்கொழும்பு போல, விழாச் சூழலிற் பாடுவது சூரன் போரில் மாங்காய்க்குப் போட்டு போடுவதைப் போன்றது.

இவையபாரதி: இது நல்ல உவமையாய் இருக்குது ஜியா. அவ்வளவு கஷ்டமா?

கவிநாயகர்: சத்தம் சஞ்சடியில் எனக்குக் கவிதை சிறப்பாக வராது. சிலபேருக்கு எந்தச் சூழ்நிலையிலும் வரும். அவர்களை ஆசுகவி என்பார்கள். நான் ஆசுகவி அல்லன். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் முதலாக கவிப்பேரரசு வைரமுத்துவரையாருடைய வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தாலும் அமைதியான சூழ்நிலையைத்தான் அவர்கள் விரும்பியதை, விரும்புவதைக் காணலாம்.

அமெரிக்கக் கவிஞர் e.e. Cummings என்பவர் 'A poet is somebody who feels, and who expresses his feelings through words' என்கிறார். என்னைப் பொறுத்த வரையில் இது முழுக்க முழுக்க உண்மை. உள்ளத்திலே ஒரு கிளர்ச்சி இல்லாமல் கவிதை உதிக்காது. ஒரு தலைப்பைத் தந்தவுடனே அது குறித்த உணர்வு வந்துவிடும் என்று சொல்ல முடியாது. செய்யுள் பாடலாம். ஆனால் அதில் கவிதை இருக்காது.

இவையபாரதி: செய்யுளுக்கும் கவிதைக்கும் என்ன ஜியா வித்தியாசம்?

கவிநாயகர்: செய்யுள் என்பது சொற்களாற் செய்யப்படுவது. உள்ளுடனை வைத்து மோதகம் செய்வதைப் போல ஒரு பொருளைப் பற்றி அசை, சீர், அடி முதலாய உறுப்புகளைக் கொண்டு சொல்வது செய்யுள் எனப்படும்.

கவிதை என்பது உள்ளத்தில் ஊறிப் பீற்ட முனையும் உணர்வு ஒன்றுக்கு அழகானதும் அளவானதுமான சொற்களால் கற்பனையும் விற்பனமும் கலந்த வடிவம் கொடுத்தல்.

செய்யுள் என்பது verse. கவிதை என்பது poetry.

செய்யுளில் கவித்துவம் இல்லாமலும் இருக்கலாம். கவிதைகள் செய்யுள் வடிவம் பெறாது இக்காலத்து வரிக்கவிகளாகவும் இருக்கலாம். கம்பர் இராமாயணத்தைப் பன்னீராயிரம் செய்யுட்களாற் சொன்னார். பன்னீராயிரம் செய்யுட்களும் கற்பனையும் விற்பனமும் கலந்த கவிதைகள் அல்ல. அதுபோலவே திருக்குறளும். திருக்குறளில் வரும்

சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாற் சொல்

என்பது செய்யுள். ஒரு கருத்து மட்டும் இங்கே வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால்,

இனிய உள்வாக இன்னாத சூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று

என்பது கவிதை. இதில் கற்பனை இருக்கிறது. கற்பனைக்கு அமைதியான சூழல் வேண்டும். இதனை அட்டன் தமிழ் விழாவிலே -

தங்கக் கவிபாடத் தன்கு மூலவேண்டும்
தனியாய் மனம் சென்று சரியாய்ப் பொருள்கொண்டு
பொங்கும் உணர்வெல்லாம் பொதியில் தரவல்ல
பொழுதும் மனப்போக்கும் போற்றும்படி வேண்டும்
என்று பாடியுமிருக்கிறேன். மேலும் -

இங்கே வா இந்தா இதுதான் தலைப்பிப்போ
இயற்று கவியென்றால் இயற்றாமலும் போவார
தங்கும் நிலைக்கேந்தபத் தலைமைக் கவியாரும்
சாற்றும் கவியென்ற சந்தைப் பொருளாமோ
பொங்கும் கடலேனும் பொங்கா தெப்போதும்
பொழியும் மழையேனும் பொழியா தெப்போதும்
திங்கள் முழுதாகத் திகழா தெப்போதும்
சிறப்புக் கவியாரும் சிறக்கார் எப்போதும்

என்று கவிஞர் இயல்பையும்
சொல்லியிருக்கின்றேன். அப்படிச் சொல்லுகையில் அவர்கள் கவிஞர்களைப் பரிசோதிக்க முயன்றதை வெளிப்படையாகப் பகடிபண்ணயிருப்பதையும் நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள்.

நீர்கொழும்பு நிலைமை அப்படியல்ல. அது திட்டமிடப்பட்ட தொன்றல்ல. அது எதிர்பாராதவைகை நடந்தது. அங்கு வரவேண்டிய கவிஞர் வரவில்லை. அந்த இடத்தை நிரப்பச் சொன்னார்கள். அது ஒர் உதவி. முடிந்த அளவுக்கு உதவினேன். அப்படி அவசரத்தில் வேறு இடங்களிலும் பாடியிருக்கிறேன். ஆனால் அவற்றையெல்லாம் சிறந்த கவிதைகள் என நான் கொண்டதில்லை.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்களும் ஒரு பரிசோதனை முயற்சிபற்றி என்னுடன் ஆலோசனை நடத்தினார். அவர் கண்டியில் இந்து மகா சமைக்குத் தலைவராக இருந்த காலத்தில் - 1976 அல்லது 1977ஆக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன் - இந்து சமய விழா ஒன்றில் கவிதையால் ஒரு பட்டிமன்றம் நடத்தினால் எப்படி இருக்கும் என்று கேட்டார். நன்றாக இருக்கும். ஆனால் முன்கூட்டியே கவிஞர்களைக் கொண்டு பாடுவிக்க வேண்டும். அதாவது, ஒரு கவிஞரைக்கொண்டு பாடுவித்து, அந்தப் பாடலை எதிர்க்கட்சிக் கவிஞரிடம் கொடுத்துப் பாடுவிக்க வேண்டும். பின்னர் அதனை அடுத்தவரிடம் கொடுக்க வேண்டும். இப்படி ஆயத்தஞ் செய்து விழாவிற் பாடிக் காட்டலாம் என்றெல்லாம் சொன்னேன்.

அவர் அதற்குக் காலம் போதாது, உடனுக்குடன் பாடிச் செய்ய முடியாதா என்று கேட்டார். செய்யலாம், ஆனால் பட்டிமன்றம் நன்றாக அமையாது என்று சொன்னேன். அவர் பின்னர் கவிப் பட்டிமன்றத்தைக் கைவிட்டுச் சொற் பட்டிமன்றத்தையே நடத்தினார். அதற்கு என்னையும் ஒரு பேசாசானாக அழைத்திருந்தார்.

இளையபாரதி: நன்றி ஜயா. கவிதை பற்றிய விளக்கங்கள், சுவையான

கவியரங்க அனுபவங்களை எல்லாம் கவிஞர் மற்றும் இலக்கியகாரர்களுடன் சாதாரண மக்களும் விளங்கக் கூடிய வகையில் மிக எளிமையாக எடுத்துச் சொன்னீர்கள். மீண்டும் சந்திப்போம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

35. கவியரங்கங்கள் ~ தொடர்ச்சி

21.04.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா! கவியரங்க அனுபவங்கள் சில வாரங்களுக்குத் தொடரும் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: ம் ... கவியரங்கந்தான் என்னுடைய உயிர் அரங்கம். அதன் அனுபவங்கள் ஏராளம். சிலவற்றைச் சொல்லவே பல வாரங்கள் ஆகும். மாத்தளை புனித தோமையார் கல்லூரியில் மாத்தளை இலக்கிய வட்டம் பாரதியாருக்குப் பெரிய விழா ஒன்று 1963ல் எடுத்தது. அதில் எனது தலைமையில் கவியரங்கம் ஒன்றும் நடந்தது. மாத்தளையில் விழாக்கள் நடப்பதுண்டு. ஆனால் கவியரங்கம் மாத்தளைக்குப் புதிது. அதுவே முதன்முதலாக அங்கு நடைபெற்ற கவியரங்கம் என்பதனால் வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையதாகவும் அமைந்தவிட்டது. அதனால் அதற்கென்றே பெருங் கூட்டம் வந்தது.

புனித தோமையார் கல்லூரியிற் கற்பித்த திரு. L.R. Berenger என்பவர்தான் டெயிலி நியூஸ் ஆங்கிலச் செய்தித் தாஞ்சுக்கு கண்டி, மாத்தளைப் பகுதிச் சிறப்பு நிருப்பர். அவரது செய்திகளுக்கு டெயிலி நியூஸ் முக்கியத்துவம் கொடுப்பது வழக்கம். எங்களது தமிழ்க் கூட்டங்களுக்கு நாங்கள் அவரை அழைப்பதில்லை. அவருக்குத் தமிழும் பெரிதாக விளங்காது. பாரதியார் விழாவுக்கு வந்த பெரிய கூட்டத்தைப் பார்த்து அவராகவே வந்து சிறிது நேரம் இருந்து பார்த்துவிட்டுப் போய்விட்டார்.

அடுத்தநாள் என்னைத்தேடி வந்து என்ன நேற்று நடந்தது என்று செய்தி எடுத்தார். கவியரங்கத்தைப் பற்றிச் சொன்னபோது, தனக்குத் தெரிந்த வரையில் மாத்தளை கண்டிப் பகுதிகளில் அப்படி எதுவும் சிங்களத்திற்கூட நடக்கவில்லை என்று கூறி, அது எப்படி நடத்தப்பட்டது என்றெல்லாம் விரிவாகக் கேட்டு டெயிலி நியூஸ் இதழுக்குச் செய்தி எழுதினார். இவ்விதம் ஆங்கிலப் பத்திரிகையிலும் மற்றும் வீரகேசரி, தினகரன் போன்ற தமிழ் இதழ்களிலும் செய்திகள் வரக்கூடிய அளவுக்கு மாத்தளை விழா பலரையும் கவர்ந்திருந்தது.

இளையபாரதி: இது ஒரு வெற்றிக் கவியரங்கம். அதாவது அட்டன், நீர் கொழும்பைப் போல் அல்லாது நீங்கள் முன்கூட்டியே பாடியதால் ...

கவிநாயகர்: அந்த இடங்களிலும் நான் நன்றாகத்தான் சமாளித்திருக்கிறேன். தோல்வி போகவில்லை. வெற்றி தோல்வி என்பதிலும் கவிஞரின் மன்றிறைவுதான் முக்கியம். மாத்தளைக் கவியரங்கம் எனக்கு நல்ல மன்றிறைவைத் தந்த கவியரங்கங்களில் ஒன்று. கவிதைகளும் நன்றாக, அதாவது மனத்துக்கு நிறைவுதரும் வகையில் அமைந்துவிட்டன.

இளையபாரதி: இரண்டொன்றைக் கேட்கலாமா, ஜயா?

கவிநாயகர்: ஓம். பாட்டு ‘கவியரங்கில் கந்தவனம்’ என்ற தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது. இதில் 5 வகையான செய்யுள் நடைகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறேன். ஓரே நடையில் கவிதை முழுவதையும் படித்தால் கேட்பவருக்குச் சலிப்புத் தட்டும் என்பதால் அரங்கக் கவிகளில் நான் நடைகளை மாற்றுவதுண்டு.

பாரதிதான் பாமரரைப் படித்துக் கொண்டான்
 பாரதிதான் எளிமையினைப் படைத்துத் தந்தான்
 பாரதிதான் பொதுவுடைமைப் பாதை கண்டான்
 பாரதிதான் பாரதிதான் பாரில் என்றே
 பாரதிரக் கலவாய்போாற் பலவாய் நாளும்
 பாரதியின் பேருதீரப் பகட்டுக் கொள்கை
 ஊரெதிரில் விரித்திட்டார் உணர்ந்தோர் என்போர்
 பாரதி யார் உண்மையினைப் பார்ப்பீர் இன்றே!

இது ஒரு நடை. இதில் மக்களின் கவனத்தை ஸ்ரக்கும் ஓர் உத்தி கையாளப்பட்டிருக்கிறது.

இனையபாரதி: அதாவது, நீங்கள் இதுவரை பாரதியாரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் சரியானவையல்ல, உண்மையான பாரதி யார் என்று இன்றுதான் காணப்போகிறீர்கள் என்று ஒரு போடு போடுகிறீர்கள்.

கவிநாயகர்: அப்படிப் போட்டால்தான் அவையோரின் காதுகள் கொஞ்சம் நிமிரும்.

இனையபாரதி: அந்த உத்தியை நீங்கள் இந்த வரலாற்றுத் தொடரிலும் இடைக்கிடை பின்பற்றி வருவதை நான் கவனித்திருக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: நீங்கள் எதையும் நுணுக்கமாக அவுதானிக்கிற ஒரு கலைஞர் என்பதை நானும் கவனித்திருக்கிறேன். முக்கியமாகக் கவிஞர், கதைஞர், நடிகர் போன்றவருக்கு அவுதானிப்பு மிகவும் வேண்டப்படுவதொன்று. இனி நான் காட்டிய பாரதிக்கு வருவோம்.

காலத்தில் ஊறியொரு - கவிநடை
 கண்டு கருத்துக்களைக்
 கோலக் கவிதைகளில் - உறுதிகைக்
 கொண்டு பொழிந்துவிட்டான்!

இந்தத் தனியியல்பே - அவன்பெயர்
 ஏற்றி வளர்ப்பதுவாம்
 மந்த அறிவுகொண்டு - அவன்திறம்
 மாறிப் புரிந்ததும் என?

இது இன்னொரு நடை.

இனையபாரதி: அது சரி. பாரதியின் திறந்தை மாறிப் புரிந்த அந்த மந்த அறிவு கொண்டவர்கள் யார் ஜியா?

கவிநாயகர்: சில பேச்சாளர்கள், எழுத்தாளர்கள்தாம். சிலபேர் பாரதிதான் கவிதையை எளிமையாக்கியவர் என்று சொல்வார்கள். அத்தகையவருக்குத் தமிழ் இலக்கியத்தில் நல்ல பயிற்சி இல்லை என்று பொருள். திருவள்ளுவரும் எளிமையாகத்தான் பாடியிருக்கிறார். அவ்வையாரும் எளிமையாகத்தான் பாடியிருக்கிறார்.

பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிலவை
 நாலுங் கலந்துனக்கு நான்தருகிறேன்

என்ற அடிகள் எவ்வளவு எளிமையானவை. எனவே செய்யுள் பாரதிக்கு முன்னதாகவே எளிமையாகக்கப்பட்டு விட்டதென்பதுதான் உண்மை. இப்படி யோசியாமற் பேசுகின்றவர்களையும் எழுதுகின்றவர்களையும் தட்டி விழுத்தி, அவர்களுக்கு மேலே நின்று -

பாரை அதிர வைத்து
ஊரை உணர்ந்து செத்த
பேரை எழுப்பி விட்டவன் - மிக்க
நீரைக் கிழித்து நின்று
வீரம் கொழித்து வென்று
வேரை இறுக்கி விட்டவன் - தக்க
கூரை சிறக்க வைத்தவன்!

ஒட்டிக் கவிகள் நிதம்
கட்டுங் கவிஞர் தமைக்
குட்டிக் குழப்பி விட்டவன் - ஆயின்
சட்டம் பிறந்து நிற்கக்
கட்டுஞ் சிறந்து பொறபுப்
பட்டுக் கவிகள் கட்டினான் - வாயின்
மெட்டுக் கவைகள் கொட்டினான்!

மொழியைப் புறக் கணித்து
பழியைச் சுமந்து கொண்டு
குழியிற் கிடந்த பேயரை - தட்டி
எழுமின் எழுமின் என்று
விழியைக் கொடுத்து நின்று
வழியை வகுத்து வைத்தனன் - பட்ட
எழிலைப் படைத்துத் தந்தவன்!
என்று கவிதைகள் தொடரும்.

இளையபாரதி: பாரதியின் மிடுக்கு உங்கள் பாட்டில் தெரியுதையா!

கவிநாயகர்: அது தன் பாட்டில் வந்திருக்கு. அது மட்டுமன்றி அரங்கப் பாடல்கள் ஒசைகொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்ற எனது கோட்பாட்டுக்கு அமைய இப்பாடல்களும் ஒசைநயம் விளங்க அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இளையபாரதி: சினிமாத்துறையில் ஒரு படம் வெஞ்சி பெற்றால், அதில் நடித்த கதாநாயகனுக்கு அதிக பட ஒப்பந்தம் வருவது போல உங்களுக்கும் இந்தக் கவியரங்கத்துக்குப் பிறகு அழைப்புகள் அதிகரித்திருக்குமே ...

கவிநாயகர்: சினிமா நடிகருக்கு உழைப்பு. எனக்கு வெறும் அழைப்புத்தான். அழைப்புகள் மலைநாடு, யாழிப்பாணம் என்று பல பகுதிகளிலிருந்தும் அதிகரித்தமை உண்மைதான். நான்கு நாட்கள் கழித்து மாத்தளையிலேயே மகா விஷ்ணுமூர்த்தி உங்சவத்தை முன்னிட்டு மாத்தளை சைவ மகா சபையினர் அருள்மிகு முத்துவிநாயகர் ஆலயத்தில் ஒழுங்கு செய்த ஒரு கவியரங்கத்தில் ‘உய்யும் வழி இவர்க்கு ஒது’ என்ற பொருளில் கவிதை பாடுனேன். இந்தக் கவியரங்கம் பாரதிவிழாக் கவியரங்கத்தின் வெற்றியின் விளைவுதான். பாரதி விழாவில் எனது தலைமையில் கவிதைபாடிய முதுகவிஞர் சு. சொக்கநாதன் இதற்குத் தலைமை தாங்கினார்.

அடுத்த அண்டு(1964) மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நாவலப்பிட்டி கதிரேசன் கல்லூரியிற் பொங்கல் விழா நடத்தியது. அதில் கவியரங்கத்துக்குத் தலைமை வகிக்க அழைத்திருந்தார்கள். தலைப்பு ‘என்னாங்க உங்களைத் தாங்க!’ என்பது.

கதையொன்று சொல்கின்றேன் கட்டி அல்ல
கருத்தோடு காற்றோடு கலந்த உண்மை
விதிகெட்ட விதிபோலும் யாரோ எங்கோ
விளையாட அவையெங்கள் விளையா யிற்றே

என்று தொடங்கி மனைவி கணவனுக்கு அறிவுரை சொல்வதுபோலக் கவிதையைப் பாட்டுனேன்.

இவையபாரதி: அதாவது உங்கள் கருத்தை நேரடியாகச் சொல்லாமல் தோட்டதுப் பாத்திரம் ஒன்றைக்கொண்டு சொல்ல வைக்கிறீர்கள்.

கவிநாயகர்: ஓம். தலைப்பு அப்படி. என்னாங்க உங்களைத் தாங்க என்று நான் பேச்சுத் தமிழில் சொல்வதிலும் இந்தத் தமிழுக்குரிய பாத்திரம் பேசுவதுதான் இயல்பாக இருக்கும். பாத்திரம் ஒரு பொறுப்பான மனைவி. பொறுப்பில்லாத கணவனுக்கு அவள் சொன்ன வற்றுள் சிலவற்றைத் தருகிறேன்.

என்னாங்க உங்களைத் தாங்க என்னிப் பார்க்க வேண்டும்
சொன்னீங்க பற்பல திட்டம் சொக்கி நின்றேன் நானும்
என்னாங்க ஆண்டுகள் கூட எத்த ணையோ ஆச்சு
முன்னீங்க சொன்னவை எல்லாம் முடிச்சுடனே போச்சு!

ஊரேது பேருமிங்கேது உழைச்ச மிச்சம் ஏது
சீரேது சிந்தனை ஏது சிரிச்ச வேளை ஏது
நீரேதோ நீட்டிநி மிரந்து நினைச்ச பாட்டில் வாழும்
ஆராரோ சொல்வதை எல்லாம் அமிழ்த மென்று கேளும்!

என்று தொடங்கிக் குடும்ப இடர்ப்பாடுகளை எல்லாம் சொல்லி அவற்றுக்கெல்லாம் முக்கிய காரணம் கணவனின் நடத்தை என்பதையும் கூட்டிக் காட்டுகிறாள்.

அம்மாளே தண்ணியில் மட்டும் அழிஞ்ச காசெம் மட்டு
சும்மா போய்ப் போட்டுட்டுத் துள்ளும் சொகுசில் என்ன கிட்டும்
நம்மாலே ஆனதைச் செய்து மடியில் நாலைப் பத்தை
உம்மாணைச் சேர்த்திட வேணும் குடியை விடுங்க உய்வோம்!

வெள்ளைச்சி கையினைப் போயி வெறியிற் பிடிச்சி முத்தீர்
துள்ளிப்போய்த் தோளப்பன் காலை துணிஞ்சு வெட்டி அத்தா
மெள்ளாப்போய் மறியலி ருந்து மேலும் என்னை உச்சி
கள்ளத்தால் உள்ளப ணத்தைக் கரைச்சிட டெரெ சிச்சீ!

சேலைகளை வளையலை நல்ல செவத்தைக் கல்லுச் சிமிக்கி
ஒலைகளை விற்று அட யாவும் ஒழிச்சுச் சூதில் அமுக்கித்
தாலியையும் விற்றுவிட ணங்க தவண்டை அடிக்க நாங்க
சோலிகளை இன்றுதாட் டேனும் தொலைச்சி டுங்க ஏங்க!

இவையபாரதி: பேச்சுத் தமிழ் ஜயா நாடகத்துக்குத்தான் இயல்பானது.

கதைகளிலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனால் கவிதைகளில் பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. நீங்கள் பேச்சுத் தமிழிற் பாடியிருக்கிறீர்கள். இந்த முறையைக் கவிஞர் உலகு ஏற்றுக் கொள்ளுமா?

கவிநாயகர்: பண்டிதர்கள் பேச்சுத் தமிழைக் கொச்சைத் தமிழ் என்று புறக்கணித்து விடுவார்கள். மரபுவாதிகள் சிலர் நேரமுகமாகவே பேச்சுத் தமிழைப் பாரிப்பது சரியில்லை என்று எனக்குச் சொல்லியும் இருக்கிறார்கள். நானும் அரங்கக் கவிதைகளில்லை மற்றும்படி செந்தமிழ் தான் பயன்படுத்தி வருகிறேன். அரங்கக் கவிதைகளில் பேச்சுத் தமிழ் பாவிக்கலாம் என்பது எனது வாதம். அதனை இரசிகமணி கணக் செந்திநாதன், எஸ். பொன்னுத்துரை, பண்டிதர் கவிஞர் க. சச்சிதானந்தன், வித்தவான் க. செபாத்தினம் போன்ற எழுத்தாளர்களும் தற்காலத் திறனாய்வாளரும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

‘கவியரங்கிற் கந்தவனம்’ என்ற நூலில் சிறுகதை மன்னன் எஸ். பொன்னுத்துரை தெரிவித்திருக்கும் கருத்தையும் இங்கு கூறிவைக்க விரும்பகிறேன்.

‘கந்தவனம் பழையமையிலும் புதுமையிலும் காலுங்கி நிற்கின்றார். அதே வேளையில், புதிய மாற்றங்களை அங்கீரிக்காத பண்டித மனப்பான்மையை அவர் வாலாயப்படுத்தவும் இல்லை. ஒசை அமைதிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதற்காக, இலக்கண அமைதியைத் தளர்த்த அவர் பின்னிறக் கீல்லை. கவியரங்கிற்காகச் செய்யுள் புனையப்படுகின்றது என்பதையும், கேட்குநருடைய செவிப்புல இன்பத்தையும் மனத்திற் கொண்டு, இலக்கண அமைதிகளை மீறுவதிலும் அவர் ஓர் அமைதியினைப் பேணுகின்றார். ஒசை நோக்கியும் கவியரங்கங்களின் குழந்தை கருதியும் பிராந்திய வழக்குகளைக் கந்தவனம் கையாளுவதிலே ஒரு நயம் இருக்கிறது. வளரும் தமிழின் சக்தியைப் பயன்படுத்தக் கவிஞர் முந்துகின்றார்.’

இதனையே உங்கள் கேள்விக்குப் பதிலாக இப்போதைக்குத் தரமுடியும். மேலும் இந்தப் பாடல் ஒரு பேச்சுத் தமிழ் மாயையே தவிர, முழுவதும் சரியான மலைநாட்டுப் பேச்சுத் தமிழால் அமைந்ததுமல்ல. நல்ல தமிழையும் எனது பாத்திரம் கலந்துதான் பேசி யிருக்கிறது. எனது கருத்துக்களை அவையோருக்கு அழுத்திச்சொல்ல அந்த உத்தி வேண்டியதொன்றாக இருந்தது.

அடுத்து, எட்டியாந்தோட்டையில் நடந்த கவியரங்கத்தையும் மறக்கமுடியாது. அங்குள்ள புனித கபிரியேல் கல்லூரி மாணவர் முத்தமிழ் மன்றம் 1964ல் நடத்திய ஆண்டு விழாக் கவியரங்கத்திற் கலந்துகொள்ளும்படி நண்பர் ஈழக்குமார் அழைத்திருந்தார். தலைப்பு ‘எழுந்து திசைத்திசை விளங்கவே’ என்பது. தலைவர் அக் கல்லூரி ஆசிரியர் கவிஞர் ஜெயம்.

இளையபாரதி: இது முன்கூட்டியே தந்த தலைப்பு.

கவிநாயகர்: ஓம்.

இளையபாரதி: தலைப்பை அழைக்கின்றவர்களே தீர்மானிப்பார்களா அல்லது உங்களுடனும் கலந்து ஆலோசிப்பார்களா?

கவிநாயகர்: இரண்டும் நடப்பதுண்டு. இது ஈழக்குமார் கடிதமுலம் எனக்குத் தெரிவித்த தலைப்பு.

இதுவரை நான் கவியரங்கத்துக் கென்று மேற்கொண்ட பயணங்களில் எட்டியாந்தோட்டைப் பயணம் தொல்லை மிகுந்த பயணமாக அமைந்தது. என்னுடன் ஈழவாணன், சொக்கநாதன் ஆகியோரும் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். மூவருமாக மாத்தளையில் இருந்து கொழும்புக்குச் சென்று, அங்கிருந்து அவிசாவலைக்குத் தொடர் வண்டி எடுத்தோம். தொடர் வண்டி சின்ன வண்டி. இருப்பர் தோட்டங்களுக்கூடாக வண்ணந்து வண்ணந்து மெதுவாகச் சென்றது. அது வண்ணவதை நாங்களே வண்டிக்குள் இருந்து பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. கண்கொள்ளாத இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு களித்தவாறு சென்றோம்.

இணையபாரதி: தொல்லை மிகுந்த பயணம் என்றீர்கள். இப்போ களித்தவாறு சென்றோம் என்கிறீர்கள் ...

கவிநாயகர்: தொல்லை இனிமேல்தான். அவிசாவலையிலிருந்து பேருந்தில் எட்டியாந்தோட்டைக்குச் சென்றோம். பேருந்தில் மண்போட்டால் மண் விழாத நெருக்கத்திற் பயணிகள். பட்ட தொல்லையைப் பாட்டாலே கவியரங்கத்திலேயே சொன்னேன். அதை இப்பொழுது உங்களுக்குஞ் சொல்கிறேன் -

இருப்பதோ மாத்தளை எட்டியாந் தோட்டையில்
உருப்படி யாகவந் துற்றதோர் கதையினை

முறைப்படி கூறினால் முழுகுவீர் கண்ணிரால்
இறத்தலை விட்டுநாம் இறைவனாற் பிழைத்தனம்!

இப்போசா என்னுமோர் இழவிலே ஏறினோம்
கொப்பிலே தொங்குமோர் குரங்கெனத் தொங்கினோம்!

நெருப்பிடி வசவினை நிறுத்தினால் தலைக்கிடி
செருப்படி மிதித்தபின் சிரிக்கிறார் ஒருமகள் -

சத்தியை அடுத்தவர் சட்டையில் எடுத்தனர்
தத்தினர் உள்ளவர் தவித்தன குழந்தைகள்!

முறைப்படி குடைப்பிடி முதுகிலும் முக்கிலும்
பொறித்தன வடுக்களை புழுங்கினோம் புழுக்களாய்!

இத்தனை அளப்பதேன் செத்தனம் சிவசிவா
சத்தியும் முத்தியும் சரிவரக் கண்டனம்!

சரி, இந்த அனுபவத்தை விடுத்து, இனிச் சொல்லத் தகுந்த மற்றொரு மலைநாட்டுக் கவியரங்கத்துக்குச் செல்வோம். இது எனக்கு உண்மையாகவே வித்தியாசமான அனுபவத்தைத் தந்ததொன்று. ஏனென்றால் வித்தியாசமான பொருள், வித்தியாசமான கூட்டம் - முஸ்லிம் மக்கள் கூட்டம்.

கண்டிப் பகுதியில் உள்ள தெல்தோட்டையில் என்சல் கொல்லை என்று ஒரு கிராமம். அங்குள்ள முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தில் நடந்த வித்துவ தீபம் நூற்றாண்டு விழாவில் முக்கியமான நீகழ்ச்சி கவியரங்கமாக இருந்தது. அதிலே கவிதை பாடும்படி நண்பர் எம்.ஏ. ரஹ்மான் அழைத்திருந்தார்.

இணையபாரதி: இது எப்ப நடந்தது?

கவிநாயகர்: 1965 ஆகஸ்டில் நடந்தது.

இளையபாரதி: வித்துவ தீபம் என்றால் என்ன ஐயா?

கவிநாயகர்: வித்துவ தீபம் என்பது பெரிய முஸ்லிம் புலவர் அப்துல் காதிர் என்பவரின் கல்லிச் சிறப்புக்குக் கிடைத்த பட்டப் பெயர். அவர் 1866ல் போப்பிட்டியாவில் ஆடுபி. அல்லாப் பிச்சை ராவுத்தருக்கும் கவ்வா உம்மாவுக்கும் பிறந்தவர். பதினாறு வயதில் அரங்கத்தில் பா மழை பொழிந்து ‘அருள்வாக்கி’ என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றவர். துமிழ்நாடு சென்று முத்துபாவாப் புலவரிடம் தமிழ், இசுலாம் நூல்களை எல்லாம் கற்றுத் தேறித் திரும்பியவர். முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை இயற்றியவர். அற்புதங்கள் பல செய்தவர். அந்தப் பெரிய அற்புதப் புலவரது நூற்றாண்டு விழாவில், புலவர்கள் கூடி அவருக்குக் கவிமாலை சாத்தும் கவியரங்கத்துக்கு என்னையும் அழைத்ததையிட்டு மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. அதில் நான் -

மாவலித் தாயின் அரைவனைப்பில் - புகழ்
மாநிலம் எங்கும் மிகப்பரப்பி
காவற் தந்தைமலை பேணிவரும் - கலைக்
கண்டி மகள் செய்த பேறுமென்னே!

மேலைக் கடல்தனிப் செங்கதிரோன் - இன்று
வீழ்ந்திடப் பிந்திய காரணமென
சோலையி னாடு தயிர்த்திரள்போல் - மதி
தோன்றிய தேபகல் வெளையிலே!

கான மயில்களும் ஆடுவதேன் - குயில்
காதினை ஆ!குளிப் பாட்டுவதேன்
மானுக கருள்செய்த மன்னன்நுபி - ஒளி
வாய்மையில் மாந்தர்கள் கூடியதேன்?

என்று விழாச் சிறப்புப்பற்றிச் சிறிது
பாடுவிட்டு அருள்வாக்கியாரின் அற்புதங்களைப் பற்றிப் பாடத் தொடங்கினேன். அவற்றிற் சிலவற்றைப் பாடுக் காட்டுகின்றேன்:

கண்டி நகரில் தொழுகை முடித்துக்
காதிர் வெளியில் வந்தார்
அண்டி யாகூப் பென்னும் அன்பர்
அடைய நல்ல பேறு
உண்டி உண்ண வீட் மூத்தார்
உவந்த அப்துல் காதிர்
கொண்டு சென்றார் குறித்த நாளில்
கூட எட்டுப் பேரை!

எட்டுப் பேரைக் கண்ட யாகூப்(பு)
ஏங்கிப் போனார் புலவர்
மட்டும் வருவர் என்று தானே
மனைவி சமையல் செய்தாள்
திட்டம் போட முயலப் புலவர்
தீரும் பசியை என்றார்
சட்டி முட்டி தடவி யாவும்

தட்டிக் கொட்டி வைத்தார்!
 காதிர் உண்மை காணும் மேதை
 களித்து நன்ப ரொடு
 போதும் போது மென்ன உண்டும்
 புதுமை சோறும் கறியும்
 மீதி இன்னும் இருக்கக் கண்டு
 வியந்து விழுந்து தொழுது
 சேதி யாகூப்பு) ஓடி உள்ள
 தெருக்கள் ஓதி மகிழ்ந்தார்!

- வேறு -

காட்டுத் தீயென காதிர் நந்புகழ்
 கடிதிற் பரவ எங்கும்
 நாட்டு மக்களும் ஆற்றல் காணவே
 நயக்கி நார்கள் என்று
 கேட்டுச் சான்றவர் புலவர் வேந்தனைக்
 கெஞ்சி நின்ற போது
 காட்டு வேவென நாட்கு நித்தனர்
 கடல் திரண்ட கூட்டம்!

எட்ட வேஞ்சு விளக்கி ருந்தது
 எண்ணெய் தீரிக ணோடு
 தட்டி யேற்றவங் கில்லைக் காணுந்தீப்
 பெட்டி புலவர் உற்றுக்
 கட்டினர் மனம் கடவுளின் குணம்
 கவிதை பாடி விட்டார்
 சட்டெ எத்திரி பற்றி யேசுடர்
 விட்டெ ரிந்த தம்மா!

- வேறு -

பெய்தனர் தேவர் பூக்கள்
 பெய்தது வானம் ஆற்றல்
 கைவரப் பெற்ற அப்துல்
 காதரின் மேன்மை கண்டு
 மெய்சிலிர்த் திட்டார் ஆங்கே
 மேவிய பெருங்கூட்ட தத்தார்
 சைவர்கள் இசுலாம் மக்கள்
 புத்தர்கள் கிறித்தைச் சார்ந்தோர்!

என்று பாடி வாழ்த்துக் கவி, வணக்கக் கவிகளுடன் எனது பணியை நிறைவு செய்தேன்.

இவையபாரதி: இப்படி ஒரு பெரும் புலவரைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட வில்லை ஜ்யா?

கவிநாயகர்: நீங்கள் மட்டுமன்றிப் பெரும்பாலான இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தவருக்கே அவரைத் தெரியாது. நானும் மாத்தளைக்கு வந்த பின்னர்தான் அவரைப்பற்றி

அறிந்தேன். மாத்தளை ஒரு முக்கலாசார நகரம். பெளத்தமும் இசுலாமும் சைவமும் சங்கமிக்கும் சமரச நகரம். இரும்லான் கொண்டாட்டத்தில் இந்துக்களும் கலந்து கொள்வேர். முத்துமாரி அம்மன் தேர் உலா வருகையில் முஸ்லிம்கள் பெளத்தர் எல்லோரையும் வீதியிற் காணலாம். அங்கு சகிராக் கல்லூரி ஒன்று இருந்தாலும் நான் படிப்பித்த கத்தோலிக்கக் கல்லூரியிலும் முஸ்லிம் பிள்ளைகள் கல்வி கற்றார்கள். எனக்கும் பல முஸ்லிம் மாணவர் இருந்தனர். அவர்களுடைய சுக துக்கங்களிலும் நான் பங்குபற்றி யிருக்கிறேன். முஸ்லிம் மக்களுடன் பழகிய காரணத்தால்தான் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிர் புலவரைப் பற்றியும் அறிய நேர்ந்தது.

இளையபாரதி: மாத்தளை மட்டுமன்றி மலைநாட்டிற் பல நகரங்கள் முக்கூட்டு நகரங்களாகத்தான் இருக்கின்றன.

கவிநாயகர்: கொழும்பு, கண்டி, நுவரெலியா, அனுராதபுரம் போன்ற இலங்கையின் பிரதான நகரங்களிலும் மூவினத்தாரும் சேர்ந்து வாழ்கின்றனர்.

இளையபாரதி: யாழ்ப்பாணத்தில் முஸ்லிம்கள் சிங்களவர்கள் இருந்தாலும் அவர்களுக் கிடையிலான உறவுகள் குறைவு. தெல்தோட்டையில் நடந்ததுபோல நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்து முஸ்லிம் மக்களுடைய கூட்டங்கள் ஏதாவதில் பங்குபற்றி யிருக்கிறீர்களா?

கவிநாயகர்: இல்லை. அழைக்கப்பட்டிருந்தால் போயிருப்பேன். கலாசாரா உறவு குறைவாக இருந்தாலும் சமூக உறவு இருந்திருக்கிறது. கலியாணவீடுகளுக்கு அழைத்தல், மரணவீடுகளிற் கலந்து கொண்டு அனுதாபங்கள் தெரிவித்தல் எல்லாம் நடப்பதுண்டு. யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்காங்கு பேக்கரிகள் நடத்திய சிங்களவர் எல்லோரும் தமிழருடன் நல்ல உறவுகள் வைத்திருந்தனர். எனது நுணாவிற் கிராமத்தில் வாழ்ந்த ஒரு சிங்களக் குடும்பத்துடன் எனது தமயனார் பசுபதி நல்ல உறவு வைத்திருந்தார். தமயனாரும் நன்றாகச் சிங்களம் பேசுவார். முசுலிம்களும் தமிழருடன் சகோதரர் போலப் பழகி வந்திருக்கிறார்கள்.

எங்கள் காலத்துக்குமுன் யாழ்ப்பாணத் தமிழருக்கும் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் இடையில் சிறந்த உறவு நிலவியிருக்கிறது. அதற்கு அருள்வாக்கி அப்துல் காதரின் வரலாறே வலுவான சான்றாகவுள்ளது. அவர் அற்புதக் கவிஞர் மட்டுமல்லர். ஆழ்ந்தகள்ற கல்விமான். கற்றுதை உணர் விரித்துரைக்கும் சொற்பொழிவாளர். சீறாப்புராணம், இராமாயணம் ஆகியவைபற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் ஆற்றிய விளக்கவுரைகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்தவர்தாம் அவருக்கு ‘வித்துவ தீபம்’ என்ற பட்டத்தை அளித்துச் சிறப்புச் செய்திருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்தவர் என்கின்றபோது அக்காலத்தில் அங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம்களையுந்தான் சேர்த்துச் சொல்கிறேன்.

இளையபாரதி: ஈழத்து முஸ்லிம்கள் பெரிய படிப்பாளிகள் ஜயா.

கவிநாயகர்: அருள்வாக்கியார் காலத்திலும் சரி, இன்றும் சரி, பெரிய படிப்பாளிகள். தமிழ் வளர்ச்சியில் ஈழத்து முஸ்லிம்களின் பங்கு பெரிது.

இளையபாரதி: நன்றி ஜயா. அடுத்த வாரம் மற்றுமொரு கவியரங்கத்துக்குச் செல்லலாம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

36. கவியரங்கங்கள் ~ தொடர்ச்சி

28.04.2008

இனையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஐயா! நாங்கள் செவிகளை நிமிர்த்தியபடி உங்கள் கவியரங்க அனுபவங்களைக் கேட்கத் தயாராக இருக்கிறோம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம், வணக்கம். 1965ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் திருநெல்வேலி செங்குந்த இந்துக் கல்லூரியில் ‘சுட்ரோளி’ இதழின் பத்தாவது ஆண்டு மலரின் வெளியீட்டு விழா நடந்தது. அதில் கவியரங்கம் ஒன்று வைத்தார்கள். விழா ஏற்பாட்டாளர்களில் ஒருவர் பிரபல எழுத்தாளர் சிற்பி. சரவணபவானந்தன் என்பது அவரது இயற் பெயர். அவர் அப்பொழுது செங்குந்த இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தார். அவரிடமிருந்து எனக்கும் அழைப்பு வந்தது. தலைப்பு ‘பகிடிவதை’ என்பது.

பல்கலைக்கழகங்களிற் பகிடிவதை நடைபெறுவது வழக்கம். புதிய மாணவரை முதிய மாணவர் பகிடியாக வதைப்பது.

இனையபாரதி: Raggings என்று ஆங்கிலத்திற் சொல்லுவார்கள். பகிடிவதை சிலமயங்களிற் பகைமை வதையாக மாறி அடிபிடியில் முடிவதும் உண்டு. சித்திரவதை தாங்கழுதியாமல் அண்மையில் இந்தியாவில் ஒரு புதிய மாணவர் தற்காலை செய்தும் விட்டார். கேள்விப்பட்டியனோ?

கவிநாயகர்: பத்திரிகை ஒன்றிற் படித்தேன். இந்தக் கவியரங்கம் நடந்த காலத்திலும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கடுமையாக நடந்த பகிடிவதை பற்றிப் பத்திரிகை ஒன்றில் செய்தி வந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து பகிடிவதையைப் பாட்டுக்குப் பொருளாக்கி விட்டார்கள்.

கவியரங்கத்தக்குக் கவிஞர் சொக்கன் தலைமை தாங்கினார். பேராதனையிற் புதிதாகச் சேர்ந்த மாணவன் ஒருவன் தாயாருக்குக் கடிதம் எழுதுவது போல அமைந்த எனது பாடலைப் பாடினேன். அவன் ‘அம்மா வுன்றன் அன்பான அஞ்சல் பெற்றேன் ...’ என்று தொடங்கிப் பேராதனையில் நடந்த பகிடிவதை பற்றித் தாயாருக்கு விவரிக்கின்றான்.

இறுமாப் புற்றே வந்துள்ள இளமான் கூட்டப் புதியோரை வெறிநோய் ஒன்றால் மிகவாடும் வெடிவால் முதியோர் சுழியோடிச் சிறுமீன் தன்னை உறுமீன்கள் தின்னல் போலே பண்பொன்றும் அறவே யின்றி அளவின்றி அலைத்தாய்க் கிணைசெய் கின்றார்கள்!

வெருட்டல் மிரட்டல் மயிர்வெட்டல் வெள்ளை உடையிற் சாணத்தை உருட்டி யடித்தே ஒநாய்போல் ஊனைச் சிரிப்பால் உயிர்வாங்கல் சுருட்டுக் குடியா தான்வாயில் சுருட்டைத் திணித்துத் தீவைத்தல் குருட்டுக் கேள்வி பலகேட்டுக் கூழப்பிக் கூக்காட்டிக் கொல்லல் -

என்றிப் பகிடி வதையெல்லாம் இளக்கம் என்றே இவ்வாண்டில் ஒன்றி எல்லா முதியோரும் ஊன்றி வதைக்கப் பெருந் திட்டம் ஒன்றை வகுத்தார் இதற்குற்ற ஒருகா ரணமுன் டென்னென்றால் சென்ற ஆண்டிற் புதியோர்கள் சேர்க்கப் படவில் லைக்கண்டாய்!

காய்ந்த மாடு கம்பினிலே விழுந்த கதைதான் வாய்த்தவழி
மேய்ந்து தள்ள வேண்டுமென விழுந்து கண்ட நின்றபடி
பாய்ந்து பாய்ந்து வதைக்கின்றார் பாவும் கீவும் பாராமல்
மாய்ந்து தேய்ந்து புதியேர்கள் மறைவிற் பொங்கிக் கொதிக்கின்றார்!

என்னெல்லாம் சொல்லிப் பின்னர் தன்னைச் சிலர் சேற்றுக் கானில் விழுத்திய
சம்பவத்தையும் குறிப்பிட்டு -

போனேன் நேராய் அவன்காதைப் பொத்தி வெஞ்சுத்தேன் பக்கத்துக்
கானில் விழுந்தான் மற்றோனைக் காலால் உதைத்தேன் பெருங்கூட்டம்
தானாய்த் தோன்றிச் சண்டைக்குத் தயாராய் நிற்க நான்முந்திப்
போனாற் போகட் டென்றின்னும் போனேன் முன்னாற் போய்ச் சொன்னேன் -

மகிடா சுரனாய் மாறிடுவேன் வஞ்சை உண்டேல் வந்திடுக
பகிடிக்கும் ஒரு அளவுண்டு பகிடி முசுப்பாத் திக்கென்ற
மகுடந் தன்னில் மடயர்போல் மனம்போம் போக்கில் நடப்போர்க்குத்
தகடு தருவோ மெனநன்பர் தட்டிக் கொடுத்தார் பின்னாலே!

என்று பிரச்சனைக்கு ஒரு முடிவு கட்டியவன்போல் மேலும் சில தகவல்களைச்
சொல்லிக் கடிதத்தை முடிக்கின்றான்.

இவையபாரதி: அதாவது நீங்கள் முடித்திருக்கிறீர்கள். அது ஒரு நல்ல முறை
ஐயா. ஏனென்றால் பலர் பிரச்சனைகள் பற்றிப் பேசுவார்கள். ஆனால் தீர்வு
என்னவென்று திட்டவட்டமாகச் சொல்ல மாட்டார்கள். நீங்கள் ஒரு தீர்வைச்
சொல்லியிருப்பது உங்களின் பொறுப்புணர்வைக் காட்டுகிறது. ஆனால் காதைப்
பொத்தி வெஞ்சுதல் சரியான தீர்வோ என்பதுதான் கேள்வி.

கவிநாயகர்: சரியான கேள்விதான். பாரதியார் ‘தனியொருவனுக்கு
உணவில்லையெனில் சகத்தினை அழித்திடுவோம்’ என்கிறார். சகத்தினை
அழித்தல் சரியான தீர்வு ஆகுமா?

இவையபாரதி: அதுவும் சரியில்லைத்தான். அவர் வறுமையின் கொடுமையை
அழித்துவதற்குத்தான் அப்படிச் சொன்னார் என்றுதானே பலரும் சொல்லுகிறார்கள்.
அது ஒரு பொதுவான பிரச்சனை. இது ஒரு குறிப்பிட்ட பல்கலைக்கழகப் பிரச்சனை.
அதற்கு ஒரு நிருவாகம் இருக்கிறது. பகிடிவதை மாணவர் விடுதியில்
நடைபெறுகிறது. விடுதிக்குப் பொறுப்பானவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும்
மேலாகப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் இருக்கிறார். இந்தப் புதிய மாணவர்
தங்கள் பிரச்சனைப்பற்றி மேலிடத்துக்கு முறையிட்டிருக்கலாம், இல்லையா?

கவிநாயகர்: முறையிட்டிருக்கலாம். ஆனால் பகிடிவதை நடைபெறுவது
நிருவாகத்துக்குத் தெரியும். கண்டுங் காணாமல் இருக்கின்ற நிருவாகத்துக்கு
முறையிடுவதற்கு பயனில்லை என்று புதிய மாணவர் கருதியிருக்கலாம். இப்போ,
இராணுவம் அந்துமீறி வீட்டுக்குட் புகுந்து அட்டகாசம் புரிந்ததென்று
அரசாங்கத்துக்கு முறையிட்டால் என்ன நடக்கும்? அப்படி ஒரு நிலைமைதான்
இங்கேயும் இருக்கிறது. மற்றுமொரு நிலைமை என்னவென்றால், இது சின்னப்
பள்ளிக்கூடமல்லக் கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு ஆசிரியர்டம் சென்று ‘சேர்,
இவன் எனக்கு அடிக்கிறான்’ என்று முறையிடுவதற்கு. பல்கலைக்கழக மட்டத்தில்
தங்கள் தங்கள் சிக்கல்களை மாணவர்களே தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற
எதிர்பார்ப்பு ஒன்று இருக்கிறது. இந்தப் பகிடிவதை எதிர்பாராத அல்லது

இக்கட்டான் நிலைமைகளைச் சமாளிக்கும் அனுபவங்களை மாணவருக்கு வழங்கக்கூடியது என்றுதான் நிருவாகமும் விட்டுப் பிடிக்கிறது. நான் அதனை ஆதரிக்கவில்லை. பழைய மாணவர் புதியவர்களை அண்புகாடி வரவேற்று அவர்களை ஊக்கப்படுத்துதல் வேண்டும். பகிடிக்குத் தன்னும் அவர்களை வதைத்தல் கூடாது. வதைப்பதைப் பிடிக்காதவன் எதிர்க்கத்தான் செய்வான். அதைத்தான் தமிழ் இளைஞர் இன்று நடைமுறையில் இலங்கையிற் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தனது பிரச்சனையைத் தீர்க்கும் வல்லமை தனக்கு உண்டு என்று நினைக்கும் ஒருவன் வேறு ஒருவரின் உதவியை நாடமாட்டான். அத்தகைய ஒரு பாத்திரத்தைத்தான் நான் இங்கு சித்திரித்திருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: சித்திரித்தலா சித்திரித்தலா ஜயா?

கவிநாயகர்: சித்திரித்தலான் சரி. இனி, மற்றுமொரு கவியரங்க அனுபவத்தைப் பார்க்கலாமா?

இளையபாரதி: பார்க்கலாம்.

கவிநாயகர்: நான் யாழ்ப்பாணத்துக்கு மாந்திரம்பெற்றுச் சென்றதைத்தொடர்ந்து, எனது தலைமையில் கவியரங்கக் குழு ஒன்று உருவாகியது. மலைநாட்டில் அழைப்புகள் பெரிதும் கடிதங்கள் மூலமாகத்தான் வரும். யாழ்ப்பாணத்தில் விழாக்களை நடத்துபவர் நேராக வந்து அழைப்பதே பெரு வழக்காக இருந்தது. பலர் கவியரங்கத்தை நான் தலைமைதாங்கி நடத்த வேண்டும் என்று அழைப்பார்கள். இடையிடையே இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், பண்டிதர் இ. நமசிவாயம், மஹாகவி, சொக்கன் போன்ற முத்த புலவர்களின் தலைமையிலும் பாடியிருக்கிறேன். கவிஞர் முருகையன் தலைமையிலும் ஒருமுறை பாடியிருக்கிறேன். எனினும் பெரும்பாலான கவியரங்கங்கள் எனது தலைமையிலேயே நடந்திருக்கின்றன.

எனது தலைமையில் சேரன், புதுவை இரத்தினதுரை, அம்பி போன்றவர்கள் உட்படப் பல கவிஞர்கள் கவிதைகள் பாடியிருக்கிறார்கள். இருப்பினும் இ. நாகராஜன், காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை, கல்வயல் வே. குமாரசாமி, வே. ஜயாத்துரை ஆகியோரே என்னுடன் ஏராளமான அரங்குகளில் தோன்றியவர்கள். நால்வருமே மருபுக் கவிஞர்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாணி. அதனால் அவையோருக்குக் கவியரங்கம் ஒரு பல்கலை விருந்தாக இருக்கும்.

இளையபாரதி: ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகப் பாடுவார்கள், இல்லையா?

கவிநாயகர்: ஓம். நாகராஜன் எங்களுக்குள் மூத்தவர். அதி கவனப் போக்குள்ளவர். கனதியான கருத்துக்களை உரத்த குரலில் வழங்குவார். சுந்தரம்பிள்ளையின் கவிதைகளில் நைக்கச்சவை இருக்கும். அவரது மெல்லிய குறுக்கு அது நன்றாக எடுப்பும். குமாரசாமிதான் குழுவில் ஆக இளையவர். முஞ்போக்குச் சிந்தனைகளை முன்வைப்பவர். சொந்களை அறுத்து உறுத்து உச்சரிப்பார். ஜயாத்துரையின் குரல் கணீர் என்றிருக்கும். கவிதைகளை இராகத்துடன் பாடுவார். ஊர்முழுக்க அவரது குரல் ஒவிக்கும்.

சில சமயங்களில் எங்கள் குழுவில் உள்ள ஒருவருக்கு வரமுடியாத குழந்தை தோன்று மாயின் அவரது இடத்துக்கு விழா நடக்கும் ஊரில் கவிதை பாடக்கூடியவர் இருந்தால் அவரை இணைத்துக்கொள்வோம். ஒருமுறை உரும்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் நடந்த கவியரங்கத்தில் அங்கு உயர் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த மாணவிக்கு இடம் கொடுத்தோம்.

இளையபாரதி: இது அவர்களுக்கு நல்ல அனுபவமாகவும் இருக்கும்.

கவிநாயகர்: ஓமோம். அப்படி ஆற்வமுள்ள இளங் கவிஞர்கள் பலரை அரங்கேற்றியிருக்கின்றோம். உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரி தொடர்பாக ஓர் அனுபவத்தை இங்கு கூறுவேண்டும். பள்ளிக்கூட விழாக்களுக்கு எனக்கு அழைப்புகள் வரும். தொடக்கத்தில் இலக்கியக் கூட்டங்கள், நவராத்திரி விழாக்கள் போன்றவற்றில் சொற்பொழிவாற்றவே பெரிதும் அழைத்தார்கள். சில சமயங்களில் அந்த வாய்ப்புகளைக் கவியரங்காக மாற்றியிருக்கின்றேன். ஒருமுறை உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரியிலிருந்து அழக்க வந்தவரிடம் பேச்சுக்குப் பதிலாகக் கவியரங்கம் வைத்தால் என்ன என்று கேட்டேன். அதனைத் தொடர்ந்து அங்கு கவியரங்கம் நடந்தது.

இளையபாரதி: அவ்விதம் நடைபெறும் கவியரங்கங்களுக்குக் கவிஞர்களை அவர்கள் தெரிவு செய்வார்களா, நீங்கள் தெரிவு செய்வீர்களா?

கவிநாயகர்: நான் பெயர்களைச் சொல்வேன். முகவரிகளைக் கொடுப்பேன். அவர்கள் அழைப்பார்கள். விழா நடத்துகின்றவர் முறையாக அழைப்பதுதான் கவிஞர்களுக்கும் மதிப்பாக இருக்கும்.

இளையபாரதி: உங்களுடைய குழுவைச் சேர்ந்த நாகராஜன், சுந்தரம்பிள்ளை, ஜயாத்துரை, குமாரசாமி ஆகியோரின் பெயர்களைத்தான் பொதுவாக நீங்கள் சொல்வீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: நினைவு சரியாகத்தான் இருக்கிறது. மற்றொரு முறை எனது பாடசாலையிலேயே கவியரங்கம் ஒன்றை நடத்தினேன்.

இளையபாரதி: அது எந்தப் பாடசாலை?

வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயம். இத்தகைய முயற்சிகளாற் படிப்படியாகக் கவியரங்கங்கள் பாடசாலைகளிலும் கொடிகட்டத் தொடங்கின. நாங்கள் ஒன்றாகக் கவியரங்கம் நடத்திய காலம் விழாக்களுக்குக் கவியரங்கம் விழுப்பம் அளித்த காலம். கவியரங்கத்தின் பொற்காலம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். யாழிப்பாணத்துக் கிராமப் புறங்களுக்குக் கவிதை இரசனையை எடுத்துச் சென்றதில் எமக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு. வயாவிளான், கரணவாய், அல்வாய், ஆவரங்கால், புத்தூர், அரியாலை, நவாவியூர், அனலைதீவு, புங்குடுதீவு, மீசாலை என்று நாங்கள் செல்லாத இடங்கள் இல்லை எனலாம். எல்லா இடங்களிலுமே எமக்கு எக்கச்சக்கமான வரவேற்புகள். வடமராச்சியில் பேரறிஞர் கந்தமுருகேசனாருக்கு எடுத்த விழாவில் நான் பாடிய கவிதையைத் தங்களுக்குத் தரும்படி மேடைக்குக் கிட்டவாகவே வந்து கைநீட்டத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

கந்தமுருகேசனார் தென்புலோலியில் 1902ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர். புற்றுளை சாரதா பாடசாலையில் ஆசிரியராக இருந்தவர். பெரிய அறிஞர் நாவலர் பெருமான்மீது மிகுந்த மதிப்புள்ளவர். நல்லை நாவலன் கோவை என்றோரு நூலும் இயற்றியிருக்கின்றார். ஆனால் பிற்காலத்தில் பொதுவுடைமைவாதியாகி முடிநம்பிக்கைகளைக் கண்டித்து முற்போக்குக் கொள்கைகளைத் தமது மாணவர்களுக்கப் போதித்தவர். 1965ல் காலமாகியவர்.

1966 என்று நினைக்கிறேன் அவரது நினைவு விழாவில் கவிதையில் மக்களுக்கு நான் ஒரு கதை சொன்னேன். தேவலோகத்தில் கந்தமுருகேசனார், சின்னத்தம்பிப்

பூலவர் போன்றவர்கள் இருந்து இலங்கையின் இயற்கை வளத்துக்குத் தேவலோகமும் ஈடாகாது என்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதனைக் கேட்ட இரு தேவர்கள் இலங்கையின் சிறப்பைக் கண்டு களிக்கப் படிப்படுகிறார்கள்.

புறப்படும் போதே கறுத்தைப்
பூணையும் குறுக்காற் போக
சிறப்பிலைச் சகுனம் என்றே
தேவரும் கலங்கி னார்கள்.

பிறகு கந்தமுருகேசனாரிடம் அதற்கு விளக்கங் கேட்கிறார்கள். அவர் அதெல்லாம் முடநம்பிக்கை என்று கூறித் தொடர்ந்து பயணஞ் செய்ய ஊக்குவிக்கின்றார். உந்சாகம் அடைந்த தேவர்கள் இலங்கைக்கு வந்துசேர இருட்டாகிவிட்டது. இதென்ன ஒன்றுமே தெரியாவில்லை என்றும் குறுக்காற்போன பூணைபோலவே எல்லாம் கறுப்பாக இருக்கிறதென்றும் கவலைகொண்டு தீரிந்தபொழுது ஓரிடத்தில் வெளிச்சங்கள் தெரிய, அங்கு செலகிறார்கள். அது ஒரு கோயில் திருவிழா. பெரிய கூட்டம். சின்னமேள ஆட்டக் கச்சேரி நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

அழகுப் பெண்கள் குலுக்கி மினுக்கி
ஆட மக்கள் அகன்ற
விழிக் னோடு விழுந்த டித்து
விடிய விடியப் பார்த்தார்.

தெய்வ மில்லைக் கோயில் இல்லை
தேசம் திக்கும் இல்லை
செய்வ தொன்றும் இல்லைக் காண்பர்
சின்ன மேளம் ஒன்றே.

நிறைந்த வேகக் கால்கள் குத்தி
நிலத்து மண்ணை ஏற்றத்
திறந்த வாயில் விழுந்த மண்ணைத்
தின்று தின்று பார்த்தார்.

சின்னமேளக் காட்சி முடிய விடிந்து விட்டது. தேவர்கள் இ.போ.ச. வில் ஏறினார்கள். வழியில் அது பிழைப்பட்டு நீற்கிறது. பின்னர் சினிமாப்படம், இலக்கியக் கூட்டம், சூவில் கள்ளுக் கொட்டில் என்று பல இடங்களின் பரிசுகேடுகளை எல்லாம் அவர்கள் கண்டு சலிப்படைந்து தங்கள் உலகத்துக்குத் திரும்புவதுதான் கதை.

இளையபாரதி: நல்ல நகைச்சுவை.

கவிநாயகர்: நன்றாக மக்கள் கேட்டுச் சிரித்தார்கள். அந்த நல்ல கவிதை இப்பொழுது கைவசம் இல்லை. காணாமற் போய்விட்டது. அதனைத் தொடந்து அழைப்புகள் அதிகரிக்கத் தொடந்கின. ஒரே நாளில் நான்கு கவியரங்கங்கள்கூட நடத்தியிருக்கிறோம்.

இளையபாரதி: நான்கு கவியரங்கங்கள்! அப்படி அரசியல்வாதிகள் மாதிரிச் குறாவளிப் பயணம் செய்ய, அதுவும் அந்தக் காலத்தில் எப்படி ஜயா முடிந்தது?

கவிநாயகர்: அந்த அனுபவம் எனக்கு நன்கு நினைவில் இருக்கிறது. அது ஒரு

நவராத்திரிக் கவியரங்கம். சரசுவதி பூசைநாள். காலை பத்துமணிக்கு நாங்கள் ஜவரும் கோப்பாய் கிறித்தவக் கல்லூரிபில் கூடுனோம். அங்கு கவியரங்கத்தை முடித்தக்கொண்டு எல்லோரும் எனது வாகனத்தில் மீசாலை மகா வித்தியாலயத்துக்குப் புறப்பட்டோம். அங்கு பிற்பகல் இரண்டு மணிக்குக் கவியரங்கம். அதனை முடித்துக்கொண்டு அரியாலையில் ஜந்து மணிக்கு ஒரு கவியரங்கம் நடத்தினோம். அது ஒரு சரசுவதி கோயிலில் நடந்தது. அந்தக் கோயிலை நடத்தியவரே எங்கள் அரியாலையூர் வே. ஜயாத்துரைதான். எனக்குத் தெரிந்தவரையில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் சரசுவதி குத்து என்று தனிக் கோயில் அமைத்து வழிபாடுசெய்தவர் கவிஞர் ஜயாத்துரையே. பூசகரும் அவர்தான். சரசுவதி கோயில் நிகழ்ச்சியை முடித்துக்கொண்டு வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடந்த வாணி விழாவுக்கு மாலை 6.30 மணிக்கெல்லாம் சென்று விட்டோம்.

இவையபாரதி: அது உங்கள் நாலாவது நிகழ்ச்சி.

கவிநாயகர்: அன்றைய கடைசி நிகழ்ச்சியுமாகும்.

இவையபாரதி: இதனை ஒரு சாதனை என்றே சொல்லலாம் ஜயா.

கவிநாயகர்: அப்படிச் சொல்லலாம், ஏனென்றால் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் வேறு யாரும் ஒரு நாளில் நான்கு கவியரங்கங்களில் பங்குபற்றியதில்லை.

இவையபாரதி: நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏதாவது தருவார்களா?

கவிநாயகர்: போக்குவரத்துச் செலவுகள் தருவார்கள்.

இவையபாரதி: நான்கு இடங்களிலும் எப்படி வரவேற்பு இருந்தது?

கவிநாயகர்: தமிழுலகம் என்றைக்குமே மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்கவும் பாராட்டவும் நன்றி கூறவும் பின்னிற்பதில்லை.

இவையபாரதி: நான் அதைக் கேட்கவில்லை ஜயா. உங்கள் கவிதைக்கு எப்படி வரவேற்பு இருந்தது.

கவிநாயகர்: எல்லோருடைய பாடல்களுக்கும் நல்ல வரவேற்பு. பாடசாலைகளிலும் சரி, பொது இடங்களிலும் சரி அமைதியாக இருந்து கவிதையை எல்லோரும் சுவைத்தார்கள். நான் முன்னர் சொன்னதுபோல ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாணி. என்னுடைய பாடலில் நகைச்சுவை அதிகம் இருந்தது. நவராத்திரி ஆனபடியால் வீரம் செல்வம் கல்விதான் பொருளாக இருந்தது. வீரம்பற்றிப் பாடுகையில்,

வெள்ளைத் துரைமார் போல இருப்பார்
வள்ளிக் கொடி வீர
சள்ளித் தடியர் கள்ளிம ரத்தர்
துள்ளிக் குரைத் தோடும்
கள்ளப் பெட்டை நாயினும் கீழோர்
கண்டறி யா வீர்
கள்ளஞ் தண்ணி கிண்ணியைப் போட்டால்
கதறி எழும் வீரம்!

இந்தக் காலப் பெடியளின் வீரம்
 இன்னும் படு மோசம்
 சொந்தத் தாயைத் துண்டுதுண் டாகத்
 துணிப் பதைக் கண்டாலும்
 முந்திக் கையில் முச்சினை வைத்தே
 வறுகுவர் முதற் காணும்
 சந்திற் பொந்தில் தவழ்ந்து பதுங்கித்
 தப்புதல் பெரு வீரம்!

இளையபாரதி: இந்தக் காலப் பெடியள் அப்படி இல்லையே!

கவிநாயகர்: இந்தக் காலப் பெடியள் என்று பாடியது 1960களில் இருந்த பெடியளை. எனது பாடலைக் கேட்டோ என்னவோ 70களில் வீரர்களாகிவிட்டார்கள். ஏனென்றால் இந்தப் பாடலைப் பல பாடசாலைகளில் பாடியிருக்கிறேன். ஸமத்துக் கவிஞர்களின் கருத்துக்கள் சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள் பற்றி யாரும் இன்னும் முறையாக ஆராயவில்லை. அப்படி ஆராயின் எனது விதைப்புகள் எல்லாம் எங்கே, எவ்விதம் முளைவிட்டன என்ற சங்கதிகள் தெரியவரும். தொடர்ந்து -

உய்யும் வைர நெஞ்சிருந் தாள்
 உடலுரம் வேண் டாமோ
 கைகள் பயிற்றங் காயெனின் பாரும்
 கால்கள் முருங் கைக்காய்
 மெய்யோ புடலை மிதந்துள வயிறோ
 வேப்ரேன்ன மட்டுவிற் காய்
 பொய்யென் நூலைப் புலும்பிடச் சமயம்
 போஜ்ஜுதல் விட் டாரோ?
 என்று பாடிய இடங்களில் ஒரே சிரிப்பு.

இளையபாரதி: சிரித்துவிட்டு இளைஞர்கள் சிந்திக்கவும் தொடங்கியிருப்பார்கள்.

கவிநாயகர்: உண்மையில் சிந்திக்க வேண்டும், சிந்தித்துச் செயற்பட வேண்டும் என்பதுதான் எனது நோக்கம். செல்வம் பற்றியும் நகைச்சவையாகத்தான் பாடினேன். சில பாடல்கள் இவை:

பொருளினைத் தேட நம்மோர்
 புதுமையில் ஆய்ந்து கண்ட
 அரியநல் வழிகள் கேள்வி
 அடைவுகள் பிடித்தல் சும்மா
 திரிதல்பின் திரிந்து விட்டுத்
 திருடுதல் திருடல இன்னும்
 விரிவுறும் பலவாய் ஒன்று
 விளங்கிடும் வெட்டுக் கொத்து!

அஞ்சாது சுருட்டல் அப்பல்
 அசுக்கிடா தடித்தல் என்று
 துஞ்சாது வழிவ குத்துத்
 தொல்லையை விலைக்கு வாங்கா(து)
 அஞ்சாறைச் சம்ப எத்துக்கு)

அதிகமாய்க் காட்டா ராயின்
பெண்சாதி வீட்டில் ஏசிப்
பிழிவள் என்று ஏங்கு கின்றார்!

பஞ்சாகப் பறந்தான் நேற்றுக்
கஞ்சிக்கும் வழியில் ஸாமல்
அஞ்சாறு நாளுக் குள்ளே
அமெரிக்கன் வீடு கட்டி
உஞ்சாலில் ஆடு கின்றான்
உவனுக்கெங் காலை காக
கஞ்சாவை அபினை விற்றல்
கள்ளச்சா ராயங் காய்ச்சல்!

இந்தப் பஞ்சாகப் பறந்தான் பாட்டைப் பலபேர் பல ஆண்டுகளாக முனுமுனுத்துத்
திரிந்த ஒரு காலம் இருந்தது.

இவையபாரதி: சினிமாப் பாட்டுப் போல. இந்தப் பாடலை நான்கு
கவியரங்கங்களிலும் பாடின்களா அல்லது வெவ்வேறு பாடல்களைப்
பாடின்களா?

கவிநாயகர்: நாலும் சரசுவதி பூசை விழாக்களானபடியால் இந்தப் பாடலையே
நான்கு இடங்களிலும் பாடினேன். மற்றைய நன்பர்களும் ஒரே கவிதையைத்தான்
பாடினார்கள். இதனை இந்த நான்கிலும் மட்டுமல்ல வேறுபல பாடசாலைகளிலும்
பிற இடங்களிலுங்கூடப் பாடியிருக்கிறேன்.

இவையபாரதி: நன்றி ஐயா. மீண்டும் சந்திப்போம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

37. கவியரங்கங்கள் - தொடர்ச்சி

05.05.2008

இவையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! கவிநாயகர் கந்தவனம் ஜயாவின் வரலாற்றுத் தொடரிலே 37ஆவது அங்கத்துள் செல்லவிருக்கிறோம். வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே!

இவையபாரதி: கடந்தவாரம் ஒரே பாடலைத்தான் நான்கு கவியரங்கங்களிலும் பாடியதாகச் சொன்னிர்கள்.

கவிநாயகர்: அன்று அப்படித்தான் செய்தேன். நான்கு கவியரங்கங்களும் வெவ்வேறு இடங்களில் நடந்தபடியால் அவ்விதம் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் ஒரே இடத்துக்கு மீண்டும் போனால் அந்த இடத்தில் முன்பு பாடிய கவிதையைப் பாடமாட்டேன். பாடக்கூடாது தானே! ஆனால் நல்ல வரவேற்றைப் பெற்ற பாடல்களை புதுப்பிடு இடங்களில் பாடுவதுண்டு. அதுவும் நல்லதல்ல என்பதை - அதாவது இடம் புதிதாக இருந்தாலும் பழைய கவிதைகளைப் பாடக்கூடாது என்பதைப் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஒரு சம்பவம் எனக்கு உறைப்பாகவே உணர்த்தி விட்டது.

இவையபாரதி: என்ன சம்பவம் ஜயா?

கவிநாயகர்: நல்லூர் ஆதீநத்தில் ஒரு விழா. அதில் கவியரங்கம் ஒன்றுக்குத் தலைமை தாங்கினேன். நிகழ்ச்சியை முடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தபோது வாசலில் நன்பர் சொக்கன் மிதிவண்டியைப் பிடித்தவாறு பேச்சைக் கொடுத்தார். அவரைச் சுற்றி ஜந்தாறு பேர் கூட்டமாக நின்றனர். நன்றாக இருந்தது கவியரங்கம் என்று பாராட்டிவிட்டு “உங்கள் தலைமைக் கவிதையை எப்பொழுது மாற்றுவதாக யோசனை?” என்று ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

இவையபாரதி: ஒரு போடு போட்டார்!

கவிநாயகர்: போடு போட்டார் என்பதுதான் சரியாக இருக்கும். அதிலேதான் குத்தல் தொனிக்கிறது. அதனைக் கேட்டு, நல்லூரிலே இன்றைக்குத்தானே இதைப் பாடுகிறேன் என்றேன். ‘உங்களுக்கு இடம் புதிதாக இருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் இதனை கொக்குவில், கோண்டாவில், கொழும்புத்துறை, திருநெல்வேலி, இனுவில் என்று பல இடங்களில் கேட்டுவிட்டோம்’ என்று கூறிவிட்டு மிதிவண்டியைத் திருப்பிச் செல்வதற்கு ஆயத்தமானார். மற்றைய நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்காமற் போகப்போகிறீர்களோ? என்று கேட்டேன். “கவியரங்கத்துக்கு என்றுதான் வந்தோம்” என்று அவர் வண்டியில் ஏற், அவரைச் சுற்றி நின்றவர்களும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றுவிட்டார்கள்.

சொக்கன் கவியரங்கத்துக்காகத்தான் வந்ததோம் என்று சொன்னதைக் கேட்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவரே ஒரு பெரிய கவிஞர். அந்தப் பெரிய கவிஞர் எனது இரசிகர் என்பது எனக்கு முன்பே தெரியும்.

கந்தவ எத்தது பாட்டு கனியூ தேன்சவைக் கூட்டு
 சிந்தையை அவற்றிடை நாட்டு தெளிவூறு மடைமையை ஒட்டு
 எந்தவ எத்தினில் எங்கும் இருந்திடு வேணையும் அங்கும்
 கந்தவ எக்கவி பொங்கும் கருத்தினில் ஓளிதரும் தங்கும்

என்று பாடியவரல்லவா? ஆனால் இப்படி ஒரு கூட்டத்துடன் என்னைத் தொடர்ந்து கேட்டுவேருகிறார் என்பது எனக்கு அன்றைக்குத்தான் தெரியும். எனக்கு மட்டுமல்ல எனக்குப் பக்கத்தில் நின்று சொக்கன் சொன்னவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற இரசிகமணி கனக செந்தினாதனுக்கும் மற்றவர்கள் என்னைப்பற்றி வைத்திருந்த மதிப்பை அறியக்கூடியதாக இருந்தது. அதன் பின்னர் கந்தவனத்துக்கென்று இரசிகர் கூட்டம் ஒன்று இருக்கிறது என்று பேசவும் எழுதவும் அவர் தொடங்கிவிட்டார். அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பின்னர் நான் எந்த இடத்துக்கும் பழைய பாட்டுக்களைப் பாடுவதில்லை.

இவையபாரதி: தாயகத்திலே மொத்தமாக எத்தனை கவியரங்குகளிலே நீங்கள் பங்குபற்றியிருப்பீர்கள்?

கவிநாயகர்: சரியாகச் சொல்ல முடியாது. கணக்கு ஒன்றும் என்னிடம் இல்லை. உத்தேசமாகச் சொல்லப் போனால் 600க்கும் அதிகமாக இருக்கும்.

இவையபாரதி: கனடாவில்?

கவிநாயகர்: 30 இருக்கும். வானொலிக் கவியரங்கங்களையும் சேர்த்தால் 200க்கும் அதிகமாகும். கீதவாணியில் ஒவ்வொரு வியாழக்கிழமையும் இரவு 8விருந்து 9 மணிவரை கவியரங்கம் நடத்திவருகின்றேன்.

இவையபாரதி: வெளிநாடுகளில்?

கவிநாயகர்: யேர்மனியில் எனது தலைமையில் இரு கவியரங்கங்கள் நடந்திருக்கின்றன. பிரான்சில் நண்பர் வண்ணைத் தெய்வம் வானொலிக் கவியரங்கம் ஒன்றிலும் ஈடுபடுத்தினார். அதில் நான் பாடவில்லை. அவர் நடத்தும் கவியரங்கத்தில் பாடியவர்களின் பாடலைக் கேட்டுக் குறிப்புரைகள் சொல்ல வைத்தார்.

மற்றுமொரு சோக்கான கவியரங்க அனுபவமும் இருக்கிறது. அதனைக் கட்டாயம் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்.

இவையபாரதி: கட்டாயமாகச் சொன்னால் என்ன, கட்டுக்கட்டாகச் சொன்னால் என்ன நாங்கள் கேட்கத் தயாராக இருக்கிறோம்.

கவிநாயகர்: பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பேராதனையில் நடந்த விழா ஒன்றுக்கு அழைத்திருந்தார். அதில் ஒரு கவியரங்கம். அரங்குக்கு நாவற்குழியூர் நடராசன் தலைமை தாங்கினார்.

இவையபாரதி: அதாவது இலங்கை வானொலி கே.எஸ். நடராசா அவர்கள்.

கவிநாயகர்: ஒம். இலக்கிய உலகத்தில் நாவற்குழியூர் நடராசன் என்ற பெயர்தான் அவருக்குப் பிரபலியம். கொழும்பு, மலைநாடு, மட்டக்களப்பு என்று கவிஞர்கள் பல திசைகளிலிருந்து அழைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

இவையபாரதி: யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நீங்கள் மட்டுந்தான்.

கவிநாயகர்: நான் மட்டுந்தான். அப்படியும் சொல்லமுடியாது. சில்லையூர் செல்வராசனும் வந்திருந்தார்.

இவையபாரதி: ஆனால் அவர் கொழும்பிலிருந்துதான் வந்திருப்பார் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: ஒம். அவர் அப்பொழுது கொழும்புவாசியாக இருந்தார். விழா பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் மண்டபம் ஓன்றில் நடந்தது. மண்டபம் கொள்ளாத பல்கலைக்கழகம் மாணவர். என் போட்டால் என் விழாத் தெருக்கம். வெளி விழாந்தைகளும் நிரம்பி வளிந்தன. கவியரங்கம் தொடங்கிவிட்டது. ஆனாலும் மாணவரது கூச்சலும் குறும்புகளும் குறையவில்லை. தலைவரின் கவிதையைத் தொடர்ந்து மற்றுமொரு கவிஞர் பாடினார். இரைச்சல் குறைய வில்லை. அமைதி அமைதி என்ற தலைவரது ஒலிவாங்கிக் குரலுக்கு மேலாக மாணவர் சத்தம் ஒங்கியிருந்தது. அடுத்துத் தலைவர் என்னை அழைத்தார். நான் வழக்கத்துக்கு மாறான ஒரு வேலை செய்தேன். எடுத்த எடுப்பிலேயே,

அன்னம் வரவில்லை ஆடலுக் கிண்ணறைக்கும்
ஆனதும் என்னடியோ?

இன்னும் வரவில்லை என்னுயிர்த் தோழிக்கு
என்ன நிகழ்ந்ததுவோ?

என்று தொடங்கினேன். உடனடியாகவே ஊசி விழுந்தாலும் கேட்கும் அமைதியை உருவாக்கிவிட்டேன். அந்த உஞ்சாகத்தில் நான் வழக்கமாகப் பாடும் கடவுள் வணக்கம், அவையடக்கம் ஆகியவற்றைப் பாடி முடித்துக் கொண்டு மீண்டும் அன்னம் வரவில்லை என்று தொடங்கினேன். தொடர்ந்து -

அன்னன் அழகன் கொழும்பில் இருந்து வந்தார் இறங்கினேனா?
கண்ணிகர் தங்கைக்குக் கட்டுக்கட்ட டாய்ப்பொருள் காவிக் கொணர்ந்தனேனா?

தந்தை மறித்திடப் பேசாது வீட்டினில் தங்க நினைத்தனனோ சந்தைக்குத் தாவணி தான்பார்த்து வாங்கிடத் தாயுடன் சென்றனனோ?

இன்னைக் கெமக்காக இலுப்பைப்பூச் சர்க்கரை இடிக்கத் துணிந்தனனோ? என்னும்பிந் தாதவுள் ஈச்சம் பழங்களுக்கு) இன்னும் அலைகின்றனனோ?

சின்னவுள் தாய்சொல்லைத் தட்டாது வேலைகள் செய்ய விரும்பினேனா? கன்னற் பனம்பழக் களியினைப் பாயினில் காய விடுகின்றனனோ?

கன்னி வழியிடை காலை ஒருவனைக்
கண்டு மயங்கினளோ?

இன்னும் அவனையே என்னி என்னி ஏங்கி
எம்மை மறந்தனளோ?

காய்ச்சல் தலையிடி கண்டனளோ அன்றிக்
காலகையிற் காயமன்றோ?

சீச்சீ ஏன் கற்பனை சென்றுநாம் நேரிலே
செய்தி அறிவோமடி.

நில்லுங்கள் அன்னத்தின் நிலைமையை நான்சென்று
நேரினிற் கண்டுவந்தேன்

சொல்லதை ஆருயிரத் தோழிக்கு நேரந்ததைச்
சொல்லுடன் சொல்லடியோ!

என்று பாடல் தொடரும்.

இளையபாரதி: என்ன ஜ்யா, அன்னத்துக்கு என்ன நடந்ததென்று சொல்லுங்கோவன்.

கவிநாயகர்: அப்பொழுது அண்ணன் அழகன் கொழும்பில் இருந்துவந்து ஆறு இறங்கியதைத்தான் காரணமாகச் சொல்லி முடித்தேன். பிற்காலத்தில் யேர்மனியில் பரதநாட்டிய ஆசிரியை திருமதி வானதி தேசிங்குராஜா நாட்டிய நாடகம் ஓன்று எழுதித்தரும்படி கேட்போது இதே பாடலின் முடிவை -

ஆற்றல் படைத்தவள் யார்க்கும் அஞ்சாதவள்
ஆடற் களம் மாறினாள்
போற்றும் விடுதலைப் புலிப்படை சேர்ந்தவள்
போர்க்கோலம் பூண்டுவிட்டாள்!

தன்மானம் மிக்கவள் தமிழிழ விடுதலைத்
தாகத்தி னால்துணிந்தே
மன்மானம் காத்திடும் மறந்தமிழ் வீரரின்
வரிசையில் நின்றனளோ!

வாழி அவள்வீரம் வாருங்கள் நாங்களும்
வல்லமை காட்டிடுவோம்!
தாழாது தாங்கிப் படைக்கலம் போராடித்
தமிழிழம் நாட்டிடுவோம்!

என்று மாற்றி எழுதிக் கொடுத்தேன். அது அங்கு மேடையேற்றப்பட்டது.

இளையபாரதி: கண்டாவில் மேடையேற்றுவில்லையா?

கவிநாயகர்: இல்லை. யாரும் கேட்கவுமில்லை. நானும் கொடுக்கவுமில்லை.

ஒருமுறை நண்பர் மஹாகவி தலைமையில் அனலைத்வில் ஒரு கவியரங்கம். யாழ்ப்பானம் பேருந்து நிலையத்தில் பிற்பகல் 4.00 மணிக்குப் பறப்படும் பேருந்தில் ஏறி வத்தையைப் பிடிக்க வேண்டும். மஹாகவி, இ. நாகராஜன், காரை சுந்தரம்பிள்ளை ஆகியோரும் நானும் நேரத்துக்கு வந்துவிட்டோம். அந்த

விழாவுக்குச் சொற்பொழிவாற்றுச் சிறுகதை மன்னன் எஸ். பொன்னுத்துரையும் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் வரவில்லை. அவருக்காகக் காத்துக் கொண்டு நின்றோம். நேரம் ஆகவிட்டது. நாங்கள் செல்ல வேண்டிய பேருந்தும் வந்துவிட்டது. எங்கே இன்னும் ஆளைக் காணோம் என்று பேசிக்கொண்டிருக்கையில் மஹாகவி “வந்த வழியில் இள மாதைக் கண்டானோ” என்றார். அது ஒரு கவிதை அடிபோல இருக்கவே நான் தொடர்ந்து “வாழைப் பழத் தோலில் வழுக்கி விழுந்தானோ” என்றேன். நாகராஜன் “சந்தையில் வடைகிடை வாங்கு கிண்றானோ” என்று சொல்லச் சுந்தரம்பிள்ளை “சாராய வெறியினில் எமை மறந்தானோ” என்று முடித்தார். இப்படி நாங்கள் கவிதையாலே உரையாடிக் கொண்டிருக்கப் பொன்னுத்துரையும் வந்து சேர்ந்தார். பாடலை அவருக்குச் சொல்லிக் காட்டியவாறே பேருந்தில் ஏறினோம்.

இளையபாரதி: அந்தப் பாடலை இன்னும் ஒருமுறை கேட்கலாமோ ஜயா?

கவிநாயகர்: வந்த வழியிலின மாதைக் கண்டானோ
வாழைப் பழத்தோலில் வழுக்கி விழுந்தானோ
சந்தையில் வடைகிடை வாங்கு கிண்றானோ
சாராய வெறியினில் எமை மறந்தானோ!

இதில் உச்சக் கட்டம் சுந்தரம்பிள்ளையின் கடைசி அடிதான். சுந்தரம்பிள்ளை நான் அடிக்கடி சுந்திக்கின்ற நன்பர். அவரைக் காணுகிறபோதெல்லாம் ‘சாராய வெறியினில் எமை மறந்தானோ’ என்று பாடிய பின்னர்தான் பேச்சைக் கொடுப்பேன். அதனால் இந்தப்பாடல் நினைவில் தொங்கிக் கொண்டது.

யாழ் இலக்கிய வட்டம் அறிஞர்களை அவரவர் ஊர்களிலேயே விழா எடுத்துப் பெருமைப் படுத்தும் திட்டம் ஒன்றை நடைமுறைப்படுத்தியது. முதன்முதலாக சோமசுந்தரப் புலவருக்கு நவாலியில் விழா எடுத்தது. பின்னர் ஆக்கவி வேலுப்பிள்ளை நினைவு விழாவை 1969ல் அவரது பிறந்த பதியாகிய வயாவிளானில் நடத்தியது. விழா வயாவிளான் - பலாவி தெற்கு வாலிப்ர் சங்க சனசமூகநிலைய மண்டபத்தில் நடந்தது. அதில் எனது தலைமையில் ஒரு கவியரங்கமும் இடம்பெற்றது.

வேலுப்பிள்ளை வயாவிளானில் 1860ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர். 1944ல் இயற்கை எய்தியவர்.

இளையபாரதி: வயாவிளானைச் சிலபேர் வசாவிளான் என்கிறார்கள். எது சரி?

கவிநாயகர்: வயாவிளான் என்றுதான் பழைய தோம்புகளில் இருப்பதாக ஊர்ப்பெரியவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். எழுதியும் வருகிறார்கள். யகரம் பேச்சு வழக்கில் சிலசமயங்களில் சகரமாக மாறும் இயல்புடையது. வயப்படுத்தல் வசப்படுத்தல் என்றும் கயரோகம் கசரோகம் என்றும் வழங்குவதைப் பார்க்கலாம்

வேலுப்பிள்ளையரை ஊரிலே கல்லடி வேலுப்பிள்ளை என்றுதான் அழைத்தனர்.

இளையபாரதி: அவரது வீட்டுக்குப் பக்கமாகக் கற்பாறை ஏதாவது இருந்திருக்கும் போலை. அப்படிச் சிலருக்குக் கிராமங்களிலே அடையாளப் பெயர்கள் வைப்பது வழக்கந்தானே. ஆலடி ஆறுமுகம், கிணற்றடி முருகேச என்றேல்லாம் ஆட்களை ஊர்களில் இனங்காட்டுவார்கள்.

கவிநாயகர்: வயாவிளானில் அக் காலத்தில் பல வேலுப்பிள்ளைகள் இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால் இவரை வீட்டுக்கு முன்னால் இருந்த கல்லைக் கொண்டு வேறுபடுத்தினர் போலும். இயல்பாகப் பாடும் திறமை கொண்டவர். அதனால் இவரை ஆசுகவி என்று அழைக்கலாயினர்.

இளையபாரதி: அவரைப்பற்றிப் பல சுவாரசியமான கதைகளும் இருக்கல்லே, ஜயா? அந்தக் காலப் படக்காட்சிக்கு நிலம் 50 சதம், வாங்கு ஒரு ரூபாய், கதிரை 2.00 ரூபாய் என்றெல்லாம் அறிவிப்பார்களாம். வேலுப்பிள்ளையர் ஒருமுறை 2 ரூபாய் கொடுத்து உள்ளேபோய் கதிரை ஒன்றைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தாராம். ஏன் கதிரையைக் கொண்டு போகிறீர் என்று படமாளிகைக்காரர் கேட்டதற்கு, நீங்கள்தானே கதிரை 2.00 ரூபாய் என்று அறிவித்தீர்கள் என்று இவர் வாதிட்டதாக ஒரு கதையுண்டு.

கவிநாயகர்: கதையல்ல. அது உண்மையாக நடந்த சம்பவம் என்றுதான் பெரியவர்கள் சொல்லக் கெள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதன்பின்னர்தான் கதிரை வாங்கு முறை நீக்கப்பட்டு வகுப்பு முறை - அதாவது முதலாம் வகுப்பு, இரண்டாம் வகுப்பு என்று பார்வையாளரைப் பிரிக்கும் முறை யாழ்ப்பாணத்தில் வந்தது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அந்தக்கைய சம்பவங்களால் அந்தக் காலத்தில் கல்லடி வேலுப்பிள்ளை என்ற பெயர் மிகவும் பிரபலியமான பெயராக இருந்தது. சுதேச நாட்டியம் என்ற பத்திரிகை ஒன்றையும் பலகாலம் நடத்தி அதன் வாயிலாக அறிவுடைமையையும் சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களையும் பரப்பியவர். யாருக்கும் அஞ்சாதவர் என்ற பெயரும் பெற்றவர். படித்தவர்கள், அரச அதிகாரிகள் யாராயினும் தவறான செயல்களைச் செய்தால் அவர்களைக் கடுமையாகக் கண்டித்து விமர்சனம் செய்வாராம். அதனால் மறியலுக்கும் சென்றதாக வரலாறு உண்டு.

இளையபாரதி: இவர் பல நூல்களும் எழுதியிருக்கிறார்.

கவிநாயகர்: ஓம். அவற்றில் யாழ்ப்பாண வைபவ கெளமுதி என்ற நூல் பெயர் பெற்றது. யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பு முறைகளை விளக்கும் சமூக வரலாற்று நூல் இது.

இளையபாரதி: இதனைக் கண்டாவிலும் வல்வெட்டித்துறை ஒன்றியம் மறுவெளியீடு செய்திருக்கிறது.

கவிநாயகர்: ஓம். நானும் அதன் வெளியீட்டு விழாவுக்குச் சென்றிருந்தேன். இத்தகைய ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளையைப்பற்றி,

மாசுமறு வந்துதமிழ் மாந்தியெதிர் நிற்கப்
பேசுகவி வாணர்களுங் கூசுமதி நுடப
ஊசிநிகர் உட்பொருள்கள் ஊறுகவி செய்த
ஆசுகவிப் பிள்ளையைவர் வீசுபுகழ் வாழி!

செட்டுவிழக் குட்டவிழத் தீப்பொறியைப் போன்று
சுட்டுவெருங் கெட்டவரைத் துப்புரவு செய்யும்
மட்டமதி கொண்டவரைத் தட்டிவரும் நெஞ்சைத்
தொட்டுவெரும் ஆசுகவி கெட்டித்தனப் பாட்டு!

கூடுதமிழ்ச் சொற்பொருளைக் கொண்டுமதி யாலே
கோடுகளில் ஏறிவழக் காடியவை வென்று
பீழிகும் ஆசகவிப் பெற்றிபுவி காண
ஆடினையில் ஸாததிறன் பாடிவரு வோமே!

என்று வயாவிளான் விழாவில் பாடினேன். இனி, மற்றுமொரு பெரிய கவியரங் கத்தைப்பற்றிச் சொல்லப் போகிறேன், சொல்ல வேண்டும்.

இளையபாரதி: கவியரங்கத்தில் பெரிச் சிறிச் என்று இருக்குதா, ஜயா?

கவிநாயகர்: இருக்கக் கூடாதா? கூட்டங்களிலே பெரிய கூட்டம் சின்னக் கூட்டம் இருப்பது போல ...

இளையபாரதி: நான் மேளங்களிலே சின்ன மேளம் பெரிய மேளம் இருப்பது போல நீங்கள் வேறு அர்த்தத்தில் சொல்லுகிறீர்களோ என்று சந்தேகப்பட்டேன். சரி, மக்கள் கூட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு கவியரங்கத்தையும் பெரிய கவியரங்கம் சிறிய கவியரங்கம் என்று சொல்லாம் ...

கவிநாயகர்: சொல்லலாம் என்றாலும் நான் அந்தக் கருத்தில் சொல்லவில்லை. உங்களுக்குப் பேராதனைக் கவியரங்கைப் பற்றிக் கூறினேன். பெரிய மண்டபம், மண்டபம் நிறைந்த கூட்டம். ஆனால் அங்கு நடந்த கவியரங்கத்தைப் பெரிய கவியரங்கமாக நான் நினைக்கவில்லை. கவியரங்கம் மக்கள் தொகையாலோ புகழ்பெற்ற கவிஞர்கள் பங்குபற்றுவதாலோ பெரிதாகவிடுவதில்லை. பெரிதென்று பஸர் நினைத்தாலும் நான் அப்படி நினைப்பதில்லை. யாழ்ப்பாண மாநகரசபையின் பொழுதுபோக்கு மண்டபம் ஒரு சிறிய மண்டபம். அங்குதான் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் கருத்தரங்குகள் பொதுவாக நடப்பது வழக்கம். 1966ஆம் ஆண்டு வள்ளுவர் விழாவை இலக்கிய வட்டம் அந்த மண்டபத்தில் நடத்தியது. ஜம்பது அனுபது பேர் மிக நெருக்கமாக அமர்ந்திருந்தார்கள். அவ்வளவு பேர்தான் அதில் இருக்கலாம்.

இளையபாரதி: மண்டபம் நிறைந்த கூட்டம்.

கவிநாயகர்: மண் போட்டால் மண் விழாத் கூட்டம். கவியரங்கந்தான் முக்கியமான நிகழ்ச்சி. வந்தவர் எல்லோரும் கவியரங்கத்துக்கென்றே வந்திருந்தனர். தலைவர் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன். பொருள் ‘பண்புடையார்ப் பட்டுண்டுலகம்’ என்பது. எல்லோரும் அமைதியாக இருந்து கேட்டுச் சுவைத்த அந்தக் கவியரங்கம் என்னைப் பொறுத்தவரை பெரிய கவியரங்கம்.

இளையபாரதி: இப்போ அதைப்பற்றித்தான் சொல்லப்போறியள், இல்லயோ?

கவிநாயகர்: இல்லை. அது கிட்டத்தட்டச் சொல்லி முடிந்தமாதிரி. நான் சொல்ல வந்தது இதைவிடப் பெரிய கவியரங்கம் ஒன்றைப்பற்றி. இருந்தாலும் அந்த வள்ளுவர் விழாக் கவியரங்கத்துக்கு உங்களை இவ்வளவு தூரம் அழைத்துவந்த பிறகு. அதில் நான் படித்த கவிதைகளிற் சிலவற்றைப் படிக்காமல் விடுவது சரியல்ல. அந்தக் கவிதையும் ‘கவியரங்கில் கந்தவனம்’ என்ற தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கிறது. இதோ அதனைச் சட்டென்று விரித்துப் பட்டென்று படித்து விடுகிறேன்.

சொட்டை சொல்லும் பழக்கம் இன்னும் விட்டுப்போக வில்லை
இடையிலே இருந்துதான் பாடுகிறேன் ...

இளையபாரதி: உங்கள் விருப்பம்.

கவிநாயகர்: நான் இப்போ பாடுவதே உங்கள் விருப்பத்துக்காகத்தான்.

சொட்டை சொல்லும் பழக்கம் இன்னும் விட்டுப்போக வில்லை
ஓட்டினின்று விடுப்புப் பார்க்கும் ஒற்றைக் கண்ணர் தொல்லை
பட்டு மாஞும் நாஞும் இந்தப் பக்கங்கூட இல்லை
கட்டை யேறுங் காலம் எந்தக் காலம் கழுதைக் குணங்கள்!

அன்டை வீட்டுக் குறைகள் பற்றி ஆய்ந்து தோய்ந்து மாய்ந்து
ஓண்டைப் பத்து நூறில் வைத்து ஒழுக வாயில் துப்பல்
கண்ட நின்ற பேர்க் கோடு கதைக்காக வில்லை என்றால்
மண்டை வெடித்துப் போகு மென்ற வாழ்க்கை யுறுதி யாச்சு!

- வேறு -

அறுபத் தெட்டுச் சங்கங்கள் ஆயிரத் தெட்டு மன்றங்கள்
வெறும்வாய் சப்பும் நோக்கங்கள் வேற்றுமை வளர்க்கும் திட்டங்கள்!

ஆளாள் தலைவர் ஆகிவிட அளவை மீறும் ஆசையதால்
கோள்கீழ் மூட்டிச் சுழியோடிக் குலைப்பர் பண்பு முறையெல்லாம்!

இளையபாரதி: ஜயா, நீங்கள் 1966ல் பாடியது, கண்டாவுக்கும் இன்றைக்கும் மிகப் பொருத்தமாக இருக்கிறது.

கவிநாயகர்: சங்கம் சபை குறித்த போட்டிகளும் பொறாமைகளும் கண்டாவில்
மட்டுமன்றித் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கவே செய்கின்றன.

கண்டால் உடனே கட்டாடி காணாராயின் வண்ணானே
சொண்டால் வழியும் நூன்நாத்தேன் தொண்டை நிறைய அடிநஞ்சு

உள்ளவர்களும் எங்கும் இருக்கிறார்கள்தானே?

எல்லாத் துறையும் இவ்வாரே இறாஞ்சும் கழுகு நரி கொக்கு
பொல்லாப் பாம்பு புலி கரடி போச்சோ மனிதப் பண்பெல்லாம்!

இருந்தும் என்ன ஆராய்ந்தால் இருக்கின்றார்கள் பண்புடையோர்
மருந்தாய் அதனால் மண்புக்கு மாயா துலகு பிழைத்ததுவே!

இளையபாரதி: பண்புடையார்ப் பட்டுண்டுலகம் என்ற தலைப்புக்கு ஏற்பக்
கவிவிதையை முடித்திருக்கிறீர்கள். இது ஒரு முக்கியமான விடயம். எல்லோருக்கும்
தேவையானதொன்று. பண்புடைமை என்றால் என்ன என்று கொஞ்சம்
விளக்கினால் நன்றாக இருக்கும்.

கவிநாயகர்: இது குறித்து நாங்கள் முன்னரும் பேசியிருக்கிறோம் என்று நினைக்கின்றேன். ‘பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகல்’ என்கிறது கலித்தொகை. இதே கருத்தை ‘பண்புள பாடறிவார் மாட்டு’ என்று பண்புடைமை என்ற அதிகாரத்தில் வலியுறுத்துகின்றார் வள்ளுவனார்.

இளையபாரதி: பாடறிதல் என்றால் ...

கவிநாயகர்: உலக நல்லியல்புகளை அறிந்து அவற்றைப் பின்பற்றி நடத்தல். இது ஒன்றும் சங்கடமான வேலையல்ல. வள்ளுவர் பெருமான் எடுத்த எடுப்பிலேயே,

எண்பதத்தால் எய்தல் எளிதென்ப யார்மாட்டும்
பண்புடைமை என்னும் வழக்கு

என்று கூறிவிடுகிறார். அதாவது, மற்றவர்களுடன் பேசிப் பழகுவதால் பண்புடையவர் என்னும் தகைமையைப் பெறுதல் எளிதாகும் என்கிறார். பண்புடைமையின் இரு தூண்கள் அன்புடைமையும் பொறையுடைமையும். அன்பும் பொறுமையும் உள்ளவர் யாருடனும் ஒத்துப் போவர். யாருக்கும் நல்லவராவார். இதற்கு நாம் செய்ய வேண்டியது நல்லாரோடு இணங்கியிருத்தல். தீயாரோடு பழகினால் இருக்கின்ற நல்ல பண்புகளும் கெட்டுப்போக வாய்ப்புண்டு. அதனாலே பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளைத் தக்கவரோடு பழகும் சூழ்நிலைகளை உருவாக்குதல் வேண்டும். தக்கவர் வாயிலாக நல்லது கெட்டதை அறியப் பிள்ளைகளுக்கு வாய்ப்புகள் உண்டாகும். இவ்வளவும் இப்போதைக்குப் போதும் என்று நினைக்கிறேன்.

இளையபாரதி: நல்லது ஜயா. இன்றைக்கு இத்துடன் முடித்துக்கொள்வோம். நன்றி. வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

38. கவியரங்கங்கள் - தொடர்ச்சி

12.05.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே!

இளையபாரதி: கடந்தவாரம் நீங்கள் பாடிக் காட்டிய ‘அன்னம் வரவில்லை ஆடலுக்கு இன்றைக்கு’ என்ற பாடல் இன்னமும் காதுக்குள் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஏராளமான நேயர்கள் கடந்தவார நிகழ்ச்சியைப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். தொடருங்கள் ...

கவிநாயகர்: கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஒரு தமிழ்விழா நடந்தது. அது கலாசாலையின் ஆறாவது தமிழ் விழா. அதில் ஒரு கவியரங்கம். ‘எது மாண்பு?’ என்பது தலைப்பு. கலகலப்பான அவையடக்கத்தோடு தொடங்கினேன்.

உன்னத அதிபருக்கும் ஓப்பில்ஆ சிரிய ருக்கும்
மின்னலும் முகிலும் மீனும் வேல்பிறை கழகு முத்தும்
மன்னிய சோலை மானும் மயில்முழு மதியும் பூவும்
அன்னமும் அணிவகுத்தே அளப்பாருந் தொகையில் வந்து -

கூடிய தாமோ வென்று குதித்தெழும் வண்ணம் இங்கே
ஆடவேற் கூட்ட மன்ன அலைந்திடாது அமைதி யாக
நாடின் கமர்ந்தி ருக்கும் நங்கையர் அனைவ ருக்கும்
பீடுகொள் கவிஞர் பெற்றி பிறங்குநல் வணக்கஞ் சொல்வேன்.

இளையபாரதி: கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை பெண்கள் கலாசாலையா?

கவிநாயகர்: ஓம். கோப்பாய் பெண்களுக்கும் கொழும்புத்துறை ஆண்களுக்குமாக இருந்த காலம் அது. கொழும்புத்துறையில் நான் சிலகாலம் பகுதிநேர விரிவுரையாளராகவும் இருந்திருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: நீங்கள் அதை முன்பு சொல்லவே இல்லையே!

கவிநாயகர்: இப்பொழுது சொல்லிவிட்டேனே. கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை பெண்கள் கலாசாலை ஆதலால் பெண்ணின் பெருமை பற்றிக் கூறிவிட்டு முடிவில் -

பெண்ணா முதற்பிள்ளை ஜயோ பெரும்பாவும்
மன்னே இனிவாழ்க்கை என்று வாழ்த்துவரும்

இரண்டொன்றைக் கூட ஏற்கும் வரம்பெற்றோர்
மிரண்டு விறைவிறைத்து வில்லங்கப் பட்டு ஓடி -

ஜஞ்சாய்ப் பலபத்தாய் ஆயிரமாய்ச் சேகரிக்கப்
பஞ்சாய்ப் பறக்கின்றார் பட்டினியுங் கிடக்கின்றார்!

பெண்ணென்றாற் பெற்ற பெண்ணே அழுகின்றாள்
பெண்ணின்று கண்ட பெருமை இவ்வளவுதான்!

இளையபாரதி: இந்த இடத்தில் சபையின் reaction எப்படி இருந்தது?

கவிநாயகர்: ஒரே சிரிப்பு!

இளையபாரதி: அதாவது பெண்ணென்றால் பெற்ற பெண்ணே அழுகின்றாள் என்று நீங்கள் பாடப் பெண்கள் சிரிக்கிறார்கள்.

கவிநாயகர்: ஓம். அவர்களைக் குறை சொல்லக் கூடாது. அவர்கள் கருத்துக்கு நிச்சயம் சிரித்திரிக்க மாட்டார்கள். நான் அதனை அழுவதுபோலச் சொன்ன நடிப்புக்குத்தான் சிரித்திருக்க வேண்டும். சினிமாவிலே கவண்டமணி செந்திலுக்கு உதைக்க எங்களுக்குச் சிரிப்பஸ்லே வருகிறது. அதுபோலத்தான் இந்தச் சிரிப்பும். ஆனால் நான் அவர்களை அதிக நேரம் சிரிக்க விடவில்லை. ‘ஏன் இவ் அவலநிலை?’ என்று கேட்டதும் அவை அடங்கிவிட்டது.

ஏனில் வவலுநிலை எண்ணின் எழுச்சிவரும்
மானம் கிளர்ச்சிகொள்ளும் மாதர் நலங்குறித்து -

பொறுப்போ டுழழக்கமனம் பொங்கும் ஸன்னிலை
சிறுக்க வழிசமைத்தால் சேரும் சிறுப்பினிதே!

வடித்த தமிழ்மரபின் வாழ்க்கை முறையறிந்த
படித்த நுழுப்போன்ற பண்பார் பாவையரால் -

இன்றைத் தமிழ்ப்பெண்கள் ஏற்றும் பெறவேண்டும்
ஒன்றி ஒருசங்கம் உடனே அமையுங்கள்!

ஊர்தோறும் சென்றே உயர்ந்த பழக்கங்கள்
பேர்பெற்ற எங்கள் பிழையா வழக்கங்கள் -

புவிக்குத் தமிழ்ப்பண்டு புரிய நடவுங்கள்
இவற்றை உணர்த்துங்கள் எழுந்து துணியுங்கள்!

ஆண்களுக்கும் கொஞ்சம் அறிவு புகட்டுங்கள்
மாண்புவரும் உண்மை வாழ்க நனிவணக்கம்.

என்று முடித்தேன்.

இளையபாரதி: இதுதான் நீங்கள் சொன்ன பெரிய கவியரங்கமா?

கவிநாயகர்: இல்லை. இதுவும் பெரிய கவியரங்கந்தான். எல்லோரும் மிக மிக அமைதியாக இருந்து கேட்டார்கள். ஆனால் நான் சொல்லவந்தது இதிலும் பெரியது. கன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியில் நடந்தது. ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரி அதன் 75ஆவது ஆண்டு நிறைவு விழாவை 1969ல் கொண்டாடியது.

அதில் நடந்த கவியரங்கத்துக்கு வித்துவான் ஆறுமுகம் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார். அவர் அக் கல்லூரியின் ஆசிரியர். ஆழந்தகண்ற அறிவு சான்றவர். நல்ல நாவன்மை உடையவர். செய்யுள் இயற்றுவதில் வல்லவர். அவற்றை

இசையோடு பாடவும் வல்லவர். கல்வி உலகில் மட்டுமென்றி இலக்கிய உலகம், சமய உலகம் ஆகியவற்றிலும் நன்கு அறியப்பட்டவர். அவரது தலைமையில் பல கவியரங்கங்களிலும், பட்டி மன்றங்களிலும் நான் பங்கு பற்றியிருக்கின்றேன். கவியரங்கத்திற் பங்குபற்ற என்னையும் அழைத்திருந்தார். விழாவுக்குக் கல்லூரி ஆசிரியர் மற்றும் மாணவரோடு பல பழைய மாணவரும் ஒய்வுபெற்ற ஆசிரியர்களும் கல்வித் தினைக்கள் அதிகாரிகளும் சில அரசியல்வாதிகளும் வருகை தந்திருந்தனர்.

கவியரங்கத்தின் பொருள் ‘எழுதுகோல் தெய்வம்’ என்பது. கவிதையின் சில பகுதிகளை மட்டும் தெரிவுசெய்து பாடிக் காட்டுகின்றேன். நேயர்கள் கவனமாகக் கேட்க வேண்டும். சிறப்பாகக் கவிஞரும் கவிதையில் ஈடுபாடுள்ளவரும் பொருள் எப்படிக் கையாளப்பட்டுள்ளது என்பதை ஊன்றிக் கவனித்தல் நல்லது. பொருளை வெற்றிகரமாகக் கையாளும் வித்துவம் அரங்குக்குத் தேவையானதொன்று. வளரும் கவிஞருக்கும் இது நல்ல பாடமாகவும் அமையும் என்று நினைக்கின்றேன்.

இனையபாரதி: பொருள் ‘எழுதுகோல் தெய்வம்’ என்பதை நேயர்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன்.

கவிநாயகர்: எழுதுகோல் தெய்வம் இந்த எழுத்துந்தான் தெய்வம் என்று தொழுதுபா ரதியார் சொன்னார் சுவைமிகும் அடியி தென்று பழுதிலா தென்னிச் சொன்னேன் பக்கத்தே இருந்து கேட்டுக் கழுதையுன் போன்றோர்க் கெல்லாக் கருவாடுஞ் சுவையே என்று -

சீறியோர் நண்பன் மேலும் தெழித்திவை கூறலுற்றான் ஊறுமோர் கவிதை நெஞ்சும் உள்ளபா ரதியார் இந்த மாழுபா டுடைய சொல்லை மாண்பிலாப் பொருளை ஏனோ கூறினார் தெரிய வில்லைக் குப்பையில் வடிதான் என்றான்!

என்றவன் கூறிமு டிப்ப - ஆங்கு
இன்னொரு நண்பன் எழுந்துரை செய்வான்
நன்றுநீ சொல்லினை அப்பா - இந்த
நானிலம் வாழ வழிவகை கூறும்
இன்றிரு வள்ளுவ னாரின் - தூய
எழுத்தினைத் தானுமோர் தெய்வமென ஞேஞ்சா
இன்றைய காலத்தில் இந்தக் - கூற்றை
எப்படி யேற்பது மெய்ப்பொருள் இல்லை!

என்றே கூற மற்றை நண்பன் இடையிற் குறுக்கிட்டான் நன்றே நன்றே சண்டை வேண்டாம் நானோர் உரை சொல்வேன் என்றே சொல்லான வறுமைப் பேயால் இன்னல் மிகப் பட்டு பொன்றா எழுத்தால் எழுந்தார் உயர்ந்தார் புரிந்தே பாரதியார் -

வளமாய் வாழ வைத்த எழுத்தை வணங்கித் தெய்வமென உளமா ரத்தான் உணர்ந்தார் அதனால் உமக்கேன் பின்க கின்னும் வளமாய் வாழ்வைப் பிழர்க்கும் ஈந்து வகைசெய் எழுத் தெல்லாம் ஒளிசெய் தெய்வம் என்னல் பிழையோ உளதே சான்றினனும் -

தெய்வம் கணவன் மனைவிக் கென்பார் சிறுக்க இல்வாழ்வு தெய்வம் குருமா னாக்கர்க் கென்பார் தெளிய அறிவெல்லாம்

தெய்வம் பெற்றோர் பிள்ளைக் கென்பார் தெரிய உலகெல்லாம் தெய்வம் ஆன்றோர் சொல்லும் எழுத்தும் செம்மை நெறிகாட்ட.

எங்கள் சமயம் கூறும் உண்மை இன்னும் அறியீரோ எங்கும் எதிலும் தங்கும் இறைவன் எழுத்தில் தங்கானோ பங்கம் இல்லைப் பாட்டுக் கொருவன் பாரதி யார்க்கந்தில் எங்கள் பேச்சை இனிதே முடிப்போம் என்றே எழுந்தார்கள்!

சிந்தனை செய்ய லானேன் நன்பர்கள் சென்ற பின்னால் அந்தமில் அழகு தூய்மை ஆற்றல் என்று இவைகள்கொண்டு விந்தையார் பயன்கள் முந்தி விளைத்தென்றும் நிலைக்க வல்ல எந்தநல் எழுத்தி வேணும் இறைவன்வீற் றிருப்பான் உண்மை.

என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

இவையபாரதி: ஒரு கதை சொல்வதுபோலக் கவிதைத் தலைப்பை விளக்கியிருக்கிறீர்கள். தலைப்புச் சரியில்லை என்று தொடங்கி, இல்லை அது சரிதான் என்று முடித்திருக் கிறீர்கள்.

கவிநாயகர்: அப்படி எதிர்மறையாகத் தொடங்குகின்ற போது அவையில் உள்ளாவர் சற்று உசாராவர். கேட்கின்ற கவனமும் அதிகரிக்கும். அத்தோடு இதிற் கையாளப்பட்டுள்ள உரையாடல் உத்தி சமூகத்தில் நிலவும் சில தவறான கருத்துக்களைக் குத்திக் காட்டவும் சிந்தனைத் தெளிவை ஏற்படுத்தவும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இதுபோலவே தந்த தலைப்பைப் பகடிபண்ணிய மற்றொரு கவியரங்கமும் பெயர்பெற்றது. அது மாவிட்டபுரத்தில் தமிழரசுக்கட்சி நடத்திய மாநாட்டில் இடம்பெற்றது. கவியரங் கத்துக்கு இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் தலைமை தாங்கினார். தலைப்பு ‘தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்’ என்பது. மற்றைய கவிஞர்கள் தமிழின் பெருமைக்கும் அது சிங்கள அரசாங்கத்தால் பூஜக்கணிக்கப்படும் துவேசத்துக்கும் முதன்மையளித்துப் பாடினார்கள். நான் அதனை எதிர்பார்த்ததுதான். என்னைத் தலைவர் கனக. செந்திநாதன் கடைசியாகத்தான் அழைத்தார். நான் இதுவும் ஒரு தலைப்பா? என்ற கேள்வியுடன் தொடங்கினேன். கொட்டகையில் குனிந்திருந்தவர் நிமிர்ந்திருந்தனர்.

இவையபாரதி: கொட்டகையோ?

கவிநாயகர்: இந்த மாநாடு மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயில் வீதியிலேதான் நடந்தது. தமிழரசுக்கட்சி அதற்கென்று பெரும் கொட்டகை ஒன்றை அமைத்திருந்தது. இந்தக் கவியரங்கம் மற்கக முடியாததொன்று. ஆனால் பாடுதூதான் மறைந்துவிட்டது. இருந்தாலும் இந்தக் கவியரங்கம்பற்றி இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் கட்டுரை ஒன்றை எழுதியிருந்தார். அது 29.01.1978 மூநாடு இதழில் வெளிவந்தது. அதனை குரும்பசிட்டி இரா.கனகரத்தினம் அனுப்பியிருந்தார். அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமோ?

இவையபாரதி: நல்லாய்த் தெரியுமே. பண்பாட்டு இயக்கத்தை ஆரம்பித்தவர்தானே? இங்கு உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மாநாடு நடந்தபொழுது ...

கவிநாயகர்: அது 1996ஆம் ஆண்டு ...

இளையபாரதி: அவரும் வந்திருந்தார்.

கவிநாயகர்: அவரேதான். ஆவணஞானி, ஆவணக் காப்பாளர் என்றெல்லாம் அவருக்குப் பட்டங்கள். ஈழத் தமிழருடைய தற்கால வரலாற்றைப் பேணிவருகின்ற பெருமகன். அந்த வகையில் என்னுடைய சில தகவல்களையும் அவர் பேணி வைத்திருக்கிறார். பாடல் தவறிப் போனதனால் கனகரத்தினம் அனுப்பியதவிய செந்திநாதனின் கட்டுரையின் பிற்பகுதியை உங்களுக்கு வாசித்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இளையபாரதி: வாசியுங்கோ.

கவிநாயகர்: “தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவைகண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்”
என்றார் பாரதியார்.

அமிழ்தம் அவனது மொழியாகும்
அன்பே அவனது வழியாகும்

என்றார் நாமக்கல் கவிஞர். எல்லோரிலும் பார்க்கக் கூடிய உணர்ச்சி மிகத் ‘தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்’ என்று பாடனார் பாரதிதாசன். மேடைகளில் எல்லாம் இத்தொடர் முழங்குகின்றது.

கவிஞர் கந்தவனம் இதற்கு மேலே தமிழை உயர்த்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் ‘தமிழ் எங்கள் உயிருக்கும் மேல்’ என்று பாடியள்ளார். மாவிட்டபுரத்தில் நடந்த தமிழருக்குக் கட்சியின் இலக்கிய மாநாட்டில் ‘தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்’ என்ற தலைப்பிலே ஒரு கவியரங்கம் நடந்தது. அதில் கவிஞர் கந்தவனமும் பங்குபற்றினார்.

‘இதுவும் ஒரு தலைப்பா?’ என்று தலைப்பைப் பகிடி பண்ணினார் கவிஞர். சபையில் இருந்தவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். வீரத்தமிழர் உயிரை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பு தில்லை. அப்படி மதிப்பில்லாத உயிருக்குத் தமிழ் நேர் என்று பாடலாமா என்று கேட்டார் ஒரு கேள்வி. கர்கோஷம் வானைப் பிளந்தது. தொடர்ந்து அங்ப உயிரிலும் பார்க்கக் கூடிய உயிருக்குத் தமிழ் மேலானது என்று முழங்கி நின்றார் கவிஞர். அந்த நல்ல பாடல்களில் ஒன்று இது:

தமிழ் எங்கள் உயிருக்கும் மேல்மேல் - அன்புத்
தமிழ் எம்மை உருவாக்கி உய்விக்கும் வேல்வேல்
தமிழ் தன்னிற் பந்தென்று சொன்னால் - இன்பத்
தமிழ்ப் பண்பைப் பின்பற்றிக் காட்டுங்கள் முன்னால்
தமி ழிற்பற் றில்லாத பேரின் - உயிர்க்குத்
தமி ழுன்னை நேரென்று கவிஞர்சொல் வாரோ
தமிழ் எங்கள் கண்கண்ட தெய்வம் - நாளும்
தமிழ்த் தாயை மனம் வைத்து வணங்கினால் உய்வோம்!”

இப்படி நிறைவு பெறுகிறது இரசிகமணியின் கட்டுரை. அவரும் இதனை எழுதாது போனால், இந்த நல்ல கவியரங்க அனுபவத்துக்கு ஆதாரம் ஏதுவும் இல்லாமல் போயிருக்கும். நீங்கள் யேர்மனியிலிருந்து வெளிவரும் ‘வெற்றிமணி’ என்ற பத்திரிகையைப் பார்த்திருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

இளையபாரதி: மு.க.சு. சிவகுமாரன் நடத்துகின்ற பத்திரிகை.

கவிநாயகர்: ஓம். அந்தப் பத்திரிகையின் முத்திரை வாக்கியம் ‘தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு மேல்’ என்பதுதான்.

தெல்லிப்பழை அம்பனையில் நடந்த ஒரு கவியரங்கத்துக்குத் தந்த பொருள் முற்றிலும் வித்தியாசமானது. ‘பொட்டு வைப்போமா’ என்ற தலைப்பிலே கவிதை பாட அழைத்தார்கள். மற்றைய கவிஞர்கள் எல்லோருமே பொட்டுக் கலாச்சரம் பற்றியும் பெண்கள் பற்றியும் பாடனார்கள். அப்படித்தான் அவர்கள் பாட முற்படுவார்கள் என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு நான் அதனை வேறுவிதமாகக் கையாண்டேன். வேலியில் பொட்டு வைத்து உள்ளே போவோமா? என்று தொடங்கினேன். சபை கலகலத்தது.

பொதுவாக நன்றாக வேலி அடைத்திருந்தாலும் அதில் ஒரு ஒட்டை உண்டாக்கித் தேங்காய், பனங்காய் போன்றவற்றைக் களாவு எடுத்தல் யாழ்ப்பானைக் கிராமப்புறங்களில் நடைபெறுவதொன்று. மனிதர் வைக்கின்ற பொட்டுகளால் ஆடுகள் உள்ளே புகுந்து பயிர்பச்சைகளை மேய்வதும் உண்டு. இப்படியே களவாடுதல், பொட்டு வைத்து அடுத்த வீட்டில் நடப்பவற்றைப் புதினம் பார்த்தல் என்று பலவிதமான பகடிகளைத் தொடர்ந்து கள்ளக் காதலர் வேலியைப் பியக்கின்றதைச் சொன்னபோது ஒரே சிரிப்பு. அந்தக் கவிதையும் காணாமற்போன கவிதைகளில் ஒன்றாகிவிட்டது.

1968ல் புத்தாரில் பெரிய தமிழ்விழா ஒன்று நடத்தப்பட்டது. அதில் நடந்த கவியரங்கத்தின் பொருள் ‘வாருங்கள் போவோம்’ என்பது. ஒரு வில்லங்கமான தலைப்பு...

இவையபரதி: என்ன வில்லங்கம் ஜயா? இப்ப நாங்கள் இந்த நிகழ்ச்சியை முடித்துக் கொண்டு வாருங்கள் ரிம் ஹோட்டன்சுக்குப் போவோம் என்று புறப்படலாம், இல்லையா? அல்லது பூங்காவில் இருந்த காதலி காதலனைப் பார்த்து வாருங்கள் இனிப் போவோம் என்று கேட்கலாம் இல்லையா? அல்லது ஒரு கூட்டம் நடந்துகொண்டிருக்கின்றபோது, வாருங்கோ போவோம். உவங்களும் உவங்கடை கூட்டங்களும் என்று சலிப்படைந்த பார்வையாளர் கொஞ்சப்பேர் எழும்பலாம் அல்லவா?

கவிநாயகர்: அதுதான், அதேதான்! இப்படி எத்தனையோ கோணங்களிற் பாடக்கூடிய இந்தத் தலைப்பை நான் எவ்வகையிற் கையாள்வது என்று சற்று அதிகமாகவே சிந்திக்க வைத்தத் தலைப்பு என்பதனால் வில்லங்கம் என்று சொல்ல வந்தேன். விழா அறிவித்தலில் இதனைப் பார்த்த பொதுமக்களையும் இது வில்லங்கப்படுத்தியிருக்கலாம்.

கவியரங்கம் நடந்தது ஒரு நேரம் கெட்ட நேரத்தில். அதிகாலை 2.00 மணி.

இவையபரதி: பேய்களும் படுத்துறங்கும் நேரம்.

கவிநாயகர்: அது விடியவிடிய நடந்த ஒரு விழா. மக்கள் தாங்கும் நேரத்தில் கவிதையை விற்கமுடியாது. ஆனாலும் நடிகமணி வைரமுத்துவின் நாடகத்தை எவ்வளவு ஆர்வத்தோடு பார்ப்பார்களோ, அவ்வளவு உற்சாகத்தோடு அவர்கள் கவியரங் கத்தைக் கேட்டுச் சுவைத்தது ஒரு வித்தியாசமான அனுபவமாக இருந்தது. கவியரங்கம் என்று அறிவித்ததும் படுத்திருந்தவர்கள் சிலர் எழுந்து நிமிர்ந்திருந்ததை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

இவையபாரதி: படுத்திருந்தவர்கள் என்றால்... கூட்டம் ஒரு வெளியிடத்திலையா நடந்தது?

கவிநாயகர்: ஓமோம். ஒரு பெரிய வெட்டை வளவில்தான் விழா நடந்தது. வளவுக்கு வெளியால் மின்சார இயந்திரம் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. உள்ளே குழாய்க் குழியிகள் இரவைப் பகலாக்கிக் கொண்டிருந்தன. நுழைவாயிலில் மழக்கமான வாழையர் அலங்காரம். வளவின் ஓரமாக உயர்ந்த மேடை, நிலத்தில் மக்கள் இருப்பதற்குக் கதற்ப்பாய்கள், வேலி ஓரங்களிற் கடைகள் என்று ஒரு செயற்கையான குழந்தையில் விழா நடந்தது. பரமேசுவரன் என்று ஒர் அரசியற் செல்வாக்குள்ள பிரமுகர்தான் விழா ஏற்பாட்டாளர். மிகச் சிறப்பாக ஒழுங்கு செய்திருந்தார். உங்களுக்குச் சொல்வதற்கு இந்த விழாவைத் தெரிவு செய்திருக்கிறேன் என்றால், அது எனது மனத்தைக் கவர்ந்த விழாக்களில் ஒன்று என்றுதான் நீங்கள் கொள்ள வேண்டும்.

‘வாருங்கள் போவோம்’ என்ற தலைப்பை நான் கையாண்ட விதம் இது:

பொய்கள் சொல்லும் தலைவர்களும் பொருளைத் திரிக்கும் அறிஞர்களும் கையை விரிக்கும் செல்வர்களும் காசிற் கிடக்கும் வழியவரும் தெய்வம் தெளியாச் சாமிகளும் திருடித் திரியும் பத்தர்களும் மெய்ம்மை காணா மற்றவரும் விளங்கா ஊரும் ஊராமோ?

கொச்சை எழுதும் பண்டிதரும் கோள்கள் மூட்டும் சான்றவரும் அச்சங் கொள்ளும் வீரர்களும் அடுப்பே காணா மங்கையரும் மச்சந் தின்னும் பிராமணரும் மாட்டைக் கொல்லுங் சைவர்களும் இச்சை கொள்ளும் துறவிகளும் இல்லா நாடும் நாடாமோ?

இவையபாரதி: என்ன, ஐயா தலையாடி அடிக்கிறியள்.

கவிநாயகர்: காலடியும் இருக்கு. காதல் அடியும் இருக்கு. கேளுங்கோ!

பூக்கள் இல்லாக் கொண்டைகளும் புகைக்கும் புதுமைப் பெண்டுகளும் சோக்குப் பண்ணி வாழைப்பழத் தோலிற் சஸுக்கி விழுபவரும் தேக்கிப் பதுக்கும் பெருவணிகர் ஊக்கம் விரும்பா உழைப்பாளி பார்க்கப் போனால் இவரினிலிப் பாலே புகழரார் யாழ்ப்பாணம்!

அரும்பு மீசை கண்டவுடன் ஆசை கொள்ளும் பெடிச்சியங்கும் விரும்பிக் காதல் செய்துபின்ற விட்டிட் தோடும் வெருளிகளும் கரும்பென் நெண்ணிச் சீதனத்தைக் காட்டிப் பெற்ற பெண்களுக்கு இரும்பைக் கட்டி வைப்பவரும் இல்லாமலுமா யாழ்ப்பாணம்?

நல்ல தேநீர்க் கடையென்று நான்கு வேறூர் நண்பருடன் செல்ல முன்னர் இலையாண்கள் சேர்ந்து வரவேற் காதகடை கல்லை மண்ணைச் சாப்பாட்டில் கலக்கும் ஆற்றல் அற்றகடை இல்லை யென்றால் அடமுருகா என்ன பெருமை எதுர்க்கே!

திருமணத் துக்கும் வெடிவெடிப்பார் செத்தவீட் டுக்கும் வெடிவெடிப்பார் அரைவெறி போட்டு அவிட்டடிப்பார் ஆகவத்திரியிற் போய்க்கிடப்பார் ஒருசிறு வேலை பொறுப்புடனே சரிவரச் செய்யத் தெரியாத குருகுருப் பான்கள் உருவாக்கும் பரபரப்பில்லா ஊர்ஊரோ?

போட்டி போட்டுக் கோயிலிலே போற்றிச் செய்யும் விழாவினிலே
ஆட்டக் காரக் குமரிகளை அழைத்து வந்தே ஆடவிட்டு
வேட்டை நாய்கள் போல்வளைத்து விடியும் வரையும் ஆர்ப்பரித்துச்
சேட்டைக் கதையில் திளைப்பவர்கள் திகழா ஊரும் ஊராமோ?

சாரா யத்தின் வெடிலுள்ள தண்ணீர் முழுதும் அடிக்கின்ற
ஊரார் போற்றும் கீரிமலை ஒன்றின் நோக்கம் இன்னொன்றாய்ச்
சீர்கே டாகிப் போனாலும் சிந்தித் தான் வேலைகளைப்
பாரா திருக்கும் பெருமக்கள் பழகா ஊரும் ஊராமோ?

-வேறு-

இத்துணைப் பெருமை சான்ற தெங்கள் ஊர் இதனிற் பற்று
வைத்தவர் போக மற்றோர் வாருங்கள் போவோம் மெள்ளாப்
புத்தியாய்ப் பண்பு வாய்ந்த புதியவூர்க் கென்று கூவப்
பித்தனோ யானும் விட்டுப் பிரிவதோ பிறந்த மண்ணை!

கைதட்டல் புத்தார் முழுக்கக் கேட்டிருத்தல் வேண்டும்! அது ஒயும்வரை
காத்துநின்று,

மண்ணிலே பண்பு கெட்ட மாந்தரெங் கில்லை நாளும்
எண்ணிலாத் தொல்லை செய்வார் இவர்பொருட் உலகொன் றில்லைத்
திண்ணமாய் முறைமை பேணிச் செய்திபடும் மேலோர் சால்பு
எண்ணியே உலகம் நன்றாய் இயங்குதல் அறிவோமன்றோ?
என்று பாடி முடித்தேன்.

இளையபாரதி: நீங்கள் அந்தக் காலத்தில் குத்திக் காட்டிய தமிழரின்
அநாகரிகங்கள் இந்தக் காலத்துக்கும் பொருந்தும், ஜியா?

கவிநாயகர்: எந்தக் காலத்துக்கும் பொருந்தும். காலம் இடம் குறித்து சில
மாற்றங்கள் வாழ்வில் ஏற்பட்டாலும் அடிப்படைக் குணவியல்குள் மாறாமலேயே
இருக்கும். இல்லை என்றால் திருவள்ளுவர் கண்ட சமுதாயமல்லவோ இன்றைக்கு
இருக்க வேண்டும். அவர் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழச் சொன்னார்.
வாழ்கின்றோமா?

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்
ஏன்றார் வள்ளுவர்.

இளையபாரதி: வாழ்வாங்கு வாழ்தல் என்றால் என்ன ஜியா?

கவிநாயகர்: நீதி நியாயம், நேரமை, ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு என்பவற்றைப்
பின்பற்றித் தான் தருமங்களைச் செய்து தானும் வாழ்ந்து மற்றவர்களும் வாழ,
முடிந்த அளவுக்கு உதவுவதான் வாழ்வாங்கு வாழ்தல் என்பது.

இளையபாரதி: நல்ல விளக்கம் ஜியா. நன்றி. அடுத்த வாரம் சந்திப்போம்.
வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

39. கவியரங்க அஹபவங்கள்: தெரடர்ச்சி ~

19.05.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா! கடந்த வாரம் புத்தார் தமிழ்விழாக் கவியரங்கம் தொடர்பாக வாழ்வாங்கு வாழ்தலுக்கு விளக்கம் சொன்னிர்கள்.

கவிநாயகர்: ம... வாழ்வாங்கு வாழ்தலை உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் என்றும் வள்ளுவர் குறிப்பிடுவார்.. உலகம் என்று அவர் குறிப்பிடுவது ஆன்ற அறிஞர்களை. அறிஞர்கள் கூறியவாங்கு வாழ்தலே வாழ்வாங்கு வாழ்தல். எம்மெர்கள் அப்படி வாழ்வதில்லை என்பதை இதற்கு முன்னதாகவே நான் பல தடவைகள் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறேன். கேளுங்கோ!

திருக்குறங்கள் பெற்ற பின்னும் திருந்தினோ மல்லோம் ஜயா
செருக்குறங்கள் தீர் வில்லைச் சிறுமைகள் போக வில்லை
இருக்கமும் பெருக வில்லைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப் போனால்
இருக்கிறோம் இருந்த வாரே ஆண்டிரண் டாயி ரங்கள்!

அலகிலா ஒழுக்க சீலர் அமுதவள் ஞவனார் இந்த
நிலமெலாம் ஏத்தும் ஆண்ற நீதிமான் நியாய வாதி
உலகியல் ஞானி எங்கள் ஊனுயிர கலந்து நிற்கும்
திலகமா முனிவர் தெய்வப் புலவனார் வாழ்க்கைச் சிற்பி -

ஆதிமே லாய்வ எர்ந்த அற்புதத் தமிழர் பண்பை
வேதமாய் விளக்கி வைத்தார் விழிகளில் ஓற்றிப் போற்றித்
தீதிலா வாழ்க்கை கண்டு தேவராய் விளங்கி னோமா
ஏதுநாம் செய்து விட்டோம் ஏமாற்றி வாழ்ந்து விட்டோம்!

இளையபாரதி: இது எங்கை பாடியது?

கவிநாயகர்: இதுவும் ஒரு கவியரங்கப் பாடல்தான். மாத்தனை இளைஞர் மன்றம் வள்ளுவர் பெருமானுக்கு எடுத்த விழாவிலே பாடியது. தொடர்ந்து -

திருக்குறங்கள் தன்னை விட்டுப் புதுக்குறங்கள் தேடி வந்து
குருக்கள் என்றோதும் பேடுதைக் குஞ்சுகட் கொன்று சொல்வேன்
பொருக்கினை அன்னிப் பூசிப் புழுத்தலைப் புலைய ராகி
உருக்குலைந் தொழிய வேண்டாம் உருப்பட வேண்டு கிண்றேன்!

வெண்ணெய்கை நிறைந்தி ருக்க வீடுவீ டலைய லாமோ
கண்ணெதிர் கரும்பி ருக்க இரும்பினைக் கடிக்க லாமோ
விண்ணுயர் சுடர்வி எங்க மின்மனி போற்ற லாமோ
தன்னருட் குறளி ருக்கத் தற்கொலை புரிய லாமோ?

மாமறை நாலை விட்டால் வாழ்க்கைக்குத் தஞ்சம் இல்லை
நாமுனர் பொருள்க ளைல்லாம் நவிலுயர் களஞ்சி யத்தைக்
காழுவு கற்ப கத்தைக் கலங்கரை விளக்கந் தன்னைக்
காமதே னுவைப்பே ருற்றைக் கவலைதீர் மாமருந்தை -

தனிப்பெருந் தமிழர் சொத்தைத் தன்மான வாழ்க்கை வித்தை
அனைத்துல கத்தா ருக்கும் ஆக்கமா யமைந்த முத்தை
நினைப்பரும் வேத வாக்கை நிகரிலா இலட்சி யத்தை
இனித்தனும் பயன்ப டுத்தி எழுச்சிபெற் ஞோங்கி வாழ்வீர்!

என்று திருக்குறளைப் படித்துப் பின்பற்றிச்
சிறக்க வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தி நிறைவு செய்தேன்.

இளையபாரதி: மிக உன்னிப்பாகக் கேட்டேன்; கேட்க வைத்துவிட்டார்கள். நல்ல கவிதை ஜூயா. மாமறை நால், உயர் களஞ்சியம், காழுறு கற்பகதரு, கலங்கரை விளக்கம், காமதேனு, பேரூற்று, கவலையைப் போக்கும் மருந்து என்று மிக அழுத்தமாகவே திருக்குறளின் பெருமையை வலியுறுத்தியிருக்கிறீர்கள். இத்தகைய தமிழர் சொத்தைத் தமிழர்கள் தமது வாழ்க்கை மேம்பாட்டுக்குப் பிரயோகிக்காமல் இருப்பது கவலைக்குரிய விடயந்தான்.

கவிநாயகர்: திருக்குறளின் பெருமையைப் பாட்டால் மட்டுமன்றி, சொற்பொழிவுகளாலும் பட்டிமன்றங்கள் மூலமாகவும் எத்தனையோ மேடைகளில் எடுத்துச் சொல்லி வந்திருக்கின்றேன். இந்த இடத்தில் ஒருவரை நாம் பெருமைப்படுத்த வேண்டும்.

இளையபாரதி: யார் ஜூயா?

கவிநாயகர்: பண்டிதர் க.பொ. இரத்தினம். அவர்தான் எங்கள் எல்லோரிலும் பார்க்கத் திருக்குறளின் சிறப்பை இலங்கைத் தமிழருக்கு எடுத்துச் சொல்வதில் முன்னின்று உழைத்தவர். பண்டிதர் கொழும்பு அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் 12 ஆண்டுகள் தமிழுப் பேராசிரியராகக் கடைமையாற்றியவர். இலங்கை அரசக்குரும் மொழித் திணைக்களத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவராகப் பணிபுரிந்தவர். கலைச்சொல் தொகுதிகளை வெளியிடுவதற்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர். மலாயாப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தியத் துறை விரிவுவரையாளர் பதவியும் வகித்தவர்.

1965 தொடக்கம் இலங்கை நாடாஞ்மன்ற உறுப்பினராக 18 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து தெரிவாகிய பெருமைக்குரியவர்.

இளையபாரதி: தமிழ்மொழி உரிமைக்கும் தமிழர் விடுதலைக்கும் தமிழ் ஈழத்துக்கும் அயராது குரல் கொடுத்தவர். அஞ்சாது போராடி மறியலுக்கும் சென்றவர், என்ன ஜூயா?

கவிநாயகர்: மறியலுக்குச் சென்றதாகத் தெரியவில்லை. தடுப்புக் காவலில் இருந்தவர். ‘தடுப்புக் காவலில் பத்து நாட்கள்’ என்று ஒரு நாலும் எழுதியிருக்கின்றார். பண்டிதர் சிறந்த பேச்சாளர் மட்டுமன்றி எழுத்தாளராகவும் நன்கு மதிக்கப்பட்டவர். உரைநடை நூல்கள், கவிதை நூல்கள், தொகுப்பு நூல்கள் என 28 ஆக்கங்களின் ஆசிரியர்.

எழுத்தாலும் பேச்சாலும் திருக்குறளின் மேன்மையை உலகெலாம் பரவும்வகை செய்தவர். 1952ல் தமிழ்மறைக் கழகத்தை நிறுவி அதன்மூலம் ஆண்டுதோறும் திருவள்ளுவர் விழாக்களை நாடெந்கும் வைத்து மக்கள்மத்தியில் திருக்குறளின் அருமை பெருமைகளை எல்லாம் பரப்பிவந்தவர். அபுபதுகளிலிருந்து தமிழ்மறைக் கழக விழாக்களில் என்னையும் ஈடுபடுத்தியவர். அழைப்பிதழ் அவர்கையெழுத்தோடு தவழாது வரும். சொற்பொழிவு, கருத்தரங்கம், கவியரங்கம்,

பட்டிமன்றம் என்று ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சியிற் பங்குபற்ற வைத்துவிடுவார். நானும் என்ன வேலை இருந்தாலும் அவருக்கு மதிப்புக் கொடுத்து அவரது திருக்குறட்பணிக்கு உதவிவந்திருக்கிறேன்.

கண்டாவில் கவியரங்க அறைவங்கள்

இனி, கண்டாவில் நான் பங்குபற்றிய கவியரங்கங்கள் பற்றிய சில தகல்களை நேர்க்கண்டன் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். கண்டாவிலே சிவா சின்னத்தம்பி, தீவகம் இராஜலிங்கம், கலைவாணி இராஜகுமாரன், துறையூரான் சின்னையா சிவநேசன், மலையன்பன் ஆர். என். லோகேந்திரலிங்கம், அனலை இராசேந்திரம், பொன்னையா விவேகானந்தன், பவானி தருமகுலசிங்கம், வீணைமெந்தன் சண்முகராசா, கவிதாராஜன், திருமாவளவன், நிலா குகதாசன், அல்பேட் மனோ, கணக் மனோகரன், த. சிவபாலு, வ. திவ்வியராசன், புகாரி, கணபதி ரவீந்திரன், ராஜமீரா இராசையா, கோதை அமுதன், தங்கமுத்து தம்பித்துரை, மாவலி மெந்தன் சண்முகராசா, சிவபாலசிங்கம் போன்றவர்கள் பல கவியரங்கங்களில் என்னுடன் பங்கு புற்றியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் பங்குபற்றிய கவியரங்குகள் எல்லாவற்றுக்கும் உங்களை அழைத்துச் செல்லும் நோக்கம் எனக்கில்லை. அதனால் இவர்களைப்பற்றி இப்பொழுதே நான் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும்.

இவையபாரதி: சொல்லுங்கோ, ஜயா.

கவிநாயகர்: கவிதைகளால் நான் அவ்வப்போது இவர்களை இப்படி அறிமுகஞ் செய்திருக்கிறேன் -

சிவா சின்னத்தம்பி

திரு சிவா சின்னத் தம்பி தீவிரக் கவிஞர் பாட்டில்
புரவியின் வேகத் தோடு பூகம்பட் பொருளி ருக்கும்
அரியவான் சொற்கள் கூடி ஆணந்தக் கொலு விருக்கும்
உருகுவீர் உண்டு பாரும் உன்னதப் புலவன் கண்மர்.

தீவகம் இராஜலிங்கம்

தாவிடும் நயகரா வீழ்ச்சியைப் போலவே தமிழோசை செய்து குளிரவார்
மேவிடும் தமிழிழ விடுதலைப் புலிகளின் வீரத்தில் தினைத்து மகிழ்வார்
பாவலர் நம்நாடு என்னுமோர் பண்பான பத்தி ரிகை ஆசிரியராம்
தீவகம் இராஜலிங்க கந்தரும் பொங்கலைச் செவிமடுத் துண்ணு வீரே.

கலைவாணி இராஜகுமாரன்

அடுத்துக் கவிபாட வரவுள்ள கவிதாமோ
அழகுக் கவிகளையும் ஆன்ற கதைகளையும்
வடித்து நம்நாடு ரோஜா இதழ்களிலே
வழங்கி வருகின்ற எழுத்தாளர் கலைவாணி
குடத்து விளக்கைப்போல் இருக்கும் பெண்களுக்கு
குன்றத்தில் தீபங்கள் ஏற்றிவரும் குணவாணி
படைத்துத் தரவுள்ள பாலமுதப் பொங்கலைனும்
பாடலினைக் கேட்டுப் பசிதீர்க்க வேண்டுகிறேன்!

துறையூரான் சின்னையா சிவநேசன்

சின்னையா சிவநேசன் சின்னாள் அல்லர்
 சிவதொண்டன் நிலையத்தின் இந்நாள் தலைவர்
 பொன்னான கல்லூரி அதிபர் முன்னாள்
 புகழாளர் வாணோலியில் நாட கத்தில்

அன்னவர் கவிதையிலும் ஆற்றல் மிககார்
 ஆங்கிலமும் அழகாக எழுத வல்லார்
 மன்னுபல நூல்தந்தார் தனனே ரில்லார்
 மாட்சிமிகு துறையூரான் மழையில் தோய்வீர்!

மலையன்பன் ஆர். என். லோகேந்திரலிங்கம்

லோகேந் திரலிங்கம் ஓப்பில் நடைச்சிங்கம்
 பால்போல் சுவைக்கின்ற பாத்தங்கம் - சால்புமிகு
 நட்புக்கு நாயகராம் நல்ல சிறுக்கதைகள்
 அற்புதமாய் ஆக்கிடுவா ராம்.

உத்தம தாருவுக்கு ஒன்றா றியோவரசு
 நித்தமும் நேர்மை நிழல்செய்ய - சத்ய
 பிரமாண ஆணையா எர்பதவி தனனை
 உரமாக வீந்த துவந்து.

குரியனை விட்டுத் துணிந்தே உதயனெனும்
 வாரவிதழ் கண்டு வரலாற்றில் - குரியன்போல்
 ஒங்கி எழுத்தாளர் ஓம்பும் தலைவருமாம்
 ஈங்கு பொழிவார் இனி.

அனைல இராசேந்திரம்

தினமும் செந்தமிழ் நெறி ஓம்பும்
 சீரிய ஒழுக்க வாழ்வடையார்
 அனைவர் திருக்குறள் உரைகளையும்
 ஆய்ந்தளாந் தறிவதில் ஆர்வடையார்
 கனலும் தனியப் பாடவல்ல
 கதிமிகு மரபுக் கவிவாணர்
 அனைல இராசேந் திரக்கவிஞர்
 அழுகுக் கவியில் ஆர்த்தெழுவீர்!

பொன்னையா விவேகானந்தன்

செய்யாத பணிகள் இல்லைச் சிலம்படி வித்தைக் காரன்
 மெய்யான துமிழ்ப்பற் நாளன் மேற்கல்வி வளர்க்கும் ஆசான்
 பொய்யாத மேகம் போல்வார் பொன்னையா விவேகா னந்தன்
 ஓய்யாரக் கவிதை யாலே உங்களைச் சிலிர்க்க வைப்பார்!

பவானி தருமகுலசிங்கம்

நாட்டுப் பற்று மிகவுடையார் நந்றமிழ்ப் பண்பின் நகை அணிந்தார்
ஏட்டுக் கல்வி யுன் மக்கள் இதயத் துடிப்பும் உனர் வல்லார்
பாட்டு மரபை நன்கறிந்தார் பவானி தரும் குலசிங்கம்
காட்டத் திறமை எழுகின்றார் களித்துக் கேட்டுச் சுவைத்திடுவீர்!

வீணைமைந்தன் சண்முகராசா

கதைநன்கு எழுத வல்லார் கட்டுரை வரைய வல்லார்
இதமுறு கவியும் வல்லார் இலக்கிய இதமும் வீணைக்
கொடி எனும் பேரில் கண்டார் குணமுறு வீணை மைந்தன்
நடிகனு மாவர் நல்ல நதியெனப் பாய்வார் தோய்வீர்!

கவிதாராஜன்

கவிதா ராஜன் தமிழ் உணர்ச்சி
கடல்போற் பொங்கிக் கரைபுரங்கும்
தவமாய்த் தமிழை வளர்ப் பகந்குத்
தமிழா லயத்தைத் தொடக்கி யள்ளார்
எவ்ர்க்கும் அஞ்சா நெஞ்சுடையார்
இதயம் கவரும் பேச்சாளர்
சுவையாய் பாட எழுகின்றார்
சுவார் குளிர்வார் கவர்வாரே.

திருமாவளவன்

அதிகம் பேசா அடக்க மூள்ளார் ஆயினும் ஒடுக்கப் படுமக்கள்
கதியைக் கண்டு கொதிப் படையும் குதிரை வேக எழுத்தாளர்
விதியை மாற்றி விடிவுக்கு வெற்றிக் கொடியைப் பிடிக்கின்ற
புதுமைச் சிந்தனைப் புதுக் கவிஞர் திருமாவளவன் பொழிவாரே!

நிலா குதாசன்

பலாபலன் எதிபா ராது பலவகைக் கலைத்தொண் டாங்றி
நிலாவெனச் சிரித்து வெல்வான் நெருப்பென ஏரித்தும் கொல்வான்
நிலாக்குக தாசன் நெஞ்சில் நிலைத்திடும் நிகரில் லாத
பலாச்சுளைக் கவிஞர் நாவில் ஊறுதா படியும் மேலே!

அல்பேட் மனோ

ஆடம்பரம் இன்றிப் பல ஆக்கங்களைத் தந்தோன்
ஏடும் நிலம் தமிழ் ஓங்கிட இனிதே வெளியிட்டோன்
ஈடில் மொழிப் பற்றும் கவி நெஞ்சும் இயல் பானான்
பாடும் கவி அட்பேட் மனோ பயந்த கவி தோய்வீர்!

கனக மனோகரன்

சட்டத்தரணி எட்டுத் திக்கும் தமிழ்மனைம் பரப்புபவர்
கட்டுரை கவிகள் அழிக்கி தமிழில் எழுதும் கலைவானர்
வெட்டியும் ஓட்டியும் பட்டிமன்றத்தில் விவாதிக்கும் நாவாளர்
கட்டுக் கடங்காக் கனக மனோகரன் கொட்டிப் பொழிவாரே!

த. சீவபாலு

ஆதியில் ஈழத்திற் கல்லூரி
 ஆதிபரா யிருந்தவர் சிவபாலு
 சாதனை மிக்கவர் கண்டாவில்
 தமிழ்மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்
 வேதனை யில்லா விமர்சனங்கள்
 மிகவே உதயனில் எழுதுகின்றார்
 ஏதமில் நூல்களும் படைத்துள்ளார்
 இனிய கவிஞரர்க் - கேட்டிடுவீர்!

வ. திவ்வியராசன்

பாடலும் பாட வல்லான்
 படங்களும் எடுக்க வல்லான்
 ஆடலும் ஆட வல்லான்
 ஆட்டுவித் திடவும் வல்லான்
 பாடறிந் தொழுக வல்லான்
 பால்நிலாச் சிரிப்பில் வல்லான்
 தேடருஞ் செல்வ மன்னான்
 திவ்விய ராஜன் கேள்வீர்!

அ. புகாரி

கண்டாவில் வாழ்ந்துவரும்
 தஞ்சாவூர்த் தனிக்கவிஞர்
 கணினியிலே வல்லுநராம்
 கவிதையிலே வெல்லுவராம்

குழுதம் இதழ் போட்டியிலே
 கவிதைக்கு முதற் பரிசு
 உதயன் வைத்த போட்டியிலே
 உயர்தங்கப் பதக்கம் என்று
 இவர்பெற்ற பரிசுகளோ
 ஏராளம் தாராளம்!

அன்புடன் இதயத்தால்
 அமைதிக்கு வழிசொன்னார்
 பச்சை மிளகாயை
 இளவரசி யாக்கியவர்

அன்பு நன்பர் புகாரியிந்த
 அரங்கையாள அழைக்கின்றேன்!

கணபதி ரவீந்திரன்

மின்னலைப் போன்றவான் சிரிப்பினைக் கொண்டகார்
 மேகத்தை ஒத்த கலைஞர்
 நன்னை நாடக விழாக்களின் நாயகன்
 நகைச்சுவை நடிப்பில் நாகேஷ்
 கன்னலைப் போன்றவன் முதியவர் காதலன்
 கலைவேந்தன் கதையில் நல்ல
 மன்னவன் கணபதி ரவீந்திரன் கவிதையில்
 மகிழ்ச்சிதான் பொங்கும் கேள்ர!

ராஜ்மீரா இராசையா

படிப்பிலே சிறந்த பாவை பண்பினால் உயர்ந்த பூவை
 நடிப்பதில் வல்ல நங்கை நாவன்மை கொண்ட மங்கை
 விடுப்பான விஞ்ஞா னத்தை விளக்கிடும் விமல நாதன்
 துடிப்பான துணைவி மீரா சுவைக்கவி தருவார் கேள்ர!

கோதை அழுதன்

கோதை அழுதன் பாடக் கேட்டல் கூவாத
 குயிலுங் கூவும் தென்றல் காற்றும் தமிழ்ப் பேசும்
 சீதை கண்ட அனுமான் போல நீலீரும்
 தீரா மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் நடனம் செயக்கூடும்
 காதல் கொண்டு சைவம் தமிழைக் கஞ்சிக்கும்
 கடமை கண்ணியம் கருணை மிக்க ஆசிரியர்
 வாத மன்றைச் சொற்பொழி வரங்கை அலங்கரிக்கும்
 மாதர் குலத்து மாணிக் கத்தைக் கேள்ரோ!

தங்கமுத்து தம்பித்துரை

இங்குடல் இருக்கும் அங்குளம் இருக்கும்
 ஈழத்தின் உனர்வு பொங்கும்
 அங்கயற் கண்ணி அழகிய கவிகள்
 அகவலிற் படைக்க வல்லார்
 தங்கமும் முத்தும் ஆன ஆசிரியர்
 தங்கமுத்து தம்பித்துரை
 பொங்குவார் மரபுப் பொங்கலைச் சுவைத்துப்
 பூரிக்க வேண்டுகிறேன்!

மாவலி மைந்தன் சண்முகராசா

ஒண்பெயர் இருவருக்கும் ஒன்றாக இருப்பதாலே
 என்முகம் அவரில் தோன்றும் அவர்முகம் என்னில் தோன்றும்
 திண்ணிய அறிவு சான்றோன் சிறந்தநந்த கவிஞராவோன்
 சண்முக ராசா என்னும் மாவலி மைந்தன்தானே!

சிவபாலசிங்கம்

காட்டத் திறமை வருகின்றார் காணக் கிடையாக் கவியொருவர்
பாட்டுப் பாட மிகத் தகுந்த பதியாம் அழகு வான்கூவர்
வீட்டைவிட்டுத் தூந்தைநகர் விரும்பி வந்து வானவில்லின்
சீட்டைப் பெருக்கச் சிவபால் சிங்கம் பாய்வார் சிரிப்பீரே!

இவர்களிற் சிலர் என்னிடம் கவிதை இலக்கணம் கற்றவர்கள்.

இளையபாரதி: எங்கை ஜீயா?

கவிநாயகர்: இங்கேதான், கண்டாவில். எழுத்தாளர் இணையம் ஒழுங்குசெய்த
கவிதை வகுப்புகளில் பண்டிதர் அலக்சாந்தரும் நானும் ஆறுமாத காலமாக
சனிக்கிழமைகளில் கவிதை இலக்கணம் கற்பித்தோம். வகுப்புக்கு வந்தவர்களில்
மேற்சொன்ன சின்னையா சிவநேசன், அனலை இராசேந்திரம், பவானி
தருமகலசிங்கம், த. சிவபாலு, மாவலி மைந்தன் சண்முகராசா ஆகியோரும்
அடங்குவர்.

எழுத்தாளர் இணையம் பல கவியரங்கங்களை நடத்தியுள்ளது. அவற்றில் ஒன்று
22.02.1997ல் நடந்தது. அப்பொழுது செயலாளராக இருந்த திரு. சின்னையா
சிவநேசன் அவர்களுடைய ஏற்பாட்டில், அல்பேட் காம்பெல் நூல் நிலையத்தில்
எனது தலைமையில் அந்தக் கவியரங்கம் நடந்தது.

இளையபாரதி: இதுதான் கண்டாவில் உங்கள் முதற் கவியரங்கமா?

கவிநாயகர்: இல்லை இல்லை. அதற்கு முன்னதாகவே சிலவற்றிற்
பங்குபற்றியிருக்கின்றேன். இருந்தாலும், அழைப்புகள் வந்தாலும் நான்
கூட்டங்களுக்கு அக்காலத்திற் போவது குறைவு. ஏனென்று கேட்கேல்லை ...

இளையபாரதி: ஒரு கேள்விக்கு நீங்கள் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில்
பிறகும் ஒரு கேள்வியைக் கேட்பது சரியில்லை என்று ...

கவிநாயகர்: அட, அப்படி ஒரு முறையை நீங்கள் கையாண்டு வருவது
இன்றைக்குத்தான் எனக்கும் தெரிகிறது. அனுபவம் பேசுகிறது. அமெரிக்க CNN
தொலைக்காட்சியில் Larry King Live என்ற பேட்டி நிகழ்ச்சியைப் பல
ஆண்டுகளாக நடத்திவருகின்ற லாரி கிங் பேட்டி காண்பதில் மன்னர் என்ற
புகழைப் பெற்றவர். அவர் பேட்டி காண்பது எப்படி என்று ஒரு புத்தகம்
எழுதியிருக்கிறார். அதில் நீங்கள் இப்பொழுது சொன்ன உத்தி முறைபற்றியும்
பேசுகிறார்.

இளையபாரதி: இது அவர் நடத்துகிறமாதிரியான பேட்டி இல்லை ஜீயா.
அந்தமாதிரிப் பேட்டிதான் உண்மையான பேட்டி. அப்படி வானொலியில் நானும்
பல பேட்டிகளை நடத்தியிருக்கிறேன். ஆனாலும் கேள்விகளை நான்
எழுதிவைத்துக் கேட்பதில்லை. பெரிதாக ஆயத்தப் படுத்துவதுமில்லை.

கவிநாயகர்: பேசிக்கொண்டு போகின்ற போக்கில் விடயத்தோடு ஒட்டிய
கேள்விகளைக் கேட்பதுதான் இயல்பாக இருக்கும்.

இளையபாரதி: எனது கேள்விகளாற் கவரப்பட்டு அரை மணித்தியாலப் பேட்டிக்கு
வந்த யேசுதாஸ் அவர்கள் மூன்று மணித்தியாலங்கள் பேட்டி தந்தார். அப்படியே

வெரமுத்துவும் பிரகாஷ் ராவும் சம்மதித்த நேரத்துக்கும் மேலாகப் பேட்டிகள் தந்தனர். இந்தப் பேட்டி அப்படி எல்லாம் இல்லை. இது உங்கள் வரலாற்றை நீங்கள் சொல்லுகின்ற நிகழ்ச்சி. நான் இடைக்கிடை நீங்கள் சொல்ல மறந்த சிலவற்றைக் கிண்டி எடுக்கப் பார்க்கிறேன், அவ்வளவுதான்.

கவிநாயகர்: இப்ப நான் என்ன சொல்ல வந்தநான் என்பதை மறந்துவிட்டேன்.

இவையபாரதி: நீங்கள் தொடக்க காலத்தில் கூட்டங்களுக்குப் போவது குறைவு என்று சொல்ல வந்தீர்கள்.

கவிநாயகர்: அக்காலத்தில் நான் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தராகச் சில சமயங்களில் சனி ஞாயிறுகளிலும் வேலை செய்துகொண்டிருந்தேன்.

இவையபாரதி: அக்காலத்தில் கூட்டங்களும் குறைவுதானே!

கவிநாயகர்: அதுவும் உண்மைதான். அதற்குப் பல காரணங்கள் ... ஒன்று, தமிழர் தொகை குறைவு. இரண்டு, அவர்கள் கவனங்கள் எல்லாம் புதிய சூழலுக்குத் தங்களைத் தயார்ப்படுத்துவதில் இருந்தமை - அகதி விசாரணை அலுவல்கள், இருப்பிடங்களைத் தேடுதல், வேலை தேடும் வேலை போன்றவற்றில் இருந்த கவனங்கள் கூட்டங்கள் வைக்கும் நாட்டங்களுக்கு இடமளிக்கவில்லை. அதனாற் கலை இலக்கய முயற்சிகள் நடைபெறவில்லை என்பது அர்த்தமல்ல. உங்களைப் போன்ற ஒருசில கலைஞர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் வாணோலிக் கலை, பத்திரிகை நடத்துதல் போன்ற முயற்சிகளில் கால் பதிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இராகப்பிரவாகம், தேமதுரம் போன்ற வாணோலிகளில் எனது குரலும் ஒலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இருந்தாலும் நீங்கள் சொன்னதுபோல கூட்டங்கள் குறைவை. இப்பொழுது ஒரு விடயம் நினைவுக்கு வருகிறது.

இவையபாரதி: என்ன விடயம், ஜூயா?

கவிநாயகர்: நண்பர் திரு. எஸ். ஜெகதீசன் ‘பொதிகை’ என்ற ஒரு இலக்கிய இதழைத் தொடங்கினார். அதில், 1993 என்று நினைக்கிறேன், அவர் பொதிகையில் ஒரு கவியரங்கம் நடத்தினார்.

இவையபாரதி: தமிழ் இலக்கியங்களிற் பெரிதாகப் பேசப்படும் பொதிகை மலை இப்பொழுதும் இருக்குதா ஜூயா?

கவிநாயகர்: இருக்கே. தமிழ் நாட்டின் தென்மேற்கில் மேற்கு மலைத்தொடரின் தென்பகுதியில் இருக்கிறது. பெயர் பெற்ற பாபநாசத் தலம் இதற்கு அண்மையில்தான் உள்ளது. அகத்தியர் வாழ்ந்த அந்தத் திருவிடத்தின் பெயரில் பத்திரிகை நடத்திய திரு. ஜெகதீசன் வித்தியாசமான முறையில் பத்திரிகையில் ஒரு கவியரங்கத்தை நடத்தினார். அதன் சிறப்பை -

அதிமதுரத் தமிழ் மனக்கும் பொதிகை எனும் மாதமலர்
ஆசிரியர் ஜெகதீசன் வாசகர்க்கு வாய்த்தவொரு
புதியமுறைக் கவியரங்கைப் பொதிகையிலே நடத்துகிறேன்
தலைமையினைத் தாங்குமெனக் கலைமகளைத் தூதுவிட்டார்
முன்புசிலர் நேர் அரங்குக்கு அன்புடனே அழைத்திருந்தும்
நேரம் ஒவ்வாக் காரணத்தால் நேரில் நிற்க முடியவில்லை
காலத்தினுக் கேற்ற ஒரு பாலமதை அமைத்த திரு.
ஜெகதீசன் செயல்திறுத்துப் புகழ் பேசும் வருங்காலம்

இனிக்கும் இந்த இதழ் அரங்கில் எனக்கென்னோரு நாடு என்னும் தலைப் பிளிலே பாவாணர் மூவர் தமிழ் நாவாரச் சுரக்கிறது...

என்று கூறியிருக்கிறேன். இந்த இதழ் அரங்கில் கவிஞர்கள் சிவா சின்னத்தம்பி, நிலா குகதாசன், அல்பேட் மனோ ஆகியோரின் கவிதைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

இவையபாரதி: இதற்கு இதழ் அரங்கு என்று நல்ல பெயர் வைத்திருக்கிறீர்கள். இந்தக் காலத்தில் இணையத்தளக் கவியரங்கும் வளர்ந்து வருகின்றது.

கவிநாயகர்: கவிஞர் புகாரி என்பவரைப் பற்றி நேயர்களுக்கு ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறேன். அவர் ஒரு பிரபலியமான இணையத்தள அரங்கக் கவிஞர்.

இவையபாரதி: நீங்கள் அதிற் பங்குபற்றியிருக்கிறீர்களா?

கவிநாயகர்: இல்லை. அதற்கெல்லாம் நேரம் கிடைப்பதில்லை. பங்குபற்றாது போனாலும் எனது பெயர் இணையத்தளத்தில் அடிபடையில் இருக்கின்றது. பாஷா இந்தியா என்ற ஆங்கிலத் தளத்தில் இம்மாதக் கவிஞர் என்ற மகுதத்தில் என்னைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள்.

சரி, இனி நான் சொல்ல வந்த அல்பேட் காம்பெல் நூல்நிலையத்தில் நடந்த கவியரங்கத்துக்குச் செல்லலாமா?

இவையபாரதி: எங்களுடைய வாகனங்கள் எல்லாம் உங்களோடு வரத் தயாராக உள்ளன.

கவிநாயகர்: செவிகளை வாகனங்கள் என்று சொல்கிறீர்கள். நல்ல சொல்நுயம். நான் இந்தக் கவியரங்கத்தைத் தெரிவுசெய்ததற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. இதனைக் கேட்பதற்குப் பிற சமுகத்தவர்களும் வந்திருந்தார்கள்.

இவையபாரதி: நீங்கள் அழைத்தீர்களா?

கவிநாயகர்: இல்லை. இது அந்த நூல்நிலையத்தின் ஏற்பாடாக இருக்க வேண்டும். பொதுவாக நூல் நிலைய நிகழ்ச்சிகள் நூல்நிலைய அறிவிப்புப் பலகையிற் போடப்படுவது மழுக்கம். அதனைப் பார்த்துவிட்டு இவர்கள் வந்திருக்க வேண்டும்.

இவையபாரதி: கவியரங்கம் தமிழில்தானே நடந்தது?

கவிநாயகர்: தமிழிலேதான் நடந்தது. அவர்களுக்காகச் செயலாளர் சிவநேசன் தொடக்கத்தில் ஆங்கிலத்தில் அறிமுகம் ஒன்று கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. நானும் இடையிடையே ஆங்கில விளக்கங்களைக் கொடுத்தேன். கவியரங்கத்தில் ஆர். என். லோகேந்த்ரலிங்கம், கலைவாணி இராஜகுமாரன், சிவா சின்னத்தம்பி, பாஸ்கி, அனலை இராசேந்திரம் ஆகியோர் பங்குபற்றினர். எனது தலைமைக் கவிதையில் என்னுடன் பாடவந்த கவிஞர்களை அறிமுகங் செய்துவிட்டு, கவிஞர்களுக்கு உரிய பொதுவான இயல்புகள் பற்றிப் பாடினேன்.

இவையபாரதி: நேரம் ஆகுது ஜயா. தொடர்ந்து அடுத்தவாம் சந்திக்கலாம்.

கவிநாயகர்: நல்லது. வணக்கம்.

40. கண்டரவில் பங்குபற்றிய கவியரங்கங்கள் - தொடர்ச்சி

26.05.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம். நேயர்களுக்கும் வணக்கம்.

இளையபாரதி: கடந்தவாரம் அல்போட் காம்பஸ் நால்நிலையத்தில் நடந்த கவியரங்கம் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

கவிநாயகர்: ஒமோம். அதில் நான் பாடிய தலைமைக் கவிதையின் ஒரு பகுதி இது:

கவிஞர் என்போர் கடவுளைப் போன்றோர்
கவலையைப் போக்கக் கவிதைகள் செய்வோர்
கவிதையும் மக்கள் மனத்தைக் கவரும்
வகையினிற் பாடும் வல்லமை மிக்கோர்
மக்க ஞக்கு விளங்கா வகையில்
சிக்கந் கவிதைகள் கக்குவோர் அல்லர்
உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று சொல்லிக்
கள்ளம் பண்ணுவோர் கவிஞர்கள் அல்லர்
சொல்லெனும் மாவுக்குள் சுவைபொருள் வைத்து
மோதகக் கவிதை ஈதலில் வல்லார்
பலாக்கணி ஆயினும் பதமுடன் கீறித்
தோலையும் போச்சையும் பாலையும் நீக்கித்
தக்க சுளையினை உண்ணத் தருபவர்

இருந்த வாரே பரந்த உலகினில்
பறந்து தீரியும் கற்பனையாளர்
நல்லதை யன்றி அல்லது பாடார்
சொல்வதைத் துணிந்து சொல்வதில் வல்லார்

என்றெல்லாம் தொடர்ந்து பாடிய பின்னர் -

கவிஞர்கள் இன்றிக் கற்பனை இல்லை
கற்பனை இன்றிக் கலைத்துவம் இல்லை
கலைத்துவம் இன்றிக் கவித்துவம் இல்லை
கவித்துவம் இன்றி மொழிவளம் இல்லை

என்று மொழியை வளர்ப்பதில்

கவிஞருக்கு இருக்கும் பங்கையும் வலியுறுத்தினேன். இதனை நான் இங்கே சொல்வதற்கு காரணம் ...

இளையபாரதி: விளங்குகிறது, ஜயா. கவிஞர்கள் பொறுப்போடு பாடவேண்டும் என்கிறீர்கள். எப்படிப் பாட வேண்டும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். இக்காலத்துக் கவிஞர்களின் பாடல்களால் உண்மையிலே தமிழ் மொழி வளர்கிறது என்று நினைக்கிறீர்களா?

கவிநாயகர்: இதற்குப் பதில் அளிக்கமுன் தமிழ்மொழி வளர்ச்சி என்றால் என்ன

என்பதுபற்றிக் கொஞ்சம் சிந்திப்போம். ஓர் ஆறு தொடர்ந்து பாய வேண்டுமென்றால் அதற்கு வரம்புகள் அவசியம். வரம்பு இல்லாத ஆறு ஆறு அல்ல. அது ஒழுங்காக ஒடிக் கடலையும் அடைய மாட்டாது. ஒரு விளையாட்டுத் தொடர்ந்து எல்லோராலும் விளையாட்பட வேண்டு மென்றால் அதற்கென்று விதிமுறைகள் இருக்கவேண்டும். ஒரு நாடு இயங்கி வளரவேண்டு மாயின் மக்கள் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தச் சட்டத்திட்டங்கள் இருக்க வேண்டும். அது போலவே சங்கம் சபைகளுக்கும் யாப்பு விதிகள் வேண்டும். ஒரு மரம் செழித்து வளருவதற்கு நிலத்துமண் வளமாக இருக்க வேண்டும். எத்தனையோ நல்ல கிராமியக் கலைகள் கிராம மட்டத்திலேயே நின்றுவிட, இன்று பரதநாட்டியம் உலகமட்டத்தில் பரவிவருகிறதென்றால் அதற்குக் காரணம் அது சாத்திரிப்படுத்தப்பட்டிருப்பதுதான்.

இந்த அடிப்படைகளில் தமிழ் மொழியை நோக்கும் பொழுது அதன் வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக இருந்தது, இருந்து வருவது அதன் இலக்கணம் என்பது புலனாகும். இலக்கணம் முதல் வந்ததா இலக்கியம் முதல் வந்ததா என்ற கேள்விகள்கூட உண்டு. இலக்கணம் முன்னைய இலக்கியங்களி லிருந்துதான் அமைக்கப்பட்டது என்றும் சொல்வார்கள். இரண்டுமே ஏக காலத்தில் வளர்ந்தன என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. பேச்சு நிலையிலேயே மொழிவளர்ச்சி செம்மை பெற்ற ஒரு காலகட்டத்திலேதான் அது எழுத்து வடிவத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். என்றைக்குப் பேச்சு மொழி எழுத்துக்கு வந்ததோ அன்றைக்கு இலக்கணமும் வந்துவிட்டது. இலக்கண நூல் எழுதக் காலம் சென்றதே தவிர இலக்கணம் வாய் மொழியாகக் கற்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அந்த அடிப்படை இலக்கணத்தை வைத்துக் கொண்டுதான் இலக்கியங்களைப் படைத்தார்கள். அந்த இலக்கியங்களைப் பின்பற்றிப் பிற்காலத்தில் இலக்கணத்தை விரிவுபடுத்தினார்கள்.

மற்றுமொன்று, இலக்கணத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு சங்கம் அமைத்துத் தமிழை வளர்த்த வரலாற்றையும் கவனித்தல் வேண்டும். சங்கத்தில் இருந்தவர்கள் தமிழை நன்கு அறிந்தவர்கள்; பெரிய படிப்பாளிகள். அவர்களைப் புலவர்கள் என்று அழைத்தார்கள்.

இதுவரை நான் சொன்னவற்றிலிருந்து நேயர்களுக்கு இரு முக்கியமான விடயங்கள் விளங்கியிருத்தல் வேண்டும். ஒன்று, மொழி வளர்ச்சிக்கு ஒர் ஒழுங்குமுறை இருத்தல் வேண்டும். இரண்டு, மொழியை நன்கு அறிந்தவர்களே மொழியை வளர்க்க முடியும். இவை மொழி வளர்ச்சிக்குத் தேவையான தகைமைகள்.

இனி, இன்றைய நிலையில் மொழி வளர்ச்சி என்றால் என்ன என்பது பற்றிப் பார்ப்போம். தமிழ் மொழி ஏங்கனவே நன்கு வளர்ந்துவிட்ட உயர்தனிச் செம்மொழியாக உள்ளது. தமிழ் மொழியில் இல்லாத ஒன்று இல்லை. இத்தகைய தமிழை அடுத்த ஒரு பரிமாணத்துக்கு எடுத்துச் செல்வதுதான் வளர்ச்சி என்பது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் புதிய காலத்துக்கும் உலகத்துக்கும் ஏற்ற வகையிற் புதிய படைப்புகளை எந்தக் கவிஞர் ஆக்குகின்றனரே அவன் தமிழை வளர்க்கிறான் என்று சொல்லலாம்.

இளையபாரதி: உதாரணமாக ...

கவிநாயகர்: உதாரணத்துக்கு நீங்கள் என்னையே எடுத்துக்கொள்ளலாம். என்னுடைய படைப்புக்களில் ஒன்று ‘இயற்கைத்தமிழ்’ என்பது. இயற்கைப்பற்றிய நூல் என்று பொருள். சூழ்நிலை பாதுகாப்பைப் பொருளாகக் கொண்டு தமிழில்வந்த

முதற் கவிதைநூல் என்ற சிறப்பு இதற்கு உண்டு. இதன் பெயர் குழந்பாதுகாப்பு என்றே மாற்றப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டில் மறு பிரசரமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே காலத்துக்கேற்ற பொருள் ஒன்று கவிதையில் புதிதாகக் கையாளப்பட்டிருப்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும். திரும்பத்திரும்பக் காதல்பற்றியும் சீதனக் கொடுமைபற்றியும் மாமிமருமகள் சண்டைபற்றியும் எழுதிக்கொண்டிருந்தால் இலக்கியம் வளராது. இலக்கியம் வளராது போனால் தமிழ் வளராது. தமிழ் மொழியை வளர்க்கும் கவிஞர்களில் கவிஞர் வாலி முதன்மை வகிக்கின்றார். யாரும் செய்யாத ஒரு வேலையை அவர் செய்துகொண்டிருக்கிறார். இதிகாசங்களைக் காலத்துக்கேற்ற வகையில் புதுக்கவிதையில் படைத்துவருகின்றார்.

இளையபாரதி: இதிகாசங்களுக்கும் புராணங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

கவிநாயகர்: மிக முக்கியமான வேறுபாடு, இதிகாசங்களில் கடவுள் மாணிடக் கோலத்தில் வருவார். புராணங்களில் கடவுள் கடவுளாகவே வருவார். உதாரணமாக, இராமாயணமும் பாரதமும் இதிகாசங்கள். இராமாயணத்தில் திருமால் இராமனாகப் பிறந்து வளர்கின்றார். பாரதத்தில் அவர் கண்ணாக வருகின்றார். அடுத்துக் கந்தபுராணத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அதில் கடவுட் பாத்திரங்கள் கடவுளர்களாகவே வருவதைப் பார்க்கலாம்.

இளையபாரதி: சரி, இராமாயணமும் பாரதமும் தமிழ்க் கதைகள் இல்லை. இரண்டாவது அந்தக் கதைகள் ஏற்கனவே எல்லோருக்கும் தெரிந்த கதைகள். அவற்றைத் திரும்பச் சொல்வதால் தமிழ் எப்படி வளரும்?

கவிநாயகர்: இரண்டு முக்கியமான கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறீர்கள். ஒன்று, ஆரிய திராவிட வேறுபாடுபற்றியது. மற்றையது படைப்புக்குரிய பொருள் புதிது அல்ல என்பது. இராமாயணத்தில் இராமன் ஆரியனாகவும் இராவணன் திராவிடனாகவும் இருப்பதால் அதனை ஆரியர் திராவிடரை வென்ற கதையாகச் சில திராவிட பத்தர்கள் பார்க்கிறார்கள். இது இனப்பற்றுச் சார்ந்த ஒரு விடயம். யார் என்ன சொன்னாலும், எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதுதான் அறிவு. காப்பியம் இராவணனை மட்டுந்தான் குற்றங்கு சாட்டுகிறது. மற்றைய திராவிடர்களை நல்லவர்களாகத்தான் காட்டுகிறது. இராவணனுக்குப்பின் விபீடனன் முடிகுட்டப்படுகின்றான்.

அறிஞர்கள் அறிவுப் பூர்த்தில் ஈடுபோடலாகாது. பொதுமக்களை ஏமாற்றுதல் கூடாது. அப்படி ஒரு ஏமாற்று நூலைத்தான் அறிஞர் அன்னாத்துறை கம்பரசம் என்ற பெயரில் எழுதினார். கம்பரசத்தில் பாலுறுப்புகளைக் கம்பர் விரசமாக விவரித்துள்ளார் என்று அறிஞர் அன்னா குற்றங்கு சாட்டியுள்ளார். எடுத்த எடுப்பில் நானும் அதனை நம்பினேன். பின்னர் ஆராய்ந்து பார்த்த பொழுதுதான் அறிஞர் அன்னா எங்களை ஏமாற்றியிருப்பது தெரிந்தது. கம்பராமாயணத்தில் மொத்தம் 12000 பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றில் ஏற்கத்தாழ் இரண்டு சதவீதமான பாடல்களே காம உணர்ச்சி சார்ந்தவை. காப்பியத்தில் அறும் பொருள் இன்பம் வீடு ஆகிய நான்கு உறுதிப்பொருள்களும் பேசப்படல் வேண்டும் என்பது விதி.

அதனால் இன்பத்துக்கு இடந்தரும் வகையில் சில விவரங்களைக் கம்பர் தந்திருக்கிறாரே தவிர, அவர் ஒன்றும் காழுகன் அல்லர். ஒரு காப்பியத்தில் நல்லதும் இருக்கும் கெட்டதும் இருக்கும். நாம் அன்னத்தைப் போலப் பாலைக் குடித்துவிட்டுத் தண்ணீரை விட்டுவிட வேண்டும்.

இரண்டாவது, இவையெல்லாம் பழைய கதைகள் என்று சொன்னீர்கள். உண்மைதான். ஆனாலும் இவை இரண்டும் இந்தியாவின் கங்கை நதியும் சிந்து நதியும் போன்றவை. அவை நெடுங்காலமாகப் பாய்கின்றன என்பதற்காக அவற்றைப் பழைய நதிகள் என்று யாரும் ஒதுக்கிவிடுவதல்லை. இராமாயணத்தையும் பாரதத்தையும் இந்தியாவிலிருந்து பிரிக்க முடியாது. பிரித்தால் இந்தியா வெறுமையாகிவிடும். இந்தியாவின் பாரம்பரியம், நீதி முறை, ஒழுக்கம் எல்லாவற்றையும் கொண்டிருக்கும் ஆன்ம நதிகள் இவைதான். இவற்றிலும் காலத்துக்கு ஏற்ற வகையில் கொள்ளவேண்டியதைக் கொண்டு தள்ள வேண்டியதைத் தள்ளுவது எமது பொறுப்பு. இவற்றிலே இருக்கும் நல்ல சிந்தனைகளை இன்றைய சமூகத்துக்குப் புதிய தமிழிலே, அதாவது புதுக் கவிதையிலே கவிஞர் வாலி தந்திருப்பதை நான் வரவேங்கின்றேன். அந்த வகையில் இக்காலத்துக் கவிஞர்களின் பாடல்களால் தமிழ் வளர்கிறதா என்ற உங்களுடைய கேள்விக்கு சில கவிஞர்களின் படைப்புகளால் தமிழ் வளர்கிறது என்பதுதான் எனது பதில்.

இவையபாரதி: நானும் அப்படித்தான் நினைக்கின்றேன். பாடுகின்றவர்கள் எல்லோரும் தமிழுக்குப் பங்களிப்புச் செய்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. இந்தக் காலத்தில் எண்ணிக்கைக் கணக்கில் பார்த்தால் படைப்பாளிகளில் கவிதை பாடுகின்றவர்கள்தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். இரண்டொரு கவிதைகளை எழுதிவிட்டுத் தாங்களும் கவிஞர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வதிற்கு பெருமை கொள்பவர்கள் அதிகம். இப்பொழுது தெல்லாம் தடக்கிவிடும் இடம் எல்லாம் கவிஞர்கள் ஜூயா. இதுபற்றி இன்று முழுக்கவே பேசிக்கொண்டிருக்கலாம், ஜூயா. நீங்கள் உங்கள் கண்டிய கவியரங்க அனுபவங்களைத் தொடருங்கள்.

கவிநாயகர்: நான்தானே அன்றைக்குச் சொன்னேன், என்னை நகர்த்துவது உங்களைப் பொறுத்தது என்று. 1999 மே மாதம் கவியரசு வைரமுத்து உதயன் விழாவில் கலந்துகொள்வதற்குக் கண்டா வந்திருந்தார். அவருடைய தலைமையில் உதயன் விழாவில் ஒரு கவியரங்கம் நடந்தது. தலைப்பு என்ன தெரியுமே.

இவையபாரதி: சின்னச் சின்ன ஆசை. உங்களோடு சிவா சின்னத்தம்பி, சக்கரவர்த்தி எல்லாம் பாடினார்கள்.

கவிநாயகர்: அதிலே கவியரசை ஒரு கேள்வி கேட்டேன், நினைவிருக்கா?

இவையபாரதி: இல்லை ஜூயா, சொல்லுங்கோ.

சின்னச் சின்ன ஆசையென்னும் இன்னமுதல் பாடலிலே
பென்னம் பெரும் ஆசைகளும் பேசுகின்றார் கேட்டிருப்பீர்
கண்ணைக் கவர் தண்மதியில் கால் மனிதன் வைத்தபோதும்
விண்ணிலவைத் தொட்டு முத்தம் இடுவதென்றால் முடிவதுண்டோ?

இதுதான் கேள்வி. அதற்கு நானே ஒரு சமாதானமும் சொன்னேன்.

அமெரிக்கர் கால்வைத்து ஆண்டுபல சென்றபின்னும்
இமயப்புகழ் இந்தியர்க்கோ இன்னும் மதி எட்டவில்லை
எனவேதான் வைரமுத்து இதை அவர்க்கு நினைவூட்ட
சினிமாவில் சொன்னாரோ? சினிமாவில் வருவதெல்லாம்
நீஜமென்று மிகநம்பி நித்திரையில் இளம்பெண்கள்
விஜய்விஜய் எனப்புலம்பி விம்மிவிம்மி அழுவதுவும்

வாலிப்ரகள் ஜஸ்வர்யா வர்யாவென வாழுநி
 கோலித் தலையணையைக் கொஞ்சி மகிழ்வதுவும்
 பருவத்து ஆசையென்று பார்க்காமல் விட்டாலும்
 புருவத்து மயிர்நரைத்த சிலபேரின் பொழுதுபோக்கு
 இளைஞருடன் பொட்டிபோடும் ஆசையாக இருக்கிறது!
 இலையுதிரும் பருவத்திலும் மோசமாக இருக்கிறது!
 சந்தையிலே சோலையிலே சாலையிலே கடுங்குளிரில்
 சந்தரிகள் பின்னாலே சுற்றிவலம் வருகின்றார்!

வயதுகொஞ்சம் போனாலும் புதிதாக வந்திருக்கும்
 வயாகராவைப் பரிட்சிக்கும் ஆசையிலே திரிகின்றார்!

இவ்விதமாக உதயன் விழாவுக்கு வந்தவர்களுக்குப் பலவிதமான ஆசைகளைக் காட்டி மோசம் செய்யாமல் கடைசியிலே இப்படி முடித்தேன்:

ஆசையின்றி வாழ்க்கை இல்லை வாழ்க்கையின்றி ஆசையில்லை
 காக்பணம் வீசுபுகழ் காண்பதெல்லாம் ஆசையாலே
 அபின் ஒன்று கேள்வ உண்மை ஆசை எல்லை மீறி அவா
 ஆபின் தொல்லை தொல்லைக்கதை ஆப்பிழுத்த குரங்காய்ப் போகும்

அளவற்ற ஆசையாலே அழுக்காறும் ஆணவழும்
 களாவுபொய் சூதுவாதும் வளர்வதைக் காணுகின்றோம்
 அலங்கோல ஆசைதள்ளி அலங்கார ஆசைகொள்ளும்
 அலங்கார ஆசைகட ஆற்றலுக்குட் பட்டதாக
 நடைமுறை வாழ்க்கையிலே திடமான முயற்சியாலே
 அடையத்தக்க ஆசையாயின் அமைதியுண்டு வளர்ச்சியுண்டு

அடையத்தக்க ஆசைகள்தாம் சின்னச்சின்ன ஆசையென்பேன்
 அடையவொண்ணா ஆசையாலே உள்ளதெல்லாம் அழிதல்கூடும்
 முயற்கொம்பில் ஆசை வைத்தால் முயன்றாலும் கைக்கடாது
 உயர்கல்விக் காசைப்பட்டால் எய்திடலாம் முயற்சியாலே
 அளவான ஆசைகுட ஆபத்தினைப் பெருக்கும்பா
 இளமானில் ஆசைகொண்ட சீதைக்கதை இருக்குதப்பா!

மற்றுமொன்று சொல்லவேண்டும் உற்றுசுற்று நன்மையோடு
 மற்றுவர்க்கும் உதவிசெய்யும் ஆசையையும் வளர்க்க வேண்டும்
 தனியொருவர்க் குதவவேண்டிச் சகத்தினைப்போய் அழிக்கவேண்டாம்
 மனிதகுலம் தழைக்கவேண்டும் மகாத்மா காந்தி அகிம்சை வேண்டும்
 புனித அன்னை தெரேசாபோன்று புவிபோற்ற உழைக்க வேண்டும்!

நின்றுபாட எனக்கும் ஆசை நேரமில்லை நிறுத்துகின்றேன்
 என்றும் இந்தக் கட்டுப்பாடு வேண்டும் எந்த ஆசைக்கேணும்!

என்ன யோசிக்கிறியள்?

இவையபாரதி: நான் மாறி மாறி நீங்கள் கவிதைபாடும் முறையையும் அப்படிப் பாடுவது கவியரங்கத்துக்கு ஒரு கவர்ச்சியைத் தரும் என்று முன்பு சொன்னதையும் என்னிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் தொடருங்கள் ...

கவிநாயகர்: வாட்டலூ நகரில் ஒரு புத்தாண்டு விழா 2006 ஏப்பிரல் மாதம் நடந்தது. புதிய வருடத்துக்குப் பெயர் விய வருடம். விழாவில் ஒரு சிறப்பு என்னவென்றால் கவியரங்கந்தான் முக்கியமான நிகழ்ச்சி. அழைத்தவர் வாட்டலூ பல்கலைக் கழகத்துக் கணிதப் பேராசிரியர் முனைவர் கண்ணப்பன். அவருக்கு வணக்கங் சொல்லித் தொடங்கினேன்.

பேராசிரியர் கண்ணப்பன்
பெருமைக்குரிய பொன்னப்பன்
தீராக் கணித மூளையுண்டு
செந்தமிழ் மொழியிற் பங்றுமுண்டு
நேராய் வருக கவியரங்கம்
நிகழ்த்துக் கண்டே அழைத்தார்கள்
ஆராவன்புப் பண்பாளர்
அவருக் கெந்தன் முதல்வணக்கம்!

ஆழ்றல் மிக்கப் பெருங்கவிஞர்
அறுவர் உள்ளார் அரங்கத்தில்
போற்றி அவரை வணங்குகின்றேன்
புத்தாண் டிலங்க இவ்விழாவை
ஏற்றும் மிகுந்த முறையினிலே
ஏற்று நடத்தும் பெரியோர்க்கும்
சாழ்நி எந்தன் வணக்கத்தைத்
தமிழ்ப் புத்தாண்டை வரவேற்பேன்!

வந்தது தமிழர் வருடப் பிறப்பு
தந்தது பெருகி வளரும் சிறப்பு!

பூரண கும்பம் குத்து விளக்கு
ஆர்வாடன் அழகுற ஏத்தல் வழக்கு!
மாவிலை தோரணம் பொலிவுகள் கூட்டும்
மாலைகள் கோலங்கள் வடிவுகள் காட்டும்!

சந்தனம் குங்குமம் வாசனை அணிகள்
சந்தரக் கோயிலிற் பூசனை மணிகள்! (வந்தது தமிழர் . .)

காலையில் பொங்கிப் படைத்திடும் பரிசு
மாலையில் விழாக்கள் முழங்கிடும் முரசு!

ஆடல்கள் பாடல்கள் அழகியற் கலைகள்
நாடகக் காட்சிகள் களித்திடும் விழிகள்!

மாட்டுச் சவாரி போரடித் தேங்காய்
போட்டிகள் எனினும் உறவுகள் ஓங்கும்!

சந்தர மரபினைப் பண்பினைக் காத்து
விந்தைகொள் திறமை விளங்கக்கை கோத்து

இந்தநல் ஹுலகின் கவனத்தை ஈர்த்து
செந்தமிழ் ஆளச் சித்திரை பூத்து

வந்தது தமிழர் வருடப் பிறப்பு
தந்தது பெருகி வளரும் சிறப்பு!

இந்தக் கவியரங்கில் பேராசியர் முனைவர் சு. பசுபதி, உதயன் பத்திரிகை ஆசிரியர் திரு. ஆர்.என். உலோகேந்திரவிங்கம், பெருங்கலைஞர் ஆர்.எஸ். மணி, ஆசிரியர் த. சிவபாலு, கவிஞர் அ. புகாரி, முனைவர் வே.ச. அனந்தநாராயணன் ஆகியோர் பங்குபற்றினர். இவர்களில் மூவரைப்பற்றி நேயர்களுக்கு அறிமுகங் செய்தல் வேண்டும்.

பேராசிரியர் முனைவர் பகுபதி

சுனைகொள் பூங்கா தரும் இன்ப
சுக்ததை வழங்கும் கவிதைகளைப்
புனைவர் முனைவர் பகுபதியார்
பொறியியல் துறைப்பே ராசிரியர்
மனமோ பெரிது மற்றவரை
மதிக்கும் பண்பும் மிகப்பெரிது
மனித நேயப் பக்குவத்தால்
மக்கட் குதவும் குணமுடையார்
இனிதாய் எந்தப் பொருளெனினும்
எடுத்து விளக்கும் பேச்சாளர்
தனிநே ரில்லா ஆன்மீகச்
சான்றோ ராயும் வாழ்கின்றார்
தினையும் மரபை மீறாதார்
செந்துமிழு வளர்க்கும் தமிழரங்கம்
தனையும் தாங்கி நடக்கின்றார்
தருவார் கவிதை கேட்டிடுவீர்!

திரு. ஆர். எஸ். மணி

ஆர்.எஸ்.மணியென்றால் யார்தான் அறியார்கள்
பாரில் இவரைப்போல் பலகலையும் தெரிந்தவர்கள்
யார்தான் இருக்கின்றார் இசையா சித்திரமா
சேரும் சாத்திரமா சிற்பமா திகழ் எழுத்தா

வெல்லக் கவியமுதா விளங்கும் நுண்கலைகள்
எல்லாம் இவரான இனையற்ற பாரதியைச்
சொல்லால் என்னாலே தொடுக்க முடியாது
வெல்லார் மழைக்கவியில் தோய்ந்து மகிழ்ந்திடுவீர்!

முனைவர் வே.ச.அனந்தநாராயணன்

ஆன்றபேர் முனைவராம் அனந்தநா ராயணன்
அறிவியல் மேதையேனும்
ஆழமாய் அருந்தமிழ் மொழியையும் கற்றநல்
அறிஞரு மாவர் கண்ணர்
தோன்றிய மலைகளில் ஆறுகள் பாயுமாம்
தொடர்ந்திவர் நெஞ்சிலூறிச்

சுந்தரக் கவிதைகள் ஆஜாகப் பாய்ந்தருஞ்
சுவைகளுஞ் சுரந்து நிற்கும்
சான்றசெந் தமிழகச் சுஞ்சிகை பலவுமிவர்
தமிழிலே தேநிவருமாம்
தரமான திண்ணையும் உரமான சிந்தனைச்
சாற்றிலே ஊறிவருமாம்
ஊன்றியே அங்கயற் கண்ணியங் தாதியை
உருகியே பாடியுள்ளார்
உன்னத புலவராம் அனந்தரா ராயனை
ஓப்பற்ற கவிதை கேள்ற!

இவையபாரதி: இவர்கள் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள், என்ன ஜூயா?

கவிநாயகர்: ஓம். தொழில் பெற்றுப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே கண்டாவில் குடியேறியவர்கள். எல்லோருமே விஞ்ஞானிகள், தமிழிலும் நிரம்பிய அறிவுள்ளவர்கள்; பழகுவதற்கு இனிய பண்பாளர்கள்.

இவையபாரதி: தமிழ் நாட்டில் விஞ்ஞான மேதைகளாக இருந்தாலும் தமிழிலும் கலைகளிலும் எல்லாம்கூட அவர்கள் பெரிய அறிவு படைத்தவர்களாக இருப்பார்கள். டாக்டர் சிவசிதம்பரம் மருத்துவத்துறையில் பெரிய நிபுணர். ஆனால் சங்கீதத்திலும் வல்லவராக இருக்கிறார். அந்தமாதிரியான விஞ்ஞானிகள் ஈழத்திலே குறைவு, என்ன ஜூயா?

கவிநாயகர்: ஈழத்திலே அந்தக் காலத்தில் தமிழ் ஆசிரியருக்கே மதிப்புக்கொடுக்காதவர் தமிழை எப்படிக் கற்பார்கள்? இந்தக் காலத்தில் மனப்பான்மை மாறிக்கொண்டு வருகிறது.

கண்டாவில் நிலைமை வேறு. எங்களுடைய டாக்டர் இலம்போதரன் சமயத்துறையில் நல்ல ஆர்வம் காட்டி வருகிறார். ஆழமான கட்டுரைகளை எழுதுவதோடு பேச்சாளராகவும் விளங்குகின்றார். அதுபோல பல்லவைத்தியர் சண்முகவடிவேல் சைவசித்தாந்தத்தையும் டாக்டர் பிகராடோ கலைத்துறையும் வளர்த்துவருகின்றனர்.

இவையபாரதி: நீங்கள் குறிப்பிட்ட தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களை எல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியவந்தது?

கவிநாயகர்: இவர்களில் பேராசிரியர் கண்ணப்பனைக் கூட்டங்களில் கண்டு பழகியிருக்கிறேன். மற்றையவர்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் கவிஞர் புகாரிதான். அவர்களுடைய கூட்டங்களுக்கு என்னை அழைப்பார்கள். எனது கூட்டங்களுக்கு நான் அவர்களை அழைப்பேன். எழுத்தாளர் இணையம் பத்தாவது ஆண்டுவிழாவுக்கு முனைவர் பசுபதி அவர்கள்தான் பிரதம விருந்தினர். 2006 திருமுறை மாநாட்டில் அவரது தலைமையில் கவியரங்கம் ஒன்றை நடத்தியிருக்கிறேன். கலைஞர் ஆர். எஸ். மணி அவர்களை tvi யில் பேட்டியும் கண்டிருக்கிறேன். அவர் தலைசிறந்த ஓவியர், கவிஞர்; பல நால்களை எல்லாம் எழுதியிருக்கிறார். புகாரி குடும்பத்தையும் எனது குடும்பத்தையும் வீட்டுக்கு அழைத்துப் பெரிய விருந்தும் அவர் வைத்திருக்கின்றார். இப்படி எங்கள் உறவு தொடர்கிறது.

கடந்த பல ஆண்டுகளாகக் கீதவாணியில் ஒவ்வொரு வியாழக்கிழமைதோறும் இரவு 8 மணியிலிருந்து 9 வரை கவியரங்கம் நடத்திவருகிறேன். புலவர் மயில்வாகனம், திருமதி வடிவேலு, கவிஞர் பரமசிவம், கொஞ்சுவில் சிங்கன், அச்சுவேலியூர் கணேசன், திருமதி இராஜா, திருமதி செல்லாம்மா, திரு. காந்தி, திருமதி துளசி, திருமதி பாலா, வத்சலா, திருமதி விமலா சண்முகவிங்கம், திருமதி நாகம்மா, திருமதி வரதா சண்முகநாதன், திருமதி திலகவதி சிவானந்தம், திருமதி ஸ்ராண்லி, திருமதி மங்கையர்க்கரசி சின்னத்தம்பி, திருமதி பொன்மலர் கதிரவேலு, திருமதி விமலா தனபாலசிங்கம், திரு. கிரிஸ்டி, திருமதி சரசுவதி அரி கிருஷ்ணன், திருமதி பரமேஸ்வரி சண்முகவிங்கம், திருமதி பரிமளா இராசரத்தினம், திருமதி பேரின்பவல்லி சண்முகம், திருமதி பரஞ்சோதி, திருமதி ஜேயராணி பூபாலசிங்கம், ஆசிரியர் சின்னையா, திரு முருகேச, திருமதி பிரேமா மனோகரன் போன்றவர்கள் அடிக்கடி வந்து கவிதை பாடுவார்கள். கவிஞர்களைப் பாராட்டவும் விமரிசனம் செய்யவும் பல இரசிகர்கள் வந்து போவதும் உண்டு.

கடந்த ஆண்டு உடுப்பிட்டி வானவில் விழாவில் நடந்த நகைச்சுவைக் கவியரங்கம், இவ்வாண்டு நடந்த கம்பர்விழாக் கவியரங்கம் ஆகியனவும் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சிகள். வானவில் நகைச்சுவைக் கவியரங்கில் சட்டத்தரணி கனக மனோகரன் சினிமா மயக்கம் பற்றியும் திரு. சிவபாலசிங்கம் மதுப்பழக்கம் பற்றியும் கலைவேந்தன் கணபதி இரவீந்திரன் கூடா ஒழுக்கம் பற்றியும் சிரிக்கச் சிரிக்கப் பாடினார்கள். நானும் பெரிதாக எதுவும் ஆயத்தப்படுத்தவில்லை. எழுந்தமான நகைச்சுவைகளைப் பாட்டாகவும் வசனமாகவும் அவிழ்த்து விட்டேன்.

இவையபாரதி: கவியரங்கத்தில் வசனம் பேசலாமா ஜ்யா.

கவிநாயகர்: இது நல்ல கேள்வி. பேசலாம். உரையிடையிட்ட பாட்டு என்று சிலப்பதிகாரத்துக்கு ஒரு பெயர். ஏனென்றால் பாட்டுக்கஞக்கிடையில் வசனங்களும் வருகின்றன. தாயகத்தில் முத்த தலைமுறையினர் கவியரங்கங்களில் வசனங்களும் பேசியிருக்கிறார்கள். நான் இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், பண்டிதர் இ. நமசிவாயம் போன்றவரின் தலைமைகளில் கவியரங்கங்களிற் பங்குபற்றியிருக்கிறேன். அவர்கள் வசனங்களாலேயே அரங்கத்தை நடத்தினார்கள். அதனால் தலைவர் வசனம் பேசலாம் என்ற ஒரு மறு இருக்கிறது. மற்றவர்கள் பேசலாகாது. வானவில் கவியரங்கில் நான் பேசிய வசனங்களும் கிட்டத்தட்டக் கவிதைமாதரித்தான். உதாரணமாக, கனக மனோகரனை -

சட்டத்தரணி சண்டித் தனத்துக்கு அரணி வல்
வெட்டிக் கரணி கவி வேள்விக் கரணி

ஏப்பா கனக மனோகரா நீதான் இவர்களில் மூப்பா
வாப்பா உந்தன் சினிமா மயக்கத்தைக் கொஞ்சம்
சீப்புச் சீப்பாய்த் தாப்பா இவங்க நல்லாய்க் கேட்பா

என்று அறிமுகப்படுத்தியபோது அவையில் சிரிப்பலை எழுந்தது. கனக மனோகரனும் விழுந்து விழுந்து மக்களைச் சிரிக்க வைத்தார். சிவபாலசிங்கமும் நகைச்சுவையாகப் பாடினார். அடுத்துக் கணபதி ரவீந்திரனின் அட்டகாசத்தைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. மொத்தத்தில் ஒரு நல்ல நகைச்சுவை நிகழ்ச்சி. என்றாலும் முடிவில் ஒரு படிப்பினையோடு முடித்தேன்.

இவையபாரதி: என்ன படிப்பினை ஜ்யா?

கவிநாயகர்: கேளுங்கோ -

இந்தக் கவியரங்கத்தால் எல்லோர்க்கும் சிரிப்பு
வந்ததைக் காண எனக்குப் பூரிப்பு

மற்றைய உயிர்களுக் கில்லாத சிரிப்பு
மனித குலத்தின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பு
உலகத்துப் பூக்களில் உயர்வான தனிப்பூ
உள்ளக் களிப்புக் கொழிக்கும் சிரிப்பு

சிரிப்பால் வருவது முகச்செந் தனிப்பு
எவரையும் கவரும் மின்சார ஸ்ரப்பு
உள்ளப் பூரிப்பு உடல் மதாளிப்பு
எந்தத் தொழிலிலும் ஒருசனு சுறுப்பு

சிரிப்பால் கரைந்துபோவது கொழுப்பு
செத்து மடியும் வேற்றுமை வெறுப்பு
தீரும் வேலையைத் தடுக்கும் அலுப்பு
சிரிப்பு நோய்களை விரட்டும் துடுப்பு

சிரிக்கின்ற போதும் வேண்டும் பொறுப்பு
அளவற்ற சிரிப்பு அறிவீனக் குறிப்பு
சிரிக்கக் கூடாத வற்றின் சிரிப்பு
சிரிப்பே யல்ல - அது பரிகசிப்பு

விடுப்பு நடிப்பு நையாண்டிச் சிரிப்புச்
சிரிப்பவர்க் கில்லை வாழ்க்கையிற் செழிப்பு

சிரித்துக் கொண்டே வாழ்ந்தால் சிறப்பு
சிரிப்புக் கிடமாய் நடந்தால் பழிப்பு!

எப்படி இருக்கு இந்த முடிப்பு?

இளையபாரதி: சிரித்துக் கொண்டே வாழ்ந்தால் சிறப்பு
சிரிப்புக் கிடமாய் நடந்தால் பழிப்பு! நல்லாயிருக்கு ஜயா?

கவிநாயகர்: அடுத்து அண்மையில் நான் கேட்டு மிகவே சுவைத்த ஒரு கவியரங்கத் தகவலையும் தரவிரும்புகிறேன். கண்டா எழுத்தாளர் இணையம் அண்மைக் காலமாகத் திட்டமிட்ட கவிதா நிகழ்வுகளை நடத்தி வருகின்றது.

இளையபாரதி: திட்டமிட்ட கவிதா நிகழ்வு என்றால் ...

கவிநாயகர்: கவியரங்கத்தைத்தான் அவர்கள் கவிதா நிகழ்வு என்று அழைக்கிறார்கள். திட்டமிடுத லாவது ஒவ்வொரு இரண்டு மாதத்துக்கு ஒரு முறை ஒவ்வொருவர் தலைமையில் கவியரங்கம் ஒன்றை நடத்துதல். இத்தொடரில் முதலாவது கவியரங்கம் எனது தலைமையில் கடந்த ஆண்டு மார்கழியில் பாரதியாரின் 125ஆவது பிறந்த நாளைக் கொண்டாடு முகமாக ஸ்காபரோ நகராட்சி மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. இரண்டாவது உதயன் பத்திரிகை ஆசிரியர் திரு. ஆர்.என். லோகேந்திரலிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்றது. முன்றாவது ஈஸ்ரவுண் விருந்துபசார மண்டபத்தில் இவ்வாண்டு ஏப்பிரல் மாதம் 13ஆம் நாள்

நடைபெற்றது. அதற்கு திரு. சின்னையா சிவநேசன் தலைமை தாங்கினார். ‘வசந்தமே’ என்ற பொருளில் கவிஞர்கள் அருள் சுப்பிரமணியம், அருட்கவி த. ஞானகணேசன், கலைவேந்தன் கணபதி இரவீந்திரன், மாவிலி மெந்தன் சி. சண்முகராஜா, பண்டிதர் சா.வே. பஞ்சாட்சரம், கவிஞர் இராஜ் கண்ணா ஆகியோர் கவிதைகள் பாடினார்கள்.

முடிவில் குறிப்புரை சொல்ல என்னை அழைத்தார்கள். நான், “செயலாளர் திரு. த. சிவபாலு அவர்கள் கவிதை பாட அதிக கவிஞர்களை அழைத்துவிட்டார் என்று தொடக்கத்தில் நினைத்தேன். ஆனால் கவியரங்கந்தான் தனியொரு நிகழ்வு என்ற வகையில் ஏழுபேர் அதிகம் இல்லை என்பதை அவர் நிருபித்திருக்கிறார். இத்தொடரை ஒழுங்குமுறையில் நடத்திக் கவிதாரசனையை வளர்த்து வரும் இணையத் தலைவர் திரு. ஆர்.என். லோகேந்திரலிங்கம் அவர்களையும் செயலாளர் திரு. த. சிவபாலு அவர்களையும் பாராட்டுகிறேன். கவிதை என்பது உள்ளத்தில் ஊறி, மீறிவரும் உணர்வுக்கு அழகானதும் அளவானதுமான சொற்களால் கற்பணையும் விற்பனமும் கலந்த வடிவம் கொடுத்தல். இந்த வரைவிலக்கணம் மிகச் சிறப்பாக இன்று பின்பற்றப் பட்டிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாணியில் கவர்ச்சியாகப் பாடினார்கள். இளைஞர் இராஜ் கண்ணாவை அனுபவம் மிகுந்த பண்டதர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்களுடன் சரியாசனம் வைத்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது” என்று கூறிமுடித்தேன்.

இத்துடன் இந்தக் கவியரங்க அனுபவத் தொடரையும் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

இளையபாரதி: நன்றி ஐயா. மீண்டும் சந்திப்போம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

41. சொற்பொழிவு அனுபவங்கள்

02.06.2008

இவையபாரதி: வணக்கம் ஜயா. என்ன புதினம்?

கவிநாயகர்: அப்படி ஒன்றும் இல்லை. நான் நேற்று மாலை இரிச்மன் ஹில் பிள்ளையார் கோயிலில் சிவதொண்டன் நிலையம் கவாய் ஆகீன் முதல்வர் சங்குரு போதிநாத வேலன் சுவாமிகளுக்கு அளித்த வரவேற்புக்குச் சென்றிருந்தேன். அவரது பேச்சைத் தமிழில் விளக்கும் ஒரு பணியும் இருந்தது.

இவையபாரதி: இன்றைக்கு என்ன புதினம்?

கவிநாயகர்: இன்றைக்கு ...

இவையபாரதி: நீங்கள் கண்டியத் தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தில் வரலாறு சொல்லத் தொடங்கி இன்றுடன் ஒரு வருடம் ஆகுது ஜயா!

கவிநாயகர்: அட, அதற்குள்ளாகவா? அப்போ கொண்டாட்டம் ஒன்றும் இல்லையா? சரி வாயாலை என்றாலும் ஒரு கேக்கை வெட்டுவோம்.

கடந்த சில வாரங்களாக எனது கவியரங்க அனுபவங்களை நேயர்களோடு பகிரந்து கொண்டேன்.

இவையபாரதி: சும்மா பகிரவில்லை, அனுபவித்து அனுபவித்துப் பகிரந்து கொண்டிர்கள்!

கவிநாயகர்: சரியான மதிப்பீடு. கவியரங்கங்களிலும் முழுமனத்துடன்தான் நான் பங்குபற்றுவது வழக்கம். அந்த அனுபவங்களையும் உண்மையில் அனுபவித்துத்தான் உங்களோடு பகிரந்து கொண்டேன். பழைய நினைவுகளில் மூழ்கித் திணைப்பதில் நிகரற்ற ஒரு மகிழ்ச்சி இருக்கவே செய்கிறது. அதைனை இந்த நிகழ்ச்சியை ஒழுங்காகக் கேட்டுவரும் அளவெட்டி நன்பர் வெலுப்பிள்ளையும் கடந்தவாரம் எனக்குத் தொலைபேசி எடுத்துச் சொல்லியிருந்தார். மற்றொரு நன்பர் புலவர் மயில்வாகனம் கவியரங்க அனுபவம் நிறைவுக்கு வந்ததையிட்டுக் கவலை தெரிவித்தார். எனவே, நான் மட்டுமல்ல நேயர்களும் இதனைக் கேட்டு நன்றாக அனுபவித்திருப்பது தெரிகிறது. இந்த வாய்ப்பினை எங்களுக் கெல்லாம் தந்த உங்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, இன்று முதல் எனது சொற்பொழிவு அனுபவங்களைப்பற்றி இலக்கியம், சமயம் என இரண்டாகப் பிரித்துப் பேசப்போகின்றேன்.

எனக்கு அழகான தமிழைப் பேசிக்காட்டியவர் சாவகச்சேரி இறிபேக் கல்லூரியில் எனக்குத் தமிழ்ப் படிப்பித்த ஆசிரியர் பண்டிதர் திரு. வி.என் ஜயாத்துரை அவர்கள். மேடையில் என்னை முதல்முதலாக நிறுத்திப் பேச வைத்த கல்லூரியும் இறிபேக் கல்லூரிதான். தொடர்ந்து எனது பேச்சைக் கலையை வளர்த்தெடுத்த பெருமை சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரிக்கும் கோவை கலைக் கல்லூரிக்கும் உண்டு.

கிறித்துவக் கல்லூரியில் நடந்த ஒரு கூட்டம் இப்பொழுதும் நினைவில் நிற்கின்றது. 1956ல் திரு. S.W.R.D. பண்டாரநாயக்காவால் கொண்டுவரப்பட்ட சிங்களம் மட்டும்

சட்டத்தை எதிர்த்துக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் கற்ற இலங்கைத் தமிழ் மாணவர் செலையூர் மண்பத்தில் ஒரு கூட்டம் நடத்தினர். அதில் ஒருவர் பேசும்பொழுது 80 சிங்கங்களுடன் 20 மாண்கள் சீவிக்கழுதியாது என்ற பொருள்படப் பேசினார். அடுத்துப் பேசிய நான் சிங்ளவர் 80 சிங்கங்கள் என்றால் நாழும் 20 சிங்கங்கள்தான், மாண்கள் அல்ல என்று பேசிக் கைதட்டல் வாங்கினேன்.

எனது நாவன்மைதான் கிறித்துவக் கல்லூரித் தமிழ் மன்றத்தின் செயற்குமுத் தேர்தலிலும் வெற்றிபெற்ற செய்தது என்பது எனது கருத்து. கோவையில் நான் பதவிகள் எதுவும் வகிக்கவில்லை. இருந்தாலும் மேடைப் பேச்சுகளுக்குக் குறைவிருக்கவில்லை. எனது பேச்சால் மாணவர் மட்டுமன்றி விரிவுரையாளரும் கவரப்பட்டனர். இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணமாக ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்லலாம். கோவைக் கலைக் கல்லூரியில் ஆங்கில எழுந்தமானப் பேச்சுப் போட்டி ஒன்று நடந்தது.

இவையபாரதி: எழுந்தமானப் போட்டியில் நீங்கள் விரும்பிய பொருளிற் பேசவீர்களா அல்லது தலைப்பைத் தருவார்களா?

கவிநாயகர்: தலைப்பை அவர்கள்தான் தருவார்கள். பதினெந்து நிமிடத்துக்கு அல்லது அரை மணித்தியாலத்துக்கு முன்னதாகத்தான் அறிவிப்பார்கள். சில சமயம் பேச்சாளர்களை மண்பத்தில் இருத்திவிட்டு சில நிமிடங்களுக்கு முன்னதாகவும் சொல்லுவார்கள். நான் எனது படிப்புத் தொடர்பான கட்டுரை ஒன்றை எழுதுவதில் ஈடுபட்டிருந்த நேரம் அது அதனால் போட்டியிற் பங்குபற்றும் நாட்டம் இருக்கவில்லை. அந்தப் போட்டியில் நான் பங்குபற்றாததால் எனது ஆங்கில விரிவுரையாளர் பேச்சுப் போட்டியை ஒத்தி வைத்துவிட்டார்.

அடுத்த நாளே அவர் என்னைச் சந்தித்து, போட்டிக்கு வராத காரணத்தைக் கேட்டு அறிந்துகொண்டு, எனக்கு வசதியான நேரத்தில் போட்டியை வைப்பதாகச் சொன்னபோது, என்னால் தப்பமுடியவில்லை. நான் எப்படியும் போட்டியிற் பங்குபற்ற வேண்டும் என்று அவர் கருதியமைக்கு நான் வெற்றிபெறுவேன் என்ற நம்பிக்கை மட்டுமன்றி, வெற்றி தகுதியான ஒருவரைச் சென்றையை வேண்டும் என்ற அவரது கொள்கையும் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவர் அதற்கு முன்னரும் என்னைப் பல போட்டிகளில் பங்குபற்றத் தூண்டியவர். ஒரு முறை தலைப்பு முன்னதாகவே அறிவிக்கப்பட்ட போட்டி ஒன்றுக்குரிய பேச்சைத் தானாக எழுதியும் தந்திருக்கிறார். அந்த அளவுக்கு எனது நாவன்மையாற் கவரப்பட்ட ஒரு பெருமகன் அவர்.

இவையபாரதி: அது சரி ஜயா, நீங்கள் கூறிய எழுந்தமானப் போட்டியில் யார் வெற்றி பெற்றது?

கவிநாயகர்: அது கல்லூரித் தெரிவுப்போட்டி. ஒரு பெண்ணையும் என்னையும் தெரிவுசெய்து மாவட்டப் போட்டிக்கு அனுப்பினார்கள்.

இவையபாரதி: உங்களுடைய ஆங்கில விரிவுரையாளருடைய பெயர் ... ?

கவிநாயகர்: திரு. கிருஷ்ணராவ் உன்னி.

இவையபாரதி: மலையாளமா?

கவிநாயகர்: தமிழ்நாட்டு மலையாளி. இனி, கல்லூரி மாணவ மாணவிகளும் எனது இரசிகர்களாலே இருந்தார்கள் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். எனது நினைவுக் குறிப்பேட்டில் எனது பேச்சுவன்மையைப் பற்றியே பலரும் பாராட்டி எழுதியிருக்கிறார்கள். சில இரசிகர்கள் தங்கள் வீடுகளுக்கு என்ன அழைத்து விருந்துபசாரங்களும் செய்திருக்கிறார்கள். பேச்சாளனுக்கு இருக்கக்கூடிய மதிப்பை நான் அப்பொழுதே உணர்ந்துகொண்டேன். எனது இரசிகர்களில் ஒருவர் திரு. தியாகராசா என்பவர். என்னுடன் புவியில் படித்தவர். தாயகத்தில் கொழும்புத்துறையைச் சேர்ந்தவர். அவர்தான் முதன்முதலாகப் பொதுக் கூட்டம் ஒன்றில் என்னைப் பேச வைத்தவர்.

இளையபாரதி: அது எப்பொழுது?

கவிநாயகர்: 1957ஆம் ஆண்டு. கோடைவிடுமுறைக்கு நான் ஊருக்குச் சென்றபோது கொழும்புத்துறை வாலிப்ர் சங்கத்தின் ஆண்டு விழாவில் பேச அழைத்திருந்தார். யோகர்சவாமிகள் குடியிருந்த பதியிலே எனது கண்ணிப் பேச்சு அரங்கேறியது தெய்வசித்தம் என்றே நினைக்கின்றேன்.

இளையபாரதி: என்னத்தைப் பற்றிப் பேசினீர்கள்?

கவிநாயகர்: திருக்குறளின் பெருமைபற்றி. அதுவே பிற்காலத்தில் சொற்பொழிவுக்கேற்ற சுவைப்பொருளாகவும் எனக்கு அமைந்துவிட்டது. அந்தக் காலத்தில் பாரதி விழாக்கள் அதிகம் நடை பெறும். பல்கலைக்கழகப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு நான் மாத்தளையிற் கந்திக்கத் தொடங்கிய காலத்தில் பாரதியாரைப் பற்றிப் பேசுவதற்கே அதிக அழைப்புகள் வரும். செப்தம்பர் மாதம் என்றால் பாரதி விழாக்கள்தாம். கிழமை நாட்களிற் பாடசாலைகளிலிருந்து அழைப்புகள் வரும். கிழமைமுடிவில் சமூக அமைப்புகள் நடத்தும் பாரதி விழாக்களில் பேசுவதற்கு மலைநாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் அழைப்புகள் வரும். கவியரங்கங்களில் கால்வைப்பதற்கு முன்னதாகவே நான் ஒரு பேச்சாளனாக உலாவரத் தொடங்கி விட்டேன்.

இளையபாரதி: ஒரு பேச்சாளனாக வருவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?

கவிநாயகர்: முதலிலே பேச்சாற்றல் இயல்பாக இருக்கிறதா என்பதனை அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இருந்தால் அதனை வளர்க்கவேண்டும். வளர்ப்புதற்கு நாட்டமும் இருத்தல் வேண்டும். பாடசாலையில் என்னைவிட நன்றாகப் பேசிய பலர் பிற்காலத்தில் பேச்சாளராக வரவில்லை. அவர்களை நான் எந்த மேடைகளிலும் காணவுமில்லை. காரணம் அவர்களுக்கு அதில் நாட்டமிருக்க வில்லை என்றே கருதுகின்றேன். என்னுடன் பாடசாலையில் நன்றாக நடித்தவர்கள் பிற்காலத்தில் நடிப்புத் துறைக்கு வரவுமில்லை, அதனை வளர்க்கவும் இல்லை. ஆற்றல் இருந்தாலும் அதனை வளர்க்கும் ஆர்வமும் கூடவே இருக்க வேண்டும்.

மற்றுமொன்று, பாடசாலையில் என்னைவிட நன்றாகப் பேசியவர்கள் இருந்தார்கள் என்று சொன்னேன். பாடசாலைகளிற் பாடமாக்கிவிட்டு 5 நிமிடம் பேசுவதற்கும் வெளியிலே பொதுக் கூட்டங்களில் பாடமாக்காது ஒரு மணித்தியாலும் பேசுவதற்கும் அதிகம் வேறுபாடுள்ளது.

பேச்சாளருக்கு நல்ல சொல்வளமும் அறிவும் இருத்தல் வேண்டும். இவை இரண்டுக்கும் நிறையவே வாசிக்க வேண்டும். பாடசாலைப் பாடுத்தகங்களை மட்டும் படித்துப் பரீட்சைகளில் தேறிப் பெறும் பட்டங்கள் பேச்சாளரை

உருவாக்காது. எழுதி வாசிக்கின்றவர் பேச்சாளர் அல்லர். சொல்வளமும் அறிவும் இல்லாதவர் பேச மேடையேறுவது கானமயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழிக் கதையாகத்தான் முடியும்.

இனி, சொல்வளமும் அறிவும் இருந்தால் மட்டும் போதாது. பேச்சாளருக்கு மேடைத் துணிச்சலும் இருந்தல் வேண்டும். இதனைப் பயிற்சியால் வளர்க்கலாம் என்றே நான் கருதுகின்றேன். சிலர் இல்லை அது இயல்பானது என்கிறார்கள். ஒர் உண்மையை இங்கே சொல்ல வேண்டும். பேச்சாளனாக வருவதற்கு நான் நானாக எதுவுமே திட்டிட்டுச் செய்யவில்லை. என்னிடத்தில் பேச்சாற்றல் இருப்பதை அறிந்த ஆசிரியர்கள்தான் அதனை வளர்த்தார்கள், வளர்க்க ஊக்குவித்தார்கள் என்பதுதான் உண்மை.

இறிபேக் கல்லூரியில் சாரணர் இயக்கத்தில் இருந்தேன். இயக்கத்துக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர் அசிரியர் திரு. பரராசரிங்கம். அவர் சிலரை வாசிப்புப் பட்டி எடுப்பதற்குத் தெரிவுசெய்தார். நானும் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். வாசிப்புப் பட்டிக்கு 100 புத்தகங்களை வாசித்து, ஒவ்வொன்றினதும் சுருக்கத்தை எழுதிக் காட்டவேண்டும். இந்தப் பயிற்சி எனது அறிவு விருத்திக்கு நல்ல அத்திவாரமாக அமைந்தது. அத்துடன் வாசிப்புப் பழக்கத்தையும் வளர்த்துவிட்டது. இளமைக் காலத்தில் நான் நிறைய வாசிப்பேன்.

இளையபாரதி: இப்பொழுது ...?

கவிநாயகர்: இப்பொழுதும் வாசிக்கின்றேன். முன்புபோல இல்லை என்றாலும் வாசிக்கின்றேன். ஒரு சொற்பொழிவாளன் கற்றுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

யாதானும் நாடாமால் உரைாமால் என்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாழு

என்றார் வள்ளுவர் பெருமான். ஒரு சொற்பொழிவாளன் சிறந்த அறிஞனாக இருக்க வேண்டும். அறிவுச் செல்வத்தை மக்களுக்கு வழங்குகின்றவனாக இருத்தல் வேண்டும்.

அதற்கு அவன் சாந்துணையும் கற்றுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். கற்றதைக் கேளாரும் வேட்ப மொழியும் ஆற்றல் படைத்தவருக்கே அழைப்புகள் அதிகமாக இருக்கும். கேளாரும் வேட்ப மொழியும் ஆற்றலுக்கு மற்றொரு பெயர் நாவன்மை.

நாநலம் என்னும் நலனுடைமை அந்நலம்
யாநலத்து உள்ளதா உம் அன்று

என்கிறார் வள்ளுவர் பெருமான். அதாவது, நாவன்மை என்ற நலம் பிற நலங்களுள் அடங்குவதன்று. அது ஒருவருக்குரிய சிறந்த உடைமையாகும் என்கிறார்.

நான் பெரிய அறிஞன் அல்லன். ஆரம்ப காலங்களில் நன்றாக ஆயத்தஞ் செய்து கொண்டுதான் மேடையில் ஏறுவேன். அதனைக் கொஞ்சம் கவர்ச்சியாகவும் சொல்லுவேன். இந்தக் கவர்ச்சிதான் அதிக அழைப்புகளுக்குக் காரணம் என்று நினைக்கிறேன். பெரியவர்கள் மத்தியிலன்றி இளைஞர் மத்தியிலும் எனக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. ஒரு நல்ல உதாரணம் காங்கேசன்துறை இளைஞர் மன்றம். அந்த மன்றத்தைச் சேர்ந்த திருவாளர்கள் நடா இராஜ்குமார், ப. விக்னேஸ்வரன், ப. ஞானேஸ்வரன் போன்றவர்கள் இங்கு இருக்கிறார்கள். இங்கு இல்லாத, இப்பொழுது அமர்ராகிவிட்ட திரு. கருணானந்தசிவம் என்பவரையும் மறக்கமுடியாது. இவர்கள்

தங்கள் மன்றத்தின் ஆண்டு விழாக்களுக்குத் தொடர்ந்து ஆறு தடவைகள் என்னை அழைத்துப் பேச வைத்திருக்கிறார்கள்.

இளையபாரதி: பொதுவாக விழாக்கள் நடத்துகின்றவர்கள் இந்தமுறை ஒருவரை அழைத்தால், அடுத்தமுறை வேறு ஒருவரை அழைப்பதுதான் வழக்கம். உங்களைத் தொடர்ந்து ஆறு வருடங்கள் அழைத்திருக்கிறார்கள் ...

கவிநாயகர்: ஓம். 1966விருந்து 1971 வரை.

இளையபாரதி: அதன் பிறகு அவர்கள் அழைக்கவில்லை ... ?

கவிநாயகர்: இல்லை. 1972ல் கூட்டம் நடக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன். சேக்குவாரா இயக்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் கூட்டம் ஓன்றை நடத்தியதைத் தொடர்ந்து பல இளைஞர் கைது செய்யப்பட்ட ஆண்டு அது. 1973ல் நான் அதிபராக வானிக்குளம் சென்றுவிட்டேன். அது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அவர்கள் தொடர்ந்து அழைத்தது ஒரு மதிப்புத்தான். அதைவிடப் பெரிய மதிப்பு எனது பேசுக்களை ஒலிப்பதில் செய்து, அவற்றைப் போட்டுப் பார்த்து, என்னைப்போலப் பேசப்படக் கூடிய முயன்றது. அதனை ஒரு பட்டறையாகவே திரு. கருணாநந்தசிவம் நடத்தினார் என்று பின்னாலே கேள்விப்பட்டபோது மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது.

இளையபாரதி: பேச்சரங்கம் பொதுவாகப் பலவகைப்பட்டிருக்கும். அரசியல் அரங்கம், முத்தமிழ் அரங்கம், சமய அரங்கம் என்றெல்லாம் பேச்சரங்கத்தைப் பிரிக்கலாம். இந்தப் பிரிவுகளிலே உங்களை எந்த அரங்கத்திற் சேர்க்கலாம்?

கவிநாயகர்: முத்தமிழ் அரங்கத்திலும் சமய அரங்கத்திலும் சேர்க்கலாம். இப்பொழுது நான் சொல்லிக்கொண்டு வருவது இலக்கியம் மற்றும் கலைதொடர்பான எனது மேடைத் தோற்றங்களைத் தான். சமய அரங்கத்தைப்பற்றித் தனியாக அடுத்தவாரம் பேசலாம் என்றிருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: நீங்கள் நல்ல தமிழ் உணர்வு மிகுந்தவர் என்பது எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இந்த நிகழ்ச்சியைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பவர்கள் என்றில்லாது பொதுவாக எல்லோருமே அதனை அறிவார்கள். அந்த உணர்வு தமிழ் அரசியலுக்கு உங்களை இழுத்துச் செல்லவில்லை என்பதையும் அறிவோம். உங்கள் நாவன்மையை அரசியலுக்கு நீங்கள் ஏன் பயன்படுத்தவில்லை?

கவிநாயகர்: இது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. கேட்கப்படவேண்டிய கேள்வி. எனினும் இந்தக் கேள்விக்கு அடுத்த ஒர் அங்கத்திலே எனது அரசியல் அனுபவம்பற்றிப் பேசும்பொழுது விடையளித்தல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

அக்காலத்திற் பெரும் பேச்சாளர்களாக விளங்கிய பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதை செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன், புலவர்மணி பெரியதமிழ்பிள்ளை, இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், பண்டிதர் இ. நமசிவாயம், பண்டிதர். க.பொ. இரத்தினம், கவிஞர் செ. கதிரேசர்பிள்ளை, வித்துவான் F.X.C. நடராசா, பண்டிதை திருமதி துரைசிங்கம், பண்டிதர் சங்கரப்பள்ளை, வித்துவான் ஆறுமுகம், வித்துவான் வேலன், ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா போன்ற முத்த பரம்பரையினர் வயதிற் குறைந்த என்னையும் ஒரு பேச்சாளனாக அங்கீரிக்கக் கூடிய அளவுக்கு நான் மிகக் குறுகிய காலத்துக்குள் வளர்ந்துவிட்டேன்.

இளையபாரதி: அங்கீராரம் என்று நீங்கள் சொல்வது எந்த வகையில்?

கவிநாயகர்: அவர்கள் தங்கள் கூட்டங்களுக்கு என்னையும் ஒரு பேச்சாளனாக அழைத்த வகையில். நான் குறிப்பிட்டவர் களுள் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையைத் தவிர மற்றைய அறிஞர்கள் எல்லோருடனும் மேடையில் தோன்றியிருக்கிறேன். அவர்களிற் பலருடைய தலைமையிலே பேசியுமிருக்கிறேன். சில சமயங்களில் என்னை மட்டும் அழைத்துப் பேசவைத்த பெருமக்களும் இருக்கிறார்கள். மல்லாகம் - அளவெட்டி கூட்டுறவுச் சங்கம் பெரிய அமைப்பு. அதன் சிறப்பான இயக்கத்துக்குப் பொறுப்பாளர்களில் ஒருவர் பண்டிதர் க. நாகலிங்கம் அவர்கள். அவருடைய தலைமையில் ஒரு கூட்டுறவுக் கூட்டம். நான்தான் ஒரு பேச்சாளன். அவையிலே கூட்டுறவுத்துறை வல்லாளர் பலர் இருந்தனர்.

நான் பேசுகையில் “பண்டிதர் நாகலிங்கம் ஜயா அவர்கள் என்னை அழைத்த பொழுது, கூட்டுறவு இயக்கத்துக்கும் எனக்கும் பெரிய தொடர்பு இல்லை. என்னை ஏன் அழைக்கிறீர்கள் என்று கேட்டேன். அவர் கூட்டுறவுப்பறித்தான் பேசவேண்டும் என்றில்லை. விரும்பியதைப் பேசலாம் என்று அழைத்தார்கள்” என்று தொடங்கி அவர்களுக்கு ஒரு கதை சொன்னேன். கதை முடிவில் அதற்குரிய பாடலையும் பாடிக் காட்டினேன்.

என்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லங்குக் கடனே
நன்னடை நல்குதல் வேந்தந்துகுக் கடனே
ஒளிருவாள் அருங் சமம் உருக்கிக்
களிரு ஏறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே!

என்பது அந்தப் பாடல்.

இளையபாரதி: இது எங்கை வருகுது, ஜயா?

கவிநாயகர்: புறநானுந்தில் வருகிறது. பொன்முடியார் என்ற புலவர் பாடியது. ஒரு பெண்மணி கூற்றாக இது பாடப்பட்டுள்ளது. அந்தப் பெண், “பிள்ளையைப் பெற்றுத் தருதல் என்னுடைய தலையாய் கடமை. அவனை நல்ல குணமும் அறிவும் நிறம்பபெற்ற ஒழுக்கசீலனாக வளர்ப்பது தந்தையின் கடமை. அவனுக்கு நாட்டைப் பாதுகாக்கும் போர்க்கலையைப் பயிற்றுவித்தல் மன்னுடைய கடமை. நாட்டைப் பகைவர் தாக்கும்பொழுது, கையில் வாள் கொண்டு போர்க்களம் சென்று, யானைகளைக் கொன்று வெற்றியோடு திரும்புதல் காளையின் கடமை” என்கிறார்.

முன்னுரையை அடுத்து முறையாகப் பேசத்தொடங்கியபின் கிட்டத்தட்ட அரை மணித்தியாலம் வரை கூட்டுறவு என்ற சொல்லையே நான் பாவிக்க வில்லை. பாடலைப் பாடியின் பிள்ளை வளர்ப்பில் தாய், தந்தை, கொல்லன், மன்னன் ஆகியோருக்கு இருக்கும் கூட்டுப் பொறுப்பைத்தான் இந்தப் பாடல் வலியுறுத்துகின்றது என்று சொன்னேன்.

தொடர்ந்து இன்றும் எமது சமுதாயத்தில் குடும்ப மட்டத்தில், பாடசாலை மட்டத்தில் பிள்ளை வளர்ப்பில் பின்பற்றப்பட்டு வரும் கூட்டுறவை விளக்கினேன். சமூக மட்டத்தில், புல்லுப் பிடுங்குவதில், குடும்பியதில், வீடு வேய்வதில், வேலி அடைப்பதில் எமது மக்கள் பின்பற்றிவரும் கூட்டு முயற்சிகளை வலியுறுத்தினேன்.

பலர் இந்தக் காலத்தில் பொருள் பண்டம் விற்பதுதான் கூட்டுறவு என்று நினைக்கிறார்கள். தமிழர்களுடைய வாழ்க்கையே பிறப்பிலிருந்து இறப்புவரை கூட்டுறவு வாழ்க்கையாகத்தான் அமைந்திருக்கிறது என்று சொல்லி முடித்தேன்.

இந்தக் கூட்டத்தில் இந்தப் பாட்டிலுள்ள கூட்டுறவுக் கருத்தையே வலியுறுத்தினேன். ஆனால் இதே பாட்டடைச் சொல்லிப் பல இளைஞர் கூட்டங்களில் இளைஞருடைய தலையாய் கடன் போர்செய்தல்தான், நாட்டைக் காப்பாற்றுவதுதான் என்று பாட்டின் இயல்பான பொருளை வலியுறுத்தியிருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: தமிழ் இளைஞர் போரைப் பற்றிச் சிந்திக்காத காலத்தில் எல்லாம் அவர்களுக்கு போரைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறீர்கள்.

கவிநாயகர்: ஓமோம். பண்டிதர் க.பொ. இரத்தினம் அவர்களுடைய ஒரு திருக்குறள் விழாவில் குறள் ஒன்றுக்கு வித்தியாசமான விளக்கம் அளித்தேன்.

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை

என்ற குறளுக்கு, ‘தன்னைத் தோண்டுகிறவரை விழாமல் தாங்கும் நிலம்போல, தம்மை அவதாநாகப் பேசுகின்றவரையும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்’ என்பது இயல்பான பொருள். இந்தப்பொருளைச் சொல்லிவிட்டு, பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லை இருக்கிறது என்ற பொருளையும் இந்தக் குறள் கொண்டிருக்கிறது என்று தொடர்ந்தேன்.

நிலத்தைத் தொடர்ந்து அகழ்வாரை நிலம் எப்படித் தாங்குகிறது? நிலத்தின் மேற்பரப்பில் மன் இருக்கிறது. மன்னை வெட்டுகையில் ஒரளவுக்குப் பொறுக்கிறது. மேலும் கிண்டினால் நீர் வருகிறது. அதாவது நிலம் அழுகிறது என்று பொருள். மன்படைக்குக் கீழே கருப்படை இருக்கிறது. அதாவது தொடர்ந்து தோண்டவேண்டாம் என்று நிலம் சொல்லாமல் சொல்கிறது. தோண்டுவதைத் தடுக்கிறது. புவியின் மையம் நோக்கி வெப்பம் அதிகரிக்கின்றது. சரியாகச் சொன்னால் ஏவ்வொரு 64 அடிக்கும் ஒவ்வொரு பாகை வெப்பம் கூடிக்கொண்டு செல்கிறது. தொடர்ந்து தோண்டினால் நிலம் நெருப்பைக் கக்கும். தோண்டுகின்றவன் எரிந்து சாம்பராவான். சுரங்க விபத்துக்கள் நிலத்தின் பொறுமை இழக்கும் இயல்பைக் காட்டுகின்றது. ஆக, ஒருவனை இகழ்வதற்கும் ஒரு எல்லை இருக்கிறது. அளவுக்கு மீறி இகழ்ப்பவனை அல்லது தொடர்ந்து உள்ளத்தைப் புண்படுத்துகின்றவனைத் தண்டிக்கலாம் என்று இந்தக் குறள் சொல்கிறது. அதனால் சிங்களாவரின் அட்டூழியங்களுக்கு எதிராகத் தமிழர் பொங்கி எழுவதில் தவறில்லை என்றெல்லாம் பேசியிருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: நல்ல விளக்கம் ஜயா. இது எங்கை இருந்து எடுத்தனீங்கள் என்று கேட்கவேண்டும் போல இருக்கிறது. நேரம் ஆகின்றபடியால் அடுத்தவாரம் இதுபற்றித் தொடர்ந்து பார்க்கலாம். நன்றி ஜயா.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

42. சொற்பொழிவு அனுபவங்கள்: தெரடர்ச்சி ~

09.06.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

இளையபாரதி: இன்றைய தினம் என்ன ஜயா, சொற்பொழிவு அனுபவங்கள்தானே?

கவிநாயகர்: ஓம். இன்றைய தினம் இரண்டு திருத்தங்களுடன் எனது பேச்சை ஆரம்பிக்கிறேன். முன்னர் ஒருமுறை கறுப்பு என்ற சொல் சரியல்ல கருப்பு என்பதுதான் சரி என்றும் அது கருமை என்ற பண்புச் சொல்லடியாகப் பிறந்தது என்றும் இத்தொடரில் சொல்லியிருந்தேன். நன்பர் நக்கீரன் அதுகுறித்து ஓர் ஆய்வுநடத்தித் தொல்காப்பியத்தில் கறுப்பு நிறைத்தையும் குறிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் தகவலைத் தந்திருக்கின்றார். அதையொட்டித்தான் ஆறுமுக நாவலரும் கறுப்பு என்று எழுதியிருக்க வேண்டும் என்றும் நாம் முடிவுசெய்யலாம். திரு. நக்கீரன் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இரண்டாவது கடந்தவாரம் காங்கேசன்துறை இளந்தமிழர் மன்றம்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் திரு. கணேசமூர்த்தியின் பெயரைச் சொல்லவில்லையே என்று கீதவாணி நடா இராஜ்குமார் குறைப்பட்டுக்கொண்டார். மறந்து மாஸ்டரின் பிரம்பு என்று அந்தக் காலத்தில் தாயகத்திற் சொல்வார்கள். கண்டாவில் அது மறுதிக்கு மருந்து மாணவர் பிரம்பு ஆகிவிட்டது. இராஜ்குமார் எனக்கு மாணவர் மாதிரி. அவருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

காங்கேசன்துறை இளந்தமிழர் மன்றத்துக் கணேசமூர்த்தி ஒரு முற்போக்குவாதி. சமூக சீர்திருத்தங்களுக்குத் தமது பேச்சுக்களிலும் எழுத்துக்களிலும் முதன்மை அளித்தவர். அவரது ‘சந்தனக்காடுகள்’ என்ற ஆக்கம் புகழ்பெற்றது. திரு. நடா இராஜ்குமாருக்கு எனது பேச்சுக்களைப் போட்டுக்காட்டிப் பேசப் பழக்கியது அவர்தானாம். குணேசமூர்த்தி தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்துக்கும் பலவழிகளில் உதவியவர். அவருக்கு மாமனிதர் என்ற பட்டங் கொடுத்துத் தேசியத் தலைவர் சிறப்பித்ததையும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இனி இன்றைய பொருளுக்கு வருவோம். கடந்தவாரம் நீங்கள் கேட்ட கேள்வி ஒன்றுடன் நிறுத்திக் கொண்டோம் என்று நினைக்கிறேன்.

இளையபாரதி: அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை

இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை

என்ற குறளுக்கு நீங்கள் கூறிய புதிய விளக்கம் எங்கே காணப்படுகிறது என்று கேட்டேன்.

கவிநாயகர்: அதனை நீங்கள் எங்கேயும் தேடிப் பெறமுடியாது. அது என்னுடைய சொந்த விளக்கம். இதனைப் பிறகாலத்தில் கட்டுரையாகவும் எழுதியிருக்கிறேன். பல சிந்தனைகள் எழுதப்படாமலேயே காற்றோடு காற்றாகப் போய்விட்டன. புதிய சிந்தனைகளை அல்லது விளக்கங்களைத் தேடிக்கொண்டு போனால் வராது. அவை இருந்தாற்போல் மின்னிக் கொண்டு வரும். முக்கியமாக அமைதியாக இருந்து சிந்திக்கையில் அடித்து விழுந்துகொண்டு வரும்.

யேர்மனியில் பல பரதநாட்டிய அரங்கேற்றங்களுக்கு முதன்மை விருந்தினராக மனைவியுடன் சென்றிருக்கிறேன். அவற்றில் ஒன்று பிராங்பேட்டில் நடந்தது. அரங்கில் ஆடல் நங்கையைப் பார்த்துக்கொண்டு அமைதியாக இருந்தபோது பரதத்துக்கு ஒரு புதிய பொருள் தோன்றியது. பேசும் பொழுது அதனைச் சொன்னேன். பரதம் என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் சொல்லுக்குள்ளேயே இருக்கிறது. சொல்லும்குள் முன்று வேறு சார்கள் உள்ளன. பானாவை நீக்கினால் ரதம் என்ற சொல்லும் ரானாவை நீக்கினால் பதம் என்ற சொல்லும் தானாவை நீக்கினால் பரம் என்ற சொல்லும் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். ரதம் என்றால் தேர். பதம் என்றால் பக்குவும். பரம் என்றால் பரம்பொருள்.

இச்சொற்கள் எமக்கு உணர்த்தும் பொருள் என்னவென்றால், பரதம் எனகின்ற தேரில் ஏறுவர் பக்குவும் அடைந்து பரம்பொருளை அடைவர் என்பது. அரங்கேற்ற முடிவில் சில நடன ஆசிரியர் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு, இப்படி ஒரு விளக்கத்தை இன்றுதான் கேட்டோம் என்று சொன்னார்கள். பின்னால் கண்டாவிலும் ஒரு நடன அரங்கேற்றத்தில் இந்த விளக்கத்தை சொல்லியிருக்கிறேன்.

இவையபாரதி: புதிய விளக்கந்தான். நீங்கள் முன்பு இந்தத் தொடரிலியே தமிழிலே எல்லாம் இருக்கிறது. புதிதாகச் சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்று சொன்னீர்கள். இப்பொழுது அரைத்த மாவை அரைக்காமல் புதுச் சுதாய்ச் சொல்லியிருப்பதான். இவ்விதமான சிந்தனைப் பேச்ககள்தான் பேச்சுத் துறையில் உங்கள் வளர்ச்சிக்குக் காரணம் என்று சொல்லலாமா?

கவிநாயகர்: சொல்லலாம். உங்களுக்கும் அது பொருந்தும். இலண்டனில் காரைநகர் மக்கள் கூட்டத்தில் “காரைநகர்க்காரர் எச்சிற் கையாலும் காகம் தூர்த்தமாட்டார்கள் என்று சொல்வார்கள். அது உண்மைதான். ஏனென்றால் அவர்கள் காகங்களுக்கு இலைபோட்டுத்தான் உணவு வைப்பார்கள்” என்று சொன்னபோது மண்டபம் அதிர்ந்த கைத்தடல் இலண்டன் கோபுர மணிக்கூட்டுச் சத்தத்திலும் அதிகமாக இருந்ததாமே. நல்ல கற்பனை அது. ஒரு பேச்சாளனுக்கு நல்ல சிந்தனைகள் மட்டும் இருந்தாற் போதாது. நான் முன்னர் சொன்னதுபோல நல்ல கருத்துக்களைக் கேளாரும் வேப்ப மொழியும் நாவன்மையும் வேண்டும். அதுவும் உங்களுக்கு இருக்கு.

இவையபாரதி: அதுசரி, கண்டாவில் சொற்பொழிவுக் கலை எப்படி இருக்கிறது?

கவிநாயகர்: இல்லாத ஒன்றை எப்படி இருக்கிறது என்றால் நான் என்னத்தைச் சொல்ல. இங்கு பேச்சாளர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் கேட்பதற்குத்தான் ஆட்களில்லை. நான் கலை இலக்கிய அரங்கத்தைப்பற்றிச் சொல்கிறேன். ஜந்து நிமிட, பத்து நிமிடப் பேச்சுக்களை சொற்பொழிவுக் கலையிற் சேர்க்க முடியாது. ஜந்து நிமிடம் பத்து நிமிடங்களுக்குள் விடயங்களைச் சுருங்கித்தான் பேச்சாளர்கள் பேசிவருகிறார்கள். சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல் நல்ல கலை. அதனைக் கேட்டு விளங்குவதற்கும் கொஞ்சம் விவேகம் வேண்டும். சில சமயங்களில் படித்தவர்களே எங்கள் பேச்சுகளைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளத் தவறிவிடுகின்றார்கள்.

ஒருமுறை ஒளிநாடா ஒன்றை வெளியிட்டு வைத்து உரைநிகழ்த்துகையில், “இதுபோன்ற ஒளிநாடா இதுவரை கண்டாவில் வெளிவந்ததில்லை” என்று சொல்லி முடித்தேன். இதற்குப் பத்திரிகை ஒன்றில் நான் அப்படிச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது என்றும் அந்த அளவுக்கு நாடா பெரிய தரமுடையதல்ல என்றும் ஒரு

விமரிசனம் வந்தது. எனது கூற்று இதுபோன்ற ஒளிநாடா இதுவரை வெளிவரவில்லை என்பது. இது இளையபாரதியைப் போல் கண்டாவில் வேறு ஒருவர் இல்லை என்று கூறுவதைப் போன்றது. அப்படி இருந்தால் உங்கள் தாயார் இரட்டைப் பிள்ளைகள் பெற்றிருக்க வேண்டும். இளையபாரதியைப் போலக் கண்டாவில் வேறு ஒருவர் இல்லை என்று சொல்லும்பொழுது நான் என்ன கருதுகிறேன் என்றால் அவரது முக்கோடு, அவரது முழியோடு, அவரது நடையோடு, அவரது உயரத்தோடு இன்னொருவர் இல்லை என்பதுதான். இது ஒரு நுணுக்கமான கருத்து. இதனைச் சரியாக விளங்கிக்கொள்ளாமல், விமரிசனம் எழுதியவர் என்ன நினைத்தார் என்றால் இது போன்ற சிறந்த ஒளிநாடா இதுவரை வெளிவரவில்லை என்று நான் சொன்னதாக நினைத்துவிட்டார்.

தவறு அங்கேதான் இருக்கிறது. நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. இதுபோன்ற ஒளிநாடா என்பதற்கும் இதுபோன்ற சிறந்த நாடா என்பதற்கும் நிறையவே வேறுபாடு இருக்கிறது.

தமிழின் ஆழநீரங்களை அறிந்துகொள்வதற்கும் போதிய அனுபவம் வேண்டும். தமிழைச் சரியாகப் பரிந்துகொள்ளாமல் பேச்சாளர்களே தங்கள் அறிவீன்த்தை அம்பலப்படுத்துவதுண்டு. கடந்த 24ஆம் திங்கள் மணிமேகலைப் பிரசரம் ரவி தமிழ்வாணன் நல்லூர் கந்தகவாமி ஆலயக் கல்யாண மண்டபத்தில் நூல் வெளியீட்டு விழா ஒன்று நடத்தினார். அதில் பேசிய மருத்துவர் ஒருவர் கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு என்ற தலைப்பில் நடத்தப்பெற்ற கவிதைப்போட்டி ஒன்றைப்பற்றிச் சொன்னார். அதில் இரண்டே வரிகளில் வந்த கவிதை ஒன்றுக்குத்தான் பரிசு கொடுத்தார்களாம். பின்னர் அந்தக் கவிதையைச் சொன்னார். கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு - அது காயும்வரை நான் எதைக் கட்ட.

என்று அவர் சொன்னபோது சபையில் உள்ளவர்கள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். சபையில் இருந்தவர்களும் எழுத்தாளர்களும் தமிழ் அறிந்தவர்களுமாகத் தென்பட்டார்கள். ஆனால் கதைசொன்ன மருத்துவருக்கோ விழுந்து விழுந்து சிரித்தவருக்கோ கந்தையானாலும் கசக்கிக்கட்டு என்ற பழமொழியின் பொருள் புரிந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இளையபாரதி: இதிலே புரிவதற்கு என்ன இருக்கிறது? கிழிந்த ஆடையானாலும் தோய்த்து நன்றாகப் பிழிந்து அழுக்கில்லாமல் கட்டு என்பதுதானே பொருள்?

கவிநாயகர்: அதேதான். பிழிந்து கட்டு என்றுதான் பழமொழி சொல்கிறதே தவிர, காயப்போடு என்று சொல்லவில்லை. அது தெரியாது, அதாவது பழமொழியை மாறுகொளப் புரிந்து கவிதை எழுதியவருக்குப் பரிசு கொடுத்திருக்கிறார்கள். பரிசு கொடுத்தார்களோ அல்லது கட்டுக்கதையோ என்பது தெரியவில்லை. சில சமயங்களில் நகைச் சுவைக்காகப் பேச்சாளர் கதைகளைக் கட்டிச் சொல்வதும் உண்டு. நானும் அப்படிச் செய்வதுண்டு. செய்தாலும் தமிழ் எனக்குத் தெரியாது என்று கற்றவர் நினைக்கும் அளவுக்குப் பிடிகொடுக்க மாட்டேன்.

இவ்விதம் இருக்கிறது கண்டாவிற் சொற்பொழிவுக்கலை. கண்டாவில் சட்டத்தரணி தமிழையா ஸ்ரீபதி, பேரறிஞர் முருகவே பரமநாதன், கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன், சட்டத்தரணி கனக மனோகரன், கலாநிதி சிவத்திரு சோமஸ்கந்தக் குருக்கள், புலவர் சிவானந்தன் போன்றவர்கள் நல்ல நாவன்மை படைத்தவர்கள் என்பது என்னுடைய மதிப்பீடு.

தாயகத்திலும் தமிழ்நாட்டிலும் சொற்பொழிவாளர் பொதுவாக ஒரு மணித்தியாலம்வரை பேசுவர். அந்தவகையில் நான் கண்டாவில் சமயம் பேசியிருக்கிறேன்; வாணோலிப் பேச்கள் செய்திருக்கிறேன். இலக்கிய உரைகள் நிகழ்த்தியது குறைவு; மிகக் குறைவு. எழுத்தாளர் இணையத்தில் 30, 40 நிமிடங்களுக்குச் சில இலக்கிய உரைகள் செய்திருக்கிறேன். எழுத்தாளர் இணையம் நடத்திய சிறுகதைக் கருத்தரங்கத்தில் ‘சிறுகதை வளர்ச்சி’ என்ற பொருளில் நான் ஆற்றிய தலைமையுரையின் சுருக்கம் பின்பு அது வெளியிட்ட ‘அரும்பு’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலும் இடம்பெற்றிருக்கின்றது.

கண்டாவில் நான் நிகழ்த்திய சிறந்த இலக்கிய சொற்பொழிவுகளில் ஒன்று மிசிசாகாவில் நடந்தது. அழைத்தவர்கள் ‘தமிழரங்கம்’ அமைப்பை நடத்துகின்றவர்கள். இது தமிழ் நாடடைச் சேர்ந்தவர்களால் நடத்தப்படுகின்றது. எல்லோருமே மிகக்கப் படுத்தவர். பேரும்பாலானவர் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராகவும் மருத்துவராகவும் தொழில் பார்ப்பவர். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே தொழில்பெற்று இங்கு குடியேறியவர். தமிழ்ப் பற்று மிகுந்தவர். தமிழிலும் தக்க அறிவுள்ளவர். நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட பேராசியர் முனைவர் சு. பசுபதி தலைமை தாங்கினார். நான் ஒருவன்தான்தான் பிரதான பேச்சாளன். என்னை அழைத்தபோது என்னத்தைப் பற்றிப் பேசுவது என்று கேட்டதற்கு உங்களைப் பற்றியே பேசுங்கள் என்று சொன்னார்கள். இது எப்படி இருக்கு?

இணையபாரதி: இது வழக்கத்துக்கு மாறான ஒன்றுதான். அனால் என்னை முந்தி விட்டார்கள்?

கவிநாயகர்: என்னத்திலே ... ?

இணையபாரதி: நான்தானே உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கோ என்று கேட்டு இந்தத் தொடர் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு முன்பாகவே உங்களைப் பற்றி உங்களைக்கொண்டே அவர்கள் பேச வைத்துவிட்டார்கள்.

கவிநாயகர்: ஆனால் நான் அங்கு என்னைப் பற்றிப் பேசவில்லை! பேசின் முன்னுறையாக “பொதுவாக அழைப்பவர்கள் ஆண்டு விழாக்கள் என்றால் தங்கள் அமைப்புபற்றி, நூல் வெளியிடு என்றால் தங்கள் படைப்புகளைப் பற்றி, பாராட்டு விழா என்றால் தங்கள் சாதனைகளைப் பற்றி - இப்படி ஏதாவது ஒரு வகையில் தங்களைப் பற்றித்தான் பேசச் சொல்வார்கள். நீங்கள் மாறாக என்னைப் பற்றிப் பேசச் சொல்லி ஒரு சாதனை பண்ணி யிருக்கிறீர்கள். சாதனை என்று சொல்வதற்குக் காரணம் இப்படி யாரும் இதுவரை என்னைப் பற்றிப் பேசச் சொன்னது கிடையாது” என்று சொன்னபோது ஒரே கைதட்டல்.

“பொதுவாக என்னைக் கவிஞர் கந்தவனம் என்றுதான் அழைப்பார்கள். அதனால் கவிதையைப் பற்றிப் பேசுவது என்னைப் பற்றிப் பேசுவதற்குச் சரியாக இருக்கும்” என்று கூறிச் சரியாக ஒரு மணித்தியாலம் கவிதை என்றால் என்ன, அது எப்படி அமைய வேண்டும், அதைப் பாடுவதற்கு என்ன தகைமை வேண்டும் என்றெல்லாம் பேசி முடித்தேன்.

சொற்பொழிவு நிகழ்த்துகின்றவர் மட்டுமல்ல, கேட்பவரும் தகைமை சான்றவராக இருக்க வேண்டும். அன்று அந்த அவையில் இருந்த அத்தனை பேரும் அமைதியாக இருந்து கேட்டதைப் போல, சிரிக்க வேண்டிய இடங்களிற் சிரித்துக் கைதட்ட வேண்டிய கட்டங்களில் கைதடிச் சொற்பொழிவைச் சுவைத்தார்கள்.

அந்தச் சொற்பொழிவை மறக்க முடியாது. என்னையும் அவர்கள் மறக்கவில்லை. அதற்குச் சான்றாக ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்லலாம்.

அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தவர்களில் கலைஞர் ஆர்.எஸ். மணி அவர்களும் ஒருவர். அவரைப்பற்றி உங்களுக்கு முன்பு சொல்லியிருக்கிறேன். கவிதை, ஓவியம், சிற்பம், ஆக்க இலக்கியம் என்று பலதுறை வெள்ளாளர். அவர் அன்மையில் தமிழ்நாட்டில் எமது நடிகரும் படத் தயாரிப்பாளருமான திரு. ஸ்ரீமுருகனைச் சந்தித்திருக்கிறார். அவருக்கு இவரைத் தெரியாது. கண்டாவா என்று பேச்சைக் கொடுத்துக் கந்தவனத்தைத் தெரியுமா என்று கேட்டிருக்கிறார். ஸ்ரீமுருகன் நல்லாய்த் தெரியுமே என்று பதில்சொன்ன பிற்பாடும் அவர் விட்டபாடில்லை. அவர் பெரிய அறிஞர் என்று தொடங்கிக் கந்தவனத்தைப்பற்றி வெகு சுவையாகவே தாளித்திருக்கிறார். ஸ்ரீமுருகன் கண்டாவுக்குத் திரும்பியதும் தொலைபேசியில் என்ன அழைத்து மணி அவர்கள் சொன்னவற்றை எனக்குச் சொல்லி மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

எனது எழுத்துப் பணிகள்பற்றி இரு இடங்களில் ஆங்கிலத்தில் பேசியிருக்கிறேன். ஒன்று தோன்லை நடத்திய பல்கராச்சார விழா. மற்றையது நான் வேலை பார்த்த மேற் கண்டா கல்லூரி.

இளையபாரதி: வோபேன் கல்லூரியிலும் பேசியிருக்கிறியள் ...

கவிநாயகர்: எப்படித் தெரியும்?

இளையபாரதி: நீங்கள்தான் இத்தொடரில் முன்பு ஒருமுறை சொன்னீர்கள்.

கவிநாயகர்: கல்லூரியில் அல்ல. கல்லூரிக்குப் பக்கத்தில் உள்ள வோபேன் ஆரம்ப பாடசாலையில். அதுவும் ஒரு நல்ல சொற்பொழிவு.

இளையபாரதி: அங்கு என்ன பொருள்பற்றிப் பேசினீர்கள்?

கவிநாயகர்: ஈழத் தமிழின் வாழ்க்கைப் பின்னணிபற்றிப் பேசச் சொல்லிக் கேட்டார்கள். அதனை வைத்துக்கொண்டு கண்டாவில் கல்வியை எவ்வளவு அக்கறையோடு புகட்டுகிறார்கள் என்பதனை நேயர்களுக்குச் சொல்லலாம். அது பல சமூகத்துப் பிள்ளைகளும் கற்கின்ற பாடசாலை. ஓவ்வொரு சமூகத்தவரின் வாழ்க்கைப் பின்னணியையும் ஆசிரியர்கள் அறிந்து கொண்டால் அச்சமூகத்துப் பிள்ளைகளின் உள்பாங்கு மற்றும் பிரச்சனைகளை எல்லாம் நன்கு விளங்கிக் கொள்ள உதவியாக இருக்கும் என்பது அப்பாடசாலை அதிபரின் கருத்து.

இளையபாரதி: ஆசிரியர் தாங்கள் கற்பிக்கும் மாணவர்களின் பின்னணியை அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியமான!

கவிநாயகர்: உண்மைதான். அதற்கு அந்த அதிபர் என்ன செய்தார் என்றால், ஓவ்வொரு சமூகத்திலிருந்தும் ஓவ்வொருவரை அழைப்பித்து அவர்கள் சமூகங்கள்பற்றிப் பேசவைத்தார்.

இளையபாரதி: பேச்சு முழுப் பள்ளிக்கூடத்துக்குமா அல்லது ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுமா?

கவிநாயகர்: ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுந்தான். அரை மணித்தியாலம் உரைநிகழ்வு. அதனைத்தொடர்ந்து கேள்வி பதில். சிலர் குறிப்புகள்கூட எடுத்தார்கள்.

இனையபாரதி: அப்படிப்பட்ட இடங்களில் மிகக் கவனமாகப் பேச வேண்டும், இல்லையா?

கவிநாயகர்: உங்களுக்கு இத்துறையில் நல்ல அனுபவம் இருப்பது தெரிகிறது. இந்தக் “கவனமாகப் பேசவேண்டும்” என்கின்ற தொடர் மிகவும் கனதியானது. பலவகையான பொருள்நிலையுடையது. ஒன்று சொற்குற்றும் பொருட்குற்றும் விடாமற் பேசவேண்டும் என்பது.

ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வருதலால்
காத்தோம்பல் சொல்லின்கண் சோர்வு

என்ற ஒரு குறள் சொல்வன்மை என்ற அதிகாரத்தில் வருகிறது. ஒருவனுக்கு உயர்வும் தாழ்வும் அவனுடைய நாவிற் பிறக்கும் சொல்லால் வருதலால் சொல்லில் குற்றும் ஏற்படாமல் காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது இதன் பொருள்.

ஒரு கூட்டத்தில் ஒருவர் பேசினார். நன்றாகவே பேசிக்கொண்டு சென்றார். கையில் துண்டு வைத்துக் கொண்டு பேசிய படியால் அவர் ஆயத்தஞ் செய்து பேசகிறார் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். “இந்த ஆமைகளாந் பெரிய தொல்லை. இவற்றை நாம் அகற்ற வேண்டும். என்ன யோசிக்கிற்கள்? கடல் ஆமையா? அந்த ஆமைகள் இல்லை! இந்த அறியாமை, கல்லாமை, பொய்யாமைகளை நாம் போக்க வேண்டும்” என்றார். இங்கே பொய்யாமை என்பது பொய்பேசாததன்மை. அதாவது உண்மை பேசகின்ற நங்குணம். அதையும் போக்கவேண்டும் என்று அவர் சொன்னது சொங்குற்றும்.

மங்கிரோவன்று அரங்கிலே அவசியமற்ற சொற்களைச் சொல்லுதல், என்னையும் ஒரு பொருட்டாக மதித்துப் பேச அமைத்ததையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன், நான் பிந்தி வந்தமைக்குக் காரணம் வழியிலே ஏற்பட்ட வாகன நெருக்கடிதான், வேறு ஒன்றும் இல்லை, இரண்டு நாட்களுக்குமுன்தான் இந்தப் புத்தகத்தைத் தந்தார்கள். அதனால் முழுவதையும் ஆறுதலாகப் பாதித்துப் பார்க்க நேரம் இருக்கவில்லை, எனக்கு மேடையிற் பேசிப் பழக்கம் இல்லை, இருந்தாலும் நன்பருடைய அன்புக் கட்டளையை மறுக்க முடியவில்லை - இப்படிப்பட்ட முன்னுரைகளைப் பேச்சாளர் முன்வைப்பதை நான் அடிக்கடி கேட்டிருக்கிறேன். சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய என்றார் வள்ளுவர் பெருமான்.

அடுத்தது அவையறிந்து பேசுவது. அது ஒரு பெரிய கலை. வள்ளுவர் பெருமான் அவை அறிதல் பற்றி ஓர் அதிகாரமே பாடியிருக்கிறார்.

அவையறிந்து ஆராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
தொகையறிந்த தூய்மை யவர்

என்பது அந்த அதிகாரத்தின் முதற் குறள். சொற்களைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்த தூய குணமுடையவர் பேசும் பொழுது அவையை அறிந்து பேசுவர் என்கிறார். சொற்களை உரியமுறையிற் பயன்படுத்தத் தெரிந்தவர்களைத் தூய்மையவர் என்கிறார். அதாவது தூய குணமுடையவர் என்கிறார். இன்றைய பேச்சாளர், மிக முக்கியமாக, சமயப் பேச்சாளர் ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டிய குறள் இது. சொல்லின் ஆழ நீளத்தை அறிவதற்குத் தமிழை முறையாகக் கங்க வேண்டும். தமிழை முறையாகக் கந்றால் உள்ளம் தூய்மையாக வரும் என்பது குறிப்புப் பொருளாக இந்தக் குறளிலே இருக்கிறது.

வெளிப்படையாக இந்தக் குறளிலே மூன்று கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. ஒன்று, அவையை அறிந்து அதற்குத் தகப் பேசுதல். இரண்டு, பேசும் பொருளை நன்கு ஆராய்ந்து சொல்லுதல். மூன்றாவது, சொங்களையும் பயனுறுப் பயன்படுத்துதல்.

இளையபாரதி: அவையை எப்படி ஜியா அறிகிறது? இப்போ முன்பின் தெரியாத இடம் ஒன்றுக்கு உங்களைப் பேச அழைக்கிறார்கள். அப் பகுதி மக்களை உங்களுக்குத் தெரியாது. அவர்கள்தான் உங்கள் பேச்சைக் கேட்கக் கூடி இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எப்படிப் பேசவீர்கள்?

கவிநாயகர்: ஒரு பேச்சாளனுக்குக் கேட்பவர்களைத் தெரிய வேண்டுமென்றில்லை. அது வெவ்வேறு ஊர்களுக்குச் சென்று சொந்பொழிவு ஆற்றுகின்ற ஒருவருக்கு முடியாத காரியம். இருந்தாலும் பேசப் போவதற்கு முன்னதாகவே இடத்தை அல்லது ஊரை வைத்துக் கொண்டு எத்தகைய மக்களுக்குத் தான் பேசப்போகிறேன் என்பது பேச்சாளருக்குத் தெரிய வரும். உதாரணமாக, ஒரு பள்ளிக்கூடம் அழைக்கிறது என்றால் மாணவர்களுக்குத்தான் பேசப்போகிறோம் என்பது வெளிப்படை. ஒருமுறை என்னை அட்டனுக்குச் சமயச் சொந்பொழிவுக்கு அழைத்தார்கள். அழைத்த அளவிலேயே எத்தகைய மக்களுக்கு நான் பேசப்போகிறேன் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

இரண்டாவது மண்டபத்துக்குள் அல்லது பேசும் கூட்டத்துள் செல்லுகின்றபோதே கூட்டத்தை எடை போட்டுவிடுவேன். அவை அறிதல் என்பது அதுதான். முக்கியமாகச் சிறுவர்கள் அதிகமா, பெரியவர்கள் அதிகமா, ஆண்கள் அதிகமா பெண்கள் அதிகமா என்பதனை அறிய அதிக நேரம் வேண்டியதில்லை. யார் அதிகமாக இருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஏற்பாடு பேசுவதுதான் பொதுவான இயல்பு.

இளையபாரதி: தலைப்பு ஏற்கனவே தரப்பட்டிருந்தால், அதனை அவைக்கேற்ப மாற்ற முடியாதுதானே?

கவிநாயகர்: தலைப்பை மாற்ற வேண்டியதில்லை. பேசும் முறையை மாற்ற வேண்டும். பேசும் பாணியை மாற்ற வேண்டும். சிறுவர்கள் கூடுதலாக இருந்தால் பொருளை அவர்களுக்கு விளங்கக் கூடிய வகையில் எளிமையாக்குதல் வேண்டும். சிறுவர் தொடர்பான ஓரிரு கதைகளைப் பேச்சில் கலந்துவிடவேண்டும் அல்லது இராகம் இழுத்துப் பாட வேண்டும். அவையிலே பெரும்பான்மையானவர் பெண்களாக இருந்தால் அவர்கள் பற்றியும் ஏதாவது பேசுதல் வேண்டும்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவை அறிதல் என்பது, எமது பேச்சைக் கேட்கும் மனோநிலையில் அவையில் உள்ளவர் இருக்கிறார்களா என்பதை அறிந்து கொள்ளுதல். இதுபற்றிச் சில பேச்சாளர், குறிப்பாக இங்கு கண்டாவில் கவலைப் படுவதாகத் தெரியவில்லை. அதனை நானே பல இடங்களிற் கவனித்திருக்கிறேன். பேச்சாளர் மேடையில் ஏறியதும் கேட்பவர் அமைதி பேணுகிறார் என்றால் அவர்கள் பேச்சைக் கேட்கத் தயாராக உள்ளனர் என்று பொருள். பேச்சாளர் அரங்கில் ஏறி ஒவிவாங்கிக்கு முன்னால் நின்ற பின்னரும் மக்கள் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டு அல்லது சத்தம் போட்டுக்கொண்டு இருப்பார்களோயானால் அவர்கள் அடுத்து வரும் நடனத்தை அல்லது நாடகத்தைப் பார்க்கத்தான் ஆவலாக இருக்கிறார்கள், பேச்சைக் கேட்க அல்ல என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இவளையபாரதி: இங்குள்ளவர்கள் ஒற்றைக் காலில் நிற்பவர்கள். இருந்து சொற்பொழிவைக் கேட்கும் ஆர்வம் இல்லாதவர்கள். நன்றி ஜயா. அடுத்தவாரம் சந்திக்கலாம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

43. செற்பொறிய அறுபவர்கள்: தெரடர்ச்சி ~

16.06.2008: செல்வி தங்கம்மா இரங்கல் உரை

23.06.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஐயா! கடந்தவாரம் அவை அறிதல் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் நிறுத்தவேண்டி நேர்ந்துவிட்டது. சரி, ஒரு பேச்சாளர் தனது பேச்சைக் கேட்க மக்கள் தயாரில்லை என்று உணர்ந்து கொண்டார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த நிலையில் அவர் என்ன செய்ய வேண்டும்?

கவிநாயகர்: பேச்சைச் சுருக்குதல்தான் சிறந்த வழி. அதுவும் அவையில் உள்ளவர் தாங்கள் சத்தம் போடுவதாலேதான் இவர் சுருக்கமாகப் பேசிமுடித்தார் என்ற முடிவுக்கு வராத வகையில் நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டும்.

இளையபாரதி: சிலபேர் அறுத்துக்கொண்டே இருப்பார்கள். அவையிலே இருப்பவர்கள் பேசினாலும், ஒவ்வொருவராக எழுந்து சென்று கொண்டிருந்தாலும் தாங்கள் ஆயத்தப் படுத்திக் கொண்டு வந்தது முழுவதையும் ஓப்புவித்துத்தான் இறங்குவார்கள். அவர்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: அவர்களும் கெட்டிக்காரர்தான். அருமைபெருமையாகக் கிடைத்த வாய்ப்பை முழுமையாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று நினைப்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? குறைந்தது அவரது மனைவியாவது அவையிலே கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார் அல்லவா?

என்ன சிக்கல் என்றால், கனடாவில் விழாக்களை ஒழுங்கு செய்கின்றவர்கள் பேச்சை யாரும் பேசலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். பலருக்குப் பேச்சுக் கலையின் பெருமை தெரிவதில்லை. தாயகத்தில் அப்படி இல்லை. பேசத் தெரியாதவருக்கு அங்கு மேடையில்லை. இங்கு உண்டு. அப்போ பேசத் தெரியாதவர்கள் என்ன செய்வார்? கூட்டத்தைக் குழப்புவார். மக்கள் எழுந்து செல்லத்தான் நினைப்பர்.

கொஞ்சம் கவர்ச்சியாகப் பேசினால் கேட்பவர் ஒரளவுக்கு அமைதியாக இருப்பர் என்பது எனது அனுபவம். எழுந்து செல்லுகின்றவரையும் பேச்சு ஆய்வுலால் இருக்க வேண்டும். அல்லது தனது பேச்சுக் திறந்தால் மக்களை அமைதி நிலைக்குக் கொண்டுவர முயல வேண்டும்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் வின்ஸ்ரன் சேச்சில் கல்லூரி மண்டபத்தில் நடந்த ஒரு விழாவில் என்னைப் பேச மேடைக்கு அழைத்தபோது மண்டபம் சலசலத்துக் கொண்டே இருந்தது.

இளையபாரதி: வின்ஸ்ரன் சேச்சில் என்னும்போது ஒரு கதை ஞாபகம் வருகுதையா. அவர் வாணொலியில் ஒழுங்குமுறையிற் பேச்சுகள் நிகழ்த்திவந்த காலமது. அவரது பேச்சைக் கேட்பதற்கு எல்லோரும் நேரம் ஒதுக்கீக் காத்திருப்பார்களாம். ஒருநாள் வாணொலிப் பேச்சை நிகழ்த்த வாடகை வண்டி ஒன்றில் சென்றார். இறங்கிச் செல்லும்பொழுது தான் வரும்வரை சாரதியிடம் காத்திருக்கும்படி கூறினார். சாரதி தான் சேச்சிலின் பேச்சைக் கேட்கவேண்டும் என்றும் காத்திருக்க முடியாதென்றும் சொன்னார். அதைக் கேட்ட திரு. சேச்சில் 5 பவுண் தாளைக் கொடுத்து நிற்கச் சொன்னார். சாரதி அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு

“சேச்சிலின் அலட்டலைக் கேட்காட்டால்தான் என்ன? நீங்கள் போய்வாருங்கள். நான் நிற்கிறேன்” என்றானாம்.

கவிநாயகர்: நல்லகாலம். தான் ஏற்றிவந்தவர்தான் சேச்சில் என்று சாரதிக்குத் தெரியவில்லை. அந்தக் காலத்தில் 5 பவண் பெரிய காசு. காசைக் கண்டவுடன் பேச்சு மதிப்பிழந்து போக்கு! கனடாவில் நடனங்களைக் கண்டவுடன் பேச்சு மதிப்பிழந்து போகும். பொதுவாகக் கலைநிகழ்ச்சிகளுக்கு இடையில் யார் பேச எழுந்தாலும் ஒரு சலசலப்பு மண்டபத்தில் கேட்கும். உண்மையில் கலைநிகழ்ச்சிகளுக்கிடையில் பேச்சை வைத்தல் நல்லதல்ல. அச்சுழுநிலையில் பேச்சைக் கேட்கும் நாட்டம் பெரும்பாலானவர்க்கு இருப்பதில்லை. சரி, மேடையில் ஏறினேன், சத்தம் குறையவில்லை. முன் வரிசையில் கலைவேந்தன் கணபதி இரவீந்திரன் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். “கணபதி இரவீந்திரன்! நான் இங்கே பேசத்தொடங்குகையில் நீர் என்ன உங்கு பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்?” என்று கேட்டேன். அவ்வளவுதான் சத்தம் சட்டென்று நின்றுவிட்டது. கணபதி இரவீந்திரன் அமைதியாகத்தான் இருந்தார். தெரிந்தவர் என்றபடியால் சும்மா அவரை வம்புக்கு இருத்தேன்.

அண்மையில் அதிபர் பொ. கனகசபாபதி அவர்களின் நூல் வெளியீடு கனடா கந்தசாமி கோயிலில் நடந்தது. பேச்சாளர்கள் பேசும்பொழுது பெரிதாகச் சத்தம் எதுவும் இல்லை. ஆனால் பேசுக்களுக்கு இடையில் சத்தங்கள் இருந்தன. என்னைப் பேச அழைத்த போதும் சத்தம் இருந்தது. நான் “தலைவர் அவர்களுக்கும் நூலாசிரியர் அதிபர் திரு. பொ. கனகசபாபதி அவர்களுக்கும் மேடையில் அமர்ந்திருக்கும் பேச்சாளர்களுக்கும் அவையோருக்கும் எனது வணக்கம். கூடவே அங்கே பின்பக்கத்திலே நின்று பேசிக் கொண்டிருக்கும் எனது நண்பர்களுக்கும் வணக்கம்” என்றேன். அவ்வளவுதான், மண்டபத்தை என்கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்துவிட்டேன். நீங்களும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தீர்களே!

இளையபாரதி: இருந்தேன், இருந்தேன்.

கவிநாயகர்: இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிராம்டனில் நடந்த தமிழ்க் கிழமைக் கூட்டம் ஓன்றில் பேசச் சொன்னார்கள். பேசிக் கொண்டிருக்கையில் முன் வரிசையில் இருந்த சிறுவர்கள் எனது பேச்சில் எவ்வித கவனமுமின்றிச் சத்தம் போட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனைக் கண்டு ஆங்கிலத்தில் பேசத்தொடங்கினேன். சிறுவர்கள் அமைதியாக இருந்து பேச்சைக் கேட்கத் தொடங்கினார்கள். தமிழ்க் கிழமையில் தமிழ்தான் பேச வேண்டும். ஆங்கிலம் பேசுவது நல்லதல்ல. இருந்தாலும் எனக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை. குழந்தை களுக்குத்தான் கூட்டம். அவர்களுக்குத் தமிழ் விளங்காதபடியினால் விளையாடினார்கள். ஆங்கிலம் விளங்கியது; கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

தாயகத்திலும் பெரும்பாலான கூட்டங்களில், முக்கியமாகக் கலைவிழாக்களில் அவை என்பது சிறியவர்களும் பெரியவர்களும் கலந்ததாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் அங்கு மொழி சிறியவர்களுக்குப் பிரச்சனையாக இருப்பதில்லை. இங்கு அது இருக்கிறது. குழந்தைகளுக்கு எமது தமிழ் விளங்காததால் சத்தம் போடுகிறார்கள். அவர்களைக் குறை கூறுக்கூடாது.

இளையபாரதி: சிறியவர்கள் மட்டுமல்ல, பெரியவர்களுமே கூட்டங்களில் இங்கு சத்தம் போடுகிறார்கள்!

கவிநாயகர்: அப்போ, அவர்களுக்கும் தமிழ் விளங்க வில்லை என்றுதான் அர்த்தம். இல்லையா?

இவையபாரதி: இல்லை ஜூயா. அவர்களுக்குத் தமிழ் விளங்கும். பேச்சாளரின் பேச்சு விளங்கவில்லை என்று அவரை நிற்பாட்டச் சத்தம் போடுகிறார்கள்.

கவிநாயகர்: அதைவிட மோசம் நிற்பாட்டச் சொல்லித் தலைவர் துண்டு கொடுக்கிறது. இப்படி யாகத்தான் சொற்பொழிவுக் கலைக்குக் கண்டாவில் மதிப்பு அளிக்கப்பட்டு வருகிறது!

இவ்விதம் இலக்கியம், கல்வி, இளைஞர் உலகம், கலை, சமூகம் தொடர்பான விடயங்களைப் பேசித்திரிந்த என்ன சமயச் சொற்பொழிவுகள் செய்ய வைத்தவர் தூர்க்கா தூரந்தரி செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள். தனக்கு வசதியில்லாத நேரங்களில் எல்லாம் கந்தவன் மாஸ்டரைப் போய்க் கேளுங்கள் என்று ஆட்களை அனுப்பிவிடுவார். எனக்குத் தொடக்க காலத்திற் சமயத்திற் பெரிய அறிவு இல்லை. இந்த இரகசியம் எனக்கு மட்டுந்தான் தெரியும். இன்றுமுதல் உங்களுக்கும் தெரிந்து விட்டது. ஆனால் நான் எல்லாந் தெரிந்தது போலவே பேசுவேன். எப்படி என்று நினைக்கிறீயன்?

இவையபாரதி: நன்றாக ஆயத்தஞ் செய்திருப்பீர்கள்.

கவிநாயகர்: அதேதான். எனக்குச் சிறுவயத்திற் பாடமாக்கிய சில தேவாரங்கள் சிலையில் எழுத்துப் போல மனத்திற் பதிந்திருந்தன. நுணாவிற் கணேச வித்தியாசாலையில் தலைமை ஆசிரியராக இருந்த திரு. சிவம் கந்தையா அவர்கள் சைவக் கல்வியையே எங்களுக்குப் புகட்டினார். தேவாரங்கள் பலவற்றைப் பாடமாக்குவித்தார். அன்று அவருக்குப் பயந்து பயந்து பாடமாக்கிய தேவாரங்கள் கைகொடுத்து உதவின. தொடக்கத்தில் என்னிடத்திற் சமய நூல்களும் இருக்கவில்லை. தேவாரப் புத்தகங்களையும் சமய நூல்களையும் எனது மனைவியின் பெரிய தந்தையாராகிய திரு. மு. சபாரத்தினம் தந்துவளினார். அவர் அப்பொழுது சன்னாகம் தன்னக்குமி புத்தகசாலை அதிப்ராக இருந்தவர். அவர் தந்த நூல்களைப் படித்துச் சமயத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் சிலவற்றை விளங்கிக்கொள்ள முயன்றேன். சமயத்துறை ஒரு மாகடல். அதனை நீந்திக் கடத்தல் அரிது என்பதனையும் அறிந்து கொண்டேன். சந்தேகங்களைத் தென்மியிலை பண்டிதர் இ. நமசிவாயம் அவர்களிடம் கேட்டுத் தெளிந்து கொள்வேன். அவர் ஒரு சிந்தனாவாதி. நேரடியாகப் பொருள் சொல்வது குறைவு. குறிப்பாக உணர்த்துவார். மிகுதியை நான்தான் ஊகித்து அறிய வேண்டும். என்ன நிறையவே சிந்திக்க வைத்துச் சுயசிந்தனையாளன் ஆக்கியவர் அவர்.

சமயப் பேச்கக்களுக்கு வாய்ப்புக்களை வழங்கி ஊக்குவித்தவர் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக் குட்டி அவர்கள்தான். ஒருமுறை யாழ்ப்பாணம் பெருமாள் கோயில் திருவிழாவில் பேசும்படி பணித்தார். நான் வைணவத்தில் எனக்குப் போதிய அறிவு இல்லை என்று மறுத்து விட்டேன். அதற்கு அவர் ‘நீர் திருமாலைப் பற்றிப் பேசுவேண்டாம். இராமரைப் பற்றிப் பேசும். உமக்கு இராமாயணம் தெரியும்’ என்றார். மற்றொருமுறை வயாவிளான் வைவரவ கோயிலில் இருவருமே பேச நேர்ந்தது. அவர் எனது பேச்சாற்றலை விதந்து பேசிவிட்டுத்தான் தனது பேச்சைத் தொடங்கினார். பின்னர் தெல்லிப்பளை தூர்க்கை அம்மன் கோபிலிலும் அழைத்துப் பேச வைத்தார். தூர்க்கை அம்மன் மேடை சைவப் புலவருக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் உரிய மேடையாகவே இருந்து வந்தது. அதில் என்னையும் ஏற்றி அவர் மதிப்பளித்த நாளைத்தான் சமயச் சொற்பொழிவாளாக நான் அங்கீராம் பெற்ற நாளாகக் கருதுகிறேன்.

இளையபாரதி: அது எத்தனையாம் ஆண்டு?

கவிநாயகர்: 1967.

இளையபாரதி: சமயம் பேசுவது தாயகத்தில், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில், எளிதான் காரியமல்ல. யாழ்ப்பாணத்து அவை நன்கு கற்றுறிந்த அவை. அதுவும் சமயத்துறையில் எதையும் மிக நுணுக்கமாக ஆராயவீல்ல அவை. அந்த அவையின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றதை உங்கள் சொற்பொழிவுத் துறையில் ஒரு சாதனையாகக் கருதலாமா?

கவிநாயகர்: அறிவிலே குறைந்த ஒருவன் பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணக்கும் என்பதுபோல மணக்கத் தொடங்கியது ஒரு சாதனைதான். சமயத்துறையில் நான் ஒரு பெரிய பேச்சாளன் என்று இன்றுந்தான் கருதவில்லை. அக்காலத்தில் பலர் என்னிலும் சிறந்த சமயப் பேச்சாளராகப் பவனி வந்துகொண்டிருந்தனர். முருகவே பரமநாதன், சைவப்புலவர் செல்லத்துரை, பண்டிதர் அப்புத்துரை, பண்டிதர் இ. நமசிவாயம், அருட்கவி சீ.விநாசித்தம்பி, உமா மகேசுவரன், ச. விநாயகமூர்த்தி, ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா, பண்டிதர் சங்கரப்பிள்ளை என்று எத்தனையோ பேர் சமய அறிவைப் பாய்பும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவர்கள் என்னையும் ஒரு பேச்சாளனாக ஏற்றுக்கொண்டது தெய்வ சித்தம் என்றே கருதுகிறேன்.

இவ்விதமான அங்கீகாரம் கிடைத்தத்தைத் தொடர்ந்து, சில துணிச்சலான சிந்தனைகளையும் சொல்லத் தொடங்கினேன். சைவ சமயத்தவர் மத்தியில் நிலவும் போலித்தனங்களைக் கண்டிக்கத் தொடங்கினேன்.

இளையபாரதி: படிப்பது திருவாசகம் இடிப்பது சிவன்கோயில் போன்ற கள்ளத்தனங்களை...

கவிநாயகர்: சரியாகச் சொன்னீர்கள். சமயச் சொற்பொழிவில் நான் எப்பொழுதுமே தேவலோகத்தில் நிற்பதில்லை. பூவுலகத்திலேதான் கூடுதலாக நிற்பேன். அதாவது, எனது பேச்சுக்கள் பொதுவாகச் சீர்திருத்தப் பேச்சுக்களாகவே இருக்கும். அன்னதானம் உண்மையிலேயே ஏழைகள்மீதுள்ள இரக்கத்தாற் செய்யப்படுகிறதா அல்லது செல்வச் சிறப்பைக் காட்டுவதற்காகச் செய்யப்படுகிறதா? கோயிலுக்கு இளைஞர்கள் கும்பிட வருகிறார்களா அல்லது இளம் பெண்களைப் பார்க்க வருகிறார்களா? என்றெல்லாம் கேட்பேன்.

இளையபாரதி: இது கண்டாவுக்கும் பொருந்தும்.

கவிநாயகர்: சைவர்கள் வாழுகின்ற எல்லா நாட்டுக்கும் பொருந்தும். ஒரு பாட்டே பாடியிருக்கிறேன்.

யாரவர் சொன்னது கோயிலுக் கெங்கள்
 இளைஞர்கள் செல்வதே இல்லையிங் கென்று
 பாரவர் பத்தியில் ஆலய வாயில்
 பரவசத் தோடுவந் திறங்கிடும் பாங்கை
 நீரொரு சங்கதி அறிந்திட வில்லை
 நிதம்வரா தவ்ரவரக் காரணம் உண்டு
 பாரத நடிகையர் கோயிலில் இன்று
 பாடியா டித்துள்ள வருகிறா ராமே.

இந்தப் பாட்டையும் கேளுங்கோ! இதற்குத் தலைப்பு ‘சைவ மாநாடு’.

சைவம் தொன்மையானது - சிவம் உண்மையானது -
சிவத்தை அடையும் வழி மென்மையானது!

எல்லா உயிர்களிலும் சிவத்தைக் காண்பது சைவமே!
உயிர்களைக் கொல்லாது - புலால் உண்ணாது
வாழ்பவர் மாந்தருள் தெய்வமே!

இந்த உலகம் அரியது - அ.து எல்லா உயிருக்கும் உரியது!

பயன்தரும் உயிர்களைப் பாதுகாப்பது சுயநலம்!
பயன் தராதவற்றுக்கும் உதவுவது சிவநலம்!
உயிர்களிடத்திற் சிவத்தைக் காண்பவர்
அவற்றை நானும் மதித்து ஓம்புவர்!

அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்னு
என்றார் வள்ளுவர் பெருமான்.

ஆதலால் அன்பர்களே!

உயிர்களைக் கொல்லாது ஊனை உண்ணாது
அவற்றுக்கும் அருள் செய்க!
உண்மைச் சைவர்களாய் வாழ்ந்து உய்க!

இவ்வரை நடந்தது ஒரு சைவ மாநாட்டில்!
கைதட்டல் தொடர்ந்தது பேச்சைப் பாராட்டி!

மாநாடு முழிந்தது! பக்கத்து மதுக் கடைகளிலும்
மாமிச உணவுகளிலும் அதிக வியாபாரம் நடந்தது!
மாநாட்டு மண்டபத்தில்
சைவ உணவு அதிகம் மிஞ்சிக் கிடந்தது!

தமிழ் இலக்கணத்தில் போலி எழுத்துக்கள் என்னோரு அதிகாரம் இருக்கிறது. அது போல மக்கள் மத்தியிலும் போலிகள் இருக்கவே செய்கின்றனர்.

இவையபாரதி: போலி எழுத்துக்கள் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கோ ஜயா.

கவிநாயகர்: போல் என்ற சொல்லுக்கு ஒத்திருத்தல் என்று பொருள். இதிலிருந்தே போல என்ற உவமை உருபும் வந்தது. போலி என்ற சொல்லும் பிறந்தது. சரியான எழுத்துக்குப் பதிலாக இன்னொரு எழுத்தைப் பாவித்தால் அது போலி எழுத்தாகின்றது. பேச்சு வழக்கில் போலி எழுத்துக்கள் நிறையவே இருக்கின்றன. அடித்தான் என்ற சொல் பேச்சு வழக்கில் அடிச்சான் என்று வரும். இதில் தகரம் அசல், சகரம் போலி. சில போலிகள் இலக்கணகாரரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக, ஜந்து முகம் என்பது அஞ்ச முகம் என்று எழுதப்பட்டும் வருகின்றது. தமிழ் நாட்டில் ஒளவையாரை அவ்வையார் என்று எப்பொழுதோ எழுதத் தொடங்கிவிட்டார்கள். எழுத்துப் போலிகளைக் கண்டுபிடித்து விடலாம். ஆனால் மக்கள் மத்தியில் இருக்கும் போலிகளைக் கண்டிறிவது கடினம்.

மக்கள் மத்தியில் இருக்கும் போலிகளை ‘தேவரனையர் கயவர்’ என்றார் வள்ளுவர் பெருமான்.

கடவுளின் பெயராற் செய்யப்பட்டுவந்த உயிர்ப்பலியையும் கண்டித்துப் பேசிவந்திருக்கிறேன். இதனை முதன்முதலாக எதிர்த்தவர் ஆறுமுக நாவலர். நல்லூர் கந்தகவாசி கோயிலில் அவர் காலத்தில் ஆடு ஒன்றை வெட்டித்தான் தேரை அதன் இருப்பிலிருந்து இறக்குவார்களாம். அதனை நாவலர் பெருமான் எதிர்த்தபோது பிராமணர் வேதங்களில் உயிர்ப்பலி கொடுப்பது அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதை எடுத்துக்காட்டி எதிர்த்தனர். அதற்கு நாவலர் பெருமான் அன்று அளித்த பதில் நல்லூர் உயிர்ப்பலிக்கு முந்திருப்புள்ளி வைத்தது.

இளையபாரதி: என்ன பதில் ஜயா?

கவிநாயகர்: எவர் ஒருவர் இறந்த உயிரை எழுப்ப வல்லவரோ அவரே உயிர்ப்பலி கொடுக்கத் தகுந்தவர் என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உங்களுக்கு இறந்த உயிர்களை எழுப்பும் வல்லமை உண்டோ? என்று கேட்டார். அந்தக் கேள்வியிடன் கோயில் நிருவாகம் உயிர்ப்பலி கொடுப்பதை நிறுத்திக் கொண்டது. அதனைத் தொடர்ந்து பல கோயில்கள் படிப்படியாக உயிர்க்கொலையை நிறுத்தின. ஆனாலும் எனது காலத்தில் சிறுதெய்வ வழிபாட்டுக்காரர் ஆண்டு தோறும் உயிர்ப்பலி கொடுத்துக்கொண்டே இறந்தார்கள். எனது ஊர் அண்ணமார் கோயிலில் உயிர்ப்பலி கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. பிற இடங்களிலும் நடந்தது. இதனை எதிர்த்துப் பல இடங்களிற் பேசியிருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: வெட்டுவெதற்கென்றே ஆடுகள் வளர்ப்பார்கள். அவற்றுக்கு மாலை அணிந்து மேளதாளங்களுடன் ஊர்வலமாகக் கொண்டுசென்று வெட்டுவார்கள். உங்கள் பேச்சு ஏதாவது பயனளித்ததா?

கவிநாயகர்: கருமத்தைச் செய்; பலனை எதிர்பாராதே என்கிறது பகவத் கீதை. விதைப்பது என் கடன். விதை முளைப்பது நிலத்தைப் பொறுத்தது. சில காலத்தின்பின் வயாவிளானிலும் அயல் ஊர்களிலும் உயிர்ப்பலி நிறுத்தப்பட்டது. அதற்கு எனது பேச்சுக்கள் மட்டும் காரணமென்று என்னால் மார்பு தட்ட முடியாது. உள்ளர் அமைப்புகளின் அழுத்தங்களும் காரணமாக இருந்தன.

மங்றும் எமது சமயம் பற்றிச் சிலர் கொண்டிருக்கும் தவறான கருத்துக்களைத் தெளிவு படுத்துவதிலும் நான் தீவிரமாக இருந்தேன். பலர் சாதிப்பிரிவைச் சமயத்தோடு இணைத்துப் பார்க்கிறார்கள். சைவ சமயத்திற் சாதி இல்லை. தமிழர் மத்தியிற் சாதிப் பிரிவுகள் இருந்தபோதும் சைவம் அதனைப் போற்றவில்லை. பிற காலத்தில் ஆரியர் செல்வாக்கினால் தமிழ் நாட்டிலும் சாதிப் பிரிவுகளில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் வளர்த் தொடங்கி நாயன்மார் காலத்தில் பொது வழக்காகி இருந்தன. எனினும் நாயன்மார் சாதி வேறுபாடுகளுக்கு அடிமையாக வில்லை. அவர்கள் வெவ்வேறு குலத்தவராயினும் எல்லோரும் எல்லாரையும் சமனாகவே மதித்து நடந்தனர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகையை,

தில்லைவாழ் அந்தனர்தம் அடியார்க்கு மடியேன்
திருநீல் கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்

என்று தொடங்கி பலகுலத்திலே பிறந்தவர்களையும் பெருமைப் படுத்திப் பாடுகிறார்.

மற்று மொரு நல்ல உதாரணம் திருஞானசம்பந்தர் - திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் உறவு. திருஞானசம்பந்தர் அந்தன குலத்தவர். யாழ்ப்பாணர் பிறப்பால் தீண்டத்தகாதவர் என்று கருதப்பட்டவர். முதற் சந்திப்பிலேயே சம்பந்தர்,

அளவிலா மகிழ்ச்சியினார்
தமைநோக்கி ‘ஜயர்நீர்
உள்ளுமகிழி இங்கணைந்த
உறுதியுடையோம்’ என்றே

மிகுந்த மதிப்போடு யாழ்ப்பாணரை வரவேற்கின்றார். பின்னரும் யாழ்ப்பாணரை விளிக்கின்றபோதெல்லாம் ‘ஜயரீ’ என்று மதிப்பாக அழைப்பதே சம்பந்தரின் வழக்கம் என்றும் சேக்கிழார் கூறுகின்றார்.

சொல்லளவிலன்றிச் செயலளவிலும் சம்பந்தர் தமது சமரச மனப்பான்மையை நடை முறைப்படுத்தி யிருக்கின்றார். தமது பாடல்களுக்கு இசை அமைக்கும் பொறுப்பை யாழ்ப்பாணருக்கு வழங்கித் தாம் செல்லுமிடமெல்லாம் யாழ்ப்பாணரையும் அவரது துணைவியாரையும் அழைத்துச் சென்றார். கோயில்களுக்குள் அவர்கள் சம்பந்தருடன் சென்று வந்ததை மற்றைய அந்தனர்களும் ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதையுங் கவனித்தல் வேண்டும். இவ்விதம் தமிழர் கண்ட முதற் சீர்திருத்தவாதியாக ஞானசம்பந்தப் பெருமான் விளங்குகின்றார்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருமணம் மிகவும் புரட்சிகரமானது. சிவவேதியர் குலத்திலே அவதரித்த அவர் முதலிலே மணந்து கொண்டது பரததையர் குலத்துப் பரவையாரை. பின்னர் திருமணஞ் செய்தது வேளாளர் குலத்திலே பிறந்த சங்கிலியாரை.

திருத்தொண்டர்கள் ‘பூச நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்’; ‘கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்.’ அவர்கள் போலிகளை எதிர்த்தவர்கள். உண்மையை நிலைநாட்டப் போராடியவர்கள். மக்களை மதித்தவர்கள். சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வுகளை எதிர்த்தவர்கள்.

எனவே சைவத்திற் சாதிபோதம் இல்லை என்பதுதான் உண்மை. சாதியைக் காட்டிச் சமயம் மாறுகின்றவர்களும் மாறுகின்றவர்களும் இந்த உண்மையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கண்டாவிலும் இந்தக் கருத்தைப் பல இடங்களில் வலியுறுத்திப் பேசியிருக்கிறேன்; பேசியும் வருகின்றேன். ஏனென்றால் சைவத்திற் பிறந்து சைவத்தில் வளர்ந்த எம்மவர் பஸ்ர தமது சமயத்தைத் தூற்று கிறித்தவத்தைத் தமுவி வருகின்றனர். ஒருமுறை நல்லூர்க் கந்தகவாமி கோயிலுக்குச் சென்றபோது இரண்டு பெரிய சுவாமிப் படங்கள் சுவர் ஓரமாகச் சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டேன். ஒன்று விநாயகர் படம். மற்றையது இலட்சமி படம். ‘என்ன ஜயா, இருக்கிற படங்கள் போதாதென்று மேலும் படங்களா? தூக்குவதற்குச் சுவர்களில் இடம் இல்லையே?’ என்றேன்.

ஜயா அவற்றைத் தான் வாங்கவில்லை என்றும் அதனை வைத்து வழிபட்டவர்கள் கிறித்துவத்துக்கு மாறிவிட்டபடியால் படங்களை அங்கு கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள் என்று சொன்னார்.

இவ்விதம் இங்கு நானுக்கு நாள் நடைபெறுகின்றது. பிற ஜோப்பிய நாடுகளிலும் இதே நிலைமைதான். சமயம் மாறியவர்கள் பிற சைவ மக்களையும் கிறித்தவ சமயத்துக்கு மாற்றுவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வருகின்றனர். சிலருக்கு அது தொழிலாகவும் இருக்கின்றது. இதில் ஒன்றும் தவறில்லை. சமயம் மாறுவது அவரவர் சுதந்திரம். ஆனால் இத் தொழிலாளர்கள் சைவத்தை இழிவுபடுத்திப் பரப்புரை செய்வதிலேதான் தவறு இருக்கிறது. கிறித்தவத்தின் பெருமையைச் சொல்லி மதமாற்றும் செய்யாமல் சைவத்தைக் குறைக்கிறத் தமது தொழிலை நடத்துகின்றனர். அக்குறைகளில் ஒன்று எமது சமயம் சாதி பார்க்கும் சமயம் என்பது. அதனால் எமது சமயம் சாதி பார்க்கும் சமயம் அல்ல என்று பரப்புரை செய்து வருகிறேன்.

கன்டாவிலே தொடக்க காலத்தில் தூர்க்கை அம்மன் கோயிலிலும் ஜயப்பன் ஆலயத்திலும் செல்வமலைப் பிள்ளையார் கோயிலிலும் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியிருக்கிறேன். பின்பு கன்டா கந்தசாமி, மிசிசாகா ஜெயதூர்க்கா, கிப்பிளிங் சிவன், வட யோக்கு சிவன், நாகபூஷணி அம்மன், வரசித்தி விநாயகர் ஆகிய கோயில்களிலும் சமய உரைகள் செய்திருக்கிறேன். சந்திர மெள்கீவரர் ஆலயம் திறக்கப்பட்டின் முதற் சொற்பொழிவாளனாக என்ன அழைத்துக் கண்ணன் ஜயா பேச வைத்தார்.

இளையபாரதி: மொன்றியல் கோயில்கள் ... ?

கவிநாயகர்: முருகன் கோயிலிலும் மகாகணபதி கோயிலிலும் பேசியிருக்கிறேன். சமய அமைப்புகள் நடத்தும் விழாக்களிலும் உரைகள் நிகழ்த்தியிருக்கின்றேன். கன்டா சைவ சித்தாந்த மன்றம், சிவதொண்டன் நிலையம், திருவடி நிலையம் ஆகிய வற்றி இலும் பேசவதுண் டு. திருவடி நிலையம் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறியளோ?

இளையபாரதி: ஓம். திரு. இரவிச்சந்திரன் நடத்துகின்ற நிலையம்.

கவிநாயகர்: அங்கு நல்லொரு சபை கூடும். ஆன்மிகத்தில் அதிக நாட்டமுள்ள ஒரு கூட்டம். பேச்சைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கேட்டு உள்வாங்கும் கூட்டம்.

இவை எல்லாவற்றிலும் மேலாக இந்து சமயப் பேரவையின் விழாக்களிலேயே நான் அதிக சமயச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியிருக்கின்றேன். பேரவையின் குருபூசைகளும் விழாக்களும் இக்காலத்தில் நல்லார்க் கந்தசவாமி கோயிலில் நடைபெற்றுவருகின்றன. இந்து சமயப் பேரவை உறுப்பினர்களும் கோயில் வழிபாட்டுக்கு வரும் அடியார்களும் அவையை அலங்கரிப்பார். அங்குதான் கன்டாவில் எந்தச் சொற்பொழிவாளரும் செய்யாத சாதனை ஒன்றை முருகப் பெருமானின் அருங்கடன் செய்து முடித்தேன். இந்து சமயப் பேரவையின் ஏற்பாட்டில் ஒவ்வொரு வெள்ளி தோறும் சேக்கிமூர் பெருமானின் பெரியபூராணம் பற்றி ஒன்றை வருடங்களுக்குத் தொடர்ந்து சொற்பொழிவாற்றினேன். 2002 தையில் தொடங்கி சொற்பொழிவு 2003 யூலாய் வரை தொடர்ந்தது.

இளையபாரதி: எவ்வளவு நேரத்துக்கு உங்கள் சொற்பொழிவு நீடிக்கம்?

கவிநாயகர்: சரியாக ஒரு மணி நேரத்துக்கு நீடிக்கும். மாலை 7.00 மணியிலிருந்து 8.00 மணிவரை.

ஓரு சிறப்பு என்னவென்றால் எந்தக் கடுங் குளிரிலும் திருத்தொண்டர் கதைகளைக் கேட்பதற்கென்றே ஒரு கூட்டம் தொடர்ந்து வந்ததுதான். அவர்களுக்கு இந்த நேரத்திலே எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இளையபாரதி: பெரிய கூட்டமா?

கவிநாயகர்: தவறாமல் வந்த கூட்டம் 25, 30 பேரைக்கொண்ட சிறிய கூட்டந்தான். நல்ல வாளிலை நிலவும்போது கூட்டம் அதிகமாக இருக்கும். வெள்ளிக்கிழமை அல்லவா? எங்களுடைய உறுப்பினர்களோடு முருகனை வழிபடவரும் அடியார்களும் இருந்து கேட்பர்.

என்னுடைய ஒரு சிறந்த இரசிகர் இந்து சமயப் பேரவைச் செயலாளர் திரு. சிவ. முத்துலிங்கம். அவர் நல்லூர்க் கந்தசவாமி ஆலயத்தில் நான் ஆண்டிய சொற்பொழிவுகள் சிலவற்றை ஒலி நாடாக்களாக்கி விநியோகித்துவருகின்றார்.

அன்மையில் நடந்த சம்பவம் ஒன்றை உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும். கனடா சிவதொண்டன் நிலைய நிருவாகிகள் கடந்த மார்ச் மாதம் சிவமோக சுவாமிகளின் ஆண்டுக் குருடுசையைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினார்கள். அதில் உரைநிகழ்த்துக்கையில் சிவதொண்டர்கள் பகைமை பாராட்டுதல் கூடாது என்ற கருத்தை வலியுறுத்தினேன்.

இளையபாரதி: சிவதொண்டர்கள் மட்டுமன்றி எல்லாத் தொண்டர்களுமே பகைமை பாராட்டக் கூடாது.

கவிநாயகர்: உண்மைதான். பகைவனுக்கு அருள்வாய் என்கிறது பகவத் கீதை. அன்பே சிவம் என்கிறார் திருமூலர். வெடக்ககேடு என்ன வென்றால் இவற்றை அடிக்கடி சொல்லு கின்றவர்களே அடிப்படிப்படுவதுதான். சமயத்தை வளர்க்கின்றவர்களே சங்கம் சபைகளை உடைக்கிறார்கள். அதனாலே யார் பகைமை பாராட்டினாலும் சிவதொண்டர் பகைமையை வளர்க்கலாகாது என்று பேசினேன். பேச்சு முடிந்தது; பூசை நடந்தது; பிரசாதம் வழங்கப்பட்டது. கூட்டம் நிறைவுக்கு வந்தது. அடியார்கள் புறப்படத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

ஒருவர் என்னை நோக்கி வந்தார். கண்கள் கொஞ்சம் கலங்குவது போலத் தெரிந்தது. ஆனால் கண்ணீர் வரவில்லை. வந்தவர் நன்றி ஜயா என்றார்.

என்னத்துக்கு என்று கேட்டேன். அவர் ‘நல்ல பேச்சுக்கு. உங்கள் பேச்சு என்மனத்தை மாற்றிவிட்டது. இந்த மன்றத்திலே நான் கனகாலமாகக் கதையாமல் இருந்த ஒருவருடன் இப்போ கதைத்துக் கைகுலுக்கி விட்டு வருகிறேன். நீண்டநாள் பகைமை இன்றுடன் நட்பாக மாறிவிட்டது. மனதுக்கு ஆறுதலாக இருக்கிறது’ என்றார். இப்படி அவர் சொன்னபோது எனக்கும் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

இளையபாரதி: என்னவோ தெரியவில்லை, தமிழர்கள் எடுத்ததற்கெல்லாம் கோபிக்கின்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள். நேற்று நண்பர்களாக இருந்தவர்கள் இன்று பகைவர்களாக இருக்கின்றார்கள். சிரித்துப் பேசுகின்றவர்கள்கூட உட்பகை கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். அதனால் முன் ஒன்று பேசிப் பின்னொன்று பேசுகின்றார்கள். இதற்கெல்லாம் எங்கள் மத்தியில் உள்ள போட்டி பொறாமைக் குணந்தான் காரணம். அதுதான் பகைமையை வளர்க்கின்றது. அதனால் குழுக்கள் அதிகமாகின்றன. சங்கங்கள் இரண்டு முன்றாகின்றன. போட்டியில் விழாக்களும் அதிகமாகின்றன.

இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சி நிறைவுக்கு வருகிறது, நேயர்களே! ஜயாவுடன் தொடர்ந்து அடுத்த வாரம் பயணிப்போம். வணக்கம் ஜயா.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

44. செற்பொழிவு அனுபவங்கள்: தொடர்ச்சி ~

30.06.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

இளையபாரதி: நீங்கள் வெளிநாடுகளிலும் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியிருக்கிறீர்கள், இல்லையா?

கவிநாயகர்: இங்கிலாந்து, பிரான்சு, யேர்மனி, ஓல்லாந்து ஆகிய நாடுகளிலும் சமயச் சொற்பொழிவுகளுக்கு அழைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஜரோப்பிய நாடுகள் இங்கிலாந்திலேதான் முதன்முதலாகச் சமயம் பேசினேன்.

இளையபாரதி: எப்பொழுது?

கவிநாயகர்: 1998ல் இலண்டன் முருகன் கோயிலில். இது இலண்டன் மாநகரின் கிழக்குப் பகுதியில் ஈஸ்ட்ஹாம் மேனர் பார்க் என்னும் பதியில் அமைந்திருப்பதை நேயர்கள் பலர் அறிந்திருக்கக்கூடும். 1984 முதல் ஒரு சிறிய கோயிலில் எழுந்தருளிய முருகப் பெருமானுக்கு இப்பொழுது அழகிய புதுக்கோயில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் கும்பாபிடேகம் 22.05.2005ல் நடைபெற்றது. அதனைபொட்டி நான் முருகனுக்குச் சூட்டிய பாமாலை இது:

**புதுக்கோயில் அழகு
ஆறுமுகன் அழகே!**

பரமசிவன் கனல்விமியில் பார்புகழ வந்த
பதினெண்விழி படைத்தமகன் பதிகொண்டருள் செய்ய
அரியநகர் இலண்டனீஸ்ஸ்ட் ஹாமிலடி யார்கள்
அமைத்தபுதுக் கோயிலம் காறுமுகன் அழகே!

அழகுமயி லோடுவிளை யாடுதிரு முருகன்
அடியவர்கள் அகலவிலை அனுதினமும் போற்ற
பழையநகர் இலண்டனீஸ்ஸ்ட் ஹாமிற்புதுக் கோயில்
பாங்குறவெ முந்தத்தைப் பார்த்துப்புவி தொழவே!

தொழுதமரர் வேண்டவலு குரனை வதைக்த
துய்யமுக மாறுடைய தொல்கடவுள் தோன்ற
விழுமியக ருங்கவினால் வித்தகர்கை வண்ணம்
மேவுகலைக் கோயிலெழ வியந்ததுகண் டூலகே!

உ_லகைவலம் வரினுமுறு நோக்கம் நிறை வேறா
துப்பவிதி பற்றுமென உ_னர்த்திய குழந்தை
இலகுபடை வீடுகளுக் கப்பால் இலண்டன்
ஈஸ்டுஹாமில் எழிற்கோயில் எழுந்தருளி னானே!

நானெனாலி வாக்கிக்குண மாக்கிநறுந் தேனாய்
 நன்மைசெயத் தக்கவருள் நல்குகுரு நாதன்
 வானவரும் மண்ணவரும் மகிழ்ந்துதொழி இலண்டன்
 மாநகரிற் கோயில்கொள வாய்த்ததொரு தவமே!

தவஞ்செய்த தன்னேரில் மின்னாரி வள்ளி
 தனைத்தழுவி யாட்கொண்ட உயிரன்புத் தலைவன்
 சிவஞ்சேரப் பவந்தீரச் செல்வமா லண்டன்
 சேர்ந்தருளிக் கேட்டுமகிழ் வானுயர்செந் தமிழே!

தமிழன்னை அவ்வைக்குத் தமிழ்சொன்ன வாயால்
 சந்தமுற அருணகிரி புத்தமாட வைத்தான்
 சுமைநீங்கிச் சுகமோங்கத் தொழில்தாங்கு லண்டன்
 தூயவடி யவர்கோயில் துலங்குமவன் வேலே!

வேலாயு தன்கந்தன் மயில்வாக என்செவ்
 வேளௌன்று வெவ்வேறு பெயர்கள்மிகுந் தாலும்
 மூலாதி மூர்த்தியின் மைந்தனை இலண்டன்
 முருகனென் நேயன்பர் முந்தியழைப் பாரே!

பாரெங்கும் உள்ளவர்கள் பார்க்கவரு வார்கள்
 பார்த்துருகி அழுதுபதைத் தாடிவிழு வார்கள்
 பேர்தங்கு சீர்லண்டன் முருகனரு ளாலே
 பெறுவர் அடியார்பினிகள் அற்றபெரு வாழ்வே!

வாழ்கவுயர் சைவநெறி வாழ்கதமிழ் ஈழம்
 வாழ்க லண்டன் மாநகரம் வாழ்கதிங்கி லாந்து
 வாழ்கபுதுக் கோயிலினை அமைத்திரு வடியார்
 வாழ்கவள லண்டன்நகர் வளர்முருகப் பரமே!

இளையபாரதி: கும்பாபிஷேகத்துக்கு நீங்கள் சென்றீர்களா?

கவிநாயகர்: இல்லை. கும்பாபிடேகம் நடப்பதற்குச் சில மாதங்களுக்குமுன் மீண்டும் அங்கு சொந்பொழிவாற்றினேன். இலண்டன் சைவமுன்னேற்றங்க சங்கத் தலைவர் நண்பர் இ. இராமநாதன் அவர்களுடைய ஏற்பாட்டில் தூற்றிங் அம்மன் கோயிலிலும் சைவ முன்னேற்றங்க சங்கத்திலும் பேசியிருக்கிறேன். இராமநாதனை உங்களுக்கு நன்கு தெரியும், இல்லையா?

இளையபாரதி: தெரியும். கனடாவுக்கும் வந்திருக்கின்றார். கலையத்துக்கும் வந்திருக்கின்றார்.

கவிநாயகர்: சைவ முன்னேற்றங்க சங்கம் இலண்டனில் 1977ல் அமைக்கப்பட்டது. இதன் தோற்றுத்துக்கு திரு. இராமநாதன் அவர்களே பிரதான உந்து சக்தியாக இருந்தவர்.

இளையபாரதி: கொழும்பிலும் ஒரு சைவமுன்னேற்றங்க சங்கம் இருக்குது, என்ன ஜியா?

கவிநாயகர்: ஓம். அதீலும் திரு. இராமநாதன் இளமைக் காலத்திலிருந்தே அங்கத்தவராக இருந்து அதன் வளர்ச்சிக்கு உழைத்தவர். சங்கத்துக்கு இலண்டனில் பல வசதிகளோடு கூடிய கட்டிடம் ஒன்றும் சொந்தமாக உள்ளது. நால் நிலையம், யோக மண்டபம், நால்வர் தமிழ்க் கலைநிலையம், களஞ்சிய அறை, விடுதி வசதிகள் போன்றவற்றைக் கொண்டுள்ள ஒரு பெரிய கட்டிடம் இது. விசேட பூசைகள், நாயன்மார் குருபூசைகள், தமிழ் சைவக் கல்வி, யோகாசனப் பயிற்சி, முதியோர் நலன் பேணல், திருமணங்கள் நடத்தல், கலசம் என்ற ஆண்மீகக் காலாண்டிதழை இலவசமாக வெளியிடுதல், ஈக் கிரியைகளுக்கு உதவுதல், ஈழத்து மக்களின் புனர்வாழ்வுக்கு உதவுதல் என்று பரந்துபட்ட சைவம் மற்றும் சமூகப் பணிகளில் சங்கம் ஈடுபட்டு வருகின்றது. இதன் வெள்ளி விழா 2002 ஆவணியில் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

பிரான்சில் உலகச் சைவப் பேரவைத் தலைவர் வன். யோகானந்த அடிகளாரின் அழைப்பில் பல சமயச் சொற்பொழி வுகள் செய்திருக்கிறேன். உலகச் சைவப் பேரவையில் நானும் ஒர் உறுப்பினராக இருக்கின்றேன். யோகானந்த அடிகள் ஆண்டுதோறும் சேக்கிழார் விழாவைப் பிரான்சிலே நடத்தித் திருத்தொண்டர் பெருமையைப் பரப்பி வருகின்ற ஒரு பெரியார். இதுவரை இரு சேக்கிழார் விழாக்களுக்கு என்னை அழைத்திருக்கிறார். அவருடைய தலைமையில் அங்குள்ள பிள்ளையார் கோயிலிலும் சொற்பொழி வாற்றியிருக்கின்றேன்.

இவையபாரதி: யோகானந்த அடிகளார் கனடாவுக்கும் வந்திருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: ஓமோம். வந்திருக்கிறார். 1996ல் நாம் நடத்திய உலகத்தமிழப் பண்பாட்டு மாநாட்டுக்கு வந்திருந்தார். பின்னர் உலக சைவப் பேரவை மாநாடு 1999ல் இங்கு நடந்த போது வந்திருக்கிறார். அடுத்து இந்து சமயப் பேரவையின் அழைப்பில் 2004ல் நாவலர் பெருமான் சிலை வைப்பு விழாவுக்கும் வந்திருக்கின்றார்.

யேர்மனி ஜெயதூர்க்கை ஆலயத்திலும் பேசியிருக்கிறேன். 2005ல் 'சிவத்தமிழ்' ஆசிரியர் கலாநிதி மு.க.ச.சிவகுமாரன் அவர்களது அழைப்பின்பேரில் ஜெரோப்பிய பயணம் ஒன்றை மேற்கொள்ள நேர்ந்தது. அவர் யேர்மனியிலும் இங்கிலாந்திலும் ஒழுங்கு செய்திருந்த கலாநிதி செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களது முத்து விழாக்களிலும் பிற நண்பர்கள் அழைத்த நிகழ்ச்சிகளிலும் உரையாற்றினேன்.

இவை எல்லாவற்றிலும் ஒல்லாந்து அனுபவம் மனத்தைவிட்டு அகலாதது. அங்கு தென்கெல்டர் நகரத்தில் அருள்மிகு வரதராஜ செல்வ விநாயகர் என்ற ஆலயம் ஒன்று உண்டு. ஆலய பரிபாலன சபையார் 2005ஆம் ஆண்டு மகோாங்சவத்துக்குச் சிறப்புச் சொற்பொழிவாளராக என்னை அழைத்திருந்தனர். அழைப்பிதழைப் பார்த்ததும் விநாயகர் அழைக்கிறார் என்ற எண்ணமே மேலிட்டது. அவர் அழைத்தால் போகாமல் இருக்க முடியுமா?

மூன் 16 காலை மனைவியுடன் அம்ஸ்ரடாமில் இறங்கினேன். நிர்வாக சபைத் தலைவர் திரு. க. உதயகுமார் வரவேற்றார். அன்று இரவு உப பொருளாளர் திரு. கு. மனோராகவன் இல்லத்தில் தங்கி அடுத்தநாள் கோயிலுக்குச் சென்றபோது செயலாளர் திரு. செ. கந்தசாமி, பொருளாளர் திரு. செ. இரவீந்திரன், உதவித் தலைவர் திரு. ந. சிவநேசன் ஆகியோர் வரவேற்றனர்.

ஒல்லாந்துக்கு முதல் முறையாகச் செல்கின்றேன். என்றாலும் அது எனக்குப் புதியதல்ல. ஒரு புவியியல் ஆசிரியன் என்ற வகையில் உலகத்து நாடுகள் பற்றிப் பலவிடயங்களை என்னாற் சொல்ல முடியும். இருப்பினும் நாடுகள் எங்கும் எப்பொழுதும் இருந்தபடியே இருப்பவையல்ல. மாற்றங்கள் கணமும் நடந்து கொண்டே பிருக்கின்றன. இயற்கையாக அமைந்த பெளதிக உறுப்புகள், காலனிலை போன்ற வற்றைத் தவிர, நாடுகளிலும் அபிவிருத்தி என்ற பெயரால் பலவிடமான மாற்றங்களை அரசுகள் தோற்றுவித்துக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. மக்களின் நடையுடை பாவனைகளும் காலத்துக்குக் காலம் மாறிய வண்ணம் இருப்பதைக் காணலாம்.

ஒல்லாந்தும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அதன் பெயரே இப்பொழுது நெதலாந்து ஆகிவிட்டது. நெதலாந்து வளமான ஒரு நாடு. இதன் வடக்கிலும் மேற்கிலும் வடகலும் தெற்கில் பெல்ஜியமும் கிழக்கில் யேர்மனியும் எல்லைகளாகவுள்ளன.

நாடு அலைகடலை ஆளுவல்ல இடச்சுக்காரரின் திறமையால் உருவாக்கப்பட்ட தொன்றாகவே விளங்குகிறது. உலகிலேயே கடல் மட்டத்துக்குக்கீழ் பெருமளவு நிலப் பரப்புகளைக் கொண்ட ஒரு நாடு உண்டென்றால் அது நெதலாந்துதான். மொத்த நிலப்பரப்பில் ஜந்தில் இரண்டு பகுதி கடல் மட்டத்துக்குக் கீழ் உள்ளது.

வரலாற்றில் கடலுக்கும் மக்களுக்குமிடையே நடந்த போராட்டங்கள் சொல்லிமுடியா. 1421ல் இறையின் ஆற்று முகத்துவாரத்தின் பெரும் பகுதியைக் கடல் அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. 17ஆம் நூற்றாண்டில் வடிகால் அமைப்புக்களாலும் அணைக்கட்டு முறையாலும் 1120 சதுர கிமீ நிலம் மீட்கப்பட்டது. இதுவும் கடலரிப்புக்குள்ளாகி 18ஆம் நூற்றாண்டளவில் 500 சதுர கிமீ அளவே ஏஞ்சியிருந்தது. அடுத்து, மக்களின் விடாழுமிழங்சியால் 1170 சதுர கிமீ நிலப் பரப்பு உருவாக்கப்பட்டது. அதிலும் கடல் தன் வாயை வைக்காமல் விடவில்லை.

இப்படியே கடலுக்கும் மக்களுக்குமிடையே நடந்த ‘நானோ நீயோ’ போராட்டத்தில் இடச்சு மக்கள் இன்று வெகுவாகவே வெற்றி பெற்றுள்ளனர். விஞ்ஞான வளர்ச்சியால் உருவாக்கப்பட்ட பாரிய எந்திரங்களைக்கொண்டு கடந்த நூற்றாண்டில் 2500 சதுர கிமீ நிலப்பரப்பைப் புதிதாகத் தோற்றுவித்துள்ளனர்.

இன்றைய நெதலாந்து 41,548 சதுர கிமீ நீர்நிலப் பரப்பைக் கொண்டது. இதன் தலைநகர் அம்ஸ்டர்டாம். ஆட்சிநகர் ஹாக். குடித்தொகை 17,000,000க்கும் அதிகம். இடச்சு, பிரீசியன் ஆகிய நாட்டு மொழிகளோடு ஆங்கிலம், யேர்மன்(டொச்) ஆகியவையும் பேசப்படுகின்றன. பெரும்பான்மையானவர் உரோமன் கத்தோலிக்க சமயத்தவர்.

இதமான இடைவெப்பக் காலனிலையை அனுபவிக்கும் நெதலாந்து விவசாயத்திலும் கைத்தொழில் துறையிலும் பெரும் முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளது. பாஜ்பண்ணைப் பொருட்கள், காய்கறிகள், பழவகைகள், பெற்றோலியப் பொருட்கள், இயற்கை ஏரிவாயு, இரசாயனப் பொருட்கள், எந்திர வகைகள், துணிவகைகள், இரும்பு, உருக்கு, பூக்கிழங்குகள் என்பன நெதலாந்தின் பிரதான ஏற்றுமதிப் பொருட்களாகும்.

ஒல்லாந்தர் பேசும் மொழி Dutch எனப்படும். அது மக்களையும் குறிக்கும். இடச்சுக் காரரைத் தமிழர் பொதுவாக ஒல்லாந்தர் என்றே அழைப்பர்.

இளையபாரதி: இடச்சுக்காரர் இலங்கையை ஆண்ட காலத்தில் எங்களைக் கொடுமைப் படுத்தியவர்கள் என்றெல்லாம் சொல்லுவார்கள் ஜயா.

கவிநாயகர்: அந்த வரலாறும் இருக்கு. இலங்கையிற் போத்துக்கேயர் ஆட்சி கி.பி. 1518 முதல் பரவத் தொடங்கியது. அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்திலேயே ஒல்லாந்தரும் வரத் தொடங்கினர். இலங்கைக்கு முதல் வந்த ஒல்லாந்தர் ஸ்பில்பேக்(Spilberg) என்ற கப்பல் தளபதி ஆவர். கி.பி. 1602 மே மாதம் 28ஆண்டுக்கு ஏழு கப்பல்களுடன் அவர் மட்டக்களப்பில் வந்திறங்கிப் பறங்கியரின் நான்கு கப்பல்களைக் கைப்பற்றினார். பறங்கியர் என்பது போத்துக்கேயருக்குத் தமிழர் வைத்த பெயராகும்.

இளையபாரதி: ஸ்பில்பேக் இப்பொழுதும் இருக்கிறார் ஜயா?

கவிநாயகர்: என்ன?

இளையபாரதி: அந்தப் பெயரில் ஒரு பட இயக்குநர் இருக்கிறார்.

கவிநாயகர்: ஒல்லாந்தில் ஒரு நகரமும் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். ஸ்பில்பேக்கின் வருகை இலங்கையில் ஒல்லாந்தரின் ஆட்சி பரவ வழிவகுத்தது. ஆட்சி 1658முதல் யாழ்ப்பாண மாநிலத்துக்கும் பரவலாயிற்று.

இளையபாரதி: அவர்களின் ஆட்சியில் சைவமும் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டது.

கவிநாயகர்: ஒல்லாந்தர் ஆட்சியில் சைவத்துக்குப் பெருஞ் சோதனை ஏற்பட்டது. சைவர்கள் தமது சமய ஆசாரங்களை முற்றாக நீக்கி கிறித்தவ ஆலயங்களுக்கு ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் செல்லவேண்டும் என்றும், பிள்ளைகள் கிறித்தவப் பள்ளிகளுக்குச் சென்று கிறித்தவ சமய பாடங்களைப் படிக்கவேண்டும் என்றும் கட்டளையிட்டனர். அதற்காகத் தமிழிலும் தமது சமய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டனர். கிறித்தவத்துக்கு விரோதியாக இருப்பவன் தண்டிக்கப்படுவான் என்ற விதியும் இருந்தது. சைவப் பெண்களை மணந்த கிறித்தவர் சிலருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டதென பல்தேயஸ்(Baldeus) என்ற பாதிரியார் எழுதியிருக்கின்றார். இவர் 1658முதல் 1665வரை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சமயசேவை செய்தவர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

ஒல்லாந்தர் தமது ஆட்சிக் காலத்தின் பிற்பகுதியில் பிற சமயங்கள் குறித்த கடும் போக்கை நெகிழ்த்திக்கொண்டனர்.

இதன் பயனாக இவ்வளவு காலமும் மறைமுகமாகப் பின்பற்றப்பட்டு வந்த சைவ சமயம் வெளிப்படையாக வளரத்தொடங்கியது. 1791ல் வண்ணார்பண்ணையில் வைத்தீஸ்வரர் கோயில் கட்டிமுடித்துக் குடமுழுக்கு நடத்தப்பட்டது. பறங்கியரால் இடிக்கப்பட்ட பல சைவக் கோயில்கள் புதுப்பிக்கப்பட்டன.

இவ்விதம் 1640ஆம் ஆண்டு முதல் இலங்கையின் பெரும் பகுதிகளில் நிலவிவந்த ஒல்லாந்தரின் ஆட்சி 15.02.1796ல் கொழும்பில் பிரித்தானிய படைகளுக்குத் தோல்வி யடைந்ததுடன் முடிவுக்கு வந்தது.

இன்று ஒல்லாந்து முழுவதும் ஏற்கத்தாழ 9,000 இலங்கைத் தமிழர் உள்ளனர். கண்டாவில் அதிகமான தமிழர் ஒன்றாறியோ மாகாணத்தில் வாழ்வதைப்போல ஒல்லாந்தில் அதிகமான தமிழர் வட ஒல்லாந்தை வாழிடமாகக் கொண்டுள்ளனர்.

அதிலும் தென்கெல்டர்ப் பகுதியில் தமிழரின் செறிவு அதிகம். இக் குடித்தொகையே இங்கு கோயில் தோண்றுவதற்கும் காரணமாக அமைந்தது.

தென்கெல்டர் வட ஒல்லாந்து மாகாணத்தின் வட முனைவில் அமைந்திருக்கும் ஒரு கட்டிக்கரைப் பட்டினம். இப்பட்டினத்தில் உள்ள ஸ்ரீ வரதராஜ செல்வ விநாயகர் கோயிலுக்கு யூன் 17 மாலை 5.30 மணியளவில் நாம் வந்து சேர்ந்தோம். வழிபாடு முடிந்ததும் பேச்சு சொன்னார்கள். அன்று பேச்சு இருக்கும் என்று நான் எதிர்பார்க்க வில்லை. இருந்தாலும் கோயில் எதற்கு? என்ற கேள்வியோடு எனது பேச்சை ஆரம்பித்தேன்.

கோயில் வழிபாட்டுத் தலமாக இருப்பதோடு எமது கலாச்சாரப் பாரம்பரியத்தின் சொத்தாகவும் சின்னமாகவும் விளங்கும் மகிழ்ச்சையை எடுத்து விளக்கினேன். ஒல்லாந்துவாழ் சைவப் பெருமக்களின் ஆன்மீக ஈடேற்றத்துக்கும் கலை கலாச்சார வளர்ச்சிக்கும் உதவும் வகையில் ஸ்ரீ வரதராஜ செல்வ விநாயகர் ஆலயத்தைக் கட்டி எழுப்பிய நிர்வாகத் தொண்டர்களையும் அவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் அடியார்களையும் பாராட்டினேன்.

எல்லாம் விநாயகப் பெருமான் திருவஞ்சேயாகும். அவரே புலம்பெயர்ந்து இங்கு வாழும் தனது அடியாருக்கு அருள்பாலித்தத் பொருட்டு இப்படி ஒரு கோயிலைக் கட்டுவித்திருக்கிறார். இந்தக் கோயிலில் காலாடி வைத்ததும் ஆன்மீக அலை வீசுவதை என்னால் உனர் முடிந்தது. கோயில் பக்தர்களைக் கவரும் முறையிலும் பக்தியை வளர்க்கும் வகையிலும் அடக்கமான அளவில் அழகாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது.

அன்றைய உரை உட்பட ஆலயத்தில் எல்லாமாக 21 சொற்பொழிவுகள் செய்திருக்கிறேன்.

இவையபாரதி: அப்படியென்றால் ஒரு நாளைக்கு இரண்டு சொற்பொழிவுகள் செய்திருக்கிறீர்கள் ...

கவிநாயகர்: ஓம். அப்படித்தான் ஒழுங்கு. காலைப் பூசை முடிந்ததும் ஒன்று, பின்னேரப் பூசை முடிந்ததும் மற்றொரு பேச்சு. ஒவ்வொன்றும் முப்பது முப்பத்தைந்து நிமிடம் வரை நீடிக்கும்.

இவையபாரதி: அமைதியாக இருந்து கேட்பார்களா?

கவிநாயகர்: மிக அமைதி. எங்கையுமே கோயில் மேளத்துக்கில்லாத மரியாதை விசேட மேளத்துக்கு உண்டு. நான் பேச எழுந்ததும் வெளியில் ஆலய அலுவல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் தொண்டர்களும் வந்து அமைதியாக அமர்ந்துகொள்வார்கள்.

**அற்றிய
செற்பொழிவுகள்**

- 17.06.2005 கோயில் வழிபாடு
- 18.06.2005 திருவரதராஜ செல்வ விநாயகர் பதிகம் விநாயக தத்துவம்
- 19.06.2005 செல்வந் தரும் விநாயகர் ஆணவத்தைப் போக்கும் ஆணமுகன்
- 20.06.2005 தேவாரங்களின் சிறப்பு மணிவாசகரின் மகிமை
- 21.06.2005 திருமூலநாயனார் திருமந்திரம்
- 22.06.2005 தொண்டர் பெருமை அன்னதானம்
- 23.06.2005 ஆழமுப்பெருமான் அவதாரம் கந்தபுராண கலாச்சாரம்
- 24.06.2005 வேட்டைத் திருவிழா சத்சங்கம்
- 25.06.2005 மாம்பழத் திருவிழா யோகர் சுவாமிகள்
- 26.06.2005 தேர்த் திருவிழா - வாணோலி நேர்முக வருணனை தேர்த் திருவிழா
- 27.06.2005 சங்காபிஷேகம் தீர்த்தோற்சவம்
- 28.06.2005 பூங்காவனம்

முதல்நாட் காலை கொடியேற்றம் முடிந்ததும் நான் திருவரதராஜ செல்வ விநாயகர்மீது பாடிக்கொண்டு சென்ற பதிகத்தை அடியார்களுக்குப் பாடிக்காட்டி விளக்கம் அளித்து அரங்கேற்றினேன். அந்தப் பதிகம் கையில் இருக்கிறது. பாடவா?

இவையபாரதி: தாராளமாக ...

கவிநாயகர்:

அரியவளம் பெருக்கும் அழகுநெத ஸாந்தில் திருவளர்தென் கெல்டர் செந்தமிழர் பதியில் கருணையடிடன் கோயில் கொண்டருளிக் காப்பார் திருவரத ராஜ செல்வவிநா யகரே.

விரிசெவிகள் ஆட்டி வியனையினு நீட்டி
கரிமுகத்தை உலகம் களிப்புறவே காட்டி
வரமளிக்க நெதலாந் தெழுந்தருளி வளர்வார்
திருவரத ராஜ செல்வவிநா யகரே.

செருவிலெழு குரர் செருக்கழித்த வீரர்
தரமிழ்ந்த வானோர் தழைக்கவருள் செய்தார்
அருள்புரிய நெதலாந் தாலயம் மர்ந்தார்
திருவரத ராஜ செல்வவிநா யகரே.

அருவமெனத் திரிவர் உருவமது தாங்கி
ஒருமுதல்வர் சிவனார் உவந்தழைக்க வந்தார்
மருவிநெத லாந்துத் தென்கெல்டர் மகிழ்வார்
திருவரத ராஜ செல்வவிநா யகரே.

உருவமதைப் பழித்த ஒண்மதியைப் பழித்தார்
உருகித்தொழு தளிக்கும் மோதகத்தை உவப்பார்
பரவநெத லாந்தில் பதிகொண் டருள்கின்றார்
திருவரத ராஜ செல்வவிநா யகரே.

திரிபுரத்தை ஏரிக்கத் தேரெழுந்த தாதை
பெருமையினை விரிக்கப் பிள்ளைக்குறும் பிழைத்தார்
பரிவுடனே நெதலாந் துயரப்பதி கொண்டார்
திருவரத ராஜ செல்வவிநா யகரே.

புறியச்சிவ பூசை புரந்தரனும் நன்கு
கருதரிய முனிவர் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்தார்
தெரியநெத லாந்தில் திகழ்வர்தென் கெல்டர்
திருவரத ராஜ செல்வவிநா யகரே.

அருகிலுள பெற்றோர் அகிலமெனச் சுற்றி
முருகனையும் முந்தி மோனக்கனி பெற்றார்
உருமுகடல் குழும் நெதலாந்தில் உள்ளார்
திருவரத ராஜ செல்வவிநா யகரே.

வருமிடர்கள் கொய்வார் வழிபிறக்கச் செய்வார்
உரவினைகள் தீர்ப்பார் உடனிருந்து காப்பார்
நிரைபொழில்நி றைந்த நெதலாந்தில் அருள்வார்
திருவரத ராஜ செல்வவிநா யகரே.

அரியதமி ழீழம் மலர அருள் வேண்டும்
பெருமையிகு தமிழர் உரிமைபேற வேண்டும்
தருமநெத லாந்தில் தென்கெல்டர் தங்கும்
திருவரத ராஜ செல்வவிநா யகரே.

நெதலாந்தில் அருளும் நிகரில்விநா யகரின்
பதம்போற்றிக் கந்த வனஞ்சொன்ன பத்தும்
பதமாக நாளும் படித்தருகும் பத்தர்
அதிநல்ல வாழ்வை அடைந்துய்வ ராமே.

தேரிலன்று காலைப் பேச்சு இருக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக இலண்டன் வாணோலி ஒன்றுக்கு நேரடி ஒலிபரப்புச் செய்யச் சொன்னார்கள். இலண்டனிலிருந்து வருகை தந்திருந்த சைவமுன்னேற்றச் சங்கப் பெரியார் திரு. இ. இராமநாதனும் நானும் மாறி தேரோட்ட வருணனையைச் செய்தோம்.

தேரில் விநாயப் பெருமானைத் தரிசிக்க ஜயாயிரத்துக்கும் அதிகமான அடியார்கள் கூடியிருந்தார்கள். ஒல்லாந்தில் சித்திரத்தேரில் சுவாமி எழுந்தருளவது இந்தக் கோயிலிலேதான். அதனால் மக்கள் ஒல்லாந்தின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் வருவது வழக்கம் என்று சொன்னார்கள். நல்லூரிற் கடைகள் போடுவதுபோல் இங்கும் கோயில் முன்றவில் ஏராளம் கடைகள்.

தென்கெல்டரில் தேர் கோயில் வெளிவீதியைச் சுற்றிவருவதில்லை. ஊர்வீதிகளால் சுற்றிவரும். இடச்சுக்காரரும் வீதி ஓரங்களில் நின்று சுவாமி தரிசனம் செய்வார்கள். சுவாமி இருப்புக்கு வர ஏறத்தாழ இரண்டரை மணித்தியாலம் ஆகும்.

அடுத்தநாள் தீர்த்தம், மறுநாள் பூங்காவனம் என்று 12 நாட்கள் பிள்ளையாரோடு கூடியிருந்த அனுபவம் மறக்க முடியாததொன்று. அங்குள்ள மக்கள் பழகிய விதம், உபசரிப்புகள் எல்லாம் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து விட்டன. இந்த அனுபவங்களை ஒல்லாந்து யாத்திரை என்ற பெயரில் ஒரு நாலாக எழுதியிருக்கிறேன். அது இப்பொழுது ஆத்மஜோதியில் பகுதி பகுதியாக வந்துகொண்டிருக்கிறது.

இவையபாரதி: ஒல்லாந்தின் புவியியல், ஒல்லாந்தர் முன்பு எங்களை ஆண்ட சரித்திரம், அங்கு வாழ்கின்ற எம்மவரின் ஆன்மீக வாழ்க்கை என்று பலவிதமான தகவல்களை உங்கள் வாயிலாக கேட்டு மகிழ்ந்தேன். நேயர்களும் அவ்விதமே துங்களை மறந்து கேட்டு இரசித்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நன்றி ஜயா. மீண்டும் சந்திப்போம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

45. செற்பொறிவு அனுபவங்கள்: தொடர்ச்சி ~

07.07.2008

இனையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! கவிஞர் கந்தவனம் ஜியா அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றின் 45அவது அங்கம் இன்று நடைபெற இருக்கிறது. வணக்கம் ஜியா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே! இன்றைய நாள் நான் பங்குபற்றிய மாநாடுகள் தொடர்பான சில அனுபவங்களை நீங்கள் கேட்கப்போகிறீர்கள். மாநாட்டை ஆங்கிலத்தில் Conference என்றுதான் பொதுவாக அழைப்பார்கள். ஆனால் ஆங்கிலச் சொல் கொண்டுள்ள பலவிதமான பொருள்களை மாநாடு என்ற சொல் குறிப்பதில்லை. ஆங்கிலத்தில் ஒர் அலுவலக ஆலோசனைக் கூட்டம், ஒரு திணைக்கள் விசாரணை போன்ற சிறிய கூட்டங்களையும் conference என்றுதான் சொல்லுவார்கள். ஆனால் தமிழில் மாநாடு என்றால் பெரிய கூட்டந்தான். அது பொதுவாக பன்னாட்டு அறிஞர்களுடைய அரங்கங்களாக இருப்பது வழக்கம். ஒரு புதிய பொருளை அல்லது சிந்தனையை அறிஞர் ஒருவர் முன்வைக்கவும் மற்றும் அறிஞர் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கவும் மாநாடுகள் பயன்பட்டுவருகின்றன. மக்கள் யுகுத்தில் பொதுமக்கள் பங்குபற்றவும் மாநாடுகள் வாய்ப்புகள் வழங்கிவருகின்றன.

அப்படிப் பொதுமக்கள் நிறைந்திருந்த இந்து சமய மாநாடு ஒன்று 1970ல(?) கொழும்பு சர்கவதி மண்டபத்தில் நடந்தது. செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் அழைப்பில் அதில் பங்குபற்றி உரையாற்றினேன். “கந்தவனம் எங்கள் சொந்த வனம்” என்ற பாராட்டையும் பெற்றுக் கொண்டேன். அதன்பின் தாயகத்தில் வேறு மாநாடுகள் எதிலும் பங்குபற்ற வில்லை.

இனையபாரதி: 1974ல் யாழிப்பாணத்தில் நடந்த அனைத்துலக தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு?

கவிநாயகர்: பார்வையாளாகச் சென்றிருந்தேன். நீங்கள் கேட்டபடியால் இதுபற்றி நேயர்களுக்குச் சிறிது நினைவுபடுத்த வேண்டும். நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டைக் கொழும்பில் வைக்கும்படி இலங்கை அரசு கேட்டது. அப்பொழுது சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்கா பிரதம மந்திரியாக இருந்தார். தமிழர் அதற்கு இணங்காது யாழிப்பாணத்தில் மாநாட்டை யனவரி 3ஆம் திகதியிலிருந்து 9ஆம் திகதிவரை வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடத்தினர். 10ஆம் திகதி மாநாட்டுக் கலைநிகழ்ச்சிகளிற் பங்குபற்றியவர்களைப் பாராட்டிக் கொரவிக்கும் பொதுக்கூட்டம் ஒன்று நடந்தது. இது வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்கு முன்னால் நடந்தது. அன்றைய தினம் அங்கு கூடியயிருந்த மக்கள் தொகை 10,000க்கும் அதிகம் என்பது பலரதும் மதிப்பீடாகும். கூட்டம் நடந்துகொண் டிருக்கையில் யாழிப்பாணக் காவற்படை வந்து மக்களை அடக்க முயலும் பாவனையிற் குழப்பம் விளைவித்தது. கண்ணீர்ப்புகை அடித்தனர். வானத்தை நோக்கிச் சுடுவதுபோல மேலிருந்த மின்சாரக் கம்பிகளைச் சுட்டு வீழ்த்தினர். அதன் விளைவாக 11 அப்பாவித் தமிழர் உயிர் இழந்தனர். பலர் காயமுற்றனர். ஒரு வகையிற் சொல்லப்போனால் 10.01.1974ஐ விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு வித்திட்ட நாளாகக் கருதலாம்.

கன்டாவில் 1994ஆம் ஆண்டு நான்காவது அனைத்துலகச் சைவ சித்தாந்த மாநாடு தருமை ஆதீந்த்தின் ஆதரவுடன் நடந்தது. சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாடுகளை உலகெங்கும் பரப்பும் நோக்குடன் திருக்கைலாய் பரம்பரை தருமை ஆதீன 26ஆவது குருமகா சந்திதானமாகிய சிவத்திரு சண்முகதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாச்சாரிய சுவாமிகள் அனைத்துலக சைவ சித்தாந்த ஆதீந்தை அமைத்தார். அதன்மூலம் இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒன்றாக அனைத்துலகச் சைவ சித்தாந்த மாநாடுகளை அவர் நடத்தத் தொடங்கினார். முதலாவது மாநாடு தமிழ்நாட்டிலும் இரண்டாவது மாநாடு மலேசியாவிலும் மூன்றாவது வட இந்தியாவிலுள்ள வாரணாசி நகரத்திலும் நடந்தன. நான்காவது மாநாடு கன்டாவில் நடத்தப்பட்டது.

இம்மாநாட்டைக் கன்டாவில் நடத்த வேண்டும் என்று முன்னின்று உழைத்தவர்கள் தருமை சைவ சித்தாந்த ஆதீந்துடன் தொடர்புடைய கலாநிதி கிருஷ்ண சிவராமன் அவர்களும் சைவத் தொண்டர் திரு. ச. திருநடராசா அவர்களும். கலாநிதி கிருஷ்ண சிவராமன் கொங்கோடியாப் பலகலைக் கழகத்துப் பேராசிரியர். அங்கு இந்து சமயப் படிப்புத் துறையை அமைக்க அயராது முயன்று வெற்றி பெற்றவர். திருநடராசா அவர்கள் கன்டாவிலே முதல் சமயப் பத்திரிகை ஒன்றை ‘இந்து தீபம்’ என்ற பெயரில் நடத்தியவர். ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவையின் செயலாளராகப் பல ஆண்டுகள் பணிப்பிந்தவர். மொன்றியல் முருகன் கோயிற் பணிகளில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர். இவர்களின் ஏற்பாடுகளுடனும் இரிசமண்ட் ஹில் பிள்ளையார் கோயில் அனுசரணையுடனும் நான்காவது அனைத்துலக சைவ சித்தாந்த மாநாடு 1994ஆம் ஆண்டு யூலாய் 1 முதல் 10ஆந்திகதி வரை கன்டாவில் நடத்தப்பெற்றது.

யூலாய் முதலாம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை இரிசமண்ட் ஹில் பிள்ளையார் கோயில் கலியாண மண்பத்தில் மாநாடு தொடங்கியது. அதனை யோகர் சுவாமிகளின் தலைமைச் சீட்ரும் கவாய் ஆதீன சந்திதானமுமாகிய சற்குரு சிவாய சுப்பிரமுனிய சுவாமிகள் தொடக்கி வைத்தார்கள்.

அமெரிக்கராகிய சற்குரு சிவாய சுப்பிரமுனிய சுவாமிகள் 1949ஆம் ஆண்டு வைகாசிப் பெளர்ன்மி நாளன்று தமது 22ஆவது வயதில் யோகர் சுவாமிகளின் தீட்சையைப் பெற்று அவரது சீட்ராகியவர். 1970ஆம் ஆண்டு குவை ஆதீந்தை அமைத்து உலகெங்கும் தமது குருவின் புகழையும் சைவத்தின் பெருமையையும் பரப்பியவர். குவைத் தீவு அமெரிக்காவின் ஹவாய்த் தீவுக் கூட்டங்களில் ஒன்று. குவைத் தீவில் புதித வலுவை நதிக் கரையில் 1975ஆம் ஆண்டு குருதேவர் சுயம்புலிங்கம் ஒன்றை இறையருளால் கண்டெடுத்தார். அதற்கு சன்மார்க்க இறைவன் கோயில் என்ற பெயரில் முழுவதும் கருங்கற்களைக் கொண்டு ஆகம விதிகளுக்கு அமைய கோயில் கட்டப்பட்டு வருகிறது. சமய தத்துவங்களை விளக்கும் வகையில் ஆங்கிலத்தில் பல நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். Hinduism Today என்ற அனைத்துலக சஞ்சிகையையும் தொடக்கி நடத்தியவர்.

இவையபாரதி: அவர் இப்பொழுது சமாதி அடைந்து விட்டார், என்ன ஜியா?

கவினாயகர்: ஓம். 2001 நவம்பரில். அவருக்குப்பின் குவை அதீன முதல்வராக சற்குரு போதிநாத வேலன் சுவாமி இருந்துவருகின்றார்.

குருதேவர் சற்குரு சிவாய சுப்பிரமுனிய சுவாமிகளின் தொடக்கப் பேருரையைத் தொடர்ந்து மாநாடு 3ஆந் திகதிவரை யோக பலகலைக்கழகத்திலும் 7-8ஆந்

திகதிகளில் ஒட்டாவாவிலும் 9-10ஆந் திகதிகளில் மொன்றியலிலும் நடத்தப்பட்டது. அதில் ஆய்வு அமர்வுகளும் கருத்தரங்களும் கலைவிழாக்களும் இடம் பெற்றன. யோக பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலத்தில் நடந்த ஆய்வு அரங்கொன்றுக்கு நான் தலைமை தாங்கினேன்.

மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த குழுவைச் சேர்ந்த இரிச்மண்ட் ஹில் பிள்ளையார் கோபில் திரு. சக்தி அவர்களும் திரு. நா. சிவலிங்கம் அவர்களும் என்னை மாநாட்டில் ஈடுபடுத்தினர். இந்த மாநாட்டிலேயே நீண்ட காலத்துக்குப் பின் மதிப்புக்குரிய நண்பர் ஆத்மஜோதி முத்தையா அவர்களைக் கண்டேன். அவரைப் பற்றி நேயர்களுக்கு ஏற்கனவே நான் சொல்லியிருக்கிறேன்.

1999ஆம் ஆண்டு கணாவில் மற்றுமொரு சைவ மாநாடு நடந்தது. இது உலகச் சைவப் பேரவையின் 7ஆவது மாநாடு ஆகும். 1999ஆம் ஆண்டு யூலைய் 30, 31, அகஸ்ட் 1 ஆகிய நாட்களில் ஸ்காபரோவிலும் மிசிசாகாவிலும் கணா இந்து மாமன்றத்தின் அனுசரணையுடன் மாநாடு நடத்தப்பட்டது.

மாநாட்டை ஸ்காபரோ நகராட்சி மன்றத்தில் ரொறஞ்சோ மாநகரசபை முதல்வர் கனம் மெல் லாஸ்ட்மன் நந்திக் கொடியை ஏற்றித் தொடக்கி வைத்தார். உலகச் சைவப் பேரவையின் தலைவர் தவத்திரு சிவநந்தி அடிகளாரும் பேரூர் ஆத்தீன் முதல்வர் தவத்திரு சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகளாரும் மாநாட்டின் முதன்மை விருந்தினர்களாக வருகை தந்திருந்தனர். தமிழ்நாடு மற்றும் மேலெனாட்டு அறிஞர்களோடு தாயகத்திலிருந்து 50க்கும் மேற்பட்ட சைவர்கள் போளர்களாகக் கலந்துகொண்டது மாநாட்டின் சிறப்புக்களில் ஒன்றாக இருந்தது.

நகராட்சி மன்றத்தில் 01.08.1999 ஞாயிற்றுக்கிழமை பண்டிதர் வீ.வ. நல்லதம்பி அவர்களுடைய தலைமையில் நான் 15 நிமிடங்கள் பேசினேன். தொடக்கத்தில் அரை மணித்தியாலம் எனக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அமர்வு தொடங்கும் நேரத்தில் தலைவர் நான் இருக்கும் இடத்தை நோக்கி வந்து, நேரம் பற்றாக்குறை காரணமாக எல்லோரையும் சுருக்கிப் பேசச் சொல்லியிருக்கிறேன். தயவுசெய்து நீங்களும் 15 நிமிடங்களுக்குப் பேசிமுடித்தால் வசதியாக இருக்கும் என்றார்.

இனையபாரதி: ஐயா, சாதாரண கூட்டங்களில் நேரக் குழந்தைகள் நடப்பது எங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததொன்றுதான். ஆனால் மாநாடுகளில் அப்படிப் பொதுவாக நடப்பதில்லையே!

கவிநாயகர்: நடப்பதில்லை. மேற் கண்டாக் கல்லூரியில் ஒவ்வொர் ஆண்டும் உலக விவகார மாநாடு நடைபெறுவது வழக்கம். இதனை மாணவர் அறிவு விருத்திக்காக கல்லூரியின் வரலாற்றுத் துறை நடத்திவருகின்றது. World Affairs Conference என்று இதனை அழைப்பார். இது தொடர்பான சில விடயங்கள் எனது அலுவலகத்துக்கூடாகவும் நடக்கும். இந்த மாநாடுகளில் கண்டாவிலிருந்தும் அமெரிக்காவிலிருந்தும் பேராசிரியர்களும் பிற அறிஞர்களும் பங்குபற்றுவார். எமது கல்லூரி மாணவர்களும் உரைகள் நிகழ்த்துவது தண்டு. இது ஒருநாள் மாநாடு. ஒவ்வொரு மாநாடும் ஒவ்வொரு கருப்பொருளைக் கொண்டிருக்கும். ஒருமுறை பாதிக்கப்பட்ட சிறுபான்மையினர் என்ற பொருள் கருப்பொருளாக இருந்தது. அதில் ஒர் அமர்வு சொந்த அனுபவங்கள் பற்றியது. அதில் என்னைப் பேசக் கேட்டார்கள். என்னிலும் பார்க்கக் கூடுதலாகப் பாதிக்கப்பட்டவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவரைப் பேசவைப்போம் என்று கூற, அதற்குச் சம்மதித்தார்கள். நண்பர் திரு எஸ். திருச்செல்வத்தை அந்த மாநாட்டில் பேசவதற்கு ஒழுங்கு செய்தேன். அவரை

அறிமுகங் செய்து என்னை உரை நிகழ்த்தச் சொன்னார்கள். அப்படியே செய்தேன். திருச்செல்வம் தனது ஒரே மகனை இழந்த அரசியற் பின்னணியை விவரித்து எல்லோரையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தினார்.

மேற் கண்டா கல்லூரியில் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் குறித்த குறித்த நேரங்களில் நடைபெறுவதை நான் நேரடியாகவே பார்த்திருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: நம்மவர்கள் அந்த அளவுக்கு இன்னும் முன்னேற வில்லைத்தானே!

கவிநாயகர்: நேரநிருவாகத்தில் நாம் இன்னமும் பின்தங்கிய நிலையிலேதான் இருக்கிறோம். உலகச் சைவப் பேரவை மாநாட்டில் நேரச் சிக்கலை நான் எதிர்பார்த்ததுதான். ஏனெனில் முன்னைய அமர்வுகள் உரிய நேரங்களில் முடிக்கப்படவில்லை. திட்டமிட்ட நிகழ்ச்சி நிரவிழ் பல மாற்றங்களையும் செய்தார்கள். நேரம் பிந்தியமைக்குப் பண்டிதரையும் குறைசொல்ல முடியாது. அவர் தன்னுடைய தலைமையில் அமர்வு உரிய நேரத்துக்குள் நிறைவேபெற வேண்டும் என்று கருதியது நியாயமானதே. நீங்கள் குறிப்பிட்டதுபோல, மாநாட்டுப் பேச்சாளர் நேரக்கட்டுப்பாடுகளைக் கவனித்துப் பேசுவதுதான் பொதுவான வழக்கம். இந்த மாநாட்டிற் பலர் அதனைப் பின்பற்றவில்லை.

முன்னைய அமர்வில் தமிழில் அர்ச்சனை செய்யவேண்டும் என்ற கருத்து உணர்ச்சி பொங்க முன்வைக்கப்பட்டது. எனது நேரம் அரைவாசியாகக் குறைக்கப்பட்டதால், நான் பேச இருந்த பொருளைக் கைவிட்டு, தமிழில் அர்ச்சனை என்ற பொருள் குறித்து எனது கருத்துக்களைச் சொல்ல முற்பட்டேன்.

இளையபாரதி: நீங்கள் என்ன பொருளிற் பேச இருந்தீர்கள்?

கவிநாயகர்: கண்டாவிற் சைவ சமயம்.

இளையபாரதி: ஒரு மாநாட்டில் அப்படிப் பொருளை மாற்றிப் பேசலாமா? பேசுவது நல்லதா?

கவிநாயகர்: நல்லதல்ல. பேச்சுப்பொருள் ஏற்கனவே அறிவிக்கப்பட்டிருந்தால் நல்லதல்ல. இந்த மாநாட்டு நிகழ்ச்சி நிரவில் தலைப்புகள் எதுவும் இடம்பெறவில்லை. ஒரு பேச்சாளர் எந்தப் பொருளிற் பேசவுள்ளார் என்பது அவையினருக்குத் தெரியாது. சொற்பொழிவுகள் என்ற தலைப்பில் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சொற்பொழிவாளர் பெயர்கள் மட்டும் நிகழ்ச்சி நிரவில் இடம்பெற்றிருந்தன. அதனால் நான் என்ன பொருள்பற்றிப் பேசப் போகிறேன் என்பது யாருக்குந் தெரியாது. அந்நிலையில் தமிழில் அர்ச்சனையை நானும் பொருளாகக் கொண்டேன். தமிழில் அர்ச்சனை செய்வதற்கு முன்னதாக, கண்டா போன்ற மேலைநாடுகளில் தமிழை முதலிற் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிக்க வேண்டும். இல்லை யென்றால் வருங்காலத்தில் தமிழிற் பூசை செய்கையில் என்ன மொழியிற் பூசை செய்கிறார்கள் என்று தமிழ்ப் பிள்ளைகளே கேட்கக் கூடும் என்ற பொருளை மையப் படுத்திப் பேசினேன்.

இளையபாரதி: இரண்டையும் சமகாலத்தில் செய்வது நல்லாய் இருக்குந்தானே. தமிழ்க் கல்வியிலும் கவனம் எடுக்கலாம். தமிழில் அர்ச்சனையையும் செய்யலாம்.

கவிநாயகர்: நல்ல கருத்து. அப்படி அறிவுபூர்வமாகக் கருத்தைத் தெரிவிக்காமல் பிராமணர்களைத் திட்டிக் கொண்டிருப்பதிற் பயனில்லை. தமிழ்க்கல்வியை

மேற்கொள்வது எனிது. அந்த அளவுக்குத் தமிழ் அரச்சனையைச் செய்யத் தொடங்குவது எனிதல்ல. அதற்குச் சில ஆயத்தங்கள் செய்ய வேண்டும். முதலில் தமிழில் பூசை செய்யும் முறைகளைப் பிராமணருக்கோ அல்லது பூசை செய்ய விரும்புகின்றவருக்கோ பழப்பிக்க வேண்டும். இப்பொழுதுள்ள அரச்சகர்கள் சமக்கிருத்தில் படித்துவிட்டுப் பூசை செய்கின்றார்கள். அவர்களைப் போய் தமிழிலே செய் என்று சொல்வதில் நியாயம் இல்லை. அல்லது ஒரு கோயிலை அமைத்துத் தமிழில் அரச்சனையைச் செய்து காட்டுதல் வேண்டும். மாநாடுகளில் அறிவு, நிதானம், நடைமுறைச் சாத்தியங்கள் தலைதாக்க வேண்டுமே அன்றி உணர்ச்சி, வெறுப்பு, பகைமைப் பேச்சுகள் இடம்பெறுவது நல்லதல்ல. யாருக்கும் நல்லதல்ல.

உலகச் சைவப் பேரவையின் 9ஆவது மாநாடு கோலாலம்பூரில் 2003ஆம் ஆண்டு செப்தம்பர் மாதம் 26,27,28அம் திகதிகளில் நடைபெற்றது. கோலாலம்பூர் சைவ சித்தாந்த மன்றம் அதனைப் பொறுப்பேற்று நடத்தியது. கண்டாவிலிருந்து டாக்டர் அ. சண்முகவடிவேல் தம்பதிகள், திருவாளர்கள் க. சிவநேசன், ஜெகதீஸ் ஆகியோருடன் நானும் மாநாட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன்.

மாநாட்டில் சிவநந்தி அடிகளார் அரங்கில் நடந்த கூட்டத்துக்குத் தொடக்கவரையாகச் சிவநந்தி அடிகளாரைப்பற்றிப் பேசச் சொன்னார்கள். சிவநந்தி அடிகள் ஈழத்தில் அளவெட்டிப் பதியில் 11.07.1929ல் பிறந்தவர். ஞானகுரியன் என்பது அவரது இயற் பெயர். இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் M.Sc. பட்டம் பெற்று அங்கேயே தொழில் பார்க்கத் தொடங்கியவர். 1979ல் இலண்டன் சைவ சித்தாந்த மையம் என்ற அமைப்பைத் தொடங்கி அதன்மூலம் தமது சைவப் பணிகளை விரிவுபடுத்தினார். 1985ஆம் ஆண்டு இலண்டனில் மெய்கண்டார் ஆதீனத்தை அமைத்தார். அந்த ஆதீனத்தின் ஒரு செயற்பாட்டு அமைப்பாக 1992ல் உலகச் சைவப் பேரவையைத் தோற்றுவித்தார். அதன்மூலம் சைவ மாநாடுகளை நடத்திச் சைவர்கள் தமது சமயத்தின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து அதனை முறையாகப் பின்பற்றுவதற்கு வழிவகுத்தார். பல நால்களையும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதிச் சைவ தத்துவங்களை மக்கள் நன்கு விளங்கிக் கொள்ளவும் குருப்பணி புரிந்தார். தமிழில் கோயிற் பூசைகள் நடைபெற வேண்டும் என்பதை முழுமுச்சாகவே பரப்புரை செய்த இப்பெரியார் 02.04.2003ல் சிவபதம் அடைந்துவிட்டார்.

இளையபாரதி: மாநாட்டு ஒழுங்குகள் எல்லாம் எப்படி இருந்தன?

கவிநாயகர்: சிறப்பாக இருந்தன. குறிப்பாக வெளிநாட்டுப் பேராளர்களை அவர்கள் உபசரித்தமுறை பாராட்டுதூற்குரியது. கோலாலம்பூர் சைவ சித்தாந்த மன்றத்துச் செயலாளர் திரு. திருவாசகம் மாநாட்டு ஒழுங்குகளை எல்லாம் மிக நுணுக்கமாகக் கவனித்தார். ஆனாலும் மாநாட்டுக்கென்று வந்த வெளிநாட்டுப் பேராளர் சிலர் மூன்றாம் நாள் நிகழ்ச்சிகளைப் புறக்கணித்துக் கடைகளைத் தேடிச் சாமான்கள் வாங்குவதில் ஈடுபட்டதையும் கவனிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. சிலர் பக்கத்துச் சிங்கப்பூருக்கும் சென்றுவிட்டார்கள்.

இளையபாரதி: ஆக, மாநாடுகள் சிலருக்கு ஊர்தேசம் பார்ப்பதற்கும் உதவியாக இருக்கின்றன.

கவிநாயகர்: வெளிநாட்டவர்களை மலேசியாவில் சில இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்வதற்கு மாநாட்டு ஏற்பாட்டாளர் திட்டம் ஒன்றை வைத்திருந்தனர். அது மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் முடிந்த பிறகு. சிலர் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளுக்கு நில்லாமல் சென்றதைக் கவனிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

2007ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்தில் தென்கெல்டர் திருவரதராஜ செல்வ விநாயகர் ஆலயத்தில் சைவ மாநாடு ஓன்று நடந்தது. இந்த மாநாடு பல சிறப்புக்களைக் கொண்டது. ஆலய நிறுவாகம் புதிதாகக் கட்டிமுடித்த கலாச்சார மண்டபத்தில் நடைபெறும் முதல் விழா இது என்பதோடு ஒல்லாந்திலேயே நடைபெறும் முதல் விழா மாநாடு என்ற வரலாற்றுப் பெயரும் இதற்கு உண்டு. மற்றையது சுவிச்சலாந்தில் அடுத்த வராம் நடைபெறுவள்ள உலகச் சைவப் பேரவையின் 11ஆவது சைவ மாநாட்டுக்கு ஒரு முன்னோடியாகவும் அமைந்தது. அடுத்தொரு சிறப்பு என்னவென்றால் ஒர் அமர்வு அங்குள்ள இடச்சுக்காரருக் கென்று ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. 40 இடச்சுக்காரர் அந்த அமர்வுக்குப் பதிவு செய்திருந்தனர்.

இவையபாரதி: இதனை இடச்சுக்காரரின் மனமாற்றத்துக்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். அந்தக் காலத்தில் இடச்சுக்காரர் எம்மை ஆண்டபோது எங்கள் சமயத்துக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில்தான் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இந்தக் காலத்து இடச்சுக்காரர்கள் சைவ மாநாட்டுக்கு வருகிறார்கள். என்ன நோக்கம் ஜ்யா? சமயம் மாறவா அல்லது சைவத்தை அறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வமா?

கவிநாயகர்: இந்தக் காலம் எங்குமே மக்கள் காலம் அவரவர் விருப்பத்துக்கேற்ப, அதேவேளை சட்டதிட்டங்களுக்கு அமைய, நடந்துகொள்ளும் உரிமை எல்லோருக்கும் இருக்கிறது. மேலும் எல்லா நாடுகளிலுமே பல்கலாச்சாரம் பரவி வருகின்றது. ஒர் இனத்தின் நம்பிக்கைகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் மற்றவர்கள் மதிக்கவேண்டும் என்னும் நாகரிகம் வளர்ந்து வருகின்ற காலம் இது. எங்கள் சமயத்தை அறிய வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலும் பதிவுசெய்திருக்கலாம். பிடித்துக்கொண்டால் மாறிக்கொள்ளலாம் என்றும் நினைத்திருக்கலாம். அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் இந்த சமயம்பற்றி விளக்குவதற்கு திரு. சின்னையா சிவநேசனும் நானும் அழைக்கப்பட்டோம்.

16.05.2007 புதன்கிழமை சிவநேசனும் நானும் துணைவிமார்களுடன் ஒல்லாந்துக்குப் பயணமானோம். 18ஆம் திகதி சிவநேசனும் நானும் மாணவர்களுக்குப் பரீட்சை நடத்தினோம். மாலை மாநாடு தொடக்கம். ஆங்கில அமர்வுக்குத் தலைமை தாங்க உரை நிகழ்த்தினேன். திரு. சின்னையா சிவநேசன், தமிழ்நாடு வித்தியாநிதி சண்முகவேல் ஆகியோர் விளக்கவுரைகள் நிகழ்த்தினர். இரண்டாம் நாள் தன்னைத்தான் அறிதல் என்ற பொருளில் சொற்பொழிவு ஆற்றினேன். மூன்றாம் நாள் பேரூர் ஆதீன முதல்வர் தவத்திரு சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகள், டாக்டர் அ. சண்முகவடிவேல், வனி. யோகானந்த அடிகள், வித்தியாநிதி சண்முகவேல் ஆகியோரும் நானும் சைவ தத்துவம் குறித்த விளாக்களுக்கு விளக்கங்கள் அளித்தோம். இது எல்லோருக்கும் நன்கு பயனளித்த ஒரு மாநாடாக இருந்தது.

உலகச் சைவப் பேரவையின் 11ஆவது மாநாடு 2007ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 25,26,27ஆம் திகதிகளில் சுவிச்சலாந்தில் அட்லிஸ்வில் என்ற நகரத்தில் நடைபெற்றது. கண்டாவிலிருந்து பேரவைச் செயலாளர் நாயகம் டாக்டர் அ. சண்முகவடிவேல், டாக்டர் இ. இலம்போதரன் உட்பட 9 பேர் கலந்து கொண்டனர். இவர்களுள் எனது மனைவியும் நானும் அடங்குவோம். பேரூர் ஆதீன முதல்வர் தவத்திரு சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகளார், நல்லை ஆதீனம் ஸ்ரீஸ்ரீ ஞானசம்பந்த தேசிக பரமாச்சாரிய சுவாமிகள், திருச்சி சிறிமத் முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் ஆகியோர் உட்பட உலக நாடுகளிலிருந்து 80 பேராளர்கள் வருகை தந்திருந்தனர்.

‘சைவம் - வேற்றுமையில் ஒற்றுமை’ என்பது மாநாட்டின் கருப்பொருளாக அமைந்தது. அதற்கு அமைய முதல்நாள் ஸ்ரீ விஷ்ணுதூர்க்கை ஆலயத்தில் சர்வமதப் பிரர்த்தனையுடன் மாநாடு ஆரம்பித்தது. இரண்டாம் நாள் ஆலயத்திலிருந்து விழா மண்டபத்துக்கு எல்லோரும் ஊர்வலமாகச் சென்றது அப்பகுதி சுவிச்சலாந்து மக்களுக்குக் கண் கொள்ளாக காட்சியாக இருந்திருக்க வேண்டும். இரண்டாம்நாள் பிற்பகல் நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று பெரிய புராணத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த வன். அலாஸ்ரயர் மக்ளாசன் அவர்களுக்கு ‘சிவதொண்டன்’ என்ற பட்டத்தை வழங்கி மதிப்பளித்தல். அவருக்குப் பேரவையின் சார்பில் நான் பாடி வழங்கிய வாழ்த்துப் பா இது:

பெருமானார் சேக்கிழாரின் பெரியபூரா ணச்சிறப்பைப்
புரியாத உலகமெல்லாம் பரிந்துநன்கு போற்றும்வண்ணம்
அரிதான ஆங்கிலத்தில் அழகுறவே மொழிபெயர்த்த
திருவாளர் மைக்கிலாஷன் சிவதொண்டு வாழியவே!

கைவிளக்கோ மலைவிளக்கோ காணுகலங் கரைவிளக்கோ
பொய்யுலகிற் பூர்வாரைப் புதுக்கவல்ல மின்விளக்கோ
வையமதை வாழ்விக்கும் வான்விளக்கோ தேன்விளக்கோ
ஜயநின்றன் அருள்விளக்குக் குவமையில்லை வாழியவே!

வெம்பொருளை விரிக்கின்ற வீணைஞர்க் கொருபாடம்
தம்பெருமை அறியாத சைவருக்கும் தனிப்பாடம்
செம்பொருளை விளங்குதற்குச் சிறந்தவொரு திருப்பாடம்
நின்பணிந்ற பயன்விளைத்தே நிலைபெறுமே வாழியவே!

பண்பான் சிவநெறியைப் பாரோங்கப் பரப்பியவர்
முன்பாக ஜி.டி. போப் பின்பாக மைக்கிலாஷன்
என்பாரே தென்பாக இனிமென்றும் ஆய்வாளர்
அன்பாளா அறிவாளா இறையருளால் வாழியவே!

வாழியவே சேக்கிழாரின் திருத்தொண்டர் வரலாறு
வாழியவே மனத்துக்கண் மாசில்லா அறவாழ்வு
வாழியவே சிவதொண்டன் மைக்கிலாஷன் வாழியவே
ஊழிவென்றே உலகசைவப் பேரவையும் வாழியவே!

இவையபாரதி: இவருடைய மொழிபெயர்ப்பு என்னமாதிரி, பாட்டுக்குப்பாட்டா அல்லது வசன நடையா?

கவிநாயகர்: பாட்டால் சேக்கிழார் பாடிய திருத்தொண்டர் வரலாற்றை எனிய ஆங்கில வசனநடையில் எழுதியிருக்கின்றார். தமிழில் நல்ல புலமையுடையவர். நன்றியுரையை ஆங்கிலம் கலவாத அழகிய தமிழிலேயே சொன்னார். சொல்லும்பொழுது தனக்கு மற்றுமொரு மொழிபெயர்ப்புப் பணி இருக்கிறது என்றும் அது தனக்குத் தரப்பட்ட வாழ்த்துப்பாட்டை ஆங்கிலத்தில் பெயர்த்தல் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

முன்றாம்நாள் நிகழ்ச்சி ஸ்ரீ விஷ்ணுதூர்க்கை ஆலய மேல் மாடியில் நடந்தது. அதில் பேரவைத் தலைவர் வன் யோகானந்த அடிகளாரின் தலைமையில் எனது சிறப்புரை இடம்பெற்றது. எனக்குமுன் பேசிய அன்பரின் உரை காரசாரமாக

இருந்ததால் அவை கொதிப்பேறியிருந்தது. நான், “நன்றாகச் சூட்டைக் கிளப்பிலிட்டுத் தலைவர் என்ன அழைத்திருக்கின்றார்” என்று தொடங்கியதும் அவைபிற் சிரிப்பொலி எழுந்தது.

இவையபாரதி: நீங்கள் என்ன பொருளில் சிறப்புரையாற்றின்ரகள்?

கவிநாயகர்: ‘நவீன் வாழ்க்கைமுறையில் சைவ சமயம் எதிர்கொள்ளும் நடைமுறைப் பிரச்சனைகளும் தீர்வுகளும்’ என்ற பொருளில் உரையாற்றினேன். நேயர்களுக்கும் பயன்படக்கூடும். அதுபற்றிச் சுருக்கமாகக் கொஞ்சம் சொல்லட்டுமா?

இவையபாரதி: சொல்லுங்கோ!

கவிநாயகர்: பாரதத்தில் மிக வேகமாக வளர்ந்து வரும் நடுத்தர வகுப்பு நவீன வாழ்க்கை முறைகளைப் பின்பற்றுவதை நாகரிகமாகக் கொண்டுள்ளது. சைவம் நிலவும் தென்னாட்டில் மேற்கத்தைய மோகம் ஆங்கிலேயர் காலத்திலிருந்தே ஆட்சி செலுத்திவருவது பலரும் அறிந்ததே.

1. நாகரிக வளர்ச்சியோடு நாத்திகப் போக்கும் அதிகம் வளர்ந்துள்ளது. தமிழ் நாத்திகர் எமது சமயம் ஒரு பிற்போக்கான சமயம் என்றும் மூடநம்பிக்கைச் சமயம் என்றும் பகிடி பண்ணுகின்றார்கள். இவற்றால் சைவர்கள் சிவசின்னங்களோடு வெளியே செல்லத் தயங்குகிறார்கள். கறித்துவ பாடசாலைகளில் இவ்வேடம் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இது சைவம் எதிர்கொள்ளும் முக்கியமான ஒரு நடைமுறைப் பிரச்சனை.

2. சைவ மக்களைக் கிறித்தவராக்க முயல்பவரும் சைவத்தை இழித்தும் பழித்தும் பேசியும் எழுதியும் வருகின்றார்கள். இவற்றைக் கண்டும் காணாதவர்போல் சைவ அறிஞர்கள் வாளாதிருக்கின்றனர்.

3. நவீன வாழ்க்கையின் ஒரு பொது இயல்பு நேரமின்மை. இதனால் கோயில்களுக்குச் செல்வப்பார்கள் குறைந்து வருகிறார்கள். கோயிலுக்குச் செல்வதிலும் தொலைக்காட்சியில் தொடர்ந்து வரும் நாடகங்களைப் பார்ப்பதில் ஆர்வம் காட்டுவோர் தொகை அதிகரித்து வருகிறது. இத்தகைய நிலைமைகளால் கோயில்களில் சுவாமியைத் தூக்குவதற்குக்கூடத் தீருவிழாக் காலங்களில் ஆட்கள் சிலசமயங்களில் இருப்பதில்லை. கோயிலுக்குச் செல்கின்றவர்களும் அவசரத் தரிசனத்தையே விரும்புகின்றனர்.

4. அவ்வாறே புராணபடனங்கள், சமயச் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்பதிலும் ஆர்வம் குன்றி வருகின்றது.

5. சைவம் தற்காலத்தில் எதிர்கொள்ளும் தலையாய பிரச்சனை சைவர்களே சைவத்தைப் பற்றி அறிய நாட்டங் கொள்ளாதிருப்பது. இதன் காரணமாக அரைகுறைப் படிப்பாளரின் விளக்கங்கள் இளங் சந்ததியினரைக் குழப்பி வருகின்றன.

6. கணவனும் மனைவியும் வேலைக்குச் செல்லும் வீடுகளில் குடும்பமாக இருந்து வீட்டில் வழிபடும் வழக்கமும் குறைந்து வருகிறது.

எந்தீர மயமான நவீன வாழ்க்கையில் சைவம் போற்றும் அன்பையும் பண்பையும் ஒற்றுமையையும் வளர்க்க முடியாமல் இருக்கின்றது.

7. பல்கலாச்சார உணர்வு நவீன வாழ்க்கையின் இயல்புகளில் ஒன்றாக வளர்ந்துள்ளமையால் சைவப் பண்பாட்டைப் பின்பற்றுவதில் இடர்ப்பாடுகள் எழுந்துள்ளன. பொதுக் கூட்டங்களைத் தேவாரம் சொல்லித் தொடங்கும் வழக்கத்துக்குப் பதிலாக மௌன அஞ்சலியோடு தொடங்கும் நிலை தோன்றியுள்ளதை உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

8. அரசியற் சிக்கல் மிகுந்த இலங்கையில் அடிக்கடி அழுல்செய்யப்படும் அவசரகாலச் சட்டம் மற்றும் ஊரடங்குச் சட்டங்களால் ஆலயங்களில் திருவிழாக்களை முறையாகச் செய்யமுடியாமல் இருக்கின்றது. அடியார்களுக்கும் அவற்றைக் கண்டு வழிபடும் வாய்ப்பு தடுக்கப்படுகின்றது.

9. பிறதெய்வ அல்லது சிறுதெய்வ வழிபாடுகளிலும் சைவர்கள் ஈடுபட்டு வருவதால் சைவம் அதன் தனித்துவத்தை இழந்து வருகின்றது.

10. சைவத்துக்குள் வியாபாரம் புகுந்து பலவிதமான பிரச்சனைகளைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

தீர்வுகள்

1. மக்கள் பசியால் வாடுகையில் கோயில்களில் குடம் குடமாய்ப் பாலை ஊற்றியும் மூட்டை மூட்டையாகத் தேங்காய்களை உடைத்தும் உணவுப் பொருள்களை வீணாக்குகிறார்கள் என்று சிலர் குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். வாழ்கின்றவரின் நல்வாழ்வுக்குப் பாடுபடாமல் இந்தவருக்குக் குருபூசை நடத்துகிறார்கள் என்று கைகொட்டிச் சிரிக்கிறார்கள்.

மனிதநேயம் என்ற பெயரில் இவற்றைச் சொல்லுகின்றவர் நாத்திகர் என்றாலும் இவர்கள் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு விளக்கமளிக்க வேண்டிய பொறுப்புச் சைவர்களுக்கு உண்டு. கோயில்களிற் பூசைகளும் பிரார்த்தனைகளும் சமூக, உலக நன்மைகளுக்காகவே நடத்தப்படுகின்றன என்பதை எடுத்து விளக்கும் அதேவேளை ஆடம்பரச் செலவுகளைக் குறைக்கும் வழிவகைகள் பற்றியும் கோயில் நிர்வாகம் சிந்தித்துச் செய்யப்படுதல் வேண்டும்.

2. கோயில்கள் சமூகப் பணிகளிலும் ஈடுபடுதல் வேண்டும். கோயில்கள் மட்டுமன்றிச் சைவ அமைப்புகளும் மக்கள் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தும் திட்டங்களை வகுத்து எமது சமயம் தொன்டுச் சமயம் என்பதைச் செயலளவிற் காட்டுதல் வேண்டும். அவ்விதம் செய்ய முடியவில்லையென்றால் திருவாவடுதறை ஆதீனம், பேரூர் ஆதீனம், தருமபுர ஆதீனம் போன்று பாரிய சமய சமூக கல்வி மற்றும் மருத்துவப் பணிகளைச் செய்துவரும் அமைப்புகளுக்கு நிதியுதவி வழங்கி ஆதரித்தல் வேண்டும்.

3. சைவர்கள் கிறித்துவ சமயத்துக்கு மாறிச் செல்வது மேல்நாட்டவரின் ஆதிக்கத்திலிருந்த காலத்தில் தொடங்கியது. ஆனால் அவர்களது ஆட்சியிலிருந்து விடுபட்ட பின்னரும் சமய மாற்றும் தொடர்ந்து நடைபெறுவதுதான் கவலைக்குரியது. ஒரு சமயத்திலிருந்து இன்னொரு சமயத்துக்கு மாறுவதென்பது

அவரவர் விருப்பத்துக்குரியது. பிரச்சனை என்ன வென்றால் இன்னும் சிலருக்குத் தாம் பிறந்து வளர்ந்த சைவத்திலே நம்பிக்கை வரவில்லையே என்பதுதான். அந்த நம்பிக்கையை நிலைநாட்டவும் வளர்க்கவும் சைவர்கள் தனிப்பட்ட முறையிலும் அமைப்புகள் வாயிலாகவும் தகுந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

கிறித்துவத்துக்கு மட்டுமன்றி பாரதத்தில் புத்த சமயத்துக்கும் பலர் மாற்றப்படுகின்றார்கள். சமய மாற்றத்துக்குக் கிறித்துவ சமயத்திலும் புத்த சமயத்திலும் சாதி வேற்றுமை கிடையாது என்ற காரணம் காட்டப்படுகின்றது.

சைவர்கள் சாதிவேற்றுமையைக் கைவிடல் வேண்டும். சைவத்தில் சாதி இல்லை. திருத்தொண்டர் புராணம் சாதி பாராட்டவில்லை. நங்சென்னைம் உடையவர் நந்தனார் சரித்திரத்தைச் சாட்டாக வைத்து மேன்மைகொள் சைவ நீதியைக் கொச்சைப் படுத்துகின்றனர். இது நந்தனார் சரித்திரத்தை விளங்கிக் கொள்ளும் பக்குவும் அவர்களுக்கு இல்லை என்பதையே காட்டுகின்றது.

நந்தனார் சரித்திரத்தைத் திரித்துத் துவேசத்தைப் பரப்புகின்றவர் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்கு அளித்த மதிப்பையும் அவரை ஆலயங்களுக்குள்ளும் அந்தனர் வீடுகளுக்குள்ளும் அழைத்துச் சென்றதையும் பொருட்படுத்துவதில்லை.

4. நவீன வாழ்க்கை முறையில் கோயிலில் அதிக நேரத்தைச் செலவிடமுடியவில்லை என்ற முறையீடு ஏற்கழுமுடியாதது. மனம் இருந்தால் வழியும் இருக்கும். நேர நிர்வாகத்திற் கோயிலுக்கும் நேரம் ஒதுக்கப்படல் வேண்டும். வாரத்தில் வெள்ளிக்கிழமைதானும் கோயிலுக்குச் செல்ல வேண்டும். மனக்கவலை இருந்தாற்றான் தனக்குவைமை இல்லாதான் தானை நாடவேண்டும் என்றில்லை. கடவுள் வழிபாடு மன அமைதியைத் தருகின்றது. மன அமைதி வேலைப் பழுவால் ஏற்படக்கூடிய மன அழுத்தம், இரத்த அழுத்தம், நரம்புத் தளர்ச்சி போன்ற பல வருத்தங்களை மாற்ற வல்லது என்பது நவீன ஆய்வுகளின் முடிவு.

கோயிலுக்குச் செல்ல வாய்ப்பில்லாதவர் காலையிலும் மாலையிலும் வீட்டுப் பிரார்த்தனைகளைச் செய்தல் வேண்டும். தியானம், மோகாசனம் போன்றவற்றில் ஈடுபோடுதல் வேண்டும். மருத்துவ மனைகளில் நாட்கணக்கில் தங்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் நேரம் இல்லை என்று யாராவது சொல்வார்களா? முன்னாகவே கோயில்களில் நேரத்தைச் செலவிட்டால் பின்னாலே மருத்துவ மனைகளில் கிடந்து வருந்தவேண்டிய நிலை ஏற்படாது.

5. பிள்ளைகளைச் சைவ முறைப்படி வளர்த்தல் வேண்டும். சைவப் பாடசாலைகள், கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள் தோன்ற வேண்டும். சைவ நூல்கள் கற்பிக்கப்படுவதோடு ஒழுக்கம், பண்பாடு, ஒற்றுமை, தொண்டு முதலாய சைவ விழுமியங்களும் வளர்க்கப்படல் வேண்டும்.

நிறைவேரை

இத்தகைய முயற்சிகளை முன்னெடுத்துச் செல்லும் வல்லமை படைத்த பெரும் அமைப்பாக உலகச் சைவப் பேரவையை வளர்த்தெடுத்தல் வேண்டும். உலகச் சைவப் பேரவையும் பிற பெரும் சைவ அமைப்புகளும் சைவ ஆதீனங்களும்

இணைந்து அதிகாரம் மிக்கத் தலைமைப் பீடம் ஒன்றை அமைத்து உலகளாவிய நிலையில் சைவம் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களை ஆராய்ந்து தீர்வுகளை நடைமுறைப்படுத்திச் சைவத்தை வளர்க்க வேண்டும்.

இவ்விதம் எனது உரையை நிகழ்த்தி முடித்தேன்.

இளையபாரதி: நல்ல திட்டுமிட்டு ஆற்றிய சொற்பொழிவு. நன்றி ஐயா. இத்துடன் இதனை நிறைவு செய்வோம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

46. பட்டிமன்றங்கள்

14.07.2008

இவையபாதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜியா! இன்றைக்கு என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: வணக்கம் நேயர்களுக்கும் வணக்கம்.

எனது பட்டிமன்ற அனுபவங்கள் கலகலப்பானவை; சுவையானவை; மக்களுக்கு அறிவொளி பறப்பியவை. அவற்றிலே சிலவற்றை இன்று நினைவுகர விரும்புகின்றேன்.

இவையபாதி: நினைவுகர முன்னர், பட்டிமன்றம் என்றால் என்ன? அதற்கும் விவாத அரங்கம், கருத்தரங்கம் என்பவற்றுக்குமுள்ள வித்தியாசங்கள் என்ன என்பது பற்றி அறிய விரும்புகின்றோம், ஜியா.

கவிநாயகர்: நல்லது. பட்டிமன்றம் என்பதும் விவாத அரங்கம் என்பதும் ஒன்றுதான். இதில் ஒரு பொருள் குறித்து இருவேறு கருத்துடையவர் எது சரியானது என்று மக்கள்முன் விவாதிப்பார். ஆங்கிலத்தில் இதனை Debating Club அல்லது Debating Society என்று அழைப்பார். பிரித்தானியாவில் இக்கலை 1794ல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இலக்கிய மன்றத்துடன் தொடர்கியது என்று சொல்லப்படுகின்றது. எங்களுடைய மரபில் இதற்கு எவ்வளவோ காலத்துக்கு முன் வாழ்ந்த மணிவாசகப் பெருமானுடன் பட்டிமன்றத்தைத் தொடர்புபடுத்திப் பேசவர்.

கட்ட றுத்தெனை ஆண்டுகண் ணார் நீறு
இட்ட அன்பெராடு யாவருங் காணவே
பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை ஏற்றினை
எட்டி ணோடு இரண்டும் அறி யேனையே

என்று திருச்சதகத்தில் பாடுகின்றார் மணிவாசகப் பெருமான். தில்லையில் புத்தருடன் வாதிட்ட சம்பவம் இங்கு சட்டப்பட்டுள்ளது என்பது அறிஞர் கருத்து. கருத்தரங்கு வித்தியாசமானது. அதற்குப் பலர் ஒரு பொருள் குறித்தோ தனித்தனியான பொருள் குறித்தோ தங்கள் கருத்துக்களை தெரிவிப்பார். பட்டி மன்றத்தில் இரு கட்சிகள் இருக்கும். கருத்தரங்கத்தில் கட்சிகள் இல்லை. பட்டிமன்றத்தில் ஒரு பொருள்தான் ஓட்டியும் வெட்டியும் பேசப்படும். கருத்தரங்கத்தில் பலர் ஒரு பொருளிலோ வெவ்வேறு பொருள்களிலோ தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பார்.

கோவை கலைக் கல்லூரியில் நான் சில பட்டிமன்றங்களிற் பங்குபற்றியிருக்கிறேன். அவற்றில் ‘இந்தியாவின் ஆட்சி மொழி இந்தியே’ என்ற பொருளில் நடந்த பட்டிமன்றத்தை மறக்க முடியாது. கல்லூரியில் அப்பொழுது இருந்த சிறந்த பேச்சாளர்கள் பங்குபற்றிய பட்டிமன்றம் இது. கோவைச் செழியன் என்ற தி.மு.க. பிரமுகர் அப்பொழுது கலைக் கல்லூரியில் பொருளியில் கற்றுக்கொண்டிருந்தவர். அவரும் நானும் எதிர் எதிராகச் சில பட்டிமன்றங்களில் தோன்றியிருக்கிறோம். இந்தப் பட்டிமன்றத்திலும் நான் அவருக்கு எதிர்தான். நான் இந்தியாவின் ஆட்சிமொழி இந்தியே என்று பேச, அவர் அதனை எதிர்த்தார். தமிழ்த்துறைத் தலைவர் திரு. முருகன் பட்டிமன்றத்துக்குத் தலைமை தாங்கினார். அந்த அளவுக்கு அது பெரிய நிகழ்ச்சியாக இருந்தது.

இனையபாரதி: அப்பொழுது இந்திக்கு எதிர்ப்பு அதிகம் இருந்த காலம் எல்லே.

கவிநாயகர்: சரியான எதிர்ப்பு. அதனாலேதான் நான் என்ன சொல்லப் போகின்றேன் என்று எல்லோரும் செவிகளை நிமிர்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இனையபாரதி: நாங்களும் நிமிர்த்திக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.

கவிநாயகர்: இந்தத் தலைப்பு ஒரு வில்லங்கமான தலைப்பு. பொதுவாகப் பட்டிமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சியினர் என்ன சொல்வார்கள் என்பதை ஓரளவுக்கு ஊகித்து அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் இந்தத் தலைப்பு இந்தியை எதிர்ப்பவர்கள் ஆட்சி மொழியாக எதனை முன்வைக்கப் போகிறார்கள் என்பதை நாம் சரியாக ஊகித்து அறிய முடியாத தலைப்பு ஆக இருக்கிறது. இந்தியா ஒரு சனநாயக நாடு. சனநாயகம் பெரும்பான்மையோர் கருத்துக்கே முதன்மை அளிப்பதால் இந்திக்கே ஆனால் வாய்ப்பு இருக்கிறது. வேறு பிராந்திய மொழிகளுக்கு அல்ல. அந்திய மொழியாகிய ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக வருவதை நான் முற்றாக எதிர்க்கிறேன். ஆங்கிலேயர் இந்தியாவுக்குச் செய்த கொடுமைகளை மொழி நினைவு படுத்திக்கொண்டே இருக்கும். மானமுள்ள தமிழர் ஆங்கிலத்தை ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஒரு அந்திய மொழி ஆட்சி மொழியாக இருப்பதிலும் ஒரு மண்ணிலேயே பிறந்து கூடவே வாழ்கின்ற சகோதர மொழி ஆட்சி மொழியாக இருப்பது எவ்வளவோ மேல் என்று பேசி முடித்தேன். கோவைச் செழியன் ஆங்கிலம்தான் ஆட்சி மொழிக்குத் தகுதியுடையது என்று பேசுவார் என்று நினைத்தேன். அவர் தி.மு.க. வகுக்கே உரிய பணியில் தமிழ்தான் ஆட்சிமொழிக்குரிய தகுதியுடையது என்று பேசிக் கைதட்டல் வாங்கினார்.

என்றாலும் தலைவர் முடிவுரையில் என்னைப் பாராட்டினார். இந்தியே ஆட்சி மொழி என்று பேசியவர்கள் எல்லோருமே யாருக்கோ பயந்து பயந்து பேசுவது போல இருந்தது என்றும் கந்தவனம் ஒருவர்தான் தனது கருத்தை மிகுந்த துணிச்சலோடு முன்வைத்தார் என்றும் கூறினார்.

பட்டிமன்றங்களில் சரியோ பிழையோ இந்தத் துணிச்சல் மிகவும் முக்கியம். அதற்காக ஆளைத் தாக்கிப் பேசுதல் கூடாது. கருத்தைத் தாக்குதல் வேண்டுமேயன்றித் தனிப்பட்ட முறையில் பேசுபவரைத் தாக்குதல் பண்டுடைமையாகாது.

அப்படி ஆளைத் தாக்கும் சம்பவம் ஒன்று வேலனை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் நடந்தது. அங்கு நடந்த ஒரு பட்டிமன்றத்தில் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களுடன் நானும் பங்கு பற்றினேன். விவாதம் கூடாக நடந்தது. செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களை எதிர்க்கட்சியாளர் மதிப்புக் குறைவாகத் தாக்கிப் பேசினார்.

இனையபாரதி: செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள் பட்டிமன்றங்களிலும் பங்கு கொண்டிருக்கிறாரா?

கவிநாயகர்: ஆரம்ப காலங்களில் பட்டிமன்றங்களிலும் பேசியிருக்கின்றார். நானும் பலவற்றில் அவருடன் பங்குபற்றியிருக்கின்றேன். உண்மையிற் பட்டி�மன்றங்களைப் பிரபலியம் ஆக்கியவர்களில் ஒருவராகவே நான் அவரைப் பார்க்கிறேன். அந்தக் காலத்தில் சினிமாவில் பத்மினி எப்படியோ அப்படிச் சொல்லரங்கில் தங்கம்மா அவர்கள் ஒரு கவர்ச்சி நங்கை. வேலனை மத்திய மகா வித்தியாலயந்தான் அவரது கடைசிப் பட்டிமன்றம். அதன்பிறகு அவர் பட்டிமன்ற

அழைப்புகளை ஏற்றுக்கொள்வ தில்லை. வேலணையில் பட்டிமன்ற நாகரிகந் தெரியாத ஒருவர் அப்படி நடந்துகொண்டார்.

ஆனால், காங்கேசன்துறையில் பட்டிமன்றங்களில் நல்ல அனுபவம் மிகுந்த இருவரே ஆளுக்கு ஆள் சொல்லம்பு எய்ததையும் பார்த்திருக்கிறேன். திரு. அமிர்தலிங்கம் அவர்களும் திரு. நாவேந்தன் அவர்களும் எதிர் எதிராகப் பேசினார்கள். நாவேந்தன் அவர்களும் நெடுங்காலமாகத் தமிழரக்க கட்சியில் இருந்தவர். இருந்தாலும் கட்சிதொடர்பான கருத்து வேறுபாடுகள் இருவருக்குமிடையில் உட்பகை ஒன்றை அக்காலத்தில் வளர்த்திருந்தது. அது பட்டிமன்றத்தில் தலைகாட்டியிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் உரிய நேரத்துக்கு வராததால் நாங்கள் எல்லோரும் அவருக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தோம். பட்டிமன்றம் தாமதமாகவே தொடங்கப்பட்டது. அதனாற் சலிப்படைந்த நாவேந்தன் பேசும்பொழுது அமிர்தலிங்கம் நேரத்துக்கு வராததைச் சுட்டிக் காட்டி இப்படித்தான் சிலர் எதிலுமே ஒழுங்கில்லை என்று குத்தல் ஏறிகணைகளை ஏவினார். அமிர்தலிங்கம் விடுவாரா? அவர் பேசும்பொழுது “அன்பர்களே! நாவேந்தன் நாய்வேந்தனாக மாறியதைப் பார்த்தீர்கள்” என்று மட்டுமே சொல்லித் தலைப்புக்குச் சட்டென்று வந்துவிட்டார்.

இளையபாரதி: இது சரியான கத்திக் குத்து! நாவேந்தன் அதற்கு என்ன செய்தார்?

கவிநாயகர்: மேடையைவிட்டு இறங்கிப்போய்விட்டார். இப்படிப்பட்ட தனிப்பட்ட தாக்குதல்களைச் சுட்டிக்காட்டிப் பட்டிமன்றங்களுக்குப் பதிலாகக் கவியரங்கங்களை வைக்கச் சொல்லி என்னை நாடுகின்ற விழாக்காரருக்குச் சொல்லியும் இருக்கிறேன். உண்மையில் ஜம்பதுகளில் பட்டிமன்றங்கள்தான் பிரபலியமாக இருந்தன. அக்காலத்தில் பண்டிதர்கள் கவியரங்கங்களை நடத்தியதாலும் அவர்கள் படித்தவர்களுக்கென்றே பாட்டுக்களைப் பாடியதாலும் பொதுமக்களுக்கு அவை பெரிதும் விளங்காமல் இருந்ததாலும் கவியரங்கங்களிலும் பார்க்கப் பட்டி மன்றங்களை மக்கள் அதிகம் விரும்பினர். பின்னர் நாங்கள் கவியரங்களைப் பொது மக்களுக்கு விளங்கக்கூடியவகையில் நடத்தத் தொடங்கியதாலும் பட்டிமன்றங்கள் பகைமையை வளர்த்துவந்ததாலும் கவியரங்கங்கள் வளர்த் தொடங்கின. எனக்குத் தெரிந்த அளவில் கவியரங்கங்கள் எந்தவித பகைமையையும் வளர்க்க வில்லை. குறிப்பாக எனது தலைமையில் இயங்கிய குழு வளர்த்த நட்புறவு இணையற்றது. இந்த நட்புறவு பட்டிமன்றங்களுக்கும் பயன்பட்டது.

எங்கள் கவியரங்கக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்களில் பட்டிமன்றங்களில் அதிகம் பங்குபற்றிய சிறுப்பு நண்பர் காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளைக்கும் எனக்கும் உண்டு. நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் தாக்குவோம். தனிப்பட்ட முறையிலும் தாக்குவோம். நண்பர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தாக்குவதையும் வேண்டுமென்று சிலர் பகைமையுடன் தாக்குவதையும் மக்கள் எளிதில் கண்டுகொள்வர். சுந்தரம்பிள்ளை - கந்தவனம் சொற்போரில் நகைச்சுவை இருக்கும் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த சங்கதி.

இளையபாரதி: கவுண்டமணி - செந்தில் சண்டை மாதிரி ...

கவிநாயகர்: கவுண்டமணி - செந்தில் சண்டையில் செந்தில்தான் உதை வாங்குவார். எங்கள் சண்டை ஒருவழிச் சண்டையல்ல. ஒரு பட்டிமன்றத்தில் நான் சுந்தரம்பிள்ளைக்குப் பொடி வைப்பேன். இன்னொன்றில் அவர் எனக்கு வெடி வைப்பார்.

புன்னாலைக்கட்டுவனில் ஒரு பட்டிமன்றம். பாரதியாருக்கு நாட்டுப்பற்றா, மொழிப் பற்றா அதிகம்? என்பது தலைப்பு. நாட்டுப் பற்றுக் கட்சிக்கு நானும் மொழிப் பற்றுக் கட்சிக்குச் சுந்தரம்பிள்ளையும் தலைமை தாங்கினோம். நாடு தொடர்பான பாடல்களையே பாரதியார் அதிகம் பாடினார் என்பது எனது வாதம். தொகையை வைத்துக் கொண்டு உள்ளக் கிடக்கையை அளக்கமுடியாது என்பது சுந்தரம்பிள்ளையின் வாதம். அதற்குச் சில உதாரணங்களை அவர் காட்டிக் கடைசியிலே கந்தவனம் சகுனியைப் பற்றி அதிக கவிதைகள் பாடியிருக்கிறார் என்றால், அதனை வைத்துக் கொண்டு அவரை ஒரு சகுனி என்று சொல்லிவிட முடியுமா என்று கேட்டார். கந்தவனம் அடிக்கடி மீன் ஏன் சாப்பிடுகிறார் என்று நினைக்கிறீர்கள். மீனில் உள்ள விருப்பத்தால் அல்ல. அதுதான் மலிவாகக் கிடைக்கிறது. ஆனால் அவருக்கு ஆட்டிறைச்சி என்றால் நல்ல விருப்பம் என்று அவரது மனைவியார் எனக்குச் சொன்னார் என்றேல்லாம் பேசிக் கைதட்டல்களை வாங்கினார்.

பட்டிமன்றத்தில் முதற் பேசிய கட்சித் தலைவரைத்தான் முடிவுரைக்குக் கடைசியாகக் கூப்பிடுவது வழக்கம். என்னைக் கடைசியாகத் தலைவர் அழைத்தார். “தலைவர் அவர்களே! நான் சுந்தரம்பிள்ளையிலும் முத்தவன். சுந்தரம் பிள்ளைக்கு முன்னதாகவே கலியாணம் முடித்தவன். எனக்குப் பிள்ளைகள் இரண்டு. எனக்குப் பிறகு கலியாணஞ் செய்த சுந்தரம்பிள்ளைக்குப் பிள்ளைகள் நான்கு. இந்தத் தொகையை வைத்தத்கொண்டு சுந்தரம்பிள்ளை மனைவிமீது அதிக ஆசையுள்ளவர் என்று சொன்னால் அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? அது மட்டுமல்ல, பிற பெண்களையும் சுந்திவருகிறார் என்பதை அவர் வாயாலேயே கேட்டார்கள். என்னுடைய மனைவி எனக்கு ஆட்டிறைச்சி விருப்பம் என்று இவருக்குச் சொன்னாராம். என்னுடைய மனைவியுடன் இவருக்கு என்ன பேச்சு என்று கேட்கிறேன்? என்றபோது வானம் அதிர்ந்தது. அதனாலே தொகைக்கும் உள்ளத்து உணர்வுக்கும் தொடர்பு இருக்கிறது என்று சொல்லி முடித்தேன்.

இவையபாரதி: இந்தமாதிரியான உரசல்கள் ஆரோக்கியமானவை. மக்களுக்கும் நல்ல பொழுதுபோக்கானவை என்று நினைக்கின்றேன்.

கவிநாயகர்: உண்மை. பொழுதுபோக்கு என்றதும் ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வருகின்றது. கற்புக்கரசி கண்ணகியா, மாதவியா? என்ற ஒரு பட்டிமன்றச் செய்தியைப் பத்திரிகையில் படித்துவிட்டு நன்பர் ஒருவர், “என்ன மாஸ்டர், உலகத்திலே எத்தனையோ பிரச்சனைகள் இருக்க நீங்கள் இன்னும் கண்ணகிபின் கற்பைத்தான் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறியல்” என்று தனது ஆதங்கத்தை நக்கலாகச் சொன்னார். அவர் மட்டுமல்ல, இத்தகைய பட்டிமன்றங்களைப் பகடிபண்ணுகின்ற ஒரு கூட்டம் அன்றும் இருந்தது, இன்றும் இருந்து வருகின்றது. அன்று அவருக்குச் சொன்ன விளக்கத்தை உங்களுக்கும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நாங்கள் இலக்கியப் பட்டிமன்றங்கள் மட்டும் நடத்துகின்றவர்கள் அல்லர். சமயம், சமூகம் என்று பலவிதமான தலைப்புகளிலும் பேசியிருக்கிறோம். ஒரு இடத்தில் ஒரு பட்டிமன்றம் நன்றாக இருந்து விட்டால் அதே பட்டிமன்றத்தை வேறொரு இடத்திலும் நடத்துவோம். பட்டிமன்றங்கள் படித்தவருக்குச் சுவையான பொழுதுபோக்காகவும் படியாதவருக்குத் தக்க கேள்விச் செல்வமாகவும் பயன்படவல்லன. கற்புக்கரசி கண்ணகியா மாதவியா என்ற தலைப்பை ஏதோ கற்பை மீற்றார் வைத்து அளக்கிற விடயமாக நாங்கள் பார்ப்பதில்லை. சிலப்பதிகாரத்தை மக்களுக்கு அறிமுகங்க்கொட்டு விவாதமாகவே கருதுகின்றோம். தனியொருவனுக்கு உணவில்லை எனில் சகத்தினை அழிப்பது சரியா என்ற விவாதம் வெறும் பாரதியார் பற்றியதோ பாரதியார் பாடல்கள்

பற்றியதோ அல்ல, அது முழுவது மான ஒரு சமூகப் பிரச்சனை பற்றியதுதான். இலக்கியங்கள் என்பது வெறும் கற்பணைப் படைப்புகள் அல்ல. அவை மக்கள் வாழ்க்கை, மக்கள் பிரச்சனைகள், மக்கள் மேம்பாடு பற்றிய களஞ்சியங்கள். அவற்றிலுள்ள வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கருத்துக்களை மக்களுக்கு நினைவுபடுத்தப் பட்டிமன்றங்கள் உதவுகின்றன.

இளையபாரதி: பட்டிமன்றம் ஒன்றிலே ஒரு பொருள் குறித்துப் பேசும்பொழுது, உதாரணமாக, எங்கள் பிள்ளைகள் dating செய்வது நல்லதா கூடாதா என்று பேசும்பொழுது, உங்களுக்கு என்று ஒரு சொந்தக் கருத்து இருக்கும் இல்லையோ? எனக்குத் தெரியும் உங்களுக்கு dating செய்வது விருப்பமில்லை என்று. ஆனால் அது நல்லது என்ற பக்கத்துக்குப் பேசச் சொன்னால், பேசுவீர்களா?

கவிநாயகர்: பட்டிமன்றங்களில் வாதந்தான் முக்கியமே தவிர, சொந்தக் கருத்து முக்கியமல்ல. காதல் திருமணமா பேச்கத் திருமணமா சிறந்தது என்ற பட்டிமன்றத்தில் நான் பேச்கத் திருமணந்தான் சிறந்தது என்று வாதிட்டால் எனது சொந்தக் கருத்தும் அதுதான் என்று நீங்கள் நினைக்குவிடக் கூடாது. அண்மையில் திரு. கனக மனோகரன் அவர்களை ஒரு பட்டிமன்றத்துக்கு அழைத்தேன். இந்த மண்ணில் திருமுறைகள் வளருமா வளராதா என்று தலைப்பைக் குறிப்பிட்டு, எந்தப் பக்கத்துக்கு நீங்கள் பேச விரும்புகிறீர்கள் என்று கேட்டேன். அவர் எந்தப் பக்கத்துக்கும் நீங்கள் போடலாம் என்றார். எனது நிலைப்பாடும் இதுதான். எந்தப் பக்கத்துக்கும் வாதிடக் கூடியவன்தான் திறமையான பட்டிமன்றவாதி. சிலர் தமக்கு வாய்ப்பான பக்கத்தைத் தெரிவு செய்வார்.

இளையபாரதி: வாய்ப்பான பக்கம் என்றால்?

கவிநாயகர்: அவர்களுக்குப் பழக்கமான பக்கம் அல்லது வாதந்துக்கான விடயங்களை அல்லது காரணங்களை எளிதாகச் சேர்க்கலாம் என்று அவர்கள் நினைக்கின்ற பக்கம். அது அவரவர் அறிவையும் அனுபவத்தையும் பொறுத்தது. பலர் தமது சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளுக்கும் முதன்மை அளிப்பார்கள். ஒருசிலரே எந்தப் பக்கமாயினும் பேசவல்லவர்கள். பொதுவாக எனக்கு மற்றவர்கள் கழித்துவிட்ட பக்கந்தான் வந்து சேரும்.

இளையபாரதி: அப்படிப்பட்ட வேளைகளில் நீங்கள் எப்படிச் சமாளிப்பீர்கள்? நன்றாக ஆயத்தப்படுத்துவிர்களா ... ?

கவிநாயகர்: ஆயத்தஞ் செய்வது நல்லது. ஒரு சொற்பொழிவுக்கு என்றால் அல்லது கருத்தரங்கத்துக்கு என்றால் எடுத்த குறிப்புகள் எல்லாவற்றையும் பயன்படுத்தலாம். பட்டிமன்றத்தில் அவ்விதம் செய்ய முடியாது.

இளையபாரதி: சிலர் ஆயத்தப்படுத்திய எல்லாவற்றையும் சொல்ல வேண்டும் என்று அதிக நேரம் எடுப்பதையும் பார்த்திருக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: நானும் அதனை அவதானித்திருக்கிறேன். பட்டிமன்றத்தில் நேரக்கட்டுப்பாடு என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதனைப் பலர் கவனிப்பதில்லை. மேலும் பட்டிமன்றத்தில் பலர் சொற்பொழிவு போலவே பேசுவார்கள். எதிர்க்கட்சியின் வாதங்களைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாது ஆயத்தஞ் செய்தவற்றை எல்லாம் அவற்றித்துக்கொட்ட வேண்டும் என்று சொற்பொழி வாற்றுவார்கள். பட்டிமன்றம் சொற்பொழிவு அரங்கம் அன்று. எதிர்க்கட்சியின்

வாதத்தை மறுப்பது பட்டிமன்றத்தின் முக்கியமான ஒரு இயல்பு. அக்கட்டங்களில் ஆயத்தஞ் செய்த கருத்துக்களைப் பயன்படுத்தலாம். அத்துடன் அதிக சமயோசித புத்தியும் வேண்டும். பிடிகொடாமற் பேசவும் வேண்டும்.

உரும்பராய் வைவாகோயிலடியில் இராமனின் சிறந்த தம்பி பரதனா, இலக்குமணனா என்று ஒரு பட்டிமன்றம் நடந்தது. நான் பரதன் கட்சி. எதிர்க்கட்சி நண்பர் இலக்குமணனைப் பற்றிச் சிறப்பாகப் பேசினார். ஒரு கட்டத்தில் காட்டில் அவன் சீதையைக் கவனமாகப் பார்த்தான் என்றும் சொன்னார். பிடிகொடுத்துவிட்டார். நான் எனது நிறைவுரையை முடித்து கடைசியிலே “அன்பர்களே! எதிர்க்கட்சித் தலைவரைப் பாராட்டுகிறேன். எதற்குப் பாராட்டுகிறேன் என்றால் எங்களுக்குத் தெரியாத உண்மை ஒன்றை வெளிப்படுத்தியமைக்காகப் பாராட்டுகிறேன். இலக்குமணனுடைய கெட்ட எண்ணத்தை மிக நாகரிகமாகச் சொன்னார். காட்டிலே சீதையை இலக்குமணன் கவனமாகப் பார்த்தானாம். நடுக் காட்டிலே, யாரும் இல்லாத நேரத்திலே, சொந்த அண்ணனின் மனைவியைத் தம்பி ஏன் பார்த்தான், என் நோக்கத்துடன் பார்த்தான் என்பதுதான் கேள்வி. எங்கள் பாடசாலைகளில் ஒரு பெடியன் பெட்டையைப் பார்த்தால் என்ன நடக்கும் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். தலைவர் அவர்களே! இலக்குமணன் சீதையைக் காவல் செய்யும்படி இராமனால் பணிக்கப்பட்டவன். காவல் செய்தவன் சீதையைப் பார்த்தான் என்கிறார் எதிர்க்கட்சித் தலைவர். அவரே சொல்லுகின்றபொழுது இலக்குமணனை எப்படிச் சிறந்த தம்பியாகக் கொள்ளலாம்?” என்று நான் சொல்லச் சொல்ல ஒரே சிரிப்பும் கைதட்டல்களுமாக இருந்தன.

இங்கே எதிர்க்கட்சித் தலைவர் விட்ட பிழை என்ன வென்றால், சரியான சொற்களைப் பிரயோகியாததுதான். இலக்குமணன் சீதையைக் காவல் செய்தான் என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, கம்பரின் இலக்கியச் சொற்களால் அவனுடு உயர்ந்த சேவையை விவரிப்பதற்குப் பதிலாக, சாதாரண தமிழிலே சீதையைப் பார்த்தான் என்று சொன்னது சொந்துற்றத்துக்கு இடமாகிவிட்டது. எனவே பட்டிமன்றங்களிலே, அதுவும் குறிப்பாக இலக்கியப் பட்டிமன்றங்களிலே சொற்களைச் சரியாகப் பாவிக்கத் தெரியவேண்டும்.

பட்டிமன்றங்களிலே என்னுடன் பங்குபற்றியவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் சொல்லிலே வல்லவர்களாகவே இருந்தார்கள். செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, காரை செ. சந்தரம்பிள்ளை, சைவபுலவர் செல்லத்துறை, தமிழரக்கக் கட்சி அமிர்தவிங்கம், குறமகள், மயிலங்கூடலூர் நடராசன், சொக்கன், உமா மகேசவரன், வித்துவான் வேலன், தேவன் யாழ்ப்பானம், பண்டிதர் ச.வே. பஞ்சாச்சரம், க.க.வை. தனேஸ்ரன், பண்டிதர் செ. திருநாவுக்கரசு, பண்டிதர் சி. அப்புத்துறை என்று எல்லோருமே சிறப்பாக வாதஞ் செய்யக் கூடியவர்கள். தங்கள் கருத்தை மிக அழுத்தமாகவே நிலைநாட்டி வெற்றிபெறத் தக்கவர்கள்.

இவையபாரதி: பட்டிமன்றங்களுக்குத் தலைமை தாங்குவதும் பெரிய வேலை, இல்லையா? உங்கள் காலத்தில் கூடுதலாக யார் தலைமை வகிப்பார்கள்?

கவிநாயகர்: கூடுதலாக என்றால் பண்டிதர் இ. நமசிவாயம், தேவன் யாழ்ப்பானம், இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், சொக்கன் போன்றவர்களைச் சொல்லலாம். அந்தந்த ஊர்களில் உள்ள பெரியவர்களும் தலைமை வகிப்பது வழக்கம். கண்டியிலே பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தலைமையிலும் பட்டிமன்றத்திற் பேசியிருக்கிறேன். நீர்கொழும்பில் நண்பர் எஸ். பொன்னுத்துரை ஒரு பட்டிமன்றத்துக்குத் தலைமை தாங்கினார்.

இளையபாரதி: தலைவர்களின் தீர்ப்புகளின் அடிப்படையில் நீங்கள் வென்றது அதிகமா, தோற்றுது அதிகமா?

கவிநாயகர்: வென்றும் இருக்கிறேன், தோற்றும் இருக்கிறேன். அதிகம் எது என்று ஒரு கணக்கில்லாமல் சொல்லமுடியாது. நான் பெரும்பாலும் இந்தத் தீர்ப்புகளைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. பல பேச்சாளர் கவலைப்படுவார்கள். தோற்றுவர் தலைவரரைக் குறையாகச் சொல்வதும் வென்றுவர் அவரைப் பாராட்டுவதும் பொதுவான முக்கம். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் இது ஒரு நாடகம். உதாரணமாக, கல்வியா செல்வமா என்ற பொருளில் பட்டிமன்றங்கள் பல இடங்களில் நடந்திருக்கின்றன. சில இடங்களில் கல்விதான் சிறந்ததென்றும் சில இடங்களில் செலவுந்தான் சிறந்தது என்றும் பேசியிருக்கிறேன். அந்த வகையான மனப் பான்மையில் தலைவர்மாரின் தீர்ப்புகளையும் முடிந்த முடிபாக நான் எடுப்பதில்லை. பட்டி மன்றங்கள் மக்கள் மத்தியில் வாதிக்கப்படும் பொருள்குறித்து நல்ல அறிவை அல்லது விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினால் அதுவே பெரிய வெற்றி என்று எடுப்பேன். அதனைப் பட்டிமன்றும் நடக்கும் பொழுதே மக்கள் காட்டும் ஆர்வத்தைக் கொண்டு, அவர்களின் ஈடுபாட்டைக் கொண்டு அளந்துவிடுவேன்.

பட்டிமன்றங்கள் வாதிக்கும் அரங்கங்களேயன்றி வன்மம் சாதிக்கும் அரங்கம் அன்று. எதிர்க்கட்சியினர் தோற்றுப் போகவேண்டும் என்று நான் நினைப்பதில்லை. பல இடங்களில் எதிர்க்கட்சிக் காரருக்கு இப்படிப் பேசலாம் என்று குறிப்புகளும் கொடுத்திருக்கிறேன். எதிர்க்கட்சிக்காரர் தோற்றாலும் நன்றாகப் பேசினீர்கள் என்று அவர்களைத் தேங்றுவேன். சில பக்கத் தலைவர்கள் தங்கள் பக்கத்துக்கு அவரைப் போடுங்கோ, இவரைப் போடுங்கோ என்றேல்லாம் கூடக் கேட்பதுண்டு. நான் அப்படியெல்லாம் தெரிவு செய்வதில்லை.

இளையபாரதி: கண்டாவில் பட்டிமன்றக் கலை எப்படி? தாயகத் தரத்துக்கு ஒப்பிடலாமா?

கவிநாயகர்: இங்கும் நல்ல பேச்சாளர்கள் இருக்கிறார்கள். கனக மனோகரன், பொன்னையா விவேகானந்தன், கோதை அழுதன், டாக்டர் T. வசந்தகுமார், சின்னையா சிவநேசன், த. சிவபாலு, இராஜ்மீரா, கணபதி இரவிந்திரன் என்று பலபேரைச் சொல்லலாம். அமர்கள் சட்டத்தரணி எஸ். கே. மகேந்திரன், அ.பொ. செல்லையா போன்றவர்களும் என்னுடன் சில பட்டிமன்றங்களிற் பேசியிருக்கிறார்கள். இவர்களிற் பெரும்பான்மையோர் எனது தலைமையில் நடந்த பட்டிமன்றங்களிலும் பங்குபற்றி இருக்கிறார்கள். ஒரு முக்கியமான வேறுபாடு என்னவென்றால், தாயகத்தில் பட்டிமன்றத்துக்கு ஒரு மணித்தியாலம்வரை ஒதுக்குவார்கள். இங்கு 30, 35 நிமிடங்கள்தான் பொதுவாகத் தருவார்கள். பேச்சாளர்களும் நேரத்தைக் கவனிப்பதில்லை.

பலருக்குப் பட்டிமன்ற அனுபவங்களும் அறுவே இல்லை.

இளையபாரதி: அதுதான் ஜயா கண்டாவிலே வெளிநாட்டவர் தொழிலுக்கு விண்ணப்பிக்கும் பொழுது அல்லது நேரமுகப் பேட்டியை நடத்துகின்றபொழுது ஒரு முக்கியமான கேள்வி கேட்பார்கள். என்ன சொல்லுங்கோ?

கவிநாயகர்: Do you have any Canadian experience?

இளையபாரதி: அதேதான். இப்பொழுது தெரியுதல்லே அனுபவம் ஏன் முக்கியம் என்று?

கவிநாயகர்: அறுபதுகளிலேயே நான் ஒரு பாட்டுப் பாடியிருக்கிறேன், அடுப்படி வேலைக்கேணும் அடிப்படை அறிவு வேண்டும் என்று. நீங்கள் ஒரு நிகழ்ச்சி வானொலியில் நடத்தினால் நன்றாக இருக்கும்.

இளையபாரதி: என்ன நிகழ்ச்சி?

கவிநாயகர்: Tamil Speech Idol. நாவன்மை நாயகன் நிகழ்ச்சி. அதிலே இளைஞரிடமிருந்து விண்ணப்பங்களைப் பெற்று, அவரது பேசுத்திற்குத்தைச் சோதித்து, சொற்பொழிவு என்றால் என்ன? பட்டிமன்றம் என்றால் என்ன? அறிமுகவுரை என்றால் என்ன? ஆய்வுரை என்றால் என்ன? பாராட்டுரை என்றால் என்ன? ஒரு கூட்டத்துக்கு நன்றியுரை சொல்லிக் காட்டும் என்றெல்லாம் கேள்விகள் கேட்டுத் தட்டவேண்டியவரைத் தட்டி நிமிரத்த வேண்டியவரை நிமிரத்தி விட்டால், கண்டாவில் விழா வைக்கின்ற அமைப்புகள் தகுதியானவரை அரங்கத்தில் ஏற்ற வசதியாக இருக்கும். என்ன சொல்கிறீர்கள்?

இளையபாரதி: நல்ல யோசனை. கண்டாவில் பட்டிமன்றப் பேச்சாளர்கள் பொதுவாக நேரத்தை மதிப்பதில்லை என்பது என்னுடைய கருத்து.

கவிநாயகர்: மகாஜனக் கல்லூரிப் பழையமாணவர் சங்க ஆண்டு விழாவில் ஒரு பட்டி மன்றத்துக்குத் தலைமை வகித்தேன். கடைசியில் முடிவுரை சொல்ல நேரம் இருக்க வில்லை. திரைமறைவில் இருந்து நிருவாகிகள் கையைக் காட்டிக் கொண்டே இருந் தார்கள். திரைமறைவில் நடப்பது சபையோருக்குத் தெரியாது. நான், “பெரியோர்களே! வெற்றி எந்தக் கட்சிக்கு என்பதை நீங்களே தீர்மானிப்பதுதான் நல்லது. ஏனென்றால் எங்களுக்குத் தரப்பட்ட நேரம் முடிந்துவிட்டது” என்று சொல்லி எழுந்துவிட்டேன்.

இங்கு பட்டிமன்றங்களை அவசரம், அந்தரம், பதற்றம் ஆகியவை தாம் ஆட்கி செய்கிறேன். இரசனை அடிப்படையில் பட்டிமன்றங்கள் நடத்தப்படுவது குறைவு. ஏற்பாட்டாளர்களும் விழாவுக்கு ஒரு நிகழ்ச்சி என்ற அளவில் பட்டிமன்றங்களைச் சேர்த்துக்கொள்கிறார்களே தவிர, அதனைச் செம்மையாக, இரசனையோடு நடத்தவேண்டுமென்று மனதார நினைப்பதில்லை. அப்படி நடத்த வேண்டுமென்று தங்கள் வேலைகளையும் நேரத்தையும் ஒதுக்கி வந்துகூடும் பட்டிமன்றங்களைக்குத் தலைஞர்களுக்கு ஒத்துழைப்பும் தருவதில்லை. பட்டிமன்றங்களுக்குக் காட்டப்படும் பாரபட்சத்தின் உச்சக்கட்டம் என்ன சொல்லுங்கோ ...

இளையபாரதி: தெரியவில்லை, சொல்லுங்கோ!

கவிநாயகர்: மக்கள் நன்றாகச் சலிப்படைந்த நேரத்தில், அதாவது பத்தரை பதினொன்றுக்குப் பட்டிமன்றத்தை மேடையேற்றுதல். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளின் மத்தியில் மனத்துக்குப் பிடித்த கவையான பல பட்டிமன்றங்களையும் நடத்தியிருக்கின்றோம். இந்த ஆண்டு தைப்பொங்கலை ஒட்டி கண்டியப் பல்கலாச்சார வானொலி முதன் முதலாகப் பட்டிமன்றம் ஒன்றைக் கலையகத்தில் ஒலிப்பதிவு செய்தது. நிகழ்ச்சியை கலைஞர் சுதாகர் ஒழுங்கு செய்திருந்தார். ‘தமிழர் மத்தியில் குடும்ப விழுமியங்கள் பேணப்படுகின்றனவா?’ என்பது பொருள். திருவாளர்கள் பி.எஸ். சுதாகர், எஸ்.பி. செந்தில்நாதன், கே.வி. கலைரூபன், செந்துரான் குரியகுமார், செல்வி தர்சினி வரப்பிரகாசம், விஜித்தா மயில்வாகனம் ஆகியோர் பங்குபற்றினர். எல்லோருமே கலையகக் கலைஞர்களாதலால் குறித்த நேரத்துக்குள் தங்கள் பணிகளை அழகாக முடித்தார்கள். அதனால்

தலைவருக்கும் நிறைவுரை சொல்லி முடிப்பதற்குப் போதிய நேரம் இருந்தது.

கடந்த சிவராத்திரி நாளில் இரு பட்டிமன்றங்கள் நடத்தினோம். வரசித்தி விநாயகரில் முதலிலும் பின்னர் அதே பட்டிமன்றத்தைக் கண்டாக் கந்தசுவாமி கோயிலிலும் நடத்தினோம். கலைவேந்தன் கணபதி இரவீந்திரன், அருட்கவி ஞானக்கணேசன், கோதை அழுதன், இராஜ் மீரா ஆகியோர் பங்குபற்றினர். அவையும் மனநிறைவைத் தந்த நல்ல பட்டிமன்றங்களாக அமைந்தன.

இவையபாரதி: இந்தப் பட்டிமன்றங்களில் என்ன பொருள்பற்றி விவாதித்தீர்கள்?

கவிநாயகர்: கண்டியப் பல்கலாச்சார வாணோலிப் பட்டிமன்றம் சிறப்பாக அமைந்துவிட்டதால் அந்தப் பொருளையே சிறிது மாற்றி விவாதித்தோம். மேலும் ஒன்றாறியோ மாகாணத்தில் முதன்முதலாக குடும்பநாளுக்குக்கென்று விடுமுறை விடப்பட்டமையால் குடும்ப விழுமியம் பற்றிய விவாதம் பொருத்தமாகவும் இருந்தது.

இவையபாரதி: குடும்ப விழுமியம் என்றால் என்ன?

கவிநாயகர்: குடும்பத்தின் சிறப்பியல்புகள் என்று பொருள். தமிழர் குடும்பத்தின் முதலாவது சிறப்பியல்பு ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற உறுதிப்பாடு. அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்புடையவராகி கருத்தொருமித்து அதரவு படுதல் அடுத்த சிறப்பியல்பு. விருந்தோம்பல், மற்றுமொரு முக்கியமான சிறப்பு.

இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு
என்றார் வள்ளுவர் பெருமான்.

இல்லற வாழ்க்கையின் தலையாய நோக்கம் அறங் செய்தல். அதனாலேதான் குடும்ப வாழ்க்கையை நம் முன்னோர் இல்லறம் என்று அழைத்தனர். ‘அறனெனப் பட்டதே இல் வாழ்க்கை’ என்று இல்வாழ்க்கையின் குறிக்கோளை வள்ளுவர் பெருமான் விளக்குகின்றார். துறந்தவர்க்கும் வறியவர்க்கும் இறந்தவர்க்கும் இல்வாழ்க்கை நடத்துபவர் துணையாக இருத்தல் வேண்டும்.

இவையபாரதி: இறந்தவர்களுக்கு இல்வாழ்க்கை நடத்துபவர் எப்படித் துணையாக இருக்க முடியும்?

கவிநாயகர்: இறந்தவர்க்குத் துணை செய்தல் என்பது, அவர்களுடைய பிள்ளைகள் மற்றும் அவர்களால் நன்மை பெற்றவர்களுக்கு உதவுதல். என்னுடைய மாமன் என்னை வளர்த்தது இந்த அறத்தின்பாற்படும். இறந்துபோன தனது சகோதரியின் பிள்ளைகளை அவர் ஆதரித்தார். இதுபோன்ற அறம் எமது சமுதாயத்தில் சிறந்த விழுமியங்களில் ஒன்று. எமது குடும்ப வாழ்க்கை ஓர் ஆணும் பெண்ணும் மட்டும் சேர்ந்து நடத்தும் வாழ்க்கையென்று. சொந்த பந்தங்களைப் பேணும் உரிமையோடு கூடிய விரிவாக்கக் குடும்பம். ஆங்கிலத்தில் இந்தமுறையான வாழ்க்கையை extended family system என்று சொல்வார்கள்.

குடும்ப வாழ்க்கையின் சிறப்புகளில் ஒன்று குழந்தைகளைப் பெறுதலும் அவர்களைச் சான்றோர்களாக வளர்த்தலும். இல்லற இன்பத்தின் விளைவுகளிலே தலையாயது மக்கட் பேறு. இதனை

பெறுமவற்றுள் யாமநிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட்டே நல்ல பிற

என்று வள்ளுவர் பெருமான் வலியுறுத்துவார். மற்றுமொரு முக்கியமான சிறப்பு ஒழுக்கம். மனைவி கற்புடையவளாகவும் கணவன் பிறங்மனை நோக்காத பேராண்மை மிகுந்தவனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் ‘கற்பெனப்படுவது சொற்றிறும்பாமை’ என்றார் அவ்வைப்பிராட்டியார்.

இளையபாரதி: கற்பொழுக்கம் பெண்ணுக்குரியது என்பதாகத்தானே சிலப்பதிகாரம் காட்டுகின்றது. கோவலனை அப்படிக் காட்டவில்லையே.

கவிநாயகர்: கற்பு ஆண்களுக்கும் உண்டு. எமக்கு எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரம் திருக்குறள்தான். அவர் பெண்வழிச் சேறலைக் கண்டிக்கிறார். இளங்கோவழிகளும் ஆணுக்கு ஒழுக்கம் வேண்டிய தில்லை என்று சொல்லவில்லை. கோவலன் ஒழுக்கத்தைப் பேணத் தவறினான் என்பதைத்தான் காட்டுகின்றான். கண்ணகி வாயிலாக ‘கூடா ஒழுக்கம் புரிந்தீர்’ என்று அதனைக் கோவலனுக்கு உணர்த்துவிக்கின்றார். கோவலன் கண்ணகிக்குச் செய்த துரோகத்தால்தான் கொலையுண்டான் என்ற பாடத்தையும் கற்பிக்கின்றார். பெண்ணாயினும் ஆணாயினும் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படல் வேண்டும் என்பது தமிழர் கொள்கையாக இருந்தது.

இளையபாரதி: இத்தகைய விடயங்களைச் சிவராத்திரியிலே விவாதிப்பது எப்படிப் பொருத்தமாக இருக்கும்?

கவிநாயகர்: இப்படிப் பலர் நினைக்கக்கூடும் என்று சொல்லித்தான் முன்னுரையாக ஒரு விளக்கங் கொடுத்தேன். எங்களுடைய சமயமே ஒரு குடும்பச் சமயந்தான். மன்னில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் என்றுதான் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும் பாடுகின்றார். சிவபெருமானும் பெண்ணில் நல்லாளாடும் இருக்கின்ற பொழுதுதான் பெருந்தகை ஆகின்றார். மந்திராரு வகையிற் சொல்லப்போனால் சிவன் இன்றிச் சத்தி இல்லை, சத்தி இன்றிச் சிவனில்லை. பெண்ணை இடப்பாகத்தில் வைத்துச் சம உரிமை வழங்கிய குடும்பத்தராகிய சிவபெருமானுக்கு உரிய இராத்திரியில் குடும்ப விழுமியங்களைப் பற்றிப் பேசுவது தவறில்லை. மேலும் சமயம் அன்பே சிவம் என்கிறது. குடும்ப விழுமியத்திலும் அன்பை வளர்ப்பதுதான் முக்கியமாகின்றது. இப்படிப் பலவழிகளில் எமது சமயத்துக்கும் குடும்பத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. சமயமே குடும்பம், குடும்பமே சமயம்.

இளையபாரதி: நல்ல விளக்கம். நன்றி ஜயா. அடுத்த வாரம் தொடரலாம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

47. அமைப்புகள் சுர்த்து பணிகள்

21.07.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜியா! இன்றைக்கு என்ன பொருள்? பட்டிமன்றந்தானா?

கவிநாயகர்: இல்லை. இன்றைய தினம் நான் அமைத்த சங்கங்கள் புற்றியும் சார்ந்திருந்த, இருக்கின்ற அமைப்புகள் புற்றியும் அவைழுலம் ஆற்றிய பணிகள்பற்றியும் பேசவிருக்கிறேன். சிந்தனைகளை அல்லது கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்த சங்கம் சபைகள் வேண்டும். தனிமரம் தோப்பாகாது என்பது பழுமொழி. தனித்து நின்று ஒரு பணியைச் செய்வதிலும் கூட்டாகச் செய்வது எனிது. கூட்டாக இயங்குவதற்குச் சில தகைமைகளும் வேண்டும். மிக முக்கயமான தகைமை என்ன சொல்லுங்கோ!

இளையபாரதி: பொறுமை.

கவிநாயகர்: சரியான பதில். பொறுமை இல்லாதவருக்கு அடிக்கடி ஒன்று வரும். என்ன சொல்லுங்கோ பார்ப்பம்.

இளையபாரதி: கோபம்.

கவிநாயகர்: கோபக்காரருக்குச் சங்கம் சபை சரிவராது.

இளையபாரதி: சங்கம் சபை மட்டுமில்லை ஜியா! குடும்பமும் சரிவராது.

கவிநாயகர்: உண்மை. பல குடும்பப் பிரச்சனைகளுக்குக் கோபந்தான் அடிப்படைக் காரணம். ‘வெல்லும் அளவும் விடுமின் வெகுளியை’ என்றார் திருமூலர். பொறுத்தார் பூமி ஆள்வார் என்பது பழுமொழி. இந்த ஆள்வார் என்ற சொல்லைக் கவனிக்க வேண்டும். முக்கியமாகத் தலைமை தாங்குகின்றவர்களின் ஆளுமையின் தலைமான கூரூகப் பொறுமை இருக்க வேண்டும். தலைவருக்கு அல்லது அவரது சங்கத்துக்குப் பல சோதனைகள் வரும். பழிச்சொல்லுகள் வரும். அவற்றுக்கெல்லாம் பொறுமை வேண்டும். மற்றவருடைய கருத்துக்களை மதிக்கும் மனப்பான்மையும் இன்றியமையாதது.

தாயகத்தில் நான் முன்னின்று அமைத்த முதல் அமைப்பு மாத்தளை இலக்கிய வட்டம். முன்னர் இவ்வரலாற்றுத் தொடரிற் குறிப்பிடப்பட்ட பாரதி விழாவை நடத்தியது. இந்த இலக்கிய வட்டந்தான். இதுபோன்ற விழாக்கள் மட்டுமன்றி, இலக்கியச் சந்திப்புகள், கருத்தரங்கங்கள் போன்றவற்றையும் நடத்தி மாத்தளை மக்கள் மத்தியில், குறிப்பாக இளைஞர் மத்தியில் தமிழ்மொழியின் பெருமையையும் இலக்கிய இரசனையையும் இலக்கிய வட்டம் வளர்த்திருக்கின்றது. இவ்விதமான இலக்கியப் பணிகள் மாத்தளையில் அதற்குமுன் செய்யப்படவில்லை என்பதை அங்கு அக்காலத்தில் வாழ்ந்த முதியவர்கள் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இளையபாரதி: மாத்தளை இலக்கிய வட்டத்தை எந்த ஆண்டில் ஆரம்பித்தீர்கள்?

கவிநாயகர்: 1959ல். இந்த இலக்கிய வட்டத்திலே இருந்த கவிஞர்கள் சு.

சொக்கநாதன், ஈவாணன் ஆகியோருடன் நானும் சேர்ந்து 1962ல் முக்கவிஞர் வெளியிடு என்ற பெயரில் ஓர் அமைப்பை உருவாக்கினோம். அடுத்த ஆண்டே மூன்று பேருடைய கவிதைகளிற் சிலவற்றைத் தொகுத்து சிட்டுக்குருவி என்ற பெயரில் வெளியிட்டோம்.

ஆவாணனைப் பற்றி நேயர்கள் அறிந்திருக்கின்றகளோ தெரியவில்லை. திருகோணமலையைச் சேர்ந்தவர். மாத்தளையில் உறவினருடன் வாழ்ந்துவந்தவர். தருமராஜா என்பது சொந்தப் பெயர். பழைய இலக்கியங்களிலும் பார்க்கத் தந்கால இலக்கியங்கள் பற்றியே என்னுடன் அதிகம் பேசுவார். நிறையவே வாசிப்பார். துறவி என்ற புனைபெயரிற் தற்காலப் படைப்புகள் பற்றி இடைக்கிடை விமரிசனக் கட்டுரைகளும் எழுதுவார். நல்ல கவிஞர். இளவுயதிலேயே தத்துவங்கள் கலந்த பாடல்கள் படைப்பதில் இன்பங் கண்டவர். சிட்டுக்குருவியில் ‘நீயா? நானா?’ என்ற தலைப்பில் அவரது தத்துவம் ஒன்று இப்படி விரிகிறது:

நானென்றோ நீயானேன் யார்கண்ணும் கொத்தாத
நடைபாதைக் கப்பாலும் நாம்கண்ட தென்ன
ஹனெல்லாம் குழுமத்தென்னுள் உணர்வலையில் உந்தும்
உமிழ்நீருக் குள்ளே ஏன் ஊழிக்குத் தாட்டம்?

வினைசமைத்த சூத்திரமா விஞ்சைவழி? இல்லை
வீசிவிட்ட நினைவலைகள் இருதுருவ வெளிக்குத்
துணைபோமா நூல் ஏனி தொத்திவரப் போமா
துருவங்கள் ஆனோம் ஏன் தூது இனிமேல்கேடா?

நான்நடக்க நிழல்நடக்கும் நாடகத்தின் நடுவே
நாட்டியத்தின் உன்றிழலா நரத்தனத்தின் சாயல்
வான்புகையை நூல்திரித்தா வாழ்விழந்த நெஞ்சின்
வடு அழிக்கப் பினையலிடப் பார்க்கின்றாய் போ போ!

இளையபாரதி: என்ன ஜூயா, ஒன்றும் விளங்கேல்ல!

கவிநாயகர்: விளங்காமல் எழுதினால்தான் கவிதை தரமாக இருக்கும் என்பது சிலருது கொள்கை. அந்தவகையில் ஈவாணனை ஓர் உயர்ந்த கவிஞராகக் கொள்ளலாம்.

இளையபாரதி: மக்களுக்கு விளங்காமல் கவிதையை எழுதி என்ன பலன்?

கவிநாயகர்: கருமத்தைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே என்ற கீதோபதேசத்தில் அவர்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை. அவர்களிலும் கவிஞர் ஈவாணன் பரவாயில்லை. கவிதைகளைத் தெரிவு செய்யும் பணியை அவர் என்னிடந்தான் ஒப்படைத்தார். இந்தக் கவிதையை நீங்கள் குறை சொன்னால் என்னையும் குறைசொல்வதாக முடியும். அவருடைய கவிதைகளுள் பலருக்கும் விளங்கக்கூடிய எட்டுக் கவிதைகளைத் தெரிவுசெய்தேன். அவற்றில் ஒன்றுதான் இந்தக் கவிதை. இதில் தனது காதலியைப் பார்த்து ஊடல் உணர்வுடன் அவர் பேசுகிறார். இந்தக் குறிப்பை வைத்துக் கொண்டு கவிதையை மீண்டும் படித்தால் விளங்கும். சில கவிதைகளை இரண்டு மூன்று தரம் படித்தால்தான் ஏதாவது விளங்கும். அவரது ‘தமிழ்ச்சி’ என்ற காவியம் பலருக்கும் விளங்கக்கூடியது. கொழும்பிலே சில காலம்

‘அக்னி’ என்ற இதழையும் நடத்தியவர். ஏன் அக்னி? அக்கினி என்று வைத்திருக்கலாமே என்று கேட்டேன். அதில் ஒரு புதுமை இருக்கிறது என்றார். இப்படிப் புதுமை விரும்பியாகப் பாடித்திரிந்த கவிஞர் இவர். ‘அக்கினிப் பூக்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியிலும் இவரது புதுமையான சிந்தனைகளைச் சொல்க்கலாம். “மனத்தை வளைத்துச் சரக்கூடம் போடும் உணர்வுகளை வார்த்தைக்குள் சிறைப்படுத்திவிடவேண்டும் என்று தடிப்பவர்” என்று ஈழவாணனைப்பற்றி கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்கள் தமது அணிந்துரையிற் குறிப்பிட்டிருப்பது நல்ல குறிப்பு.

இளையபாரதி: இந்தச் சிட்டுக்குருவி என்ற நால்பற்றி உங்கள் நால்கள்பற்றிப் பேசும்பொழுது குறிப்பிட்டதாகத் தெரியவில்லை.

கவிநாயகர்: சிட்டுக்குருவி ஒரு தொகுப்பு நால் என்ற வகையில் அதனை என்னுடைய ஆக்கங்கள் பற்றிப் பேசுகையிற் குறிப்பிடவில்லை

1964ல் கவிஞர் சொக்கநாதனின் மாத்தனை முத்துமாரியம்மன் குறவுஞ்சி என்ற நூலை முக்கவிஞர் வெளியீடு வெளியிட்டது. தொடர்ந்து வானம்பாடி, பருந்து ஆகிய தொகுதிகளும் வெளிவரும் என்று அறிவித்தோம். ஆனால் அவை வெளிவரவில்லை.

இளையபாரதி: ஏன் ஜயா?

கவிநாயகர்: நான் கொழும்பு பாடப்புத்தக சபைக்கு இடம் மாற்றப்பட்டதுதான் காரணம் என்று நினைக்கின்றேன். அதனைத் தொடர்ந்து எனது நண்பர்களும் ஊக்கம் குன்றிவிட்டார்கள். கொழும்பிலிருந்து நான் வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்துக்குச் சென்று விட்டதால் மாத்தனை இலக்கிய வட்டமும் சிறிது காலத்தின்பின் செயலிழந்துவிட்டது.

நண்பர் சொக்கநாதனின் குடுப்பத்தவரின் முயற்சியால் ‘சிட்டுக்குருவி’ தமிழ் நாட்டில் இரண்டாம் பதிப்பும் கண்ணருக்கிறது. அதுபோலவே மாத்தனை முத்துமாரியம்மன் குறவுஞ்சியும் தமிழ்மத்தில் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடப் பட்டுள்ளது.

சொக்கநாதன் அவர்கள் சோமசுந்தரப் புலவர் பிறந்த நவாலியூரைச் சேர்ந்தவர். தமிழ்ப் புலமை மிகுந்தவர். கவிதை மரபுகளை நன்கு அறிந்தவர். அதனால் 96 பிரபந்தவகைகளில் ஒன்றான குறவுஞ்சியை விருத்தம், அகவல், சிந்து, கும்மி, கலிப்பா, வெண்பா போன்ற பாவினங்களை முறையாகக் கையாண்டு சிறுப்பாகப் பாடியிருக்கின்றார்.

சொக்கநாதனுடைய குறவுஞ்சியில் மலைநாட்டு வளத்தைக் குற்றத்தி பல பாடல்களில் கூறுகின்றாள். அவற்றில் ஒன்றைப் படிக்கிறேன்:

மலைநாட்டில் மாண்புடனே மன்னுபல வூரில்
 மாத்தனையென் ஜோதுபதி எங்கள்பதி ஜயா
சிலைநாட்டி மாரியம்மை திருப்பணிகள் செய்ய
 திருவனையும் பெண்களுக்குக் கருவனையும் ஜயா
அலையாட்டிக் கொண்டுந்தி அழகுடனே பாய
 அதிலாடும் பெண்கள் எழில் அரம்பை எழில் ஜயா

குலையாட்டிக் கறிமிளகுக் கொழுந்தெழுந்து படரும்
கோடுயர்ந்த அழகுமலை எங்கள் மலை ஜயா.

இத்தகைய மாத்தளையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்மன் பெருமையை -

ஆண வக்கறுள் கழுவி யேறிதம் அகிலம் என்பதோர் தொட்டிலை
ஆட்டுகின்றனள் ஆடுகின்றது ஆடுகின்றது உயிரெலாம்
தானுமல்வுபிர் ஓடு நின்றனள் சகல போகமும் ஊட்டியே
சாரவைக் குவள் சங்கரன்பதம் தங்கமுத்தெனும் மாரியே.

சீவனோடவள் சிவனி தோடவள் சேர்ந்திருப்பதைக் காண்கிலார்
சென்று மாத்தளைத் திருத்த லத்திலே சேர்ந்தி ருப்பதைக் காண்குவார்
பாவமோடெவர் போய்வனங்கினும் பரிவு காட்டுவேள் மாரியே
பாவை போலுள முத்து மாரியைப் பார்ப்பதால் அருள் படியுமே.
என்று குற்றதி வருணிக்கின்றாள்.

“தமிழ்ச்சுவை நிறைந்த கவிப்படைப்புகள் மருந்தாகி வரும் இக்காலத்தில், விழுவிழுப்பும் எனிமையும், இனிமையும் கொண்ட இந்நால், தமிழ் உலகுக்கு ஒரு சிறந்த விருந்து; அருந்தி மகிழ்ந்து அறிஞர்கள் ஏற்றிப் போற்றுவர் என்பதில் ஜயமில்லை” என்று இந்நாலுக்கு நான் எழுதிய மதிப்புரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

எமது மாத்தளை இலக்கிய முயற்சிகள் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மத்தியிலும் எழுச்சியைத் தோற்றுவித்தது. அதன்விளைவாக மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் உருவாகியது. அதனை முன்னிறு அமைத்தவர் கவிஞர் கார்மேகம் அவர்கள். எனக்கு நல்ல நண்பர். மலை நாட்டு எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்துவந்த பண்பாளர். மலைநாட்டுத் தற்கால இலக்கியத்தை வளர்த்தெடுத்தவர்களில் இவர் முக்கியமானவர்.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்திய முதல்விழா 14.01.1964ல் நாவலப்பிட்டி கதிரேசன் கல்லூரியில் நடந்தது.

இளையபாரதி: பொங்கல் நாளில் ...

கவிநாயகர்: ஒருவகையில் அது பொங்கல் விழாவுந்தான். அதில் இடம்பெற்ற கவியரங்கத்துக்குத் தலைமை தாங்கக் கார்மேகம் என்னை அமைத்திருந்தார். இவ்விதம் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்துக் கூட்டங்கள் பலவற்றிலும் பங்குகொண்டு அதன் வளர்ச்சிக்கு ஆதரவளித்திருக்கின்றேன்.

கொழும்பிலிருந்து 1965ல் நான் வயாவிளான் மத்திய மகாவித்தியாலயத்துக்கு மாற்றம் பெற்றேன். யாழ்ப்பாணத்தில் யாழ் இலக்கிய வட்டம் என்ற அமைப்பை 1966ல் இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் தலைமையில் உருவாக்கினேன்.

இளையபாரதி: மாத்தளையில் அமைத்த இலக்கிய வட்டத்தைப் போல ...

கவிநாயகர்: ஓம். அது மாத்தளை இலக்கிய வட்டம். இது யாழ் இலக்கிய வட்டம். இ நாகராஜன், காரை சுந்தரம்பிள்ளை, நா. சண்முகநாதன், எஸ். செல்லத்துரை, ஏ.ரி. பொன்னுத்தரை, சசிபாரதி, செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், ஏ.ஜே.

கனகரத்தினா போன்ற சில நண்பர்களுடன் தொடங்கப்பட்ட வட்டத்தின் விட்டம் மிகவிரைவிலேயே பெருக்கத் தொடங்கியது. சம்பந்தன், வரதர், சு. இராசநாயகன், பண்டிதர் சு. வேலுப்பிள்ளை, பாமா இராஜபோபால், வி. நடராஜன், வளாவுயர் செ. சிவசம்பு, ஆ. தம்பித்துவரை, செ. கதிரேசர்பிள்ளை, புலவர் மா. பார்வதிநாதசிவம், வே. தண்ஸ்வரன், மயிலங்கூடலூர் நடராசன், வே. ஜயாத்தரை, வே. குமாரசாமி, இ. அம்பிகைபாகன், குஜகள், எம். கோபாலரத்தினம், மு.க. சுப்பிரமணியம் முதலான எழுத்தாளர்களும் மற்றும் இரசிகர்களுமென ஒரு கட்டத்தில் 42 பேர் உறுப்பினர்களாக இருந்திருக்கின்றனர்.

உறுப்பினரின் ஆக்கங்களை வெளியிடுதல், நால் வெளியீட்டு விழாக்களை நடத்துதல், இலக்கியச் சான்றோரின் நினைவு விழாக்களை நடத்துதல், பாராட்டு விழாக்கள் நடத்துதல், இலக்கியக் கருத்தரங்கங்கள், கவியரங்குகள் நடத்துதல் என்று பலவிதமான இலக்கியப் பணிகளில் யாழ். இலக்கிய வட்டம் ஈடுபட்டது.

1969திலிருந்து யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் தலைமைப் பதவியை நான் ஏற்றேன். எனது தலைமைக் காலத்தில் யாழ். இலக்கிய வட்டத்துக்கென்று மண்பாம் ஒன்று ஸ்ராண்வி வீதியில் திறக்கப்பட்டது. பொருளாதார வசதி குறைந்த எனது நண்பர்கள் சிலரின் ஆக்கங்கள் அச்சவாகனம் ஏற கண்ணகம் தனிக்குமிகுத்தகசாலையில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. இரசிகமணி கனக. செந்தினாதனுக்கு மணிவிழா எடுக்கப்பட்டது. கவிஞர் இ. நாகராஜனின் மரணத்தையடுத்து நிதி திரட்சி அவரது குடும்பத்துக்கு வழங்கப்பட்டது. ஈழத்து எழுத்தாளரின் படைப்புகளையும் கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழாக்களில் பரிசீலகளாக வழங்க வேண்டும் என்று கல்லூரி அதிபர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது.

இளையபாரதி: அப்படியென்றால், அதுவரை பரிசளிப்புகளுக்கு ஈழத்தவரின் நூல்கள் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்று அர்த்தமா?

கவிநாயகர்: பயன்படுத்தி இருப்பார்கள். பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை. கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் போன்ற ஒருசிலரின் படைப்புகளைக் கல்லூரிகள் வாங்கியிருக்கலாம். பெரும்பான்மையாக ஆங்கில நூல்களுக்கும் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளரது ஆக்கங்களுக்குமே முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது.

இளையபாரதி: ஈழத்தவர்களின் நூல்களைக் கல்லூரிகள் வாங்காமைக்கு என்ன காரணம்?

கவிநாயகர்: புத்தகக் கடைக்காரர் எமது நூல்களை வாங்கித் தமது கடைகளில் விற்காததுதான் முதற்காரணம். இரண்டாவது காரணம் வியாபார மட்டத்தில் ஈழத்தவர் நூல்களை வாங்கி விநியோகம் செய்பவர் எவருமே இல்லாமை.

இளையபாரதி: நூல் ஆசிரியர்கள் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தாற் சரி, மற்றும்படி இல்லை.

கவிநாயகர்: சரியாகச் சொன்னீர்கள். நூல் ஆசிரியரும் உள் ஊர்களில் உள்ள கடைகளுக்குத் தான் கொடுக்கலாம். அகில இலங்கை மட்டத்தில் விநியோகம் செய்யும் வாய்ப்புக்களோ வசதிகளோ அவர்களுக்குப் பெரிதும் இருப்பதில்லை.

யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் உயிர் வாசகம் “எங்கள் நாடு, எங்கள் எழுத்தாளர், எங்கள் நூல்கள்” என்பது. அதனை அடிக்கடி இலக்கிய வட்டத்தின் கட்டங்களில் இலக்கிய வட்டப் பேச்சாளர்கள் உச்சரிப்ப துண்டு. அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டு

எழுத்தாளரின் படைப்புகளுக்கு ஈழத்தில் இருந்த வரவேற்பு ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுக்கு இருக்கவில்லை.

இளையபாரதி: நீங்கள்தானே முன்பு ஒருமறை சொன்னீர்கள், உங்கள் பாடு மனமே என்ற கவிதை நூலுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்ததென்று.

கவிநாயகர்: அதற்குக் காரணம் விநியோகம். அதன் முதற் பதிப்பின் விற்பனை உரிமையை வீரகேசரி தாபனம் பெற்றுக்கொண்டது. வீரகேசரியில் விளம்பரமும் செய்தார்கள்.

இளையபாரதி: அப் படி அவர்கள் மற்றைய நூல் களுக்குஞ் செய்திருக்கலாந்தானே?

கவிநாயகர்: செய்திருக்கிறார்கள். உண்மையில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் பலவற்றை அவர்களே பதிப்பித்து வீரகேசரி வெளியீடுகளாக விநியோகங்க் கொடுக்கிறார்கள். எனது பாடு மனமே என்ற நூலைப் பதிப்பித்தது நூணாவிலுர்த் தமிழ் மன்றம். வேறு ஒரு அமைப்பு அடித்த நூலின் விற்பனை உரிமையை வீரகேசரி எடுத்துக்கொண்டது அதுவே முதல் தடவை.

இளையபாரதி: அந்தமுறையை மற்றைய எழுத்தாளர்களும் பின்பற்றினார்களா?

கவிநாயகர்: பின்பற்றி இருப்பார்கள். அதில் ஒரு சிக்கல் என்னவென்றால் விற்பனை உரிமையை எடுக்கின்றபோது நூலின் தரத்தையும் பார்த்திருப்பார்கள். இந்த நூல் விற்குமா என்று எந்த வியாபாரியும் ஓர் எடைபோடுவான் அல்லவா? அந்தத் தெரிவில் நூல் வெற்றிபெற வேண்டும். கண்டாவிலும் எனது 12 Short Stories என்ற நூல் விநியோகம் தொடர்பாகக் கண்டிய விநியோக அமைப்பு ஒன்றை அணுகியபோது அந்த அமைப்பின் தெரிவுக்கும் அதனை நிராகரித்துவிட்டது.

சரி, நான் சொல்ல வந்த விடயம் பாடசாலைகள் பரிசளிப்பு விழாக்களில் எமது படைப்புகளுக்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டும் என்பது. அதனை ஒரு பரப்புரை இயக்கமாகவே மேற்கொண்டு கல்லூரி அதிபர்கள் பல்லரைக் கண்டு பேசினேன். பல்லர் தங்களின் அடுத்த பரிசளிப்பு விழாவுக்கு எமது படைப்புகளையும் வாங்குவதாக உருதி அளித்தார்கள். ஒருவர் உருப்படியான ஒரு கேள்வி கேட்டார். தான் 500 ரூபாய்க்கு ஈழத்தவர் நூல்களை வாங்க வேண்டு மென்றால் எந்தக் கடையில் வாங்கலாம் என்று கேட்டார். அவரது கேள்வி எமது புத்தகக் கடைகள் ஈழத்து எழுத்தாளருக்கு அளிக்கும் மதிப்பைப் புட்டுக் காட்டியது. என்னையும் விழிப்படையைச் செய்தது. இந்தச் சம்வம் நடந்து இரண்டு கிழமைகளுக்குள் பல எழுத்தாளர்களைத் தங்கள் படைப்புகளுடன் வரச்சொல்லி அழைத்து சுன்னாகம் தனல்க்குமி புத்தகசாலையில் ஈழத்துப் படைப்புக்கள் என்று ஒரு பிரிவை உருவாக்கினேன். அதனை அப்போது வடமாநிலக் கல்வி இயக்குநராக இருந்த திரு. மாணிக்கவாசகராக கொண்டு திறப்பித்து வைத்தேன். அந்த ஒழுங்கு பெருந்தொகையில் ஈழத்து நூல்களை வாங்குபவருக்கு வசதியளிப்பதாக இருந்தது. இதனை நான் செய்த இலக்கியப் பணிகளுள் முக்கியமான தொன்றாகவே கருதுகின்றேன்.

இளையபாரதி: அது சரி ஜயா, இணையத் தளத்தில் யாழ் இலக்கிய வட்டம் பற்றி ஒரு கட்டுரை பார்த்தேன். அதில் உங்கள் பெயரையே காணவில்லையே.

கவிநாயகர்: அப்படியா? அப்படியென்றால் அதனை இலக்கிய வட்டத்தின் தோற்றுத்தையும் வளர்ச்சியையும் அறியாத யாரோ பிற்காலத்தில் எழுதியிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

இத்தகைய ஆய்வுக்குறைவுக்கு மற்றுமொன்றைக் குறிப்பிடலாம். தமிழீழத்தில் நாடகக் கல்வியை முதன்முதலாக வயாவிளான் மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் நான்தான் படிப்பித்தேன். 1980ல் மாணவர்கள் உயர்தரப் பரீட்சைக்கும் தோற்றினார்கள். இது வரலாறு. படிப்பித்த பாடசாலையிலும் பரீட்சை நடத்திய கல்வி அமைச்சியும் பதிவுகள் உள்ள வரலாறு. இதனை அறியாது திருமதி அம்மன்கிளி முருகதாஸ் தான் தமிழாக்கஞ் செய்த பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களது ‘பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம்’ என்ற நாலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியே முதன்முதலில் உயர்தரத்துக்கு நாடகமும் அரங்கியலும் பாடநெறியை யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பித்தது என்று எழுதியிருக்கின்றார். சுண்டிக்குளியில் தொடங்கிய ஆண்டு 1986 என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். நான் வயாவிளானில் தொடங்கிய ஆண்டு 1979. அந்தத் தவறைச் சுட்டிக்காட்டி அவருக்குக் கடந்த ஆண்டு ஒரு கடிதமும் எழுதியிருந்தேன். இன்றுவரை பதில் இல்லை.

இளையபாரதி: போர்ச்சுமல் காரணமாக உண்மை விபரங்களை ஆராய்ந்து அறியும் வழிவகைக்கான் இல்லா திருந்திருக்கலாம் என்று சொல்லலாமா?

கவிநாயகர்: சொல்லலாம். தொடர்ந்து இனி நாங்கள் பேசிய பொருளுக்கு வருவோம்.

குரும்பசிட்டியிலும் சன்மார்க்க சபை, உதயதாரகை மன்றம், வளர்மதி மன்றம் ஆகிய மன்றங்களுடனும் தொடர்புடைய வனாக இருந்தேன். எனினும் சன்மார்க்க சபையின் பணிகளிலேயே அதிகம் ஈடுபட நேர்ந்தது. அதற்குக் காரணம் எனது நண்பர் ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை சன்மார்க்க சபையைச் சேர்ந்தவராக இருந்ததுதான்.

இளையபாரதி: சன்மார்க்கம் என்றால் என்ன, ஜியா?

கவிநாயகர்: பொதுவாக நல்ல வழி என்று பொருள். சமயத்தில் ஞான மார்க்கம் என்று சொல்லு வார்கள். சன்மார்க்கி என்பவர் ஆண்மிக நெறியில் வாழுபவர். சன்மார்க்கருக்கு எதிர்ச்சொல்லாகச் சம்சாரியைக் கொள்ளலாம். சம்சாரிகள் உலகியல் வாழ்க்கையில் இருப்பவர்கள்.

சன்மார்க்க சபை 1934ல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அந்த வகையில் அது குரும்பசிட்டியின் மூத்த அமைப்புகளில் ஒன்றாகவும் விளங்குகின்றது. ஈழகேசரி நா. பொன்னையா அவர்கள் நெடுங்காலம் அதன் தலைவராக இருந்து சபையின் வளர்ச்சிக்கு உழைத்தவர். பிற்காலத்தில் தெல்லிப்பழை கிழக்குச் சைவப் பாடசாலையில் அதிபராக இருந்த திரு. த. இராசரத்தினம் அவர்களும் சபையின் செயலாளராக இருந்து அதன் பணிகளை முன்னெடுத்துச் சென்றார். அவர் ஒரு செயல் வீரர். எதையும் திட்ட மிட்டுச் செவ்வனே உரிய நேரத்துக்குச் செய்பவர். இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், அதிபர் மு.க. சுப்பிரமணியம், ஓவியம் மற்றும் சிற்ப வல்லாளர் ஆ. தமிழ்த்துரை போன்ற குரும்பசிட்டிப் பெருமக்கள் பலரும் சன்மார்க்க சபையில் உறுப்பினராக இருந்தனர். எனது மாமனார் திரு. பொ. இளையப்பாவும் அதனுடன் தொடர்புடையவராக இருந்தார். சன்மார்க்க சபை வளவில் உள்ள கிணற்றை வெட்டிக் கட்டுவதற்குப் பெருந்தொகை நிதி

வழங்கியவரும் எனது மாமனார்தான். எனது ‘இலக்கிய உலகம்’ அறிமுக விழா நடந்ததும் சன் மார்க்க சபையிலேதான். நான் குரும்பசிட்டியில் முதன்முதலாகப் பேசியதும் அங்குதான். அதனால் சன்மார்க்க சபையின் பணிகளுக்கு அதிகம் உதவியாகவும் இருந்தேன். எனது ‘குரும்பசிட்டி விநாயகர் பத்து’ என்ற பதிகத்தைச் சன்மார்க்க சபைதான் வெளியிட்டும் வைத்தது.

இனையபாரதி: அப்படி ஒரு நூல் வெளிவந்ததை நீங்கள் முன்னர் குறிப்பிடவில்லைப்போல் இருக்கே.

கவிநாயகர்: நான் பல பதிகங்கள் பாடியிருக்கிறேன். அவை சிறு நூல்கள் என்ற காரணத்தினால் அவற்றைக் குறிப்பிடவில்லை. பாடிய பதிகங்களில் நுணாவிற் பிள்ளையார் பற்றியவை விநாயகப்பா என்ற தொகுப்பாக வந்துள்ளது. ஏனையவற்றையும் பொருத்தமான தலைப்புகளில் தொகுக்கும் நோக்கமும் இருக்கிறது.

குரும்பசிட்டியில் ஜக்கிய நாணய சங்கம் என்ற ஓர் அமைப்பு இருந்தது. 1932ஆம் ஆண்டளவில் இது தொடங்கப்பட்டது. தொடக்கியவர் குரும்பசிட்டிக் கல்விமான் திரு. பொன் பரமானந்தர். சங்கத்தின் ஆர்ம்பகாலத் தலைவராக இருந்து அதனை வளர்த்தெடுத்தவரும் அவர்தான். வறிய விவசாயிகளுக்கும் தொழிலாளருக்கும் கடனுதவி செய்வதே இச்சங்கத்தின் தலையாய் நோக்கம். ஆசிரியர் மு. இராமலிங்கம் சங்கத்தின் கணக்குவழக்குகளை நெடுங்காலமாகவே கவனித்து வந்த ஒரு பெருமகன். அடக்கமே உருவமானவர். ஒழுக்கத்தால் விழுப்பம் பெற்றவர். தனது மாணவரையும் மாண்புவ வாழ வைத்தவர். அவர் தலைவராக இருந்த காலத்தில் என்னையும் அதில் உறுப்பினராகச் சேர்த்துக் கொண்டார். நான் சேர்ந்துகொண்ட காலம் கடன் வழங்குவதில் சங்கம் பாரபட்சம் காட்டுகின்றது. என்ற குறை பரவலாகப் பேசப்பட்ட காலம். அதனால் பாரபட்சம் இல்லாதவாறு கடனைக் கொடுப்பதில் நான் கவனமாக இருந்தேன்.

கீரிமலையில் வண். நகுலேசுவரக் குருக்கள் தலைமையில் இயங்கிவந்த சிவநெறிக் கழகத்திலும் உறுப்பினராக இருந்தேன். மாதத்துக்கொருமுறை சைவப் பெருமக்கள் உவப்பத்தலைக்கூடி உள்ளப் பிரியும் கழகமாக இது அமைந்தது. பண்டிதர் இ. நுமசிவாயம், வித்துவான் ஆறுமுகம், பண்டிதை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, பண்டிதர் சங்கரப்பிள்ளை போன்றோரின் விரிவுரைகளும் இடையிடையே நடைபெறுவதுண்டு. எனது ஆன்மிகச் சிந்தனையை ஆழமாக்கிய அமைப்புச் சிவநெறிக் கழகமாகும்.

நுணாவிலூர்த் தமிழ் மன்றத்திலும் உறுப்பினராக இருந்தேன். இதனைத் தோற்றுவித்தவர் எனது தமையனார் திரு. வி. மார்க்கன்டு அவர்கள். எனது நூல்கள் பலவற்றை இம்மன்றம் வெளிட்டிருக்கின்றது. முதன்முதலாக ‘முறிகண்டிப் பத்து’ என்ற பதிகத்தை அச்சேற்றியது. அது முறிகண்டியிலேயே விநாயகப் பெருமானுக்குப் பூசனை செய்து வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. நுணாவிலூர், நல்லூர் நாற்பது, வித்தியானந்த மாலை, கீரிமலையினிலே ஆகிய நூல்களையும் அது வெளியிட்டது. அவற்றுள் நுணாவிலூர், கீரிமலையினிலே ஆகியவற்றின் வெளியிட்டு விழாக்கள் நுணாவிலை நடத்தப்பட்டன. வித்தியானந்த மாலை பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணம் சுபாஸ் விடுதியில் நடத்தப்பெற்ற பாராட்டு விழாவில் வெளியிடப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் கலாநிதி இந்திரபாலா அவர்களின் தலைமையில் தொல்பொருள் ஆய்வுக் கழகம் ஒன்று இயங்கிவந்தது. அப்பொழுது அம்பனைக் கலைப்பெரு

மன்றத்தில் இருந்த ஆ. சிவநேசச்செல்வன் என்னையும் தொல்பொருள் கழகத்தில் இணைத்துக் கொண்டார். கலாநிதி இந்திரபாலா தலைமையில் கந்தரோடை, வல்லிபுரம் அகிய இடங்களில் தொல்பொருள் தேடலிலும் ஈடுபட்டோம். பின்னர் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருள்கள் குறித்துக் கருத்தரங்கங்களும் நடைபெறும். தொல்பொருள் கழகத் தொடர்பால் யாழ்ப்பாணத்தின் பழைய வரலாற்றையும் நன்கு அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

தொழில் நிலையில் மாத்தளையில் இருந்த காலத்திலேயே தேசிய ஆசிரியர் சங்கத்தில் சேர்ந்து கொண்டேன். பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் பணியாற்றிய காலத்தில் அகில இலங்கைத் தமிழ் ஆசிரியர் சங்கம், வட மாகாண ஆசிரியர் சங்கம் ஆகியவற்றிலும் உறுப்பினராக இருந்திருக்கின்றேன். பல கருத்தரங்கங்களில் பங்குபற்றியிருக்கிறேன். N.P.T.A. என்று அழைக்கப்படும் வட மாகாண ஆசிரியர் சங்கம் நடத்தும் எட்டாம் வகுப்புப் பரிசை அக்காலத்தில் மிகவும் மதிப்பு வாய்ந்தது. அதற்கு இரண்டு ஆண்டுகள் புவியியல் தேர்வுக்குப் பொறுப்பாகவும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றேன்.

நாடகக் கல்விப் படிப்பை முடித்த பின்னர் படித்த பயனை மற்றவர்க்கும் பரிமாற்றும் செய்யும் நோக்கத்துடன் நாடகக் கல்லூரி ஒன்றை ஆரம்பித்தோம். நண்பர் குழந்தை ம. சண்முகவின்கத்தின் முயற்சியால் திருநெல்வேலியில் ஒரு மண்டபத்தை எடுத்து நாடகக் கல்வியைக் கற்பித்தோம். கல்லூரி அதிபராகச் சண்முகவின்கம் பணியாற்றினார். அதில் காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை, திருமதி வன்னிநாயகி இராமலிங்கம் ஆகியோருடன் நானும் விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினோம். திரு. தாசீசியல் களப்பயிற்சிக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். பிற ஆர்வமுள்ள கல்லூரிகளிலும் நாடகப் பட்டறைகள் நடத்தியிருக்கிறோம்.

இனி, களாவில் ...

இளையபாரதி: அதனை அடுத்த வாரம் கேட்கலாமா ஜயா?

கவினாயகர்: அதற்கென்ன. வணக்கம்.

48. அமைப்புகள் சர்ந்த பணிகள்: தொடர்ச்சி

28.07.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஐயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் இளையபாரதி அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே!

இளையபாரதி: கடந்த வாரம் தாயகத்தில் நீங்கள் அமைத்த மற்றும் சார்ந்திருந்த அமைப்புகள் மூலம் செய்த பணிகள் பலவற்றைச் சொல்லிக் கண்டாவுக்கு வரும் கட்டத்தில் நிறுத்த வேண்டி வந்துவிட்டது. இன்றைய தினம் கண்டாவில் ...

கவிநாயகர்: நான் பணியாற்றும் அல்லது தொடர்பு கொண்டிருக்கும் அமைப்புகள் பற்றிக் கூறவிருக்கின்றேன்.

கண்டாவில் எனது தலைமையில் அமைக்கப்பெற்ற முதல் அமைப்பு கண்டாத் தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம். இதற்கான முன்னோடிச் சந்திப்பு ஒன்றை எனது இல்லத்தில் திரு. க.தெ. சண்முகராசா, அளவெட்டி திரு. சிறிசுக்ககந்தராசா ஆகியோர் நடத்தியதன் விளைவாக அங்குரார்ப்பனக் கூட்டம் ரொறுவன்றோ தமிழர் கூட்டுறவு மனை மண்டபத்தில் எனது தலைமையில் 19.06.1993ல் நடைபெற்றது. யாப்புக் குழு ஒன்று திரு. ஆர். என். லோகேந்திரம் தலைமையில் அமைக்கப்பட்டது. பின்னர் யாப்பு அங்கீகாரத்தைச் செய்த பொதுக் கூட்டத்தில் இணையத்தின் முதலாவது நிருவாக சபை திரு. க.தெ. சண்முகராசா தலைமையில் தெரிவு செய்யப்பட்டது. காப்பாளர்களாக கலாந்தி க.செ.நடராசா அவர்களும் திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் அவர்களும் நானும் நியமிக்கப்பட்டோம். திரு. சண்முகராசாவுக்குப்பின் திரு. திருமாவளவன் சில காலம் தலைவராக இருந்தார். அவரைத்தொடர்ந்து பதவியே வேண்டாம் என்றிருந்த என்னைத் தலைவராக்கினார்கள்.

இளையபாரதி: பல பேர் பதவிகளுக்கு அடிப்படையே நீங்கள் வேண்டாம் என்று சொன்னதற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்குதா?

கவிநாயகர்: இளவுயதில் வந்த கல்லூரி அதிபர் பதவியையே நான் ஏற்கவில்லை என்று உங்களுக்கு முன்னர் சொல்லியிருக்கிறேன். பதவிகளுக்குப் பின்னால் நான் சென்றிருந்தால் 42 நூல்களை எழுதியிருக்க முடியாது. அடிப்படையில் நான் ஓர் எழுத்தாளன். எழுதுவதற்கு நேரமும் அமைதியும் வேண்டும். இதுதான் பிரதான காரணம். பல அமைப்புகளின் பதவிகள் தொடக்கத்தில் என்னைத்தேடி வந்தன. ஏற்கவில்லை. இருந்தும் சில குழுநிலைகளும் நன்பர்களின் வற்புறுத்தல்களும் சிலவற்றை ஏற்க வைத்தன. எழுத்தாளர் இணையத்திலும் ஒரு சிக்கலான சூழ்நிலையில், அதாவது இணையத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய சூழ்நிலையில் என்னைத் தலைவர் ஆக்கினார்கள்.

இளையபாரதி: அப்படி என்ன சிக்கலான சூழ்நிலை?

கவிநாயகர்: அவை எல்லாம் கிட்டத்தட்ட குடும்பச் சங்கத்திகள்போல். சங்கம் சபை என்றால் ஆயிரம் இருக்கும். அவை சங்கத்துக்குள் பேசப்பட வேண்டியவை. சந்திக்கு அவற்றை இழுத்தல் கூடாது. குணங்களைத்தான் நான் பேசுவது வழக்கம். குற்றங்களை அல்ல. எழுத்தாளர் இணையத்தில் சிக்கல் தீர்க்கப்பட்ட

பின்னரும் தொடர்ந்து தெரிவு செய்துகொண்டே இருந்தார்கள். ஆனு ஆண்டுகளுக்குப்பின்னர் இராசினாமாச் செய்து உதயன் பத்திரிகை ஆசிரியர் திரு. ஆர்.என். லோகேந்திரலிங்கம் தலைவராக வருவதற்கு வழிவகுத்தேன். அனவெட்டி சிறிசுக்கந்தராசா, சின்னையா சிவநேசன், கலைவாணி இராஜகுமாரன், குரு அரவிந்தன், திரு. த. சிவபாலு ஆகியோர் செயலாளர்களாக இருந்து நல்ல பணிகள் ஆற்றியிருக்கின்றனர்.

இவையபாரதி: இப்பொழுது யார் தலைவர்?

கவிநாயகர்: திரு. த. சிவபாலு. தமிழ் இலக்கியத்தையும் இலக்கிய இரசனையையும் வளர்ப்பதற்காக இணையம் இந்த மண்ணிற் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளது. வெளிநாடுகளில் இருந்துவந்த தமிழ் எழுத்தாளரும் இணையத்தால் அவ்வப்போது கொரவிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் அவுத்திரேவியாவில் இருந்துவந்த கவிஞர் அம்பிகைபாகன், யேர்மணியில் இருந்து வந்த வெற்றிமணி ஆசிரியர் மு.க.ச. சிவகுமாரன், இலங்கையில் இருந்துவந்த செங்கையாழியான், வைத்திலிங்கம், ந. சோமகாந்தன், மற்றும் கவியரசர் வைரமுத்து, மலேசியக் கவிஞர், பெ.மு. இளம்வழுதி, இலண்டன் புதினம் இதழ் ஆசிரியர் ஈ.கே. ராஜகோபால், பி.பி.சி. தமிழோசை விமல் சொக்கநாதன் முதலியோரும் அடங்குவர்.

இணைய அங்கத்தவரும் சிறப்புச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர். தமிழர் தகவல் ஆசிரியர் திரு திருச்செல்வம் 1998ஆம் ஆண்டு அதிசிறந்த பத்திரிகையாளருக்கான விருதைப் பெற்ற போதும் தமிழர் தகவலைத் தொடர்ந்து சிறப்பாகப் பத்து ஆண்டுகள் நடத்தியமைக்காக 2001ஆம் ஆண்டிலும் பாராட்டப்பட்டார். இணையத்தின் பொருளாளர் திரு. லோகேந்திரலிங்கம் சத்தியப் பிரமாண ஆணையாளராக நியமனம் பெற்றபோது பாராட்டப்பட்டார். எனக்கு அமெரிக்க உலகப் பல்கலைக்கழகம் கொரவு கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கிய போதும் பாராட்டு விழா எடுக்கப்பட்டது.

இங்குள்ள எழுத்தாளர் மட்டுமல்லாது தாயகத்தையும் பிற நாடுகளையும் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கும் அறிமுக விழாக்களை இணையம் நடத்தியுள்ளது. வைத்தியகலாநிதி இந்திரகுமாரின் வின்வெளியில் வீரகாவியங்கள், ஒவியக்கலைவேள் மு.க.ச. சிவகுமாரனின் இடைவெளி என்ற சிறுகதைத் தொகுதி, மாத்தளை சோமுவின் இலண்டன்முதல் கண்டாவரை, சரஸ்வதி அரிகிருஷ்ணனின் நானும் ஒரு தமிழ்ப்பெண்தான் என்ற நாவல், புலவர் ம. பாரபதிநாதசிவம் அவர்களின் பசிப்பினி மருத்துவன் என்ற கவிதைத் தொகுப்பு, பண்டிதர் க. நாகலிங்கத்தின், செந்தமிழ் இலக்கண விளக்கம், திருமதி நகுலா சிவநாதனின் அன்னையின் வளர்ப்பில் அரும்புகள் ஆகியவற்றுக்கு அறிமுக விழாக்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இவையபாரதி: இணையம் பல படைப்புகளையும் வெளியிட்டிருக்கிறது, இல்லையா?

கவிநாயகர்: ஓமோம். எமது காப்பாளர் கலாநிதி க.செ. நடராசா அவர்கள் 17.02.1994ல் அமரத்துவம் அடைந்துவிட்டார். அவருக்கு இணையம் நடத்திய அஞ்சலிக்கூட்டத்தில் என்னால் தொகுக்கப் பெற்ற வானுறையுந் தெய்வம் என்ற நினைவு மலர் வெளியிடப்பெற்றது. அவர் எழுதிய உள்ளதான் ஓயியம் என்ற காவியம் 1998ல் வெளியடப்பெற்றது. என்னால் தொகுக்கப்பட்ட அரும்பு என்ற

சிறுகதைத் தொகுதி, அனலை இராசேந்திரத்தின் பூவும் புல்லிதழும், குரு அரவிந்தனின் உறங்குமோ காதல் நெஞ்சம், எனது வரிக்கவிகள், ஒ கண்டா ஆகியனவும் இணையத்தின் பெயரில் வெளிவந்துள்ளன.

நான் தலைவராக இருந்த காலத்தில் இணையத்தின் பத்தாவது ஆண்டு விழா 20.12.2003ல் கொண்டாடப்பட்டது. சிறுகதை, கவிதைத் துறைகளிற் போட்டிகள் நடத்திப் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன. முத்த எழுத்தாளர்களான கலாநிதி க.தா. செல்வராசக்கோபால், திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம், வித்துவான் க. செபாத்தினம் ஆகியோரும் இணையத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உழைத்த முத்த உறுப்பினர்களான திரு. சின்னையா சிவநேசன், திரு. ஆர்.என். லோகேந்திரலிங்கம் ஆகியோரும் கௌரவிக்கப் பெற்றனர். முதன்மை விருந்தினராகக் கவிஞர் கலாநிதி ச. பசுபதி அவர்கள் கலந்து கொண்டு விழாவைச் சிறப்பித்தார்கள்.

திரு. லோகேந்திரலிங்கம் தலைமையில் வித்துவான் செபாத்தினம் அவர்களது பவளவிழாவும் கொண்டாடப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனது தலைமையில் கண்டாவில் தோற்றும்பெற்ற மற்றுமொரு அமைப்பு குரும்பசிட்டி நலன்புரி சபையாகும். திருமதி.து.சத்தியபாமா, திரு.து.சல்வரகுமார் ஆகியோரும் இதன் தோற்றுத்திருக்க உறுதுணையாக இருந்தனர். 07.08.1993ல் அமைக்கப்பெற்ற இச்சபை தாயகத்தில் அல்லப்படும் குரும்பசிட்டி மக்களுக்கு நிதியுதவி புரிந்தது. எனது தலைமைக்குப்பின் திருமதி து. சத்தியபாமா தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றார். இவரது நிருவாகத்தில் தாயகத்திலிருந்து வந்த திரு. இரா கனகரத்தினம் தம்பதிகள் கௌரவிக்கப்பட்டனர். இரா கனகரத்தினத்தை உங்களுக்குத் தெரியுமோ?

இணையபாரதி: தெரியுமே. குரும்பசிட்டியைச் சேர்ந்தவர். தமிழர் பண்பாட்டு இயக்கத்தை அமைத்தவர்.

கவிநாயகர்: அவரைப்பற்றி நேயர்களும் அறிந்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். கலாநிதி சாலை இளந்திரையன் அவர்களுடன் சேர்ந்து உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கத்தை 1974ல் உருவாக்கி அனைத்துலக மட்டத்தில் அதனை வளர்த்தெடுத்தவர். அதுமட்டுமன்றி தமிழர் வரலாறுக்குறித்த ஆவணங்களைச் சேகரித்துக் காட்சிகளும் நடத்திவருகின்றார். இவரது பணிகளுக்கு உறுதுணையாக இருந்து வரும் இவரது மனவை பவளராணியும் குரும்பசிட்டிதான்.

திருமதி சத்தியபாமாவைத் தொடர்ந்து திரு. ஜயாத்துவரை ஜெகதீசுவரன் தலைவரானார். இவரது தலைமையிலேயே பொன்வயல் என்னும் மலர் ஆண்டுவிழாக்களில் வெளியிடும் வழக்கம் தோன்றியது. இவருக்குப்பின் திரு. காந்தன் தலைவராகப் பணியாற்றினார். தற்பொழுது திருமதி நிருபா தங்கவேற்பிள்ளை தலைவராக இருக்கின்றார்.

அடுத்து அளவெட்டி அருணோதயக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கம், வயாவிளான் மத்திய மகாவித்தியாலப் பழைய மாணவர் சங்கம் ஆகியனவும் எனது தலைமையில் அங்குரார்ப்பணம் செய்யப்பட்டன. இவற்றுக்கும் சாவகச்சேரி இறிபேக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கத்துக்கும் காப்பாளராக இருந்துவருகின்றேன்.

அருணோதயக் கல்லூரியின் நூற்றாண்டு விழா கண்டாவிலும் 1995ல் கொண்டாடப்பட்டது. அது குறித்து வெளியிடப்பெற்ற நூற்றாண்டு விழா மலருக்கும் உதவியிருக்கிறேன். முதற் செயற்குழுவே விழாவை நடத்தியது. அதற்குத் தலைவராக திரு. எஸ். அருணாசலமும் செயலாளராக திரு. சி. பத்மநாதனும் பணிபுரிந்தனர்.

ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவை 1994ஆம் ஆண்டு யூலைய் மாதம் ஆத்மஜோதி முத்தையா அவர்களால் தொடக்கிவைக்கப்பட்டது. திரு. நவரத்தினம் பரராசாசிங்கம் அவர்களின் தலைமையில் நிருவாக சபை ஒன்று தெரிவசெய்யப்பட்டது. அந்நாள் முதலாக அதன் காப்பாளர்களில் ஒருவராக இருந்து, 2004 முதல் அதன் தலைமைப் பதவியை வகித்துவருகின்றேன். திரு. பரராசாசிங்கத்துக்குப் பின் திரு. சாமி அப்பாத்துரை தலைவராக இருந்தார். இந்துசமயப் பேரவையின் முதற்செயற்பாடாக தாபகர் முத்தையா அவர்களின் சேவைநலப் பாராட்டு விழா ஒன்று நடத்தப்பட்டது. அன்றையநாள் அவருக்கு ‘ஞானசுரபி’ என்ற பட்டம் அளித்துச் சிறப்புச் செய்தேன். முன்னாள் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு. தி. மாணிக்கவாசகர் அவர்கள் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார். பாராட்டு மலர் ஒன்றும் வெளியிடப்பெற்றது.

இவையபாரதி: இது எப்பொழுது நடந்தது?

கவிநாயகர்: 1994 யூலைய் 30ல், 1995ல் இந்து சமயப் பேரவையின் பகிரங்கக் கூட்டம் ஒன்றுக்குத் தலைமை தாங்கி தமிழும் சைவமும் கற்பிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினேன். 40 ஆசிரியர்கள் அப்பணியை மேற்கொள்ள முன்வந்தனர். அவர்களுக்குப் பட்டறை நடத்தவும் பிற சமயப் பணிகளில் ஈடுபடுத்தவும் அவ்வநுடம் ஆத்மஜோதி முத்தையா அவர்களைப் பேரவை கண்டாவுக்கு அழைத்தது. 1995 செப்டம்பர் 4ஆம் திகதி முத்தையா அவர்களைப்பற்றி நான் எழுதிய ‘முத்தான தொண்டர்’ என்ற வாழ்க்கை வரலாற்று நாலும் முத்தையா அவர்கள் எழுதிய ‘தரிசனம்’ என்ற நாலும் திரு. சாமி அப்பாத்தரையின் தலைமையில் வெளியிடப்பட்டன. கெட்காலமாக, மொன்றியல் துர்க்கை அம்மன் கோயில் கும்பாடிடை விழாவிற் கலந்துகொள்ளச் சென்ற ஆத்மஜோதி அவர்கள் 1995 செப்டம்பர் 8ஆம் திகதி இறைவனாடி எப்த நேரந்துவிட்டது. இந்துசமயப் பேரவை உரிய மதிப்புடன் அவரது பூதவுடலைக் கடனாவில் தகனம் செய்தது. இறுதிக் கிரியைகளுக்குச் சேர்த்த பணத்தில் மிகுதியாக இருந்த 13,000 டாலரும் ஆத்மஜோதி அவர்களின் மேற்பார்வையில் நடத்தப்பெற்ற கைதடி சைவச் சிறுவர் இல்லத்துக்கு அனுப்பப்பட்டது. தொடர்ந்தும் நிதி சேர்த்து 1998ல் 38,000 டாலர் அச்சிறுவர் இல்லத்துக்கு அனுப்பப்பட்டது.

இவ்விதமான பல சமயப் பணிகளின் மத்தியில் 2004ல் நடத்தப்பெற்ற நாவலர் பெருமானின் 125அவது குருபூசைப் பெருவிழாவை இந்துசமயப் பேரவையின் தலையாய் சாதனையாகவே கருதுகின்றேன். நாவலர் பெருமானுக்குச் சிலை வைத்தல், நினைவு முத்திரை வெளியிடல், சிறப்புமலர் வெளியிடல் என்பவற்றோடுகூடிய ஒரு வரலாற்று விழாவாக இது அமைந்தது. 2004 பேரவையின் 10ஆவது நிறைவு ஆண்டுமாகும்.

திருமுறைகளின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தும் நடவடிக்கைகளிலும் பேரவை ஈடுபட்டு வருகின்றது. அவற்றுள் ஒன்று திருமுறைகளை முற்றோதுவது. இது பேரவை அமைக்கப் பெற்ற காலத்திலிருந்தே நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. மேலும்

திருமுறை மாநாடுகளை நடத்துவது, நால்களை வெளியிட்டுச் சமய அறிவை வளர்ப்பது போன்ற பணிகளையும் பேரவை செய்துவருகின்றது. இதுவரை 40 நால்களை வெளியிட்ட பெருமையும் அதற்கு உண்டு. நால் வெளியிட்டுக்குப் பொறுப்பாக இருந்துவருபவரும் இப்போதைய பொதுச் செயலாளருமாகிய திருமுறைச் செல்வர் திரு. சி.வ. முத்துவிங்கம் ஆத்மஜோதி முத்தையா அவர்களின் உத்தம சீட்ரகளில் ஒருவர். பேரவையின் வளர்ச்சிக்கும் இந்த மண்ணில் வாழும் சைவ மக்களின் ஆண்மிக ஈடேற்றத்துக்கும் அவர் பெரும் பணிகள் ஆழ்விவருகின்றார்.

ஆத்மஜோதி முத்தையா அவர்கள் 1948ஆம் ஆண்டுமுதல் மாதாமாதம் ஆத்மஜோதி இதழை வெளியிட்டுவெந்தார். 1983க் கலவரத் தில் நாவல்பாடிடியிலிருந்த அவரது அச்சுக்கூடமும் ஆத்மஜோதி நிலையமும் ஏரிக்கப்பட்டுவிட்டன. அதனைத் தொடர்ந்து பத்திரிகை வெளியீடு நின்றுபோய்விட்டது. கணாவில் அதனைப் பேரவை 2000த்திலிருந்து காலாண்டு இதழாக வெளியிட்டுவருகின்றது. அதற்கு ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வருகின்றேன். எனக்கு உதவியாக ஆசிரியர் திரு. செ. சோமசுந்தரம், திரு. சி.வ. முத்துவிங்கம் ஆகியோர் இருந்துவருகின்றனர். பிறகாலத்தில் பேரறிஞர் முருகவே பரமநாதன் அவர்களும் டாக்டர் இ. இலம்போதரன் அவர்களும் சிறப்பாசிரியர்களாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர். இவ்வாண்டு ஆத்மஜோதி இதழுக்கு அகவை அறுபது ஆகின்றது. அதுவும் கடந்த யூலைய் 19ஆந் திகதி கண்டாக் கந்தசாமி கோயிலில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

இளையபாரதி: ஆத்மஜோதி இதழுக்கு எப்படி வரவேற்று? வாசகர் தொகை எப்படி?

கவிநாயகர்: தொடக்கத்தில் 2000 பிரதிகள் அச்சிட்டோம்.

இளையபாரதி: விநியோகம் இலவசமா?

கவிநாயகர்: கண்டாவில் அதுதானே வசீகரம்! இலவசம் என்றபடியாலோ என்னவோ தேவை அதிகரிப்பினால் இப்பொழுது 3000 பிரதிகள் அடிக்கின்றோம்.

கண்டாவில் வெளிவரும் மற்றுமொரு சைவப் பத்திரிகை ‘அன்புநெறி’ என்பது. அது இலவசமில்லை. அதனைக் கண்டா சைவ சித்தாந்த மன்றம் மாதாமாதம் வெளியிட்டு வருகின்றது.

இளையபாரதி: அதனை எவ்வளவுக்கு விற்கிறார்கள்?

கவிநாயகர்: ஒரு டாலர். அதன் சிறப்பாசிரியர்களில் ஒருவராக என்னை நியமித்திருக்கிறார்கள். சைவ சித்தாந்த மன்றம் அதிபர் திரு. தில்லையம்பலம் விசுவலிங்கம் அவர்களின் முயற்சியால் 1995ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. மன்றம் நடத்தும் பன்முகச் சமயப் பணிகளுள் அது நடத்திவரும் சைவசமய குரவர் பாடசாலை முக்கியமானது. சைவசமயம், சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைத் தத்துவம், தமிழ்மொழி, நாயன்மார் வரலாறு, திருமுறைகள், சைவசமய ஒழுக்கம், திருக்குறள் தொடர்பான வகுப்புகளை இப்பாடசாலை நடத்தி வருகின்றது. 1999 நவம்பர் முதல் இப்பாடசாலை மாணவர் கொழும்பு விவேகானந்த சபை நடத்தும் சைவசமயப் பரீட்சைக்குத் தோற்றுவருகின்றார்கள். சைவசித்தாந்த மன்றம் 25க்கும் மேற்பட்ட நால்களையும் சிறப்பு மலர்களையும் வெளியிட்டு உலகளாவிய மட்டத்தில் சைவ விழுமியங்களை வளர்த்து வருகின்றது.

கனடா சிவதொண்டன் நிலையத்தில் தொடக்க காலத்திலிருந்தே உறுப்பினராக இருந்து வருகின்றேன். இது திருவாளர்கள் சின்னப்பு நவரத்தினராசா, சின்னையா சிவனேசன், து. நவரத்தினம், ச. திருநடராசா போன்றவர்களின் முயற்சியால் 1996 ஏப்ரிலில் தொடங்கப்பட்டது. திரு. சி. நவரத்தினராசாவும் திரு. சி. சிவனேசனும் மோகர்சுவாமிகள் வாழ்ந்த கொழும்புத் துறையைச் சேர்ந்தவர்கள். முதல் தலைவராக நாங்கள் திரு. நவரத்தினராசா அவர்களையே தெரிவு செய்தோம். அவர் சாவகச்சேரியில் இரயில்வே நிலைய அதிபராக இருந்த காலத்தில் சாவகச்சேரி நாடாஞமன்ற உறுப்பினர் திரு. ந. நவரத்தினம் அவர்களின் நண்பர் ஆகினார். அதனால் இங்கு நவரத்தினம் அவர்கள் தான் நடத்திய சட்ட அலுவலகத்தில் நவரத்தினராசாவை வேலைக்கு அமர்த்தினார். அங்கு நானும் வேலை பார்த்ததால் அவருடன் நன்கு பழகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. முது வயதிலும் இளைஞரைப் போல் உற்சாகமாக இருந்தார். தமிழருக்கு உதவவேண்டும் என்ற சிந்தனையுடன் வேலை செய்தார். சிறந்த பண்பாளர். இந்துசமயப் பேரவையிலும் உறுப்பினராக இருந்தார். ஒரு வாகன விபத்தில் நொடிப்பொழுதில் 13.12.2002ல் இறைவனடி சேர்ந்துவிட்டார்.

உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கத்தின் கனடாக் கிளையின் காப்பாளராகவும் பல ஆண்டுகள் இருந்திருக்கின்றேன். இக் கிளை திரு. சி. செல்லையா, திரு. ச. சபாநடேசன், திரு. ஆர். ஆர். இராஜ்குமார், சட்டத்தரணி மனுவல் யேசுதான் போன்றவர்களின் முயற்சியால் 1995 மூன்றாம் மாதம் உதயமாயிற்று. உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம் குரும்பசிட்டி இரா. கனகரத்தினம், தில்லிப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் கலாநிதி சாலை இளந்திரையன் ஆகியோரின் முயற்சியால் 1974ல் யாழ்ப்பாணத்தில் அமைக்கப்பட்டதை நேர்க்கள் அறிவுர்கள் இயக்கத்தின் முதலாவது பண்பாட்டு மாநாடு 1977ல் சென்னையிலும் இரண்டாவது மாநாடு 1980ல் மொரிசியசிலும் மூன்றாவது 1985ல் சேலத்திலும் நான்காவது 1987ல் கோலாலம்புறிலும் ஐந்தாவது 1992ல் சிட்னியிலும் நடத்தப்பட்டன. ஆறாவது தமிழ்ப் பண்பாட்டு மாநாட்டைக் கனடாக்கிளை 1996ல் ஆகஸ்ட் 24, 25, 26ஆந் திகதிகளில் வெகுசிறப்பாக நடத்தியது.

மாநாட்டின் நோக்கங்கள் பல. ஆவற்றுள்,

- (அ) உலகெங்கும் பரந்து வாழ்கின்ற தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தமிழைப்பேசுவும் எழுதவும் ஏற்ற மொழிப்பாவனை உனர்வை உருவாக்குதல்
- (ஆ) தமிழ் மக்கள் தமிழ்ப் பாரம்பரிய பண்பாட்டு நடைமுறைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் பின்பற்றுமானு ஊக்குவித்தல்
- (இ) புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்கள் தமிழ்க் கலைகளை அழியாவண்ணம் வளர்த்தலுக்கும் தொடர்ந்து பேணிக் காப்பதற்கும் வழிவகுத்தல்
- (ஈ) அனைத்துலக மட்டத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்படும் அரசியல் பொருளாதார சமூகச் சிக்கல்களுக்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிராக எல்லா நாடுகளிலும் வாழும் தமிழினத்தவருக்கு ஒருங்கிணைந்து குரல் கொடுத்தல்.
- (உ) உலகின் பல பாகங்களிலும் வாழும் தமிழ் மக்களை ஒருங்கிணைக்கும் பாலமாக அமைய வழிசெய்தல் என்பன முக்கியமானவை.

இளையபாரதி: பண்பாட்டுக்கும் கலாச்சாரத்துக்கும் என்ன ஜயா வித்தியாசம்?

கவிநாயகர்: பண்பாடு தமிழ்ச்சொல். கலாச்சாரம் வடமொழிச் சொல்.

இவையபாரதி: தமிழ்ச்சொல் எது, வடசொல் எது என்று என்னென்று கண்டு பிடிக்கிறது?

கவிநாயகர்: இருமொழிகளிலும் போதிய பயிற்சி இல்லாமல் கண்டறிவது கடினம். சில சொற்களை ஜி, ஹி, ஸி, ஷி ஆகிய எழுத்துக்களே காட்டிவிடும். உதாரணமாக, பூஜை, விஷம், கஷ்டம், நஷ்டம் போன்ற சொற்கள் சமக்கிருதச் சொற்கள். அந்தகைய சொற்களைத் தவிர்த்து எழுதுதல் வேண்டும். தமிழைத் தூயமைப்படுத்த வேண்டிய இன்றியமையாமைப்பறி நான் 1960 களிலிருந்தே குரல் கொடுத்து வருகின்றேன். 1964ல் வெளிவந்த எனது இலக்கி உலகம் என்ற நூலில் செந்தமிழ் எழுதுக என்ற தலைப்பில் -

நஷ்டமும் கஷ்டமும் வேஷமும் - எங்கள்

நஞ்சமிழ் மொழியினுக் குந்றதோர்

குஷ்டமிச் சொற்களைக் குப்பையில் - கொட்டிக்

கொஞ்சத்துக் தீயிவை கொண்டதால்

புஷ்பங்கள் உள்ளன போயின - தூய

பூத்தமிழ் சொற்கள் சிலர்பெரும்

இஷ்டங்கொண் டார்வட மொழியினில் - இல்லை

இசைவுநம் மொழியினில் விருப்பிலார்!

வடமொழி வடமொழி வடமொழி - இந்த

வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழினில்

உடனொழித் திடுகுநற் றிடமுடன் - நல்ல

உயிர்த்தமிழ் சொல்வர வெளியினில்

உடனொழிக் கத்தெரி யாதவர் - முந்தி

உள்ளநம் சொற்களைத் தேடுக

படிப்படி யாயினும் செல்லட்டும் - எங்கள்

பைந்தமிழ் சொல்நின்று வெல்லட்டும்!

என்றெல்லாம் பாடியிருக்கின்றேன்.

பல சொற்கள் குறித்து அறிஞர்கள் மத்தையிலேயே கருத்து வேறுபாடுகளும் இருந்து வருகின்றன. உதாரணமாக ஈழத்து அறிஞர் ந.சி. கந்தையாபிள்ளை அவர்கள் பூஜை என்ற வடமொழி பூசை என்ற தமிழ்ச் சொல்லிலிருந்து வந்ததென்பர். சிலர் உலகம் என்ற சொல் உலோக என்ற ஆரியச் சொல்லில் இருந்து வந்ததென்பர். இப்படிச் சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. சொற்களை இனங்காணுவதில் சிக்கல்கள் இருக்குமானால் சங்க இலக்கியத்தில் நல்ல பயிற்சியுள்ளவரைக் கேட்டுத் தெளிந்துகொள்வது நல்லது. முடிந்த அளவுக்குத் தமிழைச் செம்மையாக எழுதவேண்டும்; எழுதப் பழகவேண்டும்.

சரி, இனி 1996ல் கண்டாவில் நடந்த பண்பாட்டு மாநாட்டுக்கு வருவோம். மாநாட்டுக்குத் தமிழர் வாழும் நாடுகள் பலவற்றிலிருந்தும் அறிஞர்கள் மற்றும் பேராசிர்கள் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தனர். உரையரங்கம் ஒன்று எனது தலைமையில் நடந்தது. அதில் பேராசிரியர் க. சிவத்தம்பி, முனைவர் க.ப. அறவாணன், சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் ஆகிய மூவரும் பேருரைகள் நிகழ்த்தினர். முனைவர் க.ப. அறவாணன் தமிழர் பொறுப்பை பிடித்தவர், தங்களைப்பற்றி அதிகம் புகழுகின்றவர், மற்றவர் குறைகளைக் கண்டறிவதில் ஆர்வம் உள்ளவர், ஒந்றுமை பாராட்டாதவர் என்றெல்லாம் முன்னுரையாகச் சொல்லிவிட்டு, அவற்றைத் தான் சொல்லவில்லை என்றும் சொன்னவர் பற்றிய விவரங்களையும் ஆதாரங்களுடன் குறிப்பிட்டுப் பேசினார்.

இனையபாரதி: யார் ஜீயா சொன்னதாம்?

கவிநாயகர்: மேல்நாட்டவர் தமிழரைப்பற்றி எழுதிய நால்களிலிருந்து பொறுக்கித் தொகுத்துக் கூறினார். பெயர்கள் எனக்கு மறந்து போச்சு. அது குறித்து தொடர்ந்து ஆராயும் நோக்கமும் எனக்கு இருக்கவில்லை. தமிழரைத் திட்டுகின்றவருக்குப் பின்னாலை செல்லும் வழக்கம் எனக்கு இல்லை. சில தமிழரும் தமிழர் மரபைப் பழித்துரைப்பதில் இன்பம் காண்கிறார்கள். அவர்களையும் நான் எட்டத்தில்தான் வைத்திருக்கிறேன். அறவாணனின் பேச்சுக்கு என்னால் ஆணி அறைந்திருக்க முடியும். ஆனால் பண்பாடு கருதிப் பேச்சில் உள்ள குணத்தைக் கண்டேனே தவிர, குற்றத்தைக் காணவில்லை. ஆனால் பேச்சு முடிந்து அறவாணனும் நானும் அவையில் அக்கம் பக்கத்தில் அமர்ந்தபோது கேட்டேன். “என்ன ஜீயா இப்படிக் கீறிக் கிழித்துவிட்டார்கள். இந்த மண்ணில் எங்கள் பண்பாடு சீரமியாமல் இருக்கத்தானே மாநாடு நடத்துகிறோம். நீங்கள் இப்படிப் பேசினால் எப்படி என்றேன். மக்களை எதிர்மறையாகவும் திருத்தலாம் என்றார். மக்கள் தாமாக உணர்ந்து திருந்தினாலேயன்றி ஒரு மறையாலும் திருத்தமுடியாது என்றேன்.

இப்படித்தான் உடன்பாடாகவும் எதிர்மறையாகவும் எனது நன்பர் திரு. சிவா சி. நாதன் அவர்கள் ஒன்றாறியோ முதுதமிழர் மன்றத்தில் சிலரைத் திருத்த முயன்று கடைசியில் தானே இராசினாமாச் செய்து வெளியேறினார். அவர்தான் அந்த மன்றத்தில் என்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தவர். அவர் அதன் செயலாளராக இருந்த காலத்தில் என்னைக்கொண்டு ‘முதுதமிழர்’ என்று பெயரும் வைப்பித்தார். மிகுந்த தமிழ்ப் பற்றாளர். கண்டாவிலே தமிழன் என்ற இலக்கத் தகட்டுடன் சிற்றுந்து ஒட்டித் திரிந்தவர் அவர்.

இனையபாரதி: இலக்கத் தகடென்று நீங்கள் சொல்வது Number Plate ஜீ என்று நினைக்கிறேன். அதில் தமிழன் என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதுவித்தாரா தமிழிலா?

கவிநாயகர்: ஆங்கிலத்தில். அதில் இலக்கங்கள் எதுவும் இல்லை. THAMILAN என்ற ஒரு சொல்லுமட்டும் இருந்தது. ‘முதுதமிழர்’ மன்றத்தில் ஒங்கியிருத்த ஆங்கில மோகத்தைச் சிறிதுசிறிதாகத் தமிழக்கு மாற்றுவதிலும் சிறிது வெற்றி கண்டவர். இருந்தாலும் சிலபேரின் மனப்பான்மையை அவரால் மாற்ற முடியவில்லை. நாதன் நேரமையான வழியில் நடப்பவர். கண்க்கு வழக்குகளில் கவனமாக இருப்பவர். பிழைகளைச் சுட்டிக்காட்டப் பின்னிக்கமாட்டார். எனினும் ஒழுங்கீனங்கள் தொடர்ந்தன. பேசாமல் இராசினாமாச் செய்து கொண்டார்.

அப்பொழுது நான் மன்றத்தின் ‘முதுதமிழர்’ என்ற காலாண்டு இதழுக்கு ஆசிரியராக இருந்தேன். இராசினாமாக் கடிதத்தின் பிரதி ஒன்று எனக்கும் வந்தது. பொதுச்சபையால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட செயலாளரின் விலகலுக்கான காரணங்களைப் பொதுச் சபையும் அறிதல் வேண்டும் என்று கருதி 1995 இலையுதிர் இதழில் அதனை வெளிபிட முயன்றேன். குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும் என்பார்கள். இயக்குநர் சபையில் சிலர் அதனை எதிர்த்தனர். நான் அதனை நாதனுக்குத் தெரிவித்தேன். அவர் இராசினாமாக் கடிதத்தைப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பி அம்பலப்படுத்தினார். மன்றத்தின் பத்திரிகையில் வந்திருந்தால் உறுப்பினருக்குத்தான் செய்தி தெரிய வரும். நிருவாகம் அதனை மறைக்க முயன்றதால் நாதன் எல்லோருக்கும் தெரியவைத்தார்.

முனைவர் அறவாணன் சொன்ன எதிர்மறை முயற்சி நாதனுக்குக் கொஞ்சம் வெற்றி அளித்ததென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பிற்காலத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள்

தேர்தலில் தோல்விகண்டு புதிய நிருவாகம் ஒன்று உருவாகவே, நாதன் மீண்டும் மன்றத்துடன் இணைந்து கொண்டார்.

உலகச் சைவப் பேரவை என்ற ஓர் அமைப்பைப்பற்றி நேயர்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பார்கள். அதிலும் ஒர் ஆயுட்கால உறுப்பினராக இருக்கின்றேன். இது 29.02.1992ல் தமிழ்நாடு மைலாப்பூரில் வன். சிவநந்தி அடிகளாரின் முயற்சியால் தொடங்கப்பட்டது. சிவநந்தி அடிகளாரிப்பற்றி முன்னர் சொல்லியிருக்கிறேன். அளவெட்டியைச் சேர்ந்தவர். ஜக்கிய நாடுகள் சபையில் தமிழ்ப் பேசிய திரு. வைகுந்தவாசனின் சகோதரர். அவர் இங்கு கண்டாவக்கு வருகை தந்தபோது அளவெட்டி அருணோயோதயக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கம் அவருக்கு ஒரு வரவேந்புக் கூட்டமும் நடத்தியது. அப்பொழுது அவர் இலண்டன் மெய்கண்டார் ஆதீன் முதல்வாரக இருந்தார். அதன் ஒரு பரப்புரை அமைப்பாக உலகச் சைவப் பேரவையைத் தோற்றுவித்தார்.

சித்தாந்தக் கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்குப் பேரவை மாநாடுகளை நடத்தி வருகின்றது. தொடக்கத்தில் ஆண்டுதோறும் மாநாடுகள் நடத்தப்பட்டன. 1992ல் சிங்கப்பூரிலும் 1993ல் பாரிசிலும் 1994ல் கொழும்பிலும் 1995ல் தென் ஆபிரிக்காவில் டேர்பன் நகரிலும் மாநாடுகள் வைக்கப்பட்டன. பின்னர் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறையாக, 1997ல் தஞ்சாவூரிலும் 1999ல் ரொற்றாவிலும் 2001ல் மொரிசியசிலும் 2003ல் கோலாலம்பூரிலும் 2005ல் சிட்னியிலும் 2007ல் குரிசிலும் நடத்தப்பட்டன.

இளையபாரதி: அடுத்த மாநாடு எங்கு நடைபெறப்போகிறது?

கவினாயகர்: 2009ல் தமிழ்நாட்டில் சிதம்பரத்தில் நடைபெறவிருக்கின்றது. உலகச் சைவப்பேரவையின் தலைவர் வன். யோகானந்த அடிகள் பிரான்சில் வாழ்ந்துவருகின்றார். செயலாளர் நாயகம் எங்கள் டாக்டர் அ. சண்முகவடிவேல் அவர்கள்தான். கண்டாக் கிளையின் தலைவரும் அவர்தான்.

இளையபாரதி: உலகச் சைவப் பேரவை 11 மாநாடுகளை இதுவரை நடத்தியிருக்கிறது. இந்த மாநாடுகள் சைவ சமயத்தின் வளர்ச்சிக்கு எந்த அளவுக்கு உதவியிருக்கின்றன?

கவினாயகர்: அனைத்துலக மட்டத்தில் சைவத்தின் சிறப்புகளையும் அதற்கு ஏற்பட்டுவரும் தீங்குகளையும் சைவ மக்களுக்கு உணர்த்தும் அவருக்கு உதவியிருக்கின்றன. சைவத்துக்குக் காலத்துக்குக் காலம் சோதனைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சமண சமயத்தாலும் பெள்த சமயத்தாலும் பெரும் பாதிப்புகள் ஏற்பட்ட காலத்தில் நாயன்மார்கள் சைவசமயத்தின் மேன்மைகளை மக்களுக்கு எடுத்துவிளக்கிச் சைவத்தை வளர்த்தார்கள். அதனால் அவர்களைச் சமயகுரவர் என்று இன்றும் போற்றிவருகின்றோம். பிற்காலத்தில் கிறித்துவம் பரவிவந்த காலத்தில் நல்லைநகர் ஆழுமுக நாவலர் தனியொருவராகச் சைவத்தைக் காப்பாற்றச் செய்த தொண்டுகள் இணையற்றவை.

இப்பொழுது மக்கள் காலத்தில் இருக்கும் குறைபாடு என்னவென்றால் சைவத்துக்கென்று ஒரு தலைமைப்பீடு இல்லாமை.

இளையபாரதி: ஹவாய் ஆதீனத்தைத் தலைமைப் பீடமாக ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாதா?

கவிநாயகர்: ஏற்றுக்கொள்ளலாம். மிக முக்கியமாக ஈழத்துச் சைவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சைவர்கள் மத்தியில் ஒற்றுமை இல்லாமை மற்றொரு குறைபாடு. ஆதீனங்களுக் கிடையிலும் கொள்கை வேறுபாடுகள் உண்டு. ஒருசில ஆதீனங்களைத் தவிர மற்றைய ஆதீனங்கள் மக்களை நாடிச் செல்வது குறைவு. உலகச் சைவப் பேரவை மக்களை நாடிச் செல்லும் சிறப்புடையது. மாநாடுகள் மூலம் சைவத்தின் பெருமையை அது மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லிவருகின்றது.

சைவம் பழமை வாய்ந்த ஒரு சமயம் என்பது சிந்துவெளி அகழ்வாராய்ச்சியிலிருந்து தெரியவந்துள்ளது. சைவசித்தாந்தம் ஓர் உன்னதமான தத்துவம். சைவத்தின் பெருமையைச் சைவர்களே அறியாமல் இருப்பது மற்றொரு குறைபாடு. சமய அறியாமைபற்றி வண. G.U. போப் அவர்கள், தனது திருவாசகம் என்ற மொழிபெயர்ப்பு நால் முன்னுரையில் “In matters of religion the greatest hindrance, - and the most truly irreligious thing, - is the spirit of ignorant, unreasoning, unsympathetic antagonism” என்று குறிப்பிட்டிருப்பது தமிழருக்கும் பொருந்தும். அந்தக் காலம் கல்வி வசதிகள் குன்றியிருந்த காலம் என்று கூறினாலும் இந்தக் காலத்து அறியாமைக்கு என்ன காரணத்தைச் சொல்லமுடியும்?

காலனித்துவ காலத்திலிருந்த சமய மாற்றும் இன்றும் தொடருகின்றது. இவ்விதமான நிலைமைகளை நிவர்த்தி செய்யும் நோக்குடனேயே உலகச் சைவப் பேரவை மாநாடுகளை நடத்திவருகின்றது.

இனையபாரதி: நேரம் ஆகிவிட்டது. மிகுதியை அடுத்த வாரம் வைத்துக்கொள்ளலாமா ஐயா.

கவிநாயகர்: நல்லது. வணக்கம்.

49. சமூக உணர்வு

04.08.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா! இன்றைக்கு எங்களை எந்த வண்டியில் ஏற்றப் போகிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: வணக்கம் உங்களுக்கும் நேயர்களுக்கும். சமூக வண்டியில் ஏற்றி இறக்கலாம் என்றிருக்கிறேன். எனக்குச் சமூக உணர்வைச் சிறுவயதிலிருந்தே ஒருவகையில் ஊட்டியவர் நுணாவிலூர்க் கணேச வித்தியாசாலைத் தலைமை ஆசிரியராக இருந்த திரு. சிவம் கந்தையா அவர்கள்தான்.

இளையபாரதி: சமூக உணர்வு என்று சொல்லும்போது, நீங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?

கவிநாயகர்: மக்களை மதிக்கும் பரந்த மனப்பான்மையை, பண்புடன் பழகுதலை, ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்யும் உணர்வைக் கருதுகின்றேன். திரு. சிவம் கந்தையா அவர்கள் அடக்கமான ஒரு சமூகத் தொண்டர். எங்கள் வட்டாரத்துக்கு அவர்தான் சாவகச்சேரி நகரசபை உறுப்பினர். இரண்டாம் உலகப் பேரர்க்காலத்தில் பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் மதிய உணவுக்கு அரசாங்கம் ஆறு சதம் மட்டுமே வழங்கியது. அதற்கு மற்றைய பாடசாலைகளில் பணிகம் வெறுந் தேநீர் மட்டுமே கொடுத்தார்கள். இவர் தனது பிள்ளைகளுக்குச் சோஞும் கறியும் கொடுத்து வளர்த்தவர்.

இளையபாரதி: அதை எப்படி அவரால் செய்ய முடிந்தது?

கவிநாயகர்: அவரது நெல்வயல் விளைச்சலின் பெரும் பகுதியை இத்தொண்டுக்கு என்றே ஒதுக்கினார். அம்மையார் ஒருவரைச் சமைப்பதற்கு நியமித்தார். உணவு மட்டுமன்றி, பிள்ளைகள் தலைக்கு வைக்க நல்லெண்ணைய், சீப்டு, கண்ணாடி, பூசுவதற்குத் திருநீறு எல்லாங்கூட வழங்கினார். தீபாவளி நாட்களில் மாணவருக்கு உடுபுடைவைகளும் வாங்கிக் கொடுப்பார். சரகவதி பூசையன்று சிலேற்று, பென்சில், புத்தகங்களும் கிடைக்கும். மக்கள் பணிக்கு எனக்கு இவரே உதாரண மனிதர். மனிதாபிமானம் பற்றி அவர் எங்களுக்குப் பாடம் நடத்தவில்லை. மனிதாபிமானம் என்றால் என்ன என்றுகூடத் தெரியாத சிறுவயதில் அவரது செயல்களின் தாக்கம் உள்ளத்தில் உறைந்துவிட்டது. பிற்காலத்தில் வளர்ந்தபின் அது முளைவிடத் தொடங்கியது. சமூகத்தை முன்னேற்ற வேண்டும் என்ற சிந்தனையும் வலுப்பெற்றது. நான் எழுதிய நாவலில் அது ஒலிக்கவும் செய்தது.

இளையபாரதி: என்ன நாவல் ஜயா?

கவிநாயகர்: ‘சமூகம்’ என்று பெயர். அது பற்றி முன்பு சொல்லியிருக்கிறேன். எனது வெளிவராத படைப்புகளில் அதுவும் ஒன்று. வெளிவரும் என்று முதலாவதாக அச்சேற்றப்பட்ட ஒன்றை ரூபாய் என்ற நூலில் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தும் அது வெளிவரவில்லை. அதற்குப் பல தடைகள். தடைகளுக்குக் காரணம் சாதி வேறுபாடுகளை அதில் கண்டித்து ஒரு புதிய சமூகத்தை உருவாகக முயன்றதுதான். ‘புது உலகம்’ என்று மற்றொரு நாலும் எழுதியிருந்தேன். அதுவும் வெளிவரவில்லை.

எனது சமூகத்தில் நான் கண்ட முதற் குறைபாடு சாதி வேற்றுமை. அதனை எதிர்த்து ஏழத்துக்கள் மூலமும் சொற்பொழிவுகள் வாயிலாகவும் பரப்புரை செய்திருக்கிறேன்.

சாதி சமயம் இருக்குது - அதில்

பேதம் மிகுந்து பெருக்குது

பாதி அறிவு மயக்குது - துயர்

மோதும் விளைவு பயக்குது!

என்று இளவுயதிலேயே பாடத்தொடங்கிவிட்டேன்.

இளவுயதி: இளவுயது என்று நீங்கள் சொல்ல எனக்கு வேறு ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது. இளவுயதில் பெண்களைப் பற்றியும் காதலைப் பற்றியுந்தான் கவிஞர்கள் பொதுவாகப் பாடுவார்கள். நீங்கள் சமூகத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்திருக்கிறீர்கள்.

கவிநாயகர்: இளைஞர் என்ன, வளர்ந்தவரும் அன்ன நடை, மின்னல் இடை, பின்னாற் சட்டகளைத்தான் இன்னமும் அதிகம் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். என்னவோ தெரியவில்லை, நான் காதற் பாட்டுகள் பாடியது குறைவே. எனது ஆரம்ப பாடல்கள் பெரிதும் சமூகசீர்திருத்தம் பற்றியதாகவே இருந்தன.

சாதியாம் சாதி இந்தச் சஞ்சலப் பேயி ணோடு

மோதி நான் மோட்டு முன்னு மொக்குகள் தட்டிக் கொட்டிக்

காதிலே சென்று நல்ல கருத்துரை கட்டுக் கட்டாய்

ஒதினேன் ஓட்டைக் காது ஒருபயன் கூட இல்லை!

ஒன்று நாம் ஒன்று என்னும் உணர்விலே உலக மக்கள்

சென்றுநாற் செய்கை நாளும் செய்துமேல் ஓங்கு கின்றார்

தின்றுபோய்ச் சாதி நம்மைத் தீர்ப்பதைத் தெரிந்தி டாது

நன்றுநம் மக்கள் கொள்ளும் நாசமாய்ப் போகும் பாதை!

என்றும்

கடந்த ஆண்டு தமிழ்நாட்டில் வெளியிடப்பெற்ற ‘பாவாரம்’ என்ற நாலில்

சாதி பேதம் பார்க்காதார் சாத்தி ரங்கள் நோக்காதார்

வேத ஞானி பாலாவி வெண்மண் கரையில் ஆடுபவர்

நாத நாதர் திருநாமம் நமச்சி வாய எனச்சொல்லிக்

கேதீச் சரத்தை அடைந்திட்டால் கிள்ளை வாழ்வு கீழாமே.

என்றும் சாதிகளுக்கு எதிரான குரல் தொடர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றது.

சொல்லளவிலன்றிச் செயலளவிலும் காட்டிவந்திருக்கிறேன். தமிழருக்கட்சி சமபந்தி போசனம் பற்றிப் பேசத் தொடங்குவதற்கு முன்னதாகவே நான் விளம்பரங்கள் எதுவும் செய்யாது சமபந்திபோசனம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டேன்.

நுணாவிலூர்க் கொல்லங்கிராய் வீரகத்தி விநாயகர் ஆலயத்தை எல்லோருக்கும் திறந்து விட்டதில் எனக்கும் பங்குண்டு. அவற்றையெல்லம் நான் சொல்லித் தீரியவில்லை. இப்பொழுது சொல்வதற்குக் காரணம் உங்களுக்கு விளங்கியிருக்கும்.

இவையபாரதி: விளங்குக்குது. எழுத்தளவிலும் பேச்சளவிலும் நிற்கவில்லை, செயலளவிலும் சில விடயங்களைச் செய்திருக்கிறீர்கள் என்பது விளங்குது.

கவிநாயகர்: இந்தக் கோயிலைத் திறந்துவிட்ட செய்தி எனது ‘ஆறுமுகம்’ என்ற நாவலில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. அதில் -

சாதி வேற்றுமை

எமது சமூகத்துக்கு ஒரு சாபக்கேடு!

தமிழினம் தலையெடுக்க வேண்டும் என்றால்

சாதிப் பிரவினைகள்

முற்றாக நீக்கப்பட வேண்டும்.

எல்லோரும் ஒரு குலம்

என்ற உணர்வு வளர்வேண்டும் என்றால்

சமபந்தி போசனம் செய்தல் வேண்டும்

தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கல்வி வளர்ச்சியில்

அதிக கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும்

சாதிபேதமற்ற திருமணங்கள் நடைபெற வேண்டும்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் முதற்படியாக

இதோ

இப்பொழுது எமது வேலனார் முன்செல்ல

நாம் எல்லோரும்

ஓரே குலத்தவராய்

ஓரே இரத்த உறவினராய்

ஓரே மனத்தவராய்

பக்தி பரவசத்துடன்

எல்லாம் வல்ல விநாயகப் பெருமானுக்குரிய

பூசையை உள்ளே சென்று

கண்டு களிக்கப்போகிறோம்!

என்று கூறி எங்கள் கோயில் எல்லோருக்கும் திறந்துவிடப்பட்ட செய்தி பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கோயிலின் பெயரை நான் அதிற் குறிப்பிடவில்லை.

இவையபாரதி: நீங்கள் இளமைக் காலத்தில் கொம் மியூனிஸ்ட் கொள்கையுடையவராக இருந்திருப்பீர்கள் போலை ...

கவிநாயகர்: இல்லை. எந்தக் காலத்திலும் நான் பொதுவுடைமைவாதியாக இருந்ததில்லை. அடிப்படையில் நான் ஒரு மரபுவாதி. A Conservative. நல்ல தமிழ் மரபுகளைப் பின்பற்ற வேண்டும், அவற்றைப் பேண வேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவன்.

இவையபாரதி: மரபு என்றால் என்ன என்பதுபற்றி நேயர்களுக்குக் கொஞ்சம் விளக்க வேண்டும்.

கவிநாயகர்: மரபு என்பது நம் முன்னோர் நல்லவை என்று கண்ட வழிமுறைகள். அவை மொழி மரபு, நூல் மரபு, வாழ்வியல் மரபு என்று பலவகைப்படும்.

கற்றவர் யாவும் உண்மை கண்டவர் நுண்மை யாக
முறையுறத் தெளிவாய்க் காலம் மூன்றையும் உணர்ந்த சான்னோர்
பெற்றவர் ஆற்றல் நாட்டின் பெற்றியைப் புரிந்தோர் நன்கு
பற்றிய பாதை தன்னைப் பண்புறு மரபென் பாரே.

கற்ற சான்னோரை உலகம் என்று வள்ளுவர் பொதுவாகக் கூறுவார். உலகம் வகுத்ததை ஏற்றுக்கொண்டு, பழித்ததை ஒழித்துவிட்டால் வாழ்வில் நன்மைகள் உண்டாகும். பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு வேண்டிய சிறந்த வழிமுறைகள் ஏராளம் இருக்கின்றன. அவற்றை விடுத்து, முற்போக்கு என்ற பெயரில் வெளிநாடுகளிலிருந்து சிந்தனைகளை இறக்குமதி செய்வதை நான் எதிர்த்துவந்திருக்கிறேன். அது குறித்த எனது நிலைப்பாட்டை விளக்கிய உலகம்' என்ற நூலில் இன்றல்ல நேற்றல்ல 1964லிலேயே விளக்கியிருக்கிறேன்.

இதுகளையும் அதுகளையம் இடிந்ததையும் துவைந்ததையும்
விதிகளையும் மீறிமிக வெளியிலுள்ள விழல்கள்பெரும்
புதுமையெனப் போற்றியுடன் புகுத்துவதாற் கண்டபொருள்
எதுவுமில்லை ஏனதென்றால் ஏற்றச்சை இவையில் இல்லை!

முற்போக்குவாத்துக்கும் பொதுவுடைமைவாதத்துக்கும் வேறுபாடுள்ளது. தாயகத்தில் பொதுவுடைமை வாதிகள் பொதுவாக முற்போக்குச் சிந்தனைகளைச் சீனா அல்லது இரசியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்தவர்களாகவே அந்தக் காலத்தில் இருந்தார்கள். தமிழர் சிந்தனைகளை அவர்கள் புறக்கணித்தார்கள். அதனால் அவர்களைத் தமிழர் புறக்கணித்தார்கள். எனது அல்லது என்போன்ற மரபுவாதிகளின் முற்போக்குச் சிந்தனைகள் எங்கள் இலக்கியங்களிலிருந்தே எடுக்கப்படுபவை. உதாரணமாக அவ்வைப்பிராட்டியாரின் -

சாதி இரண்டொழிய வேறில்லைச் சாற்றுங்கால
நீதி வழுவா நெறிமுறையில் - மேதினியில்
இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்
பட்டாங்கில் உள்ள படி
என்ற பாடல் பெயர் பெற்றது.

இவையாரதி: கொடுக்க ஒன்றும் இல்லாதவர் என்ன செய்கிறது?

கவிநாயகர்: இட்டார், இடாதார் ஆகிய சொற்கள் கொடுத்தார், கொடாதார் என்ற பொருள்களில் இங்கு வரவில்லை. நீதி வழுவாத வாழ்க்கை முறையிலே தம்மை இட்டுச் செல்கின்றவர் மேலோர் என்றும், நீதிக்கு மாறாக நடப்பவர்கள் கீழோர் என்றும் அவ்வையார் குறிப்பிடுகின்றார். ஆக நீதி பேணுகின்றவர், நீதி பேணாதவர் என்று இரண்டுவகைச் சாதிதான் மேதினியில் உண்டாம். இப்படி எமது இலக்கியங்களில் சாதி பார்க்கக்கூடாது என்பதை வலியுறுத்த நிறையவே சான்றுகள் இருக்கின்றன. இராமாயணத்தில்,

குகணொடும் ஜவர் ஆனோம் முன்புயின் குன்று குழ்வான்
மகணொடும் அறுவர் ஆனோம் எழுமையை அன்பின் வந்த
ஆகனமர் காதல் ஜய நின்னொடும் எழுவர் ஆனோம்
புகலரும் கானம் தந்து புதல்வரால் பொலிந்தான் உந்தை

என்று அருமையான ஒரு பாடல் வருகின்றது. இராமர் விபீணனுக்கு “முன்பு நால்வராக இருந்த நாம் குகணோடு ஜவர் ஆனோம். பின்பு சுக்கிரிவனோடு ஆறுபேர் ஆனோம். இன்று உன்னுடன் எழவர் ஆகிவிட்டோம். காட்டு வாழ்க்கையைத் தந்து பல புதல்வர்களைப் பெற்று விட்டார் உன் தந்தை” என்று சொல்கின்றான். குகன் வேட்டுவே குலத்தவன். குன்றுகுழ்வான் மகன் இங்கே சுக்கிரிவன். அவன் வானர வம்சத்தவன். விபீணன் திராவிட இனத்தவன். இவர்கள் எல்லோரும் தனது உடன்பிறப்புகள் என்பதனை உணர்த்த எங்கள் தந்தை உனக்குந் தந்தை ஆகின்றான் என்கிறான் இராமன். இதனை எனது இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளிலும் நான் பயன்படுத்துவதுண்டு. சமயச் சொற்பொழிவுகளில் சாதிப் பிரிவினைகளுக்கு எதிராக நான் குரல்கொடுத்து வந்துள்ளமைப்பற்றி ஏற்கனவே கூறியிருக்கின்றேன்.

எங்கள் ஊரில் கறுப்பி சின்னன் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் தாழ்த்தப்பட்டவர். தாழ்த்தப்பட்டவர் அவரைத் தலைவராக மதித்து வந்தார்கள். அவர் அண்ணமார் கோயில் ஒன்றை நடத்தி வந்தார். அண்ணமார் அவரில் எழுந்தருளுவதுண்டு. அவரது கோயிலுக்கு எனது மாமனார் தம்பாப்பிள்ளை உதவுவதுண்டு. சின்னனைச் சின்னர் என்று மரியாதைப் பன்மையுடன் எனது ‘நுணாவிலூர்’ என்ற நாலில் எழுதியிருக்கிறேன்.

சாதி வேறுபாடுகள் பொருளாதார ஏற்றுத்தாழ்வுகளுக்கும் காரணமாகின்றன. சாதிவேறு பாடுகள் ஒற்றுமையீந்ததையும் உண்டு பண்ணுகின்றன.

தமிழர் மத்தியில் காணப்படும் மற்றொரு குறைபாடு ஒற்றுமையின்மை. அதற்குச் சாதிமட்டுமன்றி, தற்பெருமை, ஊர்ப் பெருமை, அரசியற் கொள்கை என்று வேறுபல காரணங்களும் உடந்தையாக உள்ளன. தமிழர் எதிலும் ஒற்றுமை பேண வேண்டும் என்றும் நான் எழுதியும் பேசியும் வந்திருக்கிறேன். ஒற்றுமை எங்கே என்ற தலைப்பிலே நான் பாடிய கவிதை இது:

பிடியுங்கள் சண்டை உடையுங்கள் மண்டை பித்தரைப் பேயரைப் போலே
கடியுங்கள் கையை அடியுங்கள் மண்ணை கட்டமும் தூட்டத்திடும் வேளை
ஓடியுங்கள் உள்ள ஒற்றுமை தன்னை ஓவென் நம்மவர் வீழ்வார்
குடியினி என்ன குன்றிடும் நாளை கூத்திவர் ஆடுவதாலே!

உள்ளவர் நால்வர் உயர்வுடன் ஒன்றி உற்றநம் உரிமைகள் இங்கே
கொள்ளுவதும் ஆற்றல் கொள்ளுவதும் நாமும் கொற்றநற் கொடியினிற் கூடி
துள்ளுவதும் என்றே துயரினைப் பெற்ற துணிவுடன் துடைத்திடத் தலையில்
கொள்ளியை வைத்தே அள்ளியை கண்ணில் கொட்டுதல் மண்ணினைக்
கொடுமை!

போற்றிடும் எங்கள் பொன்தமிழ் மானம் போகுது போகுது புகழும்
காற்றினில் அந்தோ காப்பவர் சுற்றுங் காரண மின்றியே காட்டும்
வேற்றுமை இங்கே வேண்டுவ தார்க்கு வேசியர் போற்பல நோக்கு
சாற்றுக சான்று தாரணி மீதில் தழைத்தவர் யார்தனி நின்று!

ஒற்றுமை எங்கே ஒற்றுமை எங்கே ஒற்றுமை விட்டவர் கெட்டார்
கற்றது மென்ன கற்றதும் என்ன கண்டதைக் கொண்டிட வாமோ
அற்றது நோக்கம் அற்றது ஆக்கம் ஆளொரு பாதையதாலே
விற்றிட வேண்டாம் விற்றிட வேண்டாம் வீண்பழி சீ விசர்ப் போக்கு!

இளையபாரதி: இது எத்தனையாம் ஆண்டு பாடிய பாடல்?

கவிநாயகர்: இது 1963ல் வெளிவந்த ‘சிட்டுக்குருவி’ என்ற முக்கவிஞர் வெளியிட்டில் இடம்பெற்றிருக்கிறது. ஆனால் பாடல் அதற்கு முன்னரே பாடப்பட்டது.

அடுத்து, எங்கள் மத்தியில் நிலவும் மூட நம்பிக்கைகளைப் பற்றியும் நிறையவே சாடியிருக்கிறேன்.

வாட்டுந் துயர் தம்மைப் பலர் ஓட்டும் வழி கண்டோம்
வீட்டுக் குறிப் புச்சாத் திரம் வேப்பங் குளைப் பெல்லி
கூட்டுக் குரு விச்சாத் திரம் கூரை வளர் பல்லி
நீட்டிக் கரங் காட்டல் பினர் நினைத்தஞ் சனம் பார்த்தல்.

மோட்டுச் செயல் சாட்டுக் கதை படியா தவர் முறைகள்
வாட்டங் கெட வழி காட்டிய வர உறைகள் உண்டோ
கூட்டி மடக் கொள் கைகளைக் கொட்டி நெருப் பிட்டுத்
தீட்டும் மதி வாணர் நெறி சேர மனம் வைத்தே!

இளையபாரதி: நீங்கள் தானே ஒருவரின் நம்பிக்கையை மற்றவர்கள் மதிக்க வேண்டும் என்று பேசியிருக்கிறீர்கள், பேசி வருகிறீர்கள்.

கவிநாயகர்: நம்பிக்கையை மதிக்கவேண்டும் என்று சொல்லிவருகிறேனே தவிர மூட நம்பிக்கைகளை மதிக்கச் சொல்ல வில்லை.

இளையபாரதி: ஒரு சாதாரண மனிதன் நல்ல நம்பிக்கை எது கூடாத நம்பிக்கை எது என்று எப்படிக் கண்டு பிடிக்கிறது?

சாதாரண மக்களுக்குச் சொற்பொழிவு, நாடகக் கலை போன்றவை மூலமாகவும், படித்த வர்களுக்குக் கட்டுரைகள் கவிதைகள் என்று பலவித முறைகளைப் பின்பற்றியும் பேச்சாளரும் எழுத்தாளரும் அறிவுரைகளை விதைத்து வருகிறார்கள். எந்த வழி நன்மைகளைத் தருகிறதோ அது நல்ல வழி. எந்த வழி படுகுழியில் விழுத்துகிறதோ அது தீய வழி. எந்த ஒரு நம்பிக்கை ஒருவனின் நேரமையான முனைன்றத்துக்கு உதவுகின்றதோ அது நல்ல நம்பிக்கை. எது ஒருவரின் அல்லது ஒர் இனத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கிறதோ அது தீய நம்பிக்கை. வரிக்கவிகள் என்ற எனது கவிதைத் தொகுதியில் நம்பிக்கை தொடர்பாகப் பத்துக் கவிதைகள் பாடியிருக்கிறேன். அவற்றுள் ஒன்று முடநம்பிக்கை பற்றியது. அதில் உங்கள் கேள்விக்கு விடை இருக்கிறது. படிக்கிறேன், கேளுங்கோ!

பூனை குறுக்காலை போனதென்று
ஆனைமேல் போக இருந்தவன்
ஆமைமேல் போனானாம்!

அட்டமி நவமியில் பரீட்சை ஆரம்பமாவதால்
எழுதவேண்டாம் என்று
தகப்பனார் சட்டம் இட்டாராம்!

பல்லி சொன்ன காரணத்தைப் பகுத்தறிந்த விருந்தாளி
வேண்டாம் உணவென்று வெளியேறிப் போனாராம்!

இராகு காலம் என்று சொல்லித் தாமதித்துத் தாமதித்து
நேர்முகப் பரீட்சைக்கு நல்ல நேரம் சென்றவர்க்குக்
கெட்ட செய்தி காத்திருந்ததாம்!

சாதகங்கள் சரிபார்த்து வேதியர்கள் முறையாகச்
செய்து வைத்த திருமணமோ மனம் மாறி வீசுகுதாம்!

நம்பிக்கைகள் வேண்டும் - நல்லதாக வேண்டும்
நம்பிக்கைகள் எமக்கு - நம்பிக்கைக்கு நாம் அல்லோம்!

நம்பிக்கையால் நன்மை உண்டாக வேண்டும்!
நன்மைகள் எதனை எவரை ஏன் எதற்கு எவ்விதம்
நம்புகிறோம் என்பதைப் பொறுத்தன!

அதனால் பார்த்து நம்பு - பகுத்தறிவோடு நம்பு!

கேடு விளைக்கும் நம்பிக்கை முட நம்பிக்கை!
கோடிக்குப் போக வேண்டும் பழையதுகள்!
மாடிக்கு வரவேண்டும் புதியதுகள்!

இப்படிச் சமுதாய முன்னேற்றங் கருதி அவ்வப்பொது பலவிதமான கருத்துக்களை விதைத்து வந்திருக்கிறேன். எங்கள் மக்களது கள்ளத் தனங்களையும் கண்டித்திருக்கிறேன். கதிகாலை அரக்கிப் போடுதல், வேலியில் பொட்டு வைத்துப் பொருள்களைத் திருடுதல், கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சதல், கல்லுகளை அரிசிக்குள் கலந்து விற்றல், பாலுக்குள் தண்ணீர் கலந்தல் என்று பாவ காரியங்களைத் தவிர்த்து வாழ வழிகள் சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படி நான் அடிக்கடி சொல்லிய வழிகள் திருக்குறளில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வழிகள்தாம். வேறு புதிதாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

இவையபாரதி: திருக்குறளைப்பற்றி யார் ஜயா கவலைப்படுகிறார்கள்? எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்ற் எத்தனையோ சிறந்த கருத்துக்களை அவர் சொல்லிச் சென்றிருந்தாலும் அவற்றைப் பின்பற்றி வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்கின்றவர் எத்தனை பேர் ஜயா?

கவிநாயகர்: ஆங்காங்கு கூழுக்குட் போட்ட பயறுமாதிரி வாழ்வாங்கு சிலர் வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இல்லை என்று சொல்ல முடியாது.

முற்காலத்தில் திருவள்ளுவரும் பிற்காலத்தில் நாவலர் பெருமானும் மிக அழுத்திச் சொன்ன அறிவுரை ஒன்று ஒழுக்கம் பற்றியது. அது பற்றியும் அவ்வப்பொது மக்களுக்கு நினைவுபடுத்தி வந்திருக்கிறேன்.

இவையபாரதி: இந்த ஒழுக்கம் என்ற சொல் பெரிய குழப்பமாக இருக்கிறது. ஊரிலே கள்ளுக் குடிச்சால் ஒழுக்கங் கெட்டவன் என்கிறார்கள். இங்கு மது இல்லாத கொண்டாட்டம் என்ன கொண்டாட்டம் என்று கேட்கிறார்கள். அங்கு கணவனை இழந்த இளம் பெண் அப்படியே இருந்தால் ஒழுக்கமான பெண் என்கிறார்கள். மேலைநாடுகளில் கைம்பெண் வேறு ஒருவனைக் கண்டு பிடிக்காது போனால் வாழுத்தெரியாதவள் என்கிறார்கள். ஒழுக்கம் என்றால் என்ன ஜயா?

கவிநாயகர்: ஒழுக்கம் என்றால் நல்ல நடத்தை. அவ்வளவுதான். மற்றவர்களுக்கு இடையூறு செய்யாத நடத்தை. இதைத் தவிர, திருமணம் ஆகாதவர், இல்லற்றவர், துறவுற்றவர் போன்றவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட அறங்களைப் பின்பற்றி நடத்தல்தான் ஒழுக்கம் என்றும் சொல்லப்படும்.

நல்ல நடத்தை என்பது எல்லோருக்கும் பொதுவானது. அது தமிழருக்கு ஒருமாதிரியாகவும் மற்றவர்களுக்கு இன்னொரு மாதிரியாகவும் இருக்கமுடியாது. உதாரணமாக, பொய், களவு, வஞ்சகம், சூது வாது முதலாம் கெட்ட நடத்தைகள் தனக்கு மட்டுமேன்றி மற்றவருக்கும் துண்பம் விளைவிக்கும் நடத்தைகள். நீங்கள் சொன்ன கைம்பெண் விடயம் தனிப்பட்ட நடத்தை சார்ந்ததல்ல. ஒரு சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கத்தோடு கூடியது. அத்தகைய பழக்கவழக்கங்கள் சமூகத்துக்குச் சமூகம், நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுவது. உதாரணமாக, குளிர்ப் பிரதேசங்களிலே வாழுகின்ற எல்கிமோ மக்கள் மத்தியில் இருக்கும் ஒரு பழக்கம், வீட்டுக்கு வந்த விருந்தாளி இரவில் தங்க நேரந்தால், அவருடன் கூடப்படுத்து எழும்புதல். விருந்தாளி ஆணாக இருந்தால் அந்த வீட்டுப் பெண் ஒருவரும் பெண்ணாக இருந்தால் ஆணும் படுக்கின்ற ஒரு வழக்கம் அவர்கள் மத்தியில் சில பகுதிகளில் இருந்து வருகின்றது. படுக்கிறதென்றால் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு படுத்தல் அவ்வளவுதான்.

இவையபாரதி: கமலகாசனின் கட்டிப்பிடி வைத்தியம். நான் நினைக்கிறேன் இது அங்கு நிலவும் கடுங்குளிர் காரணமாக வந்திருக்க வேண்டும். இல்லையா?

கவிநாயகர்: குளிர்தான் காரணம். விருந்தாளியைச் சூடாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணம். இப்படிப் பழக்க வழக்கங்கள் இன்றைத்துக்கு இன்ம் வேறுபடுவதுண்டு. எமது சமூகம் கற்புச் சமூகம். அதனால் கைம்பெண்களை மணக்க ஆண்கள் தயங்குகிறார்கள். ஆணாலும் இந்த விடயத்தில் நாங்கள் எவ்வளவோ இக்காலத்தில் முன்னேறி இருக்கிறோம். திருக்குறளிலே நான் முன்னர் சொன்னதுபோல இல்லற்றவருக்கும் துறந்தவருக்கும் வள்ளுவர் பெருமான் ஒழுக்கங்களை வகுத்திருக்கின்றார். இருபகுதியாருக்கும் பொதுவான ஒழுக்கங்களும் இருக்கின்றன. உதாரணமாகப் பெண்வழிச் சேற்றைச் சொல்லாம். திருமணமானவர் பிற பெண்களை விரும்புதல் குற்றம். துறந்தவர் பெண்களை நாடுதல் கூடா ஒழுக்கம்.

மற்றும் ஒன்றைக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். ‘உலகத்தோடு ஓட்ட ஒழுக்’ வேண்டும் என்கிறார் திருவள்ளுவர். அவர் உலகம் என்பது கற்றறிந்த சான்தோர்களை. அவர்கள் சொல்லுகின்ற அல்லது பின்பற்றுகின்ற வழியில் நடத்தல் நல்ல ஒழுக்கம் என்பது வள்ளுவர் பெருமான் படிப்பிக்கும் பாடம். சரி, ஒழுக்கம் என்றால் என்ன என்று கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் கிடைத்திருக்கா அல்லது இன்னும் விளக்கம் வேண்டுமா?

இவையபாரதி: ஒழுக்கம்பற்றித் தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறீர்கள். நன்றி.

கவிநாயகர்: ஒழுக்கம் எனக்கு விருப்பமான ஒரு பாடம். மாணவருக்கும் ஒழுக்கத்தை ஊன்றிப் படிப்பிடத்திருக்கிறேன். வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் பாடசாலைக்கென்று புறப்பட்டு, பாடசாலைக்கு வராது, இடையில் விளையாடிவிட்டுப் பின் பாடசாலை முடியும் நேரத்தில் வீட்டுக்குச் சென்ற சில மாணவர்களைக் கண்டுபிடித்து வழிப்படுத்தியிருக்கின்றேன். இப்படிப்பட்ட விளையாட்டுப் பிள்ளைகள் பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றும் எழுதியிருக்கின்றேன்.

வயாவிளான் என்றதும் ஒரு விடயத்தை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கொழும்பு பாடபுத்தக சபையில் இருந்து மாற்றும் பெற்றபோது, நான் விரும்பிய பாடசாலையைத் தெரிவுசெய்யும் சலுகை ஒன்று எனக்கு இருந்தது. எனது மனைவியாருக்குத் தான் படித்த மகாஜனக் கல்லூரிக்கு நான் செல்லவேண்டும் என்பது விருப்பம். மகாஜனக் கல்லூரி வசதிகள் படித்தது. போட்டிப் பரிசைகள் வைத்து விவேகமான பிள்ளைகளைத் தெரிவுசெய்துதான் படிப்பிடத்தார்கள். வயாவிளான் வசதி குறைந்த பிள்ளைகளுக்கென்றே கட்டப்பட்ட கல்லூரி. நான் வயாவிளானைத் தெரிவுசெய்தமைக்கு வசதிக் குறைவான பிள்ளைகளுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற ஓர் எண்ணமும் எனது அடிமனதில் இருந்ததை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

மேலும் வயாவிளானிலிருந்து நான் அதிபராகச் சென்றது வவனிக்குளத்தில் இருக்கும் யோகபூரம் மகாவித்தியாலத்துக்கு. அது குடியேற்றத் திட்டத்தைச் சேர்ந்த பாடசாலை. மிக மிக வசதிகள் குறைந்தது. நானும் அங்கு குடியேறிய மாதிரித்தான். தீங்கள் சென்று வெள்ளி வீடு திரும்புவேன். பிள்ளைகள் ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்கு வரமாட்டார்கள். வருகின்ற நாட்களிலும் நேரத்துக்கு வருவதில்லை. படிப்பில் பெரிதாக ஆர்வம் இல்லை. பெற்றோர்கள் பெரிதும் கமக்காரர்கள். அவர்களும் தங்கள் பிள்ளைகளின் கல்வியில் அதிகம் அக்கறை காட்டுவதில்லை. வாய்க்காலில் தண்ணீர் திறந்து விடப்படும் நாளில் அப்பக்கத்து வளர்ந்த பிள்ளைகள் பலர் பாடசாலைக்கு வரமாட்டார்கள். தண்ணீர் கட்டும் வேலையில் அவர்கள் ஈடுபடுத்தப்படுவார்கள். ஒரு கிழமைக்குள் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு வரச்செய்துவிட்டேன். படிப்பில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தினேன். விளையாட்டுப் போட்டி ஒன்றை நடத்தி விளையாட்டுத் துறையிலும் பிள்ளைகளை ஈடுபடுத்தினேன். கலை விழா ஒன்றை வைத்து ஆற்றல் வாய்ந்த பிள்ளைகளை இனங்கள்நு அவர்களை மேடையேற்றினேன். கலை கைப்பணி காட்டுப் பொருட்காட்சி ஒன்றையும் ஒழுங்கு செய்தேன்.

இளையபாரதி: அதென்ன ஐயா காட்டுப் பொருட் காட்சி?

கவிநாயகர்: அந்தப் பகுதி முழுவதும் காடு. பயங்கரக் காடு. காடுகளிலிருந்து விதம் விதமான குருவிக் கூடுகள், குருவி முட்டைகள், கலைவடிவங்களைக் கொண்ட விறகுத்தடிகள், கிழங்குகள், பழங்கள், பழக்கொட்டைகள் என்று காட்டுவளங்களைக் காட்டும் பொருட்காட்சி.

நான் யோகபூரத்தில் இருந்த குறுகிய காலத்தை மறக்கமுடியாது. அந்தப் பகுதிப் பிள்ளைகளுக்குச் செய்த சேவைகளில் கண்ட இன்பம் இணையற்றது. பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமன்றிப் பொதுமக்களுக்கும் சேவை செய்திருக்கிறேன். வவனிக்குளப் பகுதியில் காவல்துறை கிடையாது. நிருவாகத்துக்கு DRO தான் பொறுப்பு. அவரது நிருவாகக் குழுவில் பாடசாலை அதிபரும் அப்பகுதிப் பயிர்ச்செய்கை உத்தியோகத்தறும் ஆலோசகர்களாக இருந்தனர். அவ்வகையில் மக்கள் நலன் குறித்த அல்லது பிரச்சனைகள் குறித்த தீர்மானங்களை எடுப்பதில் பங்காற்றும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது.

இனி வருங்காலத்தில் எமது மக்கள் சீரோடும் சிறப்போடும் வாழ வேண்டும் என்ற சிந்தனையில் தற்காலப் பிரச்சனைகள் குறித்தும் பேசியும் எழுதியும் வருகிறேன். ஆபிரிக்காவில் இருந்த காலத்தில் எயிட்ஸ் நோயின் ஆபத்துக்கள்பற்றி அறிய நேர்ந்தது. போதைப்பொருள் பாவிப்பதன் கெடுதிகள், மண்ணிப்பு, குழல் பாதுகாப்புத் தொடர்பான கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் எழுதியிருக்கிறேன். அவை

குறித்து ஆங்கிலத்தில் நான் பாடிய பாடல்கள் பல Lasting Light என்ற கவிதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

கண்டாவுக்கு வந்த பிறகு தமிழிற் சூழற்பாதுகாப்பு என்ற நூலே எழுதியிருக்கிறேன். அதில் இயற்கைச் சிறப்பு, இயற்கைக்கு மனிதன் இயற்றும் சேதங்கள், சூழலைப் பேண வேண்டியதன் இன்றியமையாமை, நாடு, மக்கள், குடிவெறி, போதைப்பொருள், பாலியல் வன்முறை, எயிடஸ் நோய், அடக்குமுறை, வன்முறை, போர்வெறி, வறுமை என்று 52 அதிகாரங்கள் கவிதையில் உள்ளன. இந்த நூலிலும் எனது சமூக உணர்வின் தாக்கத்தை வாசகர் அறிந்துகொள்ளலாம் என்று கூறி எனது இலட்சிய சமுதாயத்தைக் கண்டு களிக்க விரும்புகின்றவர்கள் கீரிமலையினிலே என்ற குறுங் காவியத்தைப் படித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இன்றைய உரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

இவையபாரதி: நன்றி ஐயா. மீண்டும் சந்திப்போம். வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

50. அரசியல் சுடுபடு

11.08.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! காற்றலையில் வந்துகொண்டிருக்கும் கவிஞரு கந்தவனம் ஜயா அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுத் தொடரின் 50ஆவது அங்கத்தை இன்றையதினம் கேட்க இருக்கின்றோம். வணக்கம் ஜயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் வணக்கம். அப்போ மேளம் அடிக்கவில்லையா? சீனவெடி கொஞ்சத் தலையையா? ஜம்பதாவது அங்கத்துக்கு கொண்டாட்டம் எதுவுமே இல்லையா?

இளையபாரதி: எல்லாம் இருக்குதையா. 75 வரட்டுக்கும்.

கவிநாயகர்: அதற்குள்ளாம் ஒரு பொடி இருக்கு. ஒருமுறை எனது பேச்சாற்றலை அரசியலுக்கு ஏன் பயன்படுத்தவில்லை என்று கேட்டிருந்தீர்கள். இந்த வரலாற்றுத்தொடரிலே அரசியல் பேசும் நோக்கம் எனக்கு இருக்கவில்லை. நீங்கள் கேட்டதற்காகச் சில விடயங்களைச் சொல்ல விழைகிறேன்.

நான் அரசியல் துறையில் ஈடுபடாதவாறு எனது தமயன்மார் 1950களிலிருந்தே பார்த்தக்கொண்டனர். 1953ல் நான் இறிபேக் கல்லூரியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் சிலர் என்னைச் சாவகச்சேரிப் பட்டணசபைத் தேர்தலில் நுணாவில் மேற்கு வட்டாரத்தில் வேட்பாளராக நிறுத்த முயன்றனர்.

இளையபாரதி: உங்களுடைய வட்டாரத்தில் உங்கள் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியர் சிவம் கந்தையா அவர்கள் போட்டியின்றித் தெரிவுசெய்யப்படுவதாகக் கடந்த வாரந்தான் கூறியிருந்தீர்கள்.

கவிநாயகர்: இது அவர் காலத்துக்குப் பின் நடந்த சம்பவம். தேர்தலில் நான் நிற்பதை எனது தமயன்மார் விரும்பவில்லை. அக் காலகட்டத்தில் நான் மேற்படிப்பும் படிக்க வேண்டும், அதன்பிற்கு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று காரணம் சொன்னார்கள். அப்பொழுது எனக்குக் கொஞ்சம் ஆர்வம் அரசியலில் இருந்தது. ஆணால் மேற்படிப்பு முடிந்து ஆசிரியர் வேலையிற் சேர்ந்து நான்கு ஆண்டுகளுக்குள் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றதும் நான் அரசு ஊழியன் ஆகிவிட்டேன். அரசியலில் இந்கவேண்டுமாயின் பதவியைத் துறக்க வேண்டும். அத்துடன், கற்பித்தல் தொழிலில் விருப்பம் மேலிட அரசியல் துறையில் ஈடுபடும் நாட்டமும் குற்றத்தொடங்கிவிட்டது.

�டுபடும் நாட்டம் குன்றியதேதவிர, அரசியல் உணர்வு குன்றிவிட வில்லை. உணர்வைத் தட்டி எழுப்பியது 1956ல் திரு. S.W.R.D. பண்டாரநாயக்கா கொண்டுவந்த சிங்களம் மட்டும் சட்டம். அது எனக்கு மட்டுமன்றித் தமிழர் எல்லோருக்குமே என்றுமில்லாத விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திய ஒரு சட்டமாகும். இந்தச் சட்டம் பிறந்த மண்ணிலேயே தமிழரை இரண்டாந்தரக் குடிகள் ஆக்கியது. தமிழ்மக்கள் இதனை எதிர்த்தனர். சட்ட மசோதா 05.06.1956ல் நாடாஞ்மன்றத்தில் விவாதத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அன்றைய தினம் தமிழருக்க கட்சித் தலைவர் திரு. S.J.V. செல்வநாயகம் தலைமையில் அறுப்பேர்த் தொண்டர்கள் கொழும்பு காலிமுகத் திடலில் சத்தியாக்கிரகம் இருந்தனர். நாடாஞ்மன்றத்தில் விவாதம் தொடங்கிய வேளை, சிங்களக் காடையர் சத்தியாக்கிரகிகளைத் தாக்கினர். தமிழரின் எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் 15.06.1956ல் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இவையபாரதி: நீங்கள் அப்பொழுது இந்தியாவில், இல்லையா?

கவிநாயகர்: நான் அப்பொழுது சென்னை கிறித்துவக் கல்லூரியிற் கற்றுக்கொண்டிருந்தேன். அங்கு கல்வி கற்ற இலங்கை மாணவர் சிங்களச் சட்டத்தை எதிர்த்துச் செலையூர் விடுதி மண்பத்தில் கூட்டம் ஒன்றை நடத்தினர். அதில் மிகுந்த ஆவேசத்துடன் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை எதிர்த்துப் பேசியவர்களில் நானும் ஒருவன். நான் எப்படிப் பேசினேன் என்பதை அறிய வேண்டுமென்றால் அந்தக் கூட்டத்திற் பேசிய மற்றொரு பேச்சாளர் அதிபர் பொ. கனகசபாபதி அவர்களிடம் நீங்கள் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர் பண்டாரநாயக்கா 24 மணித்தியாலத்தில் சிங்களத்தை ஆட்சிமொழி ஆக்குவேன் என்ற வாக்குறுதியை முன்வைத்து ஜக்கிய தேசியக் கட்சியைத் தோற்கடித்து ஆட்சிக்கு வந்தார். ஆட்சிக்கு வந்ததும் அவர் செய்த முதல் வேலை சிங்களத்தை ஆட்சிமொழி ஆக்கும் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததுதான்.

தமிழரின் எதிர்ப்புகளின் விளைவாக 26.07.1957ல் பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. கைச்சாத்திட்டபின் தந்தை செல்வா அதுபற்றிப் பேசுகையில், “இது எது கோரிக்கைகள் முழுவதையும் வழங்காது போனாலும் கெளரவமான அந்தஸ்துக்கு வழிகாட்டியுள்ளது” என்று குறிப்பிட்டார். ஒப்பந்தம் மூன்று முக்கியமான உரிமைகளுக்கு வழிவகுத்தது. ஒன்று, வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பாரம்பரியத் தாயகம் என்று உரிமை. இரண்டு, இலங்கையில் உள்ள தமிழ் இனத்தின் மொழியாகத் தமிழை அரசு மட்டத்தில் உபயோகிப்பதற்கான உரிமை. மூன்றாவது, தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய மாநிலங்களான வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளை நிருவகிக்கும் உரிமை. ஆனால் இந்த ஒப்பந்தத்தைப் புத்த பிக்குகள் எதிர்த்தனர். அதனால் அதனை நடைமுறைப்படுத்த பண்டாரநாயக்கா எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. ஒப்பந்தத்தையும் அவர் கிழித்தெறிந்தார். அது குறித்து நான் இந்தியாவில் இருந்த காலத்தில்

ஆனது கண்டியோ நீ தமிழா - அட¹
அன்று நடந்தது குன்றியது
போனது போகட்டும் போதுமினி - உடன்
போங்கியெழு பெருஞ் சேனையென

என்று தொடங்கும் ஒரு கவிதை பாடியிருந்தேன். அது ஈழகேசரியிலும் வெளியானது.

இவையபாரதி: நீங்கள் அப்பொழுதே போருக்கு வித்திட்டிருக்கிறீர்கள்!

கவிநாயகர்: போர் என்று சொல்வதிலும் உரிமை உணர்வை விதைத்திருக்கிறேன் என்று சொல்வது பொருந்தும். சிங்களச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட 1956லிருந்து 1958ல் நடந்த இனக் கலவரம்வரை ஏராளமான அரசியற் கவிதைகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவற்றைப் ‘போங்கியெழு தமிழா’ என்ற தலைப்பில் தொகுத்து வெளியிட முயன்றபோது எனது எழுத்துலகக் குருநாதர் இராஜ அரியரத்தினும் அதனை விரும்பவில்லை. அதனால் அந்தத் தொகுதியை வெளியிடும் என்னத்தைக் கைவிட்டுவிட்டேன். அதுமட்டுமன்றி அவர் இருக்கும்வரை அரசியற் கவிதைகளைப் பாடுவதையும் குறைத்துக்கொண்டேன்.

சிங்களம் மட்டும் சட்டம் தமிழரைப் போராட வைக்கும் என்று வவனியா நாடாஞமன்ற உறுப்பினர் சி. சுந்தரவிங்கம் அவர்கள் அன்றே பச்சையாகச் சொல்லிவிட்டார். 1956ல் அவர் சிங்களம் மட்டும் சட்ட மசோதா விவாதத்தில் சொன்னதைக் கேளுங்கோ! “We will learn to use fire-arms before we learn Sinhala. Make no mistake on that score.”

இவையபாரதி: நீங்கள் வாசிக்கும் தொனி, ஹிட்லர் இங்கிலாந்தைத் தாக்கியபோது விண்ஸரன் சேச்சில் நாட்டு மக்களுக்குப் பேசிய தொனி போல இருக்கிறது.

கவினாயகர்: அவர் பிரசாரத்தால் போரை வென்றவர். அந்த வெற்றி சுந்தரவிங்கத்துக்குக் கிடைக்கவில்லை. அடங்காத் தமிழன் என்று அழைக்கப்படும் வல்லாளர் சுந்தரவிங்கந்தான் தனித்தமிழ் ஈழத்தின் முன்னோடி. தமிழருக்கு கட்சி சமட்டி கேட்க, இவர் தமிழிழுத்துக்குப் போராடியவர். அவருக்கும் எனக்கும் ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்தியவர் திருமகள் அழுத்தகம் - தனலக்குமி புத்தகசாலை நிறுவனத்தை நிருவகித்த திரு. மு. சபாரத்தினம் அவர்கள். அடங்காத் தமிழருடு தனித்தமிழிழுப் புத்தகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் அடிக்கப்பட்டபோது அதன் தமிழூச் சரிபிழை பார்ப்பதற்கு அவர் ஒருவர் வேண்டும் என்று கேட்டபொழுது சபாரத்தினம் அவர்கள் என்னைச் சிபார்சு செய்து, அவரைச் சந்திக்க வைத்தார்.

இவையபாரதி: சந்திப்பு எங்கு நடந்தது?

கவினாயகர்: அங்குதான், தனலக்குமி புத்தகசாலையில். பின்னரும் இரண்டு தடவைகள் என்று நினைக்கிறேன், அந்தப் புத்தகம் தொடர்பாகச் சந்தித்திருக்கிறேன். அதன் பிறகு நான் அவரைக் கண்டது கொழும்பில் ஒரு கலியாண் வீட்டில். சட்டமாவத்தியாக இருந்த திரு. சிவா பசுபதி அவர்கள் திருமணங்கு செய்தது குரும்பசிட்டி ஈழகேசரிப் பொன்னையா அவர்களின் மகள் புனிதவதியை. பொன்னையா குடும்பம் எனது மனைவி பகுதிக்குச் சொந்தம். அந்தவகையில் பசுபதி அவர்களின் மகளின் திருமணத்துக்கு எங்களுக்கும் அழைப்பு வந்தது. நானும் மனைவியுடன் சென்றேன்.

கலியாண் மண்டபத்தில் எனக்குப் பழக்கமில்லாத பெரிய பெரிய ஆட்கள். மந்திரிமார், சட்டத்தரணிகள் என்று உயர்மட்ட விருந்தினர்கள். சிலரை அடையாளங் காணக்கூடியதாகவும் இருந்தது. அவர்களில் ஒருவர் நிதி மந்திரியாக இருந்த திரு. பீலிக்ஸ் டயாஸ் பண்டாரநாயக்கா. சரியான முகர்த்த நேரத்துக்கு மாப்பிள்ளையின் வரவை எதிர்பார்த்து எல்லோரும் அமைத்யாக அமர்ந்திருந்த கட்டத்தில் மண்டபத்துள் அவர் வந்தார்.

இவையபாரதி: யார் ஜ்யா?

கவினாயகர்: திரு. சி. சுந்தரவிங்கம். சொன்னால் நம்ப மாட்டார்கள். அவரைக் கண்டதும் முன் வரிசையில் இருந்த மந்திரிகள், நாடாஞமன்ற உறுப்பினர் எல்லோரும் எழுந்து நின்று வரவேற்ற காட்சி இன்றும் என் மனத்தைவிட்டு அகலாதிருக்கின்றது. அவர்களைத் தொடர்ந்து முழு மண்டபமும் எழுந்து நின்றது. பின்னர் சிவா பசுபதி அவரை அழைத்துச் சென்று இருக்கையில் அமரச் செய்தபின்னரே எல்லோரும் இருந்தார்கள்.

சரி, இனி விட்ட இடத்துக்கு வருவோம். சிங்களம் மட்டும் சட்டம் 1961 தையில் அமலுக்கு வந்தது. அமல்படுத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்த பண்டாரநாயக்கா

இருக்கவில்லை. அவர் 1959ல் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அவரைத் தொடர்ந்து திருமதி சிறிமாஹோ பண்டாரநாயக்கா பதவிக்கு வந்தார். அவர் கணவரின் சிங்களச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதில் தீவிரமாக இருந்தார்.

இனையபாரதி: இந்தச் சட்டத்தின் பாரதாரமான ஒரு தாக்கம் அரசு பதவிகளைப் பெறுவதற்குத் தமிழ் சிங்களம் படிக்க வேண்டும் என்பது, இல்லையா?

கவிநாயகர்: பிரச்சனையே அதுதான். ஏற்கனவே பதவியில் இருக்கும் தமிழ் சிங்களம் படித்தால்தான் பதவியுயர்வு கிடைக்கும். தமிழ் தாம் பிறந்த நாட்டிலேயே இரண்டாந்தரக் குடிகளாயினர். வாகனங்களின் பதிவுத் தகடுகளிலும் சிங்களம் ஆட்சி செலுத்தத் தொடங்கியது. பதிவுத் தகடுகளில் சிங்கள ஸ்ரீ இருப்பதை எதிர்த்துத் தமிழருக்க கட்சியினர் அறப்போராட்டங்கள் நடத்தினர். அவற்றில் ஒன்று சத்தியாக்கிரகம்.

சத்தியாக்கிரகம் பற்றித் தந்தை செல்வா கூறுகையில், “தமிழ் கோரிக்கைகளைத் தீர்ப்பதற்கு அரசு தவறிவிட்டது. எனவே காந்திய வழியில் உரிமைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துள்ளோம். சத்தியாக்கிரகத்தின் மூலம் 30.01.1961 முதல் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை எதிர்க்கவுள்ளோம்” என்று அறிவித்தார். அடுத்தமாதம் தமிழ்ப் பகுதிகளில் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டங்கள் நடந்தன.

இனையபாரதி: இரண்டாம் நாள் காவல்துறையினர் சத்தியாக் கிரகிகள்மீது வன்முறை பிரயோகித்தனர், இல்லையா?

கவிநாயகர்: அமைதியான முறையில் எதிர்ப்பைக் காட்டியவர்களைத் தாக்கினர். பஸர் காயமுற்றனர். அதனை எதிர்த்து Daily News செய்தித் தாஞ்சுக்கு Citizen என்ற பெயரில் கடிதம் ஒன்று எழுதினேன்.

இனையபாரதி: அதனைப் பிரசரித்திருக்க மாட்டார்களே!

கவிநாயகர்: பிரசரித்தார்கள். அரசுக்கு எதிரான அக்கடித்ததை Daily News துணிந்து வெளியிட்டது.

யாழ்ப்பாணக் கச்சேரிக்கு முன்னால் ஓவ்வொரு நாளைக்கு ஓவ்வொரு தொகுதி என்ற ஒழுங்கில் சத்தியாக்கிரகம் நடந்தது. சாவகச்சேரித் தொகுதிக்குரிய நாளில் நானும் சென்று சத்தியாக்கிரகம் இருந்தேன். அடுத்தநாள் சத்தியாக்கிரகிகள்மீது காவல்துறையினர் வன்முறை பிரயோகித்தனர்.

மற்றும் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். மாத்தளையில் புனித தோழையார் கல்லூரியில் என்னுடன் M.E. பெரேரா என்ற ஆசிரியர் படிப்பித்தார். கத்தோலிக்கர். சிங்கள-தமிழ்ப் பேதம் பாராதவர். தலைசிறந்த ஆசிரியர். சிங்களம் ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழிகளிலும் வல்லவர். தமிழும் தடக்கித்தடக்கிப் பேசவார். மாத்தளைச் சிங்களவர் பலருக்குத் தமிழ்ப் பேசத் தெரியும். நல்லாசிரியர் பெரேராவிடம் சிங்களம் படித்துவந்தேன். அரசு நடத்தும் பரீசையில் மூன்றாம் வகுப்புச் சித்தியடைந்து ஜந்தாந்தரச் சோதனைக்கு ஆயத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை எதிர்த்துச் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் தொடங்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து சிங்களம் படிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டேன்.

எனது அரசியல் உணர்வுக்கு மற்றொரு பெயர் தமிழ் உணர்வு. தமிழ் மொழிபற்றியும் தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் அதிகம் பேசியிருக்கிறேன்; கவிதைகளும் பாடியிருக்கிறேன். உதாரணத்துக்கு ஒரு பாடல்:

செந்தமிழே வணக்கம் - எங்கள்
சித்தத்தில் இரத்தத்தில் ஊறிக் கலந்துள்ள
செந்தமிழே வணக்கம்!

முந்திப் பிறந்துள்ள போதிலும் மூப்பின்றி
சுந்தர இளநலம் தொடர்ந்தென்றும் கொழிக்கின்ற
செந்தமிழே வணக்கம்! (எங்கள் சித்தத்தில் -)

அந்தரம் அற்றநல் அறமுறை வாழ்க்கைக்கு
மந்திரம் வையகம் முழுவதும் வழங்கிடும்
செந்தமிழே வணக்கம்!

வெந்தழல் மனத்திலும் செந்தன்மை வளர்த்திடும்
அந்தமில் அமுதனித் தணைத்திடும் அன்னையே
செந்தமிழே வணக்கம்! (எங்கள் சித்தத்தில் -)

சொந்த நிலங்களைக் கடந்து துணிந்துள்ள
விந்தைகொள் உலகெங்கும் வேறுன்றி வளர்கின்ற
செந்தமிழே வணக்கம்!

நந்தலில் ஞானமே உடல்பொருள் ஆவியே
புந்தியில் சந்ததம் பூசிக்கும் தேவியே
செந்தமிழே வணக்கம்! (எங்கள் சித்தத்தில் -)

என்ன பேசாமல் இருந்கிறியள்,

இவையபாருதி: பாரதியாரின் வாழிய செந்தமிழுக்குப் பதிலாக இந்தப் பாடலை இனிக் கூட்டங்களிலே வாழ்த்துப் பாடலாகப் பாடினால் என்ன என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

கவிநாயகர்: பாடலாம். அடுத்து, தமிழ் எங்கள் உயிருக்கும் மேல் என்று பாடிய கவியரங்கம் பற்றி நேயர்களுக்கு முன்னரே கூறியிருக்கிறேன். தமிழின் பெருமைக்கும் உரிமைக்கும் தமிழரசுக் கட்சி போராடியதால் அதன் அதரவாளனாக இருந்துவந்திருக்கிறேன். தமிழரசுக் கட்சி நடத்திய மாநாடுகள் பலவற்றில் பங்குபறந்திருக்கிறேன். உடுவில், மாவிட்டபுரம், வட்டுக்கோட்டை, மட்டக் களப்பு, ஆவரங்கள் மாநாடுகளின் இலக்கிய அரங்குகளில் கவிதைகள் பாடியிருக்கிறேன். உடுவில்(மருதனார்மடம்), வட்டுக்கோட்டை, ஆவரங்கால் ஆகிய மாநாடுகளில் கவியரங்கங்களுக்குத் தலைமையுந் தாங்கியிருக்கிறேன்.

தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர்கள் பலர் எனது நண்பர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்களில் திரு. அ. அமிர்தவிங்கம், திரு. வி. என். நவரத்தினம், திரு. வி. தர்மலிங்கம், பண்டிதர் க.பொ. இரத்தினம் மிக நெருக்கமானவர்கள். திரு. வி.என். நவரத்தினம் எனது உற்றவினர். அவரது சிறப்புகள் பற்றி நான் எழுதிய நுணாவிலூர் என்ற ஊர் வரலாற்றிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இலங்கையிலேயே அதிக

பெரும்பான்மை வாக்குகளால் வெற்றி பெற்று நாடாஞ்சன்றும் சென்ற உறுப்பினர்களில் அவரும் ஒருவர்.

அத் தகையவர் 1977 ஆம் ஆண் டுத் தேர்தலில் வாக்குகள் என்னிக்கொண்டிருக்கையில் தோற்றுப்போகக் கூடும் என்ற வதந்தி வெளிவரத் தொடங்கியது. எல்லா இடங்களிலும் வி. குமாரசாமி வென்று கொண்டு வந்தார். நூணாவில், மட்டுவில் வாக்குகள் என்னப்பட்டு முடிந்ததும் நவரத்தினம் வெற்றி பெற்றார். பிறந்த பதியாகிய நூணாவிலும் அய்ப்பதியாகிய மட்டுவிலும் அவரைக் காப்பாற்றி விட்டன. மட்டுவிலில் வெற்றி விழா கொண்டாடப்பட்ட பொழுது, விழாக்குமுனினர் என்னையும் அழைத்து அதிற் பேசவைத்தனர்.

நாடாஞ்சன்ற உறுப்பினரில் மிகுந்த நட்புரிமையோடு என்னுடன் பழகியவர் உடுவில் திரு. வி. தர்மலிங்கம் அவர்கள்.

அன்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் இவ்விரண்டும்
பண்புடைமை என்னும் வழக்கு

என்ற வள்ளுவர் பெருமான் குறஞக்குரிய குழிமகன் இவர். இவரது முகம் எந்த நேரமும் சிரிக்கும் முகம். தமது முக்கியமான குடும்ப வைபவங்களுக்கு என்னையும் அழைக்கத் தவறமாட்டார். அந்த அளவுக்கு நாங்கள் நெருக்கம். 1970 யூலாயில் நடந்த தேர்தலில் வட்டுக்கோட்டையில் திரு. அமிர்தலிங்கம் திரு. தியாகராசாவுக்குத் தோற்றுப்போய் விட்டார். அதனால் அவர் வகித்த கட்சிப் பேச்சாளர் பதவி திரு. தர்மலிங்கத்துக்கு வழங்கப்பட்டது. கட்சி அலுவல்கள் தொடர்பான அறிக்கைகள் விடுதல், நாடாளு மன்றத்தில் கட்சிச் சார்பில் பேசுதல் போன்ற பணிகளைச் செய்வதற்குத் திரு. தர்மலிங்கம் அவர்கள் அடிக்கடி எனது உதவியையும் நாடினர். முக்கியமாகப் பேச்சுக்களை அல்லது அறிக்கைகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதிவிட்டு அவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தரும்படி கேட்பார். வேறு சிலரைக் கொண்டு மொழிபெயர்ப்பித்தாலும் அதனை என்னைக்கொண்டு சரிபிழை பார்ப்பிப்பார். சில ஹான்சாட் பதிவுகளையும் என்னைக் கொண்டு செப்பஞ் செய்வித்திருக்கின்றார்.

திரு. அ. அமிர்தலிங்கம் 1977 யூலாய் மாதம் 30 ஆம் திகதி எதிர்க்கட்சித் தலைவராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து கட்டுவெனில் வரவேற்புக் கூட்டம் ஒன்று அவருக்கு நடத்தப்பட்டது. அதிற் பேசுவதற்கும் ஏற்பாட்டாளர் என்னை அழைத்திருந்தனர். மாபெருங் கூட்டம். பல்லாயிரக் கணக்கில் மக்கள் திரண்டெடுமுந்தனர். நான் பேசிய அல்லது கவிதை பாடிய தமிழருக்க கட்சிக் கூட்டங்களில் ஆவரங்கள் மாநாடும் கட்டுவெனில் அமிர்தலிங்கத்துக்கு நடந்த வரவேற்புக் கூட்டமும் மக்கள் தொகையில் மிகப்பெரியவை.

இளையபாரதி: அரசியல் தலைவர்களில் உங்களுக்கு அதிகம் உதவியாக இருந்தவர் யார்?

கவிநாயகர்: அரசியல் தலைவர்கள் பலர் எனக்கு நண்பர்களாக இருந்தாலும் அவர்களிடம் எந்த உதவிக்கும் நான் சென்றதில்லை. அதாவது சொந்த நலத்துக்கு அவர்களை நான் பயன்படுத்தியதில்லை. அருணோதயக் கல்லூரியிலிருந்து உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரிக்குக் கல்வித் திணைக்களம் என்னை மாற்ற முயன்றபொழுது யாராவது அரசியல்வாதியைக் கொண்டு அதனைத் தடுத்து நிறுத்தும்படி நண்பர் சிலர் ஆலோசனை கூறினர். நான்

அதனைச் செய்யவில்லை. இடமாற்றத்தை எதிர்த்துக் கல்லூரி மாணவர் சத்தியாக்கிரகம் செய்தனர். சத்தியாக்கிரகம் ஒரு கிழமை தொடர்ந்தது. அதனைக் கேள்விப்பட்டு நாடாஞ்சுமன்ற உழூப்பினர் திரு. தர்மலிங்கம் அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டு எனது விட்டுக்கே வந்துவிட்டார். அத்தகைய நண்பர் அவர். இவ்விதம் தமிழருக்குக் கட்சித் தலைவர்கள் எனக்கு நண்பர் களாக இருந்தாலும் ...

இளையபாரதி: திரு. தருமலிங்கம் என்ன செய்தவர் என்று சொல்லவில்லை.

கவிநாயகர்: அவர் நான் சொல்வதைச் செய்யத் தயாராக இருந்தார். ஆனால் நான் எதுவும் செய்ய விடவில்லை. தேந்தீ கொடுத்து உபசரித்து, அவரது அக்கறைக்கு நன்றி தெரிவித்து, எனது நிலைப்பாட்டை அவருக்குக் கூறினேன். அவ்வளவுதான்.

இளையபாரதி: உங்கள் நிலைப்பாடு என்னவாக இருந்தது?

கவிநாயகர்: எனக்கு அந்தச் சமயத்தில் கொழும்பில் நாடகம் படிப்பதற்குக் கடிதம் வந்திருந்தது. அதனைச் சாட்டாக வைத்துக்கொண்டு பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கண்டேன். இது பற்றி நான் முன்னர் உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். அருணோதயக் கல்லூரிக்குச் சென்று மாணவர்களைத் தொடர்ந்து படிக்க வைப்பதற்கும் கல்லித் தினக்களத்துக்குச் சென்று நான் கொழும்புக்குச் செல்ல வேண்டியதை விளக்குவதற்கும் நான் எண்ணியிருந்தேன். இவற்றைத் திரு. தர்மலிங்கம் அவர்களுக்கு விளக்கியதோடு அடுத்த கிழமையே அவற்றைச் செய்தும் முடித்தேன்.

தமிழர் உரிமைகளுக்காகத் தமிழருக்கட்சி குரல்கொடுத்து வந்தாலும் கட்சித் தலைவர்கள் பலர் எனக்கு நண்பர்களாக இருந்தாலும் கட்சியின் தீர்மானங்கள் எல்லாவற்றையும் நான் ஆதரிக்கவில்லை. மிகவும் முக்கிமாக, இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வளாகம் ஒன்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருவதை தமிழருக்கட்சி எதிர்த்தது.

இளையபாரதி: எதிர்ப்புக்கு என்ன காரணம்?

கவிநாயகர்: அவர்கள் அதனைத் திருகோணமலையில் அமைக்க வேண்டும் என்று கோரியிருந்தார்கள். அரசு யாழ்ப்பாணத்தில் அமைக்க முன்வந்தது. காணி மற்றும் கட்டிட வசதிகளைப் பரமேகவராக் கல்லூரி கொண்டிருந்ததால் அதனைப் பல்கலைக்கழக வளாகம் ஆக உயர்த்த அரசு தீர்மானித்தது. அதன் திறப்பு விழாவுக்குச் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா வருகை தந்தபோது அவரது வருகையைத் தமிழருக்கட்சி புறக்கணித்தது. கல்லூரி அதிபர்மாருக்கும் திறப்பு விழாவில் கலந்து கொள்ளுமாறு அழைப்புகள் வந்தன. பல அதிபர்கள் தமிழருக்கட்சியின் எதிர்ப்பினால் விழாவுக்குச் செல்லவில்லை. சென்ற ஒருசிலரில் நானும் ஒருவன்.

இளையபாரதி: என்ன காரணத்துக்காகத் தமிழருக்கட்சி கட்சியிடன் முரண்பட்டர்கள்?

கவிநாயகர்: திருகோணமலையை விருத்தி செய்ய வேண்டும் என்ற கட்சியின் நோக்கம் நல்ல நோக்கந்தான். ஆனால் அதற்கு மாறாக அரசு யாழ்ப்பாணத்தில் வளாகத்தைத் திறக்க வந்தபோது கவியரசு கண்ணதாசன் பாடியதுபோல வந்ததை வரவில் வைக்கவேண்டுமே தவிரச் செலவில் வைக்கக் கூடாது. எடுத்ததற்கெல்லாம் எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பதும் நல்லதல்ல. மேலும் ஆறுமுகநாவலர் வழியில் தமிழர் கல்வியை வளர்த்த சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்களின்

கல்வித் தொண்டுக்கு நன்றி செலுத்துமுகமாகவேனும் நாம் இதிற் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு மேலிட்டது.

இளையபாரதி: வளாகம் எப்பொழுது தொடங்கப்பட்டது?

கவிநாயகர்: 1974ல், 1979ல் அது பல்கலைக்கழகமாக்கப்பட்டது.

இளையபாரதி: அதன் பிற்பாடும் தமிழரசுக் கட்சியை ஆதரித்து வந்தர்களா அல்லது ...

கவிநாயகர்: பிரபாகரன் தலையெடுக்கும் வரை தமிழரசுக் கட்சிதான். பின்னர் பிரபாகரன் கட்சி. பிரபா பெரிய வீரர். நான் புறணாநாற்றில் படித்துச் சுவைத்த தமிழர் வீரத்தை அவரில் கண்டபோது அவர்மீது காதல் பிறந்தவிட்டது. காதலை ஒரு பாட்டாகப் பாடியிருக்கிறேன், கேளுங்கோ.

இவன் -

காலைக் கதிரவன் அல்லன் -

நள்ளிரவிலையே உதித்துவிட்ட-

நவீன் குரியன்!

இவன் தாகம் தமிழீழத் தாயகம்!

இவன் வேள்வி தமிழரின் புதுயுகம்!

இளையபாரதி: எங்குதான் கற்றான் இந்த விஷயங்கள் -

கங்குலும் வியக்கும் கரந்துறை மாயங்கள்!

இவன் -

புதிய சரித்தீரம் வரைகின்றான்

வீர இரத்தத்தில்!

அதனால் -

தமிழர் தினமும் பூசிக்கின்றனர்

இவனைச் சித்தத்தில்!

கவிநாயகர்: என்ன சங்கதி? உங்களுக்குப் பாடமா இந்தப் பாட்டு?

இளையபாரதி: பாடமாவா? என்ன, ஆச்சரியமாக இருக்கா? பக்கத்திலே புத்தகம் இருக்குது ஜ்யா. நீங்கள் படிக்க, நான் உங்கள் வரிக்கவிகள் என்ற கவிதைத் தொகுதியைத் தட்டிப் பார்த்துப் பாட்டை எடுத்துக்கொண்டேன்!

கவிநாயகர்: பொதுவாக வாளொலிக் கலையகங்களில் பாட்டு ஒலிநாடாக்களும் இறுவட்டுக்களஞ்சான் இருப்பது வழக்கம். இப்போ புத்தகங்களும் சேர்க்கத் தொடங்கிவிட்டார்களா? நல்ல சகுனம். அதுபோக பிரபாகரனுக்கு முதல் நான் தமிழ் ஈழத்தை ஆண்ட சங்கதி கேள்விப் பட்டிருக்கிறீர்களோ?

இளையபாரதி: இல்லையே!

கவிநாயகர்: வேந்தனைப் போலொருகால் - கொலுவினில்

வீற்றிருந் தாட்சி செய்தேன்

மாந்தரின் இன்னல் எல்லாம் - மறுகணம்

மாற வழி சமைத்தேன்!

இன்மையென் வெப்பத் தினால் - வதங்கிட
 ஏழைப் பயிர்கள் இல்லை
 புன்மைப் புயல் அடித்தே - ஒடிந்துபுல்
 பூண்டுகள் வீழ்ந்த தில்லை!

சாதி சமயத்திலே - வேற்றுமை
 சாதிப்ப வர்க வில்லை
 நீதி நெறி ஒழுக்கம் - யார்தனும்
 நீங்கி வெதும்ப வில்லை!

நாட்டுப்பற் றற்ற வர்கள் - இனத்தினைக்
 காட்டிக் கொடுப்பவர்கள்
 கூட்டுப் பொறுப் புனர்வு - பொதுத்தொண்டுக்
 கொள்கை சிறிதும் இல்லார் -

தன்னலப் பேய்க் கணங்கள் - புகழ்ச்சியைச்
 சாப்பிட்டு வாழ்ப் பவர்கள்
 சன்னதப் போட்டிகளால் - வளர்ச்சியைத்
 தள்ளி மிதிப்ப வர்கள் -

 யாரையுங் காண வில்லை - எனதர
 சாட்சியின் மாட்சியிலே
 சீரிய நோக்குடனே - நல்லறும்
 செய்து மக்கள சிறந்தார்!

எனது ஆட்சியின் மிகுதிச் சிப்புகளை ...

இனையபாரதி: கீரிமலையினிலே என்ற காவியத்திலே நாங்கள் படித்துப் பார்கிறோம் ஜயா. இந்த அங்கத்தை இத்துடன் நிறைவுசெய்யும் நேரம் நெருங்கிலிட்டதால், உங்களுடைய ஆட்சி மலர் வாழ்த்துக்கூறி விடைபெறுகின்றோம் வணக்கம்.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

51. எனது குடும்பம்

18.08.2008

இவையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! வணக்கம் ஜயா! இன்றைக்கு என்ன பொருள்?

கவிநாயகர்: இன்றைய பொருள் எனது குடும்பம்.

இவையபாரதி: அதாவது, உங்கள் பல்கலைக் கழகத்தைப்பற்றி

கவிநாயகர்: குடும்பம் ஒரு பல்கலைக்கழும் என்று சொல்லப்படுவதை நினைவுபடுத்துகின்றீர்கள். பல்கலைக்கழகத்திற் குழப்பங்கள் நடந்தால் படிப்பைத் தொடர முடியாது. படிக்கும் இடம் அமைதியாக இருக்க வேண்டும். குடும்பத்திலும் மன அமைதி முக்கியமாகின்றது. ஆனால் பெண்ணும் சேர்ந்து இல்லறும் நடத்துகின்றபோது இருமனங்கள் ஒழியுமைப்படவேண்டும். அதனாலேதான் திருமணங்களிலே தம்பதிகளை வாழ்த்துகின்றபொழுது ‘சுருடலும் ஒருயிரும் போல வாழ்க’ என்று வாழ்த்துகின்றோம். குடும்பம் ஒரு கோயில் என்றும் சொல்லப்படும். இதுவும் ஒருவகையில் குடும்பத்தின் அமைதியைத்தான் குறிப்பிடுகிறது அத்துடன் தெய்வீக வாழ்க்கையையும் வலியுறுத்துகின்றது. தெய்வீக வாழ்க்கை என்பது கடவுளை முன்னிலைப்படுத்தி வாழ்க்கையை நடத்துவது. இதற்கு மனப்பக்குவமும் கட்டுப்பாடும் வேண்டப்படுகின்றன. உலகியில் வாழ்க்கையில் மனம் போகின்ற போக்குகள் அதிகமாக இருக்கும்.

சங்க காலத்திற் பலவகையான கலியாண முறைகள் பேசப்படுகின்றன. இந்தக் காலத்துத் திருமணத்தை இரண்டு வகைக்குள் அடக்கலாம். என்ன சொல்லுங்கோ ...

இவையபாரதி: ஒன்று காதல் திருமணம், மற்றையது பேச்கத் திருமணம்.

கவிநாயகர்: என்னுடையது பேச்கத் திருமணம். பெரியவர்கள் பேசிச் செய்த திருமணம்.

இவையபாரதி: பேச்கத் திருமணத்திற் காதல் இருக்க முடியாது, ஒருவரை ஒருவர் விளங்கிக்கொள்வது கடினம், அதில் ஒரு பெண் ஆணுக்குக் கட்டியடிக்கப்படுகிறாள் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்களே!

கவிநாயகர்: எனக்கு 1964ல் திருமணம் நடந்தது. இப்பொழுது எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன?

இவையபாரதி: 44 ஆண்டுகள் ...

கவிநாயகர்: 44 வருட அனுபவத்தில் சொல்கிறேன் பேச்கத் திருமணத்தில் காதல் இருக்க முடியாது என்று சொல்லுகின்றவர்கள் பச்சை மடயர்கள். மேலைநாடுகளிலே காதல் திருமணங்கள்தாம் பொதுவழக்கு. ஜந்து வருடம் பத்து வருடம் dating செய்துதான் திருமணங்கள் செய்வார்கள். அப்படிப்பட்ட மேலைநாடுகளிலேதான் விவாகரத்துக்கள் அதிகம். மேலைநாடுகளில் வாழ்கின்ற யூதர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் விதிவிலக்கு. அவர்கள் மத்தியில் விவாகரத்துக்கள் குறைவு. மிகக் குறைவு.

காதல் திருமணத்திற் காதல் முன்னுக்கு வருகிறது. பேச்சுத் திருமணத்தில் காதல் திருமணத்துக்குப் பின் மலருகின்றது. காதலர் இருவர் பின் கருத்தொருமித்து வாழ்க்கையை நடத்துகின்றனர். இதுவே என்னுடைய வாழ்க்கை.

இளையபாரதி: உங்கள் குடும்ப வாழ்க்கையைப் பற்றி 14ஆவது அங்கத்திலே கூறியதாக ஞாபகம்.

கவிநாயகர்: அது ஒரு அறிமுகந்தான். அதிற் சொல்லப்படாத, அந்தக் காலத்துக்குப் பின்பு நடந்த சில தகவல்களை இந்த வரலாற்றோடு இணைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

எனது மாமனார் திரு. பொன்னர் இளையப்பா அவர்கள் ஒரு வர்த்தகர். பலசராக்குக் கடை, சுருட்டுத் தொழில் என்று இருவகைத் தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தவர். காலப்போக்கில் பலசராக்குக் கடையைக் கைவிட்டுச் சுருட்டுத் தொழிலிலேயே கவனஞ் செலுத்தியவர். அது தவிர வேறு சில தொழில்களிற் பங்காளராகவும் இருந்திருக்கின்றார். அவற்றில் எனக்குத் தெரிந்தவரை பூண்டுலோயாவில் ஒரு மருந்துக் கடையிலும் தெல்லிப்பழை குகன் அச்சுக் கூடத்திலும் இவருக்குப் பங்கு இருந்தது. மாத்தளை, தலவாக்களை, பூண்டுலோயா, நூவரெவியா போன்ற மலைநாட்டில் இருந்த பல வர்த்தக நிலையங்களுக்கும் அனுராதபுரம், மட்டக்களப்புக் கடைகளுக்கும் சுருட்டுகள் அனுப்புவது இவரது பிரதான தொழில். ஒரு கட்டத்தில் 40க்கும் அதிகமான தொழிலாளர் இவரது தொழிற்சாலையில் வேலை செய்ததை நான் அறிவேன்.

இளையபாரதி: தொழிற்சாலை எங்கு இருந்தது?

கவிநாயகர்: எமது வீட்டுக்குப் பின்பக்க வளவில் இருந்தது. தொழிற்சாலை முகாமையாளராக திரு. க. வேலுப்பிள்ளை என்பவரும் கணக்கு வழக்குகளைக் கவனிப்பவராக எனது மனைவி தவமணியும் பணிபுரிந்தனர்.

இளையபாரதி: மாமனாருக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்?

கவிநாயகர்: நான்கு பிள்ளைகள். தவமணிதான் முத்தமகள். அடுத்தவர் அருமைநாயகம். மற்றையவர் ஒரு பெண். சரசுவதி என்று பெயர். கடைசிப் பிள்ளை செல்வராசா. செல்வராசா பிறந்த அன்றே மாமனாரின் மனைவியார் சின்னம்மா இருந்துவிட்டார். அதனாற் பிள்ளைகளை முறையாக வளர்க்கும் பொறுப்பு அவருடையதாயிற்று. எனினும் தாயில்லாப் பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுப்பதில் இவரது தமக்கையார் திருமதி மாரிமுத்து வாடிவேலு அவர்கள் உதவியாக இருந்திருக்கின்றார்.

அருமைநாயகம் ஆசிரியராக மலைநாட்டில் பணிபுரிந்தவர். முறைப்பெண் புத்தராணியைத் திருமணஞ் செய்தவர். அம்பி என்ற பெயரில் அழகான ஒரு மகள். அன்மையில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பட்டதாரியாகியிருக்கின்றார். சரசுவதியின் கணவர் பெயர் திரு. சபாநாயகம். இவர்களுக்கு இராகுலன் என்ற பெயருடைய ஒரு மகன். இராகுலன் கணடாவில் இருக்கின்றார். செல்வராசாவும் அவரது மனைவி சாந்தமலரும் கடந்த முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக யேர்மணியில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

மாமனார் இளையப்பா பெரிய சமூகத்தொண்டர். ஊர் வளர்ச்சிக்கு உவப்போடு அள்ளி வழங்கிய ஒரு வள்ளல். சன்மார்க்க சபைக்குக் கிணறு வெட்டுவதற்குப்

பெருந்தொகைப் பணம் வழங்கியவர். இவர் அதிகம் பேசாதவர். அதனால் இவரது சேவைகளின் மகிழமையை அவற்றாற் பயன் பெற்றவர்களான்றி மற்றவர்கள் அறியார். மயிலிட்டி கிராம சபை அங்கத்தவராகவும் இருந்து ஊருக்கு அப்பாலும் பணிகள் செய்தவர்.

மாமனார் சிறந்த கடவுள் பத்தர். குரும்பசிட்டி சித்திவிநாயப் பெருமான், முத்துமாரியம்மன் ஆலங்களுக்கு ஒழுங்காகச் சென்று வழிபடுவார். ஆலயங்களைக் கூட்டித் துடைக்கும் பணிகளையும் நியமாகக் செய்து வந்தார். திருவிழாக்கள் செய்வதற்கும் துணையாக இருந்தார். மேலும் அரசடி முருகன் கோயில், மாவடி வைரவகோயில் வழிபாடுகளும் இவரது அனுசரணையுடன் நடந்து வந்தன. செல்வச்சந்நிதி முருகன் கோயில் ஆனந்தா ஆச்சிரமத்தில் திருநாவுக்கரசர் குருபூசை தினத்தன்று அன்னதானம் வழங்குவதையும் ஆண்டுதோறும் செய்துவந்தார்.

நான் கல்விப்பணி மற்றும் சமய இலக்கியப் பணிகள் தொடர்பாக வீட்டில் அதிக நேரம் தங்குவதில்லை. அவ்வேளாகில் எல்லாம் எனது குடும்பத்தைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பார்த்தவர் எனது மாமனார்தான். அதனை நன்றியுடன்

கன்னல் தமிழாடி மன்னுங் கவிபாடி
வன்னப் பறவையென உன்னிப் பவனிவர
என்னைத் தினம்விட்டுத் தன்னந்தனியாக
என்றன் குடும்பத்தைத் தன்கண் ணிமைபோல
என்னே தவஞ்செய்தேன் என்னத் தினம்போற்றிப்
பொன்னே எனக்காக்கும் என்னார் மணமாமன்
பொன்னர் இளையப்பா வென்னும் குணக்குன்றுக்கு(கு)
என்னோர் கைம்மாறாய் இந்நால் காணிக்கை

என்று எனது ‘பாடு மனமே!’ என்ற கவிதை நூலில் பதிவு செய்திருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: இந்தத் தொடரில் முன்னரும் இந்தப் பாடலைக் கேட்டிருக்கிறோம்.

கவிநாயகர்: அப்படியா? மாமனாரைப் பற்றிப் பேசுகையில் இந்தப் பாடல் வரத்தான் செய்யும். இதற்குள் அவரது உதவியைமட்டுமன்றி எனது வாழ்க்கைமுறையையும் பொதிந்திருக்கிறேன். அது மட்டுமல்ல மிக இயல்பாகவே 16 எதுகைகள் வந்து விழுந்திருக்கும் கவிச்சிறப்பையும் நீங்கள் அவதானித்திருப்பீர்கள். கவிதை இலக்கணம் தெரிந்தவர் இதனை இரசித்திருப்பர் என்றே நினைக்கின்றேன். எனது குடும்பம் ஒரு கவிதை.

குடும்பத்தைப் பார்ப்பதோமுட்டுமல்லாது, எனது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கும் நினையைவே பணம் தந்து மாமனார் உதவியிருக்கிறார். பாடு மனமே என்ற நூலைத் தனது தெல்லிப்பழை அச்சகத்தில் பதிப்பித்து நுணாவிலுர்த் தமிழ்மன்றத்துக்குக் கொடுத்தவரும் அவர்தான்.

எனது தொழிலுக்கும் இலக்கியப் பணிகளுக்கும் அன்றுமதல் இன்றுவரை ஒத்துழைப்புத் தந்து வருபவர் எனது அன்புத் துணைவியார் தவமனிதான் என்பதைச் சொல்லித்தான் நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றில்லை. நான் அதிக நேரம் வீட்டில் தங்குவதில்லை. வீட்டுக்கு வந்தாலும் உணவு வேளாதான் மனைவியுடன் பேசுவது வழக்கம். மற்றும்படி ஏதாவது எழுத்து வேலைகள் இருக்கும்.

வீட்டுக்கு அடிக்கடி பெரியவர்களும் நண்பர்களும் தார இடங்களிலிருந்து விருந்தாளிகளும் வருவார்கள். அவர்களை எல்லாம் இன்முகத்தடன் வரவேற்று வேண்டியவற்றை மனைவியார் செய்வார்.

சனி ஞாயிழுகளில் கவிஞர்கள் வருவார்கள் கவிதைகள் கொண்டு சிறு கதைகளோடு எழுத்தாளர்கள் வருவார்கள். அவற்றையெல்லாம் பார்வையிட்டுத் தகுந்த அறிவுரைகள் சொல்லி ஊக்குவிப்பேன். என் வழிப்படுத்தாலால் வளர்ந்த எழுத்தாளர் பலர்.

வளர்ந்தவர் சிலரும் தங்கள் கையெழுத்துப் பிரதிகளை எனக்குக் காட்டிய பின்னரே. நூல்களை அச்சுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். திரு. ஏ.ரி. பொன்னுத்துரையின் எல்லா நாடக நூல்களும் என் கைப்பட்டவைதாம்.

எனது தமிழில் அதிக நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் தனிலக்குமி புத்தகசாலையார். அவர்களின் வெளியிடுகளின் இறுதிப் பிரதிகள் நான் பார்வையிட்ட பின்னரே அச்சுடிக்கப்பட்ட ஒரு காலம் இருந்தது. அவர்களைப் போலவே வெற்றிமணி ஆசிரியர் திரு. மு.க.சுப்பிரமணியம் அவர்களும் வெற்றிமணி பிரதிகளை எனக்குக் காட்டிப் பிழைகளைத் திருத்திய பின்னரே அச்சுக்குக் கொடுப்பார். இந்த உள்ளகச் சங்கதிகள் குரும்பசிட்டியிலேயே பலருக்குத் தெரியாது. நானும் செய்யும் சேவைகளைக் கொக்கரித்துக் காட்டுவதில்லை. முதன்முதலாகப் பல விடயங்களை இந்த வாணொலியிலேயேதான் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன். வரலாறு என்று வந்துவிட்டால் வரத்தக்க சில இரகசியங்கள் வெளிவரத்தான் செய்யும்.

மனைவியார் மிகுந்த பொறுமைசாலி. எழுதிக் கொண்டிருக்கையில் தேநீர் வேண்டுமோ என்று கேட்பதற்கு மட்டும் பக்கத்தில் வருவார். மற்றும்படி குழப்பமாட்டார்.

தற்காத்துக் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்
என்றார் வள்ளுவர் பொருமான்.

இவையபாரதி: தகைசான்ற சொல் என்றால் என்ன ஜூயா?

கவிநாயகர்: திருக்குறளுக்குப் பரிமேலமூகர் உரைதான் சிறந்தது என்பது தமிழ் மரபைக் கற்றுத் தெளிந்தவர்களின் கருத்து. அவர் தகைசான்ற சொல் என்பது ‘நன்மை அமைந்த புகழ்’ என்கிறார். புகழ் இருவருக்கும் உரிய புகழ் என்றும் சொல்கிறார். அதாவது தன்னைக் காக்கும் கந்பினால் வரும் புகழோடு கணவனின் புகழைக் காப்பதும் பெண்ணின் கடன் என்கிறார். அந்தப் பெண்ணை நான் என் மனைவியிடம் காண்கிறேன். பொதுவாக ஆண்கள் தங்கள் மனைவிமாரைப் பற்றிப் பெருமையாகச் சொல்வதுதான் வழக்கம். அந்த வழக்கத்தில் நான் பேசவில்லை என்பது இந்த வரலாற்றுத் தொடரை ஒழுங்காகக் கேட்டு எனது பன்முகப்பட்ட முயற்சிகளை உள்வாங்கிக் கொண்டவர்கள் அறிவார்கள்.

வீட்டுக்கு நல்லவளை வைக்க வேண்டும் என்பார்கள். பெரியோர்கள் பார்த்துத் தெரிவிசெய்து எனது இல்லறத்துக்கு வைத்து ‘வளை’ தன்னையும் காத்துக் குடும்பத்தையும் தாங்கும் உறுதி படைத்தது. மாதச் சம்பளத்தை மனைவி கையிலேயே கொடுத்துவிடுவேன்.

இளையபாரதி: என்ன ஜியா?

கவிநாயகர்: சம்பளத்தைக் கொண்டுவந்து மனைவியிடமே கொடுப்பேன். இது தொடர்பாகச் சங்க இலக்கியத்திலே நல்லதொரு சம்பவம் சொல்லப்படுகிறது.

குமணவள்ளல் கொடுத்த செலவத்தைப் புலவர் பெருஞ்சித்திரனார் கொண்டுவந்து மனைவியிடம் கொடுத்துக் கூறிய கூற்று ஒன்று புறநானுற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. இல்லறத்தில் மனைவியின் பங்கை வலியுறுத்தும் அப்பாடல் இது:

நின் நயந்து உறைந்தார்க்கும் நீ நயந்து உறைந்தார்க்கும்
பன்மாண் கற்பின் நின் கிளைமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்னோர்க்கு என்னாது என்னோடும் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
பழம் தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்து வேற் குமணன் நல்கிய வளனே.

இதன் பொருள் ‘என் மனைக்கு உரியவனே! தொங்கும் பழங்களையுடைய பலா மரங்கள் செறிந்த முதிர மலையின் தலைவனாகிய சிறந்த வேற்படை தாங்கிய குமன் வள்ளல் தந்த இச் செலவத்தை, உன்னை விரும்பி வாழ்பவருக்கும் நீ விரும்பிப் பழக்கின்றவருக்கும் கற்பிற் சிறந்த உனது உறவினருக்கும் என எல்லா வகையான சுற்றத்தவருக்கும் பசி தீருமாறு கொடுப்பாயாக! உன்னுடைய அன்பு குறித்து உனக்கு உதவி செய்தவருக்கும் மற்றும் இன்னார் இனியார் என்று நோக்காது, என்னைக் கேட்க வேண்டும் என்றும் கருதாது, பிற்காலத்துக்கு உதவும் என்று சேர்த்து வைக்கவும் விரும்பாது நீ எல்லோருக்கும் இதனைக் கொடுத்து உதவுவாயாக!’ என்பது.

இல்லறத்தை நடத்துகின்றவள் பெண். அதனாலேதான் அவளை இல்லத்தரசி என்கிறோம். இல்லறம் என்னும் இராச்சியத்தை நடத்துகின்றவள் கைபில் பொருள் இருக்க வேண்டும். அதனாலே நானும் எனது சம்பளத்தை மனைவியிடம் கொடுத்துவிடுவேன். பின்னர் எனது தேவைகளுக்கு அவரிடமே கேட்டு வாங்குவேன்.

இளையபாரதி: இப்பொழுதும் அப்படியா?

கவிநாயகர்: இப்பொழுது அந்த வேலையை வங்கி பார்த்துக்கொள்கிறது. பென்சன் நேராக வங்கிக்குத் தானே செல்கிறது. மனைவியாருக்குத் தனியாக வங்கிக் கணக்கு ஒழுங்கைச் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன்.

கடும்ப அலுவல்கள் அனைத்துக்கும் மனைவிதான் பொறுப்பாக இருந்தார். உற்றார் உறவினர் நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய தகவல்களை உரிய காலத்துக்கு நினைவுபடுத்துவார். அந் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் கோயில் திருவிழாக்களுக்கும் கடும்பமாகச் செல்வோம். அன்றுமுதல் இன்றுவரை எனது உள்விவகார அமைச்சர் மனைவிதான். மகாத்மா காந்தியைப் போல மனைவிக்கு விருப்பமில்லாத செயல்களைச் செய்யச் சொல்லிக் கேட்கவும் மாட்டேன், கட்டாயப்படுத்தவும் மாட்டேன்.

இளையபாரதி: காந்தி என்ன செய்தவர்?

கவிநாயகர்: தென் ஆபிரிக்காவில் இருந்த காலத்தில் மற்றவர் மலகூடங்களைக் கழுவச் சொன்னபோது மனைவி மறுத்தார். பின்னர் வற்புறுத்தி அவரைக்கொண்டு அதனைச் செய்வித்தார். கஸ்தூரிபாய் அம்மையாரைப் பலவிதமாகக் காந்தி வருத்தியிருக்கின்றார். அதனை அவரே பிற்காலத்தில் தனது சுயசரிதையிற் கூறிக் கவலைப்பட்டிருக்கிறார். எனது மனைவியை வற்புறுத்தி நான் வேலை செய்விப்பது கிடையாது. இன்றும் அவர் எங்கும் செல்லலாம், என்னவும் வாங்கலாம், பெருஞ்சித்திரனார் சொன்னதைப் போல என்னோடும் குழாது விரும்பியதைச் செய்யலாம் என்கின்ற சுதந்திரத்துக்கு முடிந்த அளவுக்கு முதன்மை அளித்து வந்திருக்கின்றேன்.

இளையபாரதி: முடிந்த அளவுக்கு என்றால், சிலவேளைகளில் நீங்கள் அவரது விருப்பத்துக்கு மாறாகவும் நடந்திருக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தமா?

கவிநாயகர்: அதுதான் சொன்னேனே! உள்விவகார அலுவல்களுக்கு அவர்தான் அமைச்சர். அதில் நான் தலையிடுவதில்லை. வெளிவிவகாரங்களுக்கு அமைச்சர் நான்தான். கொழும்பிலிருந்து மகாஜனங்க் கல்லூரிக்கு நான் செல்ல வேண்டும் என்பதுதான் மனைவியின் விருப்பமாக இருந்தது. நான் அதற்கு மாறாக வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்துக்குச் சென்றேன். அதுபோல எனது பிள்ளைகளைத் தான் படித்த கல்லூரியில் விட்டுப் படிப்பிக்க வேண்டும் என்றுதான் விரும்பினார். நான் படிப்பிக்கும் கல்லூரியிலேதான் எனது பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டும் என்று வாதாடினேன். நான்தான் பட்டிமன்றுக்காரன் ஆச்சே! வெற்றி எனக்கென்று நானே தீர்ப்பளித்தேன்.

மற்றும் ஒன்றைச் சொல்லலாம். தென் ஆபிரிக்காவிலிருந்து தாயகத்துக்குச் செல்ல வேண்டும் என்பதுதான் மனைவியின் விருப்பம்.

இளையபாரதி: அதற்கு என்ன காரணம்?

கவிநாயகர்: பிற்காலத்தில் தந்தையாருக்குப் பணிவிடை செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் பிரதான காரணம். கண்டாவுக்கு வரும் முடிவைப் பிள்ளைகளின் விருப்பத்தின் அடிப்படையில் நான்தான் எடுத்தேன். மற்றும்படி தேவை கருதி அவருக்கு நானும் குறிப்பறிந்து அவர் எனக்கும் உதவிகள் செய்வது வழக்கம்.

இளையபாரதி: குறிப்பறிந்து மனைவிமார் கணவன்மாருக்குத் தேநீர் கொடுப்பது, உணவு கொடுப்பது எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும். தேவை கருதி உங்கள் மனவிக்கு நீங்கள் செய்த உதவிக்கு ஒரு உதாரணம்?

கவிநாயகர்: முதற் பிள்ளைப்பேற்றுக் காலத்தில் இனுவில் மருத்துவ மனையில் அவருடன் தங்கி இருந்ததைச் சொல்லலாம். நான் இலைகுத்து நாட்டில் இருந்த காலத்தில் மைத்துனர் அருமைநாயகம் இறந்துவிட்டார். மனைவியையும் மைத்துனர் குடும்பத்தையும் ஆறுதற்படுத்த இரண்டு மாத விடுமுறையில் குரும்பசிட்டிக்குப் பறந்து வந்துவிட்டேன்.

தந்தையைப் போலவே மகளுக்கும் தாராளமான மனம். உதவிநாடி வருபவர்களுக்கு உதவுவதில் தவமணிக்கு ஒரு தனி இன்பம். தன்னுடைய ஆட்கள் என்னுடைய ஆட்கள் என்று வேறுபாடு காட்டாது உறவினருடன் ஓட்டிப் பழகுவார். இன்றும் தாயகத்தில் இருக்கும் எமது உறவுகளோடு அடிக்கடி பேசித் தொடர்பு அறுந்துவிடாது பார்த்துக்கொள்பவர் அவர்தான்.

பிள்ளைகளுக்குக் கல்யாணம் பேசிச் செய்து வைத்தவரும் மனைவியார்தான். முத்தவர் வாணி. இளையவர் வாரணன். இருவரும் குரும்பசிட்டி பொன் பரமானந்தர் மகா வித்தியாலயத்தில் ஆரம்ப கல்வியையும் வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் இடைநிலைக் கல்வியையும் கற்றவர்கள். வாணி பேசுகள் வன்மை படைத்தவர். பாடசாலை நாடகங்கள் பலவற்றிலும் நடித்திருக்கிறார். இரண்டொரு வாணைவி நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்குபற்றியிருக்கிறார். இவர் இலங்கை வாணைவியிற் பாடிய பாடல் ஒன்றுக்கு வந்த பாராட்டுக் கடிதங்கள் பல பரதநாட்டியம் கற்று அரங்கேற்றிருமும் செய்திருக்கிறார்.

இளையபாரதி: யாரிடம் கற்றவர்?

கவிநாயகர்: தொடக்கத்தில் ஆசிரியை ஜெயபத்மினியிடம்(இப்பொழுது இவர் திருமதி ஜெயபத்மினி ஆனந்த). பின்னர் ஆசிரியர் ய. தொம்மைக்குட்டி அவர்களிடம் கற்றவர். அரங்கேற்றிரும் 13.10.1978 வெள்ளிக்கிழமை வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் துர்க்காதுரந்தரி செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் தலைமையில் நடந்தது. 13.10.1978 வாணியின் 13ஆவது பிறந்தநாள் என்பதுவும் குறிப்பிடத் தக்கது. பிரதம விருந்தினர்களாக பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் - திருமதி கமலாதேவி வித்தியானந்தன் தம்பதிகளும் திரு. தி. மாணிக்கவாசகர் - திருமதி ஞானாம்பிகை மாணிக்கவாசகர் தம்பதிகளும் கலந்து கொண்டனர்.

வாணி பரதநாட்டியம் மட்டுமன்றுச் சங்கீதமும் கற்றவர். பாடசாலையில் சங்கீதபூஷணம் அ. தேவசகாயம் அவர்களிடமும் பிரத்தியேகமாகத் தொம்மைக்குட்டி ஆசிரியரிடமும் சங்கீதத்தை ஆசிரிய தராதரமவரை கற்றவர். ஆனால் பரீட்சை எடுக்கவில்லை.

இளையபாரதி: ஏன் ஜயா?

கவிநாயகர்: பரீட்சை ஆண்டில் A/L பரீட்சையும் வந்ததால் அவர் அதிற் கவனம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. மகன் வாரணனும் மிருதங்கமும் சங்கீதமும் படித்துவந்தவர். அவர் பத்தாம் வகுப்பும் மகள் பன்னிரண்டாம் வகுப்பும் படித்துப் பரீட்சைக்குத் தோற்றியது 1983ல்.

இளையபாரதி: அப்பொழுது நீங்கள் தென் ஆபிரிக்காவில் ...

கவிநாயகர்: ஓம். 1983ல் நடந்த கலவரத்தைத் தொடர்ந்து மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் தென் ஆபிரிக்காவுக்கு அழைத்துப் பின்னர் பிள்ளைகளை இந்தியாவுக்கு மேற்படிப்புக்கு அனுப்பினேன். மகனுக்கு சென்னை மத்திய தொழில்நுட்பக் கல்லூரியிற் கற்கப் புலமைப் பரிசில் கிடைத்தது. மகள் மைசூர்ப் பல்கலைக் கழகத்திற் சேர்ந்தாள். 1988ல் B.Sc பட்டதாரியானாள். அந்த ஆண்டு B.Sc பரீட்சையில் ஆகக் கூடுதலான புள்ளிகளைப் பெற்ற பட்டதாரிகள் வரிசையில் மகளுக்கு 7ஆவது இடம் கிடைத்தது. Rank winners என்ற தலைப்பில் Bangalore Indian Express இதனைச் செய்தியாகவும் வெளியிட்டிருந்தது.

அந்த ஆண்டு மகன் வாரணன் சென்னை மத்திய தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் மின்னியல் பொறியியல் துறையில் ‘டிப்புளோமா’ பரீட்சையில் சித்தியடைந்திருந்தான். இருவரையும் தென் ஆபிரிக்காவுக்கு அழைத்து, அங்கிருந்து எல்லோருடனும் கண்டா வந்து சேர்ந்தேன்.

கண்டாவில் மகன் Guild Electric Company யிலும் மகள் Toshiba Ltd.

அமைப்பிலும் வேலை பெற்றனர். வேலை பார்த்துக்கொண்டே மகன் யோக் பஸ்கலைக்கழகத்தில் மேற் படிப்பை மேற்கொண்டான். மகள் கணக்கியல் படித்து CMA பட்டம் பெற்றாள்.

மகனுக்கு 09.05.1996 திருமணம் நடந்தது. மாப்பிள்ளை அனலைத்தீவச் சேர்ந்த திரு. இராமசாமி - அனனலட்சுமி தம்பதிகளின் மகன் உருத்திரா. இலேக்கெட் பஸ்கலைக் கழகத்திற் படித்துக் கணினி மற்றும் ஆசிரியத் தொழில் சார்ந்த பட்டங்களைப் பெற்றவர். திருமணம் செய்தபோது ஆசிரியராக இருந்தார். இப்பொழுது செலஸ்டிக்கா(Celestica) கணினிக் கம்பனியில் Test Engineer ஆகத் தொழில் பார்க்கின்றார்.

இருவருக்கும் இரு பிள்ளைகள். முத்தவர் கிருஷ்ணா. அடுத்தவருக்கு வித்தியா என்று பெயர். இருவரும் மார்க்கம் Town Centre தனியார் கல்லூரியிற் படித்து வருகின்றனர்.

கிருஷ்ணா மிருதங்கக்கருமணி திரு. வாசுதேவன் இராஜலிங்கத்திடம் மிருதங்கம் பயின்று 2007ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 11ஆங் திகதி இளநிலை அரங்கேற்றமும் செய்துவிட்டான்.

இவையபாரதி: எத்தனை வயதில்?

கவிநாயகர்: ஒன்பது வயதில். இந்த அரங்கேற்றத்தில் ஒரு சிறப்பு நடந்ததைச் சொல்ல வேண்டும். எனது மகளின் பரதநாட்டிய அரங்கேற்றத்துக்குப் பாட்டுப் பாடியவர் சங்கீதபூஷணம் வர்ணகுலசிங்கம் அவர்கள். மகளின் மகளின் அரங்கேற்றத்துக்குப் பாட்டுப் பாடியவர் வர்ணகுலசிங்கம் அவர்களின் மகன் இசைக்கலைமணி திரு. வர்ண இராமேஸ்வரன் அவர்கள். வர்ணராமேஸ்வரன் அவர்களை நான் ஒழுங்கு செய்யவில்லை. அந்த ஒழுங்கு களையெல்லாம் செய்தவர் மிருதங்கக் கருமணி வாசுதேவன் அவர்கள்தான். தெய்வ சித்தம் எப்படி வேலை செய்திருக்கிறது என்று பாருங்கள்.

கிருஷ்ணாவின் தங்கை வித்தியா கலாபிரபா திரு. A. ஜெயதேவனிடம் வயலின் படித்து வருகிறாள்.

மகன் வாரணன் இப்பொழுது வங்கி ஒன்றில் வேலை பார்க்கின்றார்.

இவையபாரதி: மகள்?

கவிநாயகர்: மகள் இப்பொழுதும் Toshiba கம்பனியிலேதான். கணக்குப் பகுதியில் ஒரு பிரிவுக்குத் தலைவராக இருக்கிறார். வேறு வேறு இடங்களிலிருந்து வேலை வாய்ப்புகளும் இவரைத் தேடி வந்தன. Toshiba பழக்கப்பட்ட இடம் என்று சொல்லி அதிலேயே இருக்கின்றார். CMA அமைப்புக்கு விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றுகின்றார்.

மகனுக்கு 19.11.1999ல் திருமணம் நடந்தது. தாயார்தான் 1999 மார்ச்சில் கொழும்புக்கு மகனுடன் சென்று பதிவுத்திருமணத்தை முடித்துக்கொண்டு திரும்பினார். திருமணம் கண்டாவில் நடந்தது.

இவையபாரதி: பெண்ணைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை ...

பெண்ணுக்குத் துவித்தா என்று பெயர். அழகான பெண். தந்தையார் திரு. இராசநாயகம் தருமராசா இனுவிலைச் சேர்ந்தவர். தாயார் சித்திராவின் ஊர் சங்கானை. தருமராசா அவர்கள் ஒரு பொறியியலாளர். கொழும்பில் அரசாங்கத்தின் வீட்டுத்திட்டத்துக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர். அவருக்கும் இரண்டு பிள்ளைகள்தான். மூத்தவர் இரிவிகேசன், அடுத்தவர் துவித்தா. துவித்தா சிறுவயதிலிருந்தே கொழும்பில் வளர்ந்தமையால் முன்று மொழிகளையும் சரளமாகப் பேசுகிறார். வாரணனுக்கும் துவித்தாவுக்கும் ஒரு மகள். மீணாட்சி என்று பெயர். திருமதி விஜயலட்சுமி சீனிவாசகம் அவர்களிடம் சங்கீதம் படித்து வருகிறாள்.

இளையபாரதி: பேரப்பிள்ளைகள் எல்லோரையுமே கலைத்துறையில் ஈடுபடுத்தி விருக்கிறார்கள்.

கவிநாயகர்: நான் ஈடுபடுத்தவில்லை. அதெல்லாம் பெற்றவர்களின் ஆர்வந்தான். மக்கள், மருமக்கள் எல்லோருக்குமே கலையுணர்வு அதிகம். நான் பேரப்பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்ப் படியுங்கோ படியுங்கோ என்றும் சொல்லி வருகின்றேன். நேரமுள்ள நாட்களில் தமிழைச் சொல்லிக் கொடுத்தும் வருகிறேன்.

கன்டாவில் கலைகளைப் படிப்பிப்பதில் இருக்கும் ஆர்வம் தமிழைப் படிப்பிப்பதிற்பலருக்கு இருப்பதில்லை. எங்கள் பேரப்பிள்ளைகளைக் குழந்தைப் பருவத்தில் எனது மனவியார்தான் வளர்த்தார். அவர் நன்றாகத் தமிழ்ப் பேசுப் பழக்கியிருந்தார். பாடசாலைக்குச் செல்லத்தொடங்கிய பின்னர் தமிழ்ப் பேச்சுப்பழக்கம் குன்றிவிட்டது. ஆங்கிலந்தான் அதிகம் பேசுகிறார்கள். இப்பொழுதெல்லாம் யோசித்து யோசித்துத்தான் தமிழ்ப் பேசுகிறார்கள். என்னுடன் ஆங்கிலம் பேசக்கூடாதென்று அவர்களுக்குச் சட்டம் பிறப்பித்திருக்கிறேன். சனி ஞாயிறுகளில் வீட்டிலே தமிழ்தான் பேச வேண்டும் என்று பெற்றோரும் அவர்களை வற்பறுத்தி வருகிறார்கள். பேசுப் பழக்குவதோடு எழுத வாசிக்கவும் பிள்ளைகளுக்குத் தெரிய வேண்டும். எழுத்துக் கட்டைகள், எழுத்துருளி எல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

இளையபாரதி: அது என்ன எழுத்துருளி?

கவிநாயகர்: ஆங்கிலத்தில் abacus எனப்படும் கருவி கணக்குப் பார்க்கும் உருண்டை உருளிகளைக் கொண்டது. இது எழுத்துக்களைப் படிப்பிக்கும் சதுர உருளிகளைக் கொண்டது. உதாரணமாக ஒரு பக்கத்தில் அ என்றிருக்கும். அதனைத் திருப்பினால் அம்மா என்ற சொல் வரும். அதனைத் திருப்பினால் ஆ என்ற எழுத்துவரும். அதனைத் திருப்பினால் ஆடு என்ற சொல் வரும். இப்படியே உயிரெழுத்துக்களும் மெய்யெழுத்துக்களும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒரு சிறப்பு என்னவென்றால் சொற்களுக்குப் படங்களும் தரப்பட்டுள்ளன.

இளையபாரதி: யார் இதைத் தயாரித்து விற்கிறார்கள்?

கவிநாயகர்: அகரம் என்கின்ற அமைப்புத் தயாரித்துச் சந்தைப்படுத்திவருகின்றது. tvி யில் விளம்பரம் வருகுதே. இப்பொழுதெல்லாம் வீட்டுத் தமிழ்க் கல்விக்கு நிறையவே உபகரணங்கள் இருக்கின்றன. தமிழ் வழிகாட்டி என்ற பெயரில் கன்டாவில் உள்ள சோதி வெளியிட்டிருக்கின்றது. திருமதி வி. முருகையா அவர்களும் தமிழ்ப் படிப்புக்கு உகந்த பயிற்சி நூல்களை ‘வாருங்கள் எழுதுவோம்’ என்ற பெயரில்

வெளியிட்டிருக்கின்றார். இவை தவிர குரு அரவிந்தன், சின்னையா சிவநேசன் ஆகியோர் குழந்தைகளுக்கென்று பாடல் நூல்களும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இவையபாரதி: குழந்தைப் பிள்ளைப் பாடல்கள் நீங்களும் பாடியிருக்கிறீர்களே!

கவிநாயகர்: நானும் பல பாடல்கள் பாடியிருக்கிறேன். இவற்றை எல்லாம் எமது மக்கள் நன்கு பயன்படுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. நான் இவை எல்லாவற்றையுமே எனது பேர்ப்பிள்ளைகளுக்கு வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

இவ்வாண்டு ஏப்பிரல் மாதம் 19ஆண் திகதி கண்டாக் கந்தசவாயி கோயிலில் திருமதி வரதா சன்முகநாதன் அவர்களுடைய தமிழிற் பாடுவோம் என்ற நூல் வெளியீடு எனது தலைமையில் நடந்தது. நான் தலைவர் என்றாலும் கூட்டத்தைச் சிறுவர்கள்தான் நடத்தினார்கள். ஆசிரியை வரதா அதனை ஒரு சிறுவர் விழாவாகவே ஒழுங்கு செய்திருந்தார். அந்த விழாவிலே எனது பேர்த்தி வித்தியாவும் அந்நாலில் இடம்பெற்ற ஒரு சிறுவர் பாடலைச் சிறப்பாகப் பாடிக் காட்டினாள்.

மகன் வாரணன் எனது பணிகளுக்குப் பக்க பலமாக இருந்துவருகின்றார். எனக்குக் கொஞ்சம் கணினி கற்பித்துத் தந்தவர் அவர்தான். கணினியில் தமிழ் எழுத்துக்களை ஏற்றித் தமிழில் எழுதப் பழக்கியவரும் அவர்தான். முன்பெல்லாம் தாள்களிலேதான் ஆக்கங்களை எழுதிவந்தேன். மகன் கணினி வாங்கித் தந்தபின் கணினியில் எழுதி வருகின்றேன். kavithai.com என்ற பெயரில் இணையத்தளம் ஒன்றை நடத்தி, அதில் எனது படைப்புகளை உலகத்துக்கு அறிமுகங்குசெய்தும் வருகின்றார். அவருக்கும் கவிதை வரும். நாடகமும் நடிப்பார். குரும்பசிட்டி நலன்புரி சங்கத்தின் செயற்குழுவிற் காலத்துக்குக் காலம் பல பதவிகளை வகித்து அதன் முயற்சிகளுக்கு உதவிவருகின்றார். அதிகம் பேசமாட்டார். யாருக்கும் தீங்கும் நினையாத செம்மனம் படைத்தவர்.

இப்பொழுது நானும் மனைவியும் மகள் வாணியுடன் வாழ்ந்து வருகிறோம். மகள் ஒரு வேகம் மிகுந்த மடிக் கணினி வாங்கித் தந்திருக்கின்றார். மருமகன் புத்தகங்களை வைப்பதற்கென்று அடிவாரத்தில் அறை ஒன்றை நவீன முறையில் அமைத்துந் தந்திருக் கின்றார். எனக்கென்று மின்னஞ்சல் முகவரி ஒன்றையும் பெற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார். நேரமுள்ளபோது கூட்டங்களுக்கும் என்னை ஏற்றி இங்குக்கின்றார்.

இப்படி எனது குடும்பம் விநாயகப் பெருமான் அருளினாலே ஒரு பல்கலைக் கழாகத்தான் இருந்துவருகிறது. எனக்கு மற்றுமொரு குடும்பம் இருக்கிறது. அதுபற்றி அடுத்த வாரம் சொல்கிறேன்.

இவையபாரதி: என்ன, என்ன? மற்றுமொரு குடும்பமா? அதற்கு அடுத்தவாரம் வரை தலையைக் கிளறிக்கொண்டு நாங்கள் இருக்க வேண்டுமா? கடுமையான சோதனை. நன்றி ஜூயா.

கவிநாயகர்: வணக்கம்.

52. நிறைவரடல்

25.08.2008

இளையபாரதி: வணக்கம் நேயர்களே! கனடிய ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன வாயிலாகக் கவிஞர் கந்தவனம் ஜீயா அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றின் 52ஆவது அங்கத்துள் நுழைகின்றோம். இந்தத் தொடரை நிறையப்பேர் கேட்டு உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இன்று இதனை நிறைவசெய்யப் போவதாக ஜீயா கூறுகிறார். இன்னுங் கொஞ்ச நாட்கள் இந்த நிகழ்ச்சி நீளாதா என்று நினைக்கின்றவர் நிறையப் பேர் இருப்பார்கள். எனினும் ஒரு எழுத்தாளர், கவிநாயகர், சொற்பொழிவாளர், கல்விமான், வெளிநாடுகளிலும் நன்கு அறியப்பட்ட ஒரு பெரியாளின் வரலாறு 52 வாரங்கள் ஓடியிருக்கிறதென்றால் நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும். இந்த வரலாறு ஏறக்குறைய இலங்கை சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பாக ஆரம்பித்து இப்பொழுது உரிமைக்காக விடுதலைப் புலிகள் போராடுகின்ற காலகட்டம்வரை தொடர்ந்திருக்கிறது. இன்னும் ஒரு 50, 60 ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு இந்த நாலை வாசிப்பவர்கள் பழைய தரவுகள் மூலம் அந்தத்தக் காலகட்டங்களில் நடந்த சம்பவங்களை, வாழ்ந்த பெரியவர்களை எல்லாம் தெரிந்து கொள்வதற்கும் நல்ல வாய்ப்பாக இருக்கும். வணக்கம் ஜீயா!

கவிநாயகர்: வணக்கம் கலைஞர் இளையபாரதி அவர்களே! வணக்கம் நேயர்களே! 52 வாரங்கள் என்னோடு பயணங்க செய்த கலைஞர் இளையபாரதி அவர்களுக்கும் நேயர்களுக்கும் நன்றிகூறி விடைபெறும் கட்டம் வந்துவிட்டது. எல்லாம் வல்ல விநாயகப் பெருமானின் இன்னருளாலே இந்த வரலாற்றுத் தொடரை நிறைவசெய்கின்ற இவ்வேளையிலே,

தங்கள் மகனின் சிறப்புக்களைக் கேட்டு ஈன்ற பொழுதிலும் பெரிதுவந்த வண்ணம் வானுறையும் எனது தந்தையார் விநாயகரையும் தாயார் சின்னம்மாவையும் அவர்கள் இறந்தபின் என்னைச் சிறந்த முறையில் வளர்த்த தாய்மாமன் தம்பியையா தம்பாப்பிள்ளையையும் மாமி சின்னம்மாவையும் நினைந்து கையெடுத்துக் கும்பிடுகின்றேன்.

ஓழுக்கத்தையும் கட்டுப்பாட்டையும் எனக்குக் கற்பித்த நுணாவிற் கணேச வித்தியாசாலைத் தலைமை ஆசிரியர் பெருந்தகை திரு. சிவம் கந்தையா,

என்னை முதன் முதலாக நடிக்க வைத்த ஆசிரியர் திரு. பி.டி. சின்னையா,

எனது முதற் கட்டுரையைத் திருத்தி அதனை ஈழகேசரிக்கு அனுப்பி வைத்த எனது முத்த தமையனார் திரு. வி. பசுபதி,

அதனை வெளியிட்டு எழுத்துலகுக்கு என்னை இனங்காட்டித் தொடர்ந்து ஊக்குவித்த ஈழகேசரி ஆசிரியர் திரு. இராஜ அரியரத்தினம்,

எனது மேற்படிப்புக்குப் பெரிதும் உதவியாக இருந்த தமையனார் திரு. வி. மார்க்கண்டு ஆகியோரையும் வணங்குகின்றேன்.

எனது கட்டுரைகளின் சிறப்புகளை அவ்வப்போது வகுப்புகளில் எடுத்துச் சொல்லி, அவற்றின் சில பகுதிகளை வகுப்பு மாணவருக்கு வாசித்துக்காட்டியும் வேறுபிற

வழிகளிலும் என்னைச் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் முதன்மைப்படுத்திய தமிழ்த்துறைத் தலைவர் திரு. பூ. ஆலாலகுந்தரஞ் செட்டியார் அவர்களுக்கும்

கோவைக் கலைக் கல்லூரியில் எனது பேச்சு வன்மையாற் பெரிதும் கவரப்பட்டு ஆங்கிலப் பேச்சுப்போட்டிகளில் என்னை ஈடுபடுத்திய ஆங்கில விரிவரையாளர் திரு. கிருஷ்ணராவ் அவர்களுக்கும்

எனது சந்தேகங்களைத் தீர்க்கும் ஞானகுருவாக விளங்கிய தென்மயிலை பண்டிதர் இ. நமசிவாயம் அவர்களுக்கும் எனது மதிப்பைச் செலுத்துகின்றேன்.

எனக்கு ஆசிரியர் நியமனம்பெற வழிகாட்டிய எனது ஊரவர் நண்பர் திரு. த. பத்மநாதனுக்கும் நியமனம் தந்த மாத்தளை புனித தோமையார் கல்லூரி அதிபர் வண. எட்டன் தி சில்வா அவர்களுக்கும் இளவுயதிலேயே என்னைக் கல்லூரி ஒன்றுக்கு அதிபராக்க முன்வந்த கல்வி அமைச்சக் கல்விமான் திரு. E.L. விஜயமான அவர்களுக்கும் நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

எனது நூல்களை ஆரம்பகாலத்தில் அழகுற வெளியிட்ட இளம்பிறை திரு. எம்.ஏ. ரஹ்மான், சமயத்துறையில் என்னை ஈடுபடுத்திய தூர்க்காதூரந்தரி கலாநிதி செல்வி தங்கம்மா அபாக்குட்டி, இலங்கை வாணோலி நிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொள்ள வைத்த கலாநிதி கே.எஸ். நடராசா, கலாசோதி சானா, ஹரிஹர சர்மா,

தென் அபிரிக்காவுக்குச் செல்ல வழிவகுத்த நண்பர் திரு. பி. ஜே. குலசிங்கம், கனடாவில் என்னையும் எனது குடும்பத்தையும் வரவேற்ற நண்பர் திரு. வி. ஆனந்தராஜா, தொடக்க காலத்தில் எனக்குப் பலவழிகளிலும் உதவியாக இருந்த திரு. கோபால் மயில்வாகனம்,

எனது வரலாற்றை முதன்முதலாக நூலாக எழுதி மணிவிழாவும் எடுத்த திரு. எஸ். ஜெகதீசன் (கனடாவில் நடந்த முதல் மணிவிழாவும் இதுவாகும்),

மணிவிழா ஆண்டை மொன்றியலில் நிறைவுசெய்த தமிழாலயம் கவிதாராஜன் மற்றும் நன்பர்கள்,

தாயகத்தில் ஈழநாட்டு இதழில் என்னைப்பற்றி திரு. கோபாலரத்தினம் எழுதிய ஒரு முக்கியமான கட்டுரையை அது வெளிவந்த காலத்திலேயே வெட்டி வைத்திருந்து பின் கனடாவுக்கு வந்தபோது கூடவே அக்கட்டுரையையும் பாதுகாப்பாகக் கொண்டுவந்த எனக்குத் தம்பிமுறையான முன்னைநாள் இலங்கைச் சுற்றுப்பயண இயக்குநர்களில் ஒருவரான திரு. தெய்வேந்திரா இராசையா,

கனடாவில் முதன்முதலாக வாணோலியில் என்னைப் பேச வைத்த திரு. ப. ஞானேஸ்வரன், என்னைப் பல தடவைகள் சிறப்புச் செய்த தமிழர் தகவல் ஆசிரியர் திரு.எஸ். திருச்செல்வம், தொலைக்காட்சியில் முதன்முதலாக என் முகத்தைக் காட்டிய திரு. சிறீனிவாசன்,

பத்திரிகைகளில் வரும் எனது கவிதைகளை வெட்டி எடுத்துப் பிரதிகள் பண்ணி அவற்றைக் கனடாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் இருக்கும் தனது நண்பர்களுக்கு அனுப்பிவந்த எனது தலையாக இரசிகை வித்துவான் திருமதி தங்கராணி நடராசா,

என்னைக்கொண்டு கண்டிய கீதத்தைத் தமிழாக்கம் செய்வித்து அதனை எங்கும் பாடுவித்து வரும் அதிபர் பொ. கனகசபாபதி, என்னைப்பற்றிக் காவியம் பாடிய கவிஞர் இரா. சம்பந்தன், காவியம் பாட இருந்த அமரர் கவிஞர் நிலா குதாசன், எனது கவிதைகள்பற்றிப் பல நயவுரைகள் எழுதிய சிந்தனைப்பூக்கள் திரு. எஸ். பத்மநாதன்,

‘தமிழ் எங்கள் உயிருக்கும் மேல்’ என்ற எனது பாடல் வரியைத் தனது வெற்றிமணி என்ற பத்திரிகையின் தாரரை மந்திரமாக வைத்துக்கொண்ட ஒவியக்கலைவேள் கலாநிதி. மு.க.சு. சிவகுமாரன், இனையத்தளத்தில் என்னை ஏற்றிய எனது மகன் திரு. வாரணன், எனது வரலாற்றைக் கவிதை நடையில் எழுதி முடித்த பல்கலைச்செல்வர் முஹமத் ஹஜன்ஸீர்,

கவிஞர் கந்தவனம் கண்டியத் தமிழ் இலக்கியத் தந்தை என்று பாராட்டிய சட்டத்தரணி திரு. மனுவல் யேசுதாசன்,

உலகப் பல்கலைக்கழகம் எனக்குக் கௌரவ கலாநிதிப்பட்டம் தருவதற்கு முயற்சிகள் எடுத்த குரும்பசிட்டி திரு. த. புவனேந்திரன், பழநி கலாநிதி இளங்கம்பன், அதனைப் பாராட்டி ஆசிரிய தலையங்கம் எழுதிய உதயன் இதழ் ஆசிரியர் திரு. ஆர். என். லோகேந்திரவிங்கம்,

அதுகுறித்து மகிழ்ந்து பாராட்டு விழாக்கள் எடுத்த -

அருணோதயக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கம்,
குரும்சிட்டி நலன்புரி சபை,
எழுத்தாளர் இனையயம்,
ஓன்ராறியோ இந்துசமயப் பேரவை,
உலகச் சைவப் பேரவை, கண்டாக் கிளை,
சிவதூண்டன் நிலையம்,
சைவ சித்தாந்த மன்றம்,
யேர்மனி வெற்றிமணி வாசகர்கள்,
சுவிழ்சலாந்து நண்பர்கள்,

சிறப்புச் செய்த வரசித்தி விநாயகர் ஆலயம், செல்வமலைப் பிள்ளையார் கோயில், தமிழர் தகவல், மகாஜினக் கல்லூரி முதலாய அமைப்புகள்,

‘யேர்மனியில் கந்தவனம்’ என்ற நூலை எழுதிய வெற்றிமணி ஆசிரியர் மு.க.சு. சிவகுமாரன், தாயகத்தில் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த எனது ஆக்கங்கள் சிலவற்றை அரச ஆவணத் திணைக்களத்தில் தேடிப் பெற்றுத்தந்த எனது மாணவர் திரு. அருணாசலம்பிள்ளை,

கண்டாவில் எனது நூல்கள் பலவற்றை வெளியிட்டும் பேச்சுக்களை ஒலிநாடாக்களாக்கி விநியோகித்தும் வரும் இந்து சமயப் பேரவை, குறிப்பாக அதன் வெளியீட்டுப் பிரிவுக்குப் பொறுப்பாக இருந்துவரும் திருமுறைச் செல்வர் திரு. சிவ. முத்துவிங்கம்,

தமிழ்நாட்டில் எனது ஆக்கங்கள் பலவற்றை வெளியிட்டுத் தமிழ்க்கறும் நல்லுலகெங்கணும் என்னை அறிமுகப்படுத்திவரும் காந்தளகம் அதிபர் மறவன்புலவு திரு. க. சச்சிதானந்தன்,

எனது கவிதைகளைச் சுவைத்துக் ‘கந்தவனத்தின் கவிதைவளம்’ என்ற நூலை எழுதிய எனது பெருமதிப்பக்குரிய வித்துவான் க. செபரத்தினம்,

எனது தமிழ் மற்றும் சமயப் பணிகளுக்கு அவ்வப்போது உதவிவரும் நண்பர்கள் திரு. அன்றனி செல்வராஜா, டாக்டர் க. இரவீந்திரன், சட்டத்தரணி மனுவல் யேசுதாசன், அமெரிக்காவில் இருக்கும் டாக்டர் திருமதி நிர்மலம் நகுலேந்திரன்,

என்னை எழுதவிட்டுக் குடும்ப அலுவல்களைத் தான் கவனித்துவரும் எனது அன்புத் துணையியார் தவமணி,

எல்லோரையும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன், நன்றியுடன்.

மற்றும் ஒருவருக்கும் நன்றி சொல்ல வேண்டும். அவர் ஒரு வித்தியாசமான மனிதர். வித்தியாசமான சிந்தனையாளர். உன்னதமான நடிகர். ஒப்பற்ற கலைஞர். என்னைப்பற்றி அதிகம் பேசாத் என்னைப் பிடித்து எனது வரலாற்றைச் சொல்ல வைத்த வெற்றிக் கலைஞர் இளையபாரதி அவர்களையும் இத்தொடரை ஒழுங்காக்க கேட்டு அவ்வப்போது நயவுரைகளும் திருத்தக் குறிப்புகளும் சொல்லி ஊக்குவித்த கண்டிய ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன நேயர்களையும் நான் என்றுமே மறக்கமுடியாது.

என்ன இன்றைக்குப் பேசாமல் இருக்கிறியள்?

இளையபாரதி: உங்களைக் குழிப் விரும்பாது பேசாமல் இருந்தேன். கூடவே வரலாறு நிறைவுக்கு வரப்போகின்றதே என்ற நினைவும் என்னைக் கொஞ்சம் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது.

கவிநாயகர்: சரியாய்ப் போசுக! வரலாறு நான் வாழும் வரை வளர்ந்து கொண்டுதானே இருக்கும். நிறைவுக்கு வராது. இந்தத் தொடர்தான் நிறைவுக்கு வருகிறது. அவ்வளவுதான்.

இளையபாரதி: அது சரி ஜயா, உங்களுக்குக் கிடைத்த கௌரவங்கள்பற்றியும் சொல்லி முடித்தால்தான் வரலாற்றுக்கு ஒரு மகுடம் வைத்ததுபோல இருக்கும்.

கவிநாயகர்: கௌரவங்களைப் பற்றி நானே சொல்வது கௌரவமாக இருக்காது. முக்கியமான மணிவிழா, கலாநிதிப்பட்டப் பாராட்டுக் கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன்.

இளையபாரதி: கவிநாயகர், கவிமணி என்று பல பட்டங்களை மக்கள் உங்களுக்குச் சூட்டியிருக்கிறார்கள். அவைபற்றிய விவரங்களும் வரலாற்றில் வரவேண்டும். உங்களைப் பற்றிய விவரங்களை நீங்கள் சொன்னால்தான் எங்களுக்குத் தெரியவரும். எனவே கௌரவங்களைப் பற்றிச் சொல்வது தற்பெருமையாகும் என்பதையிட்டுக் கவலைகொள்ளாது, அவற்றையும் நீங்கள் கூறவேண்டும் என்பதே எங்கள் விருப்பம்; வேண்டுகோள்.

கவிநாயகர்: என்னைக் கவிஞர் என்று எல்லோரும் அழைக்க வைத்தவர் ஈழநாடு ஆசிரியர் திரு. கோபாலரத்தினம் அவர்கள்தான். என்னைப் பற்றிய செய்திகளை ஈழநாடு இதழில் வெளியிடும் பொழுதெல்லாம் கவிஞர் கந்தவனம், கவிஞர் கந்தவனம் என்றே குறிப்பிடுவார். கவிஞர் என்ற பெயர் என்னுடன் ஓட்டிக்கொண்டதற்கு அவர்தான் காரணம். அதனை ஒரு பட்டம் என்று சொல்லிவிட

முடியாது. கவிதை எழுதுகின்றவர் கவிஞர். அந்தப் பொருளில் அவர் என்னைக் கவிஞர் என்று எழுதினார்; அழைத்தார். அவரைப் பின்பற்றி மற்றவர்களும் கவிஞர் என்று அழைக்கலாயினர்.

இளையபாரதி: பெரும்பாலும் கவிஞர் என்பதைவிட, கவிநாயகர் என்றுதானே உங்களைப் பலரும் இக்காலத்தில் அழைக்கிறார்கள்.

கவிநாயகர்: கவிநாயகர் என்பது என்னுடைய புனைபெயர். இதுபற்றி உங்களுக்கு ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். அதனை எனக்கொரு பட்டமாக்கியவர் எனது வரலாற்று ஆசிரியர் திரு. ஜெகதீசன் அவர்கள்தான்.

1970ல் என்று நினைக்கிறேன் எனக்கு ஒரு வித்தியாசமான பட்டம் வழங்கப்பட்டது. அதனைச் சென்னை ஜஸ்ஸிவரிய ஆசிரியரம் நான் எழுதிய இலக்கிய உலகம் என்ற நாலுக்கு வழங்கியது. வழங்க வைத்தவர் அதன் வெளிபிட்டாளர் திரு. எம்.ஏ. ரஹ்மான் அவர்கள்.

இளையபாரதி: பட்டம் என்னவென்று சொல்லுங்கோவன்!

கவிநாயகர்: பண்டிதமணி. அப்படிச் சொல்லவே எனக்கு ஒருமதிரி இருக்கிறது. அதனை எனது தகைமைக்கு மிஞ்சிய பட்டம் என்னிப் பறணிற் கருட்டி வைத்துவிட்டேன். எங்கள் மத்தியில் பண்டிதமணி என்றால் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்தான். அதனால் நான் அந்தப் பட்டத்தை வைத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

1973ல் **கவிமணி** என்ற பட்டத்தை அருணோதயக் கல்லூரியில் அருட்கவி விநாசித்தம்பி அவர்கள் தந்தார்கள்.

1994ல் தமிழர் தகவல் விருது கிடைத்தது. அதே ஆண்டு மொன்றியலில் தமிழாலயம் நடத்திய மணிவிழாவில் **மதுரகவி** என்ற பட்டத்தை அளித்துச் சிறப்பித்தனர்.

2000த்தில் **இலக்கிய வித்தகர்** என்ற பட்டத்தைக் குரும்பசிட்டி நலன்புரி சபை வழங்கியது.

2001ல் இந்துசமயப் பேரவை சார்பில் வித்துவான் கு.வி. மகாலிங்கம் அவர்கள் **திருவருட்கவி** என்ற பட்டத்தைச் சூட்டினார். அதே ஆண்டுக்குரிய சிறந்த சேவையாளர் விருதை சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை நினைவு மன்றம் வழங்கியது. மன்றத்துக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர் நண்பர் A. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள். அவர்தாயகத்துப் பத்திரிகைகளிலும் என்னைப்பற்றிய செய்திகளை வரச்செய்திருந்தார். அவற்றினைப் படித்தவிட்டு அங்குள்ள எனது உறவுகள் தொலைபேசித் தொடர்புகொண்டு பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்தார்கள்.

2003 யூலையில் திருத்தொண்டர் புராணச் சொங்பொழிவுத் தொடர் நிறைவு விழாவிலே **சைவதுறந்தர்** என்ற பட்டத்தை அளித்து இந்துசமயப் பேரவை சிறப்பித்தது.

2005ல் **சீவத்தமிழ்ப் பாவலர்** என்ற பட்டத்தை அருள்மிகு வரசித்தி விநாயகர் ஆலயத் தாபகரும் பிரதம குருக்களுமாகிய வண. விஜயகுமார் பஞ்சாட்சரக் குருக்கள் சூட்டிச் சிறப்பித்தார்.

2006ல் உதயன் பத்திரிகை நடத்திய முதல் விருது விழாவில் இலக்கியத் துறைக்கான விருது கிடைத்தது. அதே ஆண்டு பத்திரிகாளி அம்மன் ஆலயம் வித்தியாபூவின் என்ற விருதை வழங்கியது. பத்திரிகாளி அம்மன் மஞ்சத் திருவிழாபற்றிய உங்கள் ஓலிபரப்புக் கேட்டேன்.

இனையபாரதி: புதிய மஞ்சம். 20 அடியிலே முதன்முதலாக எங்களுடைய சிற்பக் கலைஞர் ஜெயராசா அவர்களால் அமைக்கப்பட்டது.

கவிநாயகர்: ஆலயக் குருக்கள் சிவரீ சூரேஷ் ஜயாவும் சிவரீ இரமேஷ் ஜயாவும் வித்தியாசமான சிந்தனையுடையவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். கம்பருக்கு முதன்முதல் விழா எடுத்தவர்கள் அவர்கள்தான். சிலர் கம்பருக்கும் காளிக்கும் என்ன தொடர்பு என்றும் கேட்டார்கள். நான் அங்கு பேசுகையில் அவர்களுக்குப் பதில்கூறுகின்ற வகையில் கம்பர் ஒரு காளி வழிபாட்டுக்காரர் என்ற வரலாற்று உண்மையை வெளிப்படுத்தினேன். பத்திரிகாளி கோயிலில் நடந்த கம்பர் விழாவுக்குப் பிறகுதான் பலருக்குக் கம்பருக்கும் காளிக்குமுள்ள தொடர்பு தெரியவந்தது.

2007ல் பேரூர் ஆதீன முதல்வர் வண. சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகளார் சுவிழ்சலாந்தில் நடந்த உலகச் சைவப் பேரவையின் 11ஆவது சைவ மாநாட்டில் திருநெறிய பாவலர் என்ற பட்டத்தை வழங்கியருளினார். அதே மாநாட்டில் உலகச் சைவப் பேரவை சிவநெறிச் செம்மல் என்ற பட்டத்தை அளித்தது.

இனையபாரதி: இவற்றுள் நீங்கள் மிகுந்த பெருமையுடன் பெற்றுக்கொண்ட விருதாக எதனைச் சொல்லவீர்கள்?

கவிநாயகர்: வழங்கியவருடைய தகைமை பெருமையைக்கொண்டு பார்த்தால் கயிலைக்குருமணி சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகளார் அருளிய பட்டத்தைச் சொல்லலாம். அவர் கோவை பேரூர் ஆதீன முதல்வர்; தூய துறவி; பூச நீறுபோல் உள்ளமும் புனிதமானவர்; ஒப்பற்ற அறிஞர்; உன்னத பேச்சாளர்; எனது தீசாகுரு.

இவ்விதமான கொரவங்களிலும் என்னை மிகவே பெருமைப்படுத்திய வேறுவிதமான மதிப்புகளும் நடந்திருக்கின்றன. எனக்குத் தொல்காப்பியம் பாடிப்பித்தவரும் எனது ஜயங்கள் பலவற்றைத் தீர்த்த குருவாக நான் போற்றுகின்றவருமாகிய பண்டிதர் இ. நமசிவாயம் அவர்கள் தமது ‘சந்திதிக் கந்தன் சதகம்’ என்ற நூல் வெளியீட்டு விழாவுக்கு வயதிலே குறைந்த என்னைத் தலைமை வகிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டதைச் சிற்பார்ந்த மதிப்பாகவே கருதுகின்றேன். அவரோடு தொடர்புடைய மற்றும் ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்ல வேண்டும்.

அவருக்குச் சமாதான நீதவான் பட்டம் வழங்கியதையடுத்து ஒரு பாராட்டு விழா கட்டுவனில் நடந்தது. விழாவுக்குப் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் தலைமை தாங்க அழைக்கப்பட்டார். வித்தியானந்தன் முகாமையாளராக இருந்த வீமன்காமம் மகாவித்தியாலயத்தில் பண்டிதர் தலைமையாசிரியராக இருந்தவர். அந்த வகையில் இருவருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பும் நல்லவற்றும் இருந்து வந்தது பேராசிரியர் உரிய நேரத்துக்கு வரவில்லை. மன்றபம் நிறைந்த கூட்டம் காத்துக்கொண்டிருந்தது. ஒரு மணித்தியாலம் போறுத்துப் பார்த்தார்கள். அதன்பின் நான் இருந்த இடம்நாடி விழாக்குமுப் பெருமக்கள் சிலர் வந்து நீங்கள்தான் தலைமை தாங்கி விழாவை நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டது பெரிய

மதிப்பாக இருந்தது. நான் அதனை அறவே எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏனெனில் அந்த மண்டபத்தில் என்னிலும் சிறந்த படிப்பாளிகளும் பேச்சாளர்களும் சட்டத்தரணிகளும் என்று மிகுந்த புகழாளர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் ஒருவரைக் கேளாது விழாக்கும் என்னைத் தலைமை தாங்கும்படி கேட்டதை இன்றும் பெருமையுடன் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.

இவையபாரதி: பேராசிரியர் வந்தாரா அல்லது வரவே இல்லையா?

கவிநாயகர்: வந்தார். எனது தலைமையுரை முடிகின்ற கட்டத்தில் வந்தார். அதன்பிறகு அவரைத் தலைமைதாங்கி நடத்தும்படி கேட்டு நான் அமர்ந்துகொண்டேன்.

இதுபோன்ற மற்றொரு சிறப்பையும் நான் அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு. அதுபற்றி உங்களுக்கும் சொல்லியிருக்கிறேன். சில விடயங்கள் இந்த வரலாற்றில் கூறியது கூறல் என்ற குற்றத்துக்குள்ளாகப் போகின்றன.

இவையபாரதி: ஐயா! வானொலியில் நாங்கள் அது பார்ப்பதில்லை. நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள் ...

கவிநாயகர்: வானொலியில் அதற்கு இடமுண்டு. ஏனென்றால் நேயர்கள் இடைநேரத்திலும் வந்து வானொலிப்பொட்டியைப் போடுவார்கள். முதலநாட் கேளாது அடுத்தநாட் கேட்பார்கள். அத்தகையவர்களை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு சில விடயங்களை நீங்கள் அடிக்கடி திருப்பிச்சொல்ல வேண்டிவரும். அந்த வகையில் நானும் முன்பு சொன்னதைக் கேளாதவரும் இருக்கலாம். ஆனபடியால் உங்கள் அனுமதியுடன் சொன்னதைச் சொல்லலாம்.

காங்கேசன்துறை இளந்தமிழர் மன்றம் அதன் ஆண்டுவிழாவுக்கு அடுத்தடுத்து ஆறுதடவைகள் அழைத்துப் பேச வைத்ததுமன்றி, எனது பேச்சுக்களை ஓலிப்பதிவு செய்து என்னைப்போலப் பேசப்பழகியது நான் எவ்வளவுக்கு அவர்களைக் கவர்ந்திருந்தேன் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

இவையபாரதி: கீதவாணி அதிபர் இராஜ்குமார் உங்களைப் பார்த்துத்தான் தான் பேசப் பழகியது என்று எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்.

கவிநாயகர்: அவரும் அந்த மன்றத்திலே இருந்தவர். இப்படிப் பல சம்பவங்கள். உலகத்திலே எந்த மனிதனும் தனித்து இயங்குவதில்லை; இயங்கவும் முடியாது. ஏனென்றால் மனிதன் ஒரு சமூக விலங்கு. அந்த வகையில் எனது வரலாறு தனி ஒருவன் வரலாறு அல்ல. முடிந்த அளவுக்கு, அதாவது எனது நினைவுக்கு எட்டிய அளவுக்கு நான் உதவி செய்தவர்களிலும் எனக்கு உதவிசெய்தவர்களை எனது வரலாற்றோடு இணைத்திருப்பதை நேயர்கள் கவனித்திருப்பார்கள்.

இந்த வரலாற்றுத் தொடரை நீங்கள் நடத்திய விதமும் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. ஒரு மரத்துக்குப் பல கிளைகள் இருப்பதைப்போல இந்த வரலாற்றுக்கும் பல கிளைகள். இலக்கியம், சமயம், அரசியல், பலவிதமான சமுதாயப் பிரச்சனைகள் என்று பலவகையான பொருள்கள் பற்றியும் நாம் பேசியிருக்கிறோம். நேயர்களையும் நீங்கள் பேச வைத்திருக்கிறீர்கள். அந்த வகையில் இது ஒரு வித்தியாசமான வரலாறு. சாதாரணமாகச் சொல்லப்படுவதுபோல ஒர் ஊரிலே ஒரு இராசா இருந்தார் என்று தொடங்கி இராசாவைப் பற்றிமட்டும் சொல்லப்பட்ட கதையல்ல.

இதனைக் கேட்டு நாங்கள் இருவரும் முன்வைத்த கருத்துக்களின் படி மக்கள் நடப்பார்கள் என்பதிலும் சுவைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் நன்கு அறிந்திருக்கிறோம். ஏராளமானவர்கள் கேட்டு மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். கானுக்கினாற் பொழுதெல்லாம் நேயர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; பெருமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்; பாராட்டியிருக்கிறார்கள். உங்களுக்கும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் இந்தத் தொடர் குறித்து நான் உண்மையிலேயே மனநிறைவு அடைகிறேன். நீங்கள்?

இளையபாரதி: நீங்கள் இப்போ கடைசியிலே நான் என்று சொன்னது எனக்கு அவ்வளவு மனத்திருப்பியான விசயமல்ல. நாங்கள் மனநிறைவு அடைகிறோம் என்று சொல்லியிருக்கவேண்டும்.

கவிநாயகர்: உங்களையும் உள்ளடக்கத்தான் நீங்கள்? என்று கேட்டேன்.

இளையபாரதி: நீங்கள், நான், நேயர்கள் எல்லோருமே இத்தொடர் குறித்து மனநிறைவு அடைந் திருக்கிறோம். ஏனென்றால் 52 வாரங்கள் - ஒரு வருடம். சில வாரங்கள் நாங்கள் சந்திக்கவில்லை - அந்தவகையில் ஒரு வருடத்தையும் தாண்டிய ஒரு நிகழ்ச்சியாக இது வந்துகொண்டிருந்தது. தொடக்கத்தில் இதுபோன்ற நிகழ்ச்சி இதுவரை எந்த வாணையிலும் வந்ததில்லை, வாணையித் துறைக்கு இப்படி ஒரு பெருமகனின் வாழ்க்கை வரலாறுபற்றிய ஒலிபரப்பு புதியது என்று நேயர்களுக்குச் சொல்லித்தான் ஆரம்பித்தோம்.

கவிநாயகர்: தாயகத்திலோ தமிழகத்திலோ அல்லது மேலை நாடுகளிலோ வாணையில் அதுவும் இவ்வளவு நீண்ட காலத்துக்கு தனிமனித வரலாறு ஒன்று ஒலிபரப்பப்பட்டதாக நானும் அறியவில்லை.

இளையபாரதி: உங்கள் வரலாற்றில் பல விடயங்களை நாங்கள் கற்றுக்கொண்டோம். ஒரு முழுமையான வாழ்க்கையைப் பெற்றுக்கொண்ட நிறைவு எனக்கும் இருக்கிறது. ஏனென்றால், எல்லா நேயர்களையும்விட, உங்கள் துணையியாரையும்விட, நான்தான் இந்த நிகழ்ச்சியை முழுமையாகக் கேட்டிருப்பேன் என்று நினைக்கின்றேன். காரணம், என்னுடைய செவிகளிற் பொருத்திய ஒலிவாங்கி வழியாக நிகழ்ச்சியை முதலிற் கேட்பவன் நான்தான். சில சமயங்களில் என்னை அழைத்துக்கூட உங்கள் வரலாற்றில் இருக்கக்கூடிய சில சந்தேகங்களை, நீங்கள்தானே பக்கத்தில் இருந்து கேட்டார்கள் என்று சொல்லி மக்கள் கேட்டுத் தெளிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பும் எனக்கு இருக்கிறது. அதாவது நெல்லுக்கிறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம் என்பதுபோல, பூமாலையோடு சேர்ந்த நாரும் ...

கவிநாயகர்: இல்லை, இல்லை! நீங்கள் அடிக்கடி உங்கள் அடக்கம் காரணமாக இப்படியெல்லாம் சொல்வதை நாங்கள் அறிவோம். நீங்கள் புல்லுமல்ல, நாருமல்ல.

இளையபாரதி: அதாவது, உங்களுடைய வாழ்க்கையைத் தெரிந்துகொண்டதால், உங்களோடு பழகியபடியால், உங்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கேட்டு நேயர்களோடு பகிர்ந்துகொண்ட காரணத்தினாலே எனக்கும் பயனுடையதாக இருந்தது என்று சொல்லவருகிறேன். அதையிட்டுப் பெருமைப்படுகிறேன்; மகிழ்ச்சியடைகிறேன். எங்கள் வாணையில் நிலையமும் சந்தோசப்படுகிறது. வாணையில் வந்த இந்த வரலாற்றுத் தொடரை ஒரு புத்தக வடிவமாக வெளியிட வேண்டும் என்ற மிகப்பெரிய ஆவங்கும் இருக்கிறது. அதனை எவ்வாறு நாங்கள் வெளியிடலாம் என்பதுபற்றி ஆலோசனை சொல்லுங்களேன்.

கவிநாயகர்: அதற்குமுன்னர், நீங்கள் என்னை எத்தனையோ கேள்விகள் கேட்டிருக்கிறீர்கள். அவற்றுட் பெரும்பாலானவை நேயர்கள் குறித்துக் கேட்கப்பட்டவை என்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டதுண்டு. இரண்டொன்று என்னை மடக்கிப் பிடிக்கவும் கேட்டிருக்கலாம் ...

இளையபாரதி: ஜயையப்யோ நான் அப்படி ஒன்றும் கேட்கவில்லை ...

கவிநாயகர்: இப்போ நான் உங்களை ஒரு கேள்வி கேட்கப்போகிறேன்.

இளையபாரதி: கேள்வுங்கோ ...

கவிநாயகர்: கண்டாவிலே எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். என்னிலும் முத்தவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோருக்கும் மேலாக என்னை நீங்கள் தெரிந்து எனது வரலாற்றைச் சொல்ல வைத்தமைக்கு ஏதாவது பிரத்தியேகமான காரணங்கள் இருந்திருக்கின்றனவா? இது எப்படி உங்களுடைய மனத்திலே உதித்தது? இது ஒரு புதுவிதமான நிகழ்ச்சி ஆதலால் இதற்கு நான் தகுதியுடையவனை என்பது எனக்கே சந்தேகமாக இருக்கிறது. ஆனபடியால் ஒரு விளக்கம் நீங்கள் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

இளையபாரதி: இதற்கு உண்மையிலேயே முதன்முதலாக ஒரு சிந்தனையை முன்வைத்தவர் நண்பர் பாஞ்சாலன் ஜெகதீசன் அவர்கள். என்னை முதன்முதலாக ஊக்கப்படுத்தியவர் அவர்தான். அவர் சொன்ன உடனையே நான் சமுகத்தை விழித்துப் பாரக்கிறேன். சமூகத்திலே உழைக்கின்றவரும் நிறைய விசயங்களை எழுதிவருகின்றவருமாக நீங்கள் விளங்குகின்றீர்கள். அந்தாடன் ஒரு நல்ல பெருமகநுக்கு உரிய தகைமைகள் உங்களிடம் இருப்பததையும் நாங்கள் பார்க்கிறோம். அந்தப் பார்ப்பனவு பிழையில்லை என்பதை இந்த 52 வாரங்களும் எல்லா நேயர்களுக்கும் சொல்லி வைத்திருக்கும். அது ஒன்று.

இது ஒரு வரலாற்று ஆவணமாக இருக்கும் என்பது இரண்டாவது. வானொலியிலே ஒரு புதுமையைச் செய்யவேண்டும், அதுவும் முதன்முதலாகச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தோம்.

அடுத்தது ஒரு பெருமைக்குரிய விசயம் என்னவென்றால், நான் ஒரு பெரிய கல்விமானுமல்ல, அறிஞனுமல்ல. சாதாரணமான ஓலிப்பரப்பாளன். உங்களோடு சேர்ந்து உங்கள் வாழ்க்கையிலே நிறைய விசயங்களை, சமூக வாழ்க்கையோடு தொடர்பான பலவற்றை நாங்கள் படித்துக்கொள்ளக் கூடிய வகுப்பறையாகத்தான் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்க்கிறேன். அதாவது, நிறைய விசயங்களை உங்களிடமிருந்து கற்றுக்கொள்வதற்கு வாய்ப்பாக இந்த வாழ்க்கை வரலாறு இருக்கிறது. இதற்கு உங்களிலும்பார்க்கப் பொருத்தமான ஒருவர் கண்டியத் தமிழ் சமூகத்துக்குள் இருக்கிறாரா என்பது ஒரு கேள்விக்குறியான விசயம். ஆகவே இது எல்லோருக்குமே தெரிந்த ஒரு விடயம் - சரியான ஒருவரைச் சரியான நேரத்திற் கண்டுபிடித்துச் சரியான ஒரு நிகழ்ச்சியை நடத்தியிருக்கிறார் என்று எல்லோருமே சொல்வார்கள். சொல்லியும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தத் தொடர் வந்து எல்லோருக்குமே மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒரு தொடராகவும் அதே நேரம், உங்களுடைய குரல் வடிவமாகக் கேட்கின்ற ஒரு வாய்ப்பு - எழுத்து என்பதைவிட உங்கள் குரலில் உங்கள் வரலாற்றைக் கேட்கின்றபொழுது அதில் ஒரு தனிச்சிறப்பு இருக்கிறது.

அதைவிட இன்னுமொன்று, சொல்லலாமோ தெரியாது, வாழும்போது வாழ்க்கையிலே வாழுகின்ற கலைஞர்களையும் கவிஞர்களையும் பெருமைப்படுத்த வேண்டும் என்பதிலே அசையாத நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. என்ன காரணமென்றால், ஒரு குடும்பமாக இருந்தாலுங்கூட, மனைவி வாழுகின்றபோதே அவரைப் பெருமைப்படுத்துவதுதான் கணவனுடைய கடமை என்று நினைக்கிறேனேயோழிய அவர் இல்லாத ஒரு காலத்திலே பெரிய பெட்டி எடுத்து கலர் நோட்டில் அடிக்கிறதிலே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

கவினாயகர்: உதுபற்றி முன்னரும் நாங்கள் பேசியிருக்கிறோம். ஆனால் நான் ஒன்றும் வாதத்துக்கு வரவில்லை. நீங்கள் சொல்வதை நான் கேட்கிறேன்.

இவையபாரதி: அதாவது, நீங்கள் வாழும்போது உங்களுக்குச் செய்கின்ற கெளரவமாக இந்த நிகழ்ச்சியை நடத்த வேண்டும் என்கின்ற என்னை எங்களுக்கு இருந்தது. உங்கள் நேரத்தை ஒதுக்கி கண்டிய ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்துக்காக இந்த நிகழ்ச்சியை ஒரு வருடத்துக்கு மேலாக நடத்துவதற்கு நீங்கள் ஒத்துழைப்புத் தந்ததைப் பெரிய பொக்கிசமாகவே நான் நினைக்கிறேன்.

எனென்றால், பல அனுபவங்கள். ஒன்றைச் சொல்லலாம். ஒருமுறை சிங்கப்பூருக்குச் சென்றிருந்தேன். சென்றபின்னர் தான் என்னைப்பற்றி அவர்களுக்குத் தெரிய நேரந்தது. என்னைப்பற்றி யாரோ சொல்லி இருக்கிறார்கள். உடனே என்னை அழைத்து எனது ஒலிபரப்புத் துறை அனுபவங்களை வைத்து, அடுத்தநாள் நேரம் ஒதுக்கி ஒரு பட்டறையை நடத்தச் சொன்னார்கள். அங்கு 48 ஒலிபரப்பாளர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஏழஞ்சை மனிதத்தியாலம் நான் பட்டறை நடத்தினேன். எனவே எங்காவது போனால் பேட்டி எடுக்க மாட்டார்களா என்று அங்கலாய்க்கின்ற ஒரு உலகத்திலே என்னைக் கூப்பிட்டு ஏழரை மனிதத்தியாலயத்துக்கு ஒரு பட்டறை நடத்தும்படி கேட்டது எவ்வளவு பெருமையான விடயம். ஒருவரைப் பேட்டி எடுப்பதே பெரிய விடயம். ஒருவரின் வாழ்க்கையையே பேட்டி எடுக்கிறோம் என்று சொல்லும்பொழுது அது இந்தப் பூவோடு நாரும் மணம்பெறும் என்பது மாதறி, உங்களைப் பேசுகின்ற உலகம் என்னையும் பேசுக் கூடும் என்ற நினைப்பிருக்கிறது. அவ்வளவுதான்.

கவினாயகர்: நீங்கள் சொன்னதுபோல இதனை ஒரு மேலான கெளரவமாகத்தான் நான் மதிக்கின்றேன். இதனை நன்கு திட்டமிட்டு செய்திருக்கிறீர்கள். நிகழ்ச்சியைத் தொடங்கி என்னுடைய எழுபத்தைந்தாவது வயது நிறைவில் இதனை முடிக்கக்கூடிய விதத்தில் ஒலிபரப்பி வந்திருக்கிறீர்கள். அதுதான் என்னை வியக்க வைக்கின்றது.

இவையபாரதி: அதற்கும் பாஞ்சாலன் அவர்களுக்குத்தான் நன்றி கூறவேண்டும். அவர்தான் அதற்குக் கணக்காக என்னை நெறிப்படுத்தியவர்.

கவினாயகர்: இப்பொழுது எனது நன்பர்கள் சிலர் சட்டத்தரணி மனுவல் யேசுதாசன் தலைமையில் பவளவிழா ஒன்றை நடத்தத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். உங்களுக்கும் செய்தி வந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் இந்த வாழ்க்கை வரலாற்றைப் புத்தகமாக வெளியிடக் கருதுகிறார்கள். அது தொடர்பாக அவர்கள் என்னை அனுகிய பொழுது, இது கலைஞர் இவையபாரதி அவர்களுடைய ஏற்பாடு. அதனால் அவரைக் கேட்டுத்தான் நீங்கள் முடிவு எடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன். நீங்கள் மறுக்கமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இவையபாரதி: என்னிடம் வந்து அவர்கள் பேசினார்கள். அது மிகப்பெரிய விடயமாக இருந்தது. அதுவும் உங்கள் 75ஆவது அகவை நிறைவில் வருவது பெருமகிழ்ச்சிக்குரியது. அதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்ததோடு அதன் வெளியீட்டுக்குப் பூரண ஒத்துழைப்புத் தருவதாகவும் சொல்லியிருக்கிறேன். இதிலே முக்கியமான ஒரு விடயம் என்னவென்றால் காலை ஒன்பது மணிக்கு ஒலிபரப்பாகின்ற இந்த நிகழ்ச்சி தொடர்ச்சியாக 52 பாகமும் இரவு நிகழ்ச்சியாகவும் ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளன.

கவிநாயகர்: நானும் இடைக்கிடை கேட்டிருக்கிறேன்.

இவையபாரதி: ஆகவே இது ஒரு பெரிய நிகழ்ச்சி. இது புத்தக வடிவமாக வருகின்ற பொழுது பெருவரவேற்பைப் பெறும் என்பது எனது நம்பிக்கை. இரண்டாவது, இதில் இருக்கும் பெரும்பாலான செய்திகள் உங்களைப்பற்றியதாக இருந்தாலுங்கட, நீங்கள் சற்றுமுன் குறிப்பிட்டதைப்போல உங்களோடு பழகிய, உங்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் மற்றும் அறிஞர்கள் பற்றிய தகவல்களையும் இந்த வரலாற்றிலிருந்து பெறக்கூடியதாக இருக்கும். ஆகவே இது நீங்கள் சொன்னது போலப் பல கிளைகளையுடையது. அந்த வகையில் இது மிகப்பெரிய ஒரு பொக்கிசம். ஒலிபரப்புத் துறையில் எங்களுக்குக் கிடைக்கின்ற நல்ல அனுபவமாகவும் திருப்புமுனையாகவும் இதைப் பார்க்கிறோம்.

கவிநாயகர்: அதற்கு நானும் ஒரு கருவியாகப் பயன்பட்டது தெய்வ சித்தம். நேயர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். ஒலி வடிவத்தில் இருக்கும் எங்கள் உரையாடல்களை இப்பொழுது எழுத்து வடிவத்துக்கு மாற்றுவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துவருகின்றோம். இதன் பதிப்பாசிரியாகக் கலைஞர் இவையபாரதி அவர்கள்தான் இருப்பார்கள். எழுத்து வடிவத்தில் பல மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டிய ஒரு தேவையும் இருக்கும் என்பதனை நேயர்களுக்கு முன்கூட்டியே சொல்லிவைக்க விரும்புகின்றோம். முன்னரும் இதுபற்றிச் சொல்லியிருக்கின்றோம். தொடக்கத்தில் நாங்கள் எவ்வித ஆயத்தமும் செய்யாமல்தான் பேசிவந்தோம். நான் நினைக்கிறேன் ஒரு புதினைந்து அங்கம் வரை கைவீச்மொ கைவீசுக் கதைதான்.

இவையபாரதி: கேட்கிறவர்களுக்கு அது தெரியாது.

கவிநாயகர்: இருந்தாலும் இப்பொழுது உள்ளதைச் சொல்லுவோமே! போகப்போக நான் சில ஆயத்தங்கள் செய்துகொண்டுதான் பேசிவந்திருக்கிறேன். அவ்வித ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தாண்டியது உங்கள் கேள்விகள்தாம். உதாரணமாக, நான் ஆண்டை மறந்துவிட்டால், எத்தனையாம் ஆண்டு என்று நீங்கள் கேட்பீர்கள். அவ்விதமான கேள்விகள் என்னையே சிந்திக்க வைத்திருக்கின்றன. அதனால் நான் ஆயத்தங்கள் செய்துகொண்டு வந்தது உண்மை. சிலசமயங்களில் புத்தகங்களைப் பக்கத்தில் வைத்து, ஆதாரங்களை நேயர்களுக்கு வாசித்துக் காட்டியும் இருக்கிறேன். அப்பொழுதுதான் வரலாறு வரலாறாக இருக்கும். தொடக்கத்திலே வரலாற்றுப் பாதையைவிட்டு விலகி வேறு விடயங்களையும் இரண்டு பேரும் நீண்ட நேரம் பேசியுமிருக்கிறோம். ஒருநாள் ஒரு மணி நாற்பத்தைந்து நிமிடங்களுக்குத் தொடர்ந்து இரண்டுபேரும் பலவிதமான சமூக விடயங்களை விவாதித்துமிருக்கிறோம். ஆனால் ஆயத்தங்கள் செய்யத் தொடங்கியின் எமது உரையாடல்கள் பெரிதும் இது ஒரு வாழ்க்கை வரலாறு என்ற உணர்வுடனேயே நகர்த்தப்பட்டிருப்பதை நீங்கள் தந்த ஒலித்தட்டுக்களைப் போட்டுப் பார்த்தபோது தெரிந்துகொண்டேன்.

மற்றுமொருவிடயம் எங்களுடைய பேச்சுத்தமிழ். அதனையும் பலபேர் சுவைத்திருக்கிறார்கள். மேடையிற் பேசுவதுபோலஸ்லாமல் மிக இயல்பாக, சாதாரண மக்களைப்போல வீட்டுத் தமிழில் நீங்கள் விடயங்களை விளக்குவதை நாங்கள் சிரித்துச் சிரித்துக் கேட்கிறோம் என்றும் பலர் சொல்லி மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தப் பேச்சுத் தமிழ் நாலாக்கம் பெறும்பொழுது செம்மைப்படுத்தப்படும் என்பதையும் நேயர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதாவது நீங்கள் கேட்டதற்கும் இனி வாசிக்கப்போவதற்கு மிடையில் நடையில் வித்தியாசம் இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிவைக்கின்றோம்.

அடுத்தது சிலசமயங்களிலே நாங்கள் ஒரே விடயத்தை இரண்டு மூன்று தடவைகள் பேசியிருப்போம். அது நீங்கள் முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல வாளனாலிக்குச் சரியாக இருக்கும். ஆனால் புத்தகத்தில் அவற்றில் சிலவற்றை நீக்கவேண்டிவரும்.

இளையாருதி: அது முக்கியமாகச் செய்ய வேண்டியதோன்று. ஏனென்றால் கேட்பதற்கும் வாசிப்பதற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது. சில விடயங்கள் திருப்பித் திருப்பி வந்தால் வாசிக்கின்றபொழுது சலிப்புத் தட்டும். ஆகவே நாலாக வரும்பொழுது பல மாற்றங்களை நேயர்கள் எதிர்பார்க்க வேண்டும். இதுவரை காலமும் இந்த நிகழ்ச்சியைச் செவிமுட்டுத் தூக்கப்பூர்வமான ஆலோசனை கூறிவந்த நேயர்களுக்கு நன்றி கூறுக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

கவிநாயகர்: நிச்சயமாக. நன்றி. நன்றி.

இளையாருதி: முக்கியமாக இரண்டு நேரமாக ஓலிபரப்பப்பட்ட இந்த நிகழ்ச்சி குறித்து எவருமே ஆராய்ச்சி மனியை அடிக்கவில்லை. என்ன ஜயா காலையில் வாளனாலியைப் போட்டால் நீங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். மாலையிலும் நீங்கள்தான் அலட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று எவருமே இதுவரை குறைசொன்னது கிடையாது. குறையும் நிறையும் பகுதியிலும் யாரும் குறைகளைப் பதிவுசெய்யவில்லை. அந்த அளவுக்கு உங்கள்மீது மதிப்பு வைத்து இந்த நிகழ்ச்சியை ஆர்வத்துடன் கேட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாங்கள் உணர்வுபூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

கவிநாயகர்: கூடவே உங்கள் மீதும் நேயர்களுக்கு மிகுந்த மதிப்பு இருக்கிறது.

இளையாருதி: நல்ல விடயங்களை, நேரமையான விடயங்களைச் செய்கின்றபொழுது மக்கள் தட்டிக்கொடுப்பார்கள், எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமலே தட்டிக் கொடுப்பார்கள். எனவே இந்த நிகழ்ச்சிமூலமாக, முக்கியமாக எங்களுடைய நன்பர் பாஞ்சாலன் ஜெகதீசன் அவர்களுக்கு நன்றி கூறவேண்டும். அவர்தான் என்னை ஊக்கப்படுத்தி, இதை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று அல்லும் பகலும் எனக்கு அன்புக் கட்டளை இட்ட நன்பர்.

அடுத்து இந்த நிகழ்ச்சி ஓலிபரப்பான காலத்திலிருந்து ஓலிபரப்பிலே ஈடுபட்ட சகோதரி இரத்தினசபாபதி அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டும். மேலும் இந்த நிகழ்ச்சியைக் கேட்டு இரசித்து, அனுபவித்த அத்தனை நேயர்களுக்கும் நன்றியைக் கூறும் அதேவேளை மீண்டும் இந்த வரலாறு புத்தகமாக வெளிவருகின்ற விழாவிலே நேரடியாக எல்லா நேயர்களையும் சந்திக்கக்கூடிய வாய்ப்பையும் எதிர்பார்த்திருக்கின்றோம். நூல் வெளியிட்டுக் குழு நன்பர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

மேலும் ஜயா! நீங்கள் சிரமம் பாராது நேரடியாகவும் தொலைபேசி வாயிலாகவும் சரியான நேரத்துக்கு நிகழ்ச்சியை ஆரம்பிக்க எங்களுக்கு முழு ஒத்துழைப்புத் தந்து, எங்களோடு உறவாடி இருக்கிறீர்கள். நிகழ்ச்சி ஒரு மணிநேரந்தான் ஒலிபரப்பாகும். இருந்தாலும் அந்த ஒருமணிநேர நிகழ்ச்சிக்கு நீங்கள் பலமணிநேரம் செலவுசெய்து, எங்கள் சிந்தனைக் குதிரையைப் பின்னோக்கிச் செலுத்தி ஆண்டுகள், திகதிகள், பாடல்கள், சம்பவங்கள், மற்றும் நிகழ்வுகளை எல்லாம் ஒரு கோர்வையாகக்கீத் தந்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் இளமைக் காலத்துக்கு எங்களை அழைத்துச் சென்றது எல்லாம் இன்பகரமான அனுபவங்கள். 1947ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பாகவும் பின்பாகவும் உள்ள உங்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றை விரிவாகவும் சுவாரசியமாகவும் சொன்னது மிகவும் பயனுள்ளது. இன்றைய சம்பவங்கள்தான் நானைய வரலாறு. அந்த வகையில் மற்றவர்களும் தங்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்கின்ற எண்ணத்தை நீங்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறீர்கள். உங்களைப் போல வாழவேண்டும் என்ற ஒரு ஆர்வத்தை மற்றவர்களுக்கும் தந்திருக்கிறீர்கள். எனவே உங்களுடைய ஒத்துழைப்புக்கும் நன்றியைக் கூறிக்கொள்கிறோம்.

மீண்டும் இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்திலே வேறு ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சி மூலமாக உங்களை இணையவைக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம். அந்த நிகழ்ச்சியையும் உங்கள் வசதியைப் பொறுத்துக் காலக்கிரமத்தில் நாங்கள் ஒலிபரப்புச் செய்ய விரும்புகிறோம்.

கவிநாயகர்: நல்லது நிறைவரையாக நானும் உங்களுக்கு மீண்டும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். இரண்டு முன்று விடயங்களைச் சொல்ல வேண்டும். ஒன்று என்னப் பற்றிய தேடல் களைச் செய்வதற்கு நீங்கள் வழிவகுத்திருக்கிறீர்கள். என்னுடைய ஆக்கங்கள் பல மறைந்து போன நிலையில், இன்னுஞ் சொல்லப்போனால் என்னை நானே மறந்துபோன நிலையில், அவரைக் கேட்டு இவரைக் கேட்டு நானே என்னப்பற்றிப் பல விடயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலைக்கு நீங்கள் என்னைக் கொண்டுவந்திருக்கிறீர்கள்.

இரண்டாவது என்னுடைய ஞாபக சக்தியைக் கொஞ்சம் தீட்டியிருக்கிறீர்கள். வயது போகப்போக நினைவாற்றலும் மங்கத் தொடங்குகிறதுதானே!

இவையபாரதி: அப்படி இல்லையென்றுதானே ஆராய்ச்சி சொல்கிறது.

கவிநாயகர்: அதுசரிதான். தீட்டத் தீட்டக் கூர்மையாகும். இல்லையென்றால் கத்தியம் கற்பிடிக்கும். நீங்கள் நெற்றிக்கு நேரே, முன்னாலே இருந்து கேட்கின்ற கேள்விகள் என்னைக் கொஞ்சம் தீவிரமாகச் சிந்திக்க வைத்திருக்கிறது என்பது உண்மை.

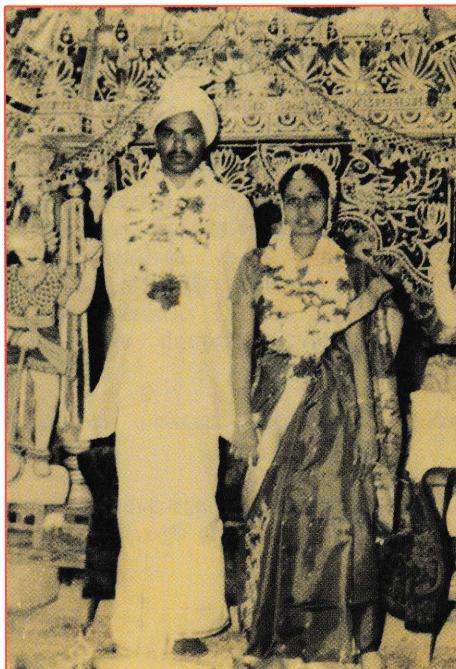
மூன்றாவதாக, இது புகழ்ச்சியல்ல, என்னைப் பலபேருக்கும் அறிய வைத்திருக்கிறீர்கள். நான் பல வாணொலிகளிலே பேசியிருக்கிறேன்; பத்திரிகைகளிலே எழுதியிருக்கிறேன். CTBC வாணொலியிலே என்னுடைய சூரல் ஒலிக்கத்தொடங்கியதன் பின்னால் எனக்கு வந்த பிரதிபலிப்புகள், பாராட்டுக்கள், தொடர்புகள் மிக மிக அதிகம் என்ற அளவிலே உங்களுடைய வாணொலியின் புகழை, வாணொலியைக் கேட்கின்ற நேயர்களின் தொகையை எல்லாம் நான் அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது.

இந்த மூன்று விடயங்களும் உண்மையானவை. என்னுடைய மனத்திலே நன்கு பதிவானவை. இத்தகைய முறைகளிலே என்னைச் சிறப்பித்திருக்கிறீர்கள். இது பெரிய கெளரவும். நீங்கள் கெளரவங்களைப்பற்றிக் கேட்டிருந்தீர்கள். அவற்றுக்கெல்லாம் மகுடம் வைத்ததுபோல இருக்கிறது நீங்கள் என்ன ஒரு பொருட்டாக மதித்து எனது வரலாற்றைப் பதிவு செய்த இந்த நிகழ்ச்சி. அதற்காக உங்களுக்கும் உங்கள் துணைவியாருக்கும் மற்றும் இந்த வாணைவியின் கலைஞர்களுக்கும் கலையகத்து உதவியாளருக்கும் நேயர்களுக்கும் முக்கியமாக வருகின்றபொழுதெல்லாம் ரிம் கோட்டன்ஸ் கோப்பி வாங்கித் தந்து வரவேற்கும் செல்வத்துக்கும் ... எங்கே இன்றைக்கு அவரையும் காணோம் கோப்பியையும் காணவில்லை ...

இளையபாரதி: அவர் விடுமுறையில் இலங்கை, இந்தியப் பயணம் ஒன்றை மேற்கொண்டிருக்கிறார்.

கவிநாயகர்: புன்முறைவோடு உபசரிக்கும் தம்பி செல்வத்துக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு விடை பெறுகின்றேன், வணக்கம் நேயர்களே!

இளையபாரதி: நன்றி ஜயா, வணக்கம்.

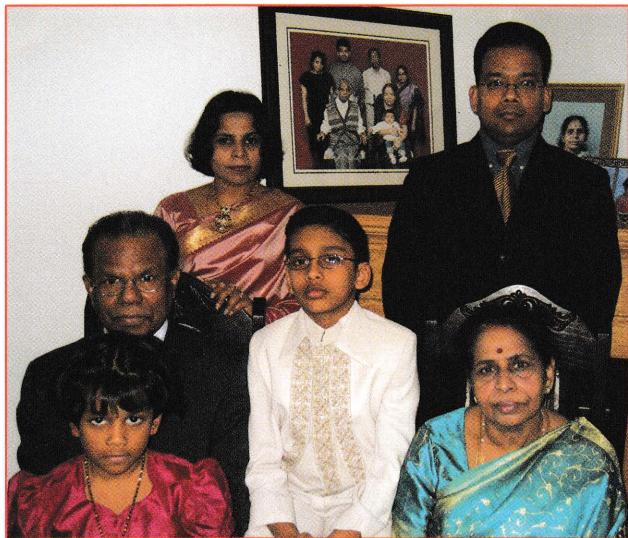
திருமணம்

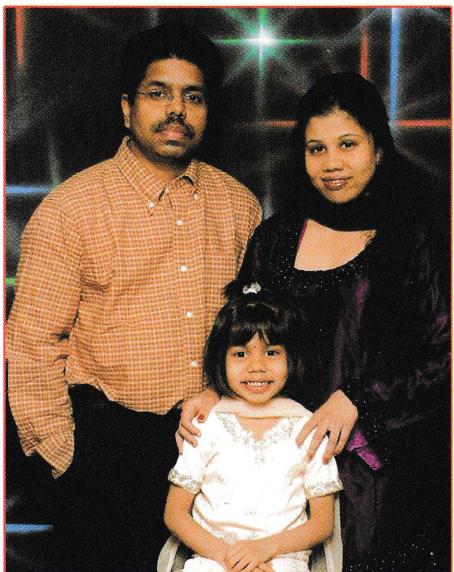
திருமணத்தின் பின்
கொழும்பில் வரவேற்று

இளங்குடும்பம்

கவிநாயகரின் மகன் குடும்பம்

கவிநாயகரின் மகன் குடும்பம்

பிறந்ததின் விழாவின் போது

அமரர் வி. பசுபதி

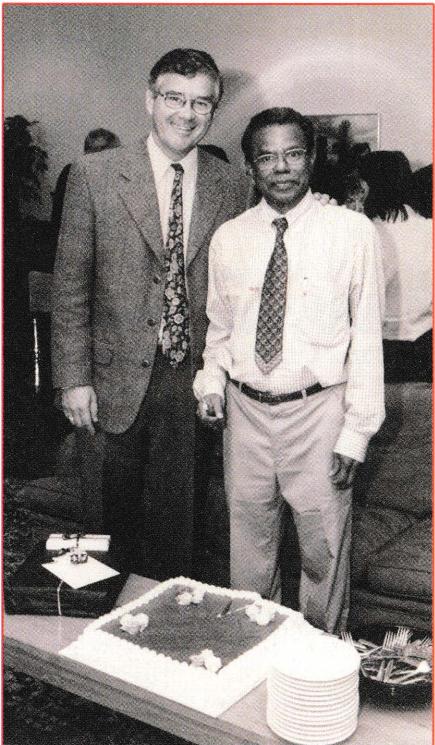
அமரர் வி. மார்க்கண்டு

தாயகத்தில் உள்ள வீட்டின் முகப்பு

குரும்பசீட்டி சன்மார்க்கசபை கூட்டம்
ஒன்றில்

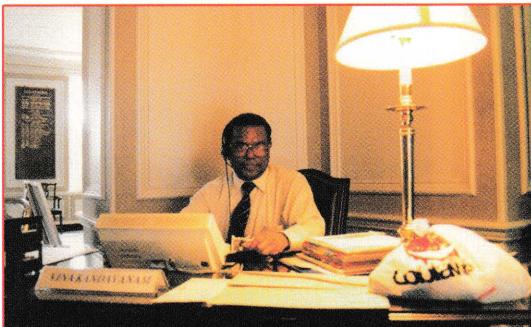
Upper Canada கல்லூரி அதிபர்
கவிநாயகரின் நீங்கு பிறந்தநாளைக்
கொண்டாடுகின்றார்.

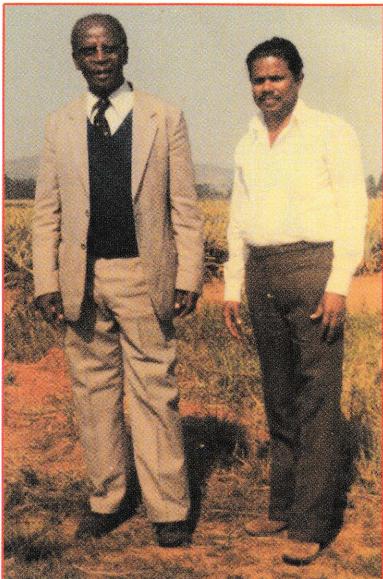
திரான்ஸ்கி சென்.கத்பேட்டஸ்
அசிரியர்கள் அளித்த பிரியாவிடை

திரு. சானா அவர்களுடன்

Upper Canada கல்லூரி வரவேற்பாளர்

திலெகுத்து நாட்டில் அதிபர்
திரு. லிச்சோவுடன்

மனைவியுடன் இங்கிலாந்தில்

சுவிச்சலாந்தில் பாராட்டு

கன்டா J.S.S.A விளையாட்டுப் போட்டியில்
கவிநாயகர் மனைவியார்

கன்டாவுக்கு வருகைத்தந்த
வண். சாந்தலிங்க அடிகளாரை
வரவேற்றல்

மகாஜனாக் கெளரவம்

தமிழர் தகவல் வீரது பெறல்

மாநாட்டுத் தலைவர்

திரு. மு. கிராமலிங்கம் தம்புதிகளுக்கு
இந்து சமயப் பேரவை சிறப்பளித்தல்

‘விவாகரத்து’ நாடகத்தில்

f tigNuuR i tuKjJ mthfSId

gjk= kNdhukh mthfSId

j koh j fty tqUJ

t z .rhej ylqf mbfsidhy nfsutk

மாண்புமிகு கலைஞர்
அமைச்சர்த்துவம் (தியகன்) ஆண்மீல்
தலைவர் வி.தீர்த்தவன் அவைகளுக்கு
பராமர்ஷம்

02.03.2002

விஜயம்

பராமர்ஷம்

விஜயம்

கன்டாகவில் நடைபெற்ற மணிவிழா

சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி
பழையமானவர் சங்கம் - கன்டா

தமிழ் எங்கள் உயிர்க்கு மே
வெற்றிமண்விழா

ஜேர்மனியில் நடைபெற்ற மணிவிழா

நூல் வெளியீடு

எழுத்தாளர் இணையச் சிறப்பு

உதயன் விழாவில்

CTBC வாணாலி அதிபரின் 50வகு பிறந்தநாள்

சமய அமைப்புகள் அளித்த பாராட்டு

எழுத்தாளர் இணையம்
அளித்த பாராட்டு

சட்டத்தரனி மனுவல் யேசுதாசன்
மனீவியாவில்

பிரான்சீஸ் செல்வி சுலக்சனா சச்சிதானந்தம்
அவர்களின் பரதநாட்டிய அரங்கேற்றம்

கனி துவர்ஸ்கத்தி
‘காதோடு காதாக’
வெளியீடு விழு

செந்தமிழ்ச் சோலைவளர் தென்மராட் சிக்கணிசெய்
கந்த வணக்கவினான் காண்.

- பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை
நல்லூர் நாற்பது, 1971

கவிஞர் ஆங்காங்கு மின்னவிடும் உவமைகளை என்னென்பது! எல்லா
உவமைகளிலும் புதுமை பனிச்சிடும், முழுக்க முழுக்க மண்வாசனை
பரிமளிக்கும்; காட்சிகளை மிக எளிதாகப் படம் பிடிக்கும்.

- சிந்தனைக்செம்மல் பண்டிதர் சு. வேலுப்பிள்ளை
கீரிமலையினிலே, 1969

அழநாடு, கூட்டுறவு இதழ்கள் நடத்திய கவிதைப் போட்டிகளில்
முதன்மைப் பரிசுகள் பெற்றவர்; கவியரங்குகள் மூலம் தமிழ்ப் பாச்
சுவையை மக்களிடையே வளர்த்தவர்;
கவியரங்குக்கோர் கந்தவனம் என இரசிகமணி கனக செந்திநாதனிடம்
பட்டம் பெற்றவர்.

- மறவன்புலவு க. சச்சிதானந்தன்
காந்தளகம், சென்னை

His writings are varied and unique in that they also highlight the natural beauty,
the life and problems of Canadians while most immigrant writers are chiefly con-
cerned with problems of their own countries.

- Donna Plester, Toronto
12 Short Stories, 1998

ஓமர்க்கயாம் மீட்டுருவம் பெற்றான் - என்றே
உள்ளவர்கள் பேச வினி துற்றான்
கந்தவனம் என்னுடைய தோழன் - நீடு
காலமெல்லாம் கவி யிசைத்து வாழுக!

- முனைவர் ஓளைவ நடராசன்
பாடு மனமே, இரண்டாம் பதிப்பு, 2007

கவிநாயகர் கந்தவனம் கண்டியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தந்தை.
- சட்டத்தரணி மனுவல் யேகதாசன்